

Giới thiệu Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên

Các bạn đang đọc truyện Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên trên website đọc truyện online. Anh và cô như là có duyên mà không phận có duyên gặp nhau nhưng...

Chỉ với 77 ngày tuy không phải là thời gian dài nhưng cũng đủ để trải qua một cuộc tình đầy sóng gió. Lúc cô không thương anh, anh hết lần này tới lần khác tiếp cận cô, khi cô yêu anh, mang thai đứa nhỏ của anh, anh lại nhẫn tâm từ bỏ cô.

Cô nhìn vào tờ hôn ước cười nhẹ: "Gả cho anh? Được, trước hãy thử 77 ngày đã." Có đôi khi thương tổn không phải bởi vì không yêu, chỉ bởi vì khi đó, chúng ta còn chưa biết định nghĩa yêu là gì....

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một đêm sau khi say rượu

Phương Thê hít một hơi thật sâu, rồi cuộc ản xuống những mã số đã sớm ghi nhớ kỹ trong lòng.

Điện thoại di động vang lên một hồi mới được nhắc lên, bên trong truyền đến thanh âm quen thuộc của Tần Tiêu Nhiên.

"Phương Thê? Có chuyện gì sao?"

Phương Thê đang tỉnh mở miệng nói chuyện, chợt truyền đến một thanh âm kiều mỵ của phụ nữ.

"A, đừng ngừng, nhanh lên một chút —— nhanh lên một chút đi——"

"Bảo bối, chờ quấy rầy, đợi một tý."

"Không được ——"

Tiếng nói vừa ngừng, Phương Thê chỉ cảm thấy trong điện thoại truyền đến thanh âm của một vật rơi xuống.

"Bé hừ, sao em có thể ném điện thoại di động của anh?"

"Ai kêu anh không chuyên tâm, người ta còn muốn mà."

"Em thật là một bé hừ, xem anh trị em như thế nào."

Tiếng đối thoại xa xa truyền đến, mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn nghe được rõ ràng.

Phương Thê cũng hiểu đang xảy ra chuyện gì, chẳng qua không có việc gì, cô cũng sẽ không gọi điện thoại cho Tần Tiêu Nhiên.

Cho nên cô vẫn không cúp máy, chờ Tần Tiêu Nhiên xuống giường nhặt điện thoại di động lên.

Nhưng rất nhanh cô biết cô sai lầm rồi.

Đầu di động bên kia không xuất hiện giọng nói của Tần Tiêu Nhiên, mà lại truyền đến tiếng thở dốc nặng nề và rên rỉ nho nhỏ, hai thanh âm xen lẫn ở chung một chỗ, cho dù Phương Thê ở xa như thế, cũng có thể cảm nhận được một ít phần mập mờ.

"A, quá nhanh, em không được ——"

"Em không phải mới vừa muốn anh nhanh lên một chút sao? Sao hiện tại không chịu được?"

"Ai kêu anh lợi hại như vậy, ừ. em thật sự không được rồi. đừng như vậy, một chết người ta a."

Phương Thê vội vàng cúp điện thoại, đáy lòng có chút khó chịu, lại có chút phiền loạn.

Mới vừa rồi mẹ của cô gọi điện thoại tới đây, nói là ba cô lại bài bạc thiếu một trăm vạn.

Còn nói, đây là một lần cuối cùng, coi như cầu xin cô, cứu cứu ba cô.

Cô muốn cự tuyệt, nhưng nghe thanh âm cầu khẩn của mẹ, lời cự tuyệt như thế nào cũng nói không ra

Mặc kệ như thế nào, bọn họ đều là cha mẹ của cô, nuôi cô lớn thành người.

Cô đã nói sẽ thử, cho nên mới nghĩ tới tìm Tần Tiêu Nhiên vay tiền.

Nếu như có thể, cô không muốn dính đến loại quan hệ tiền bạc với anh, sợ anh coi thường cô.

Nhưng trừ anh ra, cô không biết còn có thể tìm ai.

Cô thích anh, bắt đầu từ đại học, nhưng cô lại không phải loại người mà anh thích.

Sau khi tốt nghiệp, tới thành phố này, vào công ty anh, cô muốn gần gũi anh hơn.

Nhưng đến bây giờ khoảng cách giữa bọn họ chưa từng rút ngắn qua.

Đang suy nghĩ, di động đột nhiên vang lên.

Cô nhanh chóng lấy ra, màn hình điện thoại xuất hiện tên Tần Tiêu Nhiên.

Bấm nút trả lời, cô nói: "Tiêu Nhiên, em ——"

Chưa kịp nói xong, đầu kia lại truyền đến giọng áy náy của Tần Tiêu Nhiên, "Phương Thê, có chuyện gì chúng ta gặp mặt nói tiếp được không?"

"Nhưng em ——"

"Cứ vậy đi, anh gọi lại cho em sau."

Tần Tiêu Nhiên không cho Phương Thê cơ hội nói, cúp điện thoại ngay, trong máy loáng thoáng còn truyền đến tiếng kêu

Phương Thê nhìn di động ngây người một hồi lâu mới đem điện thoại bỏ vào túi.

Người đi trên đường, có cặp đôi lãng mạn, cũng có gia đình hạnh phúc.

Chủ nhật, được xem là ngày tốt đối với rất nhiều người.

Nhưng đối với Phương Thê, thì cô tình nguyện ở lại công ty làm thêm.

Vì lúc rảnh rỗi, cô không biết mình nên làm gì, trừ anh ở thành phố này ra, cô không còn người thân nào nữa.

Dọc theo phố, cô đi một cách băng quơ.

Sự phiền não trong lòng không giảm bớt tí nào, cô không biết mở miệng nói sao với Tần Tiêu Nhiên.

Thật vất vả mới có can đảm mở miệng, nhưng ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Một đường suy nghĩ miên man, khi cô phục hồi tinh thần, thì phát hiện bản thân đang đứng trước cửa một quán Bar.

Tên quán Bar là “Thuốc Độc”, một cái tên rất đặc biệt.

Phương Thê chần chờ một lúc, rồi đi vào, đây là lần đầu tiên cô vào Bar.

Sau khi vào, cô cảm thấy nơi này không có loại không khí ngột ngạt như cô tưởng, mà mang theo một phong cách đặt biệt.

Hai màu chủ đạo ‘Đen trắng’ thể hiện phong cách riêng của quán.

"Cho tôi một ly thuốc độc." Cô ngồi trước quầy, nói với người pha rượu.

Cô chưa từng tới quán Bar, tất nhiên không biết có bán loại rượu nà

Hơn nữa, bản thân bình thường không uống rượu, nhiều nhất cô Âuống qua mấy ly bia và rượu nho.

"Thật sự muốn thuốc độc?" Người pha rượu nhìn cô đánh giá một phen, dò hỏi.

"Ừ."

Cô thuận miệng nói, không nghĩ rằng có loại rượu tên ‘thuốc độc’, cũng không biết rượu này có giống như tên của nó không, làm cho người ta từ đó quên mất tất cả.

Người pha rượu rất nhanh đem một ly rượu đặt trước mặt cô.

Màu đen tuyền ở dưới, phía trên là một tầng màu đỏ như máu diêm dúa lẳng lơ, màu đỏ quyến rũ, màu đen trí mạng, dường như có vài thứ, cho dù biết rõ là chết người, nhưng vẫn không chịu được sự mê hoặc này.

Phương thê cầm ly rượu, một hơi uống hết.

Đầu lưỡi tan ra vị cay đắng, giống loại thuốc độc khó uống, nhưng trong vị đắng đó, lại loáng thoáng lộ ra một loại mùi vị rất đặc biệt.

Đáng lẽ rượu này phải uống từ từ, càng nếm càng có vị .

Vậy mà Phương Thê lại uống như vậy..., người pha rượu ngăn người nhìn cô.

Rốt cuộc cô có biết rượu này mạnh bao nhiêu không?

Rượu mời rất nhanh liền lên tới, Phương Thê chỉ cảm thấy đầu thật choáng váng.

Một ly đã say rồi, cô có chút tự giễu, trả tiền xong thì xoay người rời đi.

Cô không muốn say khướt ở bên ngoài.

Lúc này đã qua hoàng hôn một tý, lúc cô vào trời còn rất sáng, khi đi ra trời lại có chút tối sầm.

Đầu thật là đau, sớm biết thì không uống rượu rồi.

Phương thê đắm đắm đầu, đi về phía ven đường.

Thừa dịp bản thân còn một ít ý thức, nên đi trước đón một chiếc xe taxi.

Cô cần vài chiếc xe đều có người, đầu thật choáng, mắt cũng có chút mơ hồ.

Thân thể lảo đảo một cái, liền ngã xuống, té giữa đường.

Doãn Văn Trữ đột nhiên thấy một bóng trắng xuất hiện, lập tức đạp phanh, lúc đầu tốc độ xe cực nhanh, mãi gần đến nơi Phương Thê ngã xuống mấy bước mới dừng lại.

Anh nhú chân mày, kéo cửa xe đi ra ngoài.

"Đứng lên." Anh liền kéo người té trên mặt đất dậy, động tác không thể nói dịu dàng.

Ban này còn cho rằng gặp kẻ lừa đảo, nhưng đến gần, ngửi thấy toàn mùi rượu trên người cô, mới biết thì ra uống say.

Nhưng anh không có tâm đồng tình, đã có bản lĩnh say rượu, cũng nên tự mình gánh chịu hậu quả say rượu.

Doãn Văn Trữ kéo Phương Thê đến bên đường, liền buông tay, xoay người rời đi.

Nhưng quần áo lại bị người nắm lại.

Anh quay đầu, lại thấy người nọ còn muốn tiến lên, ngay tiếp theo liền ôm

"Buông tay."

Anh kéo tay cô ra, muốn đem cô từ trên người anh quăng đi.

"Không buông."

Phương Thê cầu nhàu trả lời, đầu óc choáng váng, trước mắt cũng mơ mơ hồ hồ , chỉ thấp thoáng nhìn thấy được hình dáng của một người đàn ông.

Cô bây giờ, ôm lấy anh, xem anh như một loại lúa cô cứu mạng.

Doãn Văn Trữ kéo cô ra, Phương Thê lại nắm chặt hơn, nhất định không cho anh rời đi.

Trong tiềm thức, cô xem anh thành Tàn Tiêu Nhiên.

Doãn Văn Trữ nhú mày chặt hơn, hôm nay tâm tình không tốt, ra ngoài hóng gió lại gặp phải người như vậy.

Tức giận bốc lên trong lòng, giọng nói thêm mấy phần lạnh lùng.

"Buông tay."

Không chịu buông nữa, đừng trách anh không khách sáo.

Nhưng Phương Thê cái gì cũng không nghe thấy, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, lẩm bẩm hỏi: "Anh có một trăm vạn không?"

Quả nhiên muốn tiền?

Doãn Văn Trụ quay đầu lại, đáy mắt mang theo vài phần cười lạnh, nhưng khi chạm đến khuôn mặt người sau lưng, thì

Ban đầu mái tóc của Phương Thê nằm phía trước che đi khuôn mặt, vì ngẩng đầu lên mà rơi xuống lộ ra khuôn mặt trẻ xinh đẹp không có sự trợ giúp của công nghệ trang điểm.

Không thuộc loại phụ nữ thành thực mà quyến rũ, ngược lại mang vẻ thanh tú của các thiếu nữ.

Ngũ quan của Phương Thê tuy không xuất chúng, nhưng bởi vì mặt nhỏ, kết hợp một chỗ lại làm người khác cảm giác rất tinh xảo.

Da của cô rất đẹp, trắng nõn mịn màng, giờ phút này bởi vì say rượu mà biến thành màu hồng, mang theo nét hấp dẫn khác thường.

Trong ngày thường, bởi vì trang phục, kiểu tóc, do trang điểm, hơn nữa với cặp kính đen, tạo cho người khác cảm giác nhàm chán, không nhìn thấy được nét đẹp tinh xảo của cô.

Mà ngay lúc này, sức hấp dẫn của cô, dưới màn đêm, mê loạn trong cơn say, đều phát tán ra hết.

Doãn Văn Trụ đối với cô không phải cảm giác kinh diễm, mà là cảm thấy giống như từng quen biết.

Hơn nữa anh không phải hạ người gây uy khuất cho người của mình.

Nếu bị cô khiêu khích nổi lên kích động, vậy cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Đều do cô quần lấy anh không chịu buông.

"Anh có một trăm vạn không? Tôi muốn một trăm vạn."

Tiếng mê sảng của Phương Thê truyền đến lần nữa, cô muốn hét lên hét phiến não trong lòng.

Đáy mắt Doãn Văn Trụ lạnh đi mấy phần, ngay cả say rượu đều không quên muốn tiền, nhưng xem ra người phụ nữ này là loại chất ph đơn thuần rồi..

Như vậy cũng tốt, dù thế nào đi nữa anh chẳng qua chỉ muốn tìm hương vị sắp bị quên mà thôi.

Anh tự tay kéo Phương Thê qua, mang cô lên xe, đập ga, đi về phía một khách sạn.

Thuê phòng, anh dẫn Phương Thê vào.

Vừa vào phòng, Phương Thê liền ới ra, hơn nữa còn ới lên người anh.

Thật dơ.

Trong nháy mắt, kích động mất đi.

Anh không muốn làm chuyện đó cùng một người phụ nữ say đến ới ra.

Anh bỏ người phương thê ra, đi thẳng vào phòng tắm.

Phương Thê kéo vạt áo anh lại, nhắm mắt theo đuôi anh.

Doãn Văn Trụ cũng lười để ý đến cô, tính toán sau khi tắm xong, lập tức rời đi, xem như đưa căn phòng này cho cô nghỉ ngơi.

Anh cởi quần áo ra, về ghét bỏ, ném vào giỏ, đi tới vòi hoa sen.

Bởi vì anh cởi quần áo, cả người Phương Thê lao đảo một cái, liền ngã lần nữa, đụng phải lưng anh.

Vừa thấy có cái để nắm, cô liền cầm chặt lại.

Những dòng nước chảy xuống, dội lên hai người, tóc của Phương Thê, quần áo, toàn bộ cùng nhau ướt sũng.

Nhờ vào nước, mà tỉnh táo một chút.

Cô chỉ thấy trước mắt có một thứ mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ là gì

Một phần hơi cận thị, mới vừa rồi té ngã làm rớt mất kiếng, hơn nữa do rượu, cho dù cô cố mở to mắt ra nhìn, cũng không thấy rõ vật gì.

Vì vậy đưa tay sờ soạng theo bản năng.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ trên người anh, có chút lộn xộn, nhưng mang theo một loại sức hút đặc biệt.

Loại kích động khi nẩy lại ập tới.

Doãn Văn Trụ không ngờ rằng, bản thân bị một phụ nữ khiêu khích có thể dễ dàng nổi lên dục vọng như vậy.

Anh nghĩ, là do hương vị trên người cô mà thôi.

Anh bắt được tay của cô, xoay người qua, chỉ thấy toàn thân cô ướt đầm đứng đó, có loại hương vị điềm đậm đáng yêu.

Ánh mắt của cô toàn về vô tội, nhưng trong mắt anh thì khác, đó là một loại câu dẫn.

Tay anh cởi quần áo trên người cô ra, sau đó là quần áo lót, cuối cùng không còn một mảnh.

Nhưng anh không nghĩ tới cơ thể dưới lớp quần áo đó lại mê người như vậy, ngực không thể nói lớn, nhưng khuôn ngực rất đẹp, mượt mà uốn lên một cách ngạo nghễ.

Eo rất mảnh, không, phải là cực kỳ mảnh khảnh rồi, tựa như vừa nắm sẽ gãy.

Đùi thon dài, còn làn da trắng nõn mịn màng.

Lúc tay anh chạm lên cơ thể của cô, chỉ cảm thấy mềm mại và mát rượi.

Tiếng hít thở không khỏi nặng máy phần, kích động cũng biến thành dục vọng, không thể khống chế nữa.

Anh ôm lấy cô, ướt sũng ra khỏi phòng tắm, ngã xuống giường.

"Nặng——"

Phương Thê cảm giác đầu còn rất choáng, trên người hình như bị một vật nặng đè lên.

Vì vậy cơ thể không ngừng giãy dụa, hy vọng có thể tránh thoát sự trói buộc này.

Hai mắt mờ ảo, làn da trắng hồng, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, Doãn Văn Trụ ở trên nhìn cô.

Chẳng qua người ở dưới không an phận, khiến anh không còn khả năng kiềm chế bản thân.

Giờ khắc này, anh chỉ nghĩ hung hăng đoạt cô.

Hình như rất lâu không có xúc động như vậy rồi, giống như mối tình đầu thời thiếu niên.

Môi anh nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ mọng, tay nằm trên cổ cô từ từ trượt xuống, dừng nơi mềm mại trước ngực.

Mang theo nhiệt độ nóng bỏng, mở ra chương kích tình.

Trong đầu nghĩ đã rất lâu chưa hôn môi phụ nữ.

Nên chỉ nhìn đến người phụ nữ này, dục vọng lại nổi lên như vậy.

Có lẽ nhớ đến hương vị sắp bị lãng quên.

Cô không làm anh thất vọng, môi của cô rất ngọt, làm người khác muốn hung hăng giày xéo.

Răng môi quần quít, đến khi cô không thở nổi, a mới buông cô ra.

Ngay sau đó, môi lướt qua cằm của cô, xương quai xanh, cuối cùng dừng trên điểm đỏ trước ngực.

Nhẹ nhàng cắn, người ở dưới truyền đến tiếng than nhẹ, "Đau——"

Tay anh cũng không rảnh rồi, mon trón, khiêu khích những nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể cô.

Môi là lửa, tay cũng là lửa, đến mức, một mảnh lửa nóng.

Khó chịu, thật khó chịu.

Phương Thê chỉ cảm thấy ngực nặng trĩu, trong cơ thể nổi lên cảm giác rạo rực.

Thật là nóng.

Rất muốn mở mắt xem, nhưng lại không nhìn rõ cái gì, chỉ có thể thấy một hình dáng mơ hồ.

Cô ở đâu?

Đang làm gì?

Lắc đầu một cái, lại phát hiện đầu óc một mảnh mơ hồ.

Tỉnh táo một chút, nhưng rất nhanh cô lại bị cuốn trong lửa nóng kích tình.

Lúc Doãn Văn Trữ tiến vào cô cũng không dụi dằm, đến khi gặp được một tảng trở ngại, mới giựt mình dừng động tác lại.

Cô còn là xử nữ.

"Thật là đau ——"

Phương Thê hô lên, không ngừng quơ múa tay chân, muốn tránh ra

Lý trí bởi vì đau đớn mà có chút rõ ràng, cô nhìn thấy trên người có một bóng dáng, lại không thấy rõ dung mạo của anh.

"Đừng động."

Anh bắt được tay cô, ngăn lại các động tác.

Giãy dụa như vậy, sẽ chỉ làm bản thân thống khổ hơn thôi.

Doãn Văn Trữ không phải chưa từng làm với xử nữ, nhưng bình thường những người đó sẽ không đánh đấm kêu loạn giống cô.

Anh không nghĩ tới nắm đấm của cô rất có lực, những nơi bị cô đánh mơ hồ có cảm giác đau.

Vốn Phương Thê học qua quyền đạo, giờ phút này bởi vì đau đớn mà vùng thêm lực.

Doãn Văn Trữ có chút hối hận.

Đây làm sao giống đang quan hệ, ngược lại giống đánh nhau hơn.

Lúc cô đánh tới anh lần nữa, thân mình anh trầm xuống, hoàn toàn tiến vào cô, cũng hoàn toàn đoạt lấy sự trinh trắng của cô.

Anh không biết làm sao dịu dàng, coi như là xử nữ, anh cũng không có bao nhiêu thương xót.

Hôm nay đối với cô đã được xem là rất dịu dàng, nhưng bây giờ cô làm anh có chút tức giận.

"A ——"

Phương Thê thét lên một tiếng, khóe mắt có nước đọng lại.

Cơ thể căng thẳng hết sức, làm cho cô rất đau đớn, hơn nữa đáy lòng uất ức, cứ như vậy phát tiết ra.

Nước cũng ngăn không nổi nữa, không ngừng từ khóe mắt chảy xuống.

Doãn Văn Trữ vốn tính toán không để ý cô có đau hay không, cứ tiếp tục, chẳng qua là khi nhìn thấy nước mắt của cô, chợt có mấy phần mềm lòng.

Những giọt nước mắt đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lo lắng vô cùng.

Anh tự tay lau đi nước mắt trên khóe mắt cô, nhưngm sao cũng lau không hết, quyết định cuối cùng cúi người hôn xuống.

Vị mặn trên đầu lưỡi, đây là mùi vị của nước mắt.

Đột nhiên nghĩ đến rất nhiều năm trước, anh đã từng ném qua nước mắt của một người.

Lửa giận trong lòng ngừng lại, anh dịu dàng nói: "Đừng sợ, rất nhanh sẽ không còn đau đớn."

Tay dao động trên người cô lần nữa, chậm rãi vuốt đi nỗi lo lắng bất an, để cho cơ thể cô thả lỏng lại.

Phương thể chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp lướt qua bên tai, mang theo một tiếng nỉ non làm lòng người an tâm.

Là ai?

Một mảng nước chắn đôi mắt, cô cái gì cũng không thấy rõ.

Đầu vẫn rất đau, cơ thể cũng rất nóng, có vật gì đó như muốn nổ tung.

Kích tình mới chính thức thiêu đốt .

Màn đêm mờ ảo bên ngoài, bên trong một mảnh xuân sắc, anh và cô hòa cùng một chỗ, đã phả ra một khúc nhạc ám muội.

Cuối cùng, bờ môi của anh tràn ra một tiếng gọi, "Sơ Nhi."

Mà cô mở đôi mắt mờ ảo, chợt cười đến rục rịch, "Tiêu Nhiên."

Cơ thể anh ngẩn ra, sau đó bình thường trở lại.

Bọn họ dường như đều làm kẻ thay thế, nhưng như thế nào thì anh cũng là người chiếm tiện nghi.

Dù sao đây là lần đầu của cô.

Lật người rời khỏi cô, anh đi vào phòng tắm, rửa trôi mồ hôi trên người, lúc này mới phát hiện vài chỗ bị cô cào bị thương.

Rõ ràng nhìn như một chú thỏ vô hại, nhưng hóa ra là một con mèo hoang nhỏ.

Cô và Sơ Nhi, dường như không giống nhau.

Đi ra từ phòng tắm, anh lấy di động ra gọi.

Sau đó tựa bên giường hút thuốc.

Cơ thể người bên cạnh còn trên giường, phơi bày tám lưng ra ngoài, trên người còn để lại dấu vết kích tình, thanh thuần còn hiện ra vẻ quyến rũ.

Như vậy thì sao, đã không còn liên quan đến anh.

Bọn họ chẳng qua ngẫu nhiên đụng phải thôi.

Rất nhanh, cửa truyền đến tiếng chuông, anh mở cửa, nhận lấy túi người nọ đem tới, đóng cửa lại lần nữa.

Anh mặc xong bộ đồ mới được đưa tới, đem một bộ quần áo khác đặt ở đầu giường, lại móc ra một tờ chi phiếu từ trong ví, ký tên của mình vào rồi đặt ở đầu giường.

Cuối cùng cũng không quay đầu lại xoay người

Cho cô một trăm vạn, cũng không xem là bạc đãi cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dấu vết trên cổ

Khi Phương Thê tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu

rất đau, toàn thân đều đau, cả người như tan rã ra.

Mơ mơ màng màng mở mắt, lại phát hiện bản thân ở một nơi xa lạ.

Một căn phòng rất xa hoa.

Đây là nơi nào?

Cô nhớ bản thân đã uống một ly rượu, sau đó thì không nhớ chuyện gì xảy ra nữa.

Hình như chính mình đã mơ một giấc mơ tràn đầy màu sắc, trong giấc mơ có cô, và có Tần Tiêu Nhiên.

Vô ý di chuyển cơ thể, phía dưới liền truyền đến cảm giác đau đớn.

Trong lòng cô liền cả kinh, đưa tay kéo tấm chăn mềm phủ trên người, cơ thể dưới mềm không mảnh vải.

Đột nhiên, cô hiểu ra.

Đó không phải là giấc mơ, cô thật sự thất thân.

Hơn nữa người kia quyết không thể nào là Tần Tiêu Nhiên, bởi vì khi đó anh nên ở trong dịu dàng hương mật.

Đá

Thật sự không thể uống rượu bấy bả.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến lần đầu tiên của mình, thế nhưng cho một người không biết mặt mũi, tên tuổi.

Cô đưa tay vò rối mái tóc dài của mình, cúi đầu la to một tiếng.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô trở mình xuống giường, mò tới túi của mình, móc điện thoại từ trong túi ra.

Nhìn màn hình hiển thị tên người gọi, cô nhấn nút trả lời.

"Thê Thê hả, đã mượn được tiền chưa?"

Tiếng của mẹ cô từ đầu bên kia truyền qua điện thoại, mang theo vài phần lo lắng.

Phương thê cảm thấy phiền chán, rất muốn cự tuyệt ngay.

Mẹ cô cái gì cũng tốt, chính là quá yếu đuối, bất kể ba cô làm bao nhiêu chuyện có lỗi với bà, nhưng cuối cùng bà vẫn bên vực ông ấy.

Rất nhiều lần, cô đều trực tiếp kêu mẹ, ly hôn đi.

Đàn ông như vậy, càng dung túng, chỉ làm ông càng làm tới.

Từ khi đánh bạc, xài hết tài sản trong nhà, đến bắt đầu thiếu nợ, lúc đầu từ mấy vạn, đến mười mấy vạn, đến vài chục vạn, bây giờ nợ tới một trăm vạn.

Cô từng mấy lần giúp trả nợ cho ba, còn lại là mẹ cô khắp nơi tới cầu xin.

Ông ấy luôn nói, đây là một lần cuối cùng, sau khi trả hết nợ không bao giờ đánh bài

Nhưng một lần lại một lần, mỗi một lần đều là lời nói dối.

Mẹ cô nói nhiều một tý, ông ấy liền động tay đánh bà.

Học phí Đại học cô đều tự mình kiếm, từ năm mười chín tuổi thì bản thân bắt đầu kiếm tiền.

Kiếm được tương đối thì toàn giúp ông trả nợ.

Cô không thể tiếp tục chịu đựng nữa.

Không phải cô nhẫn tâm, nếu các cô làm như vậy, không phải giúp ông, chỉ làm ông càng lún càng sâu trong cờ bạc thôi.

Nhớ mạng máng, lúc ban đầu hình như ba cũng là một người rất ôn hòa.

Rốt cuộc từ lúc nào thì thay đổi?

Phần âm áp kia không còn, gia đình trở nên tan tành.

"Mẹ, không thể dung túng ba nữa, ly hôn đi."

Cô thờ dài nói.

Không phải cô bất hiếu, chính là không muốn ở lại ngôi nhà nát vụn này, không bằng làm cho tất cả mọi người đều giải thoát.

"Thê Thê, ba con chỉ là nhất thời hồ đồ, ông ấy nói, lần này thật sự sẽ sửa ."

"Ông ấy nói mấy lần rồi, mẹ còn tin sao?"

Phuong Thê không hiểu, vì sao từ đầu đến cuối mẹ cô không chịu ly hôn, chẳng lẽ thật sự là yêu

"Thê Thê, con xem như giúp ba con một lần nữa, có được hay không?"

Tiếng mẹ cô thêm một chút cầu xin.

Nhưng cô cũng chỉ là một nhân viên nho nhỏ, một trăm vạn đối với cô mà nói không phải là một con số lớn hay sao.

Nếu như có thể, cô thật không muốn cùng Tần Tiêu Nhiên nhắc lên quan hệ tiền bạc.

Nói như vậy, mấy lời đồn đãi ban đầu có lẽ sẽ trở thành sự thật.

Cô đang muốn mở miệng, ánh mắt liền nhìn thấy tờ phiếu trên đầu giường, mặt trên rõ ràng viết một trăm vạn.

Trong đầu dường như mơ hồ nhớ lại thứ gì.

Hình như cô từng ôm lấy một người, hỏi anh có một trăm vạn không?

Xem ra việc mất đi trình tiết do chính mình tạo thành, người nợ không nghĩ cô làm loại nghề đó đi?

Chỉ là giống như cô đựng phải một người coi tiền như rác, thật sự dùng một trăm vạn mua một đêm với cô.

Cho dù là lần đầu của cô, cũng là cái giá trên trời.

Đây có được tính là may mắn của cô?

Phuong Thê nhếch môi, hơi tự giễu.

"Thê Thê ——"

Trong điện thoại một tiếng nói truyền đến cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Con sẽ quay trở về

Cô sẽ về giải quyết tất cả, cũng nói nói rõ ràng mọi chuyện.

"Vậy thì tốt, con trở về nhanh lên, ba mẹ chờ con."

Không chờ cô trả lời, mẹ cô rất nhanh liền cúp điện thoại.

Mà lúc này Phuong Thê mới quan sát tờ chi phiếu, mặt trên ký một cái tên rồng bay phượng múa, cô nhìn hồi lâu cũng không thể nào biết là tên gì.

Thế cũng được, trong lúc đó giữa bọn họ cũng chỉ xem là người xa lạ.

Có khả năng sẽ không bao giờ gặp lại.

Cất kỹ tờ chi phiếu, cô phát hiện trên giường còn có một bộ quần áo mới, tiện tay xem nhãn hiệu bên trong, mặc dù không biết là hiệu gì, giá tiền cũng là mấy tháng tiền lương của cô.

Quả nhiên là người có tiền.

Nhưng xem như cũng là người tí mỉ, còn giúp cô chuẩn bị quần áo.

Mặc kệ ra sao, tuy rằng đêm đầu tiên không có ấn tượng gì, kết quả này cũng được xem là không tệ đi.

Ít nhất có thể giải quyết một vấn đề khó khăn, cũng không cần cô mở miệng với Tần Tiêu Nhiên.

Mấy năm nay, có một số việc, từ lâu cô đã hiểu rõ.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cuộc sống vẫn như cũ hay tiếp tục.

Cho dù trong lòng c khó chịu bao nhiêu, cứ để trong lòng, biểu hiện ra cũng vô dụng, bởi vì sẽ không ai đau lòng.

Vào phòng tắm, tắm rửa, mặc quần áo vào, sau đó rời đi, chỉ còn lại căn phòng trống rỗng.

Không có thời gian để trở về nhà thay quần áo, cô vội vàng đến công ty.

Bây giờ đã mười giờ, cô đã trễ rồi.

Đây là lần đầu tiên Phương Thê không đứng giờ đến công ty, cho nên mọi người thấy cô đều có chút kinh ngạc.

Làm người khác kinh ngạc hơn là, từ trước đến nay cô thư ký với kiểu tóc, quần áo quê mùa, hôm nay lại mặc một bộ thịnh hành như vậy, lại xinh đẹp một cách không ngờ tới.

Chỉ là Phương Thê không có thời gian để ý tới những thứ này, cô dùng dùng chạy tới vị trí của mình, chào một tiếng với cô trợ lý bên cạnh, lấy mắt kiếng từ trong ngăn kéo đeo lên, sau đó đi đến trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc (giám đốc) nhẹ nhàng gõ một cái.

"Vào đi."

Bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc, đó là tiếng của Tần Tiêu Nhiên.

Hôm qua anh nói, lát nữa sẽ gọi điện cho cô, nhưng cuối cùng không gọi lại.

Cô ở trong lòng anh, vốn không được xem là gì, nhiều nhất xem như là người bạn học không thân lắm, còn có chính là thư ký của anh.

Phương Thê hít một hơi thật sâu, mới đẩy cửa đi vào.

"Tổng giám đốc."

Ở công ty, cô gọi anh là tổng giám đốc, anh gọi cô là thư ký Phương.

Ở nơi riêng tư, mặc dù anh nói nếu đã là bạn học, như vậy cứ kêu tên a, nhưng thật ra thì, căn bản không có ý nghĩa gì.

Mà cô cũng rất ít kêu ra miệng.

Tần Tiêu Nhiên ngẩng đầu, nhìn người mới vào, hơi sững sốt một chút, sau đó lại nhíu mày nói: "Thư ký Phương, em biết là mấy giờ chưa?"

Bốn năm là bạn học cùng đại học, hai năm sau khi tốt nghiệp tiếp xúc với nhau, anh còn chưa bao giờ thấy cô ăn mặc như vậy.

Xem cô như vậy thật không giống ngày thường.

Bây giờ anh mới phát hiện ra, dáng vẻ của cô cũng rất đẹp.

Chỉ có điều, không phải là loại hình anh thích.

Ánh mắt anh quan sát một vòng trên người cô, lúc tầm mắt nhìn thấy trên cổ có dấu vết mờ mờ kia .

Trong lòng có cảm giác không dễ chịu.

"Em có chút chuyện." Phương Thê cúi đầu xuống nói, cũng không thể nói bởi vì đêm qua mình quá mệt mỏi mà ngủ quên đi.

"Có chuyện gì sao? Bạn bị cùng đàn ông hẹn hò à?"

Lời nói của anh có chút trào phúng, trang phục như vậy, dấu vết như vậy, còn có loại quần áo mà chính cô không bao giờ đi mua, tất cả cũng nói lên hết thấy rồi không phải sao?

Thì ra cô cũng là dạng như vậy.

Chẳng biết tại sao, trong lòng lại có chút thất vọng.

Rõ ràng bản thân không thích cô, cô buông tha cho anh, ngược lại không phải làm anh thoải mái hơn sao

"Em——"

Phương Thê không biết nên nói làm sao, chẳng qua là đáy mắt giấu cọt của anh làm cô cảm thấy thấm hại.

Một loại quần bách khi bị nhìn thấu tất cả.

"Thư ký Phương, anh nói qua, công tư phải phân rõ ràng, mặc dù chúng ta là bạn học, nhưng cũng không thể làm sai nội quy, hiểu chưa?"

Tần Tiêu Nhiên thu hồi tầm mắt, giọng nói có chút lạnh nhạt.

Trong ngày thường anh rất hiền hòa, nhưng một khi liên quan chuyện công ty, thì rất nghiêm túc.

Đây cũng là chỗ Phương Thê thích ở anh, anh không giống công tử nhà giàu khác, làm việc rất nghiêm túc.

Có đôi khi chính là loại nghiêm túc này, làm cho cô cảm giác mình chưa từng bao giờ đến gần anh.

"Em hiểu."

Cô hiểu, cô vẫn luôn hiểu.

"Hiểu rồi có thể ra ngoài."

Tiếng nói Tần Tiêu Nhiên rất lạnh, dường như bây giờ anh cảm giác bản thân có cái gì đó không đúng.

Tuy rằng cô mặc như vậy rất đẹp, nhưng anh có loại cảm giác không vừa mắt.

Phương Thê nghe được ý lạnh trong lời nói của anh, trong ngày thường, mặc dù anh rất nghiêm túc, nhưng cũng xem như hiền hoà, nhưng hôm nay thấy anh lạnh nhạt như vậy.

Phong thái cao cao tại thượng, làm cho cô một lần nữa hiểu ra, bọn họ không cùng một t

Khoảng cách giữa bọn họ quá xa xôi.

Lúc ban đầu làm sao thích anh, hình như cô đã quên mất.

Chỉ có điều mấy năm nay, dường như thích anh đã trở thành thói quen.

Cũng không nhớ mình đã cố gắng thực hiện những gì, chẳng qua muốn ở bên cạnh anh, lặng lẽ thích mà thôi.

"Tổng giám đốc, em còn có một chuyện."

Cô vừa nói xong, Tần Tiêu Nhiên liền ngẩng đầu nhìn cô, nhíu đầu chân mày lại.

"Chuyện gì? Nói hết một lần đi."

"Em muốn xin nghỉ ba ngày, có chút chuyện trong nhà."

Dường như lúc này anh không vui lắm, cô biết đây không phải là thời cơ tốt, nhưng lần này cô phải về nhà một lần.

Cũng không biết là người nào chọc anh.

Ngày hôm qua gọi điện thoại cho anh, rõ ràng vẫn còn rất vui vẻ, lẽ nào cùng bạn gái cãi nhau.

Phương Thê lại không có nghĩ tới, anh bởi vì cô mà tức giận.

"Không phải đi hẹn hò với bạn trai sao?"

Bản thân Tần Tiêu Nhiên còn chưa ý thức được, đã buộc miệng nói ra. Có chút tức giận, cô trong mắt anh là người không có trách nhiệm sao?

Hai năm qua, cô coi công việc là trên hết, ngay cả ngã bệnh cũng chưa từng xin nghỉ, thế nhưng anh có ý gì?

Còn có ở đâu ra bạn trai của cô?

"Tổng giám đốc, thứ nhất, em chưa có bạn trai. Thứ hai, em thật sự có chuyện. Thứ ba, hai năm qua, ngày nghỉ của em gom lại cũng được nửa tháng đi."

Phương Thê trả lời từng câu từng chữ.

Cô đúng là thích anh, nhưng cũng không đại biểu anh có thể nói xấu cô.

Có lẽ là bởi vì anh, cô mới có thể tức giận hơn.

Cô không muốn cùng anh dính đến bất kỳ quan hệ nào liên quan đến tiền bạc, chẳng những cô không chịu nổi, chỉ sợ người khác còn nói những câu không dễ nghe.

"Chưa có bạn trai?"

Tần Tiêu Nhiên từ trên ghế đứng lên, đi tới trước người Phương Thê, đưa tay đẩy tóc của cô ra, "Vậy đây là cái gì? Hay là nói em có thể tùy tiện lên giường cùng đàn ông?"

Anh cũng không biết tại sao, chính là cảm thấy rất tức giận.

Cô không những tới trễ, ngay cả gan cũng lớn hơn.

Chưa bao giờ cô lại như vậy, có phải có đàn ông khác rồi, sẽ không muốn tốt với anh nữa ?

Đàn bà, có đôi rất thực tế.

"Tổng giám đốc, đây là chuyện riêng của em, không liên quan gì tới anh. Em chỉ tới đây để xin nghỉ phép mà thôi."

Phương Thê không phản bác, bởi vì cô thật sự lên giường cùng người đàn ông không phải là bạn trai cô, cho nên chỉ có thể cúi đầu thấp xuống, thản nhiên nói.

Lần đầu tiên anh tới gần cô như vậy, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp kia.

Nhưng tâm lại có nhiều phân lãnh hơn.

Thì ra là từ đầu đến cuối, cô trong lòng anh là một người như vậy.

"Chuyện riêng của em ảnh hưởng đến việc công, tất nhiên có liên quan tới anh."

Tần Tiêu Nhiên đưa tay nâng cằm cô lên, lạnh lùng nói.

Phương Thê lại như cũ rũ lông mi, nói từng câu từng chữ: "Em tới trễ là lỗi của em, tổng giám đốc có thể tính em nghỉ việc không xin phép, còn chuyện khác thì không nên hỏi tới?"

Trong lòng cô vốn khó chịu, lại bị anh nói như vậy thì càng khó chịu hơn.

Cô nói không thêm đề ý, thật ra thì làm sao không đề ý.

Phía dưới còn mơ hồ đau, không lúc nào nhắc nhở chuyện xảy ra đêm qua.

Mà những lời anh nói, làm trong lòng cô càng thêm đau.

Nước mắt cũng nhanh chảy ra, nhưng bị cô kiềm lại.

Cô không muốn rơi nước mắt trước mặt anh.

Mà ở giờ phút này, Tần Tiêu Nhiên cũng bình tĩnh lại, anh buông Phương Thê ra, nói: "Anh hiểu rồi, em đi đi."

"Tần Tổng, ngày mai, ngày mốt, và ngày kia, em xin nghỉ, không còn chuyện gì nữa, em đi ra đây"

Sau khi Phương Thê nói xong, cúi đầu đi ra.

Giây phút xoay người, khóe mắt có giọt lệ rơi xuống, lập tức cô đưa tay lau đi.

Lúc này mới rời đi phòng làm việc của anh.

Cô không thể khóc, cũng không thể bị những người ngoài kia nhìn ra cô không bình thường.

Nhìn cô rời đi, Tần Tiêu Nhiên ngồi lại vị trí của mình.

Mới vừa rồi anh làm sao?

Nói rất nhiều câu tổn thương người khác, còn xử sự không chút nào giống mình.

Hai năm qua, thật ra thì anh biết cô là người thế nào.

Chỉ là những lời vừa rồi, chính là tự nhiên bật thốt ra.

Cũng không có ai giống cô chăm chỉ làm việc đến vậy, hơn nữa cô còn cứu anh một mạng.

Mình tại sao lại nói nhiều lời nói như vậy.

Chuyện riêng của cô quả thực cùng anh không hề có liên quan.

Không nghĩ ra, cho nên anh tự nói với mình, bởi vì là bạn học, nên mới quan tâm, sợ cô bị đàn ông lừa gạt thôi.

Rất nhanh, anh không còn rối loạn nữa, cũng đem chuyện này bỏ sau đầu, cúi đầu tiếp tục làm việc.

"Chị Phương, bộ quần áo của chị thật không tệ, có phải bạn trai tặng không?"

Lúc Phương Thê trở lại vị trí, trợ lý Lý Nguyệt tới gần c

Lý Nguyệt nhỏ hơn một tuổi so với Phương Thê, thực tế thì chỉ nhỏ hơn mấy tháng mà thôi, nhưng luôn gọi cô là chị để biểu hiện mình tương đối trẻ tuổi.
"Ừ."

Phương thê cũng lười cùng cô nhiều lời, đơn giản thừa nhận.

Nếu như nói không phải, cô ta nhất định còn hỏi nữa, mà bây giờ Phương Thê cái gì cũng không muốn nói.

Từ hôm qua tới hôm nay, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Mà Lý Nguyệt, cũng không phải đối tượng để cô giải bày.

Nhìn ngoài mặt thì rất tốt, nhưng sau lưng thì nói rất nhiều chuyện xấu về cô.

Không phải nói cô có kiểu tóc quê mùa, y phục quê mùa, dáng dấp khó coi, là một cô gái già còn trinh không ai muốn, nói đúng đơn giản là cô không thú vị, không dễ ở chung.

Những thứ này cô đều biết, cô chỉ mặc kệ mà thôi.

Nếu như muốn nói, cô mới hai mươi lăm tuổi, tuổi thật mới hai mươi ba, coi như không hơn gái già còn trinh, hơn nữa cô ta chẳng qua là nhỏ hơn cô mấy tháng.

Một người không thú vị, chẳng qua là không muốn cùng nhiều người giao thiệp mà thôi.

"Bạn trai chị Phương rất có tiền rồi, bộ quần áo này rất mắc. Không biết người đó như thế nào, nhưng đáng tiếc a, bây giờ người có tiền không phải ông lão cũng là loại người xấu xí, giống tổng giám đốc như vậy thì không có nhiều người lắm."

Lý Nguyệt điển hình thuộc dạng không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh, nhìn quần áo của Phương Thê, cô đồ cả mắt nghe nói là bạn trai cô mua, cô càng đồ mắt hơn, cho nên cô ta tuyệt đối không cho người bạn trai có tiền này còn có thể là một người đẹp trai.

Cô tự nhận trẻ tuổi xinh đẹp hơn Phương Thê, cho nên tuyệt đối không tin tưởng người trẻ tuổi đẹp trai có tiền coi trọng phương thê.

Phương Thê mặc kệ cô, vì vậy tự cho rằng cô ấy chấp nhận câu nói của cô.

Nhìn phương thê không nói lời nào, cô mím mím môi, khinh thường nghĩ, cũng chỉ là gã đàn ông già, có cái gì hay để vênh mặt.

Đợi lát nữa cô cùng người khác nói, xem người ta nói thế nào.

Tất nhiên Phương Thê sẽ không biết chuyện này, nàng nghiêm túc nhìn bảng báo cáo.

Muốn xin phép nghỉ, vậy phần việc trước đó phải làm xong hết đã.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Anh ngang ngược không nói lý lẽ lôi kéo cô chạy

Lúc Phương Thê trở lại ngôi nhà xa cách đã lâu, cửa nhà mở rộng, bên trong truyền đến tiếng đồ vật bị ném, còn kèm theo tiếng nấc chửi.

Khi cô đi vào, vừa vịn một cái nôi bị quăng đúng vào chân cô.

Cổ áo cha Phương bị một người túm lên, người nọ đang muốn xuống tay, mà mẹ Phương thì dùng sức lôi kéo người kia, cầu xin tha thứ.

Bởi vì cô xông vào, tầm mắt của mọi người đều tụ lại trên người cô.

"Thê Thê đã trở về, con gái của ta trở về rồi."

Mẹ Phương như thấy được cứu tinh, lâm bầm

Những người đó nghe vậy, buông mẹ Phương ra, đi về phía cô.

"Cô là con gái của ông ta? Cha cô thiếu bọn tao một trăm vạn, biết không?"

Người cầm đầu kia với vẻ mặt dữ tợn, hung ác nói.

Thấy mấy người này, Phương Thê cũng đã hiểu đôi chút, cha Phương thiếu nợ tuyệt đối không tới một trăm vạn, chỉ là lãi nặng nên giờ đã lên tới một trăm vạn.

"Tôi sẽ trả tiền cho mấy ông, nhưng về sau không được cho ông ấy vay tiền, cũng không được để cho ông ấy vào sòng bạc của các ông."

Đối với thủ đoạn kiếm tiền của những người đó, cô có chút hiểu rõ.

Gạt người vào sòng bạc bọn họ, chờ mấy người đó thua, lại lấy tiền cho bọn họ mượn bằng cách vay nặng lãi.

"Bọn đàn bà thối này, trả tiền thì cứ trả, còn nói nhảm làm gì."

Người nợ nói với cô với vẻ khó chịu.

Phương Thê cũng không sợ, có một số việc trải qua nhiều lần, thì quên mất cái gì gọi là sợ.

Cô lại quay về phía ba mình, "Đây là một lần cuối cùng, nếu như có lần nữa, coi như ba bị người khác đánh chết, con cũng không xen vào nữa."

"Thê Thê, cha con đã biết, con mau trả hết nợ đi."

Mẹ Phương có chút run run nhìn những người đó liếc mắt một cái, vội vàng nhỏ giọng nói.

"Mẹ"

Cô nhìn mẹ cô một cái, rồi mới lấy tờ chi phiếu từ trong túi ra.

Người nợ nhìn thấy chi phiếu, liền muốn đưa tay giật lấy, Phương Thê lại nhanh hơn thu tay về, "Lời nói vừa rồi của tôi, có đáp ứng không?"

"Được rồi, đã biết, người đàn bà này có phiền hay không."

Người nợ buồn bực đáp một tiếng, lấy tờ chi phiếu từ trong tay Phương Thê, hùng hù hỏ hỏ đi khỏi.

Chờ sau khi bọn đó đi khỏi, mẹ Phương mới đứng lên từ trên đất.

"Thê Thê, may mắn con đã về."

Bà bắt đầu vừa thu dọn đồ đạc, vừa gạt nước mắt nói.

Cha Phương thì không nói gì, vẫn như cũ đứng ở nơi đó, Phương Thê cảm thấy dường như ông so với lần trước đã già đi không ít.

"Cha, cha cũng nên nếm qua mùi đau khổ, về sau không nên đánh bạc nữa."

Cô mang hộp thuốc tới, đứng ở bên cạnh cha Phương, vừa đưa tay giúp ông bôi thuốc, vừa khuyên nhủ.

Nhưng mà cha Phương lại gạt tay cô ra, lâm bầm: "Đề cha yên lặng một chút."

"Thê Thê, cha con hiểu rồi, chỉ là mặt mũi (sĩ diện) có chút không bỏ xuống được, con xem trong nhà hỗn loạn như vậy, cũng không còn chỗ ở, con có nên đi khách sạn ở không?"

Mẹ Phương vội vàng nghênh đón nói.

"Mẹ ——"

Cô thật không hiểu, vì sao mẹ của cô có thể chịu đựng được đến như vậy.

"Thê Thê, con đi đi."

Đáy mắt mẹ Phương lại có mấy phần cầu khẩn.

Đôi mắt ánh mắt như thế, có mấy lời cuối cùng không cách nào nói ra khỏi miệng, Phương Thê gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Xin ba ngày nghỉ, cô thật muốn nói rõ ràng với bọn họ.

Nhưng lại không nghĩ rằng ngay cả nán lại ở nơi này nhiều một chút cũng là một loại sai.

Có lúc, cô cảm thấy mẹ cô có phải cất dấu cái gì không, nhưng có lúc lại cảm thấy không giống.

"Thê Thê."

Mẹ Phương đuổi theo, đem một bọc đồ nhét vào tay cô.

"Thê Thê, tự chăm sóc tốt bản thân, là —— haizz(tiếng than thở) ——"

Mẹ Phương muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, xoay người đi rồi.

"Mẹ, cũng chăm sóc tốt bản thân mình."

Phương Thê rất muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại không hỏi gì.

Bởi vì trước kia đã sớm hỏi qua, hỏi nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Cô cũng chỉ có thể nói như thế, đây là lựa chọn của mẹ cô, cho dù là cô cũng không cách nào trông coi, thậm chí không cách nào tham gia.

"Ừ."

Mẹ Phương lần nữa nhìn cô một cái, sau đó vội vã rời đi.

Phương Thê nhìn bóng lưng của bà, có chút giật mình.

Rốt cuộc là lúc nào, khoảng cách giữa cô và cha mẹ cô đã xa như vậy rồi, hình như, cho dù cô cố gắng cỡ nào, đều không thể gần hơn.

Vì vậy dần dần hình thành thói quen.

Có cảm giác tịch mịch quanh quẩn.

Có đôi khi, cô cảm thấy bản thân mình là một người cô độc, ngay cả một người có thể dựa cũng không có.

Một chết đi.

Thật sự một chết rồi.

Hai ngày tiếp theo, cô cũng không muốn trở về, chỉ muốn tìm một chỗ ở lại một chút.

Đi trên đường không mục đích, nơi cô ra đời này, bây giờ đã có chút xa lạ.

Sáu năm, thật sự thay đổi rất nhiều.

Bên cạnh không ngừng có người đi ngang qua, nhưng không có một gương mặt quen thuộc.

"Tránh ra , tránh ra ——"

Một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cô phục hồi tinh thần lại, lúc muốn nhìn đến nơi truyền đến tiếng vừa rồi, người cũng đã bị đẩy ngã xuống đất.

"Lỗi tại cô bị điếc hả."

Phương Thê còn chưa nói gì, thì người trên người cô đã mở miệng trước.

Tuy rằng hôn vĩa cô bay đi mất, nhưng nói thế nào thì người đụng vào cô cũng là anh.

Người này thật là quái lạ.

"Lỗi tại tôi bị điếc, vậy mắt anh có phải bị mù không? Nhìn thấy có người còn đụng vào?"

Tâm tình Phương Thê vốn không tốt, bị anh nói như thế, con tức cũng bốc lên.

Vào lúc này người nọ đã đứng lên, lại giữ tay cô, lời cô chạy về phía trước, vẫn kêu như cũ : "Tránh ra, tránh ra ——"

Phương Thê quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra có một đám người đuổi theo anh ta.

"Anh buông tay tôi ra."

Bọn họ đuổi theo anh ta, liên quan gì tới cô chứ?

Người này kỳ lạ thật.

"Không buông."

Người phía trước quay đầu về phía cô nhếch miệng cười, người này thật sự muốn ăn đòn rồi.

Cái nhìn này, Phương Thê mới nhìn rõ người kia.

Một bộ quần áo màu đen, tóc dài, đeo một hàng bông tai trên lỗ tai.

Bởi vì còn đeo một cặp kính, nên không nhìn rõ khuôn mặt.

Phương Thê cũng không tính nói thêm nữa, đưa một tay khác ra liền đặt lên tay của người kia, sau đó dùng lực.

Bốn năm đại học, dù gì cũng đã học qua Taekwondo, mặc dù không thể gọi là mạnh, nhưng cô cũng không phải là cô gái yếu đuối.

Bây giờ cô không có tâm trạng chơi đùa cùng anh ta.

"Không đau."

Người phía trước vừa quay đầu lại cười với vẻ đáng ăn đòn.

Cô đã ra hết sức lực, thế nhưng vô dụng?

"Anh mau buông tay."

Phương Thê cũng cùng anh ta dây dưa rồi, vừa giãy giụa, vừa dùng sức nhéo tay anh.

Nhưng hoàn toàn vô dụng.

Chạy tới một lối rẽ, anh ta ngay lập tức lôi kéo cô quẹo vào, quẹo trái quẹo phải, đem những người kia bỏ rơi, anh ta mới ngừng lại.

"Người phụ nữ này, cô quá hung ác rồi."

Anh buông cô ra, kéo ống tay áo lên, xem xét chỗ bị Phương Thê dùng sức nhéo, rõ ràng có dấu vết lõm mờ xanh tím.

"Tôi khiến anh buông tay ."

Phương Thê nói xong, xoay người rồi đi.

Người quái lạ này tốt nhất ít chọc một chút, lúc này không đi thì đợi đến khi nào.

"Ai kêu cô mắng tôi, cho nên không buông tay, nhưng cô cũng khá đó, mang giày cao gót chạy bộ cũng có thể đuổi theo tôi."

Anh tới gần, cười hi hi nói.

Chưa có người phụ nữ nào dám mắng anh, cho nên anh cố ý không buông tay lôi kéo cô chạy .

Chẳng qua là nhìn không ra, người phụ nữ này, mấy lần khiến cho anh thấy hứng thú, vậy thì càng không thể thả rồi.

Anh nói chưa dứt lời, đã làm cho sự tức giận của Phương Thê đều bạo phát.

Bây giờ chân của cô rất đau, đoán chừng nhất định đã trầy da rồi.

Cô vốn không thích mang giày cao gót, chẳng qua là hôm nay không khéo vừa lúc mang, còn gặp được chuyện kỳ lạ như vậy.

"Xin gọi điện thoại số 114 bệnh viện kiểm tra bệnh thần kinh, sau đó nói cho bọn họ biết địa chỉ nơi anh ở."

Có đôi khi, chẳng qua có một số chuyện cô xem như chưa từng xảy ra, cũng không phải nói tính tình cô tốt.

Thật ra thì tính tình cô rất xấu, chỉ là những năm gần đây, chính mình thu liễm không ít.

"Này này, người phụ nữ này, không được đi như vậy, không phải mắng cô một câu, lôi kéo cô chạy một đoạn đường thôi sao? Cô không cảm thấy chạy trốn rất vui sao?"

Người phụ nữ này thật là thú vị, anh đúng là chưa từng gặp qua người như vậy.

"Nhàm chán."

Phuong Thê một cước đá vào đầu gối anh, sau đó quay người bỏ chạy.

Nhìn bóng lưng bỏ chạy của cô, Tư Mị không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng.

Người phụ nữ này ——

Đau quá.

Lần sau gặp cô lần nữa, nhất định làm cho cô mất mặt.

Tư Mị khập khiễng, chân thấp chân cao đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lời đồn được nuôi dưỡng nổi lên bốn phía

Khi Phuong Thê quay về công ty với bộ quần áo bảo thủ, những người trong công ty khi nhìn thấy cô thì xúm lại chỉ trỏ, không biết bàn về vấn đề gì.

Thật ra Phuong Thê xem như sống thanh thản, không bởi vì người khác nói gì mà thay đổi bản thân.

Cho nên cô cũng không để ý đến.

Họ muốn nói, cứ để họ nói thôi.

Đến chỗ ngồi của mình, buông túi xuống, bắt đầu công việc.

Lý Nguyệt còn chưa đến, hình như Tần Tiêu Nhiên cũng như vậy.

Mới vừa nghĩ vậy, vài bóng dáng quen thuộc từ thang máy bước ra, đi về phía cô.

"Thư ký Phuong, theo tôi vào đây." Tần Tiêu Nhiên đi tới gần nơi cô ném ra một câu.

Phuong Thê nhanh chóng đứng lên, đi theo Tần Tiêu Nhiên dựa vào ghế, nhìn người phía trước : "Chuyện giải quyết tốt chứ?"

Mấy ngày, không có cô, mới biết rằng cô quan trọng bao nhiêu.

Chỉ có cô là người hiểu anh nhất, biết lúc nào anh muốn gì, sắp xếp lịch trình thì ôn hòa hợp lý.

Hôm nay thấy cô trở lại như mọi khi, tim anh dường như cũng bình tĩnh hơn.

"Vâng, giải quyết tốt ạ."

Phuong Thê cúi đầu đáp một tiếng.

Tần Tiêu Nhiên mở miệng muốn hỏi về những tin đồn kia, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi tới.

Chỉ nói một tiếng, "Vậy thì ra ngoài đi, sắp xếp lại lịch công tác của tôi cho hợp lý."

"Đã hiểu thưa Tần tổng."

Phuong Thê trả lời một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Về tới chỗ ngồi của mình, lập tức bắt đầu chỉnh sửa những công việc còn sót lại của những ngày cô không đi làm.

Không biết Lý Nguyệt sắp xếp lịch công tác ra làm sao, không chỉ lộn xộn, mà còn không phù hợp với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Tần Tiêu Nhiên.

Cô chỉ biết thờ dài rồi cố gắng sắp xếp lại cho hợp lý.

Trong lúc đó, Lý Nguyệt cũng tới, chẳng qua không để ý đến cô nữa.

Phuong Thê rất vội, cũng không để ý tới cô ta, hai người ngó lơ nhau cũng rất nhiều lần.

Bây giờ cô chỉ muốn xem hết những công việc cần làm.

Hai ngày trước đi một chuyến tới nơi bí mật của thời niên thiếu, sau đó liền trở về thành phố H, tiếp đó ở nhà ngủ cả một ngày.

Chẳng qua cuộc sống vẫn phải tiếp tục, sau khi trở về, cô vẫn trở lại là Phuong Thê ngày thường.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc này đã đến giờ cơm trưa.

Tần Tiêu Nhiên đã sớm rời đi, chắc là hẹn với cô bạn gái nào đó.

Cô sắp xếp lại bàn làm việc, rồi đi tới căn-tin dành cho nhân viên.

Lúc ăn cơm, giống như buổi sáng, những người đó nhìn thấy cô cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, còn mang theo vài phần khinh miệt.

Sau khi dùng cơm xong, cô đi vào phòng WC.

Mặc dù không để ý, nhưng bị những người chỉ tới chỉ lui, cô cũng không thoải mái.

Mà WC, chính là nơi mà phụ nữ tám chuyện.

Rất nhanh sau đó, có một đám người đi vào, tiếng nói chuyện cũng theo đó truyền đến.

"Bà thấy cái thư ký Phuong đó chưa? Hôm nay làm sao lại không mặc đồ hiệu nữa, chẳng lẽ là bị người ta đá rồi?"

"Chắc ông già kia cảm thấy cô ta không còn thú vị, nên không nuôi cô ta nữa."

"Đúng vậy, cũng không xem đáng người mình thế nào, luôn là một bộ vênh vào hồng hách."

"Hình như cô ta theo đuổi là Tần tổng, chẳng qua Tần tổng không xem trọng cô ta, cho nên chỉ có thể tìm những ông già có tiền kia."

"Đúng vậy, thật là dễ tiện, vì tiền mà có thể làm người tình của các ông già đó."

Nói đến mức này, Phuong Thê cũng nghe rõ và hiểu một tý.

Chẳng qua các ông già có tiền là sao? Người tình, bao nuôi lại là cái gì?

Họ làm sao có thể truyền ra loại tin đồn buồn cười đến vậy?

Không phải ngày đó cô chỉ mặc một bộ quần áo thôi sao?

Cũng không phải cô không muốn trò chuyện với người khác, lúc đầu đã từng nói chuyện với những đồng nghiệp nữ, chẳng qua những người đó luôn nhờ cô thăm dò về chuyện của Tần Tiêu Nhiên, còn có chuyện riêng tư của người đó nữa.

Qua vài lần, bị Tần Tiêu Nhiên biết, cô bị mắng một trận.

Sau này, cũng là ở WC, nghe được những thứ người ngoài mặt thì tốt với cô sau lưng lại nói xấu cô.

Vì thế cô hiểu ra, nên không muốn làm bạn với người nào nữa.

Một người thì một người, cũng đã thành thói quen.

Hơn nữa cô cũng không muốn làm sao để từ chối họ, đây cũng là một vấn đề khó khăn.

Thế là ngày thứ hai tới, lúc họ tới chỗ cô nghe ngóng, cô đã thẳng thắn từ chối.

Rất nhanh, liền truyền ra lời đồn cô kiêu ngạo, bảo thủ, rất khó chung sống.

Chẳng qua, cô lại.

Hai năm, vẫn cứ như vậy.

Thật ra thì một mình cũng không phải không tốt.

Nhưng mà có một số việc cô không thèm để ý, cũng không có nghĩa cô là người dễ bị khi dễ .

Mở cửa ra, cô đi ra ngoài, mấy cô đang buồn chuyện đó nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Những lời này của các cô có chứng cứ không? Tôi có thể kiện các cô bêu xấu người khác ."

"Người của công ty đều biết hết, không phải chính bản thân cô đã thừa nhận sao?"

Có một người không phục mà nói.

"Tôi tự thừa nhận, tôi thừa nhận với người nào?"

Phương Thê cảm thấy thật buồn cười.

"Lý Nguyệt, cô không phải cùng cô ta một chỗ sao, cô ta nói rằng bản thân cô đã thừa nhận."

Người nọ nói một cách đúng lý hợp tình.

Phương Thê ngẫm lại cuộc nói chuyện với Lý Nguyệt, cảm thấy Lý Nguyệt này thật là quái lạ.

Lại tùy tiện truyền lời đồn bừa bãi như vậy.

Biết đáp án của mình, cô xoay người rời đi.

Trở về vị trí của mình, Lý Nguyệt đã ngồi ở chỗ đó rồi.

"Lý Nguyệt, tin kia là do cô đồn ra phải không?"

Có chút lời đồn đãi nàng không quan tâm, nhưng có chút nàng quan tâm.

"Ngày hôm đó, không phải Chị Phương đã thừa nhận sao?"

Lý Nguyệt nói với vẻ khinh thường.

"Tôi thừa nhận? Tôi nói khi nào? Lý Nguyệt, có mấy lời không nên nói lung tung, lần này, coi như xong, nếu như có lần sau, tôi sẽ trực tiếp nói với Tần tổng. Nhưng những lời cô đã nói ra, thì chính mình đi giải thích rõ đi."

Cô không phải là người mặc cho người khác khi dễ, lúc nào nên tiến, khi nào nên lui, cô điều hiểu rõ.

"Biết rồi."

Lý Nguyệt đáp một tiếng nhưng trong lòng thì không nghĩ vậy.

Không phải là bạn học với Tần tổng thôi sao, làm gì phải kiêu căng dữ vậy, Tần tổng còn nhìn cô ta chường mắt nữa hướng chỉ là mình.

Nhưng cô cũng không dám không nghe lời, mấy ngày nay, bị mắng quá nhiều rồi.

Nếu bị chửi lần nữa, thì ngay cả chức vị này cũng giữ không được rồi. Cô đã cố gắng rất nhiều mới có thể ngồi vào vị trí này.

Phương Thê cho rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy.

Nhưng đến ngày thứ hai, khi thấy Lý Nguyệt khóc chạy ra khỏi phòng Tần tổng, cô cảm thấy thật kỳ quái.

Xảy ra chuyện gì Lý Nguyệt khóc nhìn chăm chăm cô, "Thư ký Phương, chị đã nói sẽ không cho Tần tổng biết? Tôi đã giải thích hết rồi, chị còn muốn gì đây?"

Tần Tiêu Nhiên đã biết?

Anh ấy làm sao biết?

Tất nhiên là Phương Thê chưa nói, nhưng lúc này dù cô nói gì, thì Lý Nguyệt đều không tin.

Cô đứng dậy đi đến trước cửa phòng Tần tổng, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi." Trong cửa truyền đến tiếng của Tần Tiêu Nhiên.

Cô đẩy cửa vào, lại không biết ánh mắt oán hận của Lý Nguyệt nhìn sau lưng cô.

"Tần tổng, ban nãy ——"

Cô không biết hỏi thế nào.

Tần Tiêu Nhiên nói cùng với nụ cười dịu dàng: "Phương Thê, tại sao bị oan ức lại không nói? Dù sao chúng ta cũng là bạn học."

Trong thời gian làm việc Tần Tiêu Nhiên rất ít nhắc đến quan hệ bạn học với cô.

"Làm sao anh biết?"

"Chuyện như vậy, điều tra sẽ biết."

Trải qua mấy ngày nay, Tần Tiêu Nhiên mới biết, không có Phương Thê, đối với anh mà nói là một tổn thất.

Nghĩ đến ba ngày trước, thái độ của mình đối với cô ấy quá tệ đi.

Anh không phải không tin cách làm người của cô, nhưng ngày đó lại bu nói ra những lời như thế.

"Cám ơn."

Phương Thê có chút vui vẻ, không nghĩ tới Tần Tiêu Nhiên có thể làm chuyện như vậy.

"Chuyện này thì có gì đâu, về sau nếu có việc gì nên trực tiếp nói với tôi, biết không?"

Mặc dù cô không phải dạng anh thích, thế nhưng vài năm cô thật sự không có quần hấn, hiểu được tiến lùi, cũng vì anh đã làm rất nhiều.

Có đôi khi cảm thấy có chút không bỏ được.

So với người ngoài, tất nhiên cô quan trọng hơn.

"Đã biết."

Phương Thê cúi đầu, nhưng khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên.

Bỗng nhiên phát hiện, chính mình cũng thật dễ dàng đã thỏa mãn.

"Vậy thì ra ngoài tiếp tục làm việc đi."

"Vâng."

Lúc Phương Thê trở lại chỗ ngồi, Lý Nguyệt đã ngừng khóc, tiến lại gần cô, thấp giọng nói: "Chị Phương, chuyện lần này do em không tốt."

"Không sao, tốt nhất cô làm việc tiếp đi."

Phương Thê vốn không có ý định cho Tần Tiêu Nhiên biết, cũng không so đo nhiều với Lý Nguyệt.

"Cám ơn chị Phương."

Lý Nguyệt trở về chỗ ngồi

Phương Thê không ngờ tới Lý Nguyệt sẽ phản ứng như vậy, có lẽ bởi vì Tần Tiêu Nhiên thôi.

Không biết anh ấy nói với cô ta những gì.

Mà qua mấy ngày sau, thái độ của Lý Nguyệt đối với Phương Thê đã thay đổi rất nhiều, đối với cô có thể nói là không thể nào tốt hơn nữa.

Phương Thê không quen với thái độ quá nhiệt tình của cô ta, nhưng không cự tuyệt, đối xử vẫn như thường ngày.

Cô nghĩ, đây cũng là Tần Tiêu Nhiên vì cô làm, nếu không Lý Nguyệt sẽ không như vậy.

"Lý Nguyệt, bây giờ tôi phải cùng Tàn tổng đi ra ngoài, cô hãy tổng kết số liệu trong quý này đi."

Phuong Thê dọn đồ một phen, liền cùng Tàn Tiêu Nhiên rời đi.

Đợi đến sau khi tầng này chỉ còn lại một người là Lý Nguyệt, cô mới ngồi trước máy tính của Phuong Thê.

Mở máy ra, sau đó gõ một đoạn mật mã.

Tốn rất nhiều ngày, cô mới biết được đoạn mật mã này.

Trong mắt Lý Nguyệt tràn đầy oán hận, động tác trên tay không ngừng di chuyển, đem một phần văn kiện chép vào USB của mình, sau đó tắt máy.

"Đây là tài liệu mà ông muốn, nhưng mà tôi còn một yêu cầu."

Sau khi tan sở, Lý Nguyệt lén lút đến chỗ hẹn, ngồi đối diện một người đàn ông.

"Yêu cầu

Người nọ mở miệng hỏi.

"Chờ sau khi chuyện bại lộ ra, ông một mực chắc chắn với Tàn Tiêu Nhiên là thư ký Phuong Thê đem tài liệu này bán cho ông."

Lúc người này tới gặp cô, cô còn chưa quyết định.

Dù sao cô không muốn phản bội Tàn thị, hơn nữa một khi chuyện này tra ra, sẽ phải ngồi tù.

Nhưng do bọn họ ép cô.

Ở thời đại học, cô là thiên chi kiêu nữ, nhưng lại luôn luôn bị Thương Thê chèn ép.

Tàn Tiêu Nhiên không chỉ nhìn không thấy sự xinh đẹp của cô, lại còn vì Phuong Thê người đàn bà kia đối xử với cô như vậy.

Cô nuốt không trôi cục tức này.

"Đây là chi phiếu."

Người nọ đem chi phiếu để trước mặt Lý Nguyệt, Lý Nguyệt cũng đem USB đưa trước mặt người đàn ông kia.

Hai người lấy được vật mình muốn, nhìn nhau cười một tiếng, sau đó rời đi.

"Tàn tổng, chúng ta hiện đang đi đâu?"

Phuong Thê ngồi bên cạnh Tàn Tiêu Nhiên hỏi.

Lịch trình của anh là do cô sắp xếp, tiếp theo sẽ không có việc gì, trừ buổi tối phải tham gia một bữa tiệc.

Hơn nữa cô đã giúp anh gọi điện thoại

Lần này bạn khiêu vũ là tiểu thư Ada, bạn gái mới của anh.

Tàn Tiêu Nhiên cái gì cũng tốt, chẳng qua tốc độ đổi bạn gái quá nhanh đi, cũng không biết chuyện này có thể kéo dài bao lâu.

Nhưng mà dường như những người đó đều nằm trong giới thượng lưu.

"Phuong Thê, tan việc thì kêu tên tôi đi, bữa tiệc lần này, em sẽ làm bạn gái của tôi."

Tàn Tiêu Nhiên nghiêng đầu về phía Thương Thê nở một nụ cười.

"Nhưng mà ——"

Cô cảm thấy lần trở về này, dường như Tàn Tiêu Nhiên có chút khác xưa, nhưng còn chưa nói xong, Tàn Tiêu Nhiên liền tiếp lời nói: "Tôi đã nói qua với Ada."

Phuong Thê không nói gì nữa, trong lòng có chút kích động đồng thời có chút hồi hộp.

Xe của bọn họ ngừng trước một tiệm quần áo, Tàn Tiêu Nhiên kéo Phuong Thê xuống xe, lại đem cô giao cho các nhân viên của tiệm.

"Giúp cô ấy chọn một bộ lễ phục và trang điểm lại."

Tần Tiêu Nhiên nói xong liền ngồi xuống, cảm quyền tạp chí lên, hình như có thói quen chờ đợi như vậy.

Phương Thê muốn nói gì đó, tuy nhiên đã bị các nhân viên trong tiệm kéo đi.

Chọn lễ phục, trang điểm, làm tóc, suốt một giờ sau, một Phương Thê hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt Tần Tiêu Nhiên.

"Tần tổng, làn da của bạn gái ngài rất đẹp, đáng người cũng chuẩn nữa."

Nhân viên của tiệm khen ngợi Phương Thê, cô có chút không được tự nhiên, xấu hổ nói: "Tôi không phải là bạn gái của Tần Tổng, chỉ là thư ký thôi."

Mà Tần Tiêu Nhiên vừa mới hoàn hồn lại sau sự kinh ngạc khi nhìn thấy Phương Thê.

Lần trước, anh đã cảm thấy Phương Thê mặc bộ đồ đó nhìn cũng không tệ lắm, lại không nghĩ rằng xinh đẹp đến vậy.

Tinh xảo, thanh khiết, một bộ lễ phục màu trắng, khiến cô như một thiên sứ không nhiễm hạt bụi nào.

"Tần tổng."

Thấy Tần Tiêu Nhiên nhìn cô không nói lời nào, Phương Thê càng không được tự nhiên.

Cô thật sự không có thói quen mặc những bộ lễ phục như thế.

Tần Tiêu Nhiên tới trước người cô, cúi đầu in một nụ hôn vào hai má cô.

"Rất đẹp. Còn nữa..., bây giờ là lúc tan việc."

Phương Thê biết nụ hôn này chẳng qua là một phép lịch sự thôi, nhưng vẫn nhịn không được có chút ngượng ngùng, cúi đầu.

"Tiêu Nhiên." Cô ngẩng đầu lên, nói một tiếng dịu dàng.

Không phải chỉ là một cái tên thôi sao, có sao đâu mà không kêu được .

Khi nào thì lá gan của cô lại nhỏ như vậy.

Ban đầu còn không phải là trước mặt anh tỏ tình qua sao?

Tần Tiêu Nhiên nhìn cô, khóe miệng không khỏi gợi lên một nụ cười, sau đó nắm tay cô

"Đi thôi."

Bỗng nhiên phát hiện, dạng này cũng không tệ lắm.

Mới vừa rồi trong lúc cô ngẩng đầu lên, anh có tý động lòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh ấy là một yêu nghiệt

Ngồi xe đến buổi tiệc, tay Phương Thê choàng qua cánh tay Tần Tiêu Nhiên rồi đi vào.

Bên trong rất là náo nhiệt, ăn uống linh đình.

Nhiều loại người, nhiều dáng vẻ khác nhau.

Tần Tiêu Nhiên và Phương Thê, nam tuấn, nữ mỹ, đương nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt.

Rất nhanh đã có người đi tới, cười nói: "Tần tổng."

Lúc nhìn đến Phương Thê cũng không quên nói: "Bạn gái mới sao? Rất thanh thuần, nhưng không giống gu của Tần tổng cho lắm."

Phuong Thê mặc dù 25 tuổi rồi, nhưng xem ra giống một sinh viên đại học hơn.

Khuôn mặt xinh xắn đẹp đẽ, khiến cô nhỏ hơn so với tuổi thật, nếu như cô không mặc những trang phục, chải kiểu tóc bảo thủ như thường ngày.

Tần Tiêu Nhiên không giải thích gì, đi theo cùng người khác chào hỏi.

Mặc dù khi rảnh rồi Phuong Thê sẽ cùng Tần Tiêu Nhiên ra ngoài bàn chuyện làm ăn, nhưng cô không có thói quen với loại xã giao này.

Vì vậy một mình cô ngồi một bên.

Dù sao bây giờ bọn họ nói gì đó, cô cũng không thể xen mồm vô được.

Đối với những phụ nữ xinh đẹp trong bữa tiệc này, loại thanh thuần như Phuong Thê thì rất hiếm, rất nhanh đã có người tới gần, chỉ là cô luôn không để lại dấu vết, khước từ rồi.

Chỉ đổi một bộ trang phục thôi, nhưng đài ngộ thì không giống nhau.

Đàn ông, thật đúng là giác quan của động vật.

Phuong Thê không phải cố ý giả dạng xấu xí, chẳng qua là không muốn ăn diện mà thôi.

Năm đó, bởi vì dung mạo mà thiếu chút nữa bị người kia, cho nên từ đó về sau, cô không ăn diện nữa và bắt đầu học taekwondo.

Ít nhất về sau, tự mình có thể bảo vệ chính mình.

Bây giờ nghĩ lại, lần đó, chính Tần Tiêu Nhiên đã cứu mình.

Cho nên về sau vì báo ân mà luôn tiếp cận anh, bắt đầu là bị người hiểu lầm là cô thích anh, sau này cũng không biết vì sao giống như thật sự thích anh.

Tò tình, sau đó thất bại.

Sau đó học được cách thu mình lại, nhưng thủy chung ở bên cạnh anh không rời đi.

Vừa bắt đầu, anh cảm thấy cô phiền, dường như sau khi phát hiện cô không quản anh nữa, nên cũng chấp nhận sự tồn tại của cô.

Tốt nghiệp, sau đó cùng anh tới thành phố H, thành thư ký của anh.

Nếu như không phải bởi vì lần đó, cô nghĩ có thể mình đi Tần Tiêu Nhiên rồi.

Nhưng cho dù nghĩ như thế nào đi nữa, khi nào bắt đầu thích, vì sao thích, cũng không nghĩ ra đáp án.

Phuong Thê ngẩng đầu, tầm mắt dừng trên người Tần Tiêu Nhiên.

Anh đang ở nơi đó trò chuyện vui vẻ, phóng khoáng tùy tiện, hình như cả người anh đều phát ra một loại ánh sáng.

Một cô gái xinh đẹp đến gần anh, ghé vào tai anh nói gì đó, khiến anh cười to, còn tặng kèm một nụ hôn nóng bỏng.

Ở phương diện nam nữ, anh rất cởi mở.

Cô gái đó thừa dịp kéo tay anh, cơ hồ toàn bộ cơ thể đều dán trên người anh, bộ ngực đầy đặn cọ lên tay anh, đủ loại khiêu khích.

Tần Tiêu Nhiên nghiêng người nheo nheo mắt cô ấy, liền cùng cô rời đám đông đi về phía kia.

Nơi đó, là căn phòng cho tân khách nghỉ ngơi.

Phuong Thê bỗng nhiên cảm thấy nơi này có chút ngột ngạt, đứng dậy liền đi ra ngoài, ngồi xuống chiếc xích đu trong sân, một người chậm rãi tới lui.

Mà lúc này đây, một chiếc xe thể thao màu lam hiệu Lamborghini dừng trước cửa.

Một người đàn ông ưÂu Nhã từ trên xe đi xuống.

Khuôn mặt của người đó so với phụ nữ còn muốn đẹp hơn, nhưng không khiến người khác cảm thấy ảo là. Tóc so với những cô gái bình thường còn dài hơn, sắp tới móng, chỉ đơn giản ở phía sau cột lại. Một thân lễ phục màu đen càng lộ ra dáng người thon dài. Cả người tản ra một loại lười biếng, một loại lười biếng ưÂu Nhã.

Người này trời sinh chính là.

Hắn đi vào bên trong, mà lúc Phương Thê ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng, lúc thấy một đầu tóc dài, trong đầu không khỏi nhớ tới một câu nói.

“ Tóc đen vì ai mà để dài, tóc đen lại vì ai mà vấn lên.”

Này chỉ là suy nghĩ trong chốc lát, 15 phút sau, cô lại cúi đầu.

Lúc Doãn Văn Trữ đi vào buổi tiệc, nơi đó nháy mắt yên tĩnh lại, tầm mắt mọi người cũng chuyển về phía anh, có nghi ngờ, có kinh ngạc.

Ánh mắt như thế, anh đã thấy rất nhiều, cũng không muốn để ý nữa.

Đi thẳng tới trước mặt chủ nhân của bữa tiệc, Doãn Văn Trữ kêu một tiếng, "Chú u."

"Là tiểu Trữ à, ta còn tưởng là ai chứ? Đã lớn như vậy rồi."

Chủ nhân bữa tiệc Âu Phong nhìn anh cười nói: "Đã lâu lắm rồi con không về thành phố H, lần trở về này không đi nữa chứ."

Doãn Văn Trữ mới vừa trở về thành phố H, nên người thành phố H không biết đến anh.

"Còn chưa quyết định."

Doãn Văn Trữ khẽ mỉm cười, mặc dù những xã giao này rất phiền, nhưng ngoài mặt đem tất cả diễn rất tốt.

"Ở lại đi, tuổi cha con cũng lớn rồi."

Âu Phong dùng giọng trưởng bối nói với anh.

Doãn Văn Trữ không có trả lời, chẳng qua là lười biếng cười.

"vị này là?"

Lúc này, Âu Nhã Nhi con gái Âu Phong nhích lại gần, ánh mắt dừng lại trên người Doãn Văn Trữ.

"Nhã Nhi, đây chính là anh Trữ mà bác Doãn Văn thường xuyên nhắc tới."

Âu Phong quay đầu nói với Âu Nhã Nhi xong, vừa cười vừa nói với Doãn Văn Trữ: "Tiểu trữ, đây là Nhã Nhi, hồi còn bé các con từng chơi đùa cùng nhau."

"Thì ra là anh Trữ, đã lâu không gặp."

Âu Nhã Nhi buông Âu Phong ra, cười tới gần Doãn Văn Trữ.

Âu Phong đứng lúc nói: "Tụi trẻ các con trò chuyện với nhau một chút, ông già ta đây sẽ không tham gia."

Sau đó đem không gian để lại cho bọn họ.

Âu Nhã Nhi vốn không muốn đồng ý với chuyện đính hôn cha mình nhắc đến, nhưng khi thấy Doãn Văn Trữ rồi, lập tức liền thay đổi chủ ý.

Cho dù thế nào, cô đã quyết định làm bạn gái của anh.

"Anh Trữ, chúng ta đi qua uống rượu được không?"

Cô đưa tay kéo cánh tay Doãn Văn Trữ, cười đến rực rỡ như hoa.

Doãn Văn Trữ nhếch môi, lười biếng mang theo vài phần tà mị, cúi đầu nhích tới gần bên tai Âu Nhã Nhi, "Nếu như muốn đùa, anh bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp, nếu như muốn gả cho anh, vậy thì miễn."

Vốn đang nghĩ đến ông già kêu anh đến đây làm gì, thì ra là có ý định này.

Vậy anh cũng không cần cho ai mặt m

Coi ông về sau nói thế nào với Âu Phong.

Mới vừa rồi, anh nên làm cũng đã làm.

Là ông buộc anh thôi.

Âu Nhã Nhi sừng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Doãn Văn Trữ sẽ nói những lời này.

"Anh Trụ, anh đang nói giỡn thôi, phải không?"

Rõ ràng cha đã nói rõ, bác trai Doãn Văn đã đến nói với hai nhà chuyện đính hôn.

Và lại, cô ở thành phố H, xinh đẹp cũng được xưng tụng số một số hai, hợp với anh, trừ cô ra còn có ai?

"Giỡn chơi? Anh chưa bao giờ nói giỡn."

Doãn Văn Trụ kéo ray Âu Nhã Nhi ra, như cũ cười đến lười biếng.

"Nhưng mà ——"

Âu Nhã Nhi còn muốn nói điều gì, nhưng bị động tác Doãn Văn Trụ cắt đứt.

Hắn cúi đầu ấn một cái hôn trên mặt Âu Nhã Nhi, nhẹ giọng nói: "Không muốn chơi coi như xong, những cô gái muốn đùa giỡn với anh còn cả hàng đó."

Sau khi nói xong, anh xoay người rời đi.

Âu Nhã Nhi ở tại chỗ sững sờ, thật lâu không có phản ứng.

Từ trước đến giờ đều là đàn ông vây quanh cô, khi nào có người dám nói với cô như vậy.

Cô có chút tức giận, còn có chút không cam lòng.

Doãn Văn Trụ đi nhanh tới cửa, bữa tiệc này thật nhàm chán, anh mới lười ở lại.

Đã biết mục đích của ông già, anh càng thêm không nên ở lại.

Muốn anh cưới Âu Nhã Nhi, anh không muốn.

Lúc Doãn Văn Trụ đi ra, vừa vặn Phươg Thê từ trong sân đi vào.

Cho nên bọn họ một người ra ngoài, một người vào trong, liền gặp thoáng qua.

Đi vài bước, đồng thời quay đầu lại.

Phươg Thê vì tò mò, chủ nhân của bóng lưng kia có bộ dạng gì.

Mà Doãn Văn Trụ thì phát hiện cô có chút quen mắt.

Tầm mắt giao nhau, Phươg Thê thấy rõ mặt Doãn Văn Trụ, trong lòng có mấy phần kinh ngạc.

Mà ở giờ phút này Doãn Văn Trụ mới nhớ tới, người phụ này không phải là người phụ nữ không lâu trước đó đã gặp mặt chứ.

Phươg Thê thỏa mãn tò mò xong, liền nghiêng đầu, tính đi vào trong.

Ánh mắt người kia làm cho cô cảm thấy áp lực.

Doãn Văn Trụ đi vài bước, đến bên cạnh cô, nắm cổ tay cô rồi kéo đi ra ngoài.

Bỗng nhiên anh có một quyết định.

"Này, anh làm gì đấy?"

Phươg Thê bởi vì anh lôi kéo, thiếu chút nữa té ngã, lão đảo đuôi kịp bước chân anh.

Cảm thấy khó hiểu, người này đang làm gì vậy?

Mấy ngày trước mới vừa gặp một người chẳng ra sao, tại sao hôm nay lại gặp gỡ thêm một quái nhân nữa?

Doãn Văn Trụ không để ý đến cô, một mạch lôi kéo cô, đi tới xe mình, nhét cô vào trong xe.

"Anh, cái người này có bệnh à."

Phươg Thê tránh tay anh ra, xoay người mở cửa xe, nhưng bị Doãn Văn Trụ kéo trở lại.

"Đừng âm ỷ."

Doãn Văn Trụ có chút nhẹn không được ném ra một câu, đạp chân ga, liền phóng về phía trước.

"Anh thả tôi xuống."

Quả thật người này so với người trước còn quái hơn.

Cô căn bản không biết anh.

Phương Thê xoay người kéo tay anh, cố gắng khiến anh dừng xe lại.

Bởi vì bọn họ lúi kéo nhau, xe không ngừng loạng choạng, suýt nữa quệt qua chiếc xe bên cạnh.

"Nếu không muốn chết thì đừng nhúc nhích." Doãn Văn Trụ cau mày nói.

Sức lực của người phụ nữ này cũng quá lớn đi, quả nhiên không phải chú thỏ trắng, mà là chú mèo hoang.

"Anh dừng xe lại, nếu không coi như cùng chết đi, tôi không buông tay đó."

Phương Thê không sợ anh uy hiếp, khẳng định dù sao những người này so với cô quan tâm tánh mạng của bản thân hơn.

Doãn Văn Trụ vừa chuyển tay lái, thắng xe lại, đem xe dừng bên đường.

Xe dừng lại, Phương Thê buông tay Doãn Văn Trụ ra, xoay người mở cửa xe.

Nhưng cửa xe làm sao cũng mở không ra, cô chỉ có thể quay đầu, căm tức nhìn Doãn Văn Trụ: "Mở cửa."

Người này thật sự có bề ngoài quá hoàn mỹ.

Doãn Văn Trụ tức giận trong lòng giảm đi không ít, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô.

"Cô muốn mở thì mở, tôi không cản cô."

Dường như mỗi khi gặp cô, vừa lúc anh không vui.

Nhưng kỳ lạ là, cô có thể dẹp loạn cơn giận của anh, cho dù dùng các biện pháp nào.

"Anh ——"

Phương Thê tức giận, lười để ý anh, tiếp tục giằng co với cửa xe.

Mở không ra, cô đá mạnh cửa xe mấy cái.

Nếu người nọ yêu quý chiếc xe, nhất định sẽ ngăn lại.

Nhưng người kia lại không có bất kỳ động tĩnh nào, cứ nhìn cô như vậy, một bộ dáng

Doãn Văn Trụ cảm thấy người này thật sự là chú mèo hoang, lúc này xù lông lên nhìn rất đáng yêu.

Nếu như cô không yêu tiền như vậy, có lẽ nói không chừng mình sẽ có hứng thú với cô.

Chẳng qua yêu tiền cũng tốt, như vậy sẽ dễ đối phó hơn.

Không sợ phụ nữ muốn tiền, chỉ sợ phụ nữ muốn tìm anh.

Anh kéo tay Phương Thê lại, ôm cô trước người, "Nhanh như vậy liền quên tôi rồi hả?"

"Chúng ta đã gặp qua?"

Phương Thê muốn tránh cái ôm của anh, mới biết rằng vô ích, vì vậy ngưng giãy giụa, chống lại tầm mắt anh hỏi.

Trong trí nhớ của cô chưa từng gặp qua người đẹp như vậy, nếu đã gặp qua, cô sẽ không quên.

"Chúng ta không chỉ gặp qua, còn ngủ chung nữa."

Doãn Văn Trụ nhích tới gần cô, nói bên tai cô mang theo vài phần ám muội, ngay tiếp theo hơi thở ấm áp của anh thổi vào cổ Phương Thê.

Phương Thê dừng một chút, còn chưa kịp phản ứng.

Doãn Văn Trụ tốt bụng nhắc nhở: "Say rượu, khách sạn, một trăm vạn." (một trăm vạn= 1.000.000 đồng ở bên TQ 6 con số 0 là một số tiền rất lớn)

Nghe vậy, lúc này Phuong Thê mới chột hiểu ra.

Đêm hôm đó người cùng cô một chỗ là anh.

"Anh Phuong Thê tự giễu bản thân, cô nên cảm thấy may mắn, đêm đầu tiên cho một người đàn ông đẹp như vậy.

"Không muốn làm gì hết, cảm thấy cô thú vị, muốn cô làm bạn gái tôi thôi."

Doãn Văn Trụ cúi người, nhẹ nhàng cắn vành tai Phuong Thê, "Thế nào? Anh cho em một trăm vạn nữa, em muốn gì anh đều mua cho."

Dù sao mùi của cô không tồi.

Một hồi tê dại truyền đến, Phuong Thê hung hăng trừng mắt nhìn Doãn Văn Trụ một cái.

"Không cần, tôi không có hứng thú."

Đề nghị như vậy, động tác như thế, khiến Phuong Thê cảm giác mình bị vũ nhục rồi.

Bạn gái?

Thật là buồn cười.

"Thật không có hứng thú?"

Doãn Văn Trụ có chút giật mình, không nghĩ tới cô cự tuyệt nhanh vậy.

Coi như anh không trả tiền, người muốn làm bạn gái anh cũng như tre già măng mọc. (người trước hy sinh, người sau tiếp bước)

Hay cô đang dùng lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt)?

Thật sự mà nói, anh không thích đùa giỡn với phụ nữ tâm cơ.

"Không có

Phuong Thê vẫn trả lời như thế.

Nhưng Doãn Văn Trụ lại nghĩ cô cố ý.

Nếu như không thích tiền, ban đầu cần gì phải như vậy?

Một trăm vạn kia, cô đã lấy rồi.

Một khi đã như vậy, bây giờ cần gì giả bộ thanh cao.

Phụ nữ như vậy không thú vị nhất, cho nên anh không có hứng thú tiếp tục nữa.

Doãn Văn Trụ buông Phuong Thê ra, cũng mở khóa của cửa xe ra, nói có chút lãnh đạm: "Cô có thể đi rồi."

Phuong Thê xoay người mở cửa xe, lần này, mở ra được.

Cô cũng không nói gì nữa, lập tức đi xuống xe.

Ở giờ phút cô xuống xe, chiếc xe màu lam liền chạy đi, một tia lưu luyến cũng không có.

Đúng là, anh nhầm chán quá nên tới trên chóc cô.

Chẳng qua là ——

Cô cúi đầu nhìn một đôi giày cao gót trên chân, khẽ nguyên rủa Doãn Văn Trụ một phen.

Nơi này chính là hội nghị cao cấp, người tới phần lớn bằng xe chính mình, cho nên xe taxi căn bản sẽ không tới nơi này.

Thời gian lúc này, xe buýt đã không còn.

Cho nên bây giờ cô chỉ có thể đi bộ trở về.

Mặc dù là đầu mùa hè, nhưng gió đêm cũng còn rất lạnh

Phuong Thê đưa hai tay chà xát, thế này mới đi về.

Đi khoảng một nửa thời gian, chuông điện thoại vang lên.

Cô lấy ra nhìn, tên Tần Tiêu Nhiên hiện trên màn hình.

Vốn cô muốn gọi điện cho Tần Tiêu Nhiên tới đón cô, nhưng không biết giải thích tình trạng này thế nào, bây giờ anh gọi tới, vậy vừa lúc.

Vừa bắt máy, tiếng Tần Tiêu Nhiên từ trong điện thoại truyền đến.

"Phuong Thê? Em đi đâu? Anh làm sao cũng không tìm thấy em?"

Phuong Thê định nói mình đang ở đâu, nhưng Tần Tiêu Nhiên lại mở miệng.

"Không tìm được em, cho nên anh đi trước. Sau đó em tự kêu xe trở về được không?"

Lời nói đến miệng, Phuong Thê lại nuốt xuống.

Cô đã đoán được, Tần Tiêu Nhiên có lẽ vừa ý một phụ nữ nào đó rồi, bây giờ nên đi tiếp thôi.

Cho nên coi như cô ở đây thật, anh cũng sẽ để cô một mình đi trở về.

Như vậy cô đâu cần thiết nói nữa.

"Biết rồi."

Cô đáp một tiếng, Tần Tiêu Nhiên đã cúp điện thoại.

Đặt điện thoại vào trong túi xách, Phuong Thê xoa người, tiếp tục

Cô tự nói với bản thân, chỉ cần một đoạn đường thêm một đầu đường nữa thôi, thì có thể nhìn thấy taxi rồi.

Nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu.

Cô rút cuộc tới nơi này để làm gì?

Không bằng buổi sáng trực tiếp cự tuyệt, lúc này cô đã sớm vui trong giường rồi.

Màn đêm rất đen, đèn đường chiếu sáng xuống, đem bóng cô kéo rất dài.

Xung quanh một mảnh an tĩnh, thỉnh thoảng có xe từ bên người cô chạy qua.

Cô đi một mình, càng nghĩ càng cảm thấy tịch mịch.

Mà lúc này đây, bầu trời thế nhưng lại đổ mưa.

Cô vội vàng chạy, tìm một chỗ trú mưa, nhưng cô lại bị chèo chân.

Cô ngừng lại, nhìn chỗ bị thương trên chân.

Con tức giận không nén được nữa, cô cúi giày hướng phía trước quăng đi.

Giày rơi giữa đường, rất nhanh bị một chiếc xe nghiền qua.

Cô cảm thấy, hôm nay mình đủ bị thảm.

Lúc này cô nhất định rất nhếch nhác rồi.

Nước mưa rơi vào người, chân lại đau, thậm chí cô muốn cứ ngồi như vậy ở chỗ này, cái gì cũng không lo nữa.

Nhưng không ai sẽ tìm cô, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì vậy lại đứng lên, cà nhấc đi về phía trước.

Dù sao trên người cũng ướt đẫm, cô không tránh mưa nữa, chỉ muốn mau chóng về tới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thì ra anh xem tôi như vậy

Rốt cuộc đi tới đầu đường, nhưng không đón được chiếc xe nào, cuối cùng chỉ có thể ở trạm chờ xe buýt.

Giờ này, khoảng thời gian giữa hai chiếc xe buýt cách rất lâu.

Cô cũng không biết mình đã đợi bao lâu, đến khi người bắt đầu run lên, xe buýt mới chậm rãi đến.

Lên xe buýt, không một người trên xe, chỉ có tài xế quái dị kia nhìn cô một cái.

Cô không để ý đến, trả tiền, co người lại trên ghế.

Khi về đến nhà đã hơn mười hai giờ, cởi quần áo trên người ra, vội vàng tắm nước nóng, làm xong hết thấy mới lên giường chui vào chăn ngủ.

Rõ ràng là đầu mùa hè, nhưng người cô không ngừng run rẩy.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy nhưc đầu gay gắt.

Muốn mở mắt, nhưng thế nào cũng mở không lên.

Cứ lặp lại như vậy, đến lúc tỉnh lại, đã là gần tối ngày thứ hai.

Thân thể yếu ớt không có lực, cả người nóng lên, đầu đau tới như muốn nổ tung, cô chống trên giường, tìm thuốc uống, lại ăn chút bánh bao, lúc này mới trở lại trên giường.

Muốn gọi điện thoại nhờ ai đó, phát hiện điện thoại di động của mình không thấy nữa.

Cô nhớ lúc trên xe, bắt đầu có chút mê man, lấy điện thoại ra, nhưng không biết nên gọi cho ai.

Chẳng lẽ để lại trên xe rồi?

Nhìn quanh, túi vẫn ở đây, chỉ có điện thoại là không còn.

Bởi vì có điện thoại di động, trong nhà không có gắn máy bàn, thân thể lại không có hơi sức, căn bản không thể đi ra ngoài.

Nên Phương Thê chỉ có thể bò lên giường, coi như nghỉ làm không xin phép vậy.

Ba ngày ở nhà mê man, bệnh của Phương Thê mới tốt lên, bản thân có chút hơi sức nên làm chút cháo cho mình ăn.

Lại nghỉ ngơi thêm một ngày.

Ngày thứ năm, Phương Thê mới đến công ty.

Nhưng trong bốn ngày đó, đã xảy ra một chuyện lớn.

Cô vừa đến công ty, thì cảm nhận được một bầu không khí căng thẳng.

Có người vừa nhìn thấy cô, liền vây lại một chỗ bàn luận xôn xao.

Đến vị trí của mình, Lý Nguyệt cũng quăng cho cô một ánh mắt khinh thường, "Chị Phương, chị làm sao có thể làm chuyện như vậy?"

Phương Thê định mở miệng hỏi thăm chuyện gì, Tần Tiêu Nhiên từ thang máy đi ra, vừa nhìn thấy cô nói một cách lãnh đạm: "Thư ký Phương, theo tôi vào đây."

Hai người đến phòng làm việc, Tần Tiêu Nhiên liền mở miệng hỏi: "Văn kiện xây dựng kế hoạch đấu thầu, có phải một phụ trách không?"

"Đúng vậy"

Phương Thê không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy hôm nay Tần Tiêu Nhiên có chút lãnh đạm.

"Trừ em và tôi ra, còn có người của phòng thiết kế, không còn người nào biết nữa đúng không?"

Tần Tiêu Nhiên lại mở miệng hỏi.

Phương Thê gật đầu lần nữa, "Vâng"

Nghe vậy, Tần Tiêu Nhiên mang theo chút ý lạnh hỏi: "Vậy tài liệu lập kế hoạch của công ty chúng ta tại sao lại xuất hiện ở công ty Daewoo?"

"Em không biết."

Phương Thê đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thái độ của Tần Tiêu Nhiên, chẳng lẽ hoài nghi cô sao?

Anh cứ không tin nhiệm cô như vậy?

Mặc dù tài liệu đó là cô quản lý, nhưng không phải còn những người khác sao?

"Không biết? Em chỉ có một câu không biết, công ty chúng ta đã tổn thất bao nhiêu tiền em biết không?"

Tần Tiêu Nhiên nhìn cô, khuôn mặt tức giận, ánh mắt lạnh như băng.

"Không phải em, em không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với anh."

Phương Thê đón nhận tầm mắt anh, nói từng câu từng chữ.

"Tôi đã điều tra người của phòng thiết kế, không có hiềm nghi, còn tôi không thể tự bán đứng mình đi, cuối cùng chỉ còn sót lại em. Phương Thê, tôi cũng không tin, nhưng mấy ngày nay, tôi gọi bao nhiêu cuộc cho em, làm cách nào cũng không gọi được. Em lại không ở công ty, tôi muốn làm rõ mọi chuyện cũng không được. Cho nên chỉ có thể phái người đi thăm dò. Em biết tôi tra ra gì không?"

Tần Tiêu Nhiên tức giận giảm bớt, nhưng mang theo vài phần thất vọng: "Nội bộ công ty Daewoo người ta nói là em đem tài liệu bán cho bọn họ, mà vừa lúc em thay ba em trả một trăm vạn. Phương Thê, chẳng lẽ những thứ này là trùng hợp sao? Tôi hy vọng chính em đi thừa nhận, tôi không muốn sử dụng đến luật pháp."

Anh nói xong, khiến Phương Thê cảm thấy cả người rét lạnh, như bị quăng vào vạn dặm hàn băng.

Thân thể cô còn chưa hoàn toàn bình phục đã đi làm, chỉ sợ anh có chút bận tâm đến cô, tuy nhiên không nghĩ tới nghênh đón cô lại là tội danh như thế.

Cô ngã bệnh, không nhận điện thoại, không tới làm, không phải tất cả đều vì anh sao?

Là anh tùy ý dẫn cô đi ra ngoài, lại tùy ý ném cô đi.

Bán tài liệu, một trăm vạn?

Cô có thể nói một trăm vạn này là tiền đêm đầu tiên của cô sao?

Coi như nói ra, anh sẽ tin ư?

Bây giờ anh đã định tội danh này cho cô, bao gồm chứng cứ xác thật, cô còn có thể nói gì?

Phương Thê hơi nâng khóe môi, tự giễu một tiếng.

Đã nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn không tin cô.

Tốt, rất tốt.

Tần Tiêu Nhiên Phương Thê có chút kỳ quái, dường như mất hết khí lực, tâm như tro tàn.

Bỗng nhiên anh hơi sợ.

"Phương Thê, tôi biết em có nỗi khổ tâm, vì cha em nợ tiền đánh bạc sao? Vì sao lúc đầu em không nói với tôi? Nếu như nói ra, tôi nhất định sẽ giúp em."

Nghĩ lại, anh cũng hiểu Phương Thê không phải người như vậy, nhưng sự thật đã phơi bày ra, duy nhất có thể giải thích là cô có nỗi khổ tâm thôi.

Khóe môi Phương Thê độ cong sâu hơn, giễu cợt càng sâu hơn.

Nói với anh?

Anh có cho cô cơ hội để nói sao?

Bị người mình thích hiểu lầm như thế, thì ra trong lòng lại khó chịu như vậy.

Lần này, cô hơi thất vọng.

Tâm lạnh, rất lạnh.

Mấy năm nay, cô làm nhiều như vậy, rốt cuộc coi là gì?

"Em nói một lần nữa, không phải em làm."

Không phải cô, làm sao cô có thể thừa nhận đây?

"Phuong Thê ——"

Tần Tiêu Nhiên lạnh lùng quát.

Phuong Thê cũng nở nụ cười buồn bã nói: "Nếu như anh tra được nhiều như vậy, sao không tiếp tục tra nữa? Tần Tiêu Nhiên, em rất thất vọng về anh."

Tên trên tấm chỉ phiếu kia, không phải là người của công ty Daewoo.

Mà cô chưa bao giờ cùng người của công ty Daewoo giao thiệp qua.

Phuong Thê vốn vì bị bệnh mà sắc mặt tái nhợt, hơn nữa vẻ mặt như thế, cười như vậy, lại có một loại bệnh trạng xinh đẹp.

Tần Tiêu Nhiên nghe cô nói như thế, lại nhìn cô xoay người rồi đi.

Trong cổ họng mắc kẹt rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng vẫn không nói ra.

Lòng xẹt qua một tia đau, vốn đã xác định giờ lại bắt đầu hoài nghi.

Anh thật sự sai lầm rồi sao?

Anh lấy điện thoại di động của mình ra, bấm một dãy số: "Tiếp tục tra."

Lần này, công ty tổn thất quá nhiều rồi, thậm chí ảnh hưởng đến sự vận hành của công ty.

Một trăm vạn, phần kế hoạch kia đâu chỉ một trăm vạn.

Phuong Thê chắc cũng hiểu, cho dù cô muốn làm, cũng không bán rẻ như thế đi.

Tần Tiêu Nhiên cảm thấy hình như mình trách lầm cô rồi.

Chỉ tự trách mình quá tức giận, cũng quá khẩn trương, hay vì duyên cớ cô chưa xuất hiện qua.

Chuyện của công ty tạm thời anh chưa có đối sách, nhưng người bán đứng công ty, anh nhất định phải tìm ra.

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu Nhiên mở cửa ra, phát hiện Phuong Thê không ở trên ghế.

"Thư ký Phuong đâu?" Anh Lý Nguyệt.

"Chị Phuong mới vừa đi, hình như còn khóc nữa." Lý Nguyệt trả lời, trong lòng cũng cực kỳ khoái chí.

Không có cô ta nữa, về sau nhất định cô sẽ trở thành trợ lý đắc lực cho tổng giám đốc.

Sau đó tổng giám đốc cũng nhất định sẽ phát hiện cô tốt, còn vẻ đẹp của cô nữa.

Tần Tiêu Nhiên hơi rối loạn, cô ấy khóc?

Nhiều năm qua, dường như anh chưa bao giờ thấy cô khóc.

Người kiên cường như vậy thế nhưng khóc?

Cô còn nói với anh rằng cô rất thất vọng về anh.

Tần Tiêu Nhiên có chút khó chịu, muốn đuổi theo cô, nhưng điện thoại lại reng lên.

Nhận điện thoại, là cha Tần tới chất vấn.

Anh chỉ có thể lựa chọn lui về phòng làm việc, giải thích cho cha anh nghe .

Phương Thê đã ra tới cửa công ty, mới vừa rồi chảy nước mắt, nhưng rất nhanh liền bị cô lau đi rồi.

Một đường đi, nghe được rất nhiều lời khó nghe, nhưng cô không quan tâm.

Thật ra thì người xa lạ lời nói xem là gì, hoàn toàn không đã thương được cô.

Chỉ có lời nói của người cô quan tâm, mới có thể đã thương người.

Lời nói của Tần Tiêu Nhiên, khiến cô cảm thấy mình như đũa ngọc.

Cô cũng biết, tổn thất lần này có lẽ sẽ ảnh hưởng cả công ty, nhưng không phải có để anh nói với cô mà do anh không tin cô thôi.

Nói cho cùng, anh cũng hoàn toàn không tin nhiệm cô.

Đột nhiên cảm thấy, ở lại chỉ có thể tiếp tục bị tổn thương nữa.

Thôi, cứ như vậy đi.

Cô cũng không sợ bị tra, thanh giả tự thanh,

Nếu thế giới hắc ám như vậy, cô chỉ có thể chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ở trong lòng anh khóc thút thít

"Tiểu trụ, mau tới đây."

Doãn Văn Thận gọi Doãn Văn Trụ vừa mới tới cửa.

Doãn Văn Trụ nghiêng người dựa vào cửa, nhìn người ngồi trên ghế, khóe môi khẽ nhếch, cười mỉa mai.

Mấy ngày trước anh làm như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?

Ông già này lại vẫn làm những thứ này.

"Tiểu trụ, còn đứng đó làm gì? Tới đây, đừng làm cho chú Âu và em Nhã Nhi của con chê cười."

Doãn Văn Thận nhíu mày về phía anh kêu lên.

"Con còn tưởng rằng, lần trước con đã nói rõ ràng, ngưng ngưng, con có bạn gái rồi."

Ánh mắt Doãn Văn Trụ quét qua Âu Phong, lại dừng trên người Âu Nhã Nhi.

"Tiểu trụ, ở đâu ra bạn gái con, cô gái kia thế nào xứng với con."

Doãn Văn Thận tức giận đứng lên.

"Muốn xem sao? Được, vậy các ông chờ."

Doãn Văn Trụ xoay người đi ra khỏi, anh quyết định, đi ra nhà hàng gặp cô gái thứ nhất chính là bạn gái anh.

Doãn Văn Thận muốn nói nữa, nhưng anh đã sớm biến mất.

Doãn Văn Trụ bước nhanh đi ra khỏi nhà hàng, mắt nhìn thấy cô gái đầu tiên vừa đi qua nhà hàng này.

Tại sao lại là cô ấy?

Anh cũng hoài nghi, có phải cô cố ý đi theo anh không.

Nhưng nếu đã quyết định, thì phải là cô.

Anh bước nhanh, đưa tay kéo Phuong Thê lại, đem cô mang vào trong nhà hàng.

Phuong Thê vẫn cúi đầu, cho đến khi cảm nhận được cổ tay mình xuất hiện một lực đạo mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy lại là anh ta.

Mệt chết đi, bệnh của cô vốn chưa hoàn toàn bình phục hẳn.

Mà bây giờ, ngay cả hơi sức giãy giụa cô cũng không có.

"Buông tôi

Bất mãn kháng nghị, nhưng người trước hoàn toàn không nghe.

Cho nên cô chỉ có thể trở mắt nhìn mình bị Doãn Văn Trụ kéo vào một gian phòng.

Sau đó anh ôm cô thật chặt.

Bên tai cũng vang lên tiếng nói của anh, "Đây chính là bạn gái con."

Lúc này, Doãn Văn Trụ cũng mới biết, mình còn không biết tên cô ấy là gì.

"Làm càn." Doãn Văn Thận tức giận đứng lên, chỉ vào Doãn Văn Trụ nói.

Thằng nhóc này chính là cố ý chọc tức ông.

"Con nhìn kĩ cô gái này, có xinh đẹp bằng Nhã Nhi, trình độ học vấn cao bằng Nhã Nhi không? Rốt cuộc con từ nơi nào tìm đến?"

Bây giờ Phuong Thê vốn có chút nhếch nhác, cũng không trách Doãn Văn Thận nói như vậy.

Nhưng anh rốt cuộc dựa vào cái gì nói cô như vậy? Mà vì sao cô phải đứng ở chỗ này cho người khác phê bình.

Phuong Thê đưa tay đẩy Doãn Văn Trụ ra, xoay người rời đi.

Cô đã thấm như vậy rồi, làm sao còn cho cô gặp anh?

"Cho dù em có tệ hơn nữa, anh vẫn thích em. Tốt nhất cha hãy nghĩ tới làm thế nào tiếp nhận cô ấy đi."

Doãn Văn Trụ ném ra một câu rồi xoay người đi ra.

Anh đang cùng Doãn Văn Thận làm trá

Thật ra thì Phuong Thê càng nhếch nhác, anh nói ra câu kia hiệu quả mới càng lớn, khiến người nhà họ Âu cảm thấy mất mặt, sẽ không tự nhiên trở lại làm cái trò náo nhiệt này nữa.

"Đợi chút."

Anh đuổi theo Phuong Thê, đưa tay móc ra một xấp tiền, đặt ở trên tay cô, "Tiền thù lao cho vừa rồi."

Phuong Thê nhìn xấp tiền trên tay, nở nụ cười lạnh.

Sau đó đưa tay đem tiền nện về phía Doãn Văn Trụ.

Tiền, thật ra cô rất ghét tiền.

Vì nó, cô đã nếm trải nhiều sóng gió.

Bởi vì nó, lưng cô còn đeo một tội danh.

Lúc này, anh lại muốn dùng nó tới sỉ nhục cô sao?

Anh có hỏi qua cô có đồng ý cùng anh vào trong không?

Anh có hỏi qua cô có muốn số tiền này không?

Buồn cười, thật là buồn cười.

"Cô ——"

Doãn Văn Trụ bắt được tay Phương Thê, muốn nói gì đó, chẳng qua là tầm mắt nhìn thấy gò má Phương Thê thì dừng lại.

Cô ấy khóc.

Phương Thê cảm thấy những uất ức cuối cùng kìm chế không nổi.

Anh không phải ai, ở trước mặt anh, cô cần gì phải chiều một cách miễn cư

Không muốn lo nữa, chỉ muốn phát tiết.

"Anh cho rằng có tiền là rất giỏi sao? Tôi không lạ gì. Tại sao anh đưa tiền ra để sỉ nhục tôi ?

Mấy người có cái gì, không phải chỉ có tiền sao? Rốt cuộc có cái gì tốt để kiêu ngạo."

Cô giãy giụa, giãy dụa không thoát được, cuối cùng lựa chọn cúi đầu cắn tay anh.

Doãn Văn Trụ bị đau, muốn đem cô bỏ ra, nhưng nhìn tới gương mặt đầm lệ thì có chút mềm lòng.

Trả nợ cho 2 ngày trước. .hixhix:

"Rốt cuộc tôi làm sai cái gì? Vì sao phải đối với tôi như vậy?"

Thật ra Phương Thê đã có chút choáng váng, có mấy lời liền lơ đãng nói ra.

"Em không sai, đừng khóc."

Tình cảnh trước mắt, và đoạn ngắn trong trí nhớ chồng chéo lên nhau.

Doãn Văn Trụ đưa tay sờ sờ đầu Phương Thê, khó được giọng nói dịu dàng.

Phương Thê cũng mặc kệ anh, khóc đến tỳ ý.

Vốn đề nén tâm tình, bởi vì chuyện của Doãn Văn Trụ toàn bộ bùng nổ ra.

Lúc này, cô chỉ muốn khóc, cũng không quan đến bản thân có cỡ nào nhếch nhác

Doãn Văn Trụ nhìn quanh mình, đưa tay nắm Cô, mang cô tới xe của mình.

Phương Thê khóc suốt, khóc suốt, cuối cùng khóc đến mệt đi, ngay cả hơi sức cũng không còn.

Doãn Văn Trụ vẫn nhìn cô, không nói gì, chỉ nghĩ, rốt cuộc cô bị bao nhiêu uất ức, tại sao có thể khóc lâu như vậy?

Anh lần lượt đưa khăn giấy cho cô, lại vuốt thân tay vỗ lưng cô, chưa bao giờ dịu dàng như thế.

Làm một người vô cùng lạnh nhạt, khi chỉ có một mình, nếu như gặp được một luồng ấm áp, nhất định sẽ nắm đến không muốn buông tay .

Phương Thê vô ý thức nhào vào ngực anh, chôn trong ngực anh, cảm thụ phần ấm áp kia, tiếp tục cúi đầu nức nở.

Doãn Văn Trụ sửng sốt một chút, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay nhẹ nhàng vòng qua người cô.

Anh cũng không phải người thiện lương, cũng chưa bao giờ để ý người phụ nữ chảy bao nhiêu nước mắt.

Nhưng giờ phút này, anh hơi đau lòng.

Có lẽ cô như vậy, giống mấy phần Sơ Nhi của anh.

Phương Thê cứ ở trong ngực Doãn Văn Trụ khóc đến ngủ mê đi.

Doãn Văn Trụ buông cô ra, cầm khăn giấy lau khô vệt nước mắt trên mặt cô, lúc này mới bắt đầu khởi động xe của mình.

Lamborghini màu lam đi mất.

Mà nhà để xe bên kia, một người khác cũng đứng đó dậm chân, gương mặt không cam lòng.

Lúc Phương Thê tỉnh lại, phát hiện mình ngủ trên một chiếc giường lớn.

Ánh mắt nhìn quanh, nhìn tới bên cửa sổ Doãn Văn Trữ đứng đó.

Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, đột nhiên cô cảm thấy mắt thể diện thật.

Làm sao có thể ở trước mặt anh, khóc thê thảm như vậy, còn bắt lấy anh không buông.

Rõ ràng người này ba lần bốn lượt sỉ nhục cô.

Doãn Văn Trữ cảm thấy không bình thường, vào lúc này quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt ảo não của Phương Thê.

Nhìn cô như vậy, anh không khỏi cười lên, lại hỏi: "Em tên gì?"

"Phương Thê."

Phương Thê trả lời có điều kiện.

"Phương Thê? Phương Thảo Thê Thê* sao?" (* 芳草萋萋: cỏ thơm mọc tươi tốt)

Doãn Văn Trữ lặp lại tên cô.

"Ừ."

Phương Thê gật đầu một cái, hậu tri hậu giác phát hiện mình giống như bị anh dắt mũi.

Vừa định ngẩng đầu nói gì, rồi lại nghe anh nói: "Anh tên là Doãn Văn Trữ, Trữ trong vũ trụ."

Đây cũng là lần đầu tiên cô biết tên anh.

Rõ ràng đã có quan hệ thân mật như vậy, suy nghĩ một chút cảm thấy có chút buồn cười

Phương Thê không nói gì, từ trên giường bò xuống, "Tôi đi nha."

Cô cảm thấy không giao thiệp với người trước mắt này thì tốt hơn.

Người như vậy, càng không thể cùng thế giới với cô .

"Phương Thê, lần trước anh nói là thật đó, em hãy suy nghĩ, anh muốn em làm bạn gái của anh cũng không tệ đi."

Nhìn thấy cô, anh lại có ý nghĩ như vậy.

Hơn nữa mới vừa rồi cha anh nhìn thấy cũng là cô, cũng không tiếc tìm người phụ nữa khác.

Không phải Doãn Văn Trữ kiêu ngạo, chẳng qua là xuất sắc như anh vốn từ trên cao nhìn xuống.

Cho nên anh vẫn tương đối tin tưởng, Phương Thê chính là đang cố ý khiến anh cảm thấy hứng thú.

Nói cho cùng, lúc ban đầu Phương Thê lấy một tram vạn kia là sự thật.

"Không cần."

Phương Thê lần nữa không chút do dự cự tuyệt, sau đó vội vàng rời đi.

Đối với tình cảm, cô không muốn xem nó như một trò chơi.

"Anh bảo đảm, em sẽ tới cầu anh, cho em làm bạn gái anh."

Bị cự tuyệt hai lần, Doãn Văn Trữ hơi khó chịu, ở sau lưng cô nói.

"Anh yên tâm đi, không bao giờ có chuyện đó đâu."

Phương Thê bởi vì anh nói mà dừng bước, nhưng rất nhanh lại cất bước

Đợi cô rời đi, Doãn Văn Trữ mới lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

"Quý Thư, đi điều tra người tên Phương Thê."

"Đúng, Phương của Phương Viên, Thê của Phương Thảo Thê Thê."

"Ừ, tôi muốn nhanh chút biết được."

"Được, cứ như vậy."

Cúp điện thoại, trên mặt Doãn Văn Trụ ngược lại xuất hiện vài vệt thú vị.

Anh cũng muốn xem một chút, cô có thật sự giống như cô biểu hiện thái độ thờ ơ đối với anh không.

Tập đoàn Doãn Văn

"Cha, con có thể ở lại chỗ này, nhưng về sau không cho phép cha trông nom chuyện của con."

Doãn Văn Trụ đứng trước bàn làm việc nói với Doãn Văn Thận.

"Thằng khốn này nói cái gì, ta là cha mà, chẳng lẽ không có quyền lo chuyện của mày sao?"

Doãn Văn Thận tức giận quát anh.

"Cha không đáp ứng cũng được, ngày mai con đi."

Doãn Văn Trụ vẫn là bộ dạng lười biếng, dường như không chút nào để ý đến Doãn Văn Thận có bao nhiêu tức giận.

"Mày đang uy hiếp mà sao?"

Doãn Văn Thận càng thêm tức giận.

Con trai của mình thế nhưng luôn cùng ông chống đối.

"Nếu như cha chịu uy hiếp của con."

Doãn Văn Trụ nhếch môi cười cười nói.

Doãn Văn Thận sắp bị tức chết, chỉ vào cửa phòng làm việc hô: "Đi ra ngoài, cút ra ngoài cho tao."

Doãn Văn Trụ vô vị đứng dậy, sau đó rời đi.

Náo loạn một trận, Doãn Văn Trụ nghĩ rằng Doãn Văn Thận chắc sẽ không thỏa hiệp.

Nhưng không nghĩ tới ngày thứ hai, thế nhưng ông ấy lại đồng ý.

Chỉ là muốn anh bây giờ liền tiếp nhận vị trí tổng giám đốc, quản lý tốt công ty.

Doãn Văn Trụ mặc dù đoán không ra rốt cuộc cha mình đang tính toán gì, nhưng anh cũng nhận lời.

Doãn Văn Trụ mặc dù mấy năm nay không chịu làm gì cả, nhưng thật ra là một nhà kinh doanh kỳ tài, cho nên Doãn Văn Thận vẫn muốn giao công ty cho anh.

Lần này con đã đáp ứng, Doãn Văn Thận rất vui vẻ, lập tức triệu tập cổ đông, trình trọng giới thiệu Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Thận có tính toán của mình, trước chịu thua, mà có một số việc, thật ra cũng không nhất định đem ra tranh luận, vụng trộm giải quyết là được.

Năm đó, ông không phải đã sớm làm sao?

Nếu tiếp nhận công ty, Doãn Văn Trụ cũng không chậm trễ, rất nhanh liền hiểu được một ít tin tức của c

Mà anh muốn tra tài liệu cũng đã được tra ra.

Anh buông xuống văn kiện trong tay, mở ra phần tài liệu được đưa đến một ngày rồi.

Mở trang đầu tiên ra, đầu tiên nhìn thấy chính là tấm hình góc trên bên phải.

Người trong hình so với bây giờ nhỏ hơn vài tuổi, trừ vẻ thanh thuần, lại lộ ra một phần sáng lạn.

So bây giờ sinh động hơn.

Thu hồi tầm mắt, anh lại bắt đầu nhìn tiếp tư liệu.

Gia đình, trình độ học vấn, công việc, còn có những năm này xảy ra chuyện gì.

Quý Thư tra rất rõ ràng.

Anh chỉ biết, chuyện như vậy nhờ Quý Thư tra là sáng suốt nhất.

Nhìn tới trang cuối cùng, về chuyện Tần thị bị bán tài liệu ra ngoài, chân mày Doãn Văn Trụ nhíu lại.

Thì ra là bị vu tội sao?

Cho nên thiên tài đó khóc đến thương tâm như vậy?

Nhìn xong tư liệu về Phuong Thê, Doãn Văn Trụ cũng hiểu Phuong Thê mấy tiền kia xài ở nơi nào, tại sao lại bị người khác hiểu lầm.

Anh cho cô một trăm vạn, lại tạo thành một loại hiện trường giả.

Tần thị không được xem là công ty nhỏ, nhưng không lớn, ít nhất so với tập đoàn Doãn Văn thì kém rất nhiều.

Hạng mục đó cũng xem là hạng mục lớn, hình như Tần thị đem toàn bộ tài chính đều đặt vào đó, nhưng tài liệu kế hoạch đó bị người đem bán ầu còn một trăm vạn như vậy.

Thật đúng là buồn cười.

Doãn Văn Trụ buông xuống tài liệu về Phuong Thê, cũng hiểu rõ đôi chút, cũng có một quyết định.

Tần Tiêu Nhiên sao?

Nếu như anh nhớ không lầm, lần cuối cùng kia, cô dường như gọi chính là Tiêu Nhiên.

Thì ra cô có người trong lòng rồi?

Nhưng đây có lẽ là một chuyện tốt cũng không chừng.

Trong lúc Phuong Thê đang tắm, chỉ nghe chuông cửa nhà mình không ngừng vang lên.

Nhưng cô không nghĩ ra, cái thành phố này còn ai có thể tìm đến cô.

Cho nên cô nghĩ, chắc có người tìm nhầm chỗ.

Chẳng qua đợi sau khi cô tắm xong, cửa chuông vẫn vang lên, sức kiên nhẫn của người kia không ngờ tốt đến vậy.

Cô đi mở cửa, lại phát hiện đứng ngoài cửa lại là Tần Tiêu Nhiên.

"Phuong Thê, thật xin lỗi Tần Tiêu Nhiên vừa thấy cô, liền mở miệng xin lỗi.

Vốn Phuong Thê nghĩ lập tức đóng cửa lại, nhưng khi nhìn ánh mắt khẩn thiết của anh, cô vẫn nghiêng người, cho anh đi vào.

Kể từ ngày đó sau, cô không tới công ty nữa.

Tính toán toán cũng có mấy ngày rồi.

"Tôi gọi điện cho em không được, cho nên chỉ có thể tới nhà em nhấn chuông cửa."

Tần Tiêu Nhiên nhìn sắc mặt Phuong Thê có chút khó coi, giải thích.

Phuong Thê nhàn nhạt trả lời, "Di động bị mất."

Cô chưa đi mua lại.

Nếu như không đi làm, điện thoại di động gần như cô không dùng đến.

"Phuong Thê, tôi tra ra được rồi, là tôi hiểu lầm em."

Tần Tiêu Nhiên hơi xấu hổ nhìn Phuong Thê.

"Là ai làm?"

Phuong Thê vẫn thản nhiên, như không có bất kỳ quan hệ đến cô.

Từ ban đầu thương tâm đến bây giờ lạnh nhạt.

Cô phát hiện năng lực chịu đựng của mình càng ngày càng lợi hại.

"Lý Nguyệt."

Tần Tiêu Nhiên cắn răng nghiêng lợi khi nói đến tên Lý Nguyệt.

Người này bán liền bán, thế nhưng còn già gốc chỉ bá một trăm vạn.

Ban đầu làm sao anh ngu khi chọn cô ta làm trợ lý.

"À."

Thì ra là cô ta, nghĩ tới đoạn thời gian trước xảy ra một chuyện, Phuong Thê chợt hiểu.

Người này vẫn ghét cô, chỉ sợ lần này là cô ý giá họa cho cô.

Nhưng cô ta có thể trộm được phần kế hoạch này, có lẽ cũng do một phần trách nhiệm của cô.

Lại nói bị vu tội cảm giác cũng đã dịu đi, bây giờ nghe chân tướng thật sự đúng là không có cảm giác gì.

Tức giận không có, thương tâm không có, uất ức cũng không có.

"Phuong Thê, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi."

Tần Tiêu Nhiên nhìn Phuong Thê, lại luôn miệng nói xin lỗi.

Phuong Thê không có mở miệng, chỉ lạnh nhạt nhìn anh.

Trong lòng vẫn có chút để ý, để ý ban đầu anh không tín nhiệm.

"Phuong Thê, em có thể trở về tiếp tục làm việc không?"

Phuong Thê không lên tiếng, Tần Tiêu Nhiên càng không yên, nhỏ giọng hỏi.

Phuong Thê nhìn người trước mắt, có chút giật mình.

Ở trước mặt cô, Tần Tiêu Nhiên khi nào hạ thấp mình nói chuyện như vậy.

Cho tới nay, anh đều là cao cao tại thượng, đối với cô, cũng chưa bao giờ quan tâm quá nhiều.

Nửa đêm gọi điện thoại cho cô, lúc kêu cô làm việc từng có.

Nửa đường bởi vì có chuyện ném cô đi, lại thường xuyên xảy ra.

Hơn nữa cho đến bây giờ anh cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

Anh thật sự coi cô như thư ký để đối đãi thôi.

Nhưng bây giờ, anh nói với cô như vậy.

Thật sự cô rời đi sao?

Hay cảm thấy không có cô, hoặc giả như không tìm được cô thư ký nào nghe lời như cô?

Phuong Thê đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, không muốn đi theo bên cạnh anh nữa.

"Em có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian."

Thật sự mệt mỏi.

"Phuong Thê, em nghỉ bao lâu cũng không sao, chỉ là nghỉ ngơi tốt rồi, nhất định phải đi làm trở lại."

Đôi mắt Tần Tiêu Nhiên sáng ngời, tiến lên hai bước, nắm tay Phương Thê nói.

Phương Thê từ trong tay anh rút tay mình về, "Để xem đã."

"Phương Thê ——"

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên cảm thấy mắt mác, lòng hơi rầu rĩ.

Anh chưa từng nghĩ tới, một người theo sau anh quay người lại là có thể thấy, sẽ có một ngày đột nhiên không thấy, cũng sẽ không chờ anh quay đầu lại.

Rõ ràng nên thoải mái, nhưng cảm thấy không có thói quen.

"Em có chút mệt mỏi, chuyện này về sau hãy nói có được không?"

Phương Thê cắt đứt lời anh, đi thẳng tới cửa mở ra.

Ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Tần Tiêu Nhiên dừng một chút, nhưng cuối cùng không nói gì nữa, xoay người đi ra cửa.

Đi tới cửa, anh lại quay đầu nói: "Phương Thê, tôi sẽ chờ em trở về."

Phương Thê không có trả lời, chỉ lẳng lặng cúi đầu.

Tần Tiêu Nhiên đứng một chút, cuối cùng vẫn rời đi.

Cô đóng cửa lại, trở về trên ghế sa lon, cả người co lại một nơi.

Cô còn muốn đi sao?

Dâng mình lên để anh tổn thương nữa sao?

Trong lòng Phương Thê rất phức tạp.

Mơ hồ có một tia kỳ vọng, cũng chôn lấp một tia tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cầu xin anh cho em làm bạn gái anh

Cầu xin anh cho em làm bạn gái của anh

Năm ngày sau, Phương Thê ở cửa nhà cô, lại nhìn thấy Tần Tiêu Nhiên lần nữa.

Cho tới nay, Phương Thê đều cố gắng sinh hoạt, những ngày nhàn nhã như vậy vô cùng thiếu.

Mấy ngày qua, thần kinh vốn buộc chặt đột nhiên thả lỏng ra.

Thoải mái rất nhiều, nhưng không được tự nhiên.

Có lẽ là thói quen bốn ba vắt vẻo.

"Có chuyện gì không?"

Hồn Phương Thê bay đi rất xa vội vàng thu trở về, lại thấy người đứng ở cửa cũng không ra tiếng, chẳng qua là lẳng lặng nhìn cô, dường như có chút nan ngôn chi ẩn*. (việc hay nổi niềm khó nói)

"Phương Thê, tôi ——"

Tần Tiêu Nhiên muốn nói lại thôi.

"Đã đến đây rồi, cứ nói đi."

Phuong Thê nghiêng người, cho Tần Tiêu Nhiên đi vào gian phòng của mình.

Tần Tiêu Nhiên không có ngồi xuống, đột nhiên xoay người, đi vài bước về phía Phuong Thê, hai tay nắm thật chặt bả vai Phuong Thê, "Phuong Thê, bây giờ Tần thị lâm vào khủng hoảng, rất nhiều công ty không chịu viện trợ."

Phuong Thê không trả lời, lặng lẽ đợi Tần Tiêu Nhiên nói tiếp.

"Mặc dù biết người bán đứng công ty, tuy nhiên không có chứng cứ chứng minh phần tài liệu kế hoạch kia là chúng ta trước tiên nghĩ ra, phương án đó cũng bị đoạt đi, tiền bạc không thể thu hồi, bồi thường cũng vô vọng."

Tần Tiêu Nhiên càng nói càng nhỏ, lời cuối cùng cũng chưa nói hết.

Anh lại nhìn Phuong Thê, "Thật ra thì không có gì, muốn tới thăm em một chút thôi."

Nói xong, lướt qua Phuong Thê, bước nhanh rời đi.

Chỉ còn cửa phòng rộng mở cùng với đứng đó không hiểu ra sao Phuong Thê.

Anh muốn tới nói gì, nhưng cuối cùng không nói đi.

Thật ra thì mấy ngày nay, Phuong Thê cũng bình tĩnh hơn.

Quá khứ có thể nào, đều do mình cam tâm tình nguyện.

Anh không thích cô, tự nhiên sẽ không đối xử tốt với cô, đổi lại là cô, có lẽ cũng sẽ như vậy.

Vì thế bình thường lại.

Cô cũng từng nghĩ qua, nếu như ban đầu cô không vây quanh anh, có lẽ sẽ không thích anh, anh cũng sẽ không ghét cô, bọn họ trong lúc đó có thể từ một tầng quan hệ khác phát triển trở thành bạn bè?

Nhưng mà không có nếu như, con đường kia, mình đã lựa chọn.

Anh đã từng cứu cô, đó là sự thật, hơn nữa cô cũng không thể nhìn anh sụp đổ như thế.

Tư liệu kế hoạch bị trộm, cô cũng có trách nhiệm trong đó.

Nếu như không phải vì chuyện của cô, có lẽ Lý Nguyệt sẽ không làm như vậy.

Phuong Thê đổi một bộ quần áo, lấy quyển sổ tay ra, đến buồng điện thoại công cộng, bấm một dãy số. Lộ Buồm được xem là bạn bè của Tần Tiêu Nhiên, được coi như là bạn thời đại học của bọn họ, so với bọn họ lớn hơn một lớp.

Anh cũng đi làm ở Tần thị, quản lý đúng là phòng thiết kế.

Đối với chuyện tình của Tần thị, không có ai so với anh rõ ràng hơn.

Chỉ là, giữa anh và cô, cũng không giao thiệp mấy, chẳng qua là thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm, cùng đi ra ngoài mấy lần.

Đợi một hồi, điện thoại có tín hiệu, bên trong truyền đến tiếng của Lộ Buồm.

"Ai vậy?"

"Là em, Phuong Thê, em muốn hỏi một cái Tần Tiêu Nhiên tìm em là chuyện gì?"

Điện thoại đầu kia, thật lâu không trả lời, một lát sau, mới hơi kinh ngạc nói: "Anh ấy không nói với em sao?"

"Không có, tới, lại không nói, anh nói cho em biết đi, rốt cuộc có chuyện gì tìm em."

Cô đoán không ra, đoán không ra mục đích Tần Tiêu Nhiên tìm cô.

"Phuong Thê, em biết tổng giám đốc của tập đoàn Doãn Văn à?"

Lộ Buồm có chút chần chờ.

Phuong Thê suy nghĩ một chút, nói: "Không biết, làm sao vậy?"

"Tổng giám đốc của Đoàn Văn nói, rất có hứng thú cùng em thảo luận về chuyện giúp đỡ Tần thị, Tiêu Nhiên vốn muốn tìm em hỏi một chút, có điều hẳn là nói không ra miệng. Chuyện về tài liệu kế hoạch, anh ta vẫn tự trách, Phương Thê, chúng ta qua lại nhiều năm như vậy, em hãy tha thứ anh ta đi."

Phương Thê không nghe rõ Lộ Buồm nói những gì, bởi vì giờ phút này, cô đột nhiên nhớ

Nhớ tới Đoàn Văn Trụ, nhớ lại anh nói câu nói kia.

Khiến cô đi cầu anh cho cô làm bạn gái anh.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không có khả năng, anh sẽ không có thời gian rảnh để đi đôi phỏ cô đi.

Cô không phải mỹ nữ gì, cũng không đáng giá anh dụng tâm như vậy.

"Phương Thê ——"

Giọng nói trong điện thoại khiến Phương Thê hồi hồn lại.

"Lộ Buồm, em sẽ đi một chuyến tập đoàn Đoàn Văn xem thử, chỉ là anh tạm thời không cần nói cho Tần Tiêu Nhiên, dù sao không biết cuối cùng chuyện sẽ như thế nào, có thể thành công hay không."

Cuối cùng cô không cách nào làm như không thấy được.

Giúp anh có lẽ đã thành thói quen.

"Phương Thê, em đối với Tiêu Nhiên quá tốt rồi, anh ta làm sao lại không nhìn thấy em."

Tiếng nói của Lộ Buồm truyền qua điện thoại, mang theo vài phần không rõ.

Phương Thê không trả lời, nói gấp lại sau liền cúp điện thoại.

Thật ra thì tình yêu cũng chính là một sự việc không phải sao?

Nếu như không yêu, dù tốt hơn nữa cũng vô dụng.

Cô ra khỏi buồng điện thoại, đón một chiếc taxi, trực tiếp đến cửa tập đoàn.

Xuống xe, đi đến quầy tiếp tân.

Cô tiếp tân kia nhìn từ trên xuống đánh giá cô một phen, sau đó khinh thường nói: "Có hẹn trước không?"

"Không có."

Phương Thê dĩ nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt khinh thường của cô ta, chẳng qua là loại ánh mắt này cô đã sớm không thèm để ý.

"Không có hẹn trước sẽ không thấy được tổng giám đốc chúng tôi."

Cô tiếp tân ném ra một câu nói sau cũng không để ý đến Phương Thê.

"Cô có thể giúp tôi gọi điện cho tổng giám đốc cô không, nói Phương Thê tìm anh ấy."

Mặc dù không ôm kỳ vọng gì, nhưng Phương Thê vẫn nói.

Bất luận tổng giám đốc của công ty này có phải là Đoàn Văn Trụ không, nếu anh ta đã nói như vậy, nhất định sẽ gặp cô.

"Tôi nói chị này, nếu như chị cùng tổng giám đốc quen biết như vậy, làm sao chính mình không gọi điện cho tổng giám đốc đi? Nhìn thế nào, chị cũng không phải là loại người như vậy. Được rồi, không nên quấy rầy công việc của tôi nữa, đi đi."

Cô tiếp tân khinh thường hơn, trong lòng nghĩ người như vậy cũng dám mơ tưởng đến tổng giám đốc, tổng giám đốc sẽ để ý sao?

Chỉ là mọi người tin tức quá nhanh đi, biết công ty họ đổi tổng giám đốc so với sao còn đẹp hơn.

Nghĩ đến mặt của tổng giám đốc bọn họ, cô tiếp tân bày ra một bộ mặt háo sắc.

Phương Thê biết nói gì cũng không được nữa, vì vậy đi tới chỗ nghỉ bên kia.

Cô ở chỗ này chờ, cuối cùng có thể đợi đến anh xuất hiện.

Cô tiếp tân háo sắc xong, thấy Phương Thê vẫn ngồi ở nơi nghỉ ngơi, càng thêm khinh thường hơn.

Nghĩ tới người phụ nữ này sao không biết xấu hổ, nếu thật sự làm cho cô gặp được tổng giám đốc, nhất định sẽ quán lấy tổng giám đốc không buông.

Đến lúc đó tổng giám đốc nhất định sẽ rất tức giận, nhất định sẽ trách cô không làm tròn bổn phận.

Vì vậy cô gọi bảo vệ, lại chỉ chỉ Phương Thê.

Bảo vệ đi tới trước người Phương Thê, "Chị này, mời chị đi ra ngoài."

pjkatiff: bạn pj nếu có ủng hộ cho mình thì bấm nút thanks nhé, không cần cm đâu. Tks bạn nhiều.

Phương Thê liếc nhìn bảo vệ, mắt lại nhìn cách đó không xa cô tiếp tân đầy đắc ý, lúc này mới đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Người trông mặt mà bắt hình dong cũng thật là nhiều.

Thôi, ở ngoài cửa chờ cũng được.

Chỉ là đầu mùa hè, nhưng nhiệt độ ban ngày có hơi cao, uy lực ánh nắng mặt trời rọi xuống cũng rất lớn.

Đứng một hồi, Phương Thê cảm thấy cả người thật là nóng, đầu có chút ngất.

Quả nhiên hai năm qua thiếu vận động, cả ngày sống trong máy điều hòa, ngay cả cơ thể cũng mạnh m

Phương Thê có lúc rất quật cường, chuyện đã quyết định, xem như đụng vào nam tường cũng không quay đầu, cho nên cô không rời đi, đợi một chút, chờ đến tan việc.

Rất nhiều người từ trong cửa đi ra, nhìn thấy cô cũng nhin không được nhìn thêm mấy cái.

Tự nhiên, đây cũng không phải ánh mắt tốt đẹp gì.

Lúc cô tiếp tân đi ra, thấy cô vẫn còn ở, không nhin được lên tiếng chế nhạo: "Cái người này làm sao vẫn còn ở? Có phải đầu óc có bệnh không, chị hãy xem lại bản thân là dạng gì đi."

Phương Thê mặc kệ cô ta, cô chỉ biết đợi thêm lát nữa, có lẽ sẽ gặp.

Thấy Phương Thê không để ý đến mình, cô tiếp tân càng tức giận hơn, "Ai cho chị đứng ở cửa công ty, làm hỏng hết hình tượng công ty rồi."

Lúc nói chuyện, còn đưa tay kéo Phương Thê, định lôi kéo cô rời đi.

"Cô có phiền hay không."

Phương Thê cuối cùng bị cô ta làm cho tức giận.

Cô nhần nhin đủ rồi, người này thế nào còn lần nữa.

Đưa tay vung rút tay cô ta ra, Phương Thê tiếp tục chờ đợi.

Người trước mắt, cô còn không đặt vào mắt, những năm nay học taekwondo cũng không phải học uống phí.

Chỉ là cô tiếp tân cảm thấy Phương Thê làm mất thể diện cô ta, ở trước mặt nhiều người như vậy, vì vậy không giằng co với Phương Thê nữa, chính mình không được, thì gọi bảo vệ tới.

Mà những người tan việc cũng dừng lại vây xem, vì thế cửa liên bị tắc ngh

Phương Thê đứng bất động tại chỗ, mà ba người cùng nhau dùng sức kéo cô, cô tiếp tân còn nói những lời khó nghe.

Lúc Doãn Văn Trụ đi tới cửa, thấy chính là tình cảnh như vậy.

"Chuyện gì xảy ra?"

Anh nói một tiếng, những người vây xem kia lập tức lui sang một bên.

Ba người kéo Phương Thê kia cũng ngừng lại.

"Tổng giám đốc, người phụ nữ này tới quấy rối công ty ta, còn nói muốn gặp ngài, cũng không xem hình dáng mình thế nào."

Cô tiếp tân vừa thấy Doãn Văn Trụ, vội vàng buông Phương Thê ra, tiến lên mấy bước, tính tranh công.

Doãn Văn Trự hoàn toàn không để ý đến cô ta, ánh mắt dừng trên người Phương Thê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn, giờ đây đỏ bừng, trên mặt còn một tầng mồ hôi mỏng manh.

Nhìn bên ngoài mặt trời, cùng với bảo vệ bên người cô, trong lòng cũng hiểu ra.

Cô quả nhiên đến tìm anh, vì người đàn ông kia.

Thậm chí còn cam nguyện đứng ở dưới mặt trời đợi lâu như vậy.

Chuyện phát triển theo kế hoạch của anh, Doãn Văn Trự vốn nên cảm thấy cao hứng, nhưng xem đến thái độ của Phương Thê, lại thấy không thoải mái.

Ban đầu anh nói những câu tốt đẹp như vậy, cô không đồng ý.

Bây giờ vì Tần Tiêu Nhiên, thế nhưng có thể làm đến tình trạng này.

Xem ra cô rất yêu anh ta.

Mà Phương Thê thấy bóng dáng của Doãn Văn Trự, cũng hiểu tất cả.

Có lẽ đúng như cô suy nghĩ.

"Tổng giám đốc Doãn Văn, tôi muốn cùng anh nói chuyện."

Cúi đầu về phía anh, cô không vui, nhưng có lúc không làm không được.

Tần Tiêu Nhiên sợ là cùng đường rồi, mới có thể tới tìm đến cô.

Chuyện trên thương trường, cô cũng biết, rất nhiều người có thể lực, thời điểm tốt thì là bạn bè, nếu gặp rủi ro, lại chỉ biết thấy chết mà không cứu thôi.

Tần thị sống hay chết còn là một vấn đề, tự nhiên sẽ không có người nguyện ý lấy ra một số tiền lớn tới tiếp nhận cái mạo hiểm này.

Cho nên người trước mắt này, có lẽ là hy vọng duy nhất.

Dù sao, cô cũng không muốn nhìn thấy Tần thị đóng cửa, Tần Tiêu Nhiên tinh thần sa sút.

Vốn những năm gần đây, Tần thị đã xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, mặc dù không đến nỗi lỗ vốn, nhưng lời không nhiều lắm.

Cho nên xây dựng công trình đó đối với Tần thị là hết sức quan trọng.

Vốn đã tới tay, lại xuất hiện cái sai lầm như vậy.

Phản kế hoạch kia, ngưng tụ quá nhiều tâm huyết, lại bị người khác sớm một bước

Mà bọn họ ngay cả thời gian thiết lập một kế hoạch mới cũng không có, chỉ có thể ở giờ phút cuối cùng này bỏ cuộc.

"Bây giờ đã tan việc."

Doãn Văn Trự khó chịu, nên cố ý muốn làm khó cô, nhìn cô có thể làm đến tình trạng nào.

"Tôi chỉ muốn năm phút."

Phương Thê vội vàng nói, chỉ sợ anh lập tức rời đi.

"Vậy được, ở chỗ này nói đi."

Doãn Văn Trự lơ đãng làm một động tác, nhưng cũng tản ra sức hấp dẫn trí mạng.

Những người quanh mình, có thể tiếp xúc gần tổng giám đốc như vậy mà âm thầm vui mừng.

"Không phải anh nói muốn bàn với tôi về chuyện đầu tư của Tần thị sao?"

Trước mặt nhiều người như vậy Phương Thê cũng không biết mở miệng thế nào.

"Tôi có nói qua sao?"

Doãn Văn Trự nhếch môi cười về phía cô, lười biếng nói.

"Anh——"

Người này căn bản là cố ý, bởi vì ban đầu cô cự tuyệt anh sao?

Có vài người luôn có lòng hư vinh như vậy.

Đã như vậy, cô nói thêm gì có tác dụng sao

Phuong Thê trừng mắt liếc anh một cái, xoay người muốn rời khỏi.

Doãn Văn Trữ tiến lên mấy bước, kéo tay cô lại, dùng thanh âm chỉ có Phuong Thê nghe thấy nói: "Thực ra thì không phải là không thể, bây giờ em cầu xin anh cho em làm bạn gái anh, anh nghĩ anh có thể cân nhắc đến chuyện của Tần thị."

Trước nhiều người như vậy, còn phải cầu xin anh ta?

Cái này căn bản là muốn sỉ nhục cô.

Bởi vì cô cự tuyệt anh, anh cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương sao?

Thì ra thực sự có người nhảm chán đến vậy, vì chuyện như vậy mà hao tổn tâm sức gây khó dễ.

Cô có nên cảm thấy vinh hạnh không?

Phuong Thê nhếch môi, tự giễu.

Cô rất muốn đá anh một cước, tiêu sái xoay người rời đi.

Nhưng nghĩ đến Tần thị, nghĩ đến Tần Tiêu Nhiên, cô không cách nào lại làm như vậy.

Cuối cùng không bỏ xuống được, không bỏ được người cô nhiều năm bận tâm, cho dù bị anh thương tổn, đau lòng, cho dù từng bởi vì anh mà cảm thấy một mảnh lạnh như băng, cho dù từng nói với chính mình, mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa, không bao giờ lo chuyện khi gió của anh nữa.

Cái anh muốn không phải một câu nói của cô thôi sao?

Được, cô nói.

"Cầu xin anh cho em làm bạn gái anh." Hít sâu một hơi, Phuong Thê nói từng câu từng chữ.

Như vậy có đủ rõ ràng chưa, có đủ vang dội

Những người xung quanh nghe thấy, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bội phục sự to gan của Phuong Thê đồng thời cũng có chút xem thường.

Người như vậy thấy thế nào cũng không xứng với tổng giám đốc, tổng giám đốc chắc chắn sẽ không đồng ý thôi.

Doãn Văn Trữ nhìn Phuong Thê, khoe miệng tươi cười chưa biến mất, nhưng nụ cười kia vẫn chưa chạm đến đáy mắt.

Nói rồi.

Tần Tiêu Nhiên quan trọng đến vậy sao?

Lòng càng khó chịu hơn, dường như mình đã thua bởi cái người tên Tần Tiêu Nhiên.

Vì vậy cơ hồ anh cũng từng câu từng chữ nói: "Làm bạn gái tôi thì miễn đi, chỉ là chuyện về Tần thị tôi có thể bàn với cô, năm phút đã hết, thư ký Phuong, chiều mai có thể đến lần nữa." (NH : Sao ghét anh này quá, hành hạ PT thấy sợ, tính tình như con nít ấy)

Doãn Văn Trữ nói xong, liền xoay người đi về xe mình.

Mà đám người xung quanh cũng giải tán, cũng là không để ý đến lời nói của Phuong Thê, lúc đi ngang qua bên người cô, còn che miệng cười nhạo.

Cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

Bên trong một mảnh cười vang, Phuong Thê nhưng không có trốn, vẫn đứng đó, lưng so bình thường còn thẳng hơn.

Cái anh muốn không phải là cái này sao?

Được, cô chịu đựng.

Nếu như điều này có thể khiến anh vui vẻ, làm cho anh đáp ứng cứu Tần thị.

Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua chỉ một câu nói, mấy câu chê cười thôi?

Cô sớm đã thành thói quen, lời nói của người xa lạ căn bản không thể tổn thương đến cô.

Mặc dù cô tự nhủ với chính mình, nhưng vẫn cảm thấy thê lương.

"Chị thật đúng là không biết xấu hổ, bây giờ có thể hết hy vọng chứ, hừ."

Cô tiếp tân khẽ hừ một tiếng, sau đó cũng rời đi.

Bảo vệ cũng về tới vị trí của mình.

Mới vừa rời trước cửa còn ầm ầm, lập tức chỉ còn sót lại một người Phương Thê.

Rõ ràng mới vừa rồi còn náo nhiệt như vậy, bây giờ chỉ cảm thấy một mảnh đau thương lạnh lẽo.

Phương Thê lại đứng một tý, lúc này mới tính rời đi.

Nhưng mà đứng quá lâu rồi, ngay cả chân cũng chết lạng đi, thiếu chút nữa ngã xuống, may được người đỡ lại.

"Cô không sao chứ?" Một tiếng dịu dàng dễ nghe vang bên tai cô.

Phương Thê ngẩng đầu, thấy một người đàn ông ôn hòa lo lắng nhìn về phía cô.

Thì ra vẫn còn có người tốt.

"Tôi không sao, cảm ơn." Cô lắc đầu một cái, lại nói tiếng cảm ơn, lúc này mới một mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh nói cùng tôi kết hôn

"Tôi tìm Doãn Văn Trụ."

Âu Nhã Nhi đứng trước quầy tiếp tân, trong giọng nói là hoàn toàn ra lệnh.

"Có hẹn trước không? Không có hẹn trước mời trở về đi."

Cô tiếp tân cảm giác mình ngày hôm qua làm tất cả nhất định là đã đưa tới chú ý của tổng giám đốc rồi, cho nên hôm nay nhìn thấy Âu Nhã Nhi, cô không thấy được toàn thân Âu Nhã Nhi đều là hàng hiệu, chỉ có thấy được lại là một cơ hội.

Vốn người đứng trước quầy tiếp tân có chút tự sắc, khẳng định trước kia được nhiều đàn ông truy phủng.

Cho nên hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tự cho là đúng về cảm giác ưu việt.

Cô tiếp tân chính là một trong số đó, còn luôn cảm giác mình sẽ trở thành nữ chính trong tiểu thuyết.

Nam chủ nhất định sẽ yêu cô, sau đó thâm tình không thay đổi.

Chẳng qua là Âu Nhã Nhi lại là người nào, nghe cô ta nói với giọng điệu như vậy, lập tức không vui.

Một cú điện thoại đánh cho Doãn Văn Thận, "Bác Doãn Văn, người ta muốn đi tìm anh Trụ, nhưng có người không để cho con đi."

Sau đó điện thoại lại đến tay cô tiếp tân, nghe được tiếng của Doãn Văn Thận đang mắng cô ta.

"Đây chính là vị hôn thê của tổng giám đốc, còn không nói xin lỗi."

Buông điện thoại xuống, cô tiếp tân lập tức nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tổng giám đốc ở trên tầng hai mươi."

Âu Nhã Nhi khinh thường khẽ hừ một tiếng, đi về phía thang máy.

Doãn Văn Trự ba lần bốn lượt cự tuyệt cô, cô ngược lại đối với anh càng ngày càng có hứng thú.

Âu Nhã Nhi cô muốn đàn ông, còn không có không được.

Âu Nhã Nhi đi tới trước phòng làm việc Doãn Văn Trự, cũng không có người cản cô nữa, bởi vì Doãn Văn Thận đã sớm gọi điện thoại tới.

Cô rất hài lòng, mở thẳng cửa phòng làm việc của Doãn Văn Trự ra.

"Anh Trự."

Cô lắc lư thân mình đi về phía Doãn Văn Trự, yêu mị gọi.

Doãn Văn Trự ngẩng đầu nhìn thấy Âu Nhã Nhi, mày đẹp không khỏi nhăn lại với nhau.

Người phụ nữ này làm sao tới đây rồi ?

Anh làm nhiều như vậy, cô ta còn không cảm thấy mắt mệt sao?

"Cô tới làm gì?"

Anh không có sắc mặt tốt gì cho Âu Nhã Nhi nhìn.

Anh biết, chỉ cần hơi chút lơ lửng, bọn họ sẽ tiến thêm bước.

Loại đàn bà như Âu Nhã Nhi này, là không thể tùy ý dính vào, dĩ nhiên anh vốn đối với cô ta không có hứng thú gì, cũng không muốn cưới cô ta.

Anh nói cùng tôi kết hôn

"Anh Trự, không cần lãnh đạm như vậy nha, người ta đặc biệt tới thăm anh, sau đó cùng nhau đi ăn cơm trưa."

Âu Nhã Nhi tới bên người Doãn Văn Trự, khẽ khom lưng, bởi vì cái dạng động tác này, khiến bộ ngực cô một mảnh phong cảnh kia lơ đãng hiện ra ngoài.

Doãn Văn Trự mắt lé liếc cô một cái, đáy lòng xẹt qua một hồi cười lạnh.

Kỷ xảo câu dẫn như vậy, cũng dám ở trước mặt anh phô trương sao?

"Nếu như tôi nhớ không lầm, tôi đã từng nói qua, tôi không thể nào cưới cô ."

Anh không thèm nhìn tới Âu Nhã Nhi, vừa lật văn kiện vừa lơ đãng nói.

"Nhưng anh Trự cũng nói qua, có thể vui đùa mà ."

Lúc ban đầu mặc dù Âu Nhã Nhi nuốt không trôi cục tức này, anh Doãn Văn Trự coi cô là cái gì.

Chẳng qua là sau lại có suy nghĩ khác, chỉ cần Doãn Văn Trự đụng cô, đến lúc đó cô chỉ cần ở trước mặt Doãn Văn Thận nói, hoặc là trực tiếp mang thai con anh, anh cũng chỉ có thể cưới cô.

Doãn Văn Trự đáy lòng hừ lạnh, không nghĩ tới Âu Nhã Nhi xem những lời nói đó tưởng thật.

Xem ra cô không có bao nhiêu tự tôn.

Nhưng tuy vậy, anh cũng sẽ không cùng Cô có dính một tý quan hệ nào.

Ý tưởng của loại đàn bà này, anh biết rõ.

Vì vậy quay người sang, tựa lưng vào ghế ngồi, lười biếng nhìn cô ta, "Nhưng tôi bây giờ đối với cô một chút hứng thú vui đùa cũng bị m

"Anh ——"

Âu Nhã Nhi không nghĩ tới Doãn Văn Trự sẽ nói như vậy.

"Tốt lắm, tôi muốn tiếp tục làm việc, cô Âu mời trở về đi."

Doãn Văn Trự nói xong, cũng không để ý tới Âu Nhã Nhi, cầm đầu cầm cổ làm tiếp công việc .

Đáy mắt Âu Nhã Nhi thoáng qua tia hận ý, cuối cùng xoay người đi khỏi.

Chờ Âu Nhã Nhi đi không bao lâu, Doãn Văn Thận liền gọi tới.

"Tiểu Trụ, làm sao con có thể đối với Nhã Nhi như vậy?"

Doãn Văn Trụ nói, "Con đối với cô ta thế nào rồi?"

"Con cùng cô bé đó lên giường, lại nói với nó chẳng qua là vui đùa một tý, con muốn cha làm sao nói với chú Âu của con. Không được, con phải cười Nhã Nhi, cha ——"

Doãn Văn Thận còn chưa nói xong, liền bị tiếng cười của Doãn Văn Trụ cắt đứt.

"Con cùng cô ta lên giường? Cô ta không phải có chứng mơ mộng hão huyền chứ. Cha cảm thấy con sẽ đi trêu chọc cô ta sao?"

"Còn nữa..., con sẽ không kết hôn cùng cô ta, cha cũng không cần tốn nhiều tâm tư."

Sau khi nói xong, Doãn Văn Trụ liền cúp điện thoại.

Sau khi tắt đi, Doãn Văn Thận lại gọi tới, chẳng qua là anh không có tiếp nữa.

Chờ vang lên lại tắt, t lại vang, Doãn Văn Trụ cuối cùng không nhận được kẻ nguyên rủa.

Bút trong tay bị anh bẻ gãy.

Vì cái gì muốn ép anh?

Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng như vậy.

Anh sẽ không theo ý nguyện của ông ta.

Doãn Văn Trụ cầm bút trong tay ném vào trong thùng rác, nâng trán dựa vào ghế.

Mặc dù Doãn Văn Trụ nói là buổi chiều, nhưng Phương Thê vẫn đến trước tập đoàn Doãn văn.

Anh ấy chỉ nói một tiếng như vậy, cũng không đại biểu anh sẽ không hối hận, hoặc là quên, hơn nữa mình cũng không có phương pháp liên lạc với anh, cho nên biện pháp tốt nhất là chờ đợi.

Lúc Phương Thê đứng trước quầy tiếp tân, cô tiếp tân vốn đang tức giờ toàn bộ chuyển hết lên người Phương Thê

"Làm sao chị lại tới nữa? Thật đúng là không biết xấu hổ. Tổng giám đốc chắc sẽ không coi trọng chị. Liền chị, còn muốn làm bạn gái tổng giám đốc? Mơ đi cung."

"Nếu như tôi nhớ không lầm, ngày hôm qua tổng giám đốc cô nói qua buổi chiều cùng tôi nói chuyện."

Phương Thê cũng không tính toán với những lời nói đó của cô ta, dù sao ngày hôm qua đem câu nói kia nói ra khỏi miệng, cũng đã dự đoán được sẽ có kết quả như thế.

Cô chỉ muốn cùng Doãn Văn Trụ nói chuyện, thật ra thì cũng không quan trọng.

"Có sao? Tôi thế nào không nghe thấy? Chị đi nhanh đi, không cần đứng ở chỗ này làm người khác gai mắt, hay là nghĩ muốn như ngày hôm qua bị bảo vệ ném ra?"

Giọng nói cô tiếp tân phát ra đầy đặc tính chất khinh bỉ, cô không thể tức giận với vị hôn thê của tổng giám đốc, vẫn không thể đối với người đàn bà này để hạ con tức sao?

Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, còn có thái độ tổng giám đốc, cô cảm thấy mình đuổi cô ta đi, tổng giám đốc nhất định sẽ vui vẻ.

"Đây chính là đạo đãi khách của tập đoàn Doãn văn, thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt."

Phương Thê tức giận, người phụ nữ này tại sao phải đối với cô như vậy?

Cô không chấp nhận với cô ta, không phải là bởi vì sợ, cô ta thật đúng là càng nói càng hăng say rồi.

"Đạo đãi khách của tập đoàn Doãn văn thế nào? Như vậy đấy, chị có ý kiến gì không?"

Mặc dù cô tiếp tân có chút chột dạ, lại còn không tỏ vẻ yếu thế.

"Tôi có ý kiến, ai dạy cái cô tiếp đãi như vậy?"

Tiếng Doãn Văn Trữ vào giờ phút này vang lên, khiến trong khoảng thời gian ngắn cô tiếp tân sững sờ tại chỗ.

Doãn Văn Thận gọi rất nhiều cuộc nhưng không được đáp lại, liền tự mình đi tìm anh, anh không muốn càng không muốn nói gì nữa, nên rời thẳng phòng làm việc.

Lúc đi đến đại sảnh, anh thấy được Phương Thê, trong lòng vốn có ý tưởng nhưng giờ phút này thay đổi.

Được nghe được cuộc trò chuyện giữa Phương Thê và cô tiếp tân, có chút khó chịu.

Người phụ nữ này là người anh nhìn trúng, một cái tiếp tân nho nhỏ lại dám đối với cô ấy như vậy.

Anh có thể khi dễ cô ấy cũng không đại biểu anh cho phép người khác có thể khi dễ cô.

"Tổng —— tổng giám đốc ——"

Cô tiếp tân sững sờ một lúc, mới khẩn trương kêu lên, còn tự cho là đúng, bắt đầu giải thích.

"Người phụ nữ này lại tới quấy rối, cho nên em mới đối cô ta như vậy, bình thường em không phải như thế."

"Ai nói cô ấy tới quấy rối, ngày hôm qua tôi nói cô không nghe thấy sao?"

Doãn Văn Trữ lạnh giọng hỏi, toàn bộ không thấy phần lười biếng trong ngày thường.

"Em —— em ——"

Cô tiếp tân lời gì cũng không nói ra, mà Doãn Văn Trữ cũng không cho cô ta cơ hội giải thích.

"Lúc trở về tôi không muốn thấy người này nữa."

Vốn tưởng rằng giống như cha anh, cái loại người giàu đó mới có thể mắt chó nhìn người thấp, không nghĩ tới ngay cả một tiếp tân cũng sẽ như thế.

"Tổng giám đốc, em ——"

Cô tiếp tân còn muốn cầu xin tha thứ, Doãn Văn Trữ cũng là mắt lạnh nhìn sang: "Lời giống vậy, tôi không muốn nói lần thứ hai."

Nói xong, anh lười kéo tay Phương Thê đi ra ngoài.

Đối với chuyện vừa mới xảy ra, Phương Thê hơi mơ hồ, Doãn Văn Trữ này đang giúp cô sao?

Cô còn tưởng rằng hôm nay tới nơi này, còn phải chịu đựng sỉ nhục và cười nhạo, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Lại không nghĩ rằng Doãn Văn Trữ thái độ này.

Cảm thấy có tý phức tạp.

Đợi đến cô bị Doãn Văn Trữ kéo lên xe, lúc này mới hồi hồn lại, mở miệng hỏi: "Tổng giám đốc Doãn Văn, anh ——"

"Em không phải muốn cùng anh bàn về chuyện Tần thị sao? Chúng ta tìm một chỗ, vừa ăn vừa nói chuyện."

Doãn Văn Trữ nói xong, cũng không đợi Phương Thê trả lời, lập tức liền đạp chân ga chạy đi.

Anh đem Phương Thê tới một nhà hàng không tính là xa hoa, nhưng rất có phong cách địa phương.

Hai người ngồi vào bàn, phục vụ viên ân tình đi tới.

Trong miệng hỏi bọn họ cần món ăn gì, ánh mắt nhìn về phía Doãn Văn Trữ.

Doãn Văn Trữ đã có thói quen, mà Phương Thê thì không khỏi thờ dãi.

Quả thật là một yêu nghiệt, coi như không nói gì, cũng tán ra một loại hấp dẫn trí mạng.

Mặc dù bọn họ xảy ra rất nhiều chuyện không vui, nhưng cô cũng không phải không thừa nhận mị lực của anh.

Gọi đủ món ăn, phục vụ viên kia mới lưu luyến rời đi.

Có lẽ là hiệu ứng mỹ nam đi, món ăn lên đặc biệt mau, trong lúc này, Doãn Văn Trữ mím môi không nói gì, Phương Thê cũng không mở miệng.

Ngược lại phục vụ viên kia, không ngừng ân tình

Chẳng qua là chờ món ăn vừa lên xong, Doãn Văn Trụ vung tay lên, liền đem cô ta ngăn ở bên ngoài.

Đợi đến chỗ ngồi chỉ còn lại có hai người bọn họ, Phương Thê lúc này mới lên tiếng nói: "Tổng giám đốc Doãn Văn, về chuyện đầu tư Tần thị——"

Cô hoàn toàn thể hiện thái độ làm chuyện công.

Doãn Văn Trụ đưa tay cắt đứt lời cô, nói thẳng: "Anh có thể đầu tư cho Tần thị, chỉ cần em đáp ứng một điều kiện."

Anh không muốn nhiều lời nhảm.

"Điều kiện gì?"

Phương Thê cảm giác hôm nay Doãn Văn Trụ có chút không giống ngày thường, cả người tản mát ra khí chất bất đồng.

Ít đi mấy phần lười biếng, nhiều thêm mấy phần lãnh đạm.

Doãn Văn Trụ ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người Phương Thê, giờ phút này quan sát người phụ nữ mặc toàn thân quần mìn, mang gọng kính đen.

Rõ ràng là một người rất tinh xảo, lại cố ý mặc thành ra như vậy.

Nếu như không phải đã biết về đẹp của Cô, thật đúng là không phát hiện được.

Nhưng ít ra, Cô hẳn không phải là một người phụ nữ làm cho người ta chán ghét, về sau cũng sẽ không đẩy đưa không chịu rời.

"Em chỉ cần cùng anh kết hôn, anh liền đầu tư Tần thị."

Anh đã quyết định rồi, thay vì để cho cha mình cả ngày phiền anh, còn không bằng trực tiếp kết hôn.

Hơn nữa anh cũng seo ý nguyện của ông ta, muốn anh cưới một người anh chúm chực.

Ban đầu, anh không có cái lực lượng đó. Nhưng bây giờ anh có.

Nghe vậy, Phương Thê giật mình nhìn Doãn Văn Trụ.

Mặc dù mới vừa rồi mơ hồ nghĩ tới, điều kiện Doãn Văn Trụ đặt ra có không phải làm bạn gái anh sao, lại không nghĩ rằng là kết hôn, làm vợ anh.

Làm bạn gái có thể vui đùa, nhưng kết hôn ——

Anh tại sao muốn cưới cô?

Cô cũng sẽ không tự mình đa tình, cho rằng anh thật sự thích cô.

"Tại sao?"

Vì vậy Phương Thê mở miệng hỏi.

Đối với phản ứng của Phương Thê, Doãn Văn Trụ rất hài lòng.

Rất tốt, không hề có chút tự luyến của phụ nữ, rất rõ tình cảnh của mình cùng giá trị của bản thân, phụ nữ như vậy là người hợp tác tốt.

Nhưng hài lòng đồng thời lại mang theo bất mãn.

Mình không có mị lực như vậy sao? Cô thậm chí ngay cả tâm tình kích động cũng không có.

Đây chính là vị trí mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Vợ của tổng giám đốc tập đoàn Doãn Văn.

Nhưng ý nghĩ như vậy rất nhanh liền xẹt qua, anh lười biếng cười trả lời vấn đề Phương Thê

"Bởi vì em rất phù hợp với điều kiện của anh. Anh cùng em kết hôn, nhưng chỉ là làm cho người khác nhìn, ở trước mặt người ngoài, em là vợ anh. Nhưng sau lưng, em cái gì cũng không phải. Hơn nữa tới khi, anh muốn ly hôn, em nhất định phải lập tức rời đi. Dĩ nhiên, anh sẽ không bạc đãi em. Thứ nhất, anh sẽ đầu tư Tần thị. Thứ hai, lúc em rời đi, anh sẽ bồi thường cho em năm trăm vạn. Như thế nào? Có đáp ứng không?"

"Nhất định phải là điều kiện này sao?"

Chuyện như vậy, thay vì nói là hôn nhân, còn không bằng nói là hợp đồng.

Vì Tần thị, đem hôn nhân mình chôn vào phần mộ, đáng giá sao?

"Ừh, chỉ có điều kiện này, còn lại không bàn nữa. Anh có thể cho em thời gian suy nghĩ, lúc này ngày mai cho anh biết đáp án của em, thế nào?"

Doãn Văn Trụ để lại danh thiếp rồi rời đi, chỉ còn sót lại một mình Phuong Thê.

Một bàn đầy món ăn, ai cũng không động qua, nhưng Phuong Thê đã sớm không có khẩu vị.

Cô không biết Doãn Văn Trụ tại sao phải nói lên điều kiện như vậy.

Nếu như anh muốn kết hôn, nhất định có rất nhiều cô gái nguyện ý theo.

Coi như về sau sẽ ly hôn, điều kiện kia cũng rất mê người.

Cho nên cô không hiểu, vì sao anh lại tìm tới cô.

Điều kiện tốt như vậy.

Đáp ứng ư?

Hay là không đáp ứng

Trong lòng Phuong Thê rất loạn.

Rời đi nhà hàng đó, Phuong Thê một người đi dạo trên đường.

Trong đám người như nước thủy triều, Cô thấy bóng dáng Tần Tiêu Nhiên ở trong đám người cách đó không xa, hình như khuôn mặt gầy đi không ít, cũng không còn phần tiêu sái của trước kia, cả người tản mát một loại nhếch nhác.

Anh có chút áo nã ném tập văn kiện trong tay đi.

Mà phía sau anh, là một ngân hàng, hiển nhiên anh mới từ trong ngân hàng đi ra.

Hơn nữa chuyện khoản nợ hình như là thất bại.

Anh không nhìn thấy cô, mà di động của cô cũng lúc này vang lên.

Nhấn phím nghe, tiếng Lộ Buồm truyền đến.

"Phuong Thê, tập đoàn Doãn văn có đáp ứng không?"

Bên tai thì nghe tiếng của Lộ Buồm, ánh mắt cô thì vẫn dừng trên người Tần Tiêu Nhiên.

Văn kiện bị ném, vừa lúc nện vào chân một người, người nợ nhìn chằm chằm anh mắng anh bệnh thần kinh.

Tần Tiêu Nhiên như không nghe được được gì hết.

Anh như vậy, căn bản không phải ban đầu Tần Tiêu Nhiên hăng hái rồi.

"Phuong Thê ——"

Không nghe câu trả lời của Phuong Thê, Lộ Buồm nóng nảy lên.

Phuong Thê hít một hơi thật sâu, mới lên tiếng: "Anh ta sẽ đáp ứng."

Cô đã quyết định.

Đáp ứng điều kiện của Doãn Văn Trụ.

Tình yêu của mình, có lẽ vĩnh viễn sẽ không có kết quả.

Như vậy gả cho người nào cũng vậy thôi.

Những năm nay, mặc dù Tần Tiêu Nhiên đối với cô không tính là tốt.

Nhưng lúc ban đầu anh cứu cô, khiến cô không gặp một tai nạn, hơn nữa anh cho cô một công việc tốt, làm cho cô vừa tốt nghiệp đã có thu nhập cũng khiến rất nhiều người hâm mộ.

Mặc dù cô cũng làm cho anh rất nhiều, thế nhưng những thứ đó thật ra thì cũng không được coi là cái gì đi, có lẽ đối một người khác, cũng có thể làm được.

Người có năng lực cũng không phải chỉ cô một người.

Cho nên lần này, coi như là hoàn trả ân tình ban đầu của anh.

Cũng coi là kết thúc tình yêu cô dành cho anh, từ nay về sau, cô sẽ không đối với anh có cái gì ý tưởng không đúng nữa.

Hơn nữa hợp đồng hôn nhân, có lẽ đối với cô cũng là một chuyện tốt.

Phương Thê cũng không chào hỏi với Tần Tiêu Nhiên, theo sóng người từ bên cạnh anh gấp thoảng qua.

Cô làm, cũng không muốn cho anh biết.

Bởi vì tất cả đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô gọi điện cho Lộ Buồm, muốn anh cái gì cũng đừng

Lúc này mới bấm điện thoại của Doãn Văn Trụ, trong máy truyền đến giọng điệu lười biếng.

"Ai vậy?"

"Là tôi, Phương Thê, tôi đáp ứng điều kiện của anh."

Sợ mình sẽ hối hận, Phương Thê vội vàng mở miệng.

Doãn Văn Trụ hồi lâu không trả lời, lâu đến Phương Thê cho là anh đã đổi ý mới nghe được câu trả lời của anh.

"Được, vậy ngày mai ở nhà chờ anh, anh tới đón em."

"Nhà tôi ở ——"

"Anh biết rõ."

Doãn Văn Trụ sau khi nói xong liền cúp điện thoại, mà lúc này Phương Thê mới phát hiện ra lòng bàn tay của mình toàn bộ đều là mồ hôi.

Chẳng qua là đến bước này rồi, cô không thể hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bắt đầu sống chung

Ngày hôm qua về đến nhà, Phương Thê làm thế nào cũng không được ngủ được, thật vất vả mới ngủ thiếp đi, tuy nhiên vì một cơn ác mộng mà thức tỉnh.

Vừa nhìn thời gian, mới tới sáu giờ.

vẫn còn sớm, nhưng Phương Thê biết mình sớm không buồn ngủ nữa, vì vậy định rời giường.

Nấu bữa ăn sáng cho mình, sau đó liền bắt đầu chờ đợi.

Chờ đợi Doãn Văn Trụ tới.

Nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, Phương Thê vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt.

10h sáng, chuông cửa vang lên.

Phương Thê mở cửa, đứng ngoài cửa cũng không phải Doãn Văn Trụ, là một người đàn ông lịch sự mang kính.

"Cô Phuong, mời ký tên vào ba tài liệu này."

Anh đem một cái túi giao cho Phuong Thê.

Phuong Thê đem tài liệu từ trong túi lấy ra, một phần là hợp đồng hôn nhân, một phần là chứng thư ly hôn, còn có một phần là hợp đồng ước định giữa bọn họ.

Trên mặt tờ ly hôn đã ký tên, mà trên chứng thư ly hôn không có.

Hiệp định kể từ buổi nói chuyện ngày hôm qua, cũng cho cô thù lao rất lớn.

Đúng như anh nói, thật không có bạc đãi cô.

Chẳng qua là cô đột nhiên cảm thấy buồn cười, vốn cho là anh tự mình sẽ đến, bây giờ suy nghĩ một chút, làm sao anh có thể tới?

Mặc dù là hôn nhân, nhưng đối với anh mà nói, cũng chỉ là một hiệp ước mà thôi.

Chẳng qua là cái hiệp ước này tương đối đặc thù thôi.

Trước kia cô chưa giờ nghĩ tới, hôn nhân của mình sẽ là bộ dáng này.

"Cô Phuong, cô không sao chứ? Nếu như không có dị nghị gì, xin ký tên."

Người đàn ông đeo kính biểu hiện một bộ dạng về chuyện công, đối Phuong Thê ngây ngốc cũng không có bao nhiêu đồng tình.

Theo ý anh, cái này cũng không coi là một chuyện xấu, hơn nữa cô gái trước mắt đã đồng ý, vậy cũng chỉ vì tiền mà thôi, cho nên không có cái gì tốt gọi là đồng tình.

Phuong Thê hồi hồn lại, từ trong tay của anh nhận lấy bút, sau đó ở chỗ ký tên, ký tên mình.

Chứng thư hôn nhân cùng ly hôn đồng thời đem tới, sợ rằng cõi đời này cũng chỉ có một người là cô.

Thật đúng là châm chọc.

Sau khi ký xong, Phuong Thê đem đồ bỏ vào túi, đưa tới tay người đàn ông đó.

Người đàn ông đó lấy ra một phần, "Hiệp ước là hai phần, phần này là của cô."

Phuong Thê nhận lấy đồ, thật ra thì có hay không đều là một dạng.

Anh có thể đầu tư Tần thị, đối với cô mà nói, đã coi như xong.

"Cô Phuong, tôi đi trước, sau đó sẽ có người tới đón cô, cô trước đem hành lý của mình chuẩn bị một chút."

Người đàn ông đeo kính đó nói xong cũng rời đi, Phuong Thê muốn nói một câu cũng không có cơ hội.

Cô thật ra thì không muốn ở cùng một chỗ với Doãn Văn Trụ, nhưng mà bây giờ tựa hồ chính mình cũng không sự lựa chọn nào khác rồi.

Nói nhiều, ngược lại mình làm ra vẻ kiêu ngạo.

Vì vậy cô bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Hành lý cô coi như không nhiều, trừ quần áo, thì không có cái khác.

Dụng cụ trong nhà, cũng là trong phòng thuê đã có sẵn.

Thời hạn thuê còn có một đoạn thời gian, lần sau trở lại trả phòng cũng được.

Lúc Phuong Thê chuẩn bị xong, chuông cửa lại vang lên.

Mở cửa, đứng trước cửa là một người trung niên, vừa thấy được cô liền cung kính nói: "Thiếu phu nhân, thiên hạ họ Âu để cho tôi tới đón cô."

Đối với cái cách xưng hô này, Phuong Thê có chút không thích ứng, nhưng lại không nói gì, chẳng qua là nhẹ giọng trả lời, "Làm phiền rồi."

Xem ra người biết hợp đồng hôn nhân của cô và Doãn Văn Trụ cũng không quá nhiều.

Vì vậy đi theo người trung niên xuống lầu, ngồi xe, mãi cho đến một căn hộ.

"Thiếu phu nhân, đến rồi."

Người trung niên giúp cô mở cửa xe ra, vẫn cung kính như cũ.

"Cám ơn. Ông ——"

Cô nói cám ơn, nhưng không biết gọi người trước mắt thế nào.

"Gọi tôi ông Vương là được."

Cô cũng phải nhìn người mà bắt chuyện, vội vàng lên tiếng

"Vâng, cám ơn ông, ông Vương."

Lại nói cám ơn, Phương Thê mới xuống xe, đi vào căn hộ.

Ông Vương mở cửa cho cô, lại nói: "Buổi tối thiên hạ họ Âu sẽ trở về, trước tiên thiếu phu nhân có thể nghỉ ngơi."

Sau khi nói xong, liền cung kính lui xuống.

Phương Thê đi vào, thì quan sát căn hộ này.

Bên trong bài biện xem ra cũng không hoa lệ, nhưng chính Phương Thê cũng biết, những thứ đó thật ra thì giá trị xa xỉ.

Ở nơi nào, đối Phương Thê mà nói cũng không có cái gì bất đồng.

Cô buông hành lý xuống, ngồi trên ghế sa lon.

Trước khi Doãn Văn Trụ trở về, Cô không muốn động bất kỳ thứ gì.

Dù sao hôn nhân của bọn họ cũng chỉ là một hợp đồng, để cho cô ở nơi này, có lẽ cũng chỉ là làm cho người khác nhìn thôi.

Phương Thê chờ Doãn Văn Trụ về, nhưng không đợi được Doãn Văn Trụ, lại chờ đến Doãn Văn Thận.

Ông Vương là quản gia của gia đình Doãn Văn, Doãn Văn Trụ gọi ông Vương đi đón Phương Thê, thật ra chính là muốn cho Doãn Văn Thận biết.

Anh cưới Phương Thê, cũng là làm cho Doãn Văn Thận nhìn.

Doãn Văn Thận sau khi biết, lập tức liền chạy tới nơi này.

Khi thấy Phương Thê, cơn giận của ông sâu hơn, mở miệng liền mắng: "Chỉ bằng cô cũng muốn làm con dâu của nhà Doãn Văn? Cũng không xem đức tính của mình, xứng với tiểu Trụ sao? Nói, có phải hay tiền? Cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời tiểu Trụ? Nói thật với cô, tiểu Trụ không thể nào thích cô, nó cưới cô chính vì giận tôi."

Doãn Văn Thận cũng hiểu rõ ý tứ của Doãn Văn Trụ, chẳng qua không nghĩ tới chuyện lúc trước đến bây giờ vẫn làm cho nó canh cánh trong lòng.

Phương Thê biết mình sẽ gặp phải chuyện như thế, lại không nghĩ rằng đến nhanh như vậy.

Cô biết người ở trước mắt này Doãn Văn Thận, là cha của Doãn Văn Trụ.

Chẳng qua cô không biết đáp trả thế nào.

Đang lúc cô chần chừ không biết giải quyết ra sao, thì Doãn Văn Trụ xuất hiện ở cửa.

Anh sải bước đi tới bên người Phương Thê, đưa tay ôm eo Cô, hướng về phía Doãn Văn Thận nói: "Cha, đây là vợ con, con không muốn nghe tới có người sỉ nhục cô ấy. Sỉ nhục cô ấy, chính là sỉ nhục con."

"Tiểu trụ, con đừng náo loạn nữa, con không phải bởi vì năm đó cha không cho con ở chung một chỗ với Hạ Sơ sao, cho nên mới nhất định cùng cha đối nghịch?"

Doãn Văn Thận cũng rất tức giận, chuyện năm đó không phải vì muốn tốt cho anh sao.

Người đàn bà kia căn bản không giống nó nghĩ đơn thuần như vậy.

Người đàn bà trước mắt này, nhất định cũng cùng mặt hàng như vậy.

"Không phải, con thật sự thích cô ấy, hơn nữa coi như cha không đồng ý cũng vô ích, cô ấy đã là vợ con rồi."

Doãn Văn Trụ đem hôn nhân đặt trước mặt Doãn Văn Thận.

Thích không?

Rõ ràng là giả, lại bị anh nói đến tình cảm như vậy.

Hạ Sơ là ai?

Là người trong lòng anh sao?

Phương Thê vốn không hiểu mục đích của Doãn Văn Trụ là gì, nhưng bây giờ có chút hiểu ra.

Anh mục đích anh cưới cô, có lẽ như cha anh nói.

Mà cô thì ra chỉ là một công cụ để trả thù.

Thấy giấy hôn nhân, Doãn Văn Thận giận đến mức giựt lấy, liền xé thành mảnh nhỏ.

Doãn Văn Trụ chỉ thản nhiên nói: "Cha, đây là bản sao mà thôi, nếu như muốn xé nữa, con còn có rất nhiều đây, đợi lát nữa đưa cho cha từ từ xé."

"Mày ——"

Doãn Văn Thận nhìn chằm chằm Doãn Văn Trụ, nhưng một chữ cũng chẳng nói ra.

Vì một người đàn bà, con ông thế nhưng cùng ông đối nghịch nhiều năm như vậy.

"Cha, thời gian không còn sớm, cần phải trở về rồi, cha cũng không thể ở nơi này quấy rầy chúng con ân ái chứ."

Doãn Văn Trụ lười biếng cười, khi nói chuyện tiến tới cổ Phương Thê, hôn nhẹ lên chiếc cổ trắng nõn của cô.

"Mày thật là một nghiệt tử."

Doãn Văn Thận tức giận tròn mắt nhìn Doãn Văn Trụ một lúc lâu, mới mắng ra một câu nói như vậy.

Doãn Văn Trụ chỉ xem như không nghe thấy, vẫn hôn Phương Thê, từ nơi cổ đến vành tai.

Phương Thê rất muốn đẩy anh ra, nhưng cô biết mình không thể, vì vậy chỉ có thể cúi đầu, mặc anh đối với cô như thế nào.

"Cha, xem con với Thê Thê còn không ngại, cha thật sự muốn tiếp tục xem tiếp sao?"

Doãn Văn Trụ càng phát ra vẻ lười biếng.

Doãn Văn Thận hừ một tiếng, lúc này mới tức giận rời đi.

Đợi đến lúc chỉ còn hai người trong căn hộ to như vậy, Phương Thê mới từ trong ngực Doãn Văn Trụ ra.

Doãn Văn Trụ cũng không ngăn cản cô, chỉ chỉ gian phòng bên cạnh, "Đó là phòng ngủ của em, ngoại trừ phòng anh ra, cái gì trong căn hộ này đều tùy ý em sử dụng."

Mỗi tháng anh sẽ cho em phí gia dụng, em tùy ý sử dụng.

Anh không thích người khác bước vào chỗ của anh, cho nên nếu như có thể, không cần dẫn người khác đến.

Còn có điểm quan trọng nhất, không nên yêu anh.

Còn lại không có yêu cầu gì nữa, em chỉ cần phối hợp tốt với anh là được rồi."

Phương Thê gật đầu một cái, đem hành lý vào căn phòng.

Nói thật, Doãn Văn Trụ như vậy đã coi như là đối với cô không tệ, ít nhất không có yêu cầu đặc biệt gì gọi là quá phận.

Cô tự nhiên cũng sẽ phối hợp

Không nên yêu anh sao?

Cô tự nhiên biết.

Bởi vì Cô không muốn rơi vào ao đầm của người khác nữa.

"Em có yêu cầu gì, bây giờ cũng có thể nói ra."

Đi vài bước, sau lưng lại truyền tới tiếng nói của Doãn Văn Trụ.

Phương Thê dừng bước, lắc đầu nói: "Không có."

Coi như giữa bọn họ chỉ là một cuộc họp đồng, cô cũng không muốn làm cho hôn nhân đầu tiên của mình từ đầu đến chân trở thành một trường hợp giao dịch, ít nhất không muốn dùng đến chỗ tốt gì nữa.

Như vậy ít nhất sau này vẫn còn có thể nhớ lại.

Phương Thê thấy Doãn Văn Trụ không nói nữa, liền đi vào gian phòng.

Doãn Văn Trụ đứng ở đó một chút, cũng trở về phòng mình.

Xem ra anh không chọn làm người, cô rất hiểu biết bản thân mình.

Anh cho cô điều kiện đã là tốt lắm rồi.

Cho nên đêm kết hôn của bọn họ, không có rượu, không có hoa tươi, cũng không có cười vui, hai người ngủ phòng của chính mình, nghĩ chuyện không giống, mơ giấc mộng khác nhau.

Phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Doãn Văn.

"Tần tổng,

Doãn Văn Trụ chỉ ghé trước người, đối với Tần Tiêu Nhiên nói.

songngu45: chắc là PT sẽ cho anh ta một bài học áh, ta cũng không biết vì vừa edit tới đâu xem tới đó ah. Mà sao ta ghét a n9 này thế nhỉ, ý mình là kim quy nên kênh kệu chánh chọe sao ý. Hơi bức xúc tý ^^ tại ta quen thích thể loại n9 sạch+ sủng nên hok thích a này cho lắm. Chắc là chưa xem hít nên thấy vậy. Tới khúc sau thì hok bik a ta thể nào có đôi tình tình hok đây haizzzz.

Còn truyện thì ngày nào cũng có trừ lúc bận quá không post bài được nhưng mấy ngày sau mình sẽ bù lại.

Tần Tiêu Nhiên ngồi xuống trước mặt Doãn Văn Trụ, "Tổng giám đốc Doãn Văn, anh nói muốn đầu tư với Tần thị, có thật không?"

Đến bây giờ anh vẫn chưa tin lắm, nhiều ngày truy tìm mà không có kết quả, tìm nhiều người như vậy đều bị chặn ngoài cửa, ngay lúc anh sắp chùn bước, thì có người lại chủ động tìm anh.

Chẳng lẽ lần trước anh ta nói không phải là nói đùa, anh ta và Phương Thê thật sự quen biết?

Nhưng cho dù quen biết, Phương Thê cũng sẽ không giúp anh.

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu Nhiên lại có chút mất mát.

Có lẽ chỉ có lúc con người sa sút nhất, mới có thể chân chính nhìn rõ một số chuyện.

"Tôi có thể đầu tư cho Tần thị, nhưng tôi muốn 10% cổ phần của Tần Thị."

Tôi tin tưởng Tần tổng sẽ nắm lấy cơ hội này.

Đương nhiên, tôi tin tưởng Tần tổng có thể giúp Tần thị sống lại lần nữa."

Doãn Văn Trụ tựa lưng vào ghế ngồi, hơi lười biếng nói.

Anh là thương nhân, cho nên dù đáp ứng với Phương Thê, anh cũng sẽ không làm chuyện không có ích lợi đối với mình, ít nhất chính mình sẽ tranh thủ gì đó.

Nếu như Tần Tiêu Nhiên không có năng lực đó, như vậy anh đầu tư mấy chục triệu chính là ném vào trong nước, không thể thu hồi lại.

Nếu như Tần Tiêu Nhiên có năng lực, như vậy anh lấy về một phần thuộc về mình cũng không gọi là quá đáng.

Ít nhất anh chịu cho anh ta cơ hội kia.

Nếu như ngay cả cơ hội cũng không có, cho dù Tần Tiêu Nhiên lợi hại bao nhiêu cũng không thể phát huy, nhất định Tần thị chỉ có thể phá sản.

Hiển nhiên Tần Tiêu Nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, mặc dù đau lòng 10% cổ phần của công ty, nhưng nếu như không có phần đầu tư này, tất nhiên cái gì anh cũng không có.

Cho nên anh cười nói: "Dĩ nhiên, lần này đều nhờ có Tổng giám đốc Doãn Văn tương trợ."

"Cứ quyết định như vậy đi, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Doãn Văn Trụ đứng lên, chia tay về phía anh.

"Hợp tác vui vẻ."

Tần Tiêu Nhiên vội vàng đứng lên.

"Chuyện về hợp đồng, tôi sẽ phái người cùng anh nói, bây giờ tôi có chút việc."

Ngụ ý anh có thể đi rồi.

Tất nhiên Tần Tiêu Nhiên hiểu được, nói tạm biệt với Doãn Văn Trụ rồi rời đi tập đoàn Doãn văn.

Giờ phút này, điện thoại trên bàn vang lên, là Doãn Văn Thận.

"Cha, chuyện gì?"

Thật ra thì Doãn Văn Trụ đã sớm đoán được cha anh sẽ gọi điện thoại tới, dù sao chuyện đầu tư Tần thị cũng quá nguy hiểm.

Nhưng mới vừa rồi anh quan sát Tần Tiêu Nhiên, cảm thấy anh ta có năng lực đó.

"Rốt cuộc mày đang làm gì?"

Tiếng Doãn Văn Thận tức giận truyền qua ống nghe.

"Cha, không phải đã đáp ứng, không hỏi việc con làm sao?"

Đúng rồi, Còn nữa..., hôn lễ của con và Thê Thê ——"

Còn chưa nói xong, Doãn Văn Thận liền cắt đứt lời nói của anh, "Không có hôn lễ, mày dám làm hôn lễ, cũng đừng trách tao thật sự trở mặt, mày biết thù đoạn của tao mà."

Doãn Văn Thận tức giận nói xong, liền cúp điện thoại.

Doãn Văn Trụ nhếch môi cười, lúc này mới đem điện thoại trả về chỗ cũ.

Vốn là anh không có ý định làm hôn lễ, nói như vậy chẳng qua là để cho cha anh không nghi ngờ thôi.

Ánh mắt của anh rơi tấm hình trên bàn làm việc, nơi đó có ánh mặt trời của anh và cô.

Khi đó không buồn không lo, cho rằng có thể cứ như vậy tới suốt đời, nhưng cha anh đã phá hư tất cả.

Đó là lý do vì sao anh hận ông ta.

Không phải ông ta ghét bỏ Sơ Nhi không có gia thế sao?

Vậy thì bây giờ anh liền lấy người không có gia thế.

Không phải ông ra nói Sơ Nhi không xứng với anh sao?

Vậy bây giờ anh cưới người so với Sơ Nhi còn kém hơn.

Ông ta bắt anh vào con đường mà ông ta sắp đặt sẵn, như vậy so với cái xác không hồn có gì khác biệt.

Ngón tay khẽ sờ qua khuôn mặt xinh đẹp trong hình, ánh mắt anh hiện vẻ mắt mát.

"Sơ Nhi, em đang ở đâu?"

Anh tìm cô đã nhiều năm, nhưng vẫn không tìm ra.

Mà lúc này đây, Phương Thê cuộn trên ghế salon xem tivi.

Không đi làm, quả nhiên là rất rảnh rỗi.

Cô dọn dẹp căn nhà của Doãn Văn Trụ một lần, cho đến không còn chuyện gì làm nữa, cô mới ngừng lại.

Có lẽ những năm nay bận rộn đã thành thói quen, nên không thể tiếp tục nhàn rỗi.

Cô nghĩ, hay là cô nên tìm một công việc mới.

Quan hệ giữa cô và Doãn Văn Trụ chỉ là một loại hợp đồng, cô thật không muốn vì vậy mà dựa vào anh.

Mặc dù mỗi tháng anh sẽ cho cô tiền đủ cho cô dùng một nă

Nghĩ tới đây, Phương Thê quyết định lập tức hành động, vào phòng đổi một bộ quần áo, cầm sơ yếu lý lịch của mình, sau đó chuẩn bị ra cửa.

Có lẽ trước tiên cô nên đi mua một cái điện thoại, dù sao trong sơ yếu lý lịch, còn có cách thức liên lạc phải điền vào.

Vì vậy Phương Thê đến tiệm bán điện thoại mua cho bản thân một cái, lúc này mới đi về phía công ty giới thiệu việc làm.

Tìm đến nghề nghiệp phù hợp với mình, sau đó bỏ phần đơn xin việc của mình vào.

Sau khi làm xong, nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, Phương Thê tính trở về, nhưng lúc này, cô mới phát hiện dường như mình không biết địa chỉ nơi mình ở.

Lúc tới quá vội, cũng quên mình ngồi xe gì tới.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể móc điện thoại di động ra, tính hỏi Doãn Văn Trụ một chút.

Điện thoại di động vang lên một lúc, mới truyền đến tiếng Doãn Văn Trụ không kiên nhẫn, "Ai vậy?"

"Là tôi, Phương Thê."

Hình như anh có chuyện không vui, có phải mình quấy rầy đến anh, nhưng nếu đã gọi, tự nhiên phải hỏi ra địa chỉ mới được.

"Tôi nói rồi, chuyện cá nhân của chúng ta không có liên quan đến nhau, về sau không cần gọi điện thoại cho tôi."

Vừa lúc Doãn Văn Trụ đang thương cảm, nhận được điện thoại của Phương Thê nghĩ tới nếu Hạ Sơ ở, cái vị trí này làm sao có thể để người khác thay thế.

Nhất định bọn họ sẽ rất vui vẻ .

Cho nên giọng nói đối với Phương Thê không tốt lành gì.

"Tôi chỉ muốn hỏi về địa chỉ nhà của anh, tôi đi ra ngoài rồi, không biết trở về thế nào."

Phương Thê lời nói lạnh nhạt của anh, nói thẳng mục đích của mình.

Nếu như có thể, cô cũng không muốn gọi điện thoại cho anh.

Doãn Văn Trụ dừng lại, mới lấy một chuỗi địa chỉ ra.

Phương Thê lấy được tin mình muốn thì vội vàng cúp máy, nghĩ rằng dè dặt nữa sẽ chọc tới vị thiên hạ họ Âu này không vui.

Doãn Văn Trụ nhìn điện thoại bị cắt đứt, im lặng.

Người phụ nữ này ——

Bỗng nhiên anh cảm thấy, nếu như có thể, người phụ nữ kia nhất định không muốn nói một câu với anh.

Mặc dù như vậy rất tốt, nhưng tại sao anh cảm thấy mình hình như bị ghét bỏ?

Vì vậy quý thần xui khiến, Doãn Văn Trụ bấm số của Phương Thê.

Phương Thê nhìn số hiện trên điện thoại di động, có chút không hiểu, cô nghĩ, hẳn là anh không cẩn thận ấn nút gọi đi.

Bởi vì cô thật sự không nghĩ ra lý do anh gọi điện cho cô.

Nghĩ như thế, Phương Thê cũng không tiếp nhận, ngồi lên xe, chạy thẳng tới mục đích, thuận tiện cũng mua đồ ăn cho bữa cơm tối.

Mà bên kia, mặt của Doãn Văn Trụ đen hơn.

Người phụ nữ này còn dám không nhận điện thoại?

Tôm chiến xù: chắc chắn sẽ hối hận thôi, chỉ tội nghiệp cho PT.

Tính khí nóng thật ra lại lớn như vậy, không phải nói vài câu với cô thôi sao?

Vì vậy Doãn Văn Trụ lại gọi lần nữa.

Phuong Thê thấy điện thoại lại vang lên, tính lấy ra nhìn, nhưng đợi cô lấy ra, tiếng chuông đã tắt.

Vừa nhìn, hết pin rồi.

Điện thoại mới mua, pin đúng ít, nhưng cũng không thể ít đến vậy đi.

Phuong Thê lẩm bẩm có chút oán hận người bán, cũng không đem cuộc gọi tới để trong lòng.

Cô nghĩ, đây là số mới, căn bản không người nào biết.

Nên cú điện thoại mới vừa rồi chắc là người ta gọi nhầm.

Doãn Văn Trụ buồn bực, người phụ nữ này không nhận điện thoại cũng được, bây giờ lại còn dám tắt điện thoại nữa.

Cô đây là tức giận cho ai xem?

Thì ra chọn cô là cảm thấy cô thức thòi, bây giờ nhìn lại giống như không phải vậy?

Chẳng lẽ chuyện trước kia, đều là cô cố ý giả vờ sao?

Bây giờ bắt đầu hiện nguyên hình rồi à? (NH: anh này nằm mơ quá đi, tưởng mình có giá quá)

Anh càng nghĩ càng tức giận, nhìn thời gian cũng không xê xích gì nhiều, cầm điện thoại di động liền đi ra ngoài.

Khi Doãn Văn Trụ về đến nhà, Phuong Thê đang nấu cơm, nấu phần cơm cho một người, cũng làm món ăn dành cho một người.

Lúc nhìn đến Doãn Văn Trụ, cô giật mình, "Anh trở về làm chi?"

Vốn là chưa tới lúc tan việc, cô cho là anh về lấy thứ gì đó .

Chỉ là lời này vào tai Doãn Văn Trụ lại là một chuyện khác, anh bước nhanh đi tới bên người Phuong Thê, một tay giữ cầm cô lại, "Đây là nhà tôi, cô nói tôi trở về làm gì?"

Mặc dù Phuong Thê cảm thấy anh bình thường xem ra lười biếng lại vừa nguy hiểm, nhưng cảm giác nguy hiểm lúc này lại vượt qua hết thảy, ở trong đó loáng thoáng còn lộ ra một loại lạnh đậm, làm cho người ta không thờ nổi.

Nhưng cô thật sự không biết rốt cuộc mình đã chọn gì tới anh.

"Mới có một ngày, cô đã bắt đầu xem mình trở thành bà chủ nơi này rồi sao?"

Doãn Văn Trụ bởi vì tức giận, lời nói ra khỏi miệng có chút chói tai.

"Không phải anh nói là có thể sử dụng phòng bếp sao?"

Phuong Thê thật không hiểu được, không phải cô chỉ xuống bếp thôi sao?

Như vậy chính là đem mình là bà chủ nơi này rồi sao?

Đây là cái lý luận gì.

"Không phải vấn đề về phòng bếp."

Nhìn đến đôi mắt vô tội và khó hiểu, Doãn Văn Trụ đột nhiên phát hiện mình không biết nên nói gì nữa.

Vì vậy vòng vo tìm cái đề tài hỏi: "Cô vì sao không nhận điện thoại của tôi?"

"Tôi cho rằng anh bấm nhầm nút. Sợ quấy rầy đến anh, cho nên mới không nhận ."

Phuong Thê đang hoảng trả lời.

"Lần đầu tiên có thể nói là bấm sai nút, như vậy lần thứ hai thì sao? Cô không chỉ không nhận điện thoại, lại còn tắt máy, vậy ý tứ của cô là gì?"

Doãn Văn Trữ không muốn tin lời nói của cô.

Phuong Thê vô tội hơn, "Lần thứ hai tôi còn không thấy đến tên, điện thoại đã hết pin, còn nghĩ rằng người nào gọi nhầm số."

Trong lúc nói chuyện, còn từ trong túi móc điện thoại di động ra.

"Mới mua điện thoại, không nghĩ tới nhanh như vậy đã hết pin."

Biết chân tướng sự tình, Doãn Văn Trữ có chút dở khóc dở cười, rốt cuộc anh đang giận cái gì, còn đặc biệt chạy về.

Thì ra người nào đó căn bản là vô ý?

"Về sau không cho phép gọi điện thoại cho tôi, nhưng tôi gọi tới nhất định phải lập tức nghe."

Buông Phuong Thê ra, Doãn Văn Trữ hung dữ nói. (NH: bó tay anh này, đúng là bá đạo đến không nói lý lẽ)

Gặp được cô, dường như chính mình thay đổi không còn là chính mình nữa.

Có mấy lần, cô dễ dàng dập tắt đi cơn của anh.

Mà có mấy lần, lại bị cô dễ dàng khơi lên tức giận.

Hi vọng vô thường, đã nhiều năm chưa xuất hiện, bây giờ anh che dấu rất giỏi.

Chỉ có năm đó đơn thuần nhất, mới có thể cái gì cũng không để ý, tức giận cũng tốt, vui vẻ cũng tốt, cũng sẽ hoàn toàn biểu hiện ra ngoài.

"A, biết."

Phuong Thê đáp một tiếng, sau đó xoay người tiếp tục nấu ăn.

Cô hiểu được tiền lui, cũng hiểu được nhẫn nại, cô sẽ không cùng anh tranh cái gì, cô chỉ cầu xin hợp đồng nhanh kết thúc, sau đó rời đi.

Nhìn người phụ nữ này một bộ dáng bình tĩnh, Doãn Văn Trữ cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nghĩ đến mình thất thường, anh lại tức giận.

Quay người rồi rời đi.

Anh đi, anh lại rời đi, từ đầu tới đuôi, Phuong Thê cũng không có biết rõ rốt cuộc anh đang giận cái gì.

Vì vậy vẫn như trước bình tĩnh xào rau, sau đó ăn cơm.

Doãn Văn Trữ chạy một đoạn, lại đột nhiên chuyển tay lái, vòng vo cái phương hướng, rồi quay trở về.

Đi vào nhà lần nữa, đã nhìn thấy Phuong Thê đang chậm rãi ăn cơm, hơn nữa món ăn kia thoạt nhìn rất ngon miệng.

Anh ngồi xuống đối diện với Phuong Thê, "Bối cơm cho anh." Phuong Thê hơi sững sốt, muốn nói cô chỉ nấu phần cơm cho một người.

Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là đứng dậy bới một chén cơm cho anh.

Nghĩ tới, anh sẽ không thích ăn những món này.

Nhưng Doãn Văn Trữ rất nhanh ăn xong một chén, lại đem chén đưa tới trước mặt Phuong Thê, "Thêm một chén nữa."

Không nghĩ tới cô nấu ăn lại không tệ.

Về sau có lẽ nên suy tính về nhà ăn cơm.

Hương vị gia đình này khiến anh nhớ tới người mẹ đã qua đời nhiều năm.

"Hết rồi, tôi chỉ nấu phần cơm cho một người."

Hơn nữa lúc này anh đã ăn hết phần cơm tối của cô.

"Vậy chúng ta đi ra ngoài ăn đi."

Doãn Văn Trụ mới vừa tức giận giống như kỳ tích tiêu trừ hết, lại bởi vì cô, mặc dù phương pháp khác nhau.

Phương Thê lắc đầu nói: "Tôi ăn những thứ này đã no rồi."

Cô không muốn cùng Doãn Văn Trụ đi ra ngoài.

Nếu như có thể, cũng không muốn cùng anh giao thiệp quá nhiều.

Nói như vậy, Cô cũng sẽ không dễ dàng lâm vào.

"Vậy cũng tốt."

Doãn Văn Trụ ném ra một câu nói, rồi đi lần nữa. vừa rồi làm sao vậy?

Xem ra sau này nên cách xa cô một tí, nếu không, mình sẽ thay đổi không còn là chính mình nữa.

Đó không phải là một hiện tượng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngực của anh thật ấm áp

Ngày hôm sau, Phương Thê nhận được một cú điện thoại thông báo cô đi phỏng vấn.

Lần này, cô không lựa chọn những bộ công sở cũ ở Tân thị nữa, dù sao lần đầu tiên phải gây ấn tượng tốt cho người ta.

Tối hôm qua lúc cô ngủ, Doãn Văn Trụ còn chưa trở về.

Sáng nay khi tỉnh lại, anh đã không có ở đây.

Có lẽ, anh căn bản không trở về.

Những thứ này đều cùng cô không có quan hệ gì, anh chỉ là ông xã dựa trên hợp đồng của cô mà thôi.

Cô phải làm là cùng phối hợp với anh, thật ra thì bọn họ cũng xem như là người xa lạ mới quen mà thôi.

Ra khỏi nhà, bấm địa chỉ điện thoại, tìm được công ty kia.

Công ty không tính lớn, nhưng hoàn cảnh cũng không tệ lắm, hơn nữa trong cuộc phỏng vấn cũng rất thành công.

Ông chủ nói, ngày mai có thể tới làm.

Nhớ tới căn phòng thuê mình mướn còn chưa hủy hợp đồng, Phương Thê liền tính đi hủy hợp đồng thuê phòng, dù sao sau khi đi làm, có lẽ không còn nhiều thời gian như vậy nữa.

Vừa tới cửa nhà mình, ở bên ngoài liền gặp một người cô không nghĩ tới.

Tần Tiêu Nhiên.

Đứng bên cạnh Tần Tiêu Nhiên còn có chủ cho thuê nhà.

Phương Thê có loại xúc động muốn xoay người rời đi, nhưng cuối cùng vẫn còn dè dặt lại.

Thật ra thì giữa mình và anh ấy căn bản không có xảy ra chuyện gì.

Tần Tiêu Nhiên vừa nhìn thấy Phương Thê, tròng mắt sáng lên, vội vàng kêu: "Phương Thê, em đã trở về?"

"Cô Phương, cô trở về là tốt rồi, người này thật khó hiểu, nhất định bắt tôi phải mở cửa cho anh ta, tôi đương nhiên là không đáp ứng."

Chủ cho thuê nhà liếc nhìn Tần Tiêu Nhiên, nói với vẻ phàn nàn.

"Phương Thê, tôi không có số điện thoại của em, bấm chuông thì không có người mở, tôi sợ em xảy ra chuyện gì, cho nên mới tìm người mở cửa phòng, em đừng hiểu lầm."

Tần Tiêu Nhiên liền vội vàng giải thích, anh là thật sự lo lắng cho Phương Thê.

Anh đã tới vài chuyến, luôn không tìm được cô.

Phương Thê không nói gì, quay đầu nói cùng chủ cho thuê nhà: "Bà chủ nhà, tôi là tới trả phòng. Đây là chìa khóa, còn có tiền mướn phòng tháng này, bà chủ có thể vào xem một chút có thiếu thứ gì."

"Cô Phương, cô không ở nữa?"

Chủ cho thuê nhà nhận lấy đồ trên tay Phương Thê.

"Vâng."

Phương Thê gật đầu một cái, lại không nói thêm gì.

Bà chủ nhà mở cửa, đi vào xem một lần, lúc này mới đi ra, "Không thiếu cái gì, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi đi trước."

"Vâng, bà đi thông thả."

Phương Thê cười cùng bà chủ nhà nói.

Đợi đến bà chủ nhà đi rồi, Tần Tiêu Nhiên mới lên tiếng hỏi: "Phương Thê, tại sao em dọn nhà?"

Nếu như hôm nay anh không ở nơi này, có phải cô sẽ không nói cho anh biết.

Sau đó về sau cũng không gặp lại anh nữa?

Thế là anh mất phương pháp liên lạc với cô.

"Muốn thay đổi hoàn cảnh."

Nhìn thấy Tần Tiêu Nhiên lần nữa, Phương Thê đã bình tĩnh hơn.

Cô cũng không muốn anh báo đáp cái gì cho cô, cô chỉ theo trái tim mình làm những chuyện kia thôi.

Dĩ nhiên cô không muốn anh biết chuyện giữa cô và Doãn Văn Trụ.

"Phương Thê, chúng ta đi uống nước."

Tần Tiêu Nhiên có rất nhiều lời muốn nói với cô, hiển nhiên nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện.

Phương Thê suy nghĩ một chút, "Được."

Vì vậy hai người tìm một quán nước gần đây để trò chuyện.

"Phương Thê, quay lại làm việc đi."

Những ngày này, anh mới ý thức được có Phương Thê thì tốt hơn.

Lộ Buồm nói, tập đoàn Doãn Văn đầu tư cho Tần thị có lẽ cùng Phương Thê có liên quan.

Mặc dù anh đoán không ra Phương Thê và Doãn Văn Trụ có quan hệ gì, nhưng không nghi ngờ là Phương Thê đang âm thầm lặng lẽ giúp đỡ anh.

Giống như trước kia, luôn ở sau lưng làm rất nhiều việc cho anh.

Mà những cô bạn gái kia thì sao?

Thấy anh suy sụp, ngay cả một câu an ủi cũng không có, xoay người bỏ đi.

Khi đó, anh có cảm giác những người bạn đều xa lánh anh.

"Không, em muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian."

Bây giờ tư cách thích cô cũng không có, vậy thì càng không muốn ở lại bên cạnh anh.

Hơn nữa có lẽ anh đã đoán được một ít chuyện có liên quan đến cô.

Mặc dù cùng Lộ Buồm nói đừng cho anh biết, nhưng Lộ Buồm cùng Cô không có giao tình gì, đương nhiên sẽ tương đối nghe Tần Tiêu Nhiên hơn.

Cô cũng không muốn anh báo ân, càng không muốn anh bởi vì chút chuyện này mà tiếp nhận cô.

Cái này cùng bổ thí cũng không phân biệt mấy.

Hơn nữa xem như là thật, cô cũng không cách làm những gì.

Cô không biết phản hợp đồng cùng Doãn Văn Trụ rốt cuộc tới khi nào mới kết thúc.

"Phương Thê, em vẫn còn giận anh đúng không?"

Tần Tiêu Nhiên có chút kích động, nắm tay Phương Thê.

Anh cũng không phải là người sẽ uất ức người của mình.

Tìm đến Phương Thê, chẳng qua bởi vì không muốn cho cô rời đi.

Lúc cô ở bên mình, không thấy được cô tốt, cho dù có cảm giác, cũng cho rằng chẳng qua là thói quen.

Nhưng khi thấy cô rời đi, tìm khắp nơi không thấy cô, mới phát hiện rằng mình đã muốn mất đi cô rồi.

Lúc Tần Tiêu Nhiên không tìm được Phương Thê, rất sợ, thật sợ, sợ sẽ mất đi cô.

Khi đó, mới hiểu ra rằng, sớm đã có cảm giác với cô.

Chẳng qua là thói quen bỏ rơi mà thôi.

Còn nghĩ rằng mình cũng giống như trước kia ghét cô.

songngu45: Cảm ơn ta thì bấm nút thanks cho ta nhé ^^ . Có gì tích cực góp ý nếu thấy ta có chỗ nào sai nhá .thanks: .

Nếu không, lúc đầu nhìn thấy vết hôn trên cổ cô, thì làm sao có thể tức đến vậy?

Bây giờ mới biết, đó là ghen, ghen tỵ với người đàn ông đã để lại dấu vết trên người cô.

Nhưng còn kịp không?

"Không có."

Phương Thê rút tay mình ra khỏi tay Tần Tiêu Nhiên.

Cô thật sự không có tức giận, có lẽ đã từng có, nhưng bây giờ đã không còn.

"Vậy tại sao không trở về?"

Tần Tiêu Nhiên nói có chút gấp gấp.

"Tiêu Nhiên, người có năng lực so với em còn rất nhiều, em tin tưởng anh có thể tìm được một người so với em còn tốt hơn."

Phương Thê cười cười, lòng cảm thấy thoải mái hơn.

Năm năm, rất dài, nhưng cũng rất ngắn.

Năm năm sau với bọn họ mà nói, chính là buổi tiệc chia tay.

"Phương Thê, anh không phải bởi vì năng lực làm việc của em, anh thích em."

Tần Tiêu Nhiên định nói rõ ràng, đối với phương diện tình cảm, từ trước đến giờ anh đều lớn mật.

Thích ư?

Một người làm sao có thể thích nhanh đến vậy?

Thời gian 5 năm, anh chưa bao giờ thích cô.

Trong thời gian ngắn này lại thích cô?

Cho nên Phương Thê không tin.

"Tiêu Nhiên, em có chút chuyện đi trước."

Cô cũng không nghe câu trả lời, liền đứng dậy đi.

"Phương Thê, anh nói là thật."

Tần Tiêu Nhiên muốn đuổi theo, nhưng vì điện thoại vang lên mà dừng bước.

Đến khi nghe xong điện thoại, Phương Thê đã sớm rời đi.

Lúc này, anh mới phát hiện, mình lại quên hỏi số điện thoại của cô, cũng quên hỏi cô đang ở nơi nào.

Nhưng bây giờ anh phải trở về công ty để ký hợp đồng.

Về chuyện của Phương Thê, anh cũng chỉ có thể đợi và đợi.

Anh có lòng tin sẽ đem được cô trở về, cô luôn thích anh, không phải sao? (NH: thêm một anh đang mơ mộng hão huyền, tưởng mình có giá lắm hiazzzzz)

=====

Qua mấy ngày, Phương Thê mới biết Doãn Văn Trụ vẫn chưa trở về.

Như vậy cũng tốt, cô vui mừng vì được thanh nhàn.

Anh không có ở đây, cô có thể nhẹ nhõm một chút.

Một mình đi làm, tan việc, ăn cơm, như trước kia sống một cách nhàn nhã.

Hôm nay vẫn như ngày thường đang ngồi ăn cơm, thì chuông cửa lại vang lên.

Doãn Văn Trụ có chìa khóa, vậy thì là ai?

Phương Thê đứng dậy mở cửa nhìn, là Doãn Văn Thận.

Lần này, ông không có đúc đầu vô là mắng to, nhưng chỉ là đi thẳng vào nhà.

Phương Thê rót một ly nước cho ông, nhưng không có mở miệng hỏi gì.

Doãn Văn Thận liếc mắt nhìn Phương Thê, lúc này mới phát hiện hôm nay cô so với mấy lần trước nhìn thuận mắt hơn, nhìn kỹ một chút, tựa hồ đáng đáp cũng không xem là kém.

Nhưng cái này cũng không thể trở thành ưu điểm của cô.

Anh vẫy vẫy tay về phía cô, nói: "Ngồi xuống đi, tôi với cô nói một ít chuyện."

Phương Thê nghe lời ngồi xuống, chờ ông mở miệng.

"Cô cùng Tiểu Trụ ly hôn, tôi cho cô năm trăm vạn. Đây chính là số tiền mà cô kiếm cả đời cũng không kiếm được. Cô không nghĩ làm người của nhà Doãn Văn có thể lấy được nhiều tiền hơn đi. Tiểu trụ, nó không phải thật tâm thích cô, trước kia nó rất thích một cô gái gọi là Hạ Sơ, năm đó bởi vì tôi ngăn cản, bọn họ tách ra, cho nên bây giờ nó chẳng qua là đang trả thù tôi. Cho nên cô chỉ là công cụ trả thù mà thôi. Bây giờ nó đã bắt đầu xa cách cô đi, nếu như mà tôi nói không sai, đã vài ngày nó không trở về rồi, đúng không?"

Doãn Văn Thận thật ra thì không nghĩ nhắc tới Hạ Sơ, nhưng vì giải thích chuyện trước kia nên ông cũng ngoại lệ.

Hơn nữa ông không muốn nhìn thấy Doãn Văn Trụ bởi vì giận đối với ông mà phá hủy

Mình đoán được là một chuyện, từ trong miệng người khác nghe được thì là một chuyện khác.

Phương Thê vốn nghĩ mình rất bình tĩnh, nhưng khi thật sự đối mặt, vẫn là có chút khó chịu.

Vì chính mình khổ.

"Cô cảm thấy thế nào?"

Doãn Văn Thận thấy Phương Thê không nói lời nào, lại lên tiếng hỏi.

Phương Thê lắc đầu một cái, "Thật xin lỗi, con không thể đáp ứng."

Bây giờ cô đã không thể chọn đường sống cho mình, chờ tới lúc Doãn Văn Trữ nói với cô hợp đồng kết thúc, cô mới có thể lấy lại được tự do cho mình.

"Đừng có không biết điều."

Doãn Văn Thận thấy Phương Thê không đáp ứng, tức giận lại tăng lên.

Đều giống nhau, lòng tham không đáy.

Phương Thê vẫn vẻ lạnh nhạt, không đáp ứng, cũng không trả lời.

"Cô ——"

Doãn Văn Thận muốn nói điều gì, lại chỉ cảm thấy đầu thật choáng váng.

Những ngày này, ông thật bị tức chết, huyết áp cũng lên cao.

Doãn Văn Thận vội vàng từ túi trong móc thuốc ra, Phương Thê thấy thế, vội vàng đưa ly nước cho ông.

Ông uống thuốc xong, lại nhìn Phương Thê một cái, "Đừng tưởng rằng đáng một tý ân tình, ta sẽ chấp nhận cô, chính cô hãy suy nghĩ lại đi."

Sau khi nói xong, Doãn Văn Thận rời đi.

Phương Thê rất muốn lập tức nói, không cần suy tính, con không thể đáp ứng.

Nhưng nghĩ tới mới vừa rồi ông mới uống thuốc, nên đem lời nói nuốt xuống.

Dù sao chính là câu, cô đã không còn đường lui.

=====

Ngày thứ hai, Phương Thê nghỉ nửa ngày, lúc xế chiều mới đi công ty.

Lúc đi vào công ty, cô lại phát giác hôm nay không khí cũng thường ngày không giống.

Mấy ngày ở chung, quan hệ giữa cô và các đồng nghiệp khác cũng xem là tốt, nhưng hôm nay những người đó thấy cô, lại làm như không nhìn thấy, cũng không có người cùng cô chào hỏi.

Cô đắc tội với người nào?

Đội cô ngồi vào vị trí của mình, một cô gái ngồi bên cạnh cô mới đưa đầu qua nhẹ giọng nói: "Phương Thê, chị thật sự là tiểu tam (vợ bé), chia rẽ vợ chồng nhà người ta sao?"

"Cái gì?"

Phương Thê thật không hiểu.

Tiểu Tam?

Cô chia rẽ người nào?

Những người trong phòng làm việc bủn xỉn, "Vào buổi sáng, có một người phụ nữ tới công ty gây gỗ, bây giờ đang ở phòng làm việc của ông chủ."

Phương Thê suy nghĩ xem người nợ rớt cuộc là ai?

Nhưng rất nhanh, cửa phòng làm việc liền mở ra.

Âu Nhã Nhi một thân kiêu ngạo đi ra, vừa thấy Phương Thê liền đi tới trước mặt cô, đưa tay lập tức tát cô một cái.

Thật tốt là Phương Thê luyện qua taekwondo, liền cản lại tay Âu Nhã Nhi.

Có một số việc cô có thể nhịn, nhưng có một số việc không thể.

Cô cũng không thể không giải thích lại bị người ta đánh.

"Cái tiện nhân này, buông tay, câu dẫn anh Trụ, chia rẽ chúng tôi, làm Tiểu Tam, thật ti tiện."

Âu Nhã Nhi biết Doãn Văn Trụ cùng một người đàn bà không có địa vị kết hôn, cô liền phái người tra xét Phương Thê.

Người đàn ông cô xem trúng, há có thể bị một người đàn bà như vậy cướp đi?

"Cô này, trước giờ tôi không biết cô."

Nghe xưng hô là anh Trụ, Phương Thê đã hiểu người này cùng Doãn Văn Trụ có liên quan.

Nhưng Cô không muốn thừa nhận cái danh tiếng này, cô còn muốn ở nơi này tiếp tục làm.

"Không biết, không biết mà có thể tùy tiện câu dẫn người đàn ông của tôi rồi hả ? Cái tiện nhân này, nhìn trúng anh Trụ thì nhận đi. Thế nào? Anh Trụ chưa cho cô tiền à, cô còn phải tự mình ra ngoài kiếm tiền a. Xem ra anh ấy không ý tới cô lắm."

Âu Nhã Nhi liếc xéo Phương Thê, nói những câu châm chọc.

"Câu dẫn đàn ông của cô? Vậy chỉ có thể nói rõ mị lực của cô chưa đủ. Lại nói, ta căn bản là không làm, cô cũng không phải là kẻ điên khùng, có muốn tôi giúp cô một tay không gọi điện thoại kêu xe bệnh viện bệnh thần kinh tới nhận cô."

Cô không phải người người cũng có thể khi dễ , nếu lời có ích cô có thể nghe, Cô cũng lười nhiều lời cùng cô ta.

"Tiện nhân, cô mới điên."

Âu Nhã Nhi vừa mắng, vừa chỉ vào người đàn ông trung niên ở một bên nói: "Ông tới đây, lập tức đuổi việc người đàn bà này."

Ông chủ của công ty vội vàng nói: "Tôi biết rồi, Âu tiểu thư."

Lại xoay người nói với Phương Thê: "Cô bị đuổi việc."

"Ông dựa vào cái gì có thể làm như vậy?"

Phương Thê cũng không nguyên ý rồi, mình không có làm gì sai, tại sao ông có thể nói đuổi việc liền đuổi việc, bọn họ cũng đã ký qua hợp đồng.

"Chỉ bằng ông ta không dám trái ý của tôi. Nếu không ông ta chỉ có thể phá sản."

Âu Nhã Nhi nhẹ giọng hừ nói, ngôn ngữ chứa đầy đắc ý.

Nhà họ Âu sao?

Đã ở thành phố H này 2 năm, chuyện tình trên thị trường, Phương Thê vẫn hiểu rõ đấy.

Cô nghĩ, người phụ nữ này là người của nhà họ Âu đi.

Nhà giàu đứng thứ hai thành phố H.

Không trách được người phụ nữ này lại lớn lối như thế.

Dĩ nhiên nhà giàu có thứ nhất chính là gia đình Doãn Văn.

Cô không nghĩ tới ban đầu đáp ứng điều kiện của Doãn Văn Trụ, còn có thể đưa tới một phiền phức đến như vậy.

"Thức thời liền lập tức rời đi anh Trụ, nếu không tôi sẽ làm cô ở thành phố H này không có chỗ đứng."

Âu Nhã Nhi mở miệng ra uy hiếp.

Giờ phút này, Phương Thê rất bình tĩnh.

Cô buông tay Âu Nhã Nhi ra, nhẹ giọng cười nói: "Chỉ sợ tôi rời khỏi rồi, anh ấy cũng sẽ không thích cô, người cô tìm không phải là tôi, mà nên suy nghĩ thật kỹ làm thế nào để lấy lòng anh ấy đi."

Chuyện giữa Âu Nhã Nhi và Doãn Văn Trụ cô không biết.

Nếu như Âu Nhã Nhi thật sự có thể câu dẫn Doãn Văn Trụ, đối với cô mà nói cũng là một chuyện tốt.

Lời như vậy, có lẽ cô có thể có thời gian tự do trước cũng không chừng.

"Cô——"

Âu Nhã Nhi bị nói trúng tim đen, tức giận không dứt.

Phương Thê thu thập đồ đạc của mình, xoay người rời đi.

Thôi, cô cũng không muốn ở lại chỗ này rồi.

Nếu không cũng chỉ có thể làm trò cười cho người khác trong công ty.

"Cô đứng lại, tiện nhân."

Âu Nhã Nhi ở sau lưng cô cực kỳ tức giận.

Mà dĩ nhiên Phương Thê sẽ không ngừng lại, cô cũng không phải là tiện nhân.

Đón một chiếc taxi, Phương Thê nói địa chỉ, không chút nào để ý đến những câu mắng của Âu Nhã Nhi.

Thật xin lỗi, cô không phải những người phụ nữ mềm yếu có thể khi dễ.

Âu Nhã Nhi ở sau xe, hung hăng giậm chân, cô nhất định sẽ không bỏ qua cô ta.

Khi Phương Thê về đến nhà gặp được người máy ngày không thấy Doãn Văn Trụ.

Những ngày qua anh không trở về, thứ nhất là bởi vì chuyện của công ty xác thực rất nhiều, thứ hai, là tính xa lánh Phương Thê.

Chẳng qua là đối với chuyện Phương Thê, anh biết hết, bao gồm mới vừa rồi Âu Nhã Nhi đến công ty cô đại náo.

Anh biết mấy ngày nay cô quả thật rất bình tĩnh, không chút nào bởi vì anh không có ở đây mà khổ sở.

Như vậy anh phải cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng lại cảm thấy có chút tức giận.

Hình như chỉ có mình anh là rối rắm thôi.

"Đi đâu?"

Doãn Văn Trụ dựa vào ghế sa lon, lười biếng nhìn cô.

"Đi ra ngoài dạo một chút."

Phương Thê cũng không muốn cho anh biết chuyện cô đi làm, cũng cảm thấy không cần thiết tới chuyện về Âu Nhã Nhi.

Quan hệ giữa bọn họ chỉ là hợp đồng.

Nhìn cô chỉ lạnh nhạt, nghe lời nói của cô, Doãn Văn Trụ cười, anh vẫy vẫy tay về phía cô, "Tới đây."

Người phụ này thật sự là không nói.

Anh đoán được, nhưng cũng nhiều phần thú vị.

Anh đột nhiên rất muốn xé nát vẻ mặt lạnh nhạt của cô ra, chỉ có một mình anh rối rắm thật sự quá không công bằng.

Phương Thê không rõ cho nên đến gần Doãn Văn Trụ.

Ngay sau đó, Doãn Văn Trụ duỗi tay ra, kéo cô vào ngực anh, giữ lại thật chặt.

"Anh muốn làm gì?"

Ngực của anh thật ấm áp, bị anh ôm vào trong ngực như vậy, không khí trong lúc đó đều là hương vị của anh.

Nằm trong ngực anh, khoảng cách gần như vậy, khiến cô cảm thấy bối rối.

Cô còn chưa bao giờ cùng đàn ông tiếp xúc gần như vậy.

Cho nên một tíc tắc này, cô muốn chạy trốn.

Doãn Văn Trụ lại gần cô hơn, lười biếng mang theo vẻ tà mị, "Em là bà xã anh, em nói anh muốn làm gì?" (NH : bắt người ta hok đc iu a ta mà cứ câu dẫn người ta, thật là.....)

Vốn không có tính đụng đến Cô, chỉ là muốn trêu đùa cô một chút.

Nhưng mà lúc này, thế nhưng anh lại bị kích thích.

Giống như lần đó, dễ dàng bị cô trêu chọc nổi lên dục vọng.

Trên người cô không có mùi nước hoa, chỉ có một mùi thơm thoang thoảng, có điểm giống mùi chanh, rất dễ chịu.

Không phải là không có phụ nữ, nhưng có thể nhanh như vậy khiến anh có phản ứng thì không nhiều.

Có lẽ anh không nên lãng phí cơ hội này.

Hình như cô không nói là anh không thể đụng cô.

" Tổng giám đốc Doãn Văn, quan hệ giữa chúng ta chẳng qua là hợp đồng."

Phương Thê ở trong ngực anh giây giũa, nhưng lúc cô đụng phải chỗ không nên đụng, cô mới giật mình dừng lại động tác.

Mặt có chút nóng, lời nói ra khỏi miệng cũng có chút bất mãn.

Anh xem đây là cái gì?

"Nhưng em chính là bà xã anh, em cũng không nói không thể làm chuyện như vậy a." (HN : thật vô si hết sức)

Doãn Văn Trụ nói có chút vô lại, môi cắn vành tai cô, khiêu khích cô.

"Còn nữa..., gọi tổng giám đốc Doãn Văn rất xa lạ, em có thể gọi tên anh."

" Tổng giám đốc Doãn Văn——"

Phương Thê còn muốn nói điều gì, nhưng bị Doãn Văn Trụ hung hăng cắn một cái, "Đã nói em có thể kêu tên anh mà."

Kêu t

Doãn Văn Trụ? Dường như quá vô lễ.

Trụ? Quá thân mật, căn bản kêu không ra miệng.

Sau khi cân nhắc, Phương Thê kêu họ anh Doãn văn vậy.

"Doãn văn, có thể hay không không nên như vậy?"

"Không được."

Doãn Văn Trụ quả quyết cự tuyệt, môi của anh cũng từ nơi vành tai trượt đến cổ cô.

Trên người truyền đến cảm xúc tê dại, khiến Phương Thê có chút ngượng ngùng.

Cô đưa tay nắm lấy tay đang đặt trên eo cô, dùng sức muốn gỡ nó ra.

Nhưng cô lại không có biện pháp rung chuyển anh.

Doãn Văn Trụ nhìn cô một bộ dạng nóng lòng, đột nhiên khẽ cười nói: "Anh thuộc 8 đẳng đai đen của taekwondo."

Phương Thê luyện qua taekwondo, anh biết đến.

"Anh——"

Phương Thê quay đầu trừng anh.

Anh căn bản là cố ý nói cho cô nghe.

"Như vậy sinh động hơn, không cần luôn là vẻ bất cần đời."

Doãn Văn Trụ giữ ót Phương Thê lại, môi cũng đi lên. bây giờ, tương đối đáng yêu.

Đáng yêu đến khiến anh bắt đầu hoài niệm hương vị của cô.

Nghĩ như thế, cũng làm như thế rồi.

Anh tùy ý công chiếm môi lưỡi của Phương Thê, hấp thu hương vị của Cô.

Về phương diện này, Phương Thê căn bản là không ngăn được thế công của anh, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Vừa hôn lên môi cô, càng cảm thấy kích thích hơn.

Dường như tìm về cảm giác của đêm hôm đó.

Thì ra mình vẫn chưa quên hương vị của cô.

Anh giữ chặt người cô, khiến mặt cô hướng về phía anh.

Động tác trên môi không ngừng, tay cũng không an phận từ phía dưới vạt áo chui vào.

Phương Thê muốn giãy giụa, muốn lên tiếng phản kháng, nhưng cái gì cũng không làm được.

Vì vậy nhìn mình bị áp đảo trên ghế sofa, lại nhìn môi của anh, tay anh trên người cô tùy ý dạo quanh, nhen nhóm một ngọn lửa, thiêu đốt lý trí của cô.

Chẳng biết từ khi nào quần áo đã bị lấy ra.

Anh kề sát vào cô, cô chỉ có thể cảm nhận được một cổ lửa nóng.

"Không cần."

Cổ lửa nóng đó khiến cô sợ.

Cô không nhớ rõ đêm hôm đó, cho nên những chuyện này đối với cô mà nói còn rất xa lạ.

Cô thậm chí không biết nên phản ứng thế nào.

Bất an ra tiếng, bất an giãy dụa thân thể của mình.

Nhưng những thứ này trong mắt Doãn Văn Trụ cũng thành sự hấp dẫn.

Cô như vậy, rõ ràng không làm gì hết, chẳng qua là nhìn anh, lại khiến anh bị kích thích thật lớn.

Đưa tay sờ gò má phồng hồng của cô, anh cúi đầu hôn lên trán cô, lại thấp giọng an ủi: "Đừng sợ."

Ngay cả chính anh cũng không biết giọng điệu mình lại dịu dàng như thế.

Phương Thê nhìn về anh, nhìn đến ánh mắt anh một mảnh dịu dàng, dịu dàng như vậy làm cho người ta không khỏi đắm chìm.

Không cách nào phản kháng, cũng vô lực phản kháng, cuối cùng chỉ có thể trầm luân, trầm luân khi anh mang tới sung sướng cho cô.

Mới đầu có chút đau, có chút khó chịu, đến cuối cùng từ từ trở nên sung sướng.

Một loại cảm giác chưa bao giờ thể nghiệm, trong vui sướng lại có chút sợ.

Mà cô nhớ anh rất dịu dàng, vẫn luôn rất dịu dàng.

Bị ánh mắt nhìn như thế, sẽ cảm thấy mình như món bồi anh quý trọng.

"Sợ Nhì."

Nhưng một tiếng gọi kia, khiến tất cả tan nát.

Phương Thê trong nháy mắt khôi phục lý trí.

Phút chốc kia rõ ràng nên vui sướng nhất, lại xen lẫn nỗi đau lớn nhất.

Chỉ là thể thân, thì ra còn là thể thân.

Nhưng vì sao nhất định phải trêu chọc cô?

Coi như không thích anh, cô cũng không muốn làm thể thân của người khác.

Doãn Văn Trụ từ trên người cô lật xuống, ngồi ở một bên, anh có chút ảo não.

Anh hoàn toàn trầm luân trong ngọt ngào cô mang tới, không muốn buông tay, chỉ muốn không ngừng đoạt lấy.

Ý thức lúc này, có chút sợ, vì vậy tiếng gọi đó lại vô thức kêu ra miệng.

Rốt cuộc là muốn kêu cho cô nghe, hay kêu cho mình nghe?

Mới vừa rồi một khắc kia, anh thật sự hoàn toàn quên mất Hạ Sơ, trong mắt đều là người phụ nữ này.

Thấy Cô vì tiếng nói kia mà trở nên kinh ngạc, anh lại đau lòng.

Hình như đã làm thương tổn đến cô.

Nhưng không biết làm sao nói, không biết nên nói những gì.

Rõ ràng lời thể son sắt nói nhiều như vậy, rõ ràng nên thích Hạ Sơ, nhưng vì sao gần gũi mấy ngày, lý trí đã bị cô nhiễu loạn.

Phương Thê từ trên ghế salon bò dậy, nhặt quần áo trên đất lên, lặng lẽ mặc xong, lúc này mới đi về phòng mình.

Rõ ràng không thích anh, thế nhưng lại trầm luân, mình như vậy thật sự rất đáng ghét rồi.

Lần đầu tiên vì say rượu, như vậy lần thứ hai này thì sao?

Phương Thê đi vào phòng tắm, mặc cho nước chảy xuống.

Chuyện mình đã chọn, cô cũng không nghĩ sẽ hối hận, chẳng qua là cảm thấy uất ức thôi.

Chuyện về những năm gần đây, từng thứ một hiện lên.

Cha mẹ, Tàn Tiêu Nhiên, công việc, cuối cùng là Doãn Văn Trụ.

Nhiều chuyện xen lẫn ở chung một chỗ, nhiều phần uất ức cùng nhau dâng lên.

Mình khi nào trở nên ảm đạm như vậy rồi hà?

Một mực lui, một mực thối lui, không phải muốn sống được tốt hơn sao?

Khi nước chảy xuống, nước mắt cũng theo đó mà hòa lẫn.

Rất nhiều chuyện, không phải không thêm để ý, chẳng qua là làm bộ không thêm để ý mà thôi.

Khóc không phải biểu hiện mềm yếu, nhưng nếu như không có người thương tiếc nước mắt của mình, khóc cũng vô dụng, sẽ chỉ làm mình nhếch nhác hơn thôi.

Cho nên ở trước mặt người khác, cô sẽ không dễ dàng rơi lệ.

Chẳng qua là vào lúc không người, lúc không ai nghe thấy, sẽ trút hết ra.

Giống như giờ phút này, một người đứng dưới vòi hoa sen, coi như khóc thành tiếng, cũng bị tiếng nước chảy che dấu đi.

Cho nên không muốn nhẫn nại nữa rồi.

Doãn Văn Trụ ngồi ở ghế sofa một lúc, cuối cùng đứng lên, đi tới cửa phòng Phương Thê.

Nhẹ nhàng gõ một cái, bên trong không có phản ứng.

Do dự một lúc, anh đẩy cửa phòng cô ra.

Đây là lần đầu tiên anh vào phòng cô.

Căn phòng cũng như trước, không nhúc nhích qua, cũng không có đồ thuộc về cô.

Nếu không phải cái hành lý cô để dưới đất, anh sẽ cho rằng nơi này vẫn là cái phòng khách không người.

Túi hành lý mở, bên trong có quần áo của Cô.

Đến nhiều ngày như vậy rồi, đồ của cô đều không lấy ra.

Giống như tùy thời chờ rồi đi.

Rõ ràng cô làm như vậy cũng không có lỗi, nhưng Doãn Văn Trụ cảm thấy có chút khó chịu.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, mơ hồ còn có thanh âm khác.

Anh đến gần mấy bước, cách một cánh cửa, sau đó nghe được tiếng khóc bị cô kìm nén.

Nghĩ tới trong ngày thường cô vẫn lạnh nhạt, khi nghe tiếng khóc của cô, anh cũng cảm thấy lòng mình cũng đau theo.

Tay cầm chốt mở cửa, muốn đưa tay âm cửa kia ra, đem cô ôm vào trong ngực.

Nhưng cuối cùng anh không làm như vậy, mà là xoay người rời đi căn phòng cô.

Có một số việc, có lẽ không thể trở thành thói quen.

Phương Thê tắm xong, lại làm khô tóc.

Nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều.

Cô nghĩ Doãn Văn Trụ đã đi rồi, cho nên liền mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chỉ là vẫn thấy anh ngồi ở đó.

Có loại xúc động muốn lập tức đóng sập cửa lại, nhưng cuối cùng cô vẫn không có làm như vậy, mà là rộng rãi đi ra ngoài.

"Tôi muốn nấu cơm tối, có cần nấu phần anh không?"

Đi tới phòng bếp, cô vẫn quyết định mở miệng hỏi anh.

Doãn Văn Trụ nhìn cô, tâm tư có chút phức tạp.

Nếu như mới vừa rồi không phải chính tai nghe được, anh thật sự không cách nào tưởng tượng trước mắt cái người với vẻ mặt lạnh nhạt này chính là cái người vừa khóc đến thương tâm kia.

Dường như cô che giấu rất giỏi.

Bởi vì không muốn làm cho người khác nhìn thấy phần yếu đuối của mình sao?

Nghĩ tới ban đầu tra được một ít chuyện, cùng với những chuyện vừa xảy ra, anh đột nhiên có chút hiểu cách làm của cô.

Há miệng, muốn nói gì, rồi lại không nói ra

Đến cuối cùng, chỉ hóa thành một tiếng nhẹ nhàng, ừh.

Phương Thê nghe câu trả lời của anh, liền nấu phần ăn dành cho hai người.

Doãn Văn Trụ vẫn nhìn người phụ nữ bận rộn trong phòng bếp, một cái chớp mắt cũng không, cho đến Phương Thê xoay người nói với anh: "Món ăn xào xong rồi, một lát nữa cơm sẽ chín, nếu anh muốn có thể uống chút rượu trước khi ăn."

Sống cùng một mái nhà, cô cũng không muốn cùng anh âm ỉ.

Bây giờ tới tuổi này, trải qua những năm nay, làm cho cô hiểu mình không cách nào tùy hứng nữa.

Không đợi Doãn Văn Trụ trả lời, Cô lại bùng món ăn ra.

Doãn Văn Trụ tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, lúc này mới hỏi: "Cô có cần uống chút rượu không?"

"Không, cảm ơn."

Phương Thê trả lời một câu, cũng không cho Doãn Văn Trụ có cơ hội nói chuyện, ở trong phòng bếp đợi cơm chín.

Sau đó hai người lặng lẽ ăn cơm.

Ăn xong, Phương Thê rửa chén, sau đó trở về phòng.

Trong lúc này, một câu nói hai người cũng chưa nói qua.

Phương Thê nghĩ, người xa lạ nên có dáng vẻ của người xa lạ.

Khoảng cách như vậy, như tương kính như bằng (kính trọng lẫn nhau như người xa lạ), có lẽ mới là đạo lý ở chung tốt nhất.

Sau này sẽ không đến gần nữa, cũng sẽ không cố gắng cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thê Thê, em thật là bướng bỉnh

Bởi vì quan hệ của Âu Nhã Nhi, mà Phương Thê mất công việc.

Nhưng Cô cũng không nghĩ bởi vì dạng này mà bị đánh ngã.

Qua mấy ngày, Cô lại đi nộp mấy phần đơn xin việc, nhưng từ đầu đến cuối không có hồi đáp.

Lúc trở về nhà, đã thấy Ông Vương trước đó rước cô đã đứng đợi ở cửa.

Vừa thấy cô liền cung kính nói: "Thiếu phu nhân, đây là thiệp mời lão gia gửi tới, mời thiếu phu nhân tới tham dự buổi tiệc."

Sau khi nói xong, không chờ câu trả lời của Phương Thê, liền xoay người rời đi.

Đi vào phòng, mới mở ra thiệp mời xem.

Tối hôm nay lại là sinh nhật của Doãn Văn Thận, hơn nữa ông ta thế nhưng lại muốn mời cô đi.

Nhớ đến thái độ mấy lần trước của ông, Phương Thê nghĩ thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Cô ném thiệp mời qua một bên, không để ý tới nó.

Cô và Doãn Văn Trữ là quan hệ hợp đồng, chỉ cần phối hợp với anh là tốt, những thứ này căn bản cùng cô không có bất kỳ quan hệ gì.

Cần gì đi treu chọc phiền toái không cần thiết.

Vốn đã quyết định, nhưng một lát sau, Doãn Văn Thận lại gọi điện thoại tới.

"Cô sẽ đến đúng không, dù nói thế nào cô cũng là vợ của Tiểu Trữ."

"Ông không phải không thừa nhận sao?"

Phương Thê cảm thấy cần phải nói rõ hơn.

"Tôi không thừa nhận, cô sẽ rời đi ư? Nếu như vậy, tôi liền cho cô năm trăm vạn, cô lập tức rời đi."

"Được rồi con vẫn nên đi thì hơn."

Cô không muốn dây dưa về đề tài này, vì cô không có quyền lợi.

Đi thì đi vậy, nhiều lắm nghe vài lời châm chọc, tiếp nhận mấy ánh mắt chế nhạo, dù sao ông ta cũng không cần mạng của cô.

Sau khi Phương Thê cúp điện thoại liền thở dài, vào phòng, mở tủ hành lý ra, chọn một bộ quần áo tương đối.

Mặc dù cô không biết tiệc sinh nhật của người giàu có có cần mặc lễ phục dạ hội không, nhưng coi như phải, cô cũng không có.

Dù sao cô cũng không muốn ở lại lâu, đi tới đó, nói một tiếng sinh nhật vui vẻ là tốt rồi.

Vẫn là nên chuẩn bị một chút quà tặng?

Đến cuối cùng, toàn thân Phương Thê mặc lên bộ đồ công sở, đem theo một gói quà xuất hiện ở trước cửa mà thiệp mời đã ghi địa chỉ trong đó.

Những người đi dự, mỗi một người đều ngồi xe hơi hàng hiệu, mặc các loại dạ phục.

Chỉ có cô là xuống từ xe t toàn thân còn mặc đồ công sở.

Các loại ánh mắt đều nhìn về phía cô, cô vẫn vờ vẻ lạnh nhạt bước tới trước người gác cổng, trước khi người đó mở miệng cô đã đưa thiệp mời ra.

Người gác cửa nhìn cô có chút ngạc nhiên, cuối cùng không nói gì, cho cô đi vào.

Nếu đã quyết định, như vậy cô sẽ không lùi bước.

Không giống người khác thì làm sao?

Cô chính là cô, không cần vì người nào đi thay đổi mình.

Ở cửa đã là sự chú ý của nhiều ánh mắt, sau khi đi vào trong, cái loại chú ý này càng đặc biệt hơn.

Nhiều loại người, nhiều loại ánh mắt, tập trung một chỗ, có nghi ngờ, có khinh thường.

Phương Thê mặc kệ những người đó, những ánh mắt xem như không tồn tại, nhìn một vòng, cuối cùng tìm chủ nhân của bữa tiệc này, Doãn Văn Thận.

Đứng bên cạnh ông còn có người đàn bà trước đó mắng cô- Âu Nhã Nhi.

Cô thật sự không muốn cùng những thứ đó gặp mặt, nhưng nghĩ tới mục đích mình tới, cô vẫn là đi tới.

Dù sao sau khi đưa quà xong, cô liền rời đi.

Đi tới trước mặt bọn họ, cô đem quà tặng đưa tới trước mặt Doãn Văn Thận, "Ngài Doãn Văn, sinh nhật vui vẻ."

"Cô là ai? Chỗ này lại có những thứ người như cô tới sao? Nói, làm sao có thể trà trộn vào?"

Lúc này tiếng Âu Nhã Nhi vang lên chói tai.

Phương Thê không để ý đến cô ta, vẫn nhìn Doãn Văn Thận, quà tặng trong tay vẫn để trước mặt ông.

Âu Nhã Nhi giựt quà tặng của cô, nhẹ giọng hừ nói: "Cũng không biết là người đàn bà này từ đâu tới, một món quà rách nát như vậy cũng có thể đem tặng cho bác Doãn Văn sao?"

Bác Doãn Văn, bác không biết người đàn bà này phải không?"

Doãn Văn Thận liếc nhìn Âu Nhã Nhi, sau đó gật đầu một cái, "Tôi đối với cô này không có ấn tượng gì."

Âu Nhã Nhi xin ông mời Phương Thê đến, ông đồng ý, không nghĩ tới cô muốn bêu xấu cô ta.

Như thế cũng được, vốn ông cảm thấy cô ta không có tư cách xuất hiện ở nơi này.

Nhưng khi nhìn đến ánh mắt của cô bé đó, lại khiến ông cảm thấy có chút xấu hổ.

Đã có rất nhiều người tụ lại, an ninh ở phía ngoài cũng nghe thấy mà vào.

Ánh mắt những người đó nhìn Phương Thê, tràn đầy khinh thường.

Phương Thê bỗng nhiên hiểu rõ, nhưng vẫn như trước không thèm liếc nhìn Âu Nhã Nhi một cái, vẫn chăm chú trên người Doãn Văn Thận.

Thì ra đây là cách làm của những người giàu sao?

Tự cho mình có phong thái thanh cao, lại tới sỉ nhục người nghèo như bọn họ.

Chẳng qua là quần áo có kém chút thì sao? Quà tặng kém chút thì thế nào?

Tặng lễ không phải chính là tấm lòng sao

Những người này không phải chỉ có tiền hơn cô thôi sao, còn có cái gì nữa?

Phương Thê chưa bao giờ cảm giác mình kém người khác, không cùng tranh cãi với những người giàu này, không phải cảm thấy bọn họ cao quý, chỉ bởi vì không muốn.

Vốn không cùng một thế giới, cần gì cố đúc kết chung một chỗ.

Cô luôn luôn cho rằng có khoảng cách, là bình đẳng, mà không phải là thấp kém.

Cho nên coi như vào giờ phút này, cô cũng không cảm thấy mình mất thể diện.

"Mấy người sao chỉ đứng ở cửa, làm sao lại để người như thế trà trộn vào? Mau ném cô ta ra ngoài."

Âu Nhã Nhi lại mắng bảo vệ đứng ở một bên.

Cô muốn cho Phương Thê nhìn đến bản thân thật hèn mọn, cho cô ta biết cô ta không cùng thế giới với bọn họ, muốn cho cô biết khó mà lui.

Hơn nữa cô cũng không sợ Doãn Văn Trụ thấy.

Bởi vì cô cảm thấy Doãn Văn Trụ sẽ không vì cô ta mà làm mất thể diện của mình.

Trước mặt nhiều người thượng lưu như vậy.

Cho nên cô muốn tận lực sỉ nhục Phương Thê, khiến cô ta không còn mặt mũi để dây dưa với Doãn Văn Trụ nữa.

Nhưng cô lại không biết Phương Thê căn bản không để ý tới chuyện này.

Đù loại tiếng nghị luận truyền đến tai Phương Thê, nhưng cô chỉ thản nhiên nhếch môi cười một tiếng, "Không cần mấy người ra tay, tôi tự mình đi."

Chuyện làm đã làm xong rồi, cô cũng nên đi.

"Không đúng, cô không thể đi, tôi muốn kiện cô về tội xôn xao vào tiệc tư nhân."

Âu Nhã Nhi nhìn về mặt bất cần đời của Phương Thê, lại hừ nhẹ nói.

"Người này rốt cuộc là ai?"

"Nhìn cô ta mặc thành như vậy, tám phần chính là lẫn vào để câu con mồi nào đó."

"Thật là mất hứng, quấy rầy hứng thú của chúng ta."

Tiếng nghị luận lại lớn hơn, mọi người xung quanh đều tập trung trên người Phương Thê.

Lúc Doãn Văn Trụ đi vào bữa tiệc, liền nhìn Phương Thê bị đám người vây quanh cùng với các loại ánh mắt khinh thường, nghe đủ loại cười nhạo về cô.

Nhưng dù như thế, người phụ nữ đứng ở giữa kia vẫn với dáng vẻ lạnh nhạt, lưng thẳng, dường như những tiếng nghị luận đó tuyệt không liên quan đến mình.

Nghĩ đến ngày hôm đó, lúc cô đè nén tiếng khóc trong phòng tắm.

Anh đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

Cô nhất định chẳng qua là mạnh mẽ chống thôi.

Lý trí còn chưa kịp phản ứng, người đã bước nhanh tới, đẩy đám người ra, tới bên người cô, ôm cô vào lòng, không để ý những người quanh mình, cúi đầu hôn lên tóc cô.

"Làm sao lại bướng bỉnh như vậy, một người liền chạy tới nơi đây? Muốn làm cho cha ngạc nhiên sao?"

Sau khi nói xong, Doãn Văn Trụ nhìn về phía những người chung quanh, "Cùng mọi người giới thiệu một chút, đây là vợ tôi, Phương Thê."

Doãn Văn Trụ vừa nói như thế, tất cả mọi người có chút nghi ngờ.

Nếu là vợ, vì sao Doãn Văn Thận làm như không biết.

Doãn Văn Thận có chút xấu hổ, cười nói: "Mọi người cũng biết, Tiểu Trụ mới vừa về thành phố H này, cho nên đây là lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy mặt của con dâu, khiến mọi người chê cười."

Ông đương nhiên không muốn thừa nhận, nhưng nếu như không nói như vậy, Doãn Văn Trụ nhất định sẽ không cho lưu lại mặt mũi cho ông.

Kết quả là, người mất mặt vẫn là ông.

Nói như vậy, tất cả mọi người mới bùng tỉnh hiểu ra.

Doãn Văn Trụ cũng cười nói: "Mọi người chơi trước, tôi mang Thê Thê đi đổi bộ quần áo."

Nói xong liền ôm Phương Thê đi lên lầu, tiếng cung chiều cũng loáng thoáng truyền đến, "Thê Thê, em quá buồn bình rồi."

Tình cảnh như thế, khiến vài người hiểu ra, ví dụ như phần lớn những người ở bữa tiệc này.

Khiến vài người tức giận khó chịu, ví dụ như Âu Nhã Nhi, Cô làm sao cũng không nghĩ Doãn Văn Trụ sẽ làm như thế, còn dễ dàng hóa giải phần xấu hổ kia.

Chẳng lẽ anh thật sự thích người đàn bà kia?

Người đàn bà đó dễ thương ở chỗ nào

Cũng làm cho vài người khiếp sợ không thôi, ví dụ như người tới sau Doãn Văn Trụ một bước- Tàn Tiêu Nhiên.

Khi nhìn thấy Phương Thê, anh mặc dù không biết tại sao cô lại ở nơi này, nhưng anh nghĩ đi lên giúp cô hóa giải khốn cảnh này, nhưng lại có người so với anh nhanh hơn một bước.

Anh càng không có nghĩ tới chính là mấy cái lời kia của Doãn Văn Trụ.

Vợ?

Phương Thê là vợ của Doãn Văn Trụ.

Chuyện này khi nào xảy ra, Phương Thê làm sao lại trở thành vợ của anh ta?

Nhìn bọn họ thân mật, Tàn Tiêu Nhiên lại cảm thấy khiếp sợ.

Doãn Văn Trụ đem Phương Thê dẫn tới một căn phòng trên lầu, liền gọi điện thoại, làm cho người ta đem đến bộ lễ phục, lại báo cho thợ trang điểm.

Phương Thê nhìn Doãn Văn Trụ, ánh mắt có chút phức tạp.

Tình huống không người giúp đỡ, cô gặp không ít, mỗi một lần đều là dựa vào chính mình giải quyết, chưa bao giờ nghĩ tới dựa vào người nào.

Cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có người giúp cô.

Nhưng vào một giây đó, Doãn Văn Trụ đột nhiên xuất hiện, đứng ở bên người cô, nói những câu như vậy, làm chuyện như thế.

Không còn là một người, không cần chính mình tự đi đối mặt, chỉ cần dựa vào người bên cạnh này, giống như cái gì cũng không cần sợ nữa.

Cảm giác như thế cô chưa bao giờ có

Một giây đó, không thể nghi ngờ là có giật mình, cũng có động tâm.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, có người đứng bên cạnh cô, giúp cô chống đỡ một bầu trời.

Nhưng sau khi bình tĩnh, lại có chút bài xích.

Tại sao anh phải làm như vậy?

Rõ ràng có thể không cần để ý đến cô.

Vẫn là nói, anh chỉ muốn làm cho người ngoài nhìn, hay muốn cùng cha anh đối nghịch.

Lúc ký hợp đồng, không phải đã nói rõ rồi sao?

Ở trước mặt người ngoài, là vợ chồng.

Như vậy anh thật ra thì chẳng qua là đang làm chuyện lúc trước đã định sẵn, cũng không phải vì cô.

Hai ý nghĩ khác biệt, chiếm cứ trong lòng, khiến cô cảm thấy thật phức tạp.

Lúc Doãn Văn Trụ quay đầu lại, Phương Thê cúi đầu, nhưng vẫn bị anh phát hiện.

Anh ngồi ở bên người cô, "Làm sao có thể tới nơi này?"

"Cha anh đưa thiệp mời cho em "

Phương Thê ăn ngay nói thật.

Doãn Văn Trụ cơ bản cũng hiểu chút, nhưng nhìn mới vừa biểu hiện của cô, anh nghĩ những người muốn làm nhục cô nhất định sẽ thất bại.

Người phụ nữ này cũng có bản lĩnh đó.

Gặp chuyện gì cũng là về mặt lạnh nhạt không thay đổi.

Hình như cũng chỉ có hai lần kia.

Lần thứ nhất là lúc say rượu, đến cuối cùng kêu tên Tần Tiêu Nhiên.

Một lần khác bị khống chế đã khóc lớn, dường như cũng là vì Tần Tiêu Nhiên.

Nghĩ như thế, có chút khó chịu, người có thể khiến tâm tình cô dao động đều là Tần Tiêu Nhiên.

Nhưng mà lần đầu anh muốn cô làm bạn gái, hình như cô phản ứng cũng rất lớn, móng vuốt rất sắc bén, so với bây giờ sinh động hơn.

Nghĩ tới, lại cảm thấy có chút đau lòng.

Cô che giấu bản tính của mình, làm ra vẻ lạnh nhạt, thật ra là sợ bị người khác tổn thương?

Anh vẫn cảm thấy lúc cô giống bé mèo hoang dễ thương hơn.

Nhưng nghĩ tới những chuyện cùng cô trải qua, anh phát hiện ra hình như chính mình luôn nắm tới yếu điểm cô, làm cho cô không thể không cúi đầu.

Vì Tần Tiêu Nhiên, không thể không cúi đầu về phía anh.

Sau đó vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt, anh làm cái gì, cũng sẽ không làm cảm xúc của cô dao động.

Tần Tiêu Nhiên, tại sao lại là Tần Tiêu Nhiên?

Anh có chút phiền muộn.

Ngẩng đầu nhìn Phương Thê, chỉ thấy cô cúi đầu lẳng lặng ngồi ở chỗ đó.

A nắm tay cô, có chút ôn hòa mà nói: "Không cần quá ép buộc bản thân."

Phương Thê ngẩng đầu nhìn anh, muốn rút tay mình ra từ trong tay anh, nhưng nó bị anh nắm rất chặt, làm sao cũng rút không ra.

Dường như ở trước mặt anh, tài năng của cô đều không có đất để dụng võ.

Vì vậy cũng chỉ có thể từ bỏ.

Giữa hai người không nói chuyện nữa, xung quanh tản ra một cỗ nhân nhạ ảm áp, cho đến có người đi vào phá vỡ hết thảy.

Lễ phục đưa đến, thợ trang điểm cũng tới.

Phương Thê bị dẫn vào trong, sau đó bắt đầu hóa trang.

Doãn Văn Trụ nhìn xuống tay mình, phía trên kia mơ hồ còn sót lại bàn tay mềm mại của cô.

Da của cô so với người khác đều tốt hơn, đặc biệt trắng nõn mềm mịn.

Nghĩ như thế, lại đang lơ đãng nhớ đến đêm hôm đó bàn tay anh lướt qua thân thể cô, còn có ánh mắt của cô cùng với tiếng rên rỉ.

Cứ như vậy, không ngờ cảm thấy mình mơ hồ có mấy phần bị kích thích.

Anh không phải thật sự bị mê muội rồi chứ?

Làm sao có thể bị cô dễ dàng khơi lên dục vọng?

Có chút quần bách liền bỏ những suy nghĩ đó qua một bên, dè xuống những cảm xúc đó.

Lúc Phương Thê đi ra, ánh mắt Doãn Văn Trụ có chút sáng.

Vẻ đẹp của cô đều không thuộc dạng chói mắt như mặt trời, nhưng càng xem càng có hương vị, ban đầu đã từng gặp qua cô mặc.

Khi đó toàn thân cô phủ lên một màu trắng, như bất nhiễm trần thế.

Nhưng bây giờ cô mặc toàn thân màu đen dạ phục, trong thanh thuần lại lộ ra một cổ lãnh diễm, cùng khí chất lạnh nhạt của cô rất xứng.

Nếu như ngày đó cô là Thiên Sứ, như vậy lúc này cô chính là ma nữ.

Cô đem thanh thuần và lãnh diễm hai khí chất khác biệt dung hợp hoàn mỹ lại với nhau.

Doãn Văn Trữ đưa tay về phía cô, "Chúng ta đi xuống thôi."

Nhìn bàn tay thon dài kia, Phương Thê có chút do dự.

"Thê Thê."

Một tiếng kêu, giọng nói lười biếng, mang theo mị lực mê người.

Cô từ từ đưa tay ra, sau đó bỏ vào lòng bàn tay Doãn Văn Trữ.

Tay của anh từ từ bao lấy, cho đến hoàn toàn bọc lại bàn tay nhỏ bé của Cô.

Bàn tay ấm áp của anh truyền tới, lại mơ hồ thấm vào máu, nóng bỏng như lửa.

Hôm nay, anh cho cô quá nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Hai người nắm tay nhau, chậm rãi từ trên lầu xuống.

Một giây đó, não nhiệt ngưng lại, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn trên

Doãn Văn Trữ tuấn mỹ khí thế bức người, sặc sỡ loá mắt, là trời sanh mị hoặc, yêu nghiệt trời sanh.

Nhưng đứng bên cạnh Doãn Văn Trữ, cô cũng không có vẻ âm đậm, vẫn thuộc về khí chất riêng của cô.

Hai người đứng chung một chỗ, dường như là loại hình bất đồng, rồi lại xứng đôi như thế.

Giờ phút này, người ở chỗ này càng thêm tin chắc, người phụ nữ này thật sự là vợ của Doãn Văn Trữ, thiếu phu nhân của gia đình Doãn Văn.

Vì vậy lại nổi lên những tiếng nghị luận mới vừa rồi cô với dáng vẻ lạnh nhạt không sợ hãi, đối một loại thân phận, cái này thành một loại kiên quyết.

Cũng may Phương Thê cũng không nghe thấy, nếu không cô nhất định sẽ cảm thấy châm chọc.

Tới trước mặt Doãn Văn Thận, Doãn Văn Trữ nhàn nhạt nói, "Cha, con theo Thê Thê tới chúc cha sinh nhật vui vẻ."

Sau đó không để ý tới Âu Nhã Nhi ở một bên, thẳng rời đi.

Âu Nhã Nhi giận đến một câu cũng nói không nên lời.

Bọn họ lại dám đối với cô như thế, cô nhất định sẽ làm cho bọn họ hối hận.

Lúc này, âm nhạc vang lên.

Doãn Văn Trữ thấp giọng hỏi: "Đi khiêu vũ?"

"Em không biết nhảy."

Phương Thê thật ra thì biết nhảy, chẳng qua là không muốn cùng anh nhảy thôi.

Lòng bàn tay vẫn như cũ rất nóng, ngay tiếp theo cả người cô mất tự nhiên.

Doãn Văn Trữ như thế khiến cô có chút sợ.

Khoảng cách giữa bọn họ đột nhiên gần rất nhiều, đã vượt qua lúc trước cô đặt ra khoảng cách, như vậy sẽ trở nên nguy hiểm.

"Anh dẫn em nhảy, rất đơn giản."

Doãn Văn Trữ không cho Phương Thê cơ hội cự tuyệt, tay lôi kéo đem cô mang vào trong sàn nhảy.

Bọn họ dựa vào rất gần, Phương Thê muốn lui về phía sau, Doãn Văn Trữ chỉ cho rằng cô bởi vì không biết nhảy mà hốt hoảng.

Tay vừa dùng lực, kéo cô gần hơn, hai người cơ hồ là dán chặt lại với nhau.

Cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Không cần khăn trang, đi theo bước chân anh."

Không cách nào chạy trốn, Phương Thê chỉ có thể tiếp tục.

Vừa bắt đầu có chút cọ sát, nhưng rất nhanh hai người đã ăn ý, càng nhảy càng tốt, đến cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn bọn họ.

Một khúc nhảy xong, Phương Thê không nói gì, liền vội vã rời đi.

Nhịp tim có chút nhanh.

Mới vừa rồi, Cô hoàn toàn bị hơi thở anh bao vây, để cho cô không biết theo ai.

Doãn Văn Trữ muốn theo sau, nhưng bị người gọi lại, "Tổng giám đốc Doãn Văn."

Trên thương trường, có một số việc không thể tránh khỏi, cho nên anh cũng chỉ có thể xoay người cùng anh ta nói chuyện với nhau.

Phương Thê chạy tới ban công, hít một hơi thật lớn.

Mặc dù bên ngoài gió mùa hạ thổi tới có chút nóng, nhưng nó so với bên trong thì nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Thê Thê."

Tần Tiêu Nhiên nhìn thấy Phương Thê đi tới, anh cũng rất nhanh đi qua.

Anh vẫn là không tin.

Nhìn Cô và Doãn Văn Trữ thân mật ở chung một chỗ như thế, anh cảm thấy ghen tỵ.

Anh ta có thể gọi cô như vậy, đương nhiên không thể yếu thế.

Bọn họ nhưng đã quen biết năm năm rồi.

Hơn nữa anh không tin Phương Thê thay đổi tình cảm nhanh như vậy.

Nếu nói như vậy, cô sẽ không thích anh trong năm năm.

Cho nên anh rất tự tin, cũng đã cho rằng Phương Thê và Doãn Văn Trữ trong lúc đó không xảy ra quan hệ gì.

Nghĩ đến đủ loại lý do, anh lại cảm thấy nói không chừng Doãn Văn Trữ có lẽ lấy chuyện đầu tư Tần thị bức bách Phương Thê.

Bây giờ Tần thị trên căn bản đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, chờ Tần thị ổn định, vậy anh cũng không thể tiếp tục chịu sự khống chế của tập đoàn Doãn văn nữa.

Như vậy có thể đem Phương Thê giải cứu ra.

Sau đó sẽ cố gắng đọit cô.

Sau khi mất đi mới phát hiện thì ra là cô đối với mình mà nói rất quan trọng.

Phương Thê xoay người, nhìn về phía Tần Tiêu Nhiên, nói: "Tiêu Nhiên, có chuyện gì sao?"

Năm năm rồi, đây là lần đầu tiên anh gọi cô thân thiết như thế.

Nhưng cô cũng không như tưởng tượng vui vẻ.

Vui sướng tự nhiên là có, nhưng còn có chút cảm khái, cũng có chút thương cảm.

"Thê Thê, em và Doãn Văn Trữ thật sự kết hôn?"

Anh hỏi có chút chần chừ.

Phương Thê gật đầu một cái, "Ừ."

Ngoài ra cô cũng không nghĩ nhiều lời.

Từ lúc đáp ứng Doãn Văn Trụ, Cô thật ra đã rạch ra giới hạn giữa bọn họ.

Trả lại ân cứu mạng cho anh, sau đó mỗi người đi trên con đường của bản thân.

Nhưng không nghĩ tới cô buông tay, anh lại không chịu buông ra.

Sớm biết như vậy, cô nên sớm làm như vậy?

Hay là nói là trò đùa giỡn của ông trời.

Nhưng bây giờ cô không còn lựa chọn nào nữa.

Cô không biết hợp đồng giữa cô và Doãn Văn Trụ khi nào kết thúc, cũng không biết mình có còn dung khí và cổ chấp như ban đầu không.

"Thê Thê phải là anh ta bức em không? Em gả cho anh ta, anh ta mới đáp ứng đầu tư cho Tàn thị."

Tàn Tiêu Nhiên tiến lên một bước, đưa tay nắm bả vai Phương Thê.

Phương Thê lui về sau một bước, sau đó lắc đầu một cái.

Không muốn nói thêm gì.

"Thê Thê, em chờ anh, anh sẽ giúp em trở về."

Mặc dù Phương Thê đã trả lời như vậy, nhưng Tàn Tiêu Nhiên vẫn cho rằng như thế.

"Tiêu Nhiên ——"

Phương Thê vừa định mở miệng, một tiếng khác chen vào, "Tàn tổng, lừa gạt bà xã tôi như vậy là không đúng đâu."

Doãn Văn Trụ tựa trên khung cửa, cười với vẻ lười nhác nhìn bọn họ.

"Thê Thê, tới đây."

Anh vẫy vẫy tay về phía Phương Thê.

Tàn Tiêu Nhiên kéo tay Phương Thê lại, nhưng Phương Thê rút tay ra, chậm rãi đi về phía Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ đưa tay đem Phương Thê kéo vào trong ngực, cúi đầu hôn lên hai má cô, rồi mới nói với Tàn Tiêu Nhiên: "Tàn tổng tự tiện, chúng ta đi trước."

Nói xong, liền kéo Phương Thê rời đi.

Đến khi ngồi vào xe, Phương Thê mới rút tay mình về.

Doãn Văn Trụ cũng không nói gì, chẳng qua là nhìn cô một cái, thấp giọng

"Anh cười cái gì?"

Phương Thê cảm thấy anh thật kỳ lạ.

"Không có gì."

Chẳng qua là cảm thấy mới vừa rồi cô đỏ mặt có vẻ đáng yêu.

"Thật sự?"

Phương Thê vẫn có chút hoài nghi, cũng quên mình vốn không nên hỏi nhiều về vấn đề này.

"Thật."

Doãn Văn Trụ rất đứng đắn gật đầu một cái, rồi lại nở nụ cười.

Một cước dẫm lên chân ga, xe cũng bay nhanh đi.

Phương Thê bởi vì không chú ý đến, ngược lại giật nảy mình.

"Anh ——"

"Thế nào?"

Doãn Văn Trụ cười càng vui vẻ hơn, lúc này cô giống hương vị trước kia rồi.

"Không có gì."

Phương Thê đã nhận ra cái gì, vì vậy thu lại lời nói, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Không nên như vậy.

Mình không nên có dạng này?

Doãn Văn Trụ không nói thêm gì nữa, một đường về đến nhà, ai cũng không n

Chẳng qua là khác hơn lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Sự dịu dàng của anh

Rạng sáng lúc ba giờ, di động Phương Thê vang lên.

Trong màn đêm tĩnh lặng như thế, thanh âm kia có vẻ cực kỳ chói tai.

Phương Thê từ trong giấc mơ giật mình dậy, đáy lòng xẹt qua một hồi kinh hãi.

Điện thoại di động mới, số cũng mới, cũng không có quá nhiều người biết, cô chỉ nói cho mẹ cô, còn dùng số này gọi điện lần đầu cho Doãn Văn Trụ.

Cuối cùng là ghi vào đơn xin việc gửi cho công ty.

Cầm chiếc điện thoại trên đầu giường lên, Phương Thê nhấn nút trả lời.

"Cô Phương Thê phải không? Chúng tôi là cục công an thành phố C, Phương Niệm Hoa và Lương Mộng Cầm có phải là cha mẹ cô không?"

"Vâng"

"Vậy mời cô bây giờ tới nơi này một chuyến, có người phát hiện cha mẹ cô chết ở trong nhà, tình huống cụ thể ——"

Nhưng những câu nói kế tiếp, Phương Thê không nghe thấy nữa.

Chết —— chết —— chết ——

Trong đầu cô hoàn toàn chỉ có ba chữ này.

Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Coi như cô đã từng oán qua cha mẹ mình, nhưng dù sao đó cũng là cha mẹ cô, làm sao cô lại không thương họ?

Mặc dù cô chịu rất nhiều khổ, mặc dù từ rất sớm, loại thời gian hạnh phúc đã muốn một đi không trở lại rồi.

Nhưng mà —— Cô vẫn còn mong mỏi, mong mỏi chung quy có một ngày, tất cả đều sẽ trở về như lúc ban đầu.

Nhưng lúc này ——

Cái thế giới này thực sự chỉ còn một mình cô rồi, lẻ loi một mình.

Điện thoại di động đã sớm rơi xuống đất, nơi đó truyền ra tiếng ục ục, cô ngây ngốc một lúc, nhanh chóng mặc một bộ quần áo, cầm túi mình lên đi ra ngoài.

Nước mắt từ lâu ở trong lúc đó lơ đãng chảy xuống.

Có một số việc có thể làm như không thèm để ý, có thể đè nén, nhưng bây giờ, chuyện gì cô cũng không làm được nữa.

Đáy lòng tất cả đều là hoảng loạn.

Cô thậm chí không biết bây giờ nên làm gì nữa, chỉ dựa vào bản năng vọt ra khỏi cửa.

Tiếng cửa vang lên kinh động đến người đang ngủ cách vách- Doãn Văn Trụ, khi anh đứng dậy ra khỏi phòng, cũng chỉ nhìn thấy Phương Thê vội vã chạy ra khỏi ngôi nhà.

Anh không chút suy nghĩ, liền đuổi theo.

Nơi cách ngôi nhà không xa, đuổi theo cô, bắt được cánh tay

"Làm sao vậy? Trễ như vậy rồi em còn đi đâu?"

Phương Thê chỉ dùng sức lắc đầu, không ngừng muốn tránh thoát sự trói buộc của anh.

Doãn Văn Trụ đưa tay xoay đầu cô lại, lại thấy mặt cô sẫm rọi đầy lệ, vô cùng nhếch nhác.

"Rốt cuộc làm sao vậy?"

Nửa đêm khốc chạy đi, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nếu không, trước giờ đều bình tĩnh, kiên cường như cô lại sao có thể khóc đến bi thương như vậy.

"Van cầu anh buông em ra, buông em ra."

Phương Thê sử dụng ánh mắt cầu khẩn anh, cô muốn lập tức chạy tới thành phố C, Cô không muốn cho Doãn Văn Trụ biết.

"Nói."

Doãn Văn Trụ dùng sức cầm lấy cánh tay cô hơn, ra lệnh bá đạo.

Cái loại này, cảm giác không được làm chỗ dựa, thật không tốt tý nào.

"Buông em ra được không? Van anh đó."

Phương Thê lại giống như không nghe thấy gì, vừa khóc vừa cầu khẩn anh.

Trong lòng lại bắt đầu đau, tay của anh vừa dùng lực, liền đem cô kéo vào trong ngực của mình, dịu dàng nói: "Không sao, anh ở đây, ngoan."

Một ít sợi dây trong lòng Phương Thê rốt cuộc đứt rồi, oa một tiếng

Ngực của anh quá ấm áp, lời nói quá dịu dàng, khiến cô không thể chịu nổi nữa.

Muốn tìm người tới dựa vào, không cách nào kiên trì nữa.

Không phải cô kiên cường, cũng không thể không kiên cường, trước kia cho dù chuyện gì xảy ra, nhất định phải chính mình tự đi giải quyết.

Cho nên cô sớm đã trở thành thói quen, cho tới bây giờ cũng sẽ không đối với người khác ôm hi vọng.

"Ng Sloan, đừng khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiếng khóc của cô làm cho anh đau lòng, cô là người phụ nữ thứ hai khiến anh không cảm thấy chán ghét.

"Em muốn đi thành phố C, cha mẹ em đã xảy ra chuyện."

Phương Thê rất nhanh liền bình tĩnh lại, đẩy Doãn Văn Trụ ra, nhưng vẫn nói sự thực cho anh biết.

Cô không nên mềm yếu như vậy, Doãn Văn Trụ chỉ đối với cô hơi dịu dàng một chút, làm sao cô có thể lại không để ý đến chuyện gì nữa.

Giữa cô và anh chẳng qua là hợp đồng quan hệ thôi, làm sao có thể trở thành chỗ dựa thực sự của cô.

Không thể lệ thuộc vào, cũng không thể lưu luyến, hi vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng lớn, có được rồi lại mất đi, so với chưa bao giờ có thì càng thống khổ hơn thôi. (HN : Thích câu này của chị ghê ^^)

Cô xoay người rồi đi, lại bị Doãn Văn Trụ kéo lại.

"Anh với em cùng đi."

Phương Thê có chút kinh ngạc nhìn về anh, nhưng vẫn là lắc đầu nói: "Không cần làm phiền

Doãn Văn Trụ lại trực tiếp kéo cô trở về nhà, đặt cô trên ghế sa lon, "Chờ anh mười phút."

"Thật không cần ——"

Phương Thê còn muốn cự tuyệt, Doãn Văn Trụ quay đầu lại ngưng Cô, "Nếu như em thừa dịp anh không để ý rồi đi, thì tự gánh lấy hậu quả đi."

Giọng nói lười biếng không thay đổi, lại thêm phần bá đạo trong đó.

Phương Thê cuối cùng không có rồi đi, ngoan ngoãn chờ ở trên ghế sa lon.

Mới vừa hoảng loạn đã chậm rãi bình tĩnh hơn.

Mười phút sau, Doãn Văn Trụ thay xong quần áo đi ra, đưa tay kéo Phương Thê, "Đi thôi."

Phương Thê không cự tuyệt nữa, theo phía sau anh.

Vì vậy hai người lái xe đi về phía thành phố C.

Thành phố C và thành phố H không tính là xa, cũng không tính là gần, tự mình lái xe cũng mất khoảng năm sáu tiếng đồng hồ.

Hơn ba giờ sáng ra khỏi cửa, tới tám giờ sáng, bọn họ mới tới thành phố C.

Doãn Văn Trụ chỉ dùng hơn bốn tiếng, có thể thấy được anh lái xe nhanh cỡ nào.

Nhìn Doãn Văn Trụ có vẻ mệt mỏi, Phương Thê lại không biết nói cái gì cho phải.

Được sự hướng dẫn tìm được của cục công an thành phố C, Doãn Văn Trụ lập tức lái xe đi về nơi đó.

Nửa tiếng sau, bọn họ đến được cục công an.

Nói rõ lý do, một người cảnh sát trung niên dẫn bọn họ vào.

"Cô Phương phải không?"

Ông nhìn Phương Thê, lại nhìn Doãn Văn Trụ bên người cô, liền đem chuyện đại khái nói một lần.

Phát hiện thi thể của cha mẹ cô chính là chủ cho thuê nhà, thời gian tử vong là ba ngày trước.

Bước đầu bọn họ phán đoán là tự sát, trong phòng không có dấu vết đánh nhau, cũng không có thêm người nào trừ bỏ cha mẹ cô, người thứ ba lại là người phát hiện.

Nhưng bọn họ có thể điều tra thêm nữa.

Ông lại hỏi Phương Thê về chuyện của cha mẹ cô, ví dụ như có kẻ thù không, lại chẳng hạn như có chuyện gì không thuận lợi tạo thành động cơ tự sát của bọn họ.

Phương Thê trả lời từng câu một.

Vị cảnh sát trung niên lại dẫn Phương Thê đi xem thi thể cha mẹ cô.

Nước mắt Phương Thê lại lần nữa chảy xuống, trong lòng trống rỗng.

Cho dù nghe được tin dữ kia, cô vẫn ôm một tia mong đợi, nhưng bây giờ không còn hi vọng nào nữa.

Cảm giác bi thương khổ sở không thể đè nén nữa.

Doãn Văn Trụ đưa tay ôm cô vào lòng, nói với viên cảnh sát ở một bên: "Có tình hình gì, mau chóng cho chúng tôi biết."

Bọn họ rời đi cục công an, Doãn Văn Trụ lại đến một khách sạn.

Anh thuê một căn phòng, khiến khóc đến vô cùng thương tâm- Phương Thê tại mép giường ngồi xuống.

"Mệt mỏi hãy đi nghỉ ngơi một tý."

Anh điều tra Phương Thê tư liệu, tự nhiên cũng biết chút chuyện về cha mẹ Phương Thê.

Phương Thê lắc đầu một cái, Doãn Văn Trụ vẫn giúp cô cởi giày, kéo cô lên giường, chính mình cũng ở bên người cô nằm xuống : "Ngủ đi, anh cùng em."

Hơn ba giờ sáng, giường co lâu như vậy, người nào không mệt mỏi?

Phương Thê ngẩng đầu nhìn anh, anh tự tay lau sạch nước mắt trên mặt cô : "Ngoan, ngủ đi."

Cô không muốn đến gần anh, nhưng bây giờ ngăn cản cũng không được nữa.

Nhìn về mệt mỏi trong mắt anh, lời cự tuyệt cô cũng không thể nói ra miệng.

Gật đầu một cái, Cô nhắm hai mắt lại.

Mười lăm phút sau, Doãn Văn Trụ đưa tay kéo cô qua, đem cô ôm vào trong ngực.

Lúc này, cô yếu ớt đến làm cho người khác không tự chủ được mà đau lòng.

Thân thể Phương Thê cứng đờ, nhưng cuối cùng không có cự tuyệt, rúc vào ngực ấm áp của anh.

Cô tự nói với mình, liền một lần như vậy, phóng túng chính mình một lần thôi.

Có lẽ là quá mệt mỏi, cũng có lẽ là ngực của anh quá ấm áp, Phương Thê rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Nhìn cô gái trong lòng anh, khóe miệng Doãn Văn Trụ không tự biết đã giương lên một độ cong đẹp mắt.

Đưa tay lau đi giọt nước mắt còn đọng trên khuôn mặt cô, anh lấy điện thoại di động ra, bấm một số : "Quý Thư, khiến người ở thành phố C tới gặp tôi, tôi muốn tra chút chuyện."

Cúp máy, rất nhanh điện thoại Doãn Văn Trụ lại vang lên.

Anh nhận điện thoại, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Phương Thê lúc tỉnh lại, phát hiện Doãn Văn Trụ không còn ở trong phòng, trong lòng không khỏi nổi lên một tia rối ren, một tia cô đơn.

Anh rời đi sao?

Nhưng ngay sau đó lại lập tức bình tĩnh lại.

Nhưng mà chỉ với một ánh mắt dịu dàng thôi, vì sao mình liền muốn đi dựa vào anh?

Cô không nên làm như vậy.

Một ngày nào đó cô sẽ rời đi.

Như vậy đến lúc đó, cô có thể dựa vào ai?

Nghĩ như thế, nên đã bình tĩnh lại.

Bắt đầu từ nhỏ, Cô cũng không biết nhà mình có họ hàng nào, tựa hồ cũng chỉ có ba người bọn họ.

Cha mẹ cô hẳn không có kẻ thù, chẳng lẽ cha cô lại nợ tiền nữa?

Sẽ không, nếu thật sự là bọn vay tiền làm, sẽ không có dấu vết nào cũng không có, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua.

Vẫn là nói ch thật sự tự sát?

Nhưng tại sao lại muốn tự sát? Thật sự nhẫn tâm làm cho cô ở lại một mình sao?

Lúc này lòng Phương Thê rất rối.

"Thức dậy rồi sao?"

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, Doãn Văn Trụ đi vào, ngồi ở bên cạnh cô hỏi.

"Vâng."

Phương Thê gật đầu một cái, nhưng không có nói gì nữa.

Cô nhắc nhở mình, phải giữ một khoảng cách, không nên trầm mê.

Doãn Văn Trụ người đàn ông này mị lực quá lớn, ở trong lúc lơ đãng khiến người ta trầm luân, sau đó muôn đời muôn kiếp không trở lại được nữa.

"Người chết không thể sống lại, không nên quá khổ sở."

Chuyện an ủi người khác, Doãn Văn Trụ thật sự chưa bao giờ làm qua, nghĩ một lát, cũng chỉ nói được một câu như vậy.

"Vâng"

Phương Thê vẫn chỉ gật đầu.

Doãn Văn Trụ chỉ nghĩ cô quá đau buồn, cũng không nói gì nữa.

Vào giờ cơm trưa, hai người đi ra ngoài ăn cơm, tới ba giờ chiều, điện thoại Doãn Văn Trụ liền vang lên.

Anh làm cho người ta đi tra sự việc tựa hồ đã có tin tức.

Mặc kệ tự sát, hay có người giết, quan trọng nhất chính là biết rõ quan hệ giữa người giao thiệp và thân phận của hai người.

Quý Thư là bạn của anh thời đại học, ở rất nhiều thành phố đều có mạng lưới liên lạc không tẻ, việc làm của anh ta chính là điều tra những chuyện này, thu lệ phí khá cao, nhưng người tìm anh vẫn rất nhiều.

Bởi vì anh luôn có thể ở trong thời gian nhanh nhất điều tra được chuyện người ta mong muốn.

Nhận điện thoại sau, Doãn Văn Trụ liền xoay người nói với Phương Thê: "Tra được một chút chuyện về cha mẹ em, em ở chỗ này chờ anh, hay là cùng đi?"

"Đi cùng anh."

Phương Thê nhanh chóng ngẩng đầu lên nói.

Người sinh ra trên đời, luôn có cha mẹ người nhà, cha mẹ cô lại không đề cập đến những chuyện này, nghĩ chắc là vì đoạn tuyệt với người trong nhà.

Nếu như có thể biết những thứ này, có lẽ cũng tốt.

"Ừ."

Doãn Văn Trụ lần lượt sửa lại tóc cho Phương Thê, kéo cô rời đi khách sạn, đến nơi ước hẹn.

Người đến là chính là cấp dưới của Quý Thư ở thành phố C- Tiểu Vương.

Anh ta để túi tài liệu trước mặt họ rồi rời đi.

Doãn Văn Trụ và Phương Thê lấy tài liệu bên trong ra xem, từ từ nhìn lại.

Lần đầu tiên Phương Thê mới biết cha của Cô- Phương Niệm Hoa lại có gia thế hiển hách như vậy.

Mặc dù Phương Thê chưa từng nghe qua gia đình họ Phương, nhưng Doãn Văn Trụ lại biết đến.

Mấy năm anh không ở thành phố H, vẫn luôn ở thành phố A.

Giữa Phương gia và nhà Doãn Văn gần giống nhau.

Không trách được ấn tượng khi còn bé, dường như trên nhiều khía cạnh cha đều rất xuất sắc.

Mà mẹ của cô- Lương mộng cảm lại chỉ là trẻ mồ côi.

Cha vì cùng mẹ kết hôn, dứt khoát rời đi Phương gia, tới thành phố C, tự lực cánh sinh.

Xem ra, lúc ban đầu cha cô rất yêu mẹ cô.

Hơn nữa trong ấn tượng, bọn họ đã từng có một đoạn thời gian rất đầm ấm, một nhà ba người bọn họ đã từng được rất nhiều người hâm mộ.

Cha cô dù không có sự giúp đỡ của gia tộc, nhưng vẫn có năng lực bất phàm.

Cuối cùng người của Phương gia không có đuôi tận giết tuyệt, không có cản đường sinh tồn của ông.

Nhưng mười hai tuổi, hình như bắt đầu từ lúc cô mười hai tuổi, không khí trong nhà bắt đầu thay đổi.

Cha mẹ cô bắt đầu gây gỗ, người cha luôn thương yêu cô bắt đầu không để ý cô nữa.

Về sau, cha cô bắt đầu về muộn.

Đến cuối cùng, thì đánh bả.

Lúc ban đầu trong nhà vẫn còn có chút tiền, cha cô đánh bài không lớn, chỉ là không hay về nhà thôi.

Mặc dù không có phần ấm áp kia, nhưng mẹ cô vẫn rất thương cô, tiền học phí của cô vẫn có.

Nhưng đến lúc mười chín tuổi, năm cô lên đại học.

Cha cô bắt đầu đánh bài càng lúc càng lớn, cuối cùng tiền trong nhà đều tiêu sạch, sau cùng bắt đầu thiếu nợ.

Sau mười chín tuổi, cô đều dựa toàn bộ bằng chính mình, chính bản thân kiếm tiền học, đến nỗi còn giúp cha cô trả tiền nợ, khi đó, thời gian nhiều nhất, một ngày kiêm cả ba bốn công việc.

Ban ngày có tiết, thì buổi tối làm. Ban ngày không có lớp, thì làm cả ngày và đêm.

Nhiều lần, bởi vì quá mệt mỏi mà té xỉu.

Nhưng nói bao nhiêu lần cha cô cũng không sửa, tiền nợ cũng ngày càng nhiều.

Cho đến gần đây thiếu một trăm vạn, cũng bởi vì như vậy, Cô và Doãn Văn Trụ có quan hệ.

Cô không hiểu tại sao cha cô lại biến thành như vậy?

Là hồi hận?

Hay là không thể kiên trì đến cuối cùng?

Nếu như vẫn sống ở ngôi nhà đã ra đời trước kia, một trăm vạn đối với ông không là gì cả.

Phương Thê đắm chìm trong chuyện của cha mẹ, Doãn Văn Trụ hơi nhú mày.

C Phương gia, anh vẫn biết một chút.

Ông cụ nhà họ Phương không con, thu nhận và nuôi mấy người con dòng thứ, tính bồi dưỡng thành người thừa kế.

Tất cả mấy người đó đều là nhân vật, vẫn luôn đấu với nhau.

Lại không nghĩ đến Phương gia lại có một người như thế tồn tại.

Như vậy Phương Niệm Hoa chẳng phải là người thừa kế chính thống nhất?

Nếu như không nhắc đến tầng quan hệ này, có lẽ cái chết của Phương Niệm Hoa cũng không đơn giản như vậy.

Thủ đoạn của một ít người thật lợi hại.

Nhưng những thứ này đều là phỏng đoán của anh, anh cũng không nói với Phương Thê.

Sau khi đưa Phương Thê về khách sạn, Doãn Văn Trụ lại gọi điện cho Quý Thư, để cho anh ta tra một chút chuyện về Phương gia.

Mà vì anh đi một chuyến cục công an, nên biết một ít tình huống, cũng cung cấp một ít tin tức.

Chuyện cũng không có bao nhiêu tiến triển, bởi vì không có bất kỳ dấu vết bị giết nào.

Hai người tự sát vì hơi ga, hơn nữa trước đó còn uống rất nhiều rượu, cho nên không có bao nhiêu thống khổ.

Nếu thật sự là bị giết, thủ đoạn cũng thật sạch sẽ, hẳn là người trong nghề gây nên.

Nhưng không có chứng cứ, vậy thì chuyện gì cũng không làm được.

Mấy ngày sau, cuối cùng cục công an lấy tự sát kết thúc vụ án, mặc dù Doãn Văn Trụ tra được một số chuyện về Phương gia, cũng xác nhận một số chuyện

Những thứ này không phải chứng cứ, nên không thể lấy ra nói.

Hơn nữa chuyện như vậy đối với Phương Thê có lẽ tốt hơn.

Nếu như biết bị giết hại, cô sẽ ra sao?

Anh phát hiện mình không muốn cô thương tâm.

Chuyện tiếp theo, anh vẫn sẽ tra, nhưng bây giờ không phải lúc nói cho cô biết.

Bởi vì có Doãn Văn Trụ ở đây, việc tang không cần Phương Thê làm, anh đem tất cả đều sắp xếp xong xuôi, hơn nữa còn làm rất vẻ vang.

Mặc dù người đã chết, những thứ này đã không còn quan trọng.

Nhưng Phương Thê thật sự rất cảm ơn Doãn Văn Trụ.

Nếu như lúc này chỉ có một mình cô ở, nhất định sẽ luống cuống tay chân.

Đau lòng như vậy, làm sao còn có tinh lực để lo những chuyện khác.

An táng cha mẹ xong, Phương Thê quyết định ở lại thành phố C mấy ngày, ít nhất ở lại trông coi mấy ngày.

Mặc dù biết mình chưa từng gặp qua ông nội, nhưng đối với cô mà nói, ông ấy cũng chỉ là người xa lạ.

Có lẽ ông sẽ không thừa nhận cô.

Cho nên trừ cô, còn có ai có thể vì cha mẹ làm những chuyện này?

ở lại với em."

Doãn Văn Trụ không muốn để cô một mình ở đây, sợ có người hại cô.

Phương Niệm Hoa chết rồi, như vậy chẳng phải cô sẽ trở thành người thừa kế?

"Mấy ngày nay cảm ơn anh, em không sao rồi, anh trở về đi."

Phương Thê thừa nhận trước kia là chán ghét Doãn Văn Trụ, nhưng bây giờ không còn ghét nữa, thì ra anh vẫn còn một mặt tốt.

Cho dù thế nào, mấy ngày nay đã làm phiền anh.

Nhưng anh hẳn là rất bận rộn, mấy ngày nay, cô luôn nghe thấy điện thoại anh không ngừng vang lên, sau đó anh đơn giản tắt máy, nhưng vẫn thừa dịp lúc cô không để ý gọi lại.

Phản ứng này khiến cô cảm thấy cảm động, cho nên càng không muốn chậm trễ anh nữa.

"Anh muốn ở lại với em."

Doãn Văn Trụ lặp lại lời nói lần nữa.

"Anh nên đi đi."

Tuy Phương Thê rất muốn có người ở bên cạnh cô, nhưng vẫn cự tuyệt Doãn Văn Trụ.

Nghĩ tới nguyên nhân anh bận, còn có chính là nội tâm kháng cự, không muốn mình dựa vào anh quá nhiều.

"Anh nói bồi em"

Doãn Văn Trụ hơi tức giận.

Người phụ nữ này thật là khiến người khác tức giận, đã đến nước này rồi, còn muốn anh rời đi.

Mấy ngày trước cũng nói qua, bị anh làm

Bây giờ lại nhắc đến.

"Em thật sự không sao, anh ở lại cũng không chuyện gì, còn không bằng ——"

Phương Thê vẫn chưa nói hết, Doãn Văn Trụ liền xoay người đi.

Cô cự tuyệt nhiều lần khiến anh rất tức giận, cũng rất khó chịu.

Khi nào anh - Doãn Văn Trụ lại bị đối đãi như thế qua.

Cũng được, nếu cô muốn anh ở lại, như vậy anh cũng không mặt dày mày dạn nán lại.

Vốn muốn đối với cô gái này tốt một tý, ít nhất khi hợp đồng của bọn họ còn chưa chấm dứt, nhưng xem ra cô gái này căn bản không tiếp nhận.

Doãn Văn Trụ nghĩ như thế, xem nhẹ cảm xúc trong lòng.

Còn nữa, xác thực anh cũng có chuyện.

Nếu không trở về, các thành viên ban giám đốc của công ty sẽ tạo phản mất.

Mặc dù tức giận, nhưng lúc rời đi, anh vẫn tìm người của Quý Thư ở thành phố C, âm thầm bảo vệ Phương Thê, cũng thuận tiện đem chuyện của Phương Thê báo lại cho anh.

Anh tự nói với mình, mặc dù là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng lúc này cô vẫn là vợ anh, anh phải có nghĩa vụ bảo vệ cô.

Anh cũng không phải là người nhỏ mọn như vậy.

Doãn Văn Trụ rời đi, Phương Thê có chút mất mát.

Nhưng rất nhanh áp ch

Cô tự nói với mình, như vậy là tốt rồi.

Căn phòng cha mẹ thuê, chủ cho thuê nhà đã thu hồi lại, bởi vì cha mẹ chết ở nơi đó, chủ cho thuê nhà còn muốn bọn cô bồi thường.

Cô không còn sức đi tranh những thứ này, Doãn Văn Trụ cũng không để ý chút tiền lẻ này, liền cho.

Phương Thê vẫn ở khách sạn, lúc tối, cô dọn những đồ vật mang tới, lại mở cuốn album ra.

Nhìn bức hình cái khuôn mặt tươi cười kia, nước mắt của Cô liền rơi xuống.

Tại sao phải như thế?

Đã hạ quyết tâm lớn như vậy mới duy trì được tình yêu này, tại sao lại không đi tới cuối cùng?

Có phải trên đời này không có cái gọi là bên nhau hạnh phúc tới già, không rời không bỏ?

Cô thích Tần Tiêu Nhiên năm năm, nhưng bây giờ dường như đã phai nhạt, cũng không còn nhớ anh nhiều.

Mình giống như cũng không có quyết tâm kiên trì tới cùng.

Bị thương nhiều lắm, nên chậm rãi thu hồi tình cảm của mình, bắt đầu đang đôi cánh ra bảo vệ chính mình.

Có lẽ cô không như mình tưởng tượng yêu Tần Tiêu Nhiên như vậy.

Những chuyện làm cho anh, rốt cuộc bởi vì yêu, hay bởi vì báo ân, hay bởi vì đã thành thói quen?

Bây giờ cô đã phân không rõ, cũng không muốn phân rõ nữa.

Giữa bọn họ đã không có khả năng.

Cô cũng đã làm hết sức của mình.

Ngày thứ hai, Phương Thê rời khách sạn tới trước mộ cha mẹ, cô đã nói rất nhiều.

Có những lời không kịp nói, có chút là uất ức của những năm gần đây, còn có chút chuyện mình không thể quyết định, bây giờ không biết nên làm sao nữa.

Cô đem cha mẹ chôn chung, trên bia mộ, cô chọn chính là tấm hình bọn họ vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất.

Nhìn hình, cô hoảng hốt cảm thấy bọn họ đang ngay lúc này yêu thương cô, nói cho cô biết không cần sợ.

Nghĩ như thế, nước mắt lại không ngừng được, tiếng nói cũng có chút nghẹn ngào.

Cô bỗng nhiên hiểu ra, vì sao cha cô như thế, mẹ lại không chịu rời ông đi, đến nỗi còn đứng ở bên anh.

Bởi vì là yêu, cũng có lẽ là mẹ cảm thấy nợ cha cô.

Vì cô, bỏ qua nhiều như vậy.

Cô đã từng oán cha, nhưng bây giờ lại chỉ cảm thấy đau lòng, có chút tiếc hận.

Đang khóc đến thương tâm, mình đột nhiên lại bị ôm vào một lồng ngực.

Tim đột nhiên đập mạnh.

Doãn Văn Trụ không đi?

Nhưng ngay sau đó, cô biết cô sai lầm rồi.

Bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc,

Đó là tiếng của Tần Tiêu Nhiên.

Cô không hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này?

"Tiêu Nhiên, làm sao anh lại ở chỗ này?"

Phương Thê muốn thoát khỏi lồng ngực anh, nhưng Tần Tiêu Nhiên ôm rất chặt.

"Thê Thê, thật xin lỗi, anh tới chậm, chuyện của bác trai bác gái thật đáng tiếc."

Tần Tiêu Nhiên nắm bắt, dùng sự dịu dàng mà Phương Thê chưa bao giờ từ trên người anh cảm nhận qua.

"Tiêu Nhiên, anh trước tiên buông em ra đã."

Phương Thê cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cô và Tần Tiêu Nhiên quen biết năm năm, nhưng lúc bọn họ thân mật cũng rất ít, đến nỗi rất ít có lúc dựa vào gần nhau.

Tần Tiêu Nhiên buông Phương Thê ra, nhưng xoay người cô lại, để mặt cô đối diện anh.

Anh tự tay, muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng Phương Thê đã tránh đi.

Vì vậy tay Tần Tiêu Nhiên cứ như vậy dừng ở lưng chừng trời, ánh mắt của anh có mấy phần cô đơn.

"Thê Thê, em thật sự không chịu tha thứ anh sao?"

Nhìn về mặt Tần Tiêu Nhiên, Phương Thê biết tim mình vẫn còn có chút khó chịu, xem ra cô vẫn còn để ý anh.

Dù sao cô đã thích anh lâu như vậy.

Cho nên Tần Tiêu Nhiên đưa tay lần nữa, Phương Thê không cự tuyệt.

Tay anh xẹt qua gương mặt của cô, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, rồi ngay sau đó, lúc ở trán của cô ấn xuống một nụ hôn.

"Tiêu Nhiên, anh——"

Phương Thê không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy.

"Thê Thê, anh không quan tâm chuyện giữa em và Doãn Văn Trụ, về sau để cho anh chăm sóc em."

Trải qua chuyện Tần thị, Tần Tiêu Nhiên trở nên chính chắn hơn, cũng thấy rõ rất nhiều việc.

Ví như tình cảm của mình đối Phương Thê, ví như những người đàn bà vây quanh anh trước kia.

Sau khi Tần thị vượt qua nguy hiểm, những đàn bà kia lại quay về, còn lấy cớ rất hay, nhưng anh không còn tin nữa.

Mặc dù ban đầu không yêu họ, nhưng những lời thề son sắt nói yêu anh, nhưng người cuối cùng giúp anh lại là Phương Thê.

Từng cho Phương Thê nói thích anh và họ nói thích giống nhau, bây giờ mới biết khác biệt.

Anh thích những phụ nữ xinh đẹp, nhưng thật sự thích chuyện gì ngăn cản cũng không được .

Phương Thê lại trầm mặc.

Cô có chút động lòng, dù sao cũng từng thích Tần Tiêu Nhiên.

Đối với anh vẫn còn có cảm giác .

Nhưng cô vẫn chưa ti

Có lẽ là không tin mình thôi.

Năm năm không thay đổi được chuyện gì, lại có thể lập tức thích cô sao?

Hay là nói anh làm như vậy, chỉ vì trả ân tình của cô?

Nếu như không yêu, cho dù ở cùng một chỗ, cuối cùng vẫn sẽ tách ra.

Hơn nữa cô đã quyết định không hề kiên trì nữa.

Cuối cùng Phương Thê vẫn không có nói xong.

Mấy ngày tiếp theo, Tần Tiêu Nhiên bồi bên cạnh cô, mỗi ngày cùng một thời gian cùng cô thăm cha mẹ cô, sau đó lại đưa cô về khách sạn.

Phương Thê cũng yên tĩnh lại.

Cô tính mấy ngày nữa trở về thành phố H.

Mấy ngày nay, Tần Tiêu Nhiên nói với cô rất nhiều, nói đến chuyện lúc đại học, cũng nói chuyện cô làm cho anh.

Bây giờ nghe, cô mới phát hiện ra mình đã làm cho anh rất nhiều chuyện.

Lúc đại học đưa cơm đưa đồ ăn, đến nỗi vì giúp anh mua đồ mà trốn lớp.

Khi đó, tính tình vẫn còn rất trực tiếp, sẽ không che giấu, xác định thích anh, cho nên liền đuổi theo anh, có lẽ trong mắt anh đã trở thành người đánh chết cũng không chịu từ bỏ.

Tốt nghiệp, cùng anh đến nơi này, làm thư ký của anh.

Giúp anh giải quyết rất nhiều chuyện, đã từng vì anh chịu qua

Bây giờ tay cô mỗi khi trời mưa sẽ đau nhức, đây là vì đẩy anh ra mà bị xe đụng vào .

Ban đầu mình thật rất dũng cảm, xác định chuyện gì sẽ bất chấp tất cả đi làm.

Nhưng khi bị tổn thương quá nhiều, dần dần nản lòng thoái chí, cũng bởi vì phần công việc này, bắt đầu học được rất nhiều thứ.

Người bắt đầu trở nên khéo đưa đẩy, nhưng lại ít đi phần dũng khí lúc ban đầu.

Đến cuối cùng, cô đã hoàn toàn không nhắc tới chuyện thích anh, thậm chí bình tĩnh giúp anh tặng hoa tặng quà, mua thức ăn đặt phòng cho những cô gái khác.

Mặc dù trong lòng khó chịu .

Anh biết, Tần Tiêu Nhiên muốn cho cô nhớ tới mình thích anh, nhưng cô đột nhiên lại cảm thấy anh rất tàn nhẫn.

Những ký ức kia thật ra thì không đẹp tí nào.

Anh lại nhấn tâm làm cô đau lòng như lần đầu nữa sao?

Phương Thê cuối cùng không trả lời.

Nhìn ra ngoài, thời gian đã không còn sớm, Phương Thê ra khỏi phòng, đến cửa khách sạn.

Tần Tiêu Nhiên đã ở nơi đó, như thường ngày, bọn họ đến nghĩa địa, như bình thường, ở nơi nào dừng lại một lúc.

Trên đường trở về, Tần Tiêu Nhiên nắm tay Phương Thê, nghiêm túc nói: "Thê Thê, em đã suy nghĩ thế nào?"

Phương Thê cúi đầu, nhìn đôi giày của mình không nói.

Cô còn tưởng rằng Tần Tiêu Nhiên hiểu ý của cô, thì ra a

Tần Tiêu Nhiên thấy Phương Thê không nói, trong lòng nôn nóng, lại nhìn Phương Thê cúi thấp đầu, đường cong rất đẹp, vì thế làm người khác động lòng.

Vì vậy anh đi theo con tim, tay nâng cằm Phương Thê, hôn lên môi cô.

Không phải là lần đầu anh hôn môi cô, trước kia từng cố ý hôn cô muốn làm nhục cô, khi đó chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế.

Phương Thê ngẩn người, nhưng rất nhanh đẩy anh ra.

"Tiêu Nhiên, chúng ta cứ như vậy đi, anh đừng ở trên người em tổn tâm tư nữa."

Đến lúc này, Phương Thê đã quyết định.

Khi anh hôn cô, cô đột nhiên nhớ tới trước kia.

Khi đó, anh đối với cô rất tồi tệ.

Bây giờ cô suy nghĩ một chút cũng cảm thấy kỳ quái, ban đầu mình thế nào lại chịu được.

Nói lời như vậy, không phải trả thù anh, là thật sự đã quyết định.

Cô cảm thấy Tần Tiêu Nhiên cũng có phần kiên nhẫn kia.

Có lẽ anh thật sự không thích hợp cô.

Giữa bọn họ cũng kém rất nhiều, người nhà của anh chắc chắn sẽ không chấp nhận cô.

Ban đầu cha yêu mẹ thế nào, lại không thể đi tới cuối cùng.

Cô và Tần Tiêu Nhiên

Lúc này, lý trí của cô cũng khiến chính mình cảm thấy khiếp sợ.

Cô rõ ràng biết, Tần Tiêu Nhiên sẽ không bởi vì cô mà buông tha tất cả, coi như anh thật sự có chút thích cô.

Cho nên về sau, cô sẽ tìm một người cùng thế giới với cô mà qua cả đời.

Bình bình đạm đạm làm sao lại không phải là một loại hạnh phúc?

"Thê Thê, anh ——"

Tần Tiêu Nhiên không nghĩ tới mình làm nhiều như vậy, lấy được lại là đáp án kia.

Người như họ, rất ưu tú, có lẽ chưa bao giờ trả giá qua, cho nên anh cho rằng mình bỏ ra đã nhiều.

Cho nên Phương Thê trả lời khiến Tần Tiêu Nhiên không thể tin.

"Được rồi, chúng ta đi thôi."

Phương Thê không muốn nói thêm gì nữa, xoay người đi về phía trước.

Tần Tiêu Nhiên chưa đi theo, đứng nguyên tại chỗ nhìn cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gây gổ, bị thương

Lúc trở về thành phố H, Phương Thê ngồi xe Tần Tiêu Nhiên trở về.

Anh đưa cô đến trước cửa nhà Doãn Văn Trụ. Cô nói cảm ơn với anh, rồi mở cửa xuống xe.

Mới vừa đi mấy bước, sau lưng truyền đến tiếng của Tần Tiêu Nhiên, "Thê Thê, anh hi vọng em suy nghĩ lại."

Phương Thê muốn trả lời, thế nhưng anh lại trực tiếp lái xe đi rồi.

Nhìn xe anh rời đi, lúc này Phương Thê mới xoay người, mới phát hiện cửa nhà đã mở ra.

Doãn Văn Trụ dựa trước cửa, cười như không cười nhìn cô.

"Chịu trở về?"

Giọng lười biếng của anh không thay đổi, lại nhiều mấy phần giễu cợt.

"Vâng."

Phương Thê rất rõ

ràng, lúc này tâm tình Doãn Văn Trụ không tốt, cho nên cô thức thời không nói thêm gì, nghiêng người, muốn từ bên cạnh anh đi vào.

Mới vừa đi mấy bước, liền bị Doãn Văn Trụ bắt được tay.

"Thế nào? Cứ như vậy không muốn gặp tôi? Vậy cô trở về làm gì? Mới vừa rồi nên cùng Tần Tiêu Nhiên trở về nhà của anh ta." (HN : anh nỳ ghen rùi)

Anh cho rằng cô thật sự muốn một người yên tĩnh nghỉ ngơi để anh quay về, còn tưởng rằng cô thay anh suy nghĩ.

Nhưng lúc anh phất người ở sau lưng bảo vệ cô là lúc biết hết mọi chuyện, anh mới phát hiện mình sai lầm rồi.

Buồn cười, sai lầm rồi.

Thì ra đuổi anh trở về là vì Tần Tiêu Nhiên muốn tới

Doãn Văn Trụ rất tức giận, cho nên anh cũng xem nhẹ, một chút chi tiết mà người kia báo tới.

"Em——"

Phương Thê ngẩng đầu nhìn anh, thì ra anh mới vừa rồi đã nhìn thấy.

Nhưng vì sao lại tức giận như vậy?

Anh không phải cũng biết sao?

Ban đầu cô là vì Tần Tiêu Nhiên mới có thể có liên hệ cùng anh.

Trong lòng mơ hồ có loại hiện tượng giả tạo, nhưng rất nhanh cô liền đem loại ý tưởng không lý trí này quẳng mất ở sau đầu.

Đó là không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Cô muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn còn không biết nên nói gì.

Doãn Văn Trụ thấy cô không nói, đưa tay nắm cằm cô : "Đuổi tôi trở về chính là vì cùng người tình cũ hẹn hò sao? Cứ như vậy không chịu cô đơn? Cứ như vậy thích anh ta? Thế nào? So với tôi, kỹ xảo của anh ta tốt hơn sao?"

Anh càng lấn càng gần, đến cuối cùng hai người đều nhanh dần lại cùng nhau, "Nhưng nếu bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, thì cho tôi an phận. Không nên tùy tiện cứ để người đàn ông khác cời quần áo của cô, cũng không cần tùy tiện leo lên giường người đàn ông khác."

"Em cùng anh ta không có gì."

Bị anh hiểu lầm như vậy, Phương Thê vẫn là suy nghĩ muốn giải thích.

Mấy ngày ở thành phố C, là lúc bọn họ gần gũi nhau nhất.

Cô thật sự rất cảm ơn anh, đã từng nghĩ tới ít về sau muốn cùng anh chung sống tốt hơn.

Cô cho rằng quan hệ của bọn họ trong đó sẽ cải thiện, không nghĩ rằng lại tồi tệ hơn.

"Không có gì? Cũng dám ở trên đường hôn, ai biết ở trong bóng tối còn làm cái gì?"

Doãn Văn Trụ lạnh giọng hừ nói.

Anh làm sao biết?

Phương Thê đối mặt tầm mắt của anh, "Anh theo dõi em?"

Nếu không anh làm sao lại biết.

Doãn Văn Trụ tức giận, rất tức giận.

Anh là đang bảo vệ cô, lại bị nói thành theo dõi.

Tay nắm cầm cô hơi dùng sức, anh không che miệng mà nói: "Đúng, tôi chính là phái người theo dõi cô, ai biết cô sẽ làm chuyện gì tổn hại đến danh tiếng của nhà Doãn Văn. Tôi lại không muốn mình bị người khác cảm sùng cũng không biết."

"Tại sao anh lại làm như vậy?" Phương Thê cũng tức giận.

Cô cho rằng ít nhất anh sẽ tin tưởng cô, lại không nghĩ rằng anh nghĩ như thế.

Ở thành phố, chính sự dụ dỗ của anh, đã thiếu chút nữa khiến cô luân hãm.

Vì sao quay người lại đã thay đổi như vậy?

Còn nói từ đầu đến cuối, đều chẳng qua là cô một bên tình nguyện mà thôi.

"Tôi vì sao không thể làm như vậy? Tôi chính là người trả tiền cho cô. Nể tiền, nên làm tốt, đạo đức nghề nghiệp cô cũng nên có đi."

Người gây sự Doãn Văn Trụ, ngay sau đó ngày thường giọng nói lười biếng đã thêm vài phần lạnh lùng.

"Cô không phải vẫn giả bộ rất bình tĩnh sao? Vì sao hôm nay lại tức giận? Bởi vì tôi quá rầy đến cô thân mật với Tần Tiêu Nhiên sao?"

Đúng vậy a, anh đưa cô tiền, giữa bọn họ cũng chỉ là hợp đồng hôn nhân.

Cô không quên, không cần anh nhắc nhở.

Nhưng lời nói như vậy, thật đã thương người.

Phương Thê cũng bắt đầu miệng trở nên không chừng mực, "Xem ra Tổng giám đốc Doãn Văn còn nhớ rõ chuyện giữa chúng ta cũng chỉ là hợp đồng, vậy tôi đã làm gì anh cũng không cần phải tức giận như vậy. Trên hợp đồng cũng không có nói không thể cuộc sống cá nhân của chính mình đúng không? Tôi thích Tần Tiêu Nhiên, không phải sớm anh đã biết sao?"

Sau khi nói xong, Phương Thê liền hối hận.

Cô đang làm gì vậy?

Rõ ràng nên bình tĩnh một chút, nhưng mới vừa rồi cô đã không thể bình tĩnh.

Cùng như đứa bé, nói những lời tức giận.

Rõ ràng lời nói của Doãn Văn Trụ sẽ không khiến cô đau lòng, bởi vì chẳng qua chỉ là người xa lạ.

Nhưng vì sao mình lại tức giận như thế? Thế nhưng cũng không nên nói như thế.

Về mặt Doãn Văn Trụ lạnh hơn, anh kéo Phương Thê vào trong nhà, một cước đá lên cửa, lại đem cô kéo lên ghế salon, không chút do dự đẩy ngã.

Cả người anh cũng đặt trên người của Phương Thê, không để cho cô có một chút đường sống để phản kháng.

"Bây giờ tôi sẽ cho cô biết ai là người đàn ông của cô, ai mới là người nắm giữ hết mọi thứ."

Tiếng nói vừa ngừng, tay của anh cũng không nể tình chút nào xé toang quần áo trên người Phương Thê.

Không có bất kỳ khúc dạo đầu, anh tuyệt tình tiến vào cô, không có bất kỳ dụ dỗ có thể nói.

Đau, rất đau.

Phương Thê muốn phản kháng, nhưng bị anh chặt chẽ áp chế, căn bản không có cách nào nhúc nhích.

Anh cũng không có chút nào thương tiếc, không cho cô thích ứng thời gian, cũng rất nhanh chuyển động.

Thân thể rất đau, tâm cũng rất đau, cảm giác bị làm nhục đánh úp trong đầu Phương Thê.

Đã tính như vậy, cô vẫn là dần dần có cảm giác.

Thân thể phản ứng, ngay cả mình đều không thể khống chế.

Cô cảm thấy xấu hổ.

Rõ ràng là bị cưỡng, lại vẫn có cảm giác như thế.

Doãn Văn Trụ cũng nhận ra, cúi người cắn vành tai của cô, "Không phải nói thích Tần Tiêu Nhiên sao? Vì sao ở dưới người tôi cũng có cảm giác? Hay là nói cô là một người đàn bà lẳng nhăng?"

Nghĩ tới cô có khả năng bị người khác ôm vào trong ngực, bị người khác đoạt lấy, anh không ức chế được tức giận.

Anh phát hiện mình không thích cái ý nghĩ này, rất không

"Anh không phải cũng vậy sao? Rõ ràng trong lòng đã có cô gái mình thích, còn không phải đối với người khác cũng có cảm giác, chúng ta giống nhau thôi."

Phương Thê không nhịn được phản bác.

Trên thân thể không cách nào phản kháng, sức lực so ra cũng kém anh, cô cũng chỉ có thể ở trong lời nói phản kháng.

Cô thật ra cũng không như biểu hiện ở mặt ngoài.

Lúc không thể áp chế chính mình nữa, bản tính liền lộ ra.

Vừa nghe cô nói như thế, sắc mặt Doãn Văn Trụ càng khó coi hơn.

Cô lại dám nói Hạ Sơ.

Đó là vết đau trong lòng anh.

"Còn có hơi sức cãi lại phải không?"

Anh hừ nhẹ một tiếng, động tác càng nhanh thêm, căn bản không cho cô cơ hội thở dốc.

Cô rốt cuộc đang làm gì?

Rõ ràng phản kháng càng nhiều, bị thương cũng sẽ càng nhiều, cô vì sao còn phải lần lượt xúc động.

Phương Thê cuối cùng ngưng phản kháng, mặc cho anh trên người cô tùy ý xâm phạm.

Nhìn cô vốn là tràn đầy tức giận lại lẳng lặng trở nên lạnh nhạt, anh biết cô lại bắt đầu dấu điểm bản tính của mình.

Mà anh lại càng không thích như vậy.

Anh hung hăng đoạt lấy cô, hoàn toàn đoạt lấy cô, một lần lại một lần.

Đến cuối cùng rút người ra rồi đi, điên cuồng đập cửa rồi đi, chỉ còn Phương Thê toàn thân suy yếu nằm trên salon.

Phương Thê ngủ một lúc lâu, mới khôi phục chút hơi sức, chống cơ thể lên, tới phòng mình.

Cô mở hành lý của mình ra, nghĩ cảm bộ quần áo đi tắm, tuy nhiên phát hiện toàn bộ quần áo trong túi hành lý đều không thấy.

Có chút nghi ngờ mở tủ quần áo ra, lúc này mới phát hiện ra quần áo của cô đều treo trên tủ.

Đây là anh giúp cô lấy ra sao?

Phương Thê nhìn những thứ quần áo bị treo có chút lộn xộn kia có chút mất hồn.

Cô không đem quần áo từ túi hành lý lấy ra, bởi vì cô biết mình cuối cùng có một ngày sẽ rời đi .

Nếu muốn rời khỏi, cũng không cần lưu luyến.

Cô đây là đang nhắc nhở mình.

Cô không thuộc về nơi này, không thuộc về cái thế giới này, cho nên vẫn do dự để bên ngoài.

Như vậy anh làm như thế là có ý tứ gì?

Tại sao giữa bọn họ lại biến thành như vậy?

Phương Thê hơi lắc đầu, không muốn lại đi suy nghĩ nữa, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau hôm ấy, Doãn Văn Trụ vẫn chưa trở về.

Phương Thê phát hiện lòng mình có chút mất mát.

Cảm giác như thế biết là không được, nhưng lại không cách nào ngăn cản.

Ngôi nhà rất lớn, thế cho nên càng lộ vẻ trống rỗng.

Đều nói người tịch mịch ưa ở trong phòng nhỏ, hình như cô cũng là như vậy, tình nguyện ở một căn phòng nhỏ có thể nhìn tới cuối, cũng không muốn ở trong căn phòng như vậy, khiến tịch mịch phóng đại vô số lần.

Doãn Văn Trụ không trở về, nhưng cuộc sống Phương Thê vẫn phải tiếp tục.

Cõi đời này ai cũng sẽ không vì người nào rời đi mà sống không được nữa, cô cũng vậy.

Cô vốn không nên đi dựa anh.

Phương Thê lại bắt đầu đi ra ngoài tìm công việc.

Không tìm được công việc thích hợp, lại nhìn thấy không nên nhìn thấy một màn.

Tần Tiêu Nhiên ôm hôn một phụ nữ bên cạnh xe.

Thật ra thì tình cảnh như thế, cô cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng vào giờ phút này, lại khiến cô cảm thấy châm chọc.

Mấy ngày trước, anh còn nói với cô như vậy, mấy ngày sau, thế nhưng anh lại ở chỗ này cùng một cô gái khác thân mật như thế.

Thực sự, anh đối với cô không phải là thật lòng.

Như vậy cũng tốt, Phương Thê cảm giác mình cũng không đau lòng nhiều.

Có lẽ là bởi vì đã sớm đoán được kết quả này.

Thời gian 5 năm, có lẽ cô so Tần Tiêu Nhiên hiểu rõ anh hơn.

Anh có lẽ đối với cô có chút cảm giác, nhưng tuyệt đối không quá sâu, hơn nữa anh cũng không am hiểu chờ đợi.

Cô đợi anh năm năm.

Thế mà anh ngay cả đợi cô năm ngày cũng không thể đợi.

Đây chính là chênh lệch.

Tần Tiêu Nhiên cũng nhìn thấy cô, nhưng lại không tới đây, chẳng qua là thoáng buông cô gái kia ra một chút.

Cô gái kia biết Phương Thê, là con gái của lão tổng một công ty có qua lại với Tần thị.

Hơn nữa ban đầu cha Tần Tiêu Nhiên cũng có tính đám hỏi với bọn họ.

Cho nên đây chính là chân tướng, Tần Tiêu Nhiên tuyệt sẽ không bỏ lại cô gái kia tìm đến cô.

Phuong Thê cười cười với anh, sau đó xoay người rời đi.

Cô cảm thấy chính mình thật sự càng ngày càng mờ nhạt đã được định rồi, lại có thể mỉm cười với anh.

Mới vừa trở về nhà, Tần Tiêu Nhiên đã gọi tới.

"Thê Thê, không phải em nghĩ như vậy, anh không thích cô ta."

Phuong Thê vô cùng tỉnh táo hỏi, chưa bao giờ có tỉnh táo

"Anh nói anh yêu thích tôi, vậy anh sẽ lấy tôi sao?"

Tần Tiêu Nhiên trầm mặc một lúc, mới mở miệng nói: "Phuong Thê, trừ cưới em, anh cái gì cũng có thể đáp ứng em."

Phuong Thê khẽ cười, "Nhưng trừ muốn một cái danh chính ngôn thuận, còn lại tôi cái gì cũng không muốn."

Lúc ban đầu anh nói những câu đường hoàng đó, thì ra chưa bao giờ cân nhắc qua cưới cô.

Anh làm muốn cô trở thành người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng sao?

Chờ anh sau khi kết hôn coi anh như tình nhân?

"Thê Thê, em nên hiểu anh."

"Tần Tiêu Nhiên, tôi không thương anh."

Phuong Thê từng chữ từng câu mà nói.

Không muốn tiếp tục dây dưa với Tần Tiêu Nhiên nữa, có lẽ đã đợi năm năm, lòng của cô đã sớm chết rồi.

"Em yêu Doãn Văn Trụ rồi sao?"

Tần Tiêu Nhiên mang theo vài phần tức giận hỏi.

Nhưng tại sao anh lại chất vấn cô?

Phuong Thê cũng không muốn giải thích với anh.

"Vâng"

Nếu như đáp án này có thể làm cho anh trả lại an tĩnh như ban đầu, Cô có thể nói đi

Cô hiểu, Tần Tiêu Nhiên rất kiêu ngạo, cho nên tuyệt sẽ không dây dưa với một cô gái không thích mình nữa.

Thực sự, Tần Tiêu Nhiên liền cúp máy.

Nhưng trước khi cúp máy, anh còn bỏ xuống một câu nói.

Anh nói, không nghĩ tới cô cũng như những người đàn bà kia.

Loại đàn bà nào?

Đàn bà chỉ thích tiền và địa vị ư?

Nhưng không sao, anh muốn nghĩ thế nào cũng không quan hệ.

Cứ như vậy đi, nếu quyết định cắt đứt, thì phải rõ ràng.

Ở phương diện nào đấy, Phuong Thê rất quật cường.

Chiều nay, Doãn Văn Trụ vẫn chưa trở về.

Cô biết, những người như anh thì làm sao có thể ở căn phòng nhỏ như vậy?

Đúng vậy, nơi này chẳng qua là phòng, không phải nhà.

Ngày thứ hai, vừa lúc Phuong Thê ra cửa liền gặp Ông Vương, nói là Doãn Văn Thịnh tới đón cô.

Cô không có cự tuyệt, ngồi lên xe.

Xe tới trước một căn biệt thự của gia đình Doãn Văn, bên trong trừ Doãn Văn Thận, còn có Âu Nhã Nhi.

Phương Thê đã sớm biết chuyến đi này sẽ có mục đích, nhưng cô vẫn phải tới, cũng không muốn lùi bước.

Ngày hôm qua suy nghĩ cả quyết định không cùng Doãn Văn Trụ dây dưa nữa.

Nếu anh và cô đã đến bước này, như vậy thì cũng không cần làm bộ nữa.

Nếu như Doãn Văn Thận có thể lấy được hợp đồng ly hôn và hiệp nghị, muốn cô rời đi cũng có thể.

Thật ra thì cô không muốn sống ở chỗ này.

Cái thành phố này không còn gì để lưu luyến, cần gì ở lại nữa.

Cho nên không chờ Doãn Văn Thận và Âu Nhã Nhi mở miệng, Cô tự ý mở miệng nói trước: "Tôi có thể rời đi, nhưng tôi không có quyền làm chủ. Giấy kết hôn gì, đều ở trên tay Doãn Văn Trụ."

"Cô thật sự đồng ý?"

Âu Nhã Nhi vốn chuẩn bị xong một đồng lời nói làm nhục Phương Thê, nhưng bởi vì một câu nói của Phương Thê mà toàn bộ đều cấm ở cổ họng, cô có chút không thể tin.

"Ừ, chỉ muốn mấy người có thể lấy được đơn thỏa thuận ly hôn."

Phương Thê gật đầu một cái, thản nhiên nói.

"Đây là do cô nói, không thể đổi ý, tôi sẽ không đổi đài kén với cô."

Doãn Văn Thận nhìn Phương Thê một cái, lãnh đạm nói.

Đúng là ưa thích tiền.

Phương Thê không giải thích gì, bởi vì coi như cô nói không muốn, người ta cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi cái nhìn với cô.

Cô quyết định không hề đối xử kém với bản thân mình nữa.

Cho nên những thứ tiền kia, cô sẽ nhận lấy.

"Đúng vậy, đây chính là do cô nói, không cần quay người lại, lại đi quán lấy anh Trụ."

Âu Nhã Nhi có chút khinh thường nói.

Đối với Âu Nhã Nhi, Phương Thê không muốn để ý tới.

Cho nên cô chẳng qua là thản nhiên nhìn cô ta một cái.

Nói xong những lời mình nên nói, Phương Thê không muốn ở lại lâu hơn, xoay người rời đi.

Nơi này rất vắng vẻ, nhưng Phương Thê cũng không muốn cầu người nhà này đưa cô.

Coi như đi, cô cũng sẽ đi trở về.

Nhưng chưa ra biệt thự mấy bước, mấy người đeo mặt nạ đã vây quanh cô.

Phương Thê vừa nhìn không đúng, xoay người liền chạy ngược về.

Cô biết năng lực bản thân, đối phó một người còn có thể, nhưng với những người này thì không thể cho dù cố hết sức, hơn nữa cô lại không biết những người này bản lĩnh ra sao.

Lại nói, đây là nơi nào, tại sao lại có những dạng người này xuất hiện?

Những người này rõ ràng chính là nhằm về phía cô .

Điều này làm cho cô cảm thấy lần mời vốn chính là một âm mưu.

Đã như vậy, Cô về tìm hai

Lúc cần thiết, trước tiên đối phó anh giữ cửa, cô vẫn có thể làm được.

Khi Phương Thê trở lại biệt thự, Doãn Văn Thận và Âu Nhã Nhi đang tính rời đi.

Thấy Phương Thê, Doãn Văn Thận nhíu nhíu mày nói: "Tại sao lại trở lại?"

Ở căn biệt thự này vì ông vốn có kế hoạch của ông, nếu như Phương Thê không đồng ý, vậy không thể khác hơn là chọn lựa phương pháp cần thiết.

Nhưng cô ta lại đáp ứng.

"Những người đó có phải nên xử lý không?"

Phương Thê chỉ mấy người phía sau cách cô không xa.

Doãn Văn Thận nhìn những người đó, không vui nói: "Cô cho rằng tôi tìm đến sao?"

Mặc dù anh từng ý nghĩ tạm thời nhốt cô, nhưng những người kia ông căn bản không biết.

Nhưng bên cạnh biệt thự nhà Doãn Văn, làm sao lại xuất hiện thứ người như thế?

Âu Nhã Nhi ở một bên vô cùng nôn nóng, làm sao cô lại quên vụ này rồi?

Cô vốn cho rằng Phương Thê sẽ không đáp ứng rời Doãn Văn Trụ, cho nên liền tìm những người này, nghĩ thừa dịp lúc cô ta rời đi sẽ bắt cóc cô ta.

Nhưng không nghĩ tới Phương Thê sẽ đáp ứng, dự đoán này cùng kế hoạch vạch ra ban đầu đã vượt ngoài tầm kiểm soát của cô.

Nhưng ở trước mặt Doãn Văn Thận, tất nhiên cô sẽ không đi thừa nhận.

Cô ngược lại oán giận Phương Thê, chỗ nào không chạy, lại chạy trở về.

Cô nháy mắt với những người đó, nhưng những người đó lại không nhìn thấy.

Phương Thê căn bản không biết gì, chuyện này, hai người đều lòng mang kế hoạch nham hiểm.

"Không phải là mấy người?"

Phương Thê có chút hoài nghi nhìn bọn họ.

Mà lúc này, năm người kia cũng đi tới trước người họ.

Hộ vệ Doãn Văn Thận nhanh chóng che chở trước người Doãn Văn Thận và Âu Nhã Nhi.

"Mấy người là người nào?"

Doãn Văn Thận nhìn những người đó nói.

Mấy người kia không trả lời, ba người đứng yên, nhìn chăm chăm bọn họ, hai người khác lui sang một bên.

"Đại ca, làm sao bây giờ?"

Doãn Văn Thận rất có tiếng ở thành phố H, dĩ nhiên bọn họ đã gặp qua.

"Có thể làm sao? Nếu như chỉ có chuyện của con bé nhà họ Âu kia, lúc này rút khỏi còn kịp, nhưng người nọ phân phó, chúng ta có thể làm trái sao? Nếu phải làm, thì phải làm lớn. nhà Doãn Văn và nhà họ Âu lại rất nhiều tiền, chúng ta dọa một khoản sau đó liền lập tức rời khỏi nơi này."

Hai người quyết định, nhanh chóng ra hiệu bằng mắt với ba người kia.

Bốn người từ bên hông móc ra một cây dao.

Còn người thủ lĩnh chính là móc ra một khẩu súng.

Đây chính là súng, anh ta căn bản chưa dùng qua.

Nhưng người nọ đã ra lệnh, nhân tiện là quà tặng anh.

"Ngoan ngoãn đi theo chúng ta, dao súng không có mất."

Âu Nhã Nhi vốn chỉ gọi vài tên côn đồ, nhưng khi nhìn thấy tình hình này, trong lòng không khỏi bối rối.

Chẳng lẽ mấy người này không phải mấy người kia.

Trong lòng bắt đầu run sợ, "Mấy người có biết chúng tôi là người nào không?"

Người cầm đầu cười nói, "Chính là biết mấy người là ai, cho nên mới tìm tới mấy người."

Bây giờ nhìn lại, bọn họ cảm thấy Phuong Thê ngược lại thành thứ yếu, nhưng tới nơi này rồi thì giải quyết cô ta luôn.

Mấy hộ vệ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao đó cũng là súng.

Doãn Văn Thận dù sao cũng là người có máu mặt, đứng ở đó, cũng không nhìn ra sợ hãi gì.

Mà Âu Nhã Nhi đã sớm núp ở phía sau ông, chỉ sợ những người đó làm bị thương.

Phuong Thê cũng có chút sợ, nhưng không biểu hiện ra.

Bởi vì cho dù sợ, cô cũng không thể nào giống như Âu Nhã Nhi núp sau lưng Doãn Văn Thận.

Đây cũng không phải cô biết thế giới kia.

Mặc dù ngầm biết là có sự tồn tại của hắc đạo, lại không nghĩ rằng sẽ gặp phải, còn bị chỉ súng.

"Mấy người muốn thế nào?"

Doãn Văn Thận mở miệng hỏi.

"Chính là muốn ông đưa chút tiền tiêu sài."

Người cầm đầu trả lời.

Doãn Văn Thận là ai, nhà Doãn Văn có thể ở thành phố H đứng vững vàng không ngã, dĩ nhiên là vì ông ở hai nhà hắc bạch đều có cửa.

Ông không nghĩ tới ở thành phố H này còn có người dám đánh uy hiếp ông.

Xem ra mấy người này không có địa vị gì.

Đã là người có chút địa vị sẽ không làm như vậy.

Một bên ông nói chuyện với bọn họ để kéo dài thời gian, một bên nháy mắt cho hộ vệ.

Những người hộ vệ kia đều là cẩn thận chọn lựa qua, nếu như không đối phó mấy người như vậy, vậy thì ông chỉ có thể thanh toán sạch.

Thừa dịp lúc người cầm đầu nói chuyện với Doãn Văn Thận.

Một hộ vệ dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía người cầm đầu.

Bắt được tay đoạt lấy súng trong tay anh ta.

Chỉ cần không có súng, bọn họ cũng không thể gây sợ hãi gì nữa.

Lại không nghĩ tới trong súng không có đạn, xem ra bọn họ chẳng qua là lấy ra hù dọa.

Những người đó không có súng, hai hộ vệ tự nhiên sẽ không e ngại bọn họ nữa, hai người lên trước, liền cùng bọn họ đánh nhau.

Nói thật thì Phuong Thê chạy về là đúng.

Bằng không chỉ mình cô là không thể đấu lại bọn họ, hơn nữa trên tay bọn họ còn có dao.

Võ thuật của hộ vệ rất tốt, lập tức đánh năm người nằm xuống đất.

"Đưa vào cục."

Doãn Văn Thận liếc nhìn mấy người trên đất, lãnh đạm nói.

Hộ vệ lên tiếng trả lời, bắt đầu đi tới mấy người té trên đất.

Gặp người bị chế ngự, Âu Nhã Nhi không sợ nữa, từ sau lưng Doãn Văn Thận đi ra, hùa theo nói: "Đứng, đưa vào, lại dám tới uy hiếp chúng tôi."

Câu nói kia của Doãn Văn Thận kích thích bọn họ, bị đưa vào đó, nhất định phải ngồi mấy năm, còn không bằng đánh một trận.

Một kẻ cách Doãn Văn Thận gần nhất nhân lúc mọi người không chú ý liền cầm dao lên hướng về phía Doãn Văn Thận.

Ở giây phút chỉ mảnh treo chuông, hộ vệ căn bản không kịp trở tay.

Âu Nhã Nhi theo bản năng đẩy người Doãn Văn Thận ra, ngược lại, khi nào Phương Thê đã kéo ông lại, một cước đá bay người cầm dao kia.

Nếu như chỉ có một người, cô có thể đối phó.

Dù không thích Doãn Văn Thận, nhưng cô không thể thấy chết mà không c

Vốn hai hộ vệ của ông giúp cô một lần, Cô chỉ không muốn thiếu ân tình người khác mà thôi.

Mà cũng trong nháy mắt một giây này, Phương Thê chỉ cảm thấy ngực truyền đến một cơn đau đớn.

Cúi đầu nhìn lại, máu lập tức thấm ra, nhuộm đỏ quần áo của cô.

Thật là đau, đây chính là cảm giác bị đạn bắn trúng sao?

Đây là ý nghĩ trước khi Phương Thê hôn mê.

Hắc đạo cũng có hắc đạo phép tắc, ở địa bàn người ta ra tay là không có đạo lý, cho nên người nọ âm thầm tìm những người ở địa bàn này.

Dù sao chỉ là một cô gái không quyền không thế, tìm vài tên côn đồ có thể giải quyết rồi.

Hơn nữa sẽ không thể tra được ông, càng không tra được người khác.

Nhưng không nghĩ tới mấy người này làm việc tệ vậy, ông chỉ có thể tự mình ra tay giải quyết.

Lúc này vừa vặn có thể đem tầm mắt chuyển lên người nhà Doãn Văn, như vậy sẽ không ai tra đến bối cảnh của cô gái đó.

Người này vốn chính là hướng về phía Phương Thê, nhưng bởi vì vừa rồi quá hỗn loạn, khiến Doãn Văn Thận cho rằng những người kia nhằm về ông.

Mà Phương Thê cũng trở thành người cứu ông một mạng.

Ở giây phút Phương Thê trúng đạn, có một hộ vệ liền đuổi theo, nhưng tốc độ người nọ rất nhanh, không thể nào đuổi kịp.

Doãn Văn Thận đem vài tên côn đồ cho hai hộ vệ xử lý, chính mình thì gọi 1

Nhìn cô gái té xuống đất kia, trong lòng ông có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Doãn Văn Trụ bá đạo lại ngây thơ

"Cô ấy thế nào rồi?"

Lúc Doãn Văn Trụ nhận được điện thoại chạy tới bệnh viện, Phương Thê vẫn còn trong phòng phẫu thuật, Doãn Văn Thận đang canh giữ ở bên ngoài.

"Còn chưa biết."

Lòng Doãn Văn Thận có chút phức tạp.

Lúc nguy ngập nhất, người con dâu ông chọn lại đẩy ông ra, trong khi đó cô gái ông không thích lại cứu ông một mạng.

Thật ra thì Doãn Văn Thận cũng không hỏng, chẳng qua là có chút tư tưởng dòng dõi thôi.

Còn có chính là trên người Phương Thê có quá nhiều bóng dáng của Hạ Sơ, cho nên ấn tượng đầu tiên của cô đối với ông đã không tốt.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Anh nhíu mày hỏi.

Doãn Văn Trụ không nghĩ tới chỉ mấy ngày liền xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa làm sao cô ấy lại cùng một chỗ với cha mình.

Doãn Văn Thận nói tổng thể chuyện đã xảy ra, cũng bao gồm mục đích ông tìm Phương Thê.

Doãn Văn Trụ nghe vậy không n

Anh cũng có chút không rõ, rốt cuộc người nọ là nhắm phía nhà Doãn Văn, hay là nhắm vào Phương Thê.

Ngày đó sau khi rời đi, về chuyện của Phương Thê, anh cũng gác lại rồi.

Bây giờ nghĩ lại, lòng hơi ảo não.

Anh tự nói với mình, dù ra sao, Phương Thê bây giờ trên danh nghĩa là vợ anh, dù hai người có thế nào, anh vẫn có trách nhiệm bảo vệ cô.

Anh không thích người khác động đến đồ và người của Doãn Văn Trụ anh.

"Chuyện này con sẽ tra rõ."

Doãn Văn Trụ xoay người nhìn Doãn Văn Thận, dừng một chút lại nói: "Còn có, về sau chuyện của con cha đừng quản. Cho dù con cùng Phương Thê ly hôn, cũng sẽ không cưới Âu Nhã Nhi. Nếu như lại có lần tiếp theo, con lập tức rời thành phố H này."

Doãn Văn Thận gật đầu một cái, ông cũng không muốn quản.

Thật ra thì tính tình của con mình là ông rõ nhất, nhưng ông làm vậy chỉ vì muốn nó tốt.

Rất nhiều chuyện, nó căn bản không hiểu.

Nếu như Phương Thê thật thật sự không phải là dạng đàn bà kia, thì ông cũng không thể không chấp nhận.

Doãn Văn Trụ đi qua một bên, tựa vào vách tường, lòng phiền não.

Người phụ nữ này —— thật sự không thể làm người khác bớt lo.

Những ngày này, anh đã nghĩ rất nhiều.

Lúc ban đầu là vì cô giống như Hạ Sơ, cho nên cùng cô lên giường, sau đó lại đi tới tình trạng như

Không thể nói yêu, nhưng mình hình như là thích cô.

Nhưng bây giờ chính anh cũng không thể phân rõ rốt cuộc bởi vì cô giống Hạ Sơ mà thích cô, hay chỉ đơn giản là thích.

Nhưng có thể xác định chính là, anh không muốn thấy người khác làm tổn thương cô.

Anh tỉnh táo nhớ rõ, khi mình biết tin tức này, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Có lẽ, bọn họ tiếp tục như vậy cũng không tồi.

Thời gian từ từ trôi qua, Doãn Văn Trụ càng phiền não hơn.

Vợ à, em không được phép chết đi.

Còn có rất nhiều nợ, anh còn chưa tính với em đấy.

Anh âm thầm lặng lẽ nói.

Muốn rời khỏi anh?

Không thể nào.

Anh chưa nói rời đi, cô tuyệt đối không thể rời đi, cho dù chết cũng thế.

Doãn Văn Trụ thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện, mình đối Phương Thê cái loại... Siêu cường tham muốn giữ lấy.

Lại qua một đoạn thời gian rất dài, đèn phòng phẫu thuật tắt cuộc tất.

Bệnh viện này vốn là gia đình Doãn Văn đầu tư, cho nên chuyện bảo vệ Phương Thê rất chu đáo.

Doãn Văn Trụ và Doãn Văn Thận đều ngênh đón.

"Xém một tý là trúng tim rồi, nhưng vô cùng may là không có, cho nên đã không sao, chỉ cần tỉnh lại sẽ không có trở ngại gì."

Bác sĩ mổ chính trả lời.

"Vậy nếu như không thể tỉnh lại thì sao?"

Doãn Văn Trụ nhú mày hỏi.

"Nơi bị thương lại không phải đầu, cho nên đến lúc, cô ấy dĩ nhiên sẽ tỉnh lại."

Bác sĩ hiển nhiên không dám cười nhạo Doãn Văn Trụ, có lòng tốt giải thích.

Doãn Văn Thận ngược lại cười nói: "Tiểu trụ, con là quan tâm sẽ bị loạn."

"Con dĩ nhiên biết, liên không thể thuận miệng hỏi một chút sao?"

Doãn Văn Trụ hừ nhẹ, tuyệt đối không thừa nhận mới vừa rồi mình thật sự rất nghiêm túc lo lắng cái vấn đề này.

Chẳng qua anh lại không phải học y, làm sao biết những thứ này?

Lúc Phương Thê tỉnh lại đã là sáng ngày thứ ba, bởi vì mất quá nhiều máu, nên vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy Doãn Văn Trụ tựa vào bên giường cô ngủ thiếp đi.

Tóc dài rủ xuống bên mặt anh, nơi cằm có màu xanh râu ria.

Không đúng, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là tại sao anh ở nơi này?

Mất liên ngó xung quanh, Phương Thê xác định mình đang ở bệnh viện.

Nghĩ tới xảy ra trước khi hôn mê, Phương Thê vẫn cảm thấy có chút mê mang, nhưng dường như chính mình đã không có việc gì, chỉ có vết thương còn mơ hồ đau.

Nhắc nhở cô tất cả đều không phải là mộng.

Cô lần nữa đưa ánh mắt trên người Doãn Văn Trụ.

Không phải không thừa nhận, người đàn ông này thật rất đẹp mắt.

Tay Phương Thê vô ý thức với tới anh, nhưng vì đột nhiên cửa bị mở ra mà thu về.

Cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên mang theo đồ vào.

Vừa thấy Phương Thê tỉnh, nhỏ giọng nói: "Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô tỉnh rồi."

Người phụ nữ này rất nhiệt tình, thật ra khiến Phương Thê có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Đây cũng là người bên kia.

Thấy Phương Thê có chút nghi ngờ, bà vội vã nói: "Gọi tôi thím Vương là được rồi, tôi là vợ Ông Vương, thiếu phu nhân chắc đã gặp qua Ông Vương rồi."

"Ừ."

Phương Thê gật đầu một cái, lại nói: "Gọi tôi Phương Thê là được."

Thiếu phu nhân xưng hô như thế, nghe thế nào cũng không có

Chẳng qua hai vợ chồng này đều là người nhiệt tình, cũng không có đối với cô bất kỳ kinh thường nào.

Thím Vương cũng là người sáng khoái, gật đầu nói: "Vậy ở nơi riêng tôi gọi cô là Phương Thê được không?"

Phương Thê cũng biết nhà người có tiền đều có phép tắc, cho nên không nói thêm gì nữa.

Thím Vương vừa bưng tới chậu rửa mặt cho Phương Thê, vừa nhỏ giọng nói: "Phương Thê, khi cô chưa tỉnh lại, thiển hà họ Âu rất lo lắng. Bác sĩ nói rất nhanh cô sẽ tỉnh, thiển hà họ Âu một mực ở bên cạnh chờ cô tỉnh. Nhưng một ngày rồi cô cũng chưa tỉnh, thiển hà họ Âu chạy đi chất vấn bác sĩ, không phải ông nói là không bị thương đến đâu sẽ không hôn mê bất tỉnh sao? Khiến bác sĩ người ta dờ khóc dờ cười. Sau đó bác sĩ thật vất vả giải thích rõ, thiển hà họ Âu mới giận dưng dưng trở lại. Thiển hà họ Âu nhất định rất thích cô, một mực chăm sóc cô, đều không trở về nhà."

Nghe vậy, Phương Thê hơi gật mình.

Cô không nghĩ tới Doãn Văn Trụ thế nhưng đều ở cùng cô.

Thích không?

Có khả năng sao?

Phương Thê cảm thấy thật phức tạp.

"Còn có a, bác sĩ muốn kiểm tra vết thương cho cô, thiển hà họ Âu đều không cho, lại tự mình đi kiểm tra cho cô."

Thím Vương còn đang nói, cô cũng không tâm tư lo lắng cái vấn đề này.

Nghe Thím Vương nói chuyện Doãn Văn Trụ, cô nhìn không được

Thì ra anh cũng có lúc ngây thơ như vậy.

Mà lúc này đây, Doãn Văn Trụ mới tỉnh lại, nghe Thím Vương nói đến chuyện của mình, nhìn người phụ nữ kia còn cười vui vẻ đến vậy, sắc mặt già vờ trầm xuống hừ nói: "Cười đã chưa? Vợ."

"Không có, em chỉ là cảm thấy anh thật đáng yêu."

Phương Thê còn chưa kịp phản ứng, chẳng qua là thuận miệng đáp.

Đợi đến Doãn Văn Trụ lần đến gần cô hơn, cô mới hồi hồn lại, phát hiện anh đã tỉnh lại.

Vì vậy nói có chút xấu hổ: "Anh đã tỉnh à?"

"Em cũng cười ra tiếng rồi, anh có thể không tỉnh sao?"

Người đàn bà này, lại còn dám cười anh?

Cũng không thể nghĩ anh đây là vì người nào?

"Em chỉ cảm thấy ——"

Phương Thê cẩn thận từng li từng tí nhìn anh một cái.

Tức giận sao?

Sẽ không hẹp hòi như vậy đi.

Chẳng qua cô thật đúng là không hiểu anh, có đôi khi chẳng biết tại sao lại tức giận, có đôi khi đột nhiên lại chạy về đối với cô rất tốt.

"Nhìn gì vậy, anh là người hẹp hòi như vậy sao?"

Doãn Văn Trụ nói giọng

Mặt đều đen rồi, còn không gọi là tức giận?

Phương Thê quyết định không nói lời nào thì tốt hơn.

"Thiển hà họ Âu, thiếu phu nhân vừa tỉnh, thiển hà họ Âu làm vậy sẽ đề lên vết thương của thiếu phu nhân."

Thím Vương ở một bên nhắc nhở.

Lúc này Phương Thê mới phát hiện, người nào đó cũng sắp nhanh đề lên người cô.

"Đau?"

Doãn Văn Trự chống thân thể lên, nhìn Phương Thê hỏi.

Mỗi lần gần anh như vậy, Phương Thê cảm thấy có cổ cảm giác bị áp bách.

Thật ra thì anh cũng không có đề lên cô, chẳng qua là nhìn có vẻ gần thôi, nhưng anh nếu hỏi thế rồi, Phương Thê liền thuận nước đẩy thuyền gật đầu.

Doãn Văn Trự ngồi lại chỗ cũ, nhìn về phía Thím Vương, "Thím Vương, về sau không được nói chuyện riêng của tôi."

"Thiên hà họ Âu, tôi đây là muốn cho thiếu phu nhân biết thiên hà họ Âu lo lắng thiếu phu nhân, lại nói đây cũng được xem là chuyện riêng sao."

Thím Vương cười híp mắt trả lời, lại hỏi: "Thiên hà họ Âu, tôi đem bữa sáng tới, thiên hà họ Âu ở lại cùng thiếu phu nhân ăn sao?"

Phương Thê nhìn ra được, thái độ của Doãn Văn Trự đối với Thím Vương không phải là thái độ của chủ nhân đối với người giúp việc, ngược lại hơn vài phần thân thiết.

Doãn Văn Trự đáp một tiếng sau liền đứng dậy vào phòng tắm.

Chờ anh lúc đi ra, lại khôi phục Doãn Văn Trự trong ngày thường lười biếng mê người, chẳng qua là lúc này còn mang theo vài phần mệt mỏi.

Phương Thê đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

Anh vốn là như vậy, đột nhiên đối với cô tốt, khiến cô không kịp đề phòng.

Chuyện ở thành phố C như vậy, lần này lại như thế.

Thì ra khi tỉnh lại có một người lo lắng là cảm giác như vậy.

Rất nhiều năm, lúc bị bệnh đều chỉ có một mình, không ai chăm sóc, cũng không nói một câu hỏi han ân cần.

Mặc dù anh nói chuyện còn hung dữ, nhưng việc lại rất dịu dàng, rất là tỉ mỉ.

Thím Vương bày bữa sáng cho hai người xong, liền muốn đi đỡ Phương Thê.

Doãn Văn Trự lại mau hơn bà một bước, đưa tay nhẹ nhàng đỡ Phương Thê dậy, dứt khoát để cô tựa vào ngực anh.

Thím Vương nhìn bọn họ một cái cười, điều này làm cho Phương Thê cảm thấy xấu hổ.

Anh ấy làm gì vậy?

Rõ ràng giường có thể dao động lên xuống, cũng có gối có thể dựa vào.

Nghiêng đầu nhìn anh một cái, rồi lại bị Doãn Văn Trự trừng mắt, "Nhìn cái gì vậy, húp cháo."

Về chuyện thành phố C, anh còn chưa hết giận đ

Nhiều ngày không về, người phụ nữ này cũng không biết gọi lấy một cuộc .

Phương Thê cảm thấy Doãn Văn Trự ngày càng bá đạo, nhưng bá đạo như vậy lại làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào, vì vậy cúi đầu ngoan ngoãn ăn cháo .

Bây giờ, cô vẫn nên nghe lời anh thì tốt hơn.

Chờ Phương Thê ăn xong, Doãn Văn Trự lại để cô nằm xuống, lúc này mới tự ăn một ít đồ.

Bọn họ sau khi ăn xong, Thím Vương liền thu dọn đồ rồi đi.

Trước khi đi, còn cười híp mắt nói với Doãn Văn Trự: "Thiếu phu nhân bị thương, kiểm chế chút."

Cái gì gọi là kiểm chế chút?

Doãn Văn Trự trợn mắt nhìn Thím Vương một cái, "Bà cho rằng tôi là sắc lang sao?"

Vốn Phương Thê không nghe rõ lời Thím Vương, lại nghe Doãn Văn Trự thế, mới hiểu ra, rồi lại cảm thấy gương mặt có chút nóng.

"Bình thường, lúc đối mặt với người mình thích sẽ không kìm lòng nổi chứ sao."

Thím Vương vỗ tay Doãn Văn Trụ nói, lại nhảy mất mấy cái với Phương Thê mới rời đi.

Phương Thê mới biết Thím Vương nói chuyện lại dừng hẳn đến vậy.

Đợi Thím Vương rời đi, Doãn Văn Trụ mới trở lại bên giường, thái độ vẫn không thay đổi, cũng thúi như vậy.

Nếu không phải biết anh ở mép giường cô lâu vậy, cô sẽ cho rằng anh tới để đòi nợ

Suy nghĩ một chút, Phương Thê cảm thấy bây giờ vẫn không nên chọc anh thì tốt hơn, cho nên liền nhắm hai mắt lại, tính nghỉ ngơi một tý.

Doãn Văn Trụ vẫn chờ Phương Thê mở miệng, lại không nghĩ rằng người đàn bà này lại nhắm mắt ngủ, không nhìn thẳng anh.

Cảm giác như thế thật không dễ chịu tí nào.

Vì vậy đến gần, cúi đầu, môi trực tiếp dừng trên môi cô, cho cô biết sự tồn tại của mình.

Vốn chỉ có mục đích như thế, nhưng sau khi chạm môi cô, anh liền muốn nhiều hơn.

Nhưng anh nhớ đến vết thương của cô, anh vẫn là không đi sâu vào, chẳng qua là chống thân thể nhìn cô.

Phương Thê đột nhiên bị hôn, giờ phút này còn có chút ngỡ ngàng, không tự chủ được lên tiếng nói: "Anh không phải nói là anh không phải sắc lang sao?"

Nhìn vẻ mặt Phương Thê có chút vô tội, Doãn Văn Trụ lại nở nụ cười, lại cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

"Thím Vương nói qua, cái này gọi là không kim lòng nổi."

Đợi đến phục hồi tinh thần lại, Phương Thê lúc này mới biết mình đang nói cái gì.

Nhưng nhìn đến Doãn Văn Trụ cười, vậy có nghĩa là anh không còn tức giận nữa.

"Thê Thê."

Lúc Phương Thê đang cẩn thận từng li từng tí nhìn lên anh, lại nghe thấy Doãn Văn Trụ nhẹ giọng kêu cô.

Tiếng nói anh khàn khàn trong mang theo vài phần lười biếng, cực kỳ "Ừ?"

Phương Thê cảm thấy mình có phần không bình tĩnh.

Tư thế như vậy, thấy thế nào cũng rất mập mờ.

Nhưng bây giờ cô không có cách nào chống lại, thân thể không có hơi sức, vết thương vẫn còn âm ỷ đau.

"Chúng ta về sau hãy hòa thuận ở chung đi."

Doãn Văn Trụ chăm chú Phương Thê, nghiêm túc nói.

Anh sẽ đau lòng cô, cũng sẽ bị cô làm ảnh hưởng, mặc dù lúc này không cách nào hiểu đây rốt cuộc là loại tình cảm nào, nhưng nếu như hòa thuận ở chung, anh sẽ biết rõ.

Rốt cuộc là thật sự thích cô, hay chỉ vì Hạ Sơ.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, anh mới biết thời gian nhớ đến Hạ Sơ dường như ít đi.

Có đôi khi ngược lại ở rồi rầm chuyện của cô.

Phương Thê không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy.

Trước khi bị thương, cô đã quyết định muốn rời khỏi anh.

"Được không?"

Doãn Văn Trụ thấy cô không nói gì, cúi đầu lại hỏi.

ịong nói càng tản ra lười biếng, mang theo vô tận hấp dẫn.

Phương Thê vô ý thức liền gật đầu một cái.

Đợi đến lúc kịp phản ứng, cũng đã chậm.

Mình dễ dàng như vậy liền bị anh đầu độc rồi.

Người đàn ông này thật sự là yêu nghiệt, làm cho người ta không tự chủ liên trầm luân vào.

Đối mặt người như vậy, nên cách xa.

Nhưng lúc này chính mình không thể làm gì.

Thôi, chờ vết thương lành lại rồi nói.

Đợi đến vết thương lành, vẫn là rời đi, nếu không không biết về sau sẽ ra sao.

Lời của anh rất hấp dẫn, nhưng cô lại không chịu nổi.

Hòa thuận ở chung?

Như vậy sống chung bao lâu?

Như vậy thời hạn hợp đồng lại bao lâu?

Cô không chơi nổi, cô sợ mình rơi vào, cho nên cách tốt nhất vẫn là cách xa.

Cô không có quên anh có người thích.

Cô cũng không quên Doãn Văn Thận đã nói.

"Ngoan."

Doãn Văn Trữ dĩ nhiên không biết Phương Thê đang đắm chiêu suy nghĩ, thấy sau khi cô gạt đầu, liền nở nụ cười, lại cúi đầu hôn lên trán cô, lúc này mới đứng

=====

Thời gian tiếp theo, Doãn Văn Trữ đi công ty, nhưng mỗi ngày anh sẽ tới bệnh viện qua đêm.

Phương Thê nói qua mấy lần muốn anh trở về ngủ, nhưng kết quả mỗi lần đều là bị anh hôn không thở nổi.

Cho nên cô cũng không dám có ý kiến gì khác nữa, chỉ có thể nhận sự chăm sóc của anh.

Thật sự mà nói, Doãn Văn Trữ không biết chăm sóc người, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, Phương Thê cũng không còn cách nào nói anh không tốt.

Vì vậy cũng chỉ có thể học thói quen.

Nhưng anh có lẽ có hỏi người khác đi, có một số việc, lần đầu tiên sai lầm rồi, lần thứ hai làm tiếp sẽ so với lần đầu tiên tốt hơn rất nhiều.

Nhìn ra được, anh rất dụng tâm.

Anh là thật sự dụng tâm đang cùng ở chung tốt với cô.

Ngay cả chuyện nên làm của một người chồng.

Cuộc sống như thế, mang theo một chút áp lực, cũng mang theo một ít lo lắng.

Phương Thê nhìn xuống điện thoại di động, bây giờ đã là sáu giờ rồi, Doãn Văn Trữ luôn luôn tới đúng lúc lại chưa tới.

Mà cô cũng phát hiện chính mình đã nhìn ra cửa sổ rất nhiều lần.

Chẳng lẽ mấy ngày nay, cô đã thành thói quen với sự tồn tại của anh sao?

T càng làm cho cô cảm thấy sợ.

Có ý nhắc nhở mình không đi để ý, tuy nhiên nó vẫn nhìn không được.

Có phải mình quá thiếu hụt áp lực không?

Ở Phương Thê nhìn quanh mấy lần, lúc sáu giờ rưỡi, Doãn Văn Trự tới, trong tay còn mang theo chút tư liệu.

Anh buông tư liệu xuống, tới trước giường, hôn lên trán Phương Thê, "Hôm nay có chút việc đã tới trễ, nhớ anh không?"

Trong túi cười có mấy phần mê người, mấy phần lười nhác, còn mang theo vài phần giáo hoạt.

"Không nhớ."

Phương Thê thấy được sự giáo hoạt trong mắt anh, lại nghĩ đến mới vừa rồi lòng của mình, nên không có nói lời ngon ngọt.

Có lẽ là bởi vì mấy ngày nay anh dung túng, Phương Thê cảm giác tính tình bản thân lớn hơn.

Cũng có lẽ chẳng qua là đem bản tính lộ ra thôi, không hề tỏ vẻ bình tĩnh nữa.

Nhưng đây là một hiện tượng tốt sao?

"Thật không nhớ?"

Doãn Văn Trự lại gần hơn, chớp mũi chĩa vào chớp mũi của cô, mang theo ý uy hiếp.

Phương Thê đã đoán được tiếp theo anh muốn làm gì.

Chẳng qua là dù cô theo ý anh, anh vẫn sẽ làm.

Một khi đã như vậy, Cô cũng không muốn nói.

"Không nhớ sẽ không thưởng cho em."

Doãn Văn Trự cười một tiếng, cũng là đứng dậy rồi cô.

"Anh ——"

Anh nói giống như cô rất chờ mong nụ hôn của anh vậy.

"Thế nào? Không thưởng cho em, tức giận sao?"

Doãn Văn Trự cố tình hiểu lầm ý cô, tựa một bên, lười biếng cười.

Phương Thê cảm giác mình thật sự thua anh.

Xem như nói gì đều là anh đúng, như vậy cô đơn giản không nói nữa.

Doãn Văn Trự cúi đầu rất nhanh hôn lên môi cô, "Được rồi, đừng nóng giận, đây không phải là cho em sao?"

Anh thích trêu chọc cô, cũng thích xem cô tức giận mang theo vài phần nuông chiều.

Anh cảm thấy ở chung như vậy rất tốt.

Bây giờ cô đáng yêu hơn, cũng có nhiều tức giận.

"Doãn Văn Trự."

Phương Thê trừng mắt nhìn anh, có chút cắn răng nghiêng lợi kêu lên.

Lúc này cô mới biết anh không chỉ có ngây thơ, mà còn rất vô lại.

Doãn Văn Trự cũng không chọc cô nữa, đem cô chọc thành xù lông thì sẽ không hay.

Vì vậy đúng lúc rồi đi, đi lấy về tư liệu mình mang tới

Lúc anh làm việc rất nghiêm túc.

Thật ra thì Phương Thê cũng không còn tức giận, đến nỗi cô cảm thấy được mình có chút thích đầu võ mồm như vậy.

Dường như khoảng cách của hai người lại chọt gần hơn rất nhiều.

Không hề giống người xa lạ nữa.

Nghiêng đầu nhìn anh một cái, không tự chủ hơi ngẩn người.

Người này, cho dù một bên mặt đều thấy đẹp.

Không trách được có thể trêu hoa ghẹo nguyệt như thế.

Mấy ngày nay ở bệnh viện, cũng không biết có bao nhiêu nữ y tá tới bên này lén nhìn.

Sau anh tức giận, người ta mới không dám tới nữa.

"Thê Thê, em nhìn anh như vậy, anh sẽ không thể tập trung làm việc."

Doãn Văn Trữ nghiêng đầu, trêu ghẹo nói.

Phương Thê lúc này mới biết tầm mắt của mình vẫn chưa rời đi, nên hơi xấu hổ, gương mặt cũng nóng lên, đầu vội vàng quay đi chỗ khác.

Nhưng bộ dạng này của cô thật sự hấp dẫn đến Doãn Văn Trữ.

Anh ở trên ghế đứng dậy, một bước đã đến bên giường.

Đầu hơi cúi, môi liền đặt trên môi cô.

Anh phát hiện mình thích cảm giác hôn cô.

"Khụ kh——"

Cửa truyền đến tiếng ho khan.

Lúc này Doãn Văn Trữ mới rời Phương Thê, quay đầu nhìn lại, hôm nay tới trừ Thím Vương còn có cha anh.

Như vậy cũng làm anh hơi bất ngờ.

"Thiên hà họ Âu, không nên quá nóng lòng rồi."

Thím Vương lại trêu ghẹo nói.

Doãn Văn Trữ cười cười với Thím Vương, lại quay đầu hỏi: "Cha, sao cha lại tới đây?"

Doãn Văn Thận liếc nhìn Phương Thê trên giường, ho nhẹ một tiếng, "Thê nào? Cha mà không thể tới sao?"

"Lão già là tới xem thiếu phu nhân."

Thím Vương vừa lấy đồ gì đó ra, vừa nói.

Doãn Văn Thận lườm bà một cái, miệng mồm của Thím Vương này quá nhanh rồi.

Nghe Thím Vương nói như vậy, Phương Thê đang ở một bên xấu hổ bởi vì mới vừa rồi bị bắt gặp hôn môi với Doãn Văn Trữ cũng ngẩng đầu lên nhìn ông.

Cái người này luôn luôn xem thường mình sẽ đến thăm cô?

Doãn Văn Thận bị ba người nhìn đến có chút xấu hổ, mặt trầm xuống nói: "Rất kỳ lạ sao?"

"Cám ơn."

Phương Thê trước hết hồi hồn lại

"Có gì tốt để tạ."

Doãn Văn Thận vẫn còn hơi khó chịu.

Chính mình cũng suy nghĩ rất lâu mới quyết định.

Cho dù ra sao, anh vẫn nên tới một chuyến.

"Tiểu trụ, bao lâu nữa con dọn về nhà ở?"

Ông chỉ có một đứa con trai, một người ở trong một ngôi nhà lớn thật rất cô tịch.

"Con muốn chăm sóc Thê Thê."

Doãn Văn Trụ không chút suy nghĩ liền nói.

Bắt đầu từ chuyện của Hạ Sơ, mình giống như thật sự cùng cha lạnh nhạt không ít rồi.

"Cha là chỉ sau khi Phương Thê xuất viện, dĩ nhiên con bé cũng cùng trở về luôn."

Ông không muốn cùng Doãn Văn Trụ cãi nhau gây mâu thuẫn nữa, chỉ muốn người một nhà vui vui vẻ vẻ, hơn nữa con bé này cũng không phải như ông nghĩ hư như vậy.

Nếu như con trai mình thật sự thích con bé, như vậy cũng theo nó vậy.

Trải qua những chuyện trước kia, ông cũng đã suy nghĩ thông suốt.

Phương Thê không nghĩ tới Doãn Văn Thận sẽ nói chuyện này, có hơi kinh ngạc.

Doãn Văn Trụ cũng không nghĩ tới, liếc nhìn Phương Thê nằm trên giường, lại nhìn Doãn Văn Thận, "Chờ Thê Thê khỏe rồi hãy nói."

Đợi cha anh, anh vẫn còn chút ngăn cách.

Ông đã hủy mối tình đầu của anh.

Hơn nữa chuyện giữa anh và Phương Thê——

"Vây cũng tốt."

Doãn Văn Thận không nói gì nữa.

Không khí có vài phần xấu hổ.

"Được rồi, tôi dùng cơm thôi."

Thím Vương bày xong đồ ăn, đúng lúc mở miệng.

Vì vậy Doãn Văn Trụ như thường ngày bùng phát của Phương Thê, ngồi ở bên cạnh cô, múc một muỗng liền đưa lên miệng cô.

Tuy rằng lúc ban đầu bởi vì miệng vết thương đau, liền cho phép anh giúp.

Nhưng bây giờ cũng đã hơn mười ngày rồi, vết thương đã tốt nhiều, hơn nữa còn có cha anh trước mặt, làm sao cô có thể thân nhiên như vậy.

"Để em tự ăn."

Phương Thê đưa tay, muốn từ trên tay Doãn Văn Trụ nhận lấy chén của cô.

"Em bị thương."

Doãn Văn Trụ không chịu.

"Em lại không phải bị thương ở tay."

Phương Thê hơi ảo não, làm sao anh lại có thể bá đạo như vậy.

Trước kia lúc không có người cô sẽ theo anh, nhưng bây giờ cứ như vậy sẽ rất kỳ quá

"Há mồm"

Doãn Văn Trụ bá đạo nói.

Doãn Văn Thận ở một bên không nghĩ tới Doãn Văn Trụ còn có một mặt như vậy.

Xem ra cô gái này cũng ảnh hưởng rất nhiều tới anh.

Ông lại thấy Phương Thê vừa thẹn vừa giận, cười cười nói: "Cứ theo Tiểu Trụ đi."

Doãn Văn Thận đã nói như vậy, Phương Thê lại không thể từ chối nữa, chỉ là hơi ảo não.

Anh cũng phải xem tình huống một chút chứ?

Khiến cô cho rằng bây giờ mình là bệnh nhân bị thương ở tay.

Hơn nữa mỗi lần anh cũng nhét rất nhiều vào, ăn cũng quá phí sức.

"Em no rồi."

Ăn một lúc, Phương Thê đã cảm thấy no rồi.

Chẳng qua là cô mới ăn một nửa chén cơm.

Doãn Văn Trụ lại không thuận theo, tiếp tục múc một muống đưa đến bên miệng của cô, "Ăn nhiều một chút, em quá gầy."

"Em ăn không vô."

Thật sự cô ăn không vô, trước kia cũng ăn thế này, huống chi bây giờ bị thương, khẩu vị lại kém không ít.

"Ăn"

Nhưng người nào đó lại bá đạo trước sau như một.

Nếu như chỉ có hai người ở chỗ này, Phương Thê nhất định sẽ nổi giận.

Lúc này anh đang nuôi heo sao?

Càng mập càng tốt.

"Thiếu phu nhân, cô hơi gầy, chờ lần sau về nhà, tôi sẽ nấu canh bồi bổ cho cô."

Thím Vương nhìn nhìn Phương Thê, cũng hứa theo Doãn Văn Trụ nói.

Doãn Văn Trụ đắc ý hơn, "Em xem, Thím Vương cũng nói như vậy, ngoan, mau ăn đi."

Ngoan, ngoan cái đầu anh.

Xem cô như đứa bé sao?

Phương Thê tròn mắt nhìn Doãn Văn Trụ, há mồm ăn tiếp.

Nhìn vẻ mặt Phương Thê, Doãn Văn Trụ lại cảm thấy rất vui vẻ.

"Lúc này mới ngoan."

Anh còn cố ý sờ sờ đầu Phương Thê.

Đợi đến ăn hết chén cơm, Phương Thê cảm thấy mình sắp bị sinh bụng đến chết rồi.

Nhưng Doãn Văn Trụ lại rất vừa lòng, hôn cô một cái rồi xoay người tự mình đi ăn cơm, căn bản không quan tâm đến những người khác còn đang ở đây.

Chờ Doãn Văn Trụ ăn cơm xong,

Doãn Văn Thận lại ngồi một lúc, thì cùng Thím Vương rời khỏi rồi.

Lúc rời đi, ông nói một câu với Phương Thê nghỉ ngơi thật tốt.

Tuy rằng không phải lời gì đặc biệt, nhưng Phương Thê biết, điều này có nghĩa là ông có cái nhìn mới về cô.

Đến khi phòng bệnh chỉ còn hai người Doãn Văn Trụ và Phương Thê, Phương Thê nằm một bên, quyết định không để ý tới Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ cũng không trêu chọc cô nữa, tiếp tục làm việc.

Trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh trở lại, Phương Thê cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Cô cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ là lúc đang trong mộng, giống như thân thể của mình bị thứ gì treo lên.

Lúc bừng tỉnh dậy, mới biết mình thật sự không còn trên giường, mà là đang trong ngực Doãn Văn Trụ.

"Anh làm gì đấy?"

Doãn Văn Trự cười cười nói: "Không phải em nói là mấy ngày nay không tắm thật khó chịu sao? Mới vừa rồi anh đã hỏi qua bác sĩ, chỉ cần cẩn thận không cho vết thương dính nước là được, những nơi khác có thể tắm một cái. Cho nên anh dẫn em đi tắm."

"Em có thể tự tắm."

Để cho anh tắm, Cô tuyệt đối không tiếp nhận.

"Em cảm thấy tự mình em tắm có thể bảo đảm không để cho vết thương dính nước sao?"

Doãn Văn Trự liếc nhìn Phương Thê một cái.

"Vậy em không tắm"

Cô biết mình không thể, mấy ngày nay cho dù tốt hơn, nhưng thân thể vẫn còn không có sức.

Có lẽ là bởi vì ban đầu mất quá nhiều máu.

"Thê Thê thật bẩn nha."

Doãn Văn Trự cười nói một câu, cũng không có để Phương Thê xuống, lại đi thẳng tới phòng tắm.

"Doãn Văn Trự, anh buông em xuống."

Phương Thê đánh lên lồng ngực Doãn Văn Trự.

"Thẹn thùng cái gì, trên người em còn có nơi nào anh chưa xem qua đâu?"

Doãn Văn Trự trêu ghẹo nói, hơn nữa anh cũng sẽ không đối với cô làm gì.

Tuy rằng anh rất muốn làm, nhưng cũng biết lúc này không thể làm.

"Mặc kệ, em chính là ——"

Phương Thê muốn nói tiếp lại bị Doãn Văn Trự hôn lên.

Đến cuối cùng, cô bị anh hôn càng không còn hơi sức, mà anh cũng ra tay giúp cô tắm rửa.

Hơn nữa khi tắm còn ác ý trêu đùa cô, để cho cả người cô cũng rất khổ sở.

Anh còn có thể nói, một mình anh khó chịu quá không công bằng, cho nên cũng làm cho cô cũng cảm nhận nhu cầu không được giải.

Chờ trở lại trên giường, Phương Thê đắp chăn lên cũng không lại để ý đến anh nữa.

Người này thật là càng ngày càng vô sỉ, nhưng tại sao cô lại không t

Cho nên mấy phần là tức anh, còn mấy phần là giận chính mình.

Doãn Văn Trự nhìn trên giường người phụ nữ đang núp ở trong chăn, đường cong khoe miệng sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Duyên phận ngay từ lúc sáu năm trước đã bắt đầu

Hình như anh bằng lòng nuông chiều cô, tuy rằng cô không quá đón nhận sự nuông chiều đó của anh.

Nhưng không sao, tổng có ngày cô thành thói quen.

Hơn nữa anh thích xem dáng vẻ bây giờ của cô.

Chẳng qua Doãn Văn Trụ còn muốn nhiều hơn, phản ứng của người anh khiến anh thăm nguyên rủa.

Vừa mới là muốn cho cô cảm nhận một tý, nhưng mà giống như đến cuối cùng vẫn là muốn chính mình tự đi thừa nhận hậu quả kia.

Quên đi, trước tiên đi tắm nước lạnh rồi hẳn nói.

Chờ Doãn Văn Trụ vào phòng tắm, Phương Thê mới từ bên trong đi ra ngoài, nghe thấy tiếng nguyên rủa lúc anh rời đi, cô không khỏi bật cười.

Đáng đời, ai bảo anh đối xử cô như vậy.

Phương Thê xuất viện, Doãn Văn Trụ cuối cùng chấp nhận đề nghị của Doãn Văn Thận, tính sẽ ở nhà ông một thời gian ngắn.

Anh nghĩ vết thương trên người Phương Thê còn phải dưỡng một thời gian, cần dinh dưỡng, mà ở nơi đây lại không có người làm đồ ăn cho cô.

Nếu mời người, anh lại không thích người xa lạ vào nơi của anh.

Cho nên về nhà cha anh là lựa chọn tốt nhất.

Trước bọn họ về nhà Doãn Văn Trụ, Doãn Văn Trụ trực tiếp đem Phương Thê mang vào căn phòng của mình, để cô ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên Phương Thê vào phòng của Doãn Văn Trụ.

Căn phòng rất có mùi vị đàn ông, vẫn là màu trắng đen làm chủ đạo, bố cục ư Âu Nhã.

"Anh thu dọn đồ đạc, em hãy chờ một lát."

Doãn Văn Trụ hôn lên trán Phương Thê, liền bắt đầu sửa sang đồ lại.

Có lẽ dường như bây giờ anh đã thành thói quen thân mật đối với cô.

Chỉ trong khoảng thời gian ở bệnh viện này, khoảng cách của hai người đã đi lại gần hơn.

Lúc ban đầu Phương Thê có chút chống lại, nhưng bây giờ đã thành thói quen.

Cho dù cô từ chối, người nào đó cũng sẽ làm như không nghe thấy.

Trong thời gian 1 tháng, cô dần dần đã thói quen về sự tồn tại của anh, thói quen bá đạo của anh, cũng thói quen thỉnh thoảng anh tức giận như đứa trẻ.

Nhìn đồ anh nhét một đống vào vali, Phương Thê cảm thấy buồn cười.

Đây là đang thu xếp đồ sao?

"Có muốn em tới giúp"

Cô tốt bụng lên tiếng hỏi.

"Em đừng nhúc nhích, cứ ở yên đó, anh dọn đồ như thế không được sao?"

Doãn Văn Trụ nhìn Phương Thê một cái nói, lại bắt đầu nghiêm túc dọn đồ.

Phương Thê cảm thấy anh thật sự là lo lắng thái quá, tuy rằng vết thương rất nặng, nhưng đã một tháng rồi, cũng đã lành rất nhiều, chỉ có hơi đau tý thôi.

Nhưng cô cũng không nói thêm gì nữa, yên lặng ở một nơi nhìn anh dọn.

Thật ra thì anh rất nghiêm túc, tuy không phải là gấp rất gọn.

Cứ nhìn như vậy, ánh mắt Phương Thê đột nhiên bị hấp dẫn bởi một đồ vật.

Đây là chiếc khăn hình vuông từ trong góc rơi ra ngoài, một chiếc khăn vuông rất bình thường.

Cô cảm thấy nhìn quen mắt, là bởi vì cô đã từng có qua chiếc khăn tay này, hơn nữa ấn tượng của chuyện kia cũng quá khắc sâu rồi.

Nghĩ tới đây, Cô không khỏi hỏi: "Chiếc khăn vuông kia ——"

"Cái này?"

Doãn Văn Trụ nhặt chiếc khăn vuông trên đất đưa cho Phương Thê, "Anh cũng không biết ở đâu ra."

Đây rõ ràng là đồ của phụ nữ, khi nào anh đã đặt ở đây?

Hon nữa cũng không phải là Hạ Sơ.

Phương Thê nhận khăn vuông, đáy lòng cũng là hơi chấn động.

Loại khăn vuông này rất bình thường, nhưng cô từng thêu lên một chữ Thê trên một góc.

Không tại sao, chỉ vì đây là món quà sinh nhật cuối cùng cha cô tặng cho cô.

Và là quà lúc sinh nhật 12 tuổi.

Cô vẫn cẩn thận cất kỹ từng li từng tí, cất kỹ không phải quà tặng cho mình, mà là một ít phần tình thương của cha.

Một phần ấm áp và hạnh phúc không còn nữa.

Mà ở một góc, bỗng nhiên có thêu một thê chữ.

Hon nữa cô nhận ra được là mình thêu, bởi vì thêu thành xiêu xiêu vẹo vẹo.

Nhưng chiếc khăn bị mất này làm sao lại có thể xuất hiện ở Doãn Văn Trụ nơi này?

Đêm hôm đó, cô không muốn nhớ lại nữa, khăn vuông đúng là ở đêm đó mất đi.

Cô đã từng hỏi qua Tần Tiêu Nhiên, nhưng anh cũng không có nhìn thấy.

Tuy rằng không muốn nhớ lại đoạn ký ức đó, nhưng lần này Phương Thê vẫn thực sự cố nhớ lại mọi chuyện.

Càng nghĩ thì càng có một loại ý tưởng.

Mà loại ý tưởng thật là làm cho người ta kinh hãi.

Doãn Văn Trụ nhìn Phương Thê cầm chiếc khăn vuông kia gần người, có chút kỳ quái hỏi: "Thê Thê, làm sao vậy?"

Vật này hẳn mấy năm trước rơi ở trong góc đi.

Hon nữa nhìn dạng này, hình như là mười mấy năm trước .

Đây rốt cuộc là ở đâu ra?

"Doãn văn, có phải sáu năm trước anh đã cứu một cô gái không?"

Phương Thê do dự một lúc, mở miệng hỏi.

Nếu như không hỏi, Cô sẽ khó chịu .

"Sáu năm trước?"

Doãn Văn Trụ suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: "Đúng rồi, anh biết chiếc khăn này từ đâu ra rồi. Sáu năm trước, anh uống say, vừa lúc đi ngang qua một ngõ nhỏ, sau đó bất gặp có mấy người đang muốn cưỡng dâm một cô gái. Anh liền vừa vặn lấy mấy người đó trút. Sau tay lại bị thương, liền cời chiếc khăn trên cổ cô gái đó xuống để băng vết thương lại. Có thể Thím Vương rửa sạch để lại."

Đoạn thời gian đó, Doãn Văn Trụ rất suy sút, bởi vì Hạ Sơ rời anh đi.

Anh thường uống rượu, sau đó đánh nhau, giống như taekwondo gì đó, cũng là khi đó học được.

Nói tới chỗ này, anh lại có chút kỳ quái, "Thê Thê, làm sao em biết chuyện sáu năm trước của anh?"

Phương Thê đã sớm ngây dại.

Dĩ nhiên là thật.

Sáu năm trước, người cứu cô thực sự là Doãn Văn Trụ.

Mà không phải là Tần Tiêu Nhiên.

Ban đầu lúc tỉnh lại, thấy người là Tần Tiêu Nhiên, Cô liền cho rằng là Tần Tiêu Nhiên cứu

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, trên người Tần Tiêu Nhiên một chút vết thương cũng không có.

Này căn bản rất không có khả năng.

Nhưng lúc đó cô căn bản không nghĩ tới chuyện này, một lòng liền cho rằng Tần Tiêu Nhiên cứu cô.

Như vậy ——năm năm nay cô nhẫn nại và báo ân vì cái gì?

Cô rất rõ ràng, thích Tần Tiêu Nhiên cũng là bởi vì muốn báo ân, cho nên mới đến gần anh, tiến tới thích.

Nhưng không nghĩ tới cô sai rồi.

Nhưng bây giờ biết, hình như đã không còn liên quan gì nữa.

Thời gian 5 năm, Cô thật sự từng thích qua Tần Tiêu Nhiên, nhưng bây giờ đã phai nhạt đi rất nhiều.

Bị thương quá nhiều, đến cuối cùng trở nên chết lặng.

Trời cao dường như đã chơi cô một vở thật lớn.

"Thê Thê, em làm sao vậy?"

Doãn Văn Trụ ngồi xuống bên người Phuong Thê, có chút lo lắng nhìn cô.

Phuong Thê lại lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là nhớ đến một chút chuyện đã qua."

"Có tâm sự gì nhớ nói ra, không cần để trong lòng buồn bực, biết không?"

Doãn Văn Trụ nói với vẻ bá đạo.

Phuong Thê gật đầu, "Ừ, em biết rồi."

Lúc này Doãn Văn Trụ mới trở về tiếp tục dọn đồ, cũng không hỏi đến chuyện vừa rồi.

Ở trong ấn tượng của anh, đây là một chuyện nhỏ sớm đã bị anh quên đi từ lâu.

Phuong Thê cũng không nói thêm gì, chỉ là đem chiếc khăn đó cất lại.

Không nghĩ tới, duyên phận giữa cô và Doãn Văn Trụ từ sáu năm trước đã bắt đầu rồi.

Một tháng ở bệnh viện, tuy rằng cô nói với bản thân rằng hãy cô kiềm chế, không cần đắm chìm trong sự dịu dàng của anh.

Nhưng có đôi khi vẫn không cách nào kiểm soát được.

Một tháng trong sự ám áp, khiến cô bắt đầu quên mất quyết định ban đầu, rồi đi.

Nhưng lúc này thì sao?

Cô để tay lên ngực tự hỏi chính mình, cô có còn muốn rời nơi này không?

Phuong Thê cảm thấy mình thật sự không biết.

Cô mới biết hình như mình có chút thích anh.

Những năm nay, từ đầu đến cuối đều cô đơn một mình, không có ai quan tâm, không có ai chăm sóc.

Mà trong một tháng này, anh cho cô quá nhiều những thứ cô đã không dám hy vọng xa vời.

Những thứ này chính là vì cô luôn luôn chờ đợi, cho nên mới dễ đắm chìm

Cho dù cô vẫn thường nói với bản thân, không nên thích anh, không nên tới gần anh, giữa bọn họ không có kết quả.

Nhưng tim vẫn không có cách nào điều khiển nổi.

Một tháng, cô không nghĩ tới trong vòng một tháng, mình lại thích một người.

Thì ra mình đối với Tần Tiêu Nhiên cái phần thích kia đã sớm không còn nữa.

Hay có lẽ đã sớm từ khi anh lần lượt tổn thương đến cô đã từ từ biến mất đi.

Đến cuối cùng thích có lẽ đã thành thói quen, ngay cả chính cô cũng không còn biết rõ.

Nhưng dù thế, đến cuối cùng, cô vẫn sẽ đau lòng.

Nói cho cùng cũng năm năm.

Cô đem năm năm tốt nhất của mình dùng để chờ đợi một người cô nhận sai.

Từ lúc ban đầu bọn họ quen biết chính là một cuộc sai lầm.

Chỉ là không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, thế nhưng cô lại thành vợ của ân nhân thật sự.

Nhìn Doãn Văn Trữ một cái, Phương Thê có chút nói không nên lời.

Ban đầu mình rất dừng cảm, rất trực tiếp, cho nên đem tất cả tấm lòng trở thành hành động, vẫn điều đối xử với Tần Tiêu Nhiên thật tốt.

Nhưng bây giờ cô lại không biết nên làm sao nữa, không có sự gan dạ của thời niên thiếu.

ô biết, có lẽ mình sẽ không rời đi.

"Đi thôi. Chúng ta đi nhà cha anh."

Doãn Văn Trữ sắp xếp quần áo của mình xong, liền kéo tay Phương Thê.

"Váy của em đâu?"

Quần áo của cô còn chưa lấy nữa.

"Anh sai người mua mới cho em rồi, cho nên không cần lấy nữa."

Anh muốn đối với cô tốt, cho nên sẽ cho cô tất cả những thứ tốt nhất.

"Không cần, em mặc ——"

Phương Thê lời còn chưa nói xong, đã bị Doãn Văn Trữ chặn miệng lại.

Anh nhẹ nhàng cắn cô một cái, lúc này mới nói: "Cũng nhiều lần như vậy rồi, còn chưa học nghe lời sao? Hay là nói Thê Thê rất thích anh trừng phạt như vậy?"

Doãn Văn Trữ rất bá đạo, chỉ cần Phương Thê cự tuyệt anh một chút ý tốt, anh sẽ dùng nụ hôn tới để trừng phạt cô.

"Mới không phải."

Phương Thê có chút ảo não liếc anh một cái.

Người này thật là ngày càng ghê tởm rồi.

Ban đầu cô còn cảm thấy anh tao nhã ấy.

"Đúng là. Em xem em mặt đều đỏ hết rồi."

Doãn Văn Trữ lại không nhịn được trêu Phương Thê.

Anh rất thích nhìn mặt cô đỏ rồi lại ảo não, như một con mèo xù lông.

Hơn nữa hiện nay người chỉ vì một câu nói sẽ đỏ mặt đã hiếm lắm rồi.

Rõ ràng tuổi không được xem là nhỏ nữa, nhưng người phụ nữ trong lòng anh còn đơn thuần như thiếu nữ.

"Doãn Văn Trữ."

Phương Thê trợn mắt kêu tên anh.

Người này thiệt là ——

"Được rồi, không đùa em nữa, chúng ta đi thôi."

Hai người một đường đến ngôi nhà lớn của gia đình Doãn Văn, lúc này Phương Thê mới cảm nhận được cái gì gọi là khu nhà cao cấp.

Một cảm giác chính là lớn.

Hiện nay một miếng đất như vậy ở thành phố H, sợ cũng chỉ có như gia đình họ Doãn Văn này mới có thể ở một tòa nhà lớn đến vậy.

Còn có một cảm giác chính là cổ xưa.

Rất rõ ràng tòa nhà này cũng có chút cũ rồi.

Nơi này lan ra một loại mê hoặc, khiến Phương Thê đột nhiên hơi chột dạ.

Cái thế giới này, giống như không phải nơi cô nên tới.

Doãn Văn Trụ làm như biết được sự lo lắng của cô, đưa tay nắm tay cô lại, nghiêng đầu cho cô một nụ cười an ủi.

Lúc đi vào, Doãn Văn Thận đang trong phòng khách, Thím Vương đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn, chỉ ch tới.

"Thiên hạ họ Âu, thiếu phu nhân, hai người đã tới, có thể ăn cơm."

Thím Vương rất nhiệt tình chào hỏi bọn họ.

Phương Thê vẫn cảm thấy Thím Vương rất tốt, một chút cũng không có cái loại nịnh bợ đó, cũng không có xem thường cô.

Cho nên cô cũng rất thích gần gũi Thím Vương.

"Dạ, cảm ơn Thím Vương."

Sau đó nhìn Doãn Văn Thận ngồi ở một bên, lễ phép kêu một tiếng, "Doãn Văn tiên sinh."

Doãn Văn Thận ho nhẹ, "Ăn cơm đi."

Ông vẫn còn hơi lúng túng.

Cùng nhau ăn xong bữa cơm, Doãn Văn Trụ liền kéo Phương Thê lên lầu, nói rằng cô cần nghỉ ngơi cho tốt.

Trước khi đi, Thím Vương còn cười trộm nhìn bọn họ hai người, Doãn Văn Thận cũng nở nụ cười.

Điều này làm cho Phương Thê cảm thấy rất thẹn thùng.

Này ban ngày ban mặt, anh làm cái gì vậy?

Cho nên vừa đến gian phòng, Phương Thê liền theo lời mới rồi của anh: "Em phải nghỉ ngơi thật tốt rồi, anh cũng đi nghỉ ngơi đi."

Cũng không đợi Doãn Văn Trụ trả lời, Cô liền nằm lên trên giường.

Nói thật, thật ra thì cô tuyệt đối không ngủ.

Khi ở bệnh viện, đã ngủ

"Ừ, anh cũng nghỉ ngơi vậy."

Doãn Văn Trụ cười đáp một tiếng, cũng bò lên giường.

"Anh làm gì đấy?"

Phương Thê quay đầu lại liếc anh một cái.

"Nghỉ ngơi á."

Doãn Văn Trụ vô tội trả lời.

"Vậy anh không về phòng của mình đi."

Anh ở nơi này, cô càng không ngủ được.

"Nơi này chính là phòng của anh đó."

Doãn Văn Trự càng thêm vô tội, trong tiếng nói mang theo vài phần lười nhác thêm nở nụ cười.

"Vậy phòng em đâu? Em về phòng mình."

Phương Thê ngồi dậy, hỏi Doãn Văn Trự.

Doãn Văn Trự lại đưa tay kéo cô lại, trở ngửa, tay đỡ đầu Phương Thê, cắt đường lui của Phương Thê.

"Phòng của em đương nhiên là ở chỗ này."

"Em không cần."

Phương Thê không hề nghĩ ngợi liền

Lúc ở bệnh viện, vết thương của cô còn chưa lành lặn, anh đã bắt đầu động tay động chân, giờ còn cứ cùng cô chen chúc trên một cái giường ôm cô ngủ nữa.

Lúc này ngủ chung, như vậy còn được yên sao?

"Từ chối không có hiệu quả."

Doãn Văn Trự trả lời bá đạo.

Anh cúi đầu nhìn Phương Thê, tóc dài theo động tác của anh rơi xuống, rơi trên mặt Phương Thê.

Phương Thê cảm thấy hơi nhột.

Ban đầu nhìn đến bóng lưng anh, cô đã từng nghĩ qua anh vì ai mà nuôi tóc, lại vì ai mà vấn lên.

Bây giờ đáp án không cần hỏi nữa.

Là bởi vì Hạ Sơ đi.

Nghĩ thế, tâm trạng vốn vui vẻ không khỏi buồn bã hơn.

Cô đưa tay quét tóc anh rơi trên mặt cô ra, thân nhiên nói: "Em rất mệt."

Nói xong, xoay người qua một bên, không nhìn đến Doãn Văn Trự nữa.

Lúc này anh đối với cô rất tốt, nhưng lòng cô đều là lo lắng.

Cô không quên, nhiều lần anh kêu cô thành Hạ Sơ.

Cho nên cô không biết anh đối cô tốt vì muốn cô tốt, hay chỉ vì cô giống Hạ Sơ.

Anh cũng chưa từng nói qua thích Cô

Mà cô cũng không dám

Cho nên hạnh phúc như vậy đối với cô mà nói, như một cảnh tượng huyền ảo, cũng không biết khi nào sẽ tiêu tán.

Bởi vì biết mình thích, nên mới càng sợ.

Nếu không thích, như vậy dù thế nào cũng sẽ không bị thương.

Nhưng một khi thích, như vậy coi như một câu nói của anh có lẽ sẽ khiến cô không có cách nào chịu đựng.

Nhưng chuyện tình cảm, vốn dĩ đã không thể khống chế.

Cô đã đủ lý trí, vẫn là rơi vào tay giặc.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trự nằm xuống sau lưng Phương Thê, từ phía sau ôm cô vào lòng.

"Anh thích em."

Mấy ngày nay, anh nghĩ rất nhiều, cũng biết rõ lòng mình.

Từ lúc đầu bắt đầu, cô đã cho anh cảm giác khác biệt.

Rất ít có cô gái nào khiến anh có cảm xúc lớn đến vậy, cũng rất ít có cô gái nào khiến anh sẵn lòng đối tốt với cô.

Hạ Sơ là người thứ nhất, mà cô là người thứ hai.

Anh cũng hiểu rõ, thích cô cũng không phải bởi vì cô có bóng dáng của Hạ Sơ.

Mà là thật sự thích cô.

Thật ra nếu nhìn rõ, Cô và Hạ Sơ không h giống nhau.

Hạ Sơ là dịu dàng lại đơn thuần, mà cô lại không dịu dàng.

Phương Thê sợ run lên, không nghĩ tới Doãn Văn Trụ sẽ ở lúc này nói lời như vậy, nhưng lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

"Thật sao?"

Cô đột nhiên muốn xác nhận mình có phải nghe lầm không.

"Thật, anh thích em."

Doãn Văn Trụ lại nghiêm túc trả lời lần nữa, cầm tay Phương Thê chặt hơn.

Tuy rằng lúc ban đầu không hề nghĩ tới có thể như vậy, nhưng nếu có thể cùng cô đi qua quãng đời, không hẳn không phải là một loại hạnh phúc.

Thật ra thì bắt đầu cũng không quan trọng không đúng sao?

"Vậy còn em, em có thích anh không?"

Nhớ tới lúc đầu cô vì Tần Tiêu Nhiên làm tất cả, chuyện trước khi nhập viện.

Doãn Văn Trụ lại ăn đấm rồi, bá đạo nói: "Nói."

"Không nói."

Phương Thê đột nhiên muốn đùa, muốn chọc anh.

Ai bảo anh trong khoảng thời gian này cứ trêu chọc cô.

Doãn Văn Trụ lại không tha, đưa tay chọc lét cô, "Nói hay không."

"Không nói."

Phương Thê muốn chạy ra khỏi sự ôm ấp của anh, nhưng lại bị anh bắt về.

Cơ thể hai người chạm vào nhau, hô hấp Doãn Văn Trụ đột nhiên dồn dập.

Anh đang nói nhẹ giọng bên tai cô: "Thê Thê."

"Vâng?"

Phương Thê không cử động nữa, an tĩnh nằm trong ngực anh.

Cái ôm trong ngực này rất quen thuộc.

Lúc ban đầu cô không ngừng muốn thoát đi, nhưng lại bị anh bá đạo đặt vào lòng.

Đến bây giờ đã thành thói quen.

Thật ra thì có lúc, thói quen cũng là một loại chuyện rất đáng sợ.

"Anh hỏi qua bác sĩ, ông ấy nói không có vấn đề gì nữa, cho nên chúng ta bắt đầu làm chuyện mà trong bệnh viện chưa hoàn thành đi."

Anh khẽ cắn vành tai cô một chút, thấp giọng nói.

Trong bệnh viện chuyện chưa làm xong?

Phương Thê suy nghĩ một chút mới biết Doãn Văn Trữ đang nói đến chính là cái gì, khuôn mặt nháy mắt đỏ lên.

Anh lại có thể hỏi bác sĩ những chuyện này.

"Doãn Văn Trữ."

Phương Thê buồn bực kêu lên.

"Đã nói bao nhiêu lần, phải gọi anh là Trữ, biết không?"

Doãn Văn Trữ lại cắn vành tai Phương Thê, tay cũng bắt đầu di chuyển

Phương Thê nhanh chóng bắt được tay Doãn Văn Trữ, "Vết thương của em còn đau."

Cô không muốn đối phó anh, ít nhất lúc này cô còn chưa có hơi sức để đối phó anh.

"Anh sẽ không làm đau em, anh sẽ rất dịu dàng."

Doãn Văn Trữ chống lên thân thể, hôn một cái lên gò má của Phương Thê nói.

"Đừng như vậy được không?"

Phương Thê mang theo vài phần vô tội hỏi.

Nhưng vẻ mặt này ở trong mắt Doãn Văn Trữ lại thành một loại hấp dẫn.

Cô gái này, luôn dễ dàng khiến anh xúc động.

"Không được."

Nhịn nữa, anh sẽ nội thương.

Anh cúi đầu hôn lên môi Phương Thê, rất là dịu dàng.

Từ từ hôn, từ từ dụ hoặc mở to miệng cô, sau đó tiến quân thần tốc, cùng lưỡi cô quấn quít với nhau.

Tay của anh cũng không ngoan ngoãn, chậm rãi cởi áo Phương Thê.

Hôn từ trên môi, trượt đến xương quai xanh, cuối cùng lại rơi trên vết thương kia.

Anh nhẹ nhàng hôn xuống, lúc này mới ngẩng đầu hỏi: "Rất đau sao?"

Ánh mắt của anh rất dịu dàng, tràn đầy thương tiếc, khiến Phương Thê cảm giác mình như một món bảo bối.

Cô ý loạn thần mê lắc đầu.

Cho dù chỉ là hôn, anh dường như có thể cướp đi tất cả lý trí và hơi sức của cô.

Lúc này cô chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, một chút hơi sức cũng không có.

Muốn từ chối, nhưng đã sớm không có năng lực kia, chẳng qua là mang theo chút bất lực kêu: "Doãn Văn Trữ."

"Gọi anh Trữ."

Anh lại hôn lên môi của cô, nói mang theo sự hấp dẫn.

Cô lại chỉ là lắc đầu.

Thấy cô như thế, tay của anh ác ý chạy lên vùng mẫn cảm của cô.

"Doãn Văn Trữ, dừng."

Thật khó chịu.

Cô đề tay của anh lại, không muốn anh tiếp tục.

Nhưng lại không cách nào ngăn nổi anh, chỉ có thể mặc cho anh tiếp tục trêu đùa.

"Ngoan, gọi anh Trụ, nếu không sẽ rất khó chịu."

Lần lượt ở bên tai của cô mê hoặc, lần lượt ác ý trêu đùa.

Đến cuối cùng, Phương Thê không chịu nổi nữa, gần như mang theo tiếng khóc kêu lên: "Trụ, trụ, đừng như vậy,

Thật sự rất khó chịu.

Doãn Văn Trụ vừa lòng hôn lên môi cô, sau đó mới tiếp tục đi xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, cảnh xuân cả phòng.

Anh đối với cô rất dịu dàng, nhưng sau khi đợi xong việc, Phương Thê vẫn cảm thấy mệt chết đi, mệt đến một chút hơi sức cũng không có.

Chỉ có thể cả người co rúc ở trong ngực anh.

Doãn Văn Trụ thật ra thì rất muốn làm một lần nữa.

Nhưng khi nhìn về mặt mệt mỏi nằm trong ngực anh, cuối cùng không đành lòng, chỉ có từ bỏ.

Cũng nhịn lâu như vậy, cũng không để ý nhất thời.

Về sau còn có thời gian, bọn họ còn nhiều thời gian.

"Thê Thê, mệt lắm sao?"

Doãn Văn Trụ gạt tóc trên trán Phương Thê ra, ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn một cái.

Anh như không dùng nhiều sức lắm.

"Doãn Văn Trụ, anh còn hỏi."

Phương Thê đưa tay đập một cái vào lồng ngực của anh mới nói.

Tuy rằng anh rất dịu dàng, tuy chỉ có một lần, nhưng lần này lại quá lâu rồi.

"Xem ra anh phải kêu Thím Vương bồi bổ em thật nhiều vào, ừ, em quá gầy yếu rồi."

Doãn Văn Trụ rất nghiêm túc một bên nói.

"Doãn Văn Trụ."

Người này thật là ——

"Thê Thê, lại không ngoan, vừa bảo em gọi gì? Nếu nói nữa anh sẽ làm thêm lần nữa."

Anh lại gần cô, uy hiếp lại nở nụ cười.

Vốn là giọng nói lười nhác bởi vì chuyện vừa rồi mới mang theo mấy phần khàn khàn, càng nhiều là sự hấp dẫn.

Người này mỗi lần cũng dùng chuyện này uy hiếp cô, thật xấu.

Phương Thê thật sự là quá mệt mỏi, cũng không muốn cùng anh tranh luận nữa.

Bây giờ cô thật sự muốn ngủ.

Doãn Văn Trụ nhìn cô cực kỳ mệt mỏi, cũng không còn trêu cô nữa, đưa tay ôm cô dịu dàng nói: "Ngủ đi."

Khi cơn nước xong, cuối cùng cũng không thấy Phương Thê.

Thế cho nên Thím Vương bắt đầu đổ trách Doãn Văn Trụ.

"Thiên hạ họ Âu, thiếu phụ nhân mới vừa bị thương, làm sao cậu có thể ép buộc như thế?"

Doãn Văn Trự Dĩ đã quen phong cách Thím Vương dửng dưng, ngược lại nói: "Vâng, Thê Thê quá gầy rồi, Thím Vương cần phải bồi bổ cho cô ấy nhiều vào."

Doãn Văn Thận nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, ở một bên nhìn không được nữa liền ho nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chúng mình sinh đứa bé đi

"Lão gia, ngài cũng là người từng trải, thì làm gì phải thẹn thùng? Chẳng lẽ ngài không muốn bông cháu?"

Thím Vương vẫn thẳng thắn trước sau như một.

Bông cháu?

Doãn Văn Trự nghe vậy, chợt sáng tỏ thông suốt.

Có lẽ với cô ấy sinh một đứa bé không tồi đấy.

Đứa con của hai người.

"Thím Vương, cho nên thím nhớ bồi bổ cô ấy nhiều hơn, biết không?"

"Biết, thiếu phu nhân quả là quá gầy, Thím Vương tôi nhất định sẽ đem thiếu phu nhân nuôi thành trắng trẻo mập mạp, thiếnhà họ Âu cũng phải cố gắng, tôi chờ bông tiểu thiếnhà họ Âu đấy."

Vì vậy ở Phương Thê không biết tình hình gì, số mạng của cô liền bị quyết định như vậy rồi.

Cho tới sau này cô thấy những chén bổ canh của thím Vương liền sợ hãi.

"Lạc Ương, công trình này chú phải xem cẩn thận một chút."

Doãn Văn Trự ký xong tên, đem một phần tài liệnhà họ Âu cho người đàn ông trước mắt.

"Vâng, tôi hiểu."

Lạc Ương gật đầu

Đây là trợ lý Doãn Văn Trự mới đề cử lên, đáng đáp lị ch sự ôn hòa, nhưng xử lý công việc thì đầu ra đó.

Trong một tháng này, phần lớn chuyện của Doãn Văn Trự, anh đều sắp đặt vào chuyện có con.

Từ trước đến giờ Doãn Văn Trự lo liệu nguyên tắc dùng người hợp lý, cho nên ở một lần trong dự án marketing đã phát hiện tài năng của Lạc Ương, sau liền đề xuất ra.

Lúc đầu, rất nhiều người không phục.

Nhưng sau khi biết năng lực của Lạc Ương, những tiếng phản đối đã tan biến.

Cường độ công việc cao không phải là người nào cũng có thể đảm nhiệm được.

Sau khi Lạc Ương lui ra ngoài, Doãn Văn Trự nhìn thời gian, đã qua giờ tan sở.

Sau chuyện lần kia, anh đã thắng thừng cảnh cáo Âu Nhã Nhi.

Cho nên mối quan hệ với nhà họ Âu cũng triệt để tan vỡ.

Cái công trình này, nhà họ Âu cũng có lòng tranh đoạt, vì phòng ngừa bọn họ âm thầm ra tay, những ngày này anh đều rất khuya mới trở về.

Chỉ là bên thành phố A kia ngược lại không có động tĩnh gì.

Cũng không còn phải người tới đuổi giết Phuong Thê nữa.

Nhưng bình tĩnh đến vậy, ngược lại làm cho người ta cảm thấy lo lắng.

Chỉ là người phụ nữ của Doãn Văn Trụ anh, tuyệt đối không cho phép bất kỳ a

Nghĩ tới đây, anh muốn trở về nhà thật nhanh.

Rời phòng làm việc, đi ô-tô một đường trở về nhà.

Đến phòng, lại không nhìn thấy cô gái nhỏ bé kia, chỉ có thể đi hỏi Thím Vương, "Thím Vương, Thê Thê đâu?"

"Thiếu phu nhân và lão gia ở trong thư phòng đánh cờ đấy."

Thím Vương hướng thư phòng chép miệng, "Lão gia vốn rất sĩ diện, chỉ là ngài cũng biết, một mình ngài ấy thật ra rất cô đơn.

Cho nên sau khi biết thiếu phu nhân biết chơi cờ, liền cả ngày lôi kéo thiếu phu nhân đánh cờ.

Bây giờ bọn họ ở chung ngày càng hòa hợp.

Thật ra thì trong lòng lão gia thật ra thì đã sớm tiếp nhận Thiếu phu nhân."

Doãn Văn Trụ không nghĩ tới cha anh sẽ tiếp nhận Phuong Thê, anh vẫn cho là ông ấy bởi vì cho anh mặt mũi, nên mới chấp nhận như vậy.

Chỉ là không ngờ rằng Phuong Thê lại có lực hấp dẫn như vậy, ai tới gần cô, sẽ không tự giác bị hấp dẫn.

Chính anh không phải cũng như vậy sao?

Rõ ràng lúc ban đầu nghĩ tới muốn cùng cô giữ một khoảng cách, tuy nhiên nó vẫn là nhịn không được nhích tới gần.

"Thím Vương, thím rất thích Thê Thê?"

Anh thật tò mò đi hỏi Thím Vương.

Mặc dù Thím Vương không phải một người có lợi thế, nhưng đối với người ngoài không niệm nỡ.

Ban đầu bà ấy đối với Hạ Sơ cũng không niệm nỡ, nhưng đối với Phuong Thê, bà ấy lại cực kỳ niệm nỡ.

Lần đầu gặp mặt chính là vậy.

"Đúng vậy, thiếu phu nhân là một đứa bé ngoan."

Thím Vương nhìn Doãn Văn Trụ một cái, "Thiênhà họ Âu phải thật quý trọng."

Bà thích Phuong Thê, đương nhiên không có lý do gì.

Có lẽ Phuong Thê đã quên, nhưng Thím Vương thì chưa.

Ban đầu ra cửa mua thức ăn, bà bị người khác cướp đồ, là Phuong Thê giúp bà.

"Ừ, tôi biết rồi."

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, liền đi tới thư phòng.

Mới vừa đi tới trước cửa thư phòng, bên trong liền truyền đến tiếng của Phuong Thê, "Doãn Văn tiên sinh, không cho phép ngài chơi xấu như vậy."

"Khụ khụ, về sau gọi tôi là cha đi, con cũng đã kết hôn với Tiểu Trụ lâu rồi."

Giọng nói của Doãn Văn Thận hơi xấu hổ, nhưng cũng mang theo vài phần mong đợi.

Phuong Thê trầm mặc thật lâu, mới nhẹ giọng nói: "Cha."

"Ừ, đã gọi là cha rồi, bước này hãy để cho cha."

Doãn Văn Thận cười nói, dường như

Rất nhiều năm, hình như anh cũng chưa từng thấy qua cha anh vui vẻ như vậy rồi.

Cho tới nay, bởi vì chuyện của Hạ Sơ, anh vẫn cùng ông ấy đối nghịch, chọc giận ông.

Hai người bọn họ vừa thấy mặt đã gây gỗ.

Thế cho nên anh cũng mau sắp quên khi mình còn bé đã cỡ nào sùng bái ông.

Mặc dù mẹ rất sớm đã qua đời, thế nhưng sao nhiều năm, ông ấy cũng không có tái giá qua.

Ông sợ anh chịu uất ức.

Doãn Văn Trụ dừng lại, cuối cùng vẫn chưa tiến vào, ngược lại xoay người rời đi.

Đến phòng bếp ngồi xuống, "Thím Vương, tôi muốn ăn gì đó."

"Thiếnhà họ Âu muốn ăn gì?"

Những ngày qua, lúc Doãn Văn Trụ trở về đã qua giờ cơm, cho nên bọn họ cũng không chờ anh.

"Thím Vương làm đều ngon."

Doãn Văn Trụ cười nói.

Nhưng mà điều này là lời thật lòng, những thức ăn kia có hương vị của mẹ.

Mẹ của mình đi sớm, cho tới nay đều là Thím Vương chăm sóc anh, cho nên anh xem Thím Vương là người thân.

"Miệng thật ngọt."

Thím Vương cười đi làm thức ăn.

Doãn Văn Trụ lại chợt nhớ tới lúc trước ăn Phương Thê làm rất ngon.

Vì thế nghĩ đợi cô, nhất định phải làm cho cô ấy tiếp tục làm cơm cho anh ăn.

Hoặc là bọn họ cùng nhau làm cũng tốt.

Thời gian như vậy, dường như ngừng lại cảm thấy không tệ.

Mà lúc này đây, Phương Thê và Doãn Văn Thận cũng sắp đánh xong ván cờ.

"Cha thắng, Thê Thê, lần này là cha thắng."

Doãn Văn Thận nói rất vui vẻ, vẻ mặt kích động tựa như đứa trẻ con.

Một người rất cô đơn.

Kể từ khi Doãn Văn Trụ rời đi, cũng rất ít trở lại.

Ông cũng không ra những người thân của nhà Doãn Văn, cho nên ngay cả một người tri kỷ để nói chuyện cũng không có.

Lúc ban đầu ông không thích Phương Thê là thật.

Nhưng trải qua chuyện lần kia, anh quyết định đánh giá cô lại, không hề mang thành kiến nữa.

Vì vậy liền phát hiện một chút tính cách của Phương Thê.

Không kiêu không nóng, không tỉ không siểm nịnh, là người rất thực tế.

Cô cũng sẽ không bởi vì ông là Doãn Văn Thận, là cha của Doãn Văn Trụ mà có ý lấy lòng ông.

Nhưng những chỗ không đề ý tới, cô lại cực kỳ chu đáo.

Ví như huyết áp cao của ông, cô sẽ nhờ Thím Vương nấu chút đồ ăn hạ huyết áp cho ông.

Có lúc ông ho khan, cô lại đúng lúc đưa tới ly trà trị ho thanh mát.

Nói không nhiều lắm, nhiều nhất chỉ nở một nụ cười với ông, nhưng lại khiến người khác cảm thấy uất ức.

Quan sát nhiều ngày, thêm trước kia điều tra một chút chuyện.

Ông thừa nhận có lẽ trước kia đã hiểu lầm cô.

Vì vậy thử buông lòng xuống cùng cô ở chung, đến bây giờ lại có chút ý lại vào cô.

Có người cùng ông đánh cò, cũng có người bồi ông làm những chuyện ông muốn làm.

Loại cảm giác này rất tốt, không trách được có rất nhiều người nói con gái thường đau trong lòng.

Xem ra thật sự là như vậy.

Ông không phải là người thế lực, chỉ là thấy qua quá nhiều người vì con trai ông có tiền mà tiếp cận anh, cho nên đến cuối cùng từ từ không tin tưởng những người đó nữa.

Lúc đầu ông không phải không thích Hạ Sơ.

Nhưng người đàn bà đó tâm kế quá sâu.

Lúc ban đầu cũng cực lực lấy lòng ông, ông cũng thích qua cô ta.

Nhưng cuối cùng lại khiến ông thất vọng.

Ông không nói cho Doãn Văn Trụ biết, là s đến anh, tình nguyện chính mình tự đi làm kẻ xấu xa kia.

Hơn nữa con trai của mình có lẽ sẽ tin cô ta hơn.

Cho dù ông nói, con ông cũng không tin.

Nhìn Doãn Văn Thận như vậy, Phương Thê lại chỉ là mỉm cười thản nhiên.

Loại cảm giác này, đối Phương Thê mà nói cũng đã lâu.

Đến cha cô chết, bọn họ cũng không có trở lại như lúc ban đầu, tại sao lại không phải là một tiếc nuối của cô.

Lúc ban đầu cô không thích Doãn Văn Thận.

Nhưng nhìn thấy sự cô đơn của Doãn Văn Thận.

Nghĩ tới lúc chính mình cô đơn, cô hơi mềm lòng.

Cho nên đối với ông cũng nhiều mấy phần quan tâm.

Nhưng nay ở chung với nhau, mới biết rằng ông cũng không phải như cô tưởng tượng là loại người lợi thế và xấu xa.

Ngược lại là một người rất được.

Có lúc cũng rất ngây thơ.

Điểm này, Doãn Văn Trụ và ông rất giống nhau.

"Chúng ta đánh lại một ván nhá, Thê Thê."

Ở chung đã lâu, Doãn Văn Thận cũng không bày ra dáng vẻ lên mặt kia, gần như có chút vô lại.

Cảm giác có người thân thật rất tốt.

Phương Thê chưa trả lời, một tiếng khác lại chen vào : "Cha không xem thử giờ mấy giờ rồi? Cha thật muốn chiếm luôn bà xã con sao?"

Doãn Văn Trụ ăn xong rồi trở lại, liền nghe được lời yêu cầu vô lại của Doãn Văn Thận.

Anh đương nhiên không đồng ý.

Anh còn có chuyện quan trọng khác phải làm.

"Mấy giờ, không phải mới chín giờ sao? Ngủ sớm như vậy."

Doãn Văn Thận cũng không cam chịu yếu thế.

Doãn Văn Trự bước nhanh tới bên người Phương Thê, kéo cô vào lòng mình.

"Thê Thê còn yếu lắm, đương nhiên chín giờ là phải đi ngủ."

Doãn Văn Trự đưa cái lý do này ra như là đương nhiên.

"Doãn Văn Trự."

Phương Thê thấp giọng kháng nghị.

Anh ta căn bản là mở to mắt nói dối.

Cũng không biết người nào không để cô ngủ.

Hơn nữa người khác căn bản là biết đi.

"Cha, cha đã lớn tuổi, cũng nên sớm nghỉ ngơi mới tốt."

Doãn Văn Trự cười ném ra một câu nói, sau đó kéo Phương Thê rời đi.

Chờ khi về đến phòng bọn họ, Doãn Văn Trự liền đưa tay vòng qua người Phương Thê, cúi đầu hôn nhẹ nhàng lên cổ cô.

Mắt Phương Thê thoáng qua một tia giảo hoạt, xoay người, đi cà nhắc hôn lên môi Doãn Văn Trự.

Đây là lần đầu tiên Phương Thê chủ động hôn Doãn Văn Trự.

Sau khi anh sững sốt một chút, lập tức xoay chuyển tình thế từ bị động thành chủ động, tay ôm chặt eo của cô, bắt đầu hôn sâu.

Đợi đến vừa hôn xong, lúc hai người thở hổn hển.

Phương Thê cười từ trong lòng Doãn Văn Trự chui ra, nghiêng người nằm lên giường, sau đó tắt đèn, còn thuận tiện nói một tiếng với anh, "Ngủ đi."

Doãn Văn Trự đứng ở nơi đó, dờ khóc dờ cười.

Người phụ nữ này căn bản là cố ý.

Chỉ là trêu chọc anh, cũng không đơn giản như vậy liền có thể toàn thân trở ra.

Nhưng đối với sự thay đổi của cô, Doãn Văn Trự rất vui.

Cô bắt đầu bộc lộ bản tính thật trước anh, dễ dàng tức giận, cũng sẽ trêu ghẹo người, chẳng qua là như vậy cũng cảm thấy cô đáng yêu hơn.

Mà không phải lúc ban đầu chỉ một vẻ lạnh nhạt.

Doãn Văn Trự cũng nằm lên giường, từ phía sau vòng chặc Phương Thê.

Ôm cô như vậy, lòng cũng yên tĩnh lại.

Xem như cái gì cũng không làm, thật ra thì như vậy cũng rất hạnh phúc.

Bọn họ quen biết đến bây giờ cũng đã hơn ba tháng rồi, mà kết hôn cũng nhanh sắp hai tháng rồi.

Lúc ban đầu, có lẽ chẳng ai nghĩ tới bọn họ sẽ đi đến một bước này.

Phương Thê chờ động tác kế tiếp của Doãn Văn Trự, sau đó liền sử dụng lời nói của anh chặn anh lại, nhưng sau khi anh ôm cô cũng không làm gì, chẳng qua là lặng yên ôm.

Đây lại là ngoài dự liệu của cô.

Nhưng mà lồng ngực của anh thật ấm áp, ấm áp đến khiến người khác không nhịn được buông ra.

Có lẽ cô thật có thể đi tin, tin giữa bọn họ có thể tiếp tục đi như thế.

Qua một lát, sau lưng lại truyền đến tiếng ngáy nhỏ.

Cô xoay người lại, lúc này mới biết rằng Doãn Văn Trự thế nhưng đã ngủ thiếp đi.

Những ngày qua anh đều trở về vô cùng muộn, Phương Thê cũng biết anh mệt mỏi.

Chống thân thể lên, cô cứ như vậy nhìn anh.

Anh thật sự rất đẹp mắt.

Cô lại không khỏi vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt qua gò má anh, từ cái trán đến chóp mũi, đến đôi môi, Cô biết mình đã bắt đầu quyến luyến.

Tay không ý thức ở trên môi anh chuyển động, cho đến khi bị bắt chặt.

Cô còn chưa kịp phản ứng, Doãn Văn Trữ tỉnh lại liền một lát người đặt cô dưới người.

"Thê Thê, em thừa dịp lúc anh ngủ trên cọt anh."

Doãn Văn Trữ vô tội lên án tố cá

"Em không có."

Phương Thê há mồm phản bác.

Nhưng anh không phải ngủ thiếp đi rồi sao?

Làm sao lại nhanh như vậy đã tỉnh lại.

Mới vừa rồi mình đến cùng đã làm cái gì.

Nhìn gương mặt ửng đỏ bác bỏ của cô, Doãn Văn Trữ không khỏi ở trong lòng khẽ động.

Anh cúi đầu ở trên gương mặt cô hôn , nghiêm túc nói: "Thê Thê, chúng mình sinh đứa bé đi."

Cũng có lẽ bọn họ đã có.

Trong khoảng thời gian này anh đã vất vả càn cù cây bừa.

Phương Thê sợ run lên, gương mặt hơi ửng đỏ, nhưng cũng không lên tiếng.

Sinh đứa bé?

Con của bọn họ sao?

Nghĩ như thế, cũng cảm thấy mấy phần hạnh phúc.

"Em không noi anh xem như em chấp nhận nha."

Doãn Văn Trữ cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Phương Thê.

"Thím Vương, tôi ra ngoài

Doãn Văn Trữ muốn thức ăn do Phương Thê làm, cho nên Phương Thê sau khi làm xong tính mang đi cho anh, thuận tiện cho anh một ngạc nhiên.

"Thiếu phu nhân, chờ Lão Vương trở lại hẳn đi."

Thím Vương từ trong phòng bếp đi ra.

Hôm nay Doãn Văn Thận ra ngoài, cho nên Lão Vương cũng đi theo.

Trong nhà có xe, nhưng Phương Thê lại không biết lái.

"Tôi tự đi, được rồi."

Nhiều năm cũng qua như vậy, Phương Thê đương nhiên sẽ không vì đột nhiên được chiều chuộng lại ý vào.

Chẳng qua là cảm giác có người quan tâm thật tốt.

Rõ ràng vết thương đã tốt hơn rất nhiều, nhưng bọn họ vẫn là không yên tâm, luôn không để cô làm cái này, không cho cô làm cái kia.

"Được rồi, thiên hạ họ Âu thấy cô sẽ rất vui về."

Thím Vương cười trộm nói.

Phương Thê cười ra cửa, trong khoảng thời gian này, cô đã suy nghĩ thông suốt.

Sợ hại rụt rè lại không phải là tính tình của Phương Thê, nếu thích, như vậy phải ra sức thực hiện thôi.

Tổng so về sau hối hận sẽ tốt hơn.

Cô chưa nói với anh, cô thích anh.

Cho nên hôm nay, Cô sẽ nói.

Sai người cùng nhau qua những ngày tháng vui vẻ.

Nghĩ tới lời nói tới qua của anh, trên mặt Phương Thê lại hiện lên nụ cười tươi.

Đứa con của hai người bọn họ sao?

Phương Thê đón taxi đến công ty Doãn Văn Trụ, nhưng đến nửa đường lại kẹt xe.

Phương Thê nhìn giờ, lại nhìn đoàn xe thật dài trước mặt, cô quyết định chính mình đi.

Dù sao cũng không xa, hơn nữa trong khoảng thời gian này cô đều không có vận động, cũng nên vận động một chút.

Vì vậy trả tiền xuống xe, xách theo đồ đi về phía tập đoàn Doãn Văn, trên mặt nụ cười không che giấu được.

Trên đường, người đi lại rất nhiều, vẫn như lúc ban đầu vội vàng mà qua.

Nhưng có lẽ là tâm tình tốt đi.

Bây giờ Phương Thê nhìn những người khác cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

"Nhường một chút —— nhường một chút ——"

Sau lưng truyền đến một giọng nói, loáng thoáng cảm thấy quen thuộc.

Phương Thê vừa lui qua một bên, sau đó đã nhìn thấy một người đàn ông toàn thân màu đen từ bên người cô chạy qua.

Anh chạy mấy bước, lại đột nhiên lui về trước mặt Phương Thê, kéo tay cô bỏ chạy.

Cái tình cảnh này, còn có người này.

Phương Thê chợt nhớ ra rồi.

Lúc ở thành phố C cũng xảy ra chuyện như vậy.

"Bệnh thần kinh, tại sao lại là anh?"

Làm sao anh lại một mực có người đuổi theo, hơn nữa còn từ thành phố C đến thành phố H.

Rốt cuộc anh làm cái gì?

Hơn nữa tại sao anh lại muốn kéo cô cùng nhau chạy, thật sự không giải thích được.

Tư Mị quay đầu lại, hướng Phương Thê cười, "Hi, thì ra cô còn nhớ rõ tôi à."

Cô gái này, thì ra là ở thành phố H.

Không trách được ở thành phố C anh không tìm thấy cô.

Nhưng hôm nay ở chỗ này gặp gỡ cô, cũng xem là ý trời.

"Anh buông tay."

Lúc này cô không có thời gian ở đây dây dưa với anh.

"Không buông."

Tư Mị vẫn như trước đáng đánh đòn.

"Anh có bệnh à?"

Làm sao lại luôn cố tình gây sự?

Cô còn phải đưa cơm cho Doãn Văn Trụ, cuối cùng thì anh muốn lôi cô chạy đến khi nào.

"Bị cô đoán đúng."

Tư Mị lại nở nụ cười rục rờ

"Tôi có việc, anh buông tay không?"

Phương Thê nói.

"O, hôm nay cô không nhéo tôi, không đá tôi?"

Tư Mị nói có chút nghi ngờ: "Hay là lương tâm cô đã phát hiện, biết làm như vậy là không đúng?"

"Được, lần trước thật xin lỗi, anh có thể buông tay không?"

Phương Thê cũng không muốn cùng anh ở đây cái vĩa, định nói xin lỗi.

Lần trước, tâm tình cô vốn không được tốt, cho nên mới làm thế.

Hơn nữa vốn chính là anh ta không đúng.

Nhưng cô cũng không muốn so đo.

"Không được."

Tư Mị không chút nghĩ ngợi từ chối.

"Anh cái người này——"

Phương Thê lại muốn mắng chửi người rồi.

Làm sao lại có người vô lại như vậy.

Tùy tùy tiện tiện lôi kéo người xa lạ bỏ chạy.

"Mắng chửi đi, tôi không ngại, có phải còn muốn bấm số 114 bệnh viện kiểm tra bệnh thần kinh không?"

Tư Mị vẫn cười nói.

Cái gì, anh ta căn bản là còn ghi hận chuyện lúc trước.

Người này chính là keo kiệt lại khốn nạn.

Chỉ là Phương Thê cũng biết, mình càng nói, đoán chừng anh ta càng mạnh miệng hơn.

Vì vậy định không lên tiếng.

Chạy một đoạn đường như vậy, ngược lại Tư Mị lại dừng lại.

"Tại sao không nói chuyện?"

Vậy thì tuyệt không thú vị.

Phương Thê xoay người rồi đi, rồi lại bị Tư Mị kéo tay.

"O, đây là cái gì?"

Phương Thê cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra canh rau đều bị đổ ra.

Cô không khỏi ngẩng đầu trừng Tur Mị, đều do anh, cũng không biết bây giờ món ăn này thành cái dạng gì rồi.

Làm sao cô lại xui đến vậy, gặp anh ta.

"Hình như là thức ăn đi."

Tur Mị đoạt lấy vật trong tay Phương Thê, nhếch miệng cười với cô, "Vừa lúc tôi đói bụng, liền đem đồ của cô giải quyết luôn."

Phương Thê còn chưa kịp mở miệng, anh lấy đồ trên đất ra, liền ăn.

"Anh ——"

Người này khiến người ta dở khóc dở cười.

Anh có biết ở đây là trên đường cái phải không, người qua đường đều nhìn anh.

Hơn nữa anh không phải đang chạy trốn trên đường sao?

Còn rảnh rỗi ở chỗ này ăn cơm?

Mẫu chốt nhất chính là, cô đồng ý để cho anh ăn chưa?

Thật sự không giải thích được.

Quên đi, hôm nay muốn cho Doãn Văn Trụ phần ngạc nhiên nhưng đã bị nhờ rồi, Phương Thê cũng không muốn đi tập đoàn Doãn văn.

Cô xoay người liền muốn rời đi, lại bị Tur Mị kéo tay.

"Thức ăn rất ngon, vậy chuyện lần trước tôi liền tha thứ cô."

"Vậy cảm ơn anh a, có thể buông tay tôi ra không?"

Phương Thê cũng lười cùng anh so đo, lúc này chỉ muốn nhanh một chút rời khỏi anh ta.

Cảm giác gặp anh không phải là chuyện tốt.

"Chơi với cô rất vui, chúng ta làm bạn bè đi, tôi tên là Tur Mị."

Tur Mị đi tới trước mặt Phương Thê, cười hi hi nói.

"Bạn bè vẫn là miễn đi."

Cô cũng không muốn cùng anh nhắc lên quan hệ gì.

Nhìn anh ta vẫn bị người đuổi theo, chính xác không có chuyện gì tốt.

"Cô tên là

Tur Mị lại hoàn toàn không để ý tới sự từ chối của cô, tiếp tục hỏi.

"Này, rốt cuộc anh có nghe hiểu tiếng người không?"

Phương Thê cũng tức giận, người này làm sao lại như vậy.

Những chuyện hôm nay chuẩn bị, đều xem như bị anh ta đập hư rồi, bây giờ còn nói muốn làm bạn.

Bọn họ là người xa lạ có được không?

"Lại tức giận? Đừng nóng giận nha, chính là muốn biết tên của cô mà thôi."

Tur Mị hoàn toàn không biết từ chối vì chuyện gì.

Lúc này, điện thoại của Tur Mị vang lên.

Anh lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, lúc này mới cười nói với Phương Thê: "Tôi có việc phải đi, lần sau lại tới tìm cô chơi nha."

Phương Thê thấy anh buông lỏng tay, cũng không quay đầu lại đi rồi.

Lần sau, không bao giờ nữa nghĩ có lần sau đi.

Tư Mị nhìn bóng lưng rời đi của Phương Thê cười cười, lúc này mới xoay người nói với một đám người mới vừa đuổi kịp phía sau anh đang thở hổn hển: "Trở về thôi. Mấy người càng ngày càng vô dụng, lần nào cũng không bắt được tôi."

Mà lúc này đây, Doãn Văn Trữ vừa lúc ở bên trong một tiệm Châu Bảo Hành chọn nhẫn.

Anh muốn mua một chiếc nhẫn tặng Phương Thê, còn muốn cử hành một hôn lễ với cô.

"Cái này, còn có cái này, đều gói lại đi."

Trong khoảng thời gian ngắn chọn không được tốt lắm, anh dứt khoát đem hai cái đều mua.

Nhân viên bán hàng lễ độ mà đem hai chiếc nhẫn kim cương gói lại, nói với vẻ mặt tươi cười: "Tiên sinh (cách gọi tôn trọng đối với người trí thức), trả tiền ở bên này."

Không biết người nào may mắn như vậy, gả cho một người đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai?

Nhân viên bán hàng hâm mộ.

Doãn Văn Trữ trả tiền, vui rạo rức đem chiếc nhẫn đặt vào trong túi, nghĩ tới hôm nay về sớm một chút, cho Phương Thê một ngạc nhiên.

Anh đã quyết định rồi, chuyện hợp đồng cứ tính như thế.

Anh muốn ở chung với cô thật tốt.

Đi ra khỏi tiệm vàng bạc, lại gặp thoáng qua một cô gái.

Đi vài bước, anh không khỏi quay đầu lại.

Vừa lúc, cô gái kia cũng quay đầu qua.

"Trữ."

Cô dịu dàng kêu, giống nhau lúc trước cười yếu ớt nhẹ nhàng.

Bảy năm không thấy, Doãn Văn Trữ không nghĩ tới lại ở chỗ này thấy cô.

Hình như cô không thay đổi, giống như bảy năm trước.

Vẫn thanh thuần như vậy, dịu dàng như vậy, như một đóa b ọ hợp mới mở.

"Sơ Nhi."

Doãn Văn Trữ lăm bầm khẽ gọi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hiểu lầm, sợ hãi

Hai người cách nhau một khoảng, ánh mắt chuyên chú, lăm lăm muốn đem thời gian bảy năm nhìn cho hết.

"Sơ Nhi."

Doãn Văn Trữ lại khẽ gọi một tiếng.

Đây là người phụ nữ đầu tiên của anh.

Hạ Sơ từ từ đi tới chỗ Doãn Văn Trữ, nhưng đến lúc gần tới anh thì chạy ra ngoài.

Doãn Văn Trự dừng một chút, nhưng vẫn nhanh chóng đuổi theo.

Anh giữ tay cô lại : "Sơ Nhi."

Hạ Sơ lại chỉ lắc đầu, quay đầu lại nhìn anh nhưng trong ánh mắt chứa đầy sự khẩn cầu.

"Trụ, chúng ta xem như chưa từng thấy, được không?"

Giọng nói này, dịu dàng lại thê lương, làm cho người ta cảm thấy điềm đạm đáng yêu.

"Chúng ta đã gặp nhau, tại sao có thể làm như không thấy?"

Doãn Văn Trự cũng không buông tay, cúi đầu ngắm cô : "Sơ Nhi, những năm nay em đã đi đã

Anh đã tìm cô hai năm, nhưng vẫn không tìm được, cho nên mới bỏ qua.

Hai năm đó, anh trôi qua thật chán chường.

"Em ——"

Hạ Sơ mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

"Sơ Nhi."

Giọng nói của Doãn Văn Trự mang theo phần uy hiếp.

"Trụ, trước tiên anh buông em ra được không?"

Hạ Sơ ngẩng đầu lên, nói.

Doãn Văn Trự gạt đầu, buông cô ra, nhưng cô lại quay người bỏ chạy.

Doãn Văn Trự đuổi theo, nhưng cô rất nhanh đã lên taxi, đi mất.

Bảy năm rồi, bảy năm không thấy.

Anh không nghĩ tới vừa gặp mặt cô lại quay người bỏ chạy.

Doãn Văn Trự tức giận, móc điện thoại ra, bấm số Quý Thư.

"Quý Thư, giúp mình tra Hạ Sơ đang ở nơi nào?"

"Hạ Sơ? Là Hạ Sơ sao?"

Bảy năm trước, khi còn thời đại học, Quý Thư đã gặp qua Hạ Sơ .

"Ừ, chính là cô ấy, cô ấy đã trở lại, mới vừa rồi bắt gặp cô ấy, nhưng cô ấy

Doãn Văn Trự không hề dấu giếm nói.

"OK, nhưng Trụ, bạn có biết rõ mình thích người nào không."

Quý Thư nói xong liền cúp điện thoại.

Rất cuộc thì thích người nào?

Doãn Văn Trự sững sờ một chút.

Lúc này, anh lại phân không rõ.

Anh không nghĩ tới sẽ gặp lại Hạ Sơ.

Anh muốn cùng Phương Thê cứ trôi qua như vậy, nhưng suy nghĩ trước khi gặp lại Hạ Sơ.

Bây giờ Hạ Sơ đã trở về, như vậy rồi cuộc anh ——

Lúc này, điện thoại chợt vang lên.

Doãn Văn Trụ nhận điện thoại, là Lạc Ương, nhìn giờ giấc, cũng đến buổi chiều thời gian hẹn với người khác.

Vì vậy anh tạm thời không nghĩ tới nữa, tìm xe mình, rời đi.

=====

Khi Phương Thê về đến nhà, Thím Vương liền tới đón.

"Thiếu phu nhân, thế nào rồi? Thiếnhà họ Âu rất vui phải không? Làm sao cô không ở đó lâu hơn?"

"Thím Vương, tôi không có đi."

Nghĩ tới đây, Phương Thê lại oán

Tại sao cô lại xui xẻo như vậy lại đụng phải con người kia.

"Làm sao lại không tới đó?"

Thím Vương tới bên người Phương Thê hỏi.

"Đồ ăn đã bị đổ."

Phương Thê cũng không nói đến người kia cho Thím Vương biết.

"Không sao, lần sau khiến lão Vương chờ cô đi."

Thím Vương vội vàng an ủi.

"Vâng."

Phương Thê gật đầu một cái nghĩ, ngày mai lại đi vậy.

Chỉ là những lời đó, tối nay cô muốn nói cho Doãn Văn Trụ biết.

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Lúc này, điện thoại đặt ở trong túi chợt vang lên.

Bây giờ Doãn Văn Trụ có rảnh sẽ gọi điện thoại cho cô, cho nên cô không kịp chờ đợi lấy điện thoại di động ra.

Nhưng cô thất vọng rồi vì đó không phải là cuộc gọi của Doãn Văn Trụ, mà là một số xa lạ.

Do dự một chút, cô nhấn nút trả lời.

"Thê Thê."

Trong điện thoại di động truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Phương Thê nghi ngờ hỏi lại.

Chẳng qua là sau lần đó, Tần Tiêu Nhiên đã rất lâu không còn liên lạc với cô nữa, làm sao giờ lại đột nhiên gọi điện cho cô?

"Thê Thê, em ra ngoài một lát được không?"

Tiếng Tần Tiêu Nhiên truyền tới trong tai Phương Thê, đã có chút mơ hồ.

"Tiêu Nhiên, em không rảnh, có chuyện gì anh có thể nói trong điện thoại."

Cô không muốn có quan hệ gì tới Tần Tiêu Nhiên nữa.

Cô không phải thánh mẫu, mặc dù lúc đầu là cam tâm tình nguyện, nhưng nhớ đến cô vẫn sẽ oán giận.

Hơn nữa từ đầu tới đuôi cũng chỉ là sai lầm

"Thê Thê, em ra ngoài một tý, anh muốn gặp em."

Tần Tiêu Nhiên lại lặp lại lời nói.

"Tiêu Nhiên, giữa chúng ta đừng gặp nhau nữa"

Nếu buông, như vậy liền triệt để buông, cô không muốn dây dưa không rõ nữa.

Phương Thê sau khi nói xong liền cúp điện thoại.

Dường như cô cũng là một người vô tình.

Lúc thích có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, nhưng lúc này không còn thích nữa cho nên một yêu cầu gì cũng không cho.

C người đều ích kỷ, cô cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Chẳng qua là cô lại không nghĩ tới, mình sẽ thích một người nữa, hơn nữa thích đến không thể chống lại.

Rõ ràng lý trí cố gắng đi phòng bị.

Điện thoại di động rất nhanh lại vang lên.

Vẫn là số của Tần Tiêu Nhiên.

Phương Thê không muốn nhận.

"Thiếu phu nhân, không nhận điện thoại sao?"

Thím Vương từ trong phòng bếp đi ra nhìn thấy Phương Thê cầm điện thoại ngăn người, nên hỏi.

Phương Thê dùng týt, cuối cùng vẫn tiếp điện thoại.

"Thê Thê, ra đây một týt? Hãy giúp anh một chút."

Tiếng Tần Tiêu Nhiên càng nhỏ dần, mang theo vài phần khàn khàn.

Phương Thê không nói, chỉ lắng lắng nghe.

Cô chợt nghĩ tới ban đầu, mình cũng từng nhờ anh giúp đỡ qua.

Khi đó, có lẽ là lúc anh ghét cô nhất.

Lúc đi học, sau khi trực đêm trở về, xe điện gián đoạn, mà trời lại mưa to.

Xe buýt đã sớm không còn, xe taxi cũng không gọi được.

Trong đám bạn học cũng chỉ có anh có xe, cô gọi điện thoại muốn anh giúp cô một lần.

Thế nhưng anh lại không chút do d từ chối.

Lại nói, cô gọi cho anh thật ra thì không nhiều.

Cầu xin anh giúp lại càng ít, nhưng chỉ có như vậy, anh ta còn không có lần nào đồng ý.

Bởi vì ghét, anh thậm chí còn chế nhạo qua cô.

Tình tình lúc đó, nếu như không phải là bởi vì anh đã từng cứu cô, có lẽ sẽ xù lông rồi.

Nói cho cùng, cũng bởi vì cho rằng anh cứu cô, cho nên mới có cảm tình với anh, nhịn tất cả sự xấu xược của anh.

Nhưng sau khi biết không phải là anh.

"Thê Thê, xem như là bạn học, anh cầu xin em giúp anh một lần được không?"

Giọng nói của Tần Tiêu Nhiên lần nữa truyền đến, phá vỡ dòng suy nghĩ của Phương Thê.

"Được rồi."

Phương Thê cuối cùng vẫn đồng ý.

Mặc kệ lúc đầu vì nguyên nhân gì, dù sao cô thật sự thích qua anh.

Hơn nữa không cách nào từ chối yêu cầu của anh có lẽ đã thành thói quen.

Nhưng thật sự là một lần cuối cùng.

Cô sẽ cùng anh nói rõ ràng.

Buông điện thoại xuống, Phương Thê nói với Thím Vương: "Thím Vương, tôi đi ra ngoài một lát, rất nhanh sẽ về."

"Thiếu phu nhân, thân thể của cô mới khỏe ——"

Lời nói quan tâm của Thím Vương.

"Yên tâm đi, tôi rất nhanh sẽ trở về."

Phương Thê nghĩ, mình sẽ không trì hoãn quá lâu.

"Thiếu phu nhân, tôi giúp cô gọi xe."

Phương Thê còn chưa nói xong, Thím Vương đã gọi điện thoại.

Chờ lúc Phương Thê ra, một chiếc xe taxi đã dừng trước cửa.

Chờ lên xe, lúc này Phương Thê mới nhớ tới mình quên hỏi Tàn Tiêu Nhiên đang ở chỗ nào.

Vì vậy liền gọi lại, nhưng Tàn Tiêu Nhiên lại không nhận điện thoại.

Mà là một giọng nam xa lạ.

"Cô là bạn của vị tiên sinh này phải không? Anh ấy đã say khướt ở chỗ này."

Người nọ tiếp đó lại nói địa chỉ.

Phương Thê im lặng, nhưng cuối cùng vẫn nói với tài xế taxi nơi đến.

Đợi lát nữa trực tiếp đưa anh lên xe taxi, cũng không coi là thật xin lỗi anh đi.

Chờ Phương Thê chạy tới nơi đó, Tàn Tiêu Nhiên đã tỉnh lại, đang tựa trên quầy bar.

Vừa nhìn thấy cô đi vào, Tàn Tiêu Nhiên cười vẫy vẫy tay về phía cô, lớn tiếng nói: "Thê Thê, ta biết em sẽ đến, em sẽ không bỏ lại anh."

Những người xung quanh cũng nhìn sa

Phương Thê cảm thấy mắt mờ đi.

Tàn Tiêu Nhiên này say chết thì say chết đi, tại sao lại tỉnh lại?

Đi tới bên cạnh anh, cô thấp giọng hỏi: "Anh tìm em tới đây có chuyện gì? Em xem anh uống say rồi, nếu không em tiễn anh về."

Tàn Tiêu Nhiên đưa tay choàng lên vai Phương Thê, cười nói: "Thê Thê, em cũng uống một ly với anh đi."

Vốn là muốn cùng anh nói rõ ràng, nhưng đáng về lúc này của anh, nói gì cũng không có tác dụng.

Sớm biết sẽ không tới.

"Tàn Tiêu Nhiên, anh tỉnh táo một tý."

Phương Thê vẫn như cũ thấp giọng nói.

Tiếng Tàn Tiêu Nhiên quá lớn, có vài người cứ nhìn nơi này, cứ như xem trò vậy.

Quán bar này rất cao cấp, có rất nhiều người tới nơi này để bàn chuyện làm ăn.

Cho nên dù bây giờ là ban ngày, nơi này cũng không thiếu người.

Còn có chút người, Phương Thê đã gặp qua, trước kia đã từng hợp tác với Tàn thị.

"Thê Thê, em không phải rất thích anh sao?"

Tần Tiêu Nhiên lại ôm Phương Thê, hét lên.

Phương Thê rất muốn một quyền đánh anh ta ngất đi.

"Tần Tiêu Nhiên, anh câm miệng lại."

Lúc này cô chỉ muốn dẫn anh đi ra ngoài, tìm chiếc taxi nhét vào.

Sau đó trực tiếp về nhà.

Cô không nên mềm lòng, lại càng không nên đến.

Phương Thê muốn đỡ Tần Tiêu Nhiên dậy, nhưng Tần Tiêu Nhiên không theo, đưa tay ra vừa muốn đem Phương Thê kéo vào trong ngực.

Phương Thê không để ý, chỉ nghĩ sớm một chút dẫn anh rời đi.

Đã đến nước này rồi, ném anh ở lại nơi này, cô không làm được.

Cô còn chưa kịp diu Tần Tiêu Nhiên, người đã bị kéo vào một lồng ngực khác, ngay tiếp theo Tần Tiêu Nhiên cũng té lên người cô.

Cái ôm này rất quen thuộc, cho dù không quay đầu lại cô cũng biết là ai.

Trong khoảng thời gian này, là người này vẫn ôm cô, mang đến ấm áp cho cô.

Nhưng tại sao lại ở nơi này đụng phải?

Bây giờ Phương Thê hơi hối hận, mình tại sao lại có thể đồng ý với Tần Tiêu Nhiên tới nơi này.

Người phía sau vẫn chưa mở miệng, mà Tần Tiêu Nhiên đè ở trên người khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Cô đưa tay muốn đẩy Tần Tiêu Nhiên ra, nhưng Tần Tiêu Nhiên lại té về phía sau, dưới tình thế cấp bách, cô chỉ có thể đưa tay kéo anh ta một cái.

Mà trong giây lát này, Tần Tiêu Nhiên lại ngã về người cô.

Người phía sau cuối cùng mở miệng, không có dịu dàng lại vô lại như mấy ngày nay, chỉ lãnh đạm lười nhác như lúc ban đầu.

Tiếng kêu như thế, khiến tim Phương Thê ngừng đập.

Cô đem Tần Tiêu Nhiên trở về băng ghế, quay đầu nhìn Doãn Văn Trữ.

"Trữ, em——"

Cô muốn nói gì, nhưng khi nhìn đến cặp mắt lãnh mạc của Doãn Văn Trữ, thì cái gì cũng nói không nên lời.

Nói gì?

Nói Tần Tiêu Nhiên gọi điện thoại, cô mới đến đây sao?

Cô không lên tiếng, Tần Tiêu Nhiên lại lên tiếng, "Doãn Văn Trữ, tin chưa, anh xem, Thê Thê tới, lúc này biết người em ấy thích là tôi đi."

Anh đã ở nơi này từ lâu?

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Phương Thê lên tiếng hỏi.

Doãn Văn Trữ nhìn cô, cười như không cười, "À, chỉ là một cuộc cá cược, anh ta gọi điện cho em, xem em có tới không. Anh ta nói sẽ tới, anh nói sẽ không, cho nên anh thua."

Anh tới nơi này là bàn chuyện làm ăn, nhưng lúc vừa tiến đến, lại đụng phải Tần Tiêu Nhiên.

Tần Tiêu Nhiên khi đó đã hơi say, nhìn đến anh lại tiến lên khiêu khích.

Nói Phương Thê thích là anh ta, vẫn thích anh ta, thích anh ta đã năm n

Doãn Văn Trữ cũng không để ý tới anh ta, không thêm để ý tới sự tồn tại của anh ta, hơn nữa lần buôn bán này rất quan trọng, cho nên anh cũng không có thời gian để ý tới anh ta.

Anh chỉ nghe được Tần Tiêu Nhiên nói ở phía sau anh: "Tôi gọi điện thoại cho Thê Thê, em ấy nhất định sẽ tới."

Anh cũng không trả lời anh ta.

Trong lòng cũng không nắm chắc.

Anh tự nói với mình, Phương Thê sẽ không tới.

Nhưng nghĩ tới lúc ban đầu, nghĩ đến sự bắt đầu của hai người, anh lại không nắm chắc rồi.

Phương Thê là vì Tần Tiêu Nhiên mới đáp ứng gả cho anh, hơn nữa cô ấy chưa từng nói thích anh.

Anh không nghĩ tới sẽ có lúc mình không có lòng tin chính mình.

Nhưng kết quả là cô ấy thực sự tới.

Tần Tiêu Nhiên gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy lại thật sự tới.

Doãn Văn Trữ cảm giác tim mình rất đau, anh biết mình ghen với Tần Tiêu Nhiên.

Năm năm, rốt cuộc có thể cố chấp thế nào, khiến cô ấy đợi anh ta năm năm.

Mình đối với Hạ Sơ, cũng chỉ tìm kiếm trong hai năm.

Ở giờ phút này, anh hiểu được, mình thật sự thích Phương Thê, không phải bởi vì Hạ Sơ mà thích cô.

Nhưng khi anh hiểu được rồi, kết quả lại khiến anh thất vọng.

Tay bỏ trong túi, lòng bàn tay nắm thật chặt chính là chiếc nhẫn anh mua nghĩ sẽ tặng cho cô.

Lúc đụng phải Hạ Sơ, anh do dự có muốn tới nay cho cô không.

Nhưng bây giờ dường như không cần thiết nữa.

"Trữ, không phải anh nghĩ như vậy."

Phương Thê đưa tay kéo cánh tay Doãn Văn Trữ lại.

Cô biết anh hiểu lầm.

Cô thật sự không nghĩ tới sẽ trùng hợp như thế, cũng không nghĩ đến Tần Tiêu Nhiên sẽ làm như vậy.

Anh rốt cuộc muốn thế nào?

Khi đó, rõ ràng hừ nhẹ rồi đi.

Cô không muốn anh hiểu lầm.

"Anh còn có chuyện."

Doãn Văn Trữ đẩy tay Phương Thê ra, đi về nơi khác.

Mới vừa rồi ở trong phòng bàn chuyện làm ăn, lòng không thể nào yên được, chính là muốn biết Phương Thê Cô rốt cuộc có tới không.

Cho nên mới viện cớ ra ngoài nhìn một chút.

Nhưng anh tình nguyện mình không ra ngoài, không thấy một màn này.

Có lẽ có thể nói với bản thân mình, cô không tới.

Lúc này, buồn bán còn phải tiếp tục bán, hơn nữa anh cũng không muốn ở nơi này thành trò cười cho người khác xem

"Trữ ——"

Phương Thê còn muốn nói điều gì, nhưng bị Tần Tiêu Nhiên ở sau lưng kéo tay.

"Thê Thê, em vẫn thích anh đúng không?"

"Tần Tiêu Nhiên, thật không hiểu anh."

Phương Thê cảm giác mình tới nơi này thật là một sự sai lầm.

Đối với Tần Tiêu Nhiên có lòng trắc ẩn càng thêm sai lầm.

Lúc bắt đầu giữa bọn họ vốn chính là sai lầm.

Nếu anh không thích cô, xem thường cô, cần gì phải trở về đây đưa với cô?

Anh rốt cuộc muốn tổn thương cô đến thế nào nữa?

Mình thật vất vả cố lấy dũng khí, tuy nhiên lại xảy ra sự hiểu lầm này.

Nếu lúc này cô lại đi nói với Doãn Văn Trụ cô thích anh, anh sẽ tin sao?

Tình cảm năm năm có thể quên lãng nhanh vậy, lập tức liền thích một người khác, thật sự có thể khiến người khác tin sao?

Vì sao bản thân cô còn không tin?

Vì sao cô bây giờ nhìn Tần Tiêu Nhiên không có lấy một cảm giác, có chi là sự tức giận?

Vì sao mình không kim lòng không được lại thích Doãn Văn Trụ?

Thì ra mình cũng không như tưởng tượng thích Tần Tiêu Nhiên như vậy, cũng có lẽ sự ưa thích kia đã sớm từ sau khi bị anh lần lượt tổn thương dần dần phai đi.

Nhưng mình lại nhìn không thấu.

Có lẽ vì luôn muốn báo ân.

Nhưng sai lầm rồi, đều sai rồi.

Không phải anh ta, cho tới bây giờ cũng không phải là anh ta.

"Thê Thê, chúng ta ——"

Tần Tiêu Nhiên còn muốn nói điều gì, Phương Thê cũng kéo tay anh ra, xoay người rời đi.

Về sau thật sự sẽ không lại vì anh làm cái gì nữa.

Những năm này làm được rất nhiều rồi.

Cô không muốn làm cho anh phá hoại hạnh phúc và ấm áp mà mình vất vả mới có được.

"Thê Thê."

Tần Tiêu Nhiên muốn đuổi theo, cũng bởi vì uống rượu quá nhiều mà ngã trên mặt đất.

Phương Thê quay đầu lại, nhưng không có dừng bước.

Cho tới nay, đều là cô đuổi theo anh đi.

Anh chưa bao giờ chờ cô.

Giờ đây cô cũng chỉ là học anh thôi.

Thì ra vô tình không phải chỉ có anh, cô cũng biết.

Một đường trở về nhà, Phương Thê lại bắt đầu chờ đợi.

Cô muốn giải thích với Doãn Văn Trụ, chuyện không phải anh nghĩ như vậy.

Nhưng cứ chờ, từ xế chiều đợi đến gần tối lại đợi đến đêm khuya, Doãn Văn Trụ vẫn chưa trở về.

Phương Thê ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim ngắn kim dài đã chỉ hai giờ sáng.

Cô vẫn vùi ở trên sofa, tay chân có chút chết lặng.

Chẳng qua là cô không ngủ được, cô cảm thấy trên giường thiếu sự ấm áp của anh đã trở nên lạnh lẽo.

Thì ra để trở thành thói quen rất dễ dàng.

Bây giờ cô đã bắt đầu tham luyện sự ấm áp của anh.

Cho nên cô đứng dậy đến phòng khách, tình nguyện vùi trên ghế sofa này.

"Thiếu phu nhân, làm sao cô lại ở chỗ này?"

Tiếng của Thím Vương đột nhiên vang lên.

Phuong Thê ngây người, vội vàng nói: "Tôi xuống uống nước."

Cô không muốn Thím Vương bọn họ lo lắng.

"Thiếnhà họ Âu còn chưa trở về sao? Thiếnhà họ Âu nhất định quá bận, nếu như thiếnhà họ Âu biết cô không chăm sóc bản thân ở đây chờ đợi, thiếnhà họ Âu sẽ đau lòng."

Thím Vương nhìn một cái đã thấy ra lòng Phuong Thê.

Mới vừa rồi bà đã cảm thấy Phuong Thê dường như một mực mong đợi Doãn Văn Trụ trở về.

Hơn nữa sắc mặt cũng không thích hợp, rằng cũng cười như bình thường, nhưng rõ ràng không có tươi tắn như lúc trước.

Rõ ràng lúc ra cửa còn tốt, làm sao khi trở về lại trở thành như thế?

Hơn nữa thiếnhà họ Âu luôn luôn đúng lúc về nhà, hôm nay lại trễ như vậy vẫn chưa về.

Bọn họ xảy ra chuyện gì rồi sao?

"Thím Vương, thật sự tôi chỉ xuống uống nước thôi."

Anh còn có thể như trước đây lo lắng cô sao?

Sẽ sao?

Phuong Thê cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ một cơ hội giải thích anh cũng không cho cô?

Vì sao không về?

"Vậy cô mau chút ngủ đi."

Thím Vương cũng không nói gì nữa, chẳng qua là khuyên Phuong Thê.

Phuong Thê gật đầu một cái, đi về phòng mình.

Nằm thẳng lên giường, nhưng lại không ngủ được.

Rõ ràng còn là ngày hè, cô lại cảm thấy lạnh quá.

Rõ ràng tịch mịch sớm đã thành thói quen, vì sao lúc này lại chịu không được?

Nhưng cô lại không dám đi xuống đợi, chỉ có thể tròn mắt nằm trên giường.

Cô cho rằng cô đối với anh tối đa cũng chỉ là thích, vừa mới bắt đầu thích, nhưng vì sao như vậy?

Đau đớn, nhức nhối như bị kim châm.

Cô ôm chăn, cúi đầu hô tên anh.

Cô hi vọng anh có thể nghe tiếng gọi của cô, nhanh trở về.

Cô không muốn giữa bọn họ chỉ vì sự hiểu lầm như vậy liền đổ vỡ.

Có lẽ là nghe được sự chờ đợi của cô.

Phía dưới rốt cuộc có động tĩnh, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng cô vẫn nghe thấy.

Anh đã về?

Cô vội vã từ trên giường ngồi dậy, có chút vội vàng chạy ra ngoài, ngay cả giày cũng chưa mang.

Lúc chạy đến cầu thang, nhìn thấy Doãn Văn Trụ đang chuẩn bị đi lên.

"Trụ."

Cô cúi đầu kêu một tiếng, rồi lại thấy bước chân của anh hơi lảo đảo.

Anh uống rượu?

Cô tiến lên một bước đỡ anh lại.

Ánh mắt Doãn Văn Trụ dừng lại trên đôi chân trần của cô, trong lòng hơi áy náy.

Cô chính là như vậy chăm sóc chính mình sao?

Cũng không biết mang giày.

Hơn nữa vì sao cô còn chưa ngủ?

Là chờ anh sao?

Anh muốn mở miệng nói gì, nhưng nhớ đến chuyện xế chiều, lại cuối cùng cái gì cũng không nói.

Anh uống rượu, nhưng lại không say.

Anh muốn trở về hỏi rõ ràng, thế nhưng lại sợ, sợ nghe được đáp án của cô, sợ cô nói cô thích là Tần Tiêu Nhiên, vẫn luôn là Tần Tiêu Nhiên.

Trước kia, bá đạo đoạt lấy cô, sẽ thỏa mãn.

Nhưng bây giờ là muốn trái tim của cô.

Phương Thê lại cho rằng anh say, cẩn thận từng li từng tí nâng anh đến giường, lại giúp anh lau người.

Lúc này mới ở bên cạnh anh nằm xuống.

Doãn Văn Trụ vẫn không nhúc nhích, Phương Thê cho rằng anh ngủ thiếp đi, nghiêng người sang nhìn anh.

Rõ ràng muốn giải thích, nhưng anh lại say.

Nhìn anh một lát, thân mình lại chậm rãi xê dịch, nhích tới gần trong ngực anh.

Thì ra chính mình lại tham luyến sự ấm áp của anh như vậy.

Khi cơ thể mềm mại của cô đến gần anh, anh tính phản xạ đưa tay ôm cô.

"Trụ."

Phương Thê có chút mừng rỡ, nhích tới gần anh hơn.

Doãn Văn Trụ có chút mờ mịt, có lẽ hình như sự tồn tại của cô đã trở thành thói quen của anh, thói quen ôm lấy cô ngủ.

Nhưng nhớ đến mấy lời kia của Tần Tiêu Nhiên, trái tim lại cảm thấy đau.

Lại nhớ đến lần đầu tiên của bọn họ.

Anh gọi Sơ Nhi, mà Cô lại gọi Tiêu Nhiên.

Lúc ban đầu, bọn họ giống như đều là thể thân.

Nhưng bây giờ, anh đã thích cô, còn cô thì sao?

Có phải vẫn xem anh là vật thể thân?

Cô có thể hiểu cảm giác đau lòng không?

Nghĩ đến đây, lòng lại xúc động, miệng liền kêu to.

"Sơ Nhi."

Tiếng hô trong nháy mắt đó, anh cảm giác được người trong ngực cứng đờ.

Trong phút chốc anh liền hồi hận.

Nhưng lại không biết nên nói gì.

Phương Thê lại bị tiếng kêu kia đánh trúng trái tim, cả người một hồi lạnh như băng truyền đến.

Anh nói thích cô.

Anh nói không vì Hạ Sơ mà thích cô.

Cô tin anh.

Nhưng bây giờ được xem là gì?

Say rượu nôn lời thật sao?

Anh vẫn là thích Hạ Sơ sao?

Cô chẳng qua vẫn là thể thân ư?

Tìm như bị ngàn mũi kim châm đầy, cơ thể Phương Thê cứng ngắc, ngay cả hơi sức để động cũng không có.

Nếu là như vậy, lời giải thích của cô còn ý nghĩa gì nữa?

Nếu là như vậy, cô nói thích anh còn có ý nghĩa sao?

Hạnh phúc hơn một tháng, ấm áp hơn một tháng, thì ra cuối cùng vẫn là cảnh tượng huyền ảo sao?

Cuối cùng có một ngày sẽ tiêu tán đi.

Hơn nữa anh không tin cô, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho cô.

Căn bản là không quan tâm đi.

Nếu như quan tâm, nhất định sẽ chất vấn đi.

Phương Thê càng nghĩ càng cảm thấy tâm lạnh.

Doãn Văn Trữ nhiều lần muốn mở miệng, lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể ôm cô thật chặt.

Sau đó hôn cô, bá đạo hôn cô.

Cô là của anh, cuối cùng anh chỉ có thể dùng loại phương thức này để chứng minh.

Lúc này anh ôm Cô, cô đang ở trong lòng anh, nhưng cái loại trống không đó lại vẫn tồn tại.

Anh ôm càng chặt, hôn càng sâu, đối Phương Thê mà nói lại càng thống khổ.

Đây không phải là ngực cho cô, mà là cho Hạ Sơ.

Đây cũng không phải là nụ hôn cho cô, cũng là cho Hạ Sơ.

Hai người thật chặt ôm nhau hôn sâu, nhưng hai trái tim lại dần dần cách xa.

Một đêm vẫn như những ngày trước, tư thế vẫn như thường ngày, nhưng nó lại không có sự triền miên và ấm áp của thường ngày.

Mỗi người bọn họ nghĩ tới tâm sự của mình, cả đêm chưa chợp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Hứa hẹn, chân tướng

Doãn Văn Trụ cảm địa chỉ nơi Hạ Sơ ở của Quý Thư cho anh, rốt cuộc tìm được một căn hộ rách nát.

Khoảng khắc cửa mở ra, bốn mắt đụng vào nhau.

Hạ Sơ không đẹp đẽ như ngày gặp mặt đó, mà đang mặc bộ quần áo và trang sức ở nhà, trên mặt cũng không trang điểm, ở trên mặt cô, rốt cuộc thấy được khác biệt.

Ít đi sự ngây thơ lúc ban đầu, thêm vào đó là sự thành thực.

Đó là dấu vết của năm tháng.

Thời gian bảy năm, cuối cùng vẫn là khác biệt.

Ban đầu bọn họ hai mươi mốt tuổi, mà giờ đây bọn họ đã hai mươi tám tuổi rồi.

Doãn Văn Trụ sững sờ, môi trường nơi này thật không tốt, mà hình cũng sống không được tốt lắm.

Hạ Sơ nhìn thấy người mới tới, khẽ ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa trước mắt bị đóng lại, Doãn Văn Trụ bắt đầu gõ cửa.

"Sơ Nhi, mở cửa."

Đầu tiên là êm ái, nhưng không nghe được tiếng đáp lại, tiếng gõ cửa của anh càng ngày càng mạnh, trong giọng nói cũng mang theo vài phần bá đạo :
"Hạ Sơ, mở cửa nhanh."

Hạ Sơ không có mở cửa, lại đưa tới tiếng bất mãn của hàng xóm : "Ồn ào cái gì."

Doãn Văn Trụ xem như không nghe thấy, tiếp tục gõ cửa.

Mà Hạ Sơ sau khi nghe thấy những tiếng mắng của hàng xóm thì mở cửa ra.

Vì phòng ngừa cô sẽ đóng cửa lại, Doãn Văn Trụ rất nhanh liền chen vào.

Hạ Sơ ở phía sau anh đóng cửa lại, lẳng lặng đi tới bên cạnh anh.

"Em trốn tránh anh làm chi?"

Doãn Văn Trụ quay đầu hỏi người bên cạnh.

Hạ Sơ lại chỉ cúi đầu, cái gì cũng không chịu nói.

"Môi trường nơi này không tốt, anh giúp em tìm nơi tốt hơn." Doãn Văn Trụ nhìn xung quanh, hơi nhíu nhíu mày nói.

"Không cần, em ở nơi này rất tốt."

Hạ Sơ vẫn cúi đầu, nhưng lên tiếng từ chối.

"Hạ Sơ, em đang làm gì vậy?"

Doãn Văn Trụ không vui khi thấy phản ứng của cô, đưa tay muốn kéo cô, nhưng cô lại lùi bước lại.

"Trụ, anh đừng lo cho em."

Giọng trầm truyền đến, còn mang theo vài phần ghen ngào.

Doãn Văn Trụ bước nhanh tới, một tay giữ tay cô lại, nâng mặt cô lên.

Lúc này mới thấy ra trên mặt cô đều là nước mắt.

"Sơ Nhi ——"

Giọng nói của anh êm dịu lại.

Bảy năm trước, anh đã không thể chịu được khi thấy cô rơi nước mắt, có chút đau lòng.

"Trụ, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Nước mắt của Hạ Sơ càng chảy càng nhiều, không ngừng nói câu thật xin lỗi.

"Nói thật xin lỗi gì."

Anh lên tiếng muốn an ủi cô, nhưng Cô lại chỉ lắc đầu, "Trụ, thật thật xin lỗi, anh không nên đối xử tốt với em như vậy, không đáng giá."

"Anh nói đáng thì đáng."

Doãn Văn Trụ kéo Hạ Sơ lại, ấn cô trên ghế sofa, rút một tờ khăn giấy từ hộp khăn giấy ra, muốn đưa tay lau đi nước mắt cô.

Thế nhưng khi đó, anh lại nhớ đến Phương Thê.

Vì vậy cuối cùng anh không có đi, mà đem khăn giấy nhét vào trong tay Hạ Sơ.

"Lau hết nước mắt đi, anh không có trách em."

Chuyện ban đầu rốt cuộc thế nào, thật ra thì Doãn Văn Trụ cũng không rõ.

Anh không còn chưa kịp hiểu rõ, cô đã biến mất.

Mà cha anh chỉ luôn miệng nói, Hạ Sơ cầm tiền của ông sẵn lòng cùng anh chia tay.

Ban đầu cái gì anh cũng không tin, còn nghĩ rằng cha anh đã giấu cô.

Vì vậy hai người trở mặt thành thù.

Anh rời khỏi thành phố H.

"Trụ, em không phải cố ý."

Hạ Sơ không có lau nước mắt, nước mắt mịt mờ nhìn về phía anh.

"Em thật sự không cố ý, em không muốn rời khỏi anh. Nhưng khi đó, cha em ngã bệnh, em chỉ có thể lấy khoản tiền cha anh đưa em. Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Là em có lỗi với anh. Cho nên anh không nên tốt với em như vậy. Em không chịu nổi."

"Không sao, anh hiểu em có nỗi khổ riêng." Nhìn dáng vẻ của cô lúc này, Doãn Văn Trụ vẫn rất đau lòng.

Dù sao cũng là người đã từng thích qua, cũng có lẽ lúc này anh còn có chút thích cô.

Anh cũng không hiểu nữa, tóm lại không muốn nhìn thấy cô nhếch nhác như vậy.

"Trụ, em ——" Cô còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Doãn Văn Trụ

"Cũng là vì như vậy, nên mới tránh anh sao?"

Hạ Sơ cúi đầu, lại tràn đầy áy náy nói: "Thật xin lỗi. Ngày đó, em vốn muốn đem chiếc nhẫn anh tặng em bán đi. Ngay cả quà anh tặng, em cũng không bảo quản được. Trụ, em —— thật thật xin lỗi anh."

"Không sao." Doãn Văn Trụ cảm thấy người trước mắt này vẫn nhu nhược như thế, thậm chí so với bảy năm trước còn dữ dội hơn.

Anh đã nói như vậy, Hạ Sơ ngẩng đầu lên nói: "Không được, đây là món quà anh tặng em. Em thật sự không muốn làm như vậy. Nhưng mà em lại không có cách khác. Thế nhưng khi nhìn thấy anh, em không còn cách nào bán đi nó. Đây là vật để em nhớ tới anh."

Cô nhìn anh, ánh mắt sáng quắc.

"Sơ Nhi ——" Doãn Văn Trụ hơi than một tiếng.

Hạ Sơ lại nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt.

"Trụ, em thật sự rất đau khổ, thật sự rất đau khổ. Lúc không thấy anh, em còn có thể nhìn được. Nhưng một khi thấy anh, loại đau khổ này và nỗi nhớ mong sẽ không dễ quên được nữa. Bây giờ này, em vẫn luôn cảm thấy mình thật xấu xa. Tại sao có thể tổn thương anh vậy? Nhưng mà em tự ti, thật sự rất tự ti. Cha anh nói, đứa con gái như em không xứng với anh, ông ấy tuyệt đối sẽ không thừa nhận em. Thật sự em không biết nên làm thế nào nữa?"

Doãn Văn Trụ đưa tay, rồi lại dừng ở giữa không trung, nhưng cuối cùng tay lại rơi trên lưng Hạ Sơ.

Anh nhẹ nhàng vỗ cô : "Được rồi, đừng khóc."

Hạ Sơ gạt đầu một cái, từ trong lồng Doãn Văn Trụ chui ra.

Bất giác tới đầu tóc dài của Doãn Văn Trụ xoa ở sau lưng, Hạ Sơ chợt

"Trụ, anh thật sự nuôi tóc dài sao?"

Doãn Văn Trụ gạt đầu một cái nói: "Đây là hứa hẹn giữa chúng ta."

Ban đầu ở cùng nhau, cô đã từng hỏi qua anh, trụ, nếu như em không thấy nữa, anh sẽ làm sao?

Lúc đó anh cười trả lời, sẽ lật đổ toàn bộ thế giới bắt cô về.

Cô cười nói : trụ, nếu như mà em không thấy nữa, anh liền nuôi tóc dài đi, chờ đến lúc em trở về, em có thể biết anh đợi em bao lâu, vậy thời gian trong lúc đó đã qua bao lâu.

Anh nói : được, nếu như em không thấy nữa, anh liền nuôi tóc dài, chờ em về giúp anh vấn lên.

Lúc còn trẻ, luôn lãng mạn mơ mộng.

Mà cô không nghĩ tới anh vẫn luôn nhớ tới.

Bây giờ rồi, cứ tưởng rằng anh sẽ sớm đã quên cô, lại không nghĩ rằng còn không có.

Hạ Sơ rất vui, người lại tiến sát vào lồng Doãn Văn Trụ.

Ngón tay quần quanh sợi tóc Doãn Văn Trụ, Cô nhẹ giọng nói: "Vậy em cũng tới thực hiện lời hứa hẹn của mình. Trụ, em giúp anh vấn tóc lên được không?"

Anh gạt đầu, sau đó cô cầm lược lên bắt đầu chải mái tóc dài của anh.

=====

Trong hình, thiếu niên nở nụ cười rực rỡ, thiếu nữ cười yếu ớt nhẹ nhàng, một bức hòa âm ấm áp. Đây là bọn họ khi còn trẻ, đây là quá khứ cô vĩnh viễn không thể chạm tới được.

Ngón tay Phương Thê xẹt qua tấm hình, trong lòng có chút chua xót.

Cô muốn biết Hạ Sơ rốt cuộc trông ra sao, muốn biết mình rốt cuộc giống cô mấy phần, cho nên cô tìm được tấm hình này.

Nói thật, Hạ Sơ thực sự có mấy phần giống cô.

Nhưng nhìn kỹ, rồi lại dường như tuyệt không giống.

Phương Thê cũng không biết rõ loại cảm giác này.

Chỉ là đáp án này khiến cô có chút thất vọng.

Cô hi vọng mình tuyệt không giống như Hạ Sơ, như vậy cô sẽ nói với bản thân, cô không phải là thế thân.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô không biết mình còn có thể nói gì.

Hai ngày nay, cuối cùng cô vẫn chưa giải thích, liền câu nói thích anh vẫn chưa nói anh biết.

Anh không còn về muộn nữa, cũng không có đối với cô bá đạo như lúc ban đầu.

Nhưng thế nhưng anh lại không hỏi cô cái gì.

Lúc ngủ, anh vẫn sẽ ôm cô, nhưng cảm giác khoảng cách giữa hai người ngày càng xa hơn.

Hình như lại trở về lúc ban đầu.

Cảm giác như thế, khiến cô cảm thấy đau lòng.

Phương Thê đã không còn nhớ rõ chính mình ở nơi nào đã thấy qua những câu nói thế

Thật xin lỗi, thật xin lỗi trẻ như vậy em mới gặp được anh.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi em không có cách nào tham gia vào quá khứ của anh.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi em không nên muốn chiếm đoạt hết thảy, muốn nhúng tay vào tất cả.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi nhưng thật sự em không thể kìm chế nổi, em chỉ muốn biết hết thảy những chuyện của anh.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi em không muốn loại cảm giác bị ngăn cách bên ngoài.

Cho nên, thật thật xin lỗi, em chỉ vì yêu anh.

Phương Thê chỉ cảm thấy trong nội tâm lúc này... Cảm giác cùng người kia rất giống.

Nhìn hình, nghĩ tới những chuyện quá khứ cô không thể nhúng tay vào, cô sẽ có loại cảm giác bị ngăn cách bên ngoài.

Mà cô không muốn có loại cảm giác này.

Cô biết mình rất muốn hiểu rõ, biết tất cả thuộc về anh.

Mình giống như thật sự mê muội rồi.

Rõ ràng chỉ hơn một tháng, lại cảm giác như mình đã hãm rất sâu.

Loại cảm giác này, lại khác biệt khi đối với Tần Tiêu Nhiên.

Khi đó, một mặt trả giá, nhưng lại có thể tự động kìm chế.

Nhưng bây giờ, lại không có cách nào có thể kìm chế

Là bởi vì biết anh là ân nhân của cô, cho nên liền bỏ mình trầm luân sao?

Phương Thê không biết, thật sự không biết.

"Thê Thê, đánh cờ với cha nào."

Doãn Văn Thận gõ cửa, sau đó đẩy cửa vào.

Phương Thê hơi ngần ngại, cho nên khẽ buông tay, tấm hình kia liền rơi xuống mặt đất.

Doãn Văn Thận thấy được tấm hình, hơi nhíu mày lại.

"Thê Thê, Hạ Sơ đã là quá khứ."

Anh không thích nhắc tới người này.

Phương Thê lại nhìn Doãn Văn Thận hỏi : "Cha, có thể nói cho con biết một chút chuyện giữa bọn họ không?"

Cô muốn biết, biết về tất cả chuyện giữa bọn họ.

Không phải cô không có tự tin, mà chỉ vì anh nói quá nhiều những lời về cô là thế thân của Hạ Sơ.

"Thê Thê."

Doãn Văn Thận khẽ than một tiếng, muốn khuyên, lại không biết mình nên nói gì.

"Con không sao, chỉ là muốn nghe một chút về chuyện của bọn họ."

Rốt cuộc là câu chuyện tình yêu thế nào ?

Lại là một cô gái thế nào, có thể khiến người đàn ông như Doãn Văn Trữ có thể yêu

"Được rồi."

Doãn Văn Thận không muốn làm cho Phương Thê hiểu lầm nữa.

Ít nhất muốn cho cô biết, cô mới là cô gái đáng giá để Doãn Văn Trự yêu.

Mà không phải là Hạ Sơ.

Mỗi một ngày ở chung, lúc này ông mới thật sự hiểu rõ, cô khác với Hạ Sơ.

Hai người tới thư phòng, Phương Thê ngồi trên ghế sofa, mà Doãn Văn Thận lại ngồi ở chiếc ghế trước bàn.

Doãn Văn Thận suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói: "Thê Thê, cha cũng không phải là người ngại nghèo yêu phú, chỉ vì từ trước đến giờ. Quá nhiều người vì tiền mà tổn thương đến tiểu trụ. Cho nên từ lúc mới vừa bắt đầu đã có thành kiến với con, thật xin lỗi."

Doãn Văn Thận không phải là người phong kiến, cho tới bây giờ đều không phải.

Anh làm tất cả chỉ vì muốn cho con trai của mình có thể hạnh phúc.

Cho dù bị bêu danh cũng không sao.

Đây là tình thương của người cha.

Nói xin lỗi với Phương Thê, cuối cùng ông đã nói ra miệng.

Phương Thê vội vàng nói không sao, trong khoảng thời gian này, cô cũng thật sự hiểu được Doãn Văn Thận đã dụng tâm lương khổ.

Đều nói dưới gầm trời này không có một đôi cha mẹ nào lại không thương con mình.

Có lẽ vậy.

Cô nghĩ, cha mẹ cô cũng yêu cô, chỉ là không thể nói ra nỗi khổ tâm của mình.

Cho nên cô cũng là hạnh phúc.

Cho dù bọn họ đã không còn ở đây.

Nhưng chỉ cần lòng ở cùng nhau, cho dù bọn họ xa nhau cũng không sao.

Doãn Văn Thận dừng một chút, liền bắt đầu nhớ lại chuyện lúc trước.

"Hạ Sơ một cô gái thoát nhìn rất dịu dàng ngoan ngoãn, còn có nhu nhược và mềm mỏng đáng yêu khiến người khác đau thương. Lúc ban đầu cha cũng rất thích con bé, cũng cảm thấy tiểu trụ và người mình yêu ở cùng nhau rất tốt. Nhưng dần dần lâu ngày sống chung, cha mới biết con bé diễn trò rất giỏi. Lo lắng lại bị cha thấy một màn, cho nên cha liền bắt đầu chú ý con bé. Đến cuối cùng phát hiện diện mạo thật của con bé. Con bé cũng không như bề ngoài dịu dàng như vậy, tâm cơ rất sâu. Cha không phủ nhận, có lẽ con bé thật sự thích tiểu trụ. Nhưng rốt cuộc là thích tiểu trụ, hay bởi vì thân phận của tiểu trụ mà thích nó. Điều này cha không cách nào khẳng định. Tất nhiên cha sẽ không muốn một cô gái có dã tâm như vậy bên cạnh đứa con trai mình. Vừa bắt đầu, con bé luôn lấy lòng cha. Sau khi cùng cha trở mặt, con bé lại cười nói, dù cha nói cái gì, tiểu trụ sẽ không tin. Cho nên nếu cha còn muốn đứa con trai này, thì phải đối với nó thật tốt. Con bé rất lợi hại, biết cách nắm được trái tim của Tiểu Trụ, biết làm sao mới có thể khiến Tiểu Trụ ở gần con bé, không cách nào rời khỏi con bé. Ngày thứ hai từ lúc cha cùng con bé trở mặt, tiểu trụ lại đột nhiên tức giận tới tìm cha. Muốn cha không được si nục con bé nữa, nó sẽ không rời xa con bé. Cha biết rõ, Hạ Sơ đã ra tay trước đâm cha một nhát. Từ giây phút kia bắt đầu, cha liền quyết định, dù có dùng phương pháp nào đi nữa, cha đều sẽ không để cho tiểu trụ ở chung một chỗ với con bé. Cho dù bị Tiểu Trụ ghét cũng không sao."

Doãn Văn Thận ngừng lại, nhớ đến chuyện lúc trước, ông có chút thổn thức.

Kết quả, ông thật sự bị ghét bỏ, tình cảm giữa cha con lại bị một cô gái phá hủy rồi.

Bảy năm rồi, bây giờ bởi vì có Phương Thê mới chuyển biến tốt hơn.

Phương Thê cũng hơi kinh ngạc.

Cô không nghĩ tới Hạ Sơ lại là cô gái như vậy.

Cô gái nở nụ cười dịu dàng lại chỉ là giả tạo.

Như vậy Doãn Văn Trự chẳng phải là chịu thiệt sao?

Hay có lẽ, dù cô ta là người thế nào, anh cũng thích?

Doãn Văn Thận tiếp tục nói: "Nhưng con bé cũng không dám làm quá tuyệt, nếu như tiểu trụ bởi vì con bé mà hoàn toàn cắt đứt quan hệ với cha, như vậy con bé chẳng phải sẽ hai bàn tay trắng. Cho nên con bé thật sự chỉ thích tiền tài của gia đình Doãn Văn. Từ chuyện đó bắt đầu, cha có thể nói là đùa bốn thủ đoạn, thậm chí không từ thủ đoạn nào. Từ gia đình Hạ Sơ, cuối cùng uy hiếp cô ta rời đi, thậm chí không cho phép cô tới gần tiểu trụ. Khi đó, cha cho con bé một trăm ngàn. Con bé trước khi đi nói : con bé chỉ không thể ở chung một chỗ với Tiểu Trụ, còn cha thì mất đi một đứa con trai. Đúng như lời của nó, tiểu trụ bởi vì nó biến mất mà rời khỏi gia đình Doãn Văn. Vừa rời đi chính là bảy năm, gần đây Tiểu Trụ mới trở về nơi này."

Phương diện cụ thể chi tiết, Doãn Văn Thận cũng không muốn nhiều lời.

Ông chỉ muốn cho Phương Thê biết, Hạ Sơ không phải là cô gái tốt.

Cô cũng không cần nghĩ đến cô ta mà khó chịu.

"Cho nên Thê Thê, con mới là hạnh phúc của Tiểu Trụ, con không phải là thể thân của Hạ Sơ, các con căn bản không giống nhau."

Doãn Văn Thận đương nhiên cảm nhận được quan hệ giữa hai đứa bất thường.

Tuy rằng không biết rốt cuộc trong đó

Nhưng ông biết Hạ Sơ có lẽ sẽ là chướng ngại giữa hai đứa.

"Thật sự không giống sao?"

Phương Thê lẩm bẩm hỏi.

Cô muốn người khác cho cô một chút dũng khí.

"Ừ, không giống, tuyệt không giống nhau."

Doãn Văn Thận gật đầu, nghiêm túc nói.

Có lẽ lúc ban đầu nhìn sẽ cảm giác rất giống, nhưng chỉ cần chung sống, sẽ phát hiện giữa hai người khác nhau đến cỡ nào.

"Cảm ơn cha nói cho con biết những thứ này."

Phương Thê cảm thấy mình thật không cần thiết cùng so đo với Hạ Sơ.

Cô tự nói với mình, dù ra sao, Hạ Sơ đã trở thành quá khứ, bây giờ người đang ở bên cạnh Doãn Văn Trụ là Cô.

Cô tin tưởng một ngày nào đó, anh sẽ quên cô ta.

Phương Thê nghĩ, mình thật sự càng ngày càng nhát gan.

Mình có lẽ nên giống như lúc còn trẻ dũng cảm một chút.

Dù ra sao, cô muốn nói chuyện với anh một chút.

Thật ra thì ngày thứ hai, Tần Tiểu Nhiên đã gọi điện thoại tới, chẳng qua là Phương Thê không có nhận.

Dù anh ta giải thích gì, cũng đã không quan trọng nữa.

Ở một trình độ nào đó, Phương Thê là người ắt quyết đoán.

Đã buông tay sẽ không quay đầu lại.

"Vậy Thê Thê, chúng ta có thể đánh cờ chưa."

Doãn Văn Thận cười híp mắt nói.

Một mặt, ông là thật muốn đánh cờ, mặt khác, cũng muốn khiến Phương Thê có chuyện làm, mà không cần đi suy nghĩ lung tung.

"Dạ."

Cô cảm thấy mình cảm nhận được tình thân của người cha trên người Doãn Văn Thận.

"Vậy ngày mai anh tới đón em chuyển nhà."

Doãn Văn Trụ dặn dò một phen, rồi đi nhà Hạ Sơ.

Trước khi đi, Hạ Sơ lúi cúi kéo tay anh, nói với đôi mắt đắm lệ mông lung: "Cảm ơn anh, trụ."

Anh sờ sờ đầu cô, cười rồi rời đi.

Đội đến cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại có Hạ Sơ một người.

Về đêm đam đắm yêu trên mặt cô lập tức đã không còn thấy tăm hơi.

Thời gian bảy năm, anh vẫn là anh của ngày đó, quanh thân phát ra hào quang, nhưng cô lại thay đổi.

Năm đó ở trong trường học, cùng là người đứng trên cao, nhưng đến khi ra xã hội, vẫn là cần dựa vào quyền thế và tiền tài.

Thời gian bảy năm, sẽ không ồn như lúc ban đầu.

Chẳng qua là Hạ Sơ cũng thật không nghĩ tới, Doãn Văn Trụ lại vẫn sẽ nhớ thương cô như thế.

Cứ như vậy, chuyện mình cần làm dường như thiếu rất nhiều.

Điện thoại di động vào lúc này vang lên.

Hạ Sơ nhấn nút trả lời, bên trong truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

"A lô."

Cô cũng không biết người đàn ông này là ai, nhưng anh ta nói có thể giúp cô trở lại thành phố H, một lần nữa trở về bên người Doãn Văn Trụ.

Cho nên cô trở về.

"Tôi nói không sai đúng không, có thể ở lại bên người Doãn Văn Trụ thì nhìn cô vậy."

Tiếng của người đàn ông truyền đến, mang theo vài phần lãnh đạm.

"Vì sao anh lại muốn giúp tôi?"

Cô nghĩ làm sao cũng đoán không được người này sẽ là ai?

Cũng nghĩ không ra cô ở chung một chỗ với Doãn Văn Trụ, sẽ có người nào có thể được đến ích lợi.

"Tôi không phải giúp cô, chỉ là muốn làm như vậy mà thôi."

Người đàn ông cười khế, lại nói: "Chỉ là ánh mắt của Doãn Văn Trụ thật đúng là tệ, thích một người đàn bà không thích mình."

"Ai nói tôi không thích anh ấy?"

Dĩ nhiên là cô thích anh, muốn ở lại bên cạnh anh, chẳng qua là phần thích này không có thuần túy như vậy mà thôi.

Tiếng cười của người đàn ông lại vang hơn, "Vậy thì sử ra tất cả vốn liếng trời cho anh ta đi."

"Tất nhiên tôi sẽ làm, chỉ là anh cũng đừng quên lời hứa hẹn của mình."

Lần này, cô sẽ không buông Doãn Văn Trụ ra nữa.

Anh là người đàn ông cô đã từng thích nhất.

"Cô đứng tham, nhưng mà bởi vì như vậy chúng ta mới có thể hợp tác tốt hơn."

Tiếng của người đàn ông đó thêm nhiều mấy phần giễu cợt, "Yên tâm đi, sẽ không thiếu cô."

Sau khi nói xong, anh ta liền cúp máy.

Nghe bên trong truyền tới tiếng đô đô, Hạ Sơ cũng khẽ hừ một tiếng.

Cô cũng không ngu ngốc, đương nhiên sẽ không nghe toàn bộ lời định đoạt của anh ta.

Nhưng mà anh ta cho cô tin tức thật sự sử dụng rất tốt.

Có thể về đến thành phố H, lần nữa trở lại bên cạnh Doãn Văn Trụ, cũng nhờ anh ta ban tặng.

Đến cuối cùng, cũng không thể khẳng định ai đang lợi dụng ai.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thê Thê, em câu dẫn anh

Một đêm phong phú, xa hoa trụy lạc trong sự cám dỗ, mê say trong những ly

Quán bar tên ‘Độc Dược’, có người chè chén, có người đối ẩm, có người ánh mắt mê ly, có người con người quay vòng.

Những con người khác nhau, có những mục đích khác biệt, lại tụ tập ở một nơi.

Ở một nơi cạnh tường, hai người đàn ông xuất sắc ngồi ở chỗ đó.

Một khuôn mặt cực đẹp, trời sanh yêu nghiệt, tóc dài càng khiến anh ta thêm mấy phần tà mị và hấp dẫn, anh ta đang dựa vào ghế mang theo vài phần lười nhác, trong tay thường thức ly rượu.

Mà người đàn ông phía đối diện anh ta, mặc dù không bằng cái loại xuất sắc kia, khí thế bức người, nhưng ư Âu Nhã ôn hòa, khiến người khác cảm giác thoải mái.

Giống như một cơn gió xuân, làm cho người ta cảm thấy thích ý.

Anh đang cười, mà người đàn ông tóc dài lại hơi nhíu mày.

Một màn như vậy, tựa như họa.

Đàn ông như vậy, đương nhiên cũng hấp dẫn ánh mắt vô số người.

Hai cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp đang liếc mắt nhìn nhau rồi liền đi tới phía bọn họ.

"Hai chàng đẹp trai, có thể mời chúng em uống một ly không?"

Có người ở trong đêm tối sẵn mồi, có người ở trong đêm tối tìm kiếm cảm xúc mãnh liệt.

Doãn Văn Trụ liếc mắt một cái hơi ghét cô gái bên cạnh, "Tránh ra."

Quý Thư cười với hai cô gái, "Chúng tôi đang hẹn hò đó."

Lời nói như thế, trong ánh mắt đều mang mấy phần khiến người nói không rõ, nói không rõ sự mập mờ.

Hai cô gái nhìn về phía bọn họ mấy lần, gật đầu hiểu rõ nói: "Ngượng ngùng, quấy rầy hai người."

Trong lòng lại tiếc hận.

Hai người đàn ông tốt như vậy lại là một đôi, thật sự chính là lãng phí tài nguyên.

Nhưng mà nếu đã thế này, họ cũng không thể nói gì nữa rồi.

Dù sao tính chất khác biệt.

Họ cười cười có chút mập mờ, sau đó đã rời đi.

Đợi đến sau khi hai người đi, Doãn Văn Trụ liếc mắt nhìn kẻ cười đến rất là vô hại.

"Quý Thư, chơi rất vui sao?"

Biểu tình Quý Thư càng không thể nói nữa, "Trụ, bạn khiến mình thật đau lòng, ai nói mình đang đùa chứ? Đã nhiều năm như vậy, trái tim của mình đều một mực trên người bạn. Bằng không mình làm nhiều chuyện như vậy để làm gì?"

Quý Thư rất thích trêu đùa, bề ngoài ôn nhã vô hại hơn so với người khác, nhưng trên thực tế so với người khác càng phức tạp hơn.

Thường thường câu nói đầu tiên có thể dễ khiến người khác không thể phản bác.

"Được rồi, đừng đùa nữa, đã trêu đùa nhiều năm như vậy, còn không ngán."

Doãn Văn Trữ hơi buồn cười nhìn Quý Thư.

Anh không nghĩ tới Quý Thư sẽ đem anh đưa đến đ

Nói thật, quán bar này đẳng cấp không cao, nhưng phong cách thì không tệ, có một loại lập dị.

Hơn nữa, bên ngoài nơi này, chính là nơi anh đã gặp Phương Thê.

Rõ ràng là lo lắng gặp phải, nhưng anh lại không nghĩ tới mình lại nhớ rõ đến thế.

"Thế nào? Nơi này cũng hay phải không?"

Quý Thư không có tiếp tục nữa, chỉ cười hỏi Doãn Văn Trữ.

"Cũng không tệ lắm, rượu không tồi."

Doãn Văn Trữ nhấp một miếng rượu, chính là rượu mạnh ở nơi này 'độc được'.

Chỉ là tửu lượng của Doãn Văn Trữ tốt, sẽ không như Phương Thê một ly đã say, hơn nữa anh cũng sẽ không như Phương Thê uống một hơi.

"Thế nào? Gọi mình đến nơi này là có chuyện nói với mình sao?"

Quý Thư cũng nhấp một miếng rượu, nhìn về Doãn Văn Trữ.

Doãn Văn Trữ gật đầu một cái nói: "Có chút sợ đi đối mặt cô ấy."

Hạ Sơ quay về, anh vốn cho rằng mình sẽ rất vui vẻ, nhưng trên thực tế cũng không như tưởng tượng vui vẻ như vậy.

Thì ra là bất tri bất giác, bắt đầu có ít thứ dần dần bị anh quên lãng.

"Phương Thê?"

Quý Thư ngừng tạm, hỏi.

Doãn Văn Trữ gật đầu một cái, "Mình nghĩ mình thật sự thích cô ấy."

Ở trước mặt Hạ Sơ, thế nhưng anh lại nghĩ đến cô ấy.

"Thích liền đi thích, thiếu quyết đoán như vậy cũng không phải là phong cách của bạn-Doãn Văn Trữ."

Quý Thư cười cười nói: "Doãn Văn Trữ cần tìm vật gì đó, coi như là đoạt bạn cũng sẽ đi đoạt lại sao?"

Đúng vậy, vật anh muốn, anh sẽ không từ thủ đoạn.

Người cũng vậy.

Lại nói, lúc trước Hạ Sơ cũng là anh bá đạo đoạt lấy.

Nhưng đối mặt với Phương Thê, thế nhưng mình sẽ do dự, sẽ sợ.

Thật sự bắt đầu có chút trở nên không giống mình nữa.

"Vậy còn Hạ Sơ? Làm sao bây giờ?"

Quý Thư thường thức ly rượu trong tay, hỏi.

"Mình cũng không bỏ được Hạ Sơ, nhìn cô ấy như thế, mình không đành lòng."

Dù sao từng là người phụ nữ anh muốn đối xử tốt.

Hơn nữa anh cũng không rõ, mình đây đang đồng thời thích hai cô gái sao?

"Cho nên mình mới nói liên quan đến phụ nữ thật phiền toái, nếu không, hai người cũng không cần, liền theo mình đi."

Quý Thư đá lông nheo với Doãn Văn Trụ nói. Quý Thư, mình sắp phiền chết rồi, bạn còn giỡn."

Doãn Văn Trụ trừng Quý Thư, chọc cho Quý Thư phá lên cười, "Chỉ là mình chưa gặp qua bạn như vậy, cảm thấy rất thú vị."

"Lại nói, mình còn chưa từng thấy qua Phương Thê, có cơ hội mang ra xem một chút."

Quý Thư có chút ý vị sâu xa nói: "Mình muốn nhìn xem người phụ nữ thế nào, đem Trụ của chúng ta mê điên đảo thành vậy."

"Ừ, có cơ hội thôi."

Doãn Văn Trụ lại uống một ngụm rượu, lại nhìn thấy Quý Thư cười đến ranh mãnh, nhẹ giọng hừ nói: "Mình tìm bạn tới là muốn bạn giúp một tay, bạn lại làm nó trở thành một cuộc vui rồi."

"Đừng nói như vậy, mình không phải người tốt nhất giúp bạn sao?"

Quý Thư vẫn cười đến gương mặt vô hại.

"Mình đi, mặc kệ bạn."

Doãn Văn Trụ cảm giác mình tìm Quý Thư căn bản là tìm nhầm người.

Biết rõ anh ta chính là một kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Tiểu trụ thật là xấu, bỏ lại một mình người ta."

Sau lưng truyền đến giọng nói của Quý Thư, cho tới mọi người trong quán bar đều ngó anh, ánh mắt có bao nhiêu mập mờ liền có bao nhiêu mập mờ.

Hai cô gái mới vừa lại phát ra tiếng cười nhẹ.

Doãn Văn Trụ quay đầu lại trợn mắt nhìn Quý Thư một cái, sau đó bước nhanh ra khỏi quán bar.

Lại nói, anh quen Quý Thư chỉ vì một sự hiểu lầm.

Chẳng qua là không nghĩ tới sẽ trở thành đồng đảng.

Chỉ là bị anh ta quấy nhiễu như vậy, đáy lòng lại sáng tỏ.

Anh là Doãn Văn Trụ, cho nên cho dù Phương Thê thích là Tần Tiêu Nhiên, anh cũng sẽ đoạt lại không phải sao?

Vậy thì cần gì phải sợ?

Thủ đoạn tệ nhất mình cũng đã làm, chẳng lẽ còn có tệ hơn sao?

Nghĩ như thế, anh muốn nhanh chóng về nhà.

Về đến nhà, vọt vào căn phòng, lại không thấy người phụ nữ vốn sớm phải nằm trên giường, lòng hơi lo lắng.

Nhưng sau một khắc, bên hông liền có một đôi tay quấn lên.

Rất nhanh, một thân thể mềm mại nhích lại gần.

Nhàn nhạt thơm mùi chanh lập tức quanh quẩn ở bên người anh.

Ngay sau đó truyền đến tiếng kiên định của cô.

"Trụ, em thích anh."

Nói xong câu đó, Phương Thê cảm giác mặt của mình có chút nóng, nhịp tim lại gia tốc, ngay tiếp theo hô hấp cũng có chút dồn dập.

Sáng tỏ lòng mình, liền muốn thật hiện.

Cho nên cô không muốn lui lại nữa.

Thích anh, cho nên muốn ở lại bên cạnh anh

Thích anh, cho nên mới càng muốn cho anh biết tâm ý của cô.

Cho nên Phương Thê một mực chờ anh trở về.

Lúc nghe đến tiếng vang, cô liền núp ở cửa.

Cô nghĩ, thỏ lộ ở sau lưng anh, có lẽ cô sẽ tương đối có dũng khí hơn.

Bây giờ cuối cùng đã nói ra, cô cảm thấy không còn gì để sợ hãi nữa.

Tay của cô lại攥 chặt hơn, tiếp tục nói: "Lần đi quán bar đó, em chỉ là muốn nói rõ ràng với Tần Tiêu Nhiên. Lúc rời đi anh ra, có lẽ em đã không còn cảm tình với anh ta nữa rồi."

Cô không biết thích có bao nhiêu loại.

Nhưng mà cảm giác thích đối với Tần Tiêu Nhiên và đối với Doãn Văn Trữ lại không giống nhau.

Ban đầu đã từng thỏ lộ với Tần Tiêu Nhiên qua, lại không như tình cảm như bây giờ.

Thời gian 5 năm, cô cho rằng mình đã rất hiểu biết về tình yêu.

Nhưng bây giờ mới biết rằng, cô cũng không hiểu được bao nhiêu.

Có người từng nói qua, yêu là một loại cảm giác, không liên quan đến thời gian dài hay ngắn, cho nên họ tin rằng trên đời có loại vừa gặp đã yêu.

Cũng có người nói qua, nước chảy đá mòn, từ từ chung sống hiểu rõ càng có thể yêu lâu dài.

Cô không biết giữa bọn họ được xem là loại nào, nhưng có thể xác định là, cô thật sự thích anh.

Không tính là vừa gặp đã yêu, cũng không phải là nước chảy đá mòn

Cũng có lẽ thật chỉ là một loại cảm giác mà thôi.

Không cách nào kháng cự, không tự chủ trầm luân.

Rốt cuộc là từ lúc nào động lòng, cô cũng không nói được.

Có lẽ là ở lúc ở thành phố C, cũng có lẽ là ở bữa tiệc khi đó, lúc anh vạch ra đám người đi về phía cô, hay có lẽ là ở trong bệnh viện, bị sự vô lại và ngây thơ đáng yêu của anh bắt được.

Hay nói là rốt cuộc, anh cho cô một ít thứ cô vẫn muốn.

Phương Thê lẳng lặng chờ đợi, nhưng Doãn Văn Trữ vẫn chưa đáp lời, điều này khiến cô thật sợ hãi.

Chẳng lẽ anh không tin đúng không?

Chẳng qua là sau một khắc, cơ thể của cô liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp.

Doãn Văn Trữ không phải là không tin, chỉ là có chút khiếp sợ quá độ.

Anh thật sự không nghĩ tới, chờ đợi anh sẽ là một Phương Thê như vậy.

Một Phương Thê ôm anh nói thích anh.

Như vậy bây giờ anh lại còn rối rắm cái gì?

Vốn chính là hạ quyết tâm mà đến.

Môi có chút không kịp chờ đợi chặn cô lại, tay của anh ôm lấy cô rất chặt, làm như muốn đem hòa nhập vào cơ thể mình.

Đã bao lâu không hôn cô như vậy rồi?

Chờ hôn lên môi của cô, anh mới biết rằng mình nhớ nhung sự ngọt ngào của cô đến cỡ nào.

"Thê Thê."

Răng môi攥紧, anh khẽ gọi tên của cô.

Thì ra là chỉ cần cô nói thế, anh liền tin tưởng.

Phuong Thê bị bất tỉnh lịnh như thế chột không thể hồi hồn lại.

Nhưng đợi đến phục hồi tinh thần lại, cô liền bắt đầu đáp lại nhiệt tình của anh.

Có sự đáp lại của cô, tất cả nhiệt tình của Doãn Văn Trụ cũng bị đốt.

Trước kia thân thiết, cô luôn có chút kháng cự, dù không kháng cự, cũng sẽ không đáp lại anh.

Dù khi đó, chỉ cần một động tác của cô, anh cũng có thể dễ dàng bị dục vọng đốt cháy.

Huống chi là lúc này, Cô nhiệt tình đáp lại như thế.

Cơ thể của anh lập tức có xung động.

Anh không phải một người đàn ông cấm dục, giống như rất nhiều công tử nhà giàu khác, ban đầu anh cũng có qua một chút phụ nữ.

Chỉ là chưa bao giờ có một phụ nữ có thể dễ dàng trêu chọc nâng dục vọng của anh như thế.

Bao gồm Hạ Sơ cũng vậy.

Trong này cũng không thiếu so với cô xinh đẹp và thanh khiết .

Nhưng cũng chỉ có cô, như trời sinh

Hai người thân thể kết hợp như vậy.

Anh buông lỏng cô ra, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, cười cười, mang theo đặc hữu hấp dẫn và mị hoặc của đàn ông.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô, cho đến rơi trên bờ môi cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt môi cô, nụ cười lười nhác mà xinh đẹp, "Thê Thê, em thật ngọt."

Mái tóc dài của anh có chút xốc xếch, khiến trong phần lười nhác kia thêm phần dã tính.

Nhìn anh như vậy, Phuong Thê không khỏi nói một tiếng

"Yêu nghiệt."

Người này căn bản là đang câu dẫn cô.

Bình tĩnh cũng tốt, khéo đưa đẩy cũng được, rất nhiều thứ đều là sau này Phuong Thê mới học được .

Ở lúc ban đầu, tính tình cô không tốt, có chút nóng nảy, đương nhiên cũng rất xúc động, hơn nữa dửng dưng cảm.

Rất nhiều việc cô đều sẽ đi làm.

Vào lúc này, trong thân thể những thứ kia bị che giấu rất nhiều năm bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Năm tháng có lẽ thật sự có thể thay đổi một người.

Nhưng một ít thứ trong xương chác sẽ không thay đổi.

Có vài người, bạn thấy được anh là như vậy, ai có thể nói rằng anh chân thực như vậy?

Cho nên sau khi đã trải qua một chuyện, sau t thương, chẳng qua là học được đem sự chân thật của bản thân đi che giấu, sau đó đeo lên một lớp mặt nạ.

Ở Phuong Thê phản ứng kịp, tay của Cô đã ôm cổ của Doãn Văn Trụ.

Kiểm chân, môi nhẹ nhàng lướt qua môi anh.

"Trụ."

Một tiếng kêu, chưa bao giờ có triền miên.

"Thê Thê, em câu dẫn anh."

Doãn Văn Trụ tay vịn eo cô, cái trán dựa lên trán cô, nhẹ nhàng nói.

Phương Thê giương môi cười yếu ớt, môi lần nữa hôn lên môi của anh.

Địu dàng thanh âm cũng theo đó truyền ra, "Ừ, là em đang câu dẫn anh."

Vì cái gì luôn bị người mình thích tổn thương đến?

Chỉ bởi vì yêu, cho nên mình không che giấu gì triển lộ trước mặt người đó.

Khuyết điểm cũng tốt, ưu điểm cũng tốt.

Không có tầng phòng hộ dối trá, không có mặt nạ, đương nhiên dễ dàng bị thương hơn.

Phương Thê, vứt đi bộ mặt lạnh nhạt nhiều năm qua học được.

Yêu, sẽ hoàn toàn buông mình ra.

Cô..., mặt mày lưu chuyển của cô, vẻ mặt thản nhiên cười của cô.

Trong đáy mắt của anh, tất cả đều không cách nào kháng cự được sự hấp dẫn

Trong cơ thể có một cỗ khí nóng xông lên, trong cổ họng cũng không tự giác nuốt nước miếng xuống.

Anh cuối cùng không cách nào chờ đợi nữa, chặn ngang ôm một cái liền đem cô ôm lên giường.

Tay cô còn vòng trên cổ anh, nghiêm túc ngắm nhìn anh.

"Trụ, anh tin em không?"

Cô cần đáp án của anh.

"Tin."

Anh cảm nhận được sự nhiệt tình của cô.

Giờ phút này, vốn là hai trái tim cách xa lại dần dần nhích tới gần.

Hai người mất hướng về phía mắt, làm như muốn ngắm tận tất cả của nhau.

Sau một giây, nụ hôn của anh rơi vào trên môi cô, tay cũng bắt đầu nhiệt tình đốt lẫn nhau.

Triền miên hôn, quần áo dần dần cởi ra.

Cơ thể cô trắng muốt nõn nà, mảnh khảnh mà mềm mại.

Doãn Văn Trụ tự đáy lòng nói: "Thê Thê, em thật đẹp."

Ánh mắt Phương Thê mơ hồ, thanh thuần trong lại thêm mấy phần yêu mị.

Hôn lần nữa, từ từ trượt xuống xương quai xanh, anh ác ý nhẹ nhàng khê cắn, một màu đỏ ửng ký lập tức hiện ra.

Phương Thê bị đau, mở mắt trừng anh

"Anh cầm tinh con chó sao?"

Doãn Văn Trụ cúi người bá đạo hợp tình hợp lý nói: "Đóng lên dấu ấn chỉ thuộc về Doãn Văn Trụ anh."

Phương Thê cũng há mồm, ở trên cổ Doãn Văn Trụ khê cắn một hớp.

"Ừ, vậy em cũng đóng dấu."

Là đồ của cô, tham muốn giữ lấy của cô cũng rất mạnh.

Bá đạo cái gì, Cô cũng biết.

"Anh còn muốn đóng."

Doãn Văn Trụ tà tà cười một tiếng, sau đó bắt đầu hôn lên những nơi khác.

Vốn đang mang theo chút cười giòn, chỉ là dần dần liền thay đổi mùi vị.

Nụ hôn của anh càng ngày càng nóng rực, rơi vào trên người của cô, tựa hồ ngay tiếp theo da thịt của cô cũng nóng rực lên.

Noi bụng như có cái gì nổ tung giống như, thân thể cũng bắt đầu thay đổi nhạy cảm hơn.

"Thê Thê, ta yêu ngươi."

Anh ôn nhu tiến vào cô, ở bên tai cô cúi đầu nói lời yêu.

Tìm cùng tìm đến gần triển miên, thì ra là so bất kỳ thời giờ phút nào đều muốn hạnh phúc.

Mà lúc này đây, trên đất trong chồng quần áo, chiếc điện thoại từ trong túi rơi ra ngoài đang rung.

Nhưng Doãn Văn Trữ đâu còn nghe được

Trong mắt của anh chỉ nhìn đến phản ứng đáng yêu của Phương Thê.

Trong tai của anh chỉ nghe đến tiếng của cô.

Hạ Sơ tắt máy cuộc gọi không có người nhận, chân mày hơi nhíu lại.

Ban đầu bất kể ra sao, Doãn Văn Trữ cũng sẽ nhận điện thoại của cô .

Nhưng bây giờ cô gọi nhiều cuộc như vậy, anh đều không nhận.

Cô cho rằng anh không thay đổi, nhưng bây giờ đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác nguy cơ.

Lúc chạng vạng, người đàn ông kia gửi tới một phần tài liệu cho cô.

Lúc này, cô mới biết thì ra anh đã kết hôn rồi.

Mà người đàn bà kia cũng chỉ con gái của một gia đình bình thường.

Tại sao ban đầu cô không được?

Mà người đàn bà đó lại được?

Trong lòng Hạ Sơ dâng lên hận ý.

Nhưng nhìn khuôn mặt có vài phần giống cô, cô an ủi hơn.

Cô tự nói với mình Doãn Văn Trữ thực sự là bởi vì cô ta giống như mình cho nên mới phải cưới cô ta.

Anh không tìm được cô mới có thể làm

Bây giờ cô đã quay về.

Người đàn bà này cũng không cần tồn tại nữa.

Tay của cô nắm thật chặt phần tài liệu về Phương Thê, đáy lòng đã có chủ ý.

Bất kể ra sao, lần này ai cũng không thể ngăn cản cô ở lại bên người Doãn Văn Trữ.

Vì vậy Cô tiếp tục gọi điện thoại.

Doãn Văn Trữ ôm Phương Thê đi vào phòng tắm, tắm xong ra ngoài, lúc nhặt lên quần áo trên đất mới nhìn đến trên di động của bản thân, Hạ Sơ gọi mười mấy cuộc điện thoại.

Anh nhíu mày một cái, cười với Phương Thê, lúc này mới đi tới ban công.

Bấm số điện thoại của Hạ Sơ.

Cơ hồ lập tức, điện thoại di động liền có người nhận, bên trong truyền đến tiếng nói của Hạ Sơ.

"Trụ, có người gõ cửa nhà em, em rất sợ hãi."

"Em không có nghe lầm chứ?"

Bây giờ cũng đã hơn mười hai giờ.

"Trụ, em sợ, anh có thể tới chỗ em không?"

Giọng nói của Hạ Sơ điềm đạm đáng yêu.

Doãn Văn Trụ quay đầu lại xuyên thấu qua cửa kiếng nhìn một người đang đợi anh- Phương Thê, mới nói: "Hạ Sơ, lúc này anh không đi được, anh tìm người tới bảo vệ em

Anh không muốn ở lúc hai người mới vừa có tiến triển sau bỏ lại một mình cô.

Giờ phút này, đáy lòng liền có lựa chọn.

Thì ra là bất tri bất giác, vị trí của Phương Thê ở trong lòng anh đã vượt qua Hạ Sơ.

Nhưng đối với Hạ Sơ, cuối cùng anh vẫn không bỏ được.

Nếu như ở bình thường, anh nhất định sẽ đi qua.

Nhưng bây giờ, anh không thể.

"Trụ, em chỉ muốn anh, có được không?"

Giọng nói của Hạ Sơ đã thêm mấy phần cầu khẩn.

Mà chính là cầu khẩn, Doãn Văn Trụ từ trước liền nghe không phải.

Anh trầm mặc, do dự.

Hoàn cảnh tiêu khu đó anh có biết, rất kém cỏi.

Cho nên anh mới vội vã muốn cho Hạ Sơ dọn khỏi nơi đó.

Nghĩ đến cô một mình ở nơi đó, Doãn Văn Trụ có chút không nhẫn.

Trước kia Hạ Sơ cũng rất nhát gan, sợ cô đơn, còn sợ tối.

"Trụ ——"

Tiếng của cô lần nữa truyền đến.

Doãn Văn Trụ lại quay đầu lại, tay về phía anh, cười đến ngọt ngào.

Đáy lòng không khỏi mềm nhũn, anh cuối cùng nói: "Sơ Nhi, anh thật sự có chuyện, anh gọi điện thoại khiến người ta đến giúp em."

Nói xong cũng không chờ Hạ Sơ nói chuyện liền cúp điện thoại, sau đó gọi cho hộ vệ của gia đình Doãn Văn.

Bất kể thế nào, tối nay, anh không muốn bỏ lại Phương Thê một mình.

Cho nên ngày mai tới nói xin lỗi với Hạ Sơ vậy.

Cúp điện thoại, tắt máy, Doãn Văn Trụ trở lại bên người Phương Thê.

Duỗi tay ra, liền đem Phương Thê kéo vào trong ngực.

"Thê Thê, ngủ đi."

Anh biết cô mệt mỏi.

Đã nhiều ngày không đối cô làm cái gì, hôm nay tựa hồ không có tiết chế chút.

Nhưng mặc dù như thế, cô vẫn chờ anh.

Anh làm sao có thể nói ra để cho cô một người ngủ trước mà rời đi.

Anh không làm được.

"Ừ."

Phuong Thê nhẹ nhàng đáp một tiếng, rúc vào trong ngực Doãn Văn Trụ.

Mà bên kia, Hạ Sơ tức giận ném điện thoại xuống đất.

Xem ra, người đàn bà kia đối với anh cũng không phải là thể nhân rồi.

Ý thức được điểm này, cô cảm nhận được sự uy hiếp.

Xem ra cô nên tăng nhanh bước chân rồi.

Cô tin Doãn Văn Trụ cũng không phải không có cảm giác với cô.

Cho nên chỉ cần người đàn bà kia không có ở đây, như vậy toàn bộ của anh đều thuộc về cô.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, "Hạ tiểu thư, là tôi, cô không sao chứ."

Quả thật là có kinh nghiệm, lại tới nhanh như vậy.

Nhưng tôi không phải Doãn Văn Trụ, vậy căn bản thì không có ý nghĩa.

Hạ Sơ không có trả lời, khóe môi hơi hơi lên, trong miệng cũng là phát ra mấy tiếng tiếng khóc lóc.

Đêm khuya yên tĩnh, người ngoài cửa đương nhiên cũng nghe thấy.

Không khỏi càng thêm nóng lòng gõ cửa: "Hạ tiểu thư, cô làm sao vậy? Nhanh mở cửa được không?"

Ông chủ dặn dò phải bảo vệ cô ấy, vậy tình huống này lúc này làm sao bây giờ?

Hạ Sơ vẫn không có đáp lời, chẳng qua là tiếp tục phát ra tiếng khóc lóc.

Tiếng gõ cửa của hộ vệ đem tới sự bất mãn của hàng xóm, một người đàn ông mặc quần cộc, mặt đầy râu mở cửa mắng: "Gõ cái gì, khuya khoắt, mà không ngủ, ông đây còn phải ngủ."

"Mới vừa rồi ông có nghe thấy tiếng gõ cửa không?"

Nghĩ đến chuyện ông chủ giao phó, hộ vệ mở miệng hỏi người đàn ông

"Mày có bệnh à, ông đây không nghe thấy còn có thể đứng đây sao?"

Người đàn ông râu ria liếc hộ vệ một cái.

"Còn nữa..., mẹ nguoi, đừng gõ nữa."

Sau khi nói xong, liền bịch một tiếng đóng cửa lại.

Hộ vệ cũng biết lúc này gõ cửa là không tốt, nhưng tình huống lúc này nên làm gì đây?

Nếu như người ở bên trong xảy ra vấn đề gì, anh cũng đảm đương không nổi a.

Hộ vệ dưới tình huống khó xử, chỉ biết gọi điện cho Doãn Văn Trụ.

Nhưng trong điện thoại di động chỉ truyền đến giọng máy móc của phụ nữ.

"Ông chủ, đừng đùa như vậy mà."

Hộ vệ cảm giác mình thật thảm, nửa đêm bị kêu lên không nói, bây giờ còn tiến thoái lưỡng nan.

Ông chủ còn tốt nữa, chính mình tắt máy.

Chỉ là ai kêu người ta là ông chủ đây?

Bên trong tiếng khóc sụt sùi lại vang hơn.

Hộ vệ dưới sự chần chừ, vẫn là gọi số nhà của nhà Doãn Văn.

Nhìn ông chủ đối với vị Hạ tiểu thư cũng rất quan tâm.

Nếu như đã xảy ra chuyện gì, anh đảm đương không nổi a

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sự giằng co của hai người phụ nữ

Tiếng chuông điện thoại bàn của nhà Doãn Văn đột ngột vang lên.

Đánh thức người trước tiên là Thím Vương.

Thím Vương tuy là người làm, nhưng địa vị ở gia đình Doãn Văn rất cao.

Trong gia đình Doãn Văn cũng có những người giúp việc khác, nhưng thứ nhất, trong nhà cũng chỉ có mấy người, thứ hai, có một số việc Thím Vương thích tự thân tự lực.

Dần dà, nhiệm vụ phục vụ một nhà Doãn Văn liền bị Thím Vương ôm đồm.

Về phần những người giúp việc khác, đều ở sân sau, phụ trách quét dọn, vườn hoa và một ít chuyện khác.

Điện thoại là do hộ vệ gọi tới, nói rõ tình huống cho Thím Vương.

Chẳng qua là Thím Vương từ trước đến giờ không thích Hạ Sơ, nên nói với hộ vệ chỉ cần đứng ở ngoài cửa là được.

Dĩ nhiên bà cũng sẽ không nói lại cho Doãn Văn Trụ và Phương Thê biết.

Mà Hạ Sơ ở một bên diễn một lúc lâu, cuối cùng cũng không đạt được mục đích.

Đáy lòng không khỏi sinh ra chút hận ý.

Cô không nghĩ tới mình đã làm đến mức này rồi, Doãn Văn Trụ vẫn không tới.

Nhưng mà nếu đã làm rồi, đương nhiên cô sẽ làm đến cùng.

Cho nên ngày thứ hai, chờ đến lúc Doãn Văn Trụ đến nơi này, thấy chính là Hạ Sơ với một cặp mắt sưng đỏ, tóc có chút xóc xếch, thật đáng thương.

"Sơ Nhi, em ——"

Doãn Văn Trụ liếc mắt nhìn Hạ Sơ đang co rúc trên sofa, thì cảm thấy mấy phần áy náy.

Hạ Sơ lại lau khô nước mắt, cười cười với anh.

"Trụ, anh đã đến rồi?"

Cô ngậm miệng không nhắc đến chuyện hôm qua.

Sống chung với Doãn Văn Trụ một thời gian, Hạ Sơ rất hiểu rõ làm thế nào mới có thể khiến cho Doãn Văn Trụ càng cảm thấy áy náy hơn.

Lúc này, tự nhiên cô sẽ không khóc và đánh về phía anh.

"Em làm sao vậy?"

Doãn Văn Trụ mới vừa rồi có hỏi qua hộ vệ, cũng biết chuyện Thím Vương gây nên.

Điều này làm cho anh có chút bất đắc dĩ.

Anh biết Thím Vương không thích Hạ Sơ, cũng giống như ba anh.

Có đôi khi, anh cũng không hiểu rõ, vì sao bọn họ thích Phương Thê, lại không tiếp thụ nổi Hạ Sơ.

Nhưng qua đêm qua, anh đã hiểu rõ.

Anh sẽ bỏ rơi Phương Thê để tới đó

Anh nghĩ, không thể nào có chuyện đó được.

Thật ra thì anh cũng không phải là một người đa tình, có thể đối với người mình quan tâm rất nhiều, cũng có thể đối với người không quan tâm lại rất tuyệt tình.

Nhưng mà đối với Hạ Sơ, anh vẫn có chút không buông được.

"Không có sao, thật không có sao."

Hạ Sơ vẫn cười, nụ cười lại có chút miễn cưỡng.

Rất nhiều năm trước, cô đã tập thành thói quen nguy trang và diễn trò.

Tiết mục như thế, tự nhiên không làm khó được cô.

"Vây em đi thay bộ quần áo khác, sau đó chúng ta dọn qua nhà mới."

Doãn Văn Trữ cũng không nhắc tới chuyện tới qua, bởi vì anh không biết mình nên nói gì.

Có thể giúp Hạ Sơ anh sẽ giúp.

Mà có ít thứ, có lẽ anh không cho cô được.

Hạ Sơ gật đầu, sau đó liền đi vào.

Xoay người giây phút kia, thái độ liền trầm xuống.

Dường như mình đã đánh giá thấp người đàn bà kia.

Đợi đến ra ngoài lần nữa, cô đã không còn bộ dáng tiêu tụy nữa.

Doãn Văn Trữ mang theo Hạ Sơ đi tới nhà mới.

Giúp cô thu xếp xong tất cả, anh mới đi

Từ đầu đến cuối Hạ Sơ đều biểu hiện một cách biết điều, lại không thấy khiển trách chuyện đêm qua anh không tới, cũng không có lên tiếng giữ lại anh.

Điều này làm cho Doãn Văn Trữ lại cảm thấy mình dường như nợ cô rất nhiều.

Đợi đến khi Doãn Văn Trữ rời đi, Hạ Sơ mới bấm số điện thoại của Phương Thê.

Cô không biết người thần bí kia rốt cuộc là ai, nhưng xác thực anh ta cung cấp rất nhiều tài liệu có tác dụng cho cô.

Bây giờ cô muốn gặp người đàn bà kia.

Thuận tiện cũng làm cho cô ta biết, cô - Hạ Sơ đã trở lại.

Cô nghĩ, Doãn Văn Trữ chắc là sẽ không nói cho Phương Thê biết điều này.

Lúc Phương Thê nhận được cuộc gọi của Hạ Sơ, là khi đó cô đang đan áo len.

Chuyện như vậy, cũng là lần đầu tiên cô làm.

Chỉ vì cô muốn tặng Doãn Văn Trữ vài thứ.

Nhà Doãn Văn cái gì cũng không thiếu, mà cô cũng không biết nên tặng cái gì cho tốt.

Cho nên tự mình làm ít thứ.

Bây giờ là ngày hè, cô nghĩ chờ đến khi cô đan xong, chiếc áo len này cũng đúng dịp có thời phát huy tác dụng.

Biết được Hạ Sơ đã trở lại, Phương Thê xác thực có mấy phần khiếp sợ.

Nhưng rất nhanh, cô có chút hiểu rõ.

Thậm chí cô mục đích của cô ta qua cuộc điện thoại này.

Nhưng cô cũng không phải là người dễ đi tin một người chỉ nói mấy câu.

Nếu đã quyết định lòng mình, cô sẽ không yếu thế .

Phương Thê nhận lời gặp mặt với Hạ Sơ, hai người hẹn ở một trà quán có chút danh tiếng ở thành phố H.

Lúc Phương Thê đến, Hạ Sơ đã đến.

Cô làm ở nơi nào, một mực điềm đạm, trên mặt mang nụ cười dịu dàng.

Giống như tấm hình Phương Thê đã thấy.

Nếu như không phải Phương Thê từ nơi Doãn Văn Thận hiểu được một chút sự thật, cô nghĩ mình đã bị vẻ mặt này lừa rồi.

Nhưng đã biết, cô sẽ không cảm thấy áy náy gì.

Dù sao bất kể ra sao, cô sẽ không như thánh mẫu rồi đi thành toàn người khác.

Cũng sẽ không vì mấy câu nói mà dập tan ý chí.

"Xin chào, Phương Thê."

Hạ Sơ cười với Phương Thê, sau đó nói: "Mình là Hạ Sơ."

"Xin chào, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?"

Phương Thê với một bộ mặt lạnh nhạt.

Đối với người xa lạ lạnh nhạt điểm này, cô vẫn không có thay đổi.

Người trước mắt này chính là người xa lạ, cho nên cô tự nhiên sẽ không biểu hiện ra mặt chân thật của mình

"Mình đã về nhiều ngày, thường nghe Trữ nhắc tới bạn, cho nên muốn gặp bạn một lần."

Kỷ xảo của Hạ Sơ là tính nhắc đến Doãn Văn Trữ.

Phương Thê đương nhiên sẽ nghe được ý tứ trong lời nói của cô ta, nhưng mà đối với việc Doãn Văn Trữ thấy Hạ Sơ lại chưa bao giờ cùng mình nhắc tới, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Đối với người nào cũng vậy, tình yêu đều là ích kỷ .

Trong thế giới hai người, cũng sẽ không cho kẻ thứ ba nhúng tay vào.

Cho nên cô ta tới để thị uy với cô sao?

Đã như vậy, Phương Thê cũng không muốn yếu thế nữa, thân nhiên nói: "Thật trùng hợp, lúc tôi nghe Trữ nói về cô, cũng muốn gặp mặt một lần."

Cô không biến sắc liền đem lời nói đẩy trở về.

Hạ Sơ sững sốt, xem ra người đàn bà này cũng không đơn giản.

Nhưng xem trong tài liệu, Doãn Văn Thận nhưng bây giờ giống như rất ưa thích Cô.

Chẳng lẽ người đàn bà này tâm kế sâu đến vậy, ngay cả lão hồ ly Doãn Văn Thận cũng nhìn không ra?

Có vài người sẽ lấy điều kiện của chính mình đi cân nhắc người khác, Hạ Sơ vừa vặn là người như vậy.

Đương nhiên cô sẽ không hiểu Doãn Văn Thận tại sao lại thích Phương Thê?

"Chúng ta thật là có mấy phần giống nhau?"

Hạ Sơ cười một tiếng, lại dời đi đề tài, "Chỉ là bạn đừng hiểu lầm, Trữ, nhất định không phải bởi vì như vậy mới cưới bạn."

Ngoài miệng thì nói không có, nhưng ý tứ trong đó ai cũng nghe được rõ ràng.

Phương Thê biết cô ta đang thị uy với mình.

Nhưng nói cho cùng, lúc này cô mới là chủ chân chính.

Xem như hai người họ quen biết nhau sớm, nhưng chính cô ta đã bỏ đi rồi.

Bây giờ trở về, cũng chẳng qua chỉ là người thứ ba.

"Vậy sao? Tôi lại cảm thấy chúng ta không hề giống."

Cô cũng sẽ không như cô ta, vì tiền mà làm chuyện thương tổn đến người trong lòng mình.

Đối mặt với vẻ lạnh nhạt của Phương Thê, Hạ Sơ có chút hận ý.

Cô vốn chính là muốn cho Phương Thê hiểu lầm, từ đó sinh ra khoảng cách với Doãn Văn Trữ.

Nhưng bây giờ xem ra, người đàn bà này thật khó đối phó.

Lòng của Hạ Sơ tư chuyển một cái, thu lại nụ cười trên mặt, nói với giễu cợt: "Tôi nghĩ cô cũng chỉ đang lừa mình dối người thôi."

Nếu cô ta đã không có dao động qua lời nói, cô cũng lười giả bộ ở trước mặt cô ta.

Chỉ cần Doãn Văn Trữ tin cô, như vậy cô cho dù đi vạch trần cô ra, điều này cũng sẽ chỉ làm Doãn Văn Trữ cảm thấy cô ta đang ô nhục mình đi.

Như thế có lẽ là một phương pháp tốt.

Phương Thê cũng không nghĩ tới Hạ Sơ biến sắc mặt.

Nhưng cô vẫn với gương mặt bình tĩnh, cười cười nói: "Người nào lừa mình dối người, thì trong lòng người đấy hiểu."

Coi như đáy lòng có chút để ý.

Nhưng mà ở trên khí thế, Cô tuyệt đối không muốn thua cho Hạ Sơ.

Một người phụ nữ như thế, không xứng.

"Biết vì sao Trữ nuôi tóc dài không? Vì lời hứa với tôi."

Hạ Sơ liếc Phương Thê một cái, nói: "Rất cuộc người nào đang lừa mình dối người, chúng ta ngại gì không đánh cược? Cô khiến anh ấy cắt đi mái tóc dài, nhìn anh ấy có thể cắt bỏ không?"

Trong lòng Doãn Văn Trữ muốn thế nào, thật ra thì Hạ Sơ cũng suy đoán không tới.

Chỉ là đánh cược này, khiến Phương Thê dùng tài hùng biện đi nói, đã khiến cô ta rơi vào hoàn cảnh xấu.

Doãn Văn Trữ có thể đối với người khác rất tốt, nhưng anh lại không thích người khác đối với mình quơ tay múa chân.

Cho nên chỉ cần Phương Thê đi nói, cô đúng lúc ở trước mặt anh ấy nói một chút chuyện.

Vậy tất nhiên anh ta sẽ cho rằng Phương Thê đang ghen tỵ và cố tình gây sự.

Muốn đả thương một người, biện pháp tốt nhất dĩ nhiên là khiến cho người cô ta thích nhất thương tổn tới cô ta.

Cô ta có thể ở trước mặt cô làm được bình tĩnh, như vậy có thể ở trước mặt Doãn Văn Trữ còn bình tĩnh nữa sao?

Nghĩ đến đây, Hạ Sơ cười cười,

Nói đến vấn đề tóc dài, nhưng thật ra là một tâm kết trong lòng Phương Thê.

Cô tự nhiên biết mái tóc dài của anh vì ai mà nuôi.

Hôm nay nghe Hạ Sơ nói thế, đáy lòng nói không để ý là giả.

Nhưng cô lại không ưa thích bị Hạ Sơ nắm mũi dẫn đi.

Vì vậy cười cười nói: "Tôi thích dáng vẻ tóc dài của anh ấy, rất mê hoặc lắng lơ, rất hấp dẫn. Nếu thích, lại vì sao phải muốn anh ấy đi cắt bỏ?"

Về sau có cơ hội, cô nhất định sẽ đem mái tóc dài của Doãn Văn Trữ cắt sạch.

Nhưng không phải bây giờ, không phải là bởi vì lời nói của Hạ Sơ mà đi làm.

Biết Hạ Sơ làm mấy chuyện này, bản thân cô liền không có cảm tình gì với Hạ Sơ.

Hạ Sơ cười khế, mang theo vài phần giễu cợt mà nói: "Không phải cô không dám, sợ mình thua sao?"

Phương Thê đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Hạ Sơ, thản nhiên cười một tiếng.

"Bây giờ là tôi đang ở bên người anh ấy, cô nói người nào thắng? Đã như vậy, tôi còn sợ cái gì? Hạ tiểu thư, tôi chỉ không muốn cá cược vô nghĩa này với cô mà thôi. Còn nữa..., tặng cô một câu nói, đi qua chính là đã qua, nếu cô muốn làm lại, trừ khi cô có thể khiến thời gian đảo ngược."

Sau khi nói xong, Phương Thê liền bình tĩnh rời đi.

Loại này chỉ vì vài câu nói của bạn gái trước mà tin, sau đó đau lòng rồi đi không phải là chuyện cô làm được.

Trừ khi Doãn Văn Trữ chính miệng nói với cô, trừ khi chính miệng anh muốn cô rời đi, nếu không, cô sẽ không lui bước.

Nhưng nếu nói trong lòng không có một tia rồi rắm, đó là giả.

Mấy ngày trước, cô vẫn còn vì chuyện thể thân mà phiền lòng.

Nhưng hôm nay thấy được Hạ Sơ, cô ngược lại bình thường trở lại.

Coi như làm thể thân, Cô cũng không muốn làm thể thân của Hạ Sơ.

Cô không thể phủ nhận, diễn kỹ của Hạ Sơ rất hoàn mỹ.

Có lẽ Doãn Văn Trữ cho tới bây giờ cũng chưa thấy rõ cô ta là người thế nào.

Nếu như có thể, cô sẽ giúp anh thấy rõ.

Thật xin lỗi, cô cũng rất ích kỷ.

Nếu lựa chọn ở lại, như vậy cô sẽ không để cho trong lòng Doãn Văn Trữ còn nhớ nhưng người đàn bà khác.

Trên chiến trường tình yêu, là thua, là thắng, hay là lưỡng bại câu thương, lại chưa từng có vẹn toàn đôi bên.

Hạ Sơ cũng là nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Thê, cắn răng thật chặt.

Người đàn bà này không đơn giản.

Nhưng người đàn bà càng như vậy càng không học được nhu nhược.

Hạ Sơ nghĩ, nếu là người đàn bà như vậy, có lẽ cô nên dùng loại phương pháp khác.

Lần này, cô tuyệt đối sẽ không buông Doãn Văn Trữ ra.

Đi ra khỏi trà quán, Phương Thê lên một chiếc xe taxi, trực tiếp đến t

Không phải muốn đi chất vấn Doãn Văn Trữ, chẳng qua là đột nhiên muốn gặp anh một lần.

Cô cũng là người từng trải, cho nên cô cũng sẽ không kiên quyết Doãn Văn Trữ cắt đứt liên lạc với cô ta, chẳng qua là cảm thấy anh không đáng giá.

Vẫn bị gạt, thậm chí bị gạt nhiều năm như vậy.

Cô chỉ có thể nói Hạ Sơ rất lợi hại, rất biết cách nắm lấy trái tim đàn ông.

Người biết chuyện Doãn Văn Trữ đã kết hôn cũng không nhiều, một chút nhân viên của tập đoàn Doãn Văn cũng sẽ không biết đến.

Cho nên khi Phương Thê nói ra mình muốn tìm Doãn Văn Trữ, đương nhiên sẽ bị quấy nhiễu.

Phương Thê cũng không để ý người khác có biết thân phận của cô hay không, nhưng muốn gặp chồng mình cũng phải được sự đồng ý của người khác, đây lòng hoặc nhiều hoặc ít vẫn có mấy phần để ý.

Nhân viên tiếp tân đã sớm đổi, không phải là lúc đầu người kia.

Hôm nay mặc dù không như người ban đầu, nhưng cũng không có cho đi.

Phuong Thê cười cười, chuẩn bị rời đi.

Thôi, thật ra thì đây cũng là nhiệm vụ công tác của người ta.

Hơn nữa lúc cô đi ra ngoài lại quên mang theo điện thoại, bằng không còn có thể gọi điện thoại cho Doãn Văn Trụ.

"Xin chờ một chút."

Chỉ là vừa mới xoay người, lại bị người khác gọi lại bước chân.

Phuong Thê quay đầu lại, người đàn ông lịch sự mang theo mắt kiếng đi về phía cô.

Cô cảm thấy hơi quen thuộc, ngẫm nghĩ lại, liền nhớ người này chính là ban đầu đã đỡ cô.

Lần đó, anh là người duy nhất chìa tay ra giúp đỡ cô.

Vì vậy dừng bước.

"Cô tới tìm giám đốc sao?"

Lạc Ương cười cười hỏi.

Phuong Thê gật đầu một cái, "Vâng"

"Kia, đi theo tôi."

Lạc Ương vừa dẫn đường giúp Phuong Thê, vừa nói: "Tôi tên là Lạc Ương, là trợ lý của giám đốc, tôi thấy qua hình cô trên bàn làm việc của cô, cho nên biết."

"Cám ơn anh."

Phuong Thê cười nói cám ơn.

Bất kể là lúc đầu hay là bây giờ.

Lạc Ương dẫn Phuong Thê tới phòng làm việc của Doãn Văn Trụ.

Nhìn thấy Phuong Thê, Doãn Văn Trụ hơi ngạc nhiên.

"Thê Thê, sao em lại tới đây?"

Anh liền đứng lên, đứng dậy nghênh hướng cô.

"Nếu như mà em nói em nhớ anh lắm thì sao?"

Phuong Thê ngẩng đầu lên,

Doãn Văn Trụ đưa tay ôm cô, hôn lên môi cô một cái, "Đương nhiên anh sẽ rất vui."

Phuong Thê bắt đầu lệ thuộc vào anh, đối với anh mà nói dĩ nhiên là một chuyện không thể tốt hơn nữa.

Đang khi nói chuyện, lại hôn Phuong Thê vài hớp, còn tính hôn sâu.

Chẳng qua là lúc này, điện thoại Doãn Văn Trụ lại vang lên.

Phuong Thê thức thời lui lại mấy bước.

Doãn Văn Trụ lấy điện thoại di động ra nhìn, hửn là Hạ Sơ.

Liếc nhìn Phuong Thê, Doãn Văn Trụ cuối cùng vẫn nhấn nút trả lời.

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, anh cảm thấy có điều thua thiệt với cô ấy.

"Trụ, chuyện của chúng ta hình như vợ của anh đã biết, hôm nay cô ấy tới tìm em rồi, em giải thích với cô ấy, giữa chúng ta không có chuyện gì. Không biết cô ấy có tin không. Anh nói rõ ràng với cô ấy đi. Thật xin lỗi, đều là bởi vì em, đã khiến cô ấy hiểu lầm. Trụ, về sau anh không nên tới tìm em nữa."

Em không liên lụy tới anh."

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói của Hạ Sơ, dường như còn có chút mơ hồ ghen ngào, giống như cô cực lực khống chế.

Nghe vậy, Doãn Văn Trữ không khỏi nhìn Phương Thê một cái, phát hiện cô đang nhìn anh.

"Em đừng suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì."

Phương Thê ở đây, Doãn Văn Trữ cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Chẳng qua là anh không nghĩ tới Phương Thê biết.

Vốn là anh còn muốn nói với cô về chuyện Hạ Sơ.

Nhưng nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Phương Thê, lại tựa hồ giống như không biết?

Nếu như đã biết rồi, cô lại như vậy, là xem như cô không để ý sao?

Hạ Sơ ở trong điện thoại lại nói thêm những gì, Doãn Văn Trữ cũng không có nghe rõ, anh an ủi mấy câu sau cúp điện thoại.

Đi tới bên người Phương Thê, Doãn Văn Trữ cũng không có nói gì.

Anh nghĩ, Hạ Sơ sẽ không nói láo, cái này chứng minh giữa các cô thật sự đã gặp mặt.

Nhưng tại sao Phương Thê cái gì cũng không nói?

Vốn là anh nghĩ nói, nhưng bây giờ lại không muốn nói rồi.

Anh chờ Phương Thê mở miệng, anh tình nguyện cô tới chất vấn anh, mà không phải như lúc này biểu hiện cái gì cũng không biết.

Phương Thê lại có cách nghĩ khác.

Cô muốn đợi Doãn Văn Trữ chủ động nói với về chuyện Hạ Sơ, mà không phải mình đi ép hỏi.

Chuyện tình bức đi ra, tóm lại sẽ mang theo vài phần không thoải mái đi.

Vì vậy hai người cũng không có mở miệng, trong lòng lại sinh ra mấy phần khoảng cách.

Không khí đang có chút lúng túng, điện thoại Doãn Văn Trữ lại vang lên.

Chỉ là lần này không phải Hạ Sơ, mà là Quý Thư.

"Trữ, hôm nay mang chị dâu ra ngoài chơi, mình gọi A Khoan bọn họ, bạn cũng nên cho chúng mình biết người phụ nữ của bạn chứ."

Giọng nói của Quý Thư truyền đến.

"Ừ, bạn quyết định chỗ, lát nữa mình sẽ mang cô ấy đến."

Doãn Văn Trữ ứng tiếng nói, vốn là anh muốn cho bạn bè anh biết đến cô.

Nhận định cô, đương nhiên muốn cho bạn bè của mình trông thấy.

Cúp máy, Doãn Văn Trữ ôm eo Phương Thê nói: "Thê Thê, em ở nơi này ngồi một tý, chờ anh tan việc, anh dẫn em đi gặp mặt bạn bè anh."

Chuyện Hạ Sơ, trong lòng anh có chút không thoải mái.

Nhưng chính bởi vì như thế, anh càng muốn làm chút gì đó, để cho cô thuộc về anh.

"Được."

Phương Thê gật đầu nói, đáy lòng mới vừa không thoải mái tiêu tán không ít.

Đi gặp bạn bè của anh, vậy cũng là một loại thừa nhận.

Hôn lên trán Phương Thê, Doãn Văn Trữ lúc này mới trở về chỗ ngồi, tiếp tục công việc.

Lúc nằm viện, Phương Thê đã gặp qua dáng vẻ làm việc của Doãn Văn Trữ.

Chỉ là ở trong bệnh viện, cùng ở chỗ này, cuối cùng có sự khác biệt.

Cô không khỏi chóng cằm, chuyên chú nhìn anh.

Một lát sau, Doãn Văn Trụ ngẩng đầu lên nói: "Thê Thê, em nhìn anh như vậy, anh sẽ không có biện pháp làm tốt

Vốn cô ở đây, anh có chút không tỉnh tâm được rồi.

Bây giờ bị cô nhìn như vậy, càng thêm rối loạn.

Cô chẳng lẽ không biết mình có lực ảnh hưởng bao nhiêu đối với anh ư?

"Nơi này không có gì đẹp mắt, chỉ có thể nhìn anh."

Phương Thê khom đầu cười nói.

Doãn Văn Trụ định để đồ trong tay xuống, nói có chút buồn bã: "Em nói như vậy, anh sẽ cảm thấy rất đau lòng. Không có đồ đẹp mắt mới nhìn anh sao?"

"Được rồi, đổi loại cách nói, những thứ kia đều không đẹp bằng anh, thế nào?"

Phương Thê giao hoát cười một tiếng.

Doãn Văn Trụ đi tới bên người Phương Thê, nhẹ giọng nói: "Thê Thê, em càng ngày càng bướng bỉnh rồi."

Nhưng mà anh thích, anh liền thích tính tình chân thật này của cô.

Anh thích cô có thể đem mọi chuyện đều nói cô nghe.

Giận dữ cũng tốt, mắng anh cũng được.

Như vậy mới có thể chứng minh cô quan tâm anh.

Nhưng ý nghĩ trong lòng mỗi người đều không giống nhau, anh nghĩ thế, Phương Thê lại không nghĩ vậy.

Doãn Văn Trụ cúi đầu hôn Phương Thê, tóc dài rơi vào trên mặt của cô.

Phương Thê bị tóc dài phát qua mặt cảm thấy nhột, cô nhớ lại lời nói

Vì vậy lơ đãng, cô sâu kín nói: "Trụ, tóc của anh còn dài hơn của em nữa, đáng vẻ còn đẹp hơn em. Tiếp tục như vậy nữa, em cảm thấy mình sẽ tự ti mất."

Được rồi, đúng là vẫn còn để ý.

"Chỉ cần anh thích là đủ rồi."

Doãn Văn Trụ ôm sát Phương Thê.

Anh chưa nói về vấn đề tóc, nhưng trong lòng cũng có một quyết định.

Tóc này là đại diện cho quá khứ, nếu như muốn cùng Phương Thê tiếp tục chung sống, anh cũng nên cắt.

Chỉ là đợi thêm một thời gian ngắn nữa, chờ xử lý tốt chuyện của Hạ Sơ, anh phải đi cắt bỏ, sau đó cho cô một ngạc nhiên.

Cô nói như vậy, mang theo giọng điệu u oán, anh cảm thấy thật thoải mái.

Càng như thế, liền chứng tỏ cô để ý.

Doãn Văn Trụ rất vui vẻ, Phương Thê lại không vui.

Người nọ là có ý sao?

Biết rất rõ ràng cô đang nói cái gì, thế nhưngm như không biết.

Còn nói tóc này thật quan trọng như vậy?

Hừ, lần sau chờ anh ngủ thiếp đi, cô nhất định đem tóc anh cắt sạch, cắt thành cái đầu trọc. Phương Thê ở đáy lòng cắn răng nghiền lợi nói.

Chỉ là cuối cùng Phương Thê cũng không có cơ hội đi thực hiện cái ý nghĩ này.

"Nhận được địa chỉ tôi đưa cho cô chưa?"

Giọng nam thần bí truyền qua máy điện thoại.

"Ừ, nhận được, có ý tứ gì?"

Hạ Sơ lên tiếng hỏi.

"Hôm nay Doãn Văn Trụ sẽ đi nơi đó, Phương Thê cũng sẽ đi, có thể thắng một ván không liền nhìn cô tối nay đóng kịch ra sao."

Người đàn ông cười khẽ một tiếng, thần nhiên nói, trong lời nói tựa hồ mang theo vài phần giễu cợt.

"Anh đối với chuyện của Doãn Văn Trụ hình như nắm được rất rõ."

Hạ Sơ không khỏi nghi ngờ mà hỏi.

"Thế nào? Cô đối với tôi có hứng thú?"

Giọng giễu cợt của người đàn ông lại đến.

"Không cho phép anh hại Doãn Văn Trụ, nếu không tôi không làm."

Nếu như đến cuối cùng Doãn Văn Trụ bị thương, như vậy cô sẽ được gì.

"Có thể a, không muốn làm cũng đừng làm, tôi chỉ là cho cô cơ hội mà thôi, cô làm hay không làm không liên quan gì đến tôi. Cô không làm, tôi cũng không tổn thất gì, ngược lại là buồn bán lời, không cần trả tiền cho cô."

Người đàn ông thờ ơ trả lời.

"Rốt cuộc anh có hại đến anh ấy không."

Hạ Sơ thấy uy hiếp vô dụng, giọng nói không khỏi mềm

"Người đàn bà kia, cô phải nhớ rõ ràng một chút, chúng ta không phải quan hệ hợp tác, mà chỉ là lòng ta tốt, cho nên cho cô cơ hội mà thôi. Cô còn như vậy, về sau ta sẽ không cung cấp bất kỳ thông tin nào nữa. Không có người, đùa giỡn có lẽ không thú vị một chút, nhưng còn có thể xem. Cô chính là nhân vật có cũng được không có cũng không sao."

Lời của người đàn ông không lưu lại bất cứ dấu vết nào cho Hạ Sơ.

"Anh ——"

Hạ Sơ giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Người đàn bà thông minh hiểu được thế nào lợi dụng cơ hội, có thể hay không lấy được mình muốn, liền nhìn người nắm bắt thế nào."

Người đàn ông căn bản không để ý, bỏ xuống một câu nói sau cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Muốn ở chung với tôi không?

Lúc Doãn Văn Trụ mang Phương Thê tới, đám người Quý Thư đã đến.

Đây là một quán bar, trang trí cũng không xa hoa bao nhiêu, thế nhưng người pha rượu ở nơi này lại độc nhất vô nhị.

Vật hiếm có mới là quý, cho nên khách ở nơi này luôn nói liền không dứt.

Có các công tử của xã hội thượng lưu, có các sếp, đương nhiên cũng có những người đi làm bình thường.

Hấp dẫn những người đó là rượu, là người, còn có chuyện xưa của người chủ quán nơi đây.

Ai cũng biết rượu nổi danh nhất nơi này là nộ hân của ác ma, ai cũng biết Devil là người pha rượu nổi danh thế giới

Ai cũng biết anh đang chờ một người trở về.

Cho nên cái quán bar này gọi là chờ đợi.

Đợi đến một người không biết bao lâu sẽ trở về.

Chờ đợi một người không biết còn có trở về hay không.

Này cần bao nhiêu dũng khí?

Ai cũng không biết tình yêu của bọn họ, nhưng lại cảm thấy nhất định là khắc cốt ghi tâm.

Có người cả đời này chỉ biết có một lần dũng khí để thiêu thân lao đầu vào lửa, dùng hết toàn thân năng lực, dùng hết thời gian cả đời, đi đánh cược.

Thắng, tất nhiên là tốt nhất.

Thua, chính là cả đời.

Phuong Thê chưa từng tới quán bar này, nhưng đã nghe người khác nhắc qua.

Ban đầu lúc làm việc ở cái công ty nhỏ đó, mặc dù chỉ có một thời gian, nhưng quan hệ giữa các đồng nghiệp xem như hài hòa.

Những người phụ nữ tụ lại một chỗ, rất vui vẻ nói về cánh đàn ông, nói những người đàn ông nổi tiếng.

Cũng không phải là thích, đại đa số chẳng qua là hướng tới.

Devil dĩ nhiên là một trong đó những người được nhắc tới, nghe nói là một người đàn ông si tình.

Cho nên lúc đi ngang qua quầy bar, Phuong Thê không nhịn được nhìn người nọ mấy lần.

Anh cúi đầu thấp nên không thấy rõ khuôn mặt của anh, mái tóc lại tất cả, chẳng qua là chiếc cằm như đao gọt ấy mơ hồ có thể đoán được người đàn ông này đáng đáp dù sao cũng không tầm thường.

Trên người của anh tản ra một cỗ nhân nhạ ưu thương, một loại vừa nhìn sẽ khiến người khác cảm thấy ưu thương và đau lòng.

Chẳng qua là có cái loại ưu thương này, tất nhiên trải qua tang thương.

Phuong Thê biết cảm giác chờ đợi một người là thế nào, cho nên thấy đồng bệnh tương liên với anh.

Chẳng qua là cô không kiên trì tới cùng, có lẽ tình cảm của cô đối với Tần Tiêu Nhiên không sâu đến vậy.

Mà anh lại vẫn chờ đợi.

Doãn Văn Trữ cũng chú ý tới tầm mắt của Phuong Thê, đưa tay ôm eo cô thật chặt, cúi đầu tính trừng phạt bằng cách cắn lên vành tai cô một cái.

"Có xem được anh ta không?" Mang theo mùi vị ghen tuông rõ ràng, anh có chút không vui nói.

Phuong Thê cười cười, trấn an nói: "Anh chưa từng nghe qua chuyện xưa của anh ấy sao?"

"Chuyện xưa gì?"

Từ trước đến giờ anh ít khi đi quan tâm người khác, trừ người trong lòng mình.

"Có lẽ anh ấy sẽ dùng thời gian cả đời để đi chờ đợi một người mình đã bỏ qua."

Phuong Thê cũng không biết chuyện xưa của anh ta, nhưng mơ hồ cảm thấy như vậy.

Chỉ có bỏ lỡ, mới có thể tang thương như vậy.

Hơn nữa cô có một loại cảm giác, có lẽ người này sẽ luôn luôn

Về phần anh chờ người kia rốt cuộc có thể trở lại hay không, có lẽ không quan trọng như vậy.

Trở lại, tất cả đều vui vẻ.

Không trở lại, có lẽ tiếc nuối, nhưng sẽ không hối hận.

"Thời gian cả đời? Bỏ lỡ một người?"

Doãn Văn Trụ ngừng một chút nói.

Phuong Thê gật đầu cười, lại nói: "Nhưng có lúc bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, vĩnh viễn không cách nào quay đầu lại."

Một câu nói thân nhiên, chẳng qua là ngữ điệu vô tâm.

Nhưng chẳng biết vì sao, Doãn Văn Trụ nghe lại có chút tâm loạn.

Chẳng qua là lúc này, tiếng của Quý Thư đã cắt đứt tất cả.

"Trụ, qua đây nhanh lên, ở đó lẽ mề làm gì?"

Doãn Văn Trụ không lại suy nghĩ nữa, dắt tay Phuong Thê đi tới trước mặt bọn họ.

Phuong Thê cũng không phải một người có thể khiến người khác ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên, nhưng càng xem càng có mùi vị.

Không có cố ý ản nặc, cũng không có cố ý giả trang xấu xí, cô chính là cô.

Nhưng chính là như vậy, mới cùng khí chất trên người cô tương xứng.

Cho dù có đứng bên cạnh một người chói mắt như Doãn Văn Trụ, dường cũng không bị so tệt hơn.

Một người là mặt trời, như vậy người kia chính là trăng

Hai loại ánh sáng khác biệt mà thôi.

"Chị dâu, em là Quý Thư."

Quý Thư cười, giống nhau trong ngày thường ôn hòa.

Những người còn lại cũng lần lượt giới thiệu bản thân mình.

Đối với loại nhiệt tình này, Phuong Thê không còn căng thẳng quá.

Dù sao cũng là bạn bè của Doãn Văn Trụ, cho nên anh cũng hi vọng cô có thể hòa vào.

Chân chính muốn ở chung với một người, tự nhiên phải muốn dung nhập vào thế giới của anh.

"Chào mọi người, em là Phuong Thê."

Phuong Thê gật đầu với mọi người, rồi giới thiệu bản thân.

Doãn Văn Trụ đưa tay ôm eo cô ngồi xuống, "Đây là bà xã của mình, mọi người hãy quan tâm hơn."

"Trụ, anh có chị dâu không cần em, anh là người bội tình bạc nghĩa."

Quý Thư liếc Doãn Văn Trụ, nói như có chút buồn bã.

"Chị dâu, trước kia bọn họ nổi danh là một đôi, ha ha."

Người tên A Khoan của nói hòa theo.

"Quý Thư, A Khoan, ở trước mặt bà xã mình nói những gì đó."

Doãn Văn Trụ trợn mắt nhìn bọn họ mấy lần nói.

"Vậy hai người ai công ai thụ

Phuong Thê cười với Doãn Văn Trụ, hỏi.

Mọi người khẽ giật mình, sau đó phá lên cười.

A Khoan nói với Phương Thê: "Chị dâu, Quý Thư và Trạ em không biết, nhưng chị dâu và trạ, trạ sẽ bị áp đảo."

"Bọn họ thích mở miệng nói chuyện nhảm, em làm sao có thể theo họ làm loạn?"

Doãn Văn Trạ lại gần Phương Thê, nhẹ giọng nói.

"Thì ra là giả, em còn tưởng là thật?"

Phương Thê cố tình kinh ngạc nói.

Doãn Văn Trạ trừng phạt tính ngất eo Phương Thê, lại mập mờ hỏi: "Thế nào? Thê Thê rất muốn đàn áp anh sao? Anh rất hoan nghênh, tùy thời chờ em chủ động."

Phương Thê mặt của lập tức đỏ lên, nghiêng đầu tròn mắt nhìn Doãn Văn Trạ một cái.

Người này thật là, cứ như tên vô lại.

"Không thích? Vậy thì anh chịu khổ, tới chủ động trước vậy."

Doãn Văn Trạ nói như đổ thừa, giọng nói lười nhác lại mang theo vài phần mập mờ.

"Trạ, hai người nói chuyện gì mà bí mật thế, chị dâu cũng đỏ mặt rồi."

Có người nhảy ra nói.

"Nếu là bí mật, thì sao có thể nói cho nghe được."

Doãn Văn Trạ ôm Phương Thê có chút đắc ý nó

"A, thật ra thì cũng không có gì, chính là trạ nói cho em biết, ban đầu anh chính là bị đàn áp."

Để cho anh đùa giỡn cô, hừ.

"Chị dâu, em đối với trạ tốt như vậy, một lòng chỉ nhớ đến anh ta, nhưng anh ta lại từ bỏ em."

Quý Thư tiến tới bên cạnh Phương Thê, tiếp tục nói lời đùa giỡn.

Doãn Văn Trạ ra dấu tay với anh, "Quý Thư, cái tuồng kịch này chơi còn chưa chán sao?"

Tiếp đó lại lại gần Phương Thê một chút, hậm hực nói: "Hôm nay trở về xem anh làm thế nào áp chế em."

Thế nhưng liên hiệp đùa bỡn anh.

Cái đề tài này Phương Thê cũng muốn tiếp tục nữa, nói những lời đó thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua là cùng những người này dù sao không quá quen.

Coi như là vì muốn hòa vào, nhưng ít nhiều vẫn là có chút xấu hổ.

Mọi người cũng không nói thêm nữa, Quý Thư bung lên một ly rượu, "Chị dâu, đừng để ý tới anh ta, em mời chị dâu một ly. Đa tạ chị dâu giúp em sửa chữa anh ta."

Nhìn ly rượu rượu, Phương Thê hơi do dự.

Hình như ban đầu một ly cô đã say rồi.

Nhưng từ chối thì không tốt, hơn nữa Doãn Văn Trạ cũng ở bên cạnh, cho dù say cũng không sao.

Vì vậy cô nhận lấy ly rượu của Quý Thư, uống một hớp một.

Người không biết uống rượu mới uống như vậy

"Chị dâu, từa lượng giỏi, em cũng mời chị."

Những người còn lại cũng bắt đầu mời rượu với Phương Thê.

Lúc ban đầu Doãn Văn Trạ bắt gặp Phương Thê, chính là lúc cô Áuống rượu say, anh lại không biết cô chỉ có một ly mà say.

Còn tưởng rằng từa lượng của cô thật sự rất tốt.

Cho nên cũng không có ngăn cản.

Uống một người, nếu như không uống với những người còn lại, tựa hồ không nói được.

Phương Thê còi hổ khó xuống, chỉ có thể liên tục uống.

Những ly rượu này cũng không mạnh như loại rượu độc được kia, rượu mới còn chưa lên, Phương Thê cảm giác mình đã sau, có chút choáng váng.

Mọi người ồn ào lợi hại hơn.

Mà lúc này đây, cách đó không xa một giọng nói phá vỡ cái không khí này.

Tầm mắt của mọi người cũng không khỏi nhìn qua.

Một người phụ nữ đang ôm một người đàn ông, nam tử kia lộ vẻ mặt lúng túng.

Người phụ nữ này chính là Hạ Sơ, mà trong miệng cô lại gọi tên Doãn Văn Trữ.

Nhìn Hạ Sơ như vậy, Doãn Văn Trữ không cách nào làm như không thấy.

Anh nhìn Phương Thê một chút, lại nhìn tình cảnh bên kia, cuối cùng mở miệng nói: "Thê Thê, anh rất mau trở về."

Rồi nói với Quý Thư: bạn chăm sóc Thê Thê dùm mình."

Nói xong, cũng không chờ Phương Thê trả lời, người đã đứng dậy chạy về phía Hạ Sơ.

Phương Thê mở miệng muốn nói gì, nhưng khi nhìn đến bóng lưng vội vã kia, lại cái gì cũng nói không ra lời.

Nếu như mở miệng, anh sẽ cảm thấy mình bất cận nhân tình?

Nhưng người đàn bà kia tại sao lại trùng hợp ở nơi này?

Phương Thê cũng không tin tưởng tất cả đều là trùng hợp.

Doãn Văn Trữ đỡ Hạ Sơ rời đi.

Nhìn về mặt lo lắng kia, Phương Thê đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Bất kể nhìn ra sao, anh ấy cũng không quên tình cảm với cô ta.

Điều này khiến cô làm sao chịu nổi?

Trên lý trí, cô biết rất rõ ràng, dưới tình huống này, cho dù là bạn bè, cũng phải làm chuyện như vậy.

Nhưng trên mặt cảm tình lại không tiếp thụ nổi.

Đặc biệt là sau khi cô biết Hạ Sơ là người đàn bà thế nào.

Vậy nếu như Cô đem điện mục Hạ Sơ chân thực nói cho Doãn Văn Trữ, anh có tin không?

Lòng Phương Thê rối loạn.

"Chị dâu, trụ rất nhanh sẽ trở lại, chúng ta tiếp tục uống rượu."

Những người bên cạnh lên tiếng an ủi.

Phương Thê cũng cảm thấy phiền, nhận lấy ly rượu trong tay bọn họ liền uống.

Từ từ, rượu mới lên tới, đầu bắt đầu có chút ngất.

Không có Doãn Văn Trữ ở đây, những người này đối với Cô mà nói cũng chẳng qua chỉ là người xa lạ.

Cô không có cảm giác an toàn.

Phương Thê đứng lên, muốn rời khỏi.

Chỉ là cũng lên cơn say, đứng lên, lại ngã xuống.

Cô lại đứng lên, đi vài bước, thân thể lao đảo một cái, thiếu chút nữa đụng vào phục vụ viên bụng đồ tới, thật may là Quý Thụ kéo cô lại.

Trong mơ mơ màng màng, cô nghe được Quý Thụ nói: "Mấy bạn uống tiếp..., mình đưa chị dâu trở về."

Trong mơ mơ màng màng, cô cảm giác được Quý Thụ mang cô đi ra ngoài.

Phương Thê muốn giữ vững thanh tỉnh, nhưng cuối cùng vẫn còn không ngăn cản được men say, ý thức dần dần đi xa.

=====

Khi Phương Thê lần nữa tỉnh lại, đã là ngày hôm sau.

Nổi thống khổ sau khi say, cô đã thường thức qua cảm giác đó, vốn không nên phóng túng như thế nữa.

Nhưng lúc ban đầu Doãn Văn Trữ ở nơi này, nhưng cô lại không nghĩ tới lại có chuyện đâm ngang.

Phương Thê mở mắt, ngồi dậy.

Chấn mền trên người chảy xuống, thế nhưng trên người cô không có mảnh vải.

Đáy lòng chợt xông lên một hồi kinh hãi, tại sao lại như vậy?

Cô nhớ Quý Thụ nói đưa Cô về nhà .

Nhưng ánh mắt nhìn quanh, đến mức không có một đồ vật nào quen thuộc.

Ngược lại giống như tình cảnh như lần đầu tỉnh rượu, hẳn là căn phòng giống nhau.

Rất cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?

Phương Thê cảm thấy rất nhức đầu.

Rượu, quả nhiên không phải là thứ tốt.

Nhưng cô say, Quý Thụ sẽ không say, hơn nữa trên người mình cũng không có gì khác thường.

Sẽ không có xảy ra cái gì đi.

Trải qua một chuyện, đối với một số việc đúng là vẫn còn có chút hiểu rõ.

Phương Thê nghĩ, có lẽ là cô say rượu nôn mửa, đem đồ vật ói ở trên người rồi, mới có thể như vậy.

Nghĩ tới, cô lại nhớ đến Doãn Văn Trữ trước khi đi nói rất nhanh sẽ trở lại.

Nhưng vì sao anh lại không đến đón cô?

Có phải vẫn còn ở bên Hạ Sơ không?

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, Phương Thê không muốn nghĩ gì nữa.

Bây giờ cô chỉ muốn nhanh rời khỏi nơi này.

Vén chăn lên, lại phát hiện quần áo trên mặt đất, cũng không có làm d

Vậy giả tượng của mình không thành lập.

Nhưng đây cũng rất cuộc là ——

Phương Thê cảm thấy một mảnh mờ mịt.

Cô có chút bối rối mặc quần áo vào, muốn rời đi.

Nhưng khi cửa mở ra, người đứng trước cửa là Quý Thụ.

"Chị dâu, tỉnh rồi à?"

Anh khiến người khác cảm thấy như gió mùa xuân, nhưng chẳng biết tại sao Phương Thê cảm giác có chút không thoải mái.

Cũng không biết có phải là chuyện mới vừa rồi, cho nên đáy lòng đối với anh có mấy phần chống lại.

"Ừ, vậy tôi đi trước."

Phương Thê không muốn mở miệng đầu tiên là tại sao cô không mặc quần áo, Cô chỉ nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lúc đi tới bên cạnh Quý Thư, tay lại bị anh ta kéo lại.

Doãn Văn Trữ hơi sức lớn, không nghĩ tới Quý Thư hơi sức cũng lớn như vậy.

Mặc dù cô có luyện võ, lại không có cách nào tránh ra.

Quý Thư kéo Cô qua, đóng cửa lại, lại đem Cô đặt ở cửa sau lưng.

Nụ cười trên mặt anh không thay đổi, nói: "A, đúng rồi, chị dâu, em cùng cấp bậc taekwondo với Trữ."

Đây cũng chính là giải thích giúp Phương Thê vì sao cô thoá

"Quý Thư, anh còn có chuyện gì sao?"

Khoảng cách gần như vậy, Phương Thê cảm nhận được nguy hiểm.

Một người đàn ông rõ ràng cười đến ôn nhã như vậy.

"Chị dâu, chị không biết chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?"

Quý Thư lại nhích gần hơn, nhẹ nhàng hỏi bên tai Phương Thê.

Phương Thê thân thể cứng đờ, không hiểu chuyện tại sao phải như vậy.

Mặc dù chưa từng thấy qua Quý Thư, nhưng cô lại biết anh ta.

Bạn bè tốt nhất của Doãn Văn Trữ, đã giúp anh rất nhiều việc.

Đã như vậy, vì sao bây giờ có thể như vậy?

Anh không ủng hộ cô sao?

"Quý Thư, giữa chúng ta cái gì cũng không có xảy ra."

Phương Thê hít đầu, nói một cách chắc chắn.

"Nhưng nếu ta nói chúng ta đã có chuyện gì thì sao?"

Quý Thư đưa tay, vận mặt của Phương Thê, để cho cô không cách nào thoát đi tầm mắt của anh.

Tầm mắt của anh thân nhiên, bên trong cũng là mang theo vài phần đùa giỡn, mấy phần giễu cợt.

"Tôi nói, nếu như chị dâu nói không có, tôi lại nói có, trữ có thể tin người nào hơn?"

Nếu không cách nào thoát, như vậy liền tiến lên tầm mắt của anh ta.

"Quý Thư, tại sao anh lại làm như vậy? Vì sao lại chán ghét tôi như vậy? Là vì cảm thấy tôi không xứng với trữ sao?"

Không phải cô tự ti, chẳng qua là Doãn Văn Trữ quá mức hoàn mỹ.

Gia thế, dung mạo, còn có thể lực.

Cùng anh vừa so sánh với, thật sự của cô rất bình thường.

"Chị dâu, chị quá tự ti rồi, em làm sao lại chán ghét chị. Em thích chị a, cảm thấy Doãn Văn Trữ không xứng với chị."

Nụ cười Quý Thư của chưa thay đổi, nhưng nụ cười kia dĩ nhiên đã nhuộm dần không tới đáy mắt.

Anh nói thích Cô, Phương Thê đương nhiên sẽ không tin.

Vừa thấy đã yêu cái gì, vốn chính là một lời nói dối.

Mà cô tự nhận mình không phải là người có thể khiến người khác mới gặp đã thương.

Cho nên duy nhất xác định là Quý Thư có lẽ không như biểu hiện bên ngoài là thích Doãn Văn Trữ.

Cô thậm chí cảm thấy anh ta còn ghét Trữ.

Bọn họ không phải bạn bè tốt nhất sao?

Phương Thê cảm thấy khó hiểu.

Nếu như ghét, lại vì sao nhất định làm bộ như thích?

Hơn nữa còn là bạn bè nhiều năm như vậy.

"Anh ghét Trữ?

Phương Thê không hiểu, cho nên cuối cùng hỏi ra miệng.

"Ta chưa nói như vậy, chị cũng đừng nói lung tung với Trữ a, anh ấy sẽ không tin."

Quý Thư cười cười nói với Phương Thê.

Nhưng Phương Thê lại cảm thấy anh ta thật sự ghét Trữ.

Anh ta ở bên cạnh Trữ có mục đích gì ư?

Sẽ đối với Trữ bất lợi sao?

Nhưng theo như lời anh ta nói, cho dù cô có nói, Doãn Văn Trữ cũng sẽ không tin đi.

Phương Thê cảm giác mình lọt vào trong hỗn loạn.

"Quý Thư, tại sao?"

Cô vẫn nghĩ không hiểu, nếu ghét, như vậy liền cách xa.

Vì sao lại ép bản thân ở gần người mình không thích nhiều năm như vậy.

Hơn nữa nhìn bọn họ mới vừa rồi đùa giỡn lại tự nhiên như vậy.

Lại không nghĩ rằng đây chỉ là diễn kỹ?

Doãn Văn Trữ rốt cuộc là đắc tội với ai?

Vì sao những người ở bên cạnh anh đều đeo mặt nạ?

Một là bạn tốt nhiều năm, một là cô gái mình đã từng thích.

Quý Thư không trả lời, nhưng chỉ là mang theo vài phần mập mờ hỏi: "Muốn ở chung một chỗ với anh không?"

"Không."

Phương Thê quả quyết cự tuyệt.

Người là có cảm tình, cũng không phải nói muốn ở chung với ai một chỗ liền ở cùng nhau.

Hơn nữa cô không thích Quý Thư, rất không thích.

Cô ghét kẻ dối trá.

"Cứ thích Doãn Văn Trữ như vậy?"

Quý Thư cười, cũng là mấy phần giễu cợt, "Nhưng tối hôm qua đến bây giờ, anh ta một cú điện thoại cũng không gọi tới đây. Không có gọi cho em, cũng không có gọi điện cho anh. Anh ta thật thích em sao? Anh xem vẫn tương đối thích Hạ Sơ hơn."

"Anh không cần kích tôi."

Phuong Thê trong lòng thì ngẩn ra, ngoài mặt vẫn không thay đổi.

"Anh không kích em, nếu như anh đang nói dối, thì tại sao em lại nằm trên giường không một mảnh vải?"

Quý Thư cười nhạt, nhưng những lời này lại đánh trúng tim Phuong Thê.

Đúng vậy, thật ra thì anh nói cũng không sai.

Nhưng Phuong Thê không muốn ở trước mặt anh ta biểu hiện ra.

"Anh với Trạ có cừu oán sao? Tại sao muốn làm như vậy?"

Nếu như Doãn Văn Trạ biết rõ chân tướng, sẽ thương tâm đi.

"Có thể có cái gì thù, chính là ghét anh ta mà thôi.

Quý Thư thờ ơ cười cười, "Ghét anh ta cho nên lừa gạt anh ta, thích em cho nên nói cho em biết tất cả. Em nếu muốn nói cho anh ta biết, vậy cũng có thể đi nói a, anh bàng quang."

Lời như vậy, nói được dễ nghe, nhưng Phuong Thê biết anh ta thật sự hả hê.

"Tôi sẽ nói, tôi nhất định sẽ nói."

Phuong Thê không ưa chính là cái vẻ mặt kia, lớn tiếng nói.

Cho dù Doãn Văn Trạ không tin, cô cũng phải nói.

Ít nhất để cho anh ấy chuẩn bị tâm lý.

"Đưa ngọc."

Quý Thư cũng không tức giận, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cô nói.

Trong giọng nói mang theo vài phần thương tiếc, cũng mang theo vài phần tiếc hận.

Sau đó chính là buông cô ra.

Phuong Thê trừng mắt liếc anh một cái, sau đó cũng không quay đầu lại đi rồi.

Dọc theo đường đi, Phuong Thê không ngừng cầu nguyện Doãn Văn Trạ ở nhà.

Nhưng khi về đến nhà lại vẫn là thất vọng.

Anh không có ở đây, thậm chí đêm qua cũng không có trở về.

Nếu là như vậy, tại sao không gọi điện thoại cho Cô?

Cầm điện thoại di động lên, bấm số của Doãn Văn Trạ, nhưng đợi thật lâu đều là không người nào nghe. Cúp, gọi nữa, vẫn là như vậy. Vẫn tất gọi vài chục lần, Rốt cuộc thế nào, mà ngay cả điện thoại của cô cũng không nhận. Không phải cô không tin anh, là phát giác mình tin không nổi.

Thím Vương ở một bên nhìn Phuong Thê, lại không biết nên nói cái gì.

Đêm qua bọn họ cũng còn không có trở lại, bà còn tưởng rằng bọn họ ở chung một chỗ, nhưng không nghĩ tới chỉ có Phuong Thê một mình trở về.

Phuong Thê ngồi một hội, lại đứng lên, đi ra ngoài cửa.

"Phuong Thê."

Thím Vương gọi Cô lại

Phuong Thê cười cười nói với Thím Vương: " Con không sao, con đi công ty một chuyến."

Cô lấy cớ cho mình rất nhiều.

Ví dụ như Doãn Văn Trạ đã để quên điện thoại ở chỗ nào.

Ví dụ như anh đang ở công ty làm việc.

Ví dụ như anh nhất định rất bận, cho nên mới quên gọi điện thoại cho cô.

Lại ví dụ như, Quý Thư lừa Cô, thật ra thì anh đã gọi điện thoại, anh tin tưởng Quý Thư, cho nên muốn anh ta chăm sóc cô.

Giả thiết rất nhiều, chính là không muốn tin tưởng anh cả đêm đều ở chung một chỗ với Hạ Sơ.

Phurong Thê lúc này mới phát hiện, mình đối với Doãn Văn Trữ tham muốn giữ lấy hẳn là mạnh như vậy.

Rõ ràng chỉ là thời gian ngắn như vậy, thì ra lại thích đến vậy?

Đáy lòng cái chủng loại kia... Hỗn loạn, còn có cái loại đó phiền muộn.

Cho nên cô ngồi không yên, chờ đợi, cũng không còn kiên nhẫn.

Cô muốn lập tức nhìn thấy anh.

Mới vừa rồi chuyện của Quý Thư, vốn đã ảnh hưởng không nhỏ đến cô.

Lúc này cô rất muốn thấy anh.

Đến công ty, Phurong Thê chạy thẳng tới thang máy.

Lần này cũng không có người tới cản cô, có lẽ là Doãn Văn Trữ nhắc qua, cũng có lẽ là chuyện lần trước khiến những người ở quầy tiếp tân biết cô quen biết Doãn Văn Trữ.

Bất kể ra sao, cô thuận lợi tới phòng làm việc của Doãn Văn Trữ.

Nhưng mà lại để cô thất vọng rồi, Doãn Văn Trữ không có ở đây.

Anh không có về nhà, mà ngay cả công ty cũng không tới.

Coi như không muốn đi tin tưởng, nhưng đáp án tự hồ chỉ có một.

Anh ở chung một chỗ với Hạ Sơ, không chỉ có cả đêm, bây giờ còn đang cùng nhau.

Tim, rất đau.

Rất khó chịu.

Vì mình, cũng có lẽ là vì anh.

Nếu như Hạ Sơ thật như anh nghĩ là một cô gái tốt đẹp, cô có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nhưng cô ta không phải.

Ra khỏi công ty, cô không muốn về nhà, sợ nhìn thấy Thím Vương và nhìn ra chuyện gì, sợ bọn họ lo lắng.

Băng quor ở trên đường loạn quạng.

Thẳng đến rất khuya, cô mới trở về nhà.

Nhưng Cô không nghĩ tới đợi cô về lại là một màn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trữ, ngủ cùng em được không?

Hạ Sơ ngồi một bên, trên đầu quần băng gạc, lúc nhìn thấy cô, khóe môi không khỏi giương lên, nhưng rất nhanh liền như cũ.

Đương nhiên, một bộ dáng yếu đuối bất lực.

Doãn Văn Trữ và Doãn Văn Thận đứng ở một bên, lúc cô đi vào dường như đang cãi vã gì đó.

Nhưng bây giờ đã dừng lại, cùng nhau nhìn cô.

Thím Vương cũng đứng ở một bên, nhìn thấy cô, không khỏi kêu một tiếng, "Thiếu phu nhân, cô đã về."

Khi nói chuyện, còn như vô ý quét Hạ Sơ một cái, làm như đang thị uy.

Ánh mắt Phương Thê vẫn dừng trên người của Hạ Sơ, nhưng cô ta cũng không lộ ra sơ hở gì, điềm đạm đáng yêu núp trên ghế sofa.

"Dù sao tao tuyệt đối không cho phép người đàn bà này ở nơi này."

Doãn Văn Thận nhìn Phương Thê một cái nói.

Ở nơi này?

Doãn Văn Trữ muốn cho Hạ Sơ ở nơi này

Những lời mới vừa rồi lấy cớ an ủi bản thân vào giờ khắc này tan thành mây khói.

Cô không biết mình còn có thể tìm cớ gì được nữa.

Nhưng cái gì cô cũng không nói, cô vẫn muốn Doãn Văn Trữ chính miệng nói.

Nhưng Doãn Văn Trữ còn chưa mở miệng, Hạ Sơ ở một bên ngược lại mở miệng nói: "Trữ, không cần, anh nên đưa em trở về đi, em không muốn làm khó người khác."

Lời vừa đúng, còn có vừa đúng sự nhu nhược.

Phương Thê cảm thấy, từ tối hôm qua đến bây giờ, đây chính là một tuồng kịch của Hạ Sơ.

Cô rất hiểu rõ Doãn Văn Trữ, biết mình làm gì để có thể được đến anh thương tiếc.

Doãn Văn Trữ nhìn Phương Thê một cái, vốn là muốn nói gì đó, nhưng một câu nói của Hạ Sơ khiến anh thu kịp lời nói.

Anh vốn là tính tiền Hạ Sơ về.

Nhưng trên đường lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hạ Sơ vì cứu anh, đầu bị thương, tay cũng bị thương.

Lúc này, anh sao có thể mặc kệ cô ấy?

Đưa đi bệnh viện, muốn gọi cho Phương Thê, lại phát hiện không biết từ khi nào điện thoại đã hết pin.

Mà Hạ Sơ lại siết thật chặt tay của anh không để cho anh rời đi.

Ngay cả lúc băng bó cũng thế.

Anh không đành lòng từ chối.

Ở bệnh viện, anh không yên tâm về người khác chăm sóc cô.

Cô lại khôn khéo nói mình không sao, còn có một cái tay có thể động, có thể chăm sóc mình.

Nhưng anh làm sao có thể cho cô quay về nhà, không người nào chăm sóc.

Cho nên mới đón cô đến nhà mình, muốn cho Thím Vương chăm sóc dùm.

Anh không muốn Phương Thê hiểu lầm, nhưng lại không thể bỏ mặc Hạ Sơ.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, lại ở trước mặt Hạ Sơ, Doãn Văn Trữ lại cảm thấy có mấy lời không thể nói, cho nên đáy lòng nghĩ tới tìm Phương Thê nói rõ ràng sau, trên miệng cũng là nói: "Cha, Hạ Sơ là vì con mà bị thương, cha lại muốn con mặc kệ cô ấy sao?"

"Mày có thể phái người chăm sóc cô ta."

Doãn Văn Thận có chút hận Doãn Văn Trữ không thấy rõ sự thật.

Anh đem Hạ Sơ về nhà, khiến Phương Thê làm sao mà chịu nổi?

"Con không yên tâm."

Doãn Văn Trụ nói lại: "Cô ấy ở chỗ này, chỉ là muốn Thím Vương hơi chiếu cố một chút thôi."

Anh cảm thấy điều này cũng không có gì.

Hạ Sơ đứng lên, đưa tay lôi kéo tay của anh, "Trụ, em không sao."

"Em ngồi."

Doãn Văn Trụ vội vàng đi đỡ Hạ Sơ.

Doãn Văn Thận thấy rất tức giận, chỉ Hạ Sơ mắng: "Cái người đàn bà này, không phải đã nói sẽ không quay về sao, bây giờ tại sao lại chạy tới diễn trò? Lại muốn tiền, muốn bao nhiêu, mày mở miệng, đừng quản tiểu trụ. Anh ta đã kết hôn rồi."

"Bác trai, bác hiểu lầm rồi, con theo trụ không có gì. Thật không có gì."

Hạ Sơ lắc đầu, sắc thái càng thêm nhu nhược.

"Cha, không cho phép cha lại sỉ nhục cô ấy nữa, nếu như cha không đồng ý, con liền đi nơi khác với cô ấy."

Nghĩ đến chuyện năm đó, nghe nửa lời nói của Doãn Văn Thận, Doãn Văn Trụ cảm giác lại làm thương tổn đến Hạ Sơ, lại cảm thấy có mấy phần áy náy. Lời nói cứ như vậy không tự chủ được vọt ra khỏi miệng.

Phương Thê ngẩn ra, đáy lòng một hồi hoảng hốt, nhưng ngoài mặt cái gì cũng không còn biểu hiện ra.

Cô không muốn ở trước mặt Hạ Sơ yếu thế, cũng không muốn nhìn cô ta đắc ý.

Lúc này, cô lo cho Doãn Văn Trụ, cô muốn nói cho anh biết về chuyện xảy ra tối qua.

Cô muốn nói cho anh biết về chuyện của Quý Thư.

Nhưng anh lại đứng bên cạnh một người đàn bà khác.

Đau lòng, trong nháy mắt lan tràn ra.

Muốn tin, lại không có lý do để tin.

Có lẽ cô thật không tin anh, cũng có lẽ cô không tin chính mình.

Dù sao hai người quen biết thời gian ngắn vậy, mà bọn họ lại có nhiều kỷ niệm đến vậy.

Nếu như Hạ Sơ thật sự là người tốt, Phương Thê nghĩ, có lẽ cô có thể lùi bước.

Nhưng cô ta không phải, cho nên lúc này cô không muốn lui.

Mặc kệ kết quả ra sao, cô đều muốn nghe Doãn Văn Trụ tự mình nói ra khỏi miệng.

"Cha, để cho cô ta ở lại đi."

Lúc Doãn Văn Trụ quay đầu nhìn Phương Thê, Phương Thê cũng là dời ánh mắt đi chỗ khác, đối với Doãn Văn Thận cười cười nói: "Dù sao cô ấy cũng vì Trụ mà bị thương, gia đình Doãn Văn chúng ta cũng không nên bởi vì cô ấy mà làm hỏng đạo đãi khách từ trước đến nay của nhà ta."

Thay vì để cho hai người bọn họ đơn độc ở chung một chỗ, còn không bằng ở chỗ này.

Tuy nói nhắm mắt làm ngơ, nhưng cô lại lo lắng những động tác của Hạ Sơ.

Chẳng biết tại sao, Cô cảm giác Hạ Sơ và Quý Thư có quan hệ với nhau.

Nếu như bọn họ thật sẽ đối với Doãn Văn Trụ bất lợi, Cô càng không muốn để cho bọn họ đơn độc ở cùng một chỗ.

Một chữ khách, đã đại biểu thân phận của Hạ Sơ.

Nhìn cô ta nói chuyện với thái độ lạnh nhạt kia, còn ngụ ý trong câu nói, Hạ Sơ cũng chỉ có thể ở trong lòng giận đến muốn giết người.

Âm thầm thề, tất nhiên sẽ đuổi cô ta đi ra ngoài.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trụ vui sướng kêu một tiếng.

Thê nhưng anh lại chỉ cho là Phương Thê hiểu anh.

Phương Thê làm như không nghe thấy, ngược lại vẫn nhìn Doãn Văn Thận.

"Nếu Thê Thê nói như vậy, vậy hãy để cho cô ta ở đi."

Doãn Văn Thận rút cuộc mở miệng.

Hơn nữa ông cũng không muốn bức đưa con trai bỏ nhà nữa.

Nhìn thái độ của Doãn Văn Thận đối với Phương Thê, Hạ Sơ lại càng hận hơn.

Tại sao Doãn Văn Thận có thể chấp nhận một kẻ bản cùng như Phương Thê, lại không thể tiếp nhận cô?

Dáng vẻ cô ta có đẹp bằng cô không?

"Cám ơn cha, con cảm thấy mệt, đi nghỉ ngơi trước."

Phương Thê nói xong, liền đi lên lầu.

Cô thật sự mệt mỏi.

Chuyện đêm qua, chuyện mới vừa rồi, kiện kiện đều không làm cho người ta bớt lo.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trụ muốn đuổi theo, nhưng Hạ Sơ lại đứng lúc đứng lên, kéo tay Phương Thê lại, "Phương Thê, mình với Trụ thật không có gì, bạn đừng hiểu lầm."

Nhìn cô ta tỏ vẻ nhu nhược, nghe lời nói của cô ta, Phương Thê chỉ cảm thấy ghê tởm.

Cô đem tay mình rút ra, rõ ràng không dùng bao nhiêu sức.

Hạ Sơ lại ngã về phía sau, như cô đẩy cô ấy vậy.

"Thê Thê, em——"

Doãn Văn Trụ đỡ Hạ Sơ, lại quay đầu Phương Thê, tiếng nói không khỏi tăng thêm mấy phần.

Nhưng lời nói tiếp theo, lúc bắt gặp đến cặp mắt lạnh nhạt của Phương Thê, lại rút cuộc nói không ra lời.

Phương Thê lạnh nhạt như vậy, khiến anh cảm thấy sợ, giống như cô lại quay về như lúc ban đầu.

Phương Thê không có dừng lại, xoay người lên lầu.

Không, cô tuyệt không lạnh nhạt.

Cảm xúc trong lòng sắp phun ra rồi, cho nên mới chỉ có thể dùng lạnh nhạt tới nguy trang tất cả.

Tình cảnh mới vừa rồi, anh rống cô.

Anh không tin cô, ngược lại tin Hạ Sơ.

Này so cái gì cũng làm cho Phương Thê khó chịu.

Anh chẳng lẽ cảm giác mình sẽ đối với cô ta làm gì sao?

Cô cũng không phải là người đàn, cho dù muốn làm gì, cũng sẽ lén lút làm, làm sao có thể ở trước mặt anh làm.

Nếu suy nghĩ tý, anh sẽ hiểu.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, trong tiềm thức của anh lại tin Hạ Sơ.

Ý nghĩ lúc này, thường thường là chân thật nhất, cho nên cô mới đau lòng, mới khó chịu.

Doãn Văn Trụ rống Phuong Thê, lập tức liền hối hận.

Nhưng Hạ Sơ ở trong lòng anh lôi kéo vạt áo của anh, anh không cách nào đuổi theo.

Quần áo của cô còn là bộ hôm qua, chẳng lẽ cô mới vừa trở về

Quý Thư rốt cuộc đang làm gì?

Bởi vì ở chung một chỗ với Quý Thư, cho nên anh mới tương đối an tâm.

Nếu không anh tuyệt đối sẽ không để cô lại, cho dù muốn đưa Hạ Sơ, cũng sẽ mang cô theo.

Nghĩ tới chuyện tối hôm qua, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, Doãn Văn Trụ cảm thấy vô cùng phiền lòng.

Phuong Thê đi, Doãn Văn Thận hừ một tiếng cũng rời đi, Thím Vương than một tiếng, cũng xoay người đi rồi.

Trong phòng khách cũng chỉ còn lại có hai người Doãn Văn Trụ và Hạ Sơ.

Hạ Sơ điềm đậm đáng yêu nhìn Doãn Văn Trụ, "Trụ, thật xin lỗi, đều do em."

Vừa nói nước mắt liền bùng lên.

Doãn Văn Trụ đưa tay lau nước mắt cô, "Không có chuyện gì, bọn họ chỉ vì không hiểu em, chờ chung một đoạn thời gian, bọn họ sẽ tiếp nhận em. Lúc ban đầu Thê Thê cũng không được cha thích. Đúng rồi, cha thích đánh cờ, em cũng có thể học Thê Thê, đánh cờ với ông ấy."

Anh an ủi cô, nhưng mấy câu nói lại không ngừng nhắc tới Phuong Thê.

Hạ Sơ ngoài mặt không có gì, đáy lòng lại đã sớm hận thấu.

Cô tự nhiên biết, Doãn Văn Thận dù thế nào cũng sẽ không tiếp nhận cô.

"Ừ, em sẽ cố gắng, em còn muốn trở thành bạn bè với Phuong Thê, nhưng cô ấy hình như không thích em lắm."

Hạ Sơ càng nói càng nhỏ.

"Sẽ không, Thê Thê là một người rất dễ, khẳng định cô ấy chỉ vì ghen tỵ, anh đi nói với cô ấy một týt là được."

Doãn Văn Trụ vừa nói như thế, Hạ Sơ cũng là xuống một quyết định.

Dù thế nào cũng không thể khiến bọn họ ở cùng một chỗ.

Lần này, cô sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Cô muốn cho Phuong Thê tự mình thối lui.

"Trụ, anh thật tốt. Aiz, em——"

Hạ Sơ than một tiếng, rồi lại muốn nói lại thôi.

Thế nhưng ý tứ trong lời nói cũng là không cần nói cũng biết.

Doãn Văn Trụ cũng cảm thấy có chút tiếc hận, tuy nhiên cũng không quay đầu lại.

Cho nên anh cũng không có tiếp lời Hạ Sơ, chỉ là nói: "Hạ Sơ, anh dẫn em lên lầu."

Không biết từ lúc nào bắt đầu, anh bắt đầu kêu cô là Hạ Sơ.

Tựa hồ là cảm thấy cách gọi Sơ Nhi như thế có chút quá mức coi thường.

Hạ Sơ tự nhiên cũng chú ý tới, đáy lòng càng thêm hận.

Nhưng nhớ tới sự quan tâm của anh đối với cô, cô lại cảm thấy anh vẫn là thích cô.

Chỉ cần không có người đàn bà kia, anh ấy sẽ ở chung một chỗ với cô.

"Ừ."

Cô khéo léo gật gật đầu, liền theo Doãn Văn Trự lên lầu

Doãn Văn Trự giúp Hạ Sơ sửa sang lại đồ, lại đỡ cô lên giường.

Trái tim của anh bây giờ đều ở chỗ Phuong Thê, nghĩ sẽ về phòng giải thích với cô ấy.

Hạ Sơ cũng muốn, nên làm sao giữ lại anh.

Mà lúc này đây, Thím Vương cũng là gõ cửa nói: "Thiên hạ họ Âu, điện thoại."

Doãn Văn Trự gật đầu một cái, đã đi xuống lầu nhận điện thoại.

Điện thoại là Quý Thư, nhớ tới chuyện đêm qua, Doãn Văn Trự có chút không vui nói: "Quý Thư, bạn chăm sóc Thê Thê thế này sao? Không phải kêu bạn đưa cô ấy trở về sao?"

Quý Thư trầm mặc lát, hỏi ngược lại: "Vậy còn bạn? Bỏ bà xã của mình lại đi với một người khác gọi là gì?"

"Quý Thư, bạn ——"

Doãn Văn Trự sững sờ, từ trước đến giờ Quý Thư sẽ không nói lời như vậy.

Hơn nữa đối với anh chọn người nào, anh ta cũng chưa bao giờ có quá nhiều - ý kiến.

Thế nào lần này liền cột lấy Phuong Thê?

"Cô ấy rất không vui, cho nên mình đi theo cô ấy uống rượu."

Một lát sau, Quý Thư mới sâu kín nói.

"Cho nên, bạn không đưa cô ấy trở về? Hai người ở đâu qua đêm?"

Doãn Văn Trự có chút không vui nói.

Quý Thư thật lâu không có

"Quý Thư, nói chuyện."

Doãn Văn Trự đáy lòng phiền phức càng lúc càng lớn.

"Trự, thật xin lỗi."

Quý Thư rốt cuộc mở miệng, cũng là nói một câu thật xin lỗi.

"Thật xin lỗi cái gì?"

Tại sao anh có loại dự cảm xấu.

"Chúng mình uống rất nhiều rượu, Phuong Thê còn nói không muốn về nhà, cho nên mình liền đặt một phòng cho cô ấy, để cho cô ấy ở bên ngoài nghỉ ngơi một đêm"

Nhưng ——

Thật xin lỗi, mình đối với cô ấy động sắc tâm, cho nên chúng mình ——

Trự, mình không biết nói thế nào với bạn, nhưng nghĩ thật lâu, vẫn là muốn nói cho bạn biết.

Tất cả đều do mình, không liên quan đến Phuong Thê, cô ấy say đến không biết gì, là mình có lỗi với bạn."

Quý Thư lời nói chậm rãi truyền vào, từng câu từng chữ đều khắc vào lòng Doãn Văn Trự.

Đáy lòng của anh hơi lạnh.

"Trự, bạn đừng trách cô ấy, muốn trách thì trách mình đi. Mình ——"

Quý Thư lời nói còn chưa nói xong, Doãn Văn Trự liền quát anh: "Mình dĩ nhiên trách bạn, mình không nên tin bạn."

Sau khi

Đáy lòng chỉ có phức tạp.

Người phụ nữ của mình cùng bạn thân tốt nhất.

Mặc dù nói là say rượu mất lý trí, tuy nhiên cũng không thể tiếp thụ nổi.

Sớm biết mình cũng không nên để cô ấy lại.

Nói không để ý là giả.

Ít nhất bây giờ anh còn không cách nào tiếp nhận.

Doãn Văn Trự vốn là vội vã muốn đi giải thích với Phương Thê, bây giờ anh lại sợ đối mặt với cô.

Bởi vì không biết nên nói cái gì.

Gặp mặt, cô sẽ nói thật với anh sao?

Nếu như cô nói ra, anh có tức giận không?

Anh sợ mình không chế không được.

Cho nên vẫn là tạm thời để cho mình yên tĩnh một chút thì tốt hơn.

Doãn Văn Trự chưa trở về phòng, cũng không có đi Hạ Sơ nơi đó, chỉ là đi phòng sách.

Hạ Sơ ở trong phòng thật lâu không thấy Doãn Văn Trự trở lại, đáy lòng dâng lên mấy phần oán niệm.

Cô bị thương, anh lại vẫn nghĩ tới đi cái người đàn bà kia.

Chẳng qua là lúc này, điện thoại di động vang lên.

Nhìn phía trên điện thoại, Hạ Sơ đi tới bồn tắm, mới nhấn nút trả lời.

Cô sợ Doãn Văn Trự lại đột nhiên xuất hiện.

"Lần này cô làm không tệ, cô cũng nên yên tâm, anh ta không có tới chỗ của Phương Thê."

"Làm sao anh biết?"

Hạ Sơ vẫn cảm thấy rất kỳ quái, anh ta tựa hồ biết rất nhiều việc.

Thế nhưng đoạn thời gian này cô cũng đặc biệt chú ý, lại không phát hiện có cái gì khác thường.

"Tôi làm sao biết cô đừng quan tâm, sáng sớm ngày mai, cô phải nghĩ biện pháp khiến Phương Thê nhìn thấy Doãn Văn Trự từ trong phòng cô đi ra thôi. Đây không tính là khó khăn đi, hơn nữa lại có ích tới cô."

"Đương nhiên tôi có thể làm. Chỉ là anh rốt cuộc là ——"

Hạ Sơ còn chưa hỏi ra lời, người bên kia đã cúp điện thoại.

Chỉ là Doãn Văn Trự không có đi Phương Thê bên kia, xác định là tin tức tốt.

Cũng không biết người kia làm sao biết đến.

Mới vừa rồi cô xem anh căn bản là không kịp chờ đợi muốn bên người cô ta đi.

Hạ Sơ trở lại trên giường, nhắm mắt ngủ một hồi.

Ngủ thẳng tới lúc nửa đêm, Cô liền lặng lẽ đứng dậy.

Đi tới phòng sách, Cô quả nhiên nhìn thấy đèn vẫn sáng.

Vì vậy lặng lẽ đi vào.

Doãn Văn Trự vẫn không ngủ, anh không ngủ được, đáy lòng rất rối.

Khi lúc anh thấy Hạ Sơ đứng ở trước người anh, không khỏi hỏi: "Làm sao em còn chưa ngủ?"

"Em khát, muốn uống nước, thấy phòng sách có đèn, cho nên em liền tới xem một chút."

Hạ Sơ lấy cái cốc hoàn hảo, lại nói: "Trụ, đã trễ thế này, làm sao anh còn không đi ngủ?"

Như vậy đối với thân thể không tốt, mau đi ngủ đi. Cô ấy còn đang chờ anh đi."

Doãn Văn Trụ cũng là lắc đầu nói: "Anh còn có chút việc không chưa xử lý."

Thật ra thì bây giờ anh cần bản cái gì cũng xem vào đầu, nhưng mấy lời đó anh cũng không muốn nói với Hạ Sơ.

"Không được, chuyện ngày mai xử lý cũng được, hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt."

Hạ Sơ đi lên trước, đưa tay lôi kéo anh đứng dậy, rồi lại cố ý làm tay bị đau.

Cô lông mày nhíu chặt, cắn môi, làm bộ chịu nhịn đau đớn.

Doãn Văn Trụ tự nhiên cũng nhìn thấy, nói: "Làm sao em không cẩn thận như vậy? Ngoan, trở về ngủ đi."

"Anh cũng đi, hay Phương Thê vẫn còn giận anh?"

Hạ Sơ cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Doãn Văn Trụ không biết trả lời thế nào, liền tùy tiện ừ một tiếng.

Hạ Sơ dừng một chút, nhìn Doãn Văn Trụ nói: "Trụ, anh không nghỉ ngơi không được, vậy nếu không muốn đi thì tới phòng em nghỉ tý. Em không có ý gì, chính là không muốn anh quá mệt mỏi."

không mệt, hơn nữa anh muốn nghỉ ngơi, cũng còn có phòng khác."

Doãn Văn Trụ không muốn cùng Hạ Sơ nói thêm gì nữa, lúc này trong lòng anh rất phiền.

"Trụ, có phải anh chán ghét em rồi?"

Hạ Sơ cũng là vào lúc này đưa tay ôm lấy anh.

"Em không muốn làm phiền anh, nhưng em thật sợ hãi. Mới vừa rồi làm một cơn ác mộng, nằm mơ thấy chuyện xảy ra trước kia, em thật là sợ cũng chỉ còn lại có một mình em. Em không dám ngủ."

Hạ Sơ biểu hiện được cực kỳ nhu nhược, thân thể còn không ngừng run rẩy.

Doãn Văn Trụ không biết lúc trước Hạ Sơ trải qua chuyện gì, nhưng nhớ đến lúc ban đầu thấy cô cũng là một bộ lạc phách, liền nghĩ cô trải qua chuyện đau khổ.

Cho nên cuối cùng không đành lòng cự tuyệt.

"Anh cùng em, đừng sợ."

Doãn Văn Trụ đưa tay vỗ vỗ lưng Hạ Sơ, sau đó theo cô đi gian phòng của cô.

Hạ Sơ tay hơi run rẩy, vẫn không buông tay anh ra.

"Ngủ đi, anh ở lại với em."

Đối mặt cô nhu nhược như thế, Doãn Văn Trụ cuối cùng không đành lòng.

"Trụ, anh cũng ngủ ngon?"

Hạ Sơ nhìn anh, hai mắt tràn đầy chờ đợi.

"Có thể ôm em ngủ không?"

"Hạ Sơ."

Anh không muốn làm cái chuyện thật xin lỗi Phương Thê.

"Chẳng qua là ôm, chỉ một lần thôi, có thể không?"

Cô tràn ngập kỳ vọng hồi.

"Hạ Sơ, anh ——"

Doãn Văn Trụ lời nói còn chưa nói xong, Hạ Sơ cũng là cắt đứt anh.

"Thật xin lỗi, trụ, là em yêu cầu quá mức. Thật xin lỗi."

Cô buông lỏng tay ra, cả người co rúc thành một đoàn.

Chẳng qua là đầy lòng cũng là hận hận.

Cô không nghĩ tới Doãn Văn Trụ sẽ từ chối.

Anh đây là đang vì người đàn bà kia thủ thân sao?

Nhưng lúc trước cho dù ở chung một chỗ với cô, khi rảnh rỗi anh sẽ cùng người đàn bà khác xảy ra quan hệ.

Bây giờ hẳn vẫn vậy.

Không được, Cô tuyệt đối sẽ không buông tha.

Doãn Văn Trụ ở bên giường Hạ Sơ hồi lâu, thờ dài một cái, vẫn nằm lên, đưa tay ôm cô.

"Tốt lắm, ngủ đi."

Hạ Sơ lúc này mới lật người, chui vào lòng Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó thấm ướt trước ngực

Anh biết cô khóc, tuy nhiên nó không biết nên nói gì, cho nên vẫn là cái gì cũng không nói, chẳng qua là nhẹ nhàng ôm lấy Cô.

Chẳng qua là anh lại không biết người chui đầu vào trước ngực anh khẽ nâng lên khóe môi.

==

Phương Thê nằm ở trên giường vẫn không có ngủ, Cô cho rằng Doãn Văn Trụ sẽ rất nhanh trở về phòng.

Nhưng chờ đến nửa đêm, anh chưa có trở về.

Là ở Hạ Sơ nơi đó sao?

Cô vốn tưởng rằng ít nhất anh còn quan tâm Cô.

Thế nhưng coi là cái gì?

Cô chui ở trong chăn, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Thì ra là bất tri bất giác, mình đã để ý như vậy.

Phương Thê cả đêm chưa ngủ, đợi cả đêm, nhưng cuối cùng vẫn không đợi được Doãn Văn Trụ .

Cô đã không biết mình còn cảm giác gì nữa.

Là thất vọng, là đau lòng, hay là sợ?

Có lẽ đều là.

Một mình trong phòng lạnh lẽo, nhưng trong chăn vẫn còn có mùi vị thuộc về anh.

Như vậy mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, khiến Phương Thê càng thêm cảm thấy khó chịu.

Cô không tự chủ được ngồi dậy, mở cửa đi ra ngoài muốn tìm chút gì có thể giải tỏa.

Hôm nay tâm sự quá nặng, cho tới giờ cũng chưa ăn cơm qua.

Lúc này đã không còn chịu nổi.

Có đôi khi, luôn là đúng lúc như vậy.

Phuong Thê mở cửa nháy mắt kia, Doãn Văn Trụ lại mở cửa từ phòng Hạ Sơ đi ra.

Cách mười mấy bước, bọn họ xa xa nhìn nhau, song phuong cũng có chút sững sờ.

Sau một khắc, Phuong Thê chợt trở lại trong phòng, đóng cửa lại, lưng tựa vào cửa, thân thể từ từ trượt xuống.

Mặc dù đáy lòng đã đoán trước, nhưng đợi đến chân chính thấy, tim thì ra lại đau như vậy.

Lần này, liên lý do lửa mình đối người cũng bị mất.

Doãn Văn Trụ nhìn thấy Phuong Thê, vội vàng đuổi theo, nhưng lúc đi tới cửa lại dừng bước.

Anh chính là sợ người khác nhìn thấy hiểu lầm cái gì, cho nên mới sớm như vậy ra ngoài.

Nhưng không nghĩ tới vẫn là bị Phuong Thê nhìn thấy.

Nhìn mắt cô hơi sưng đỏ, tim của anh bỗng nhiên nhói đau.

Đêm qua vốn nên đi nói rõ ràng với cô, nhưng anh sợ mình đến gần phía sau cô mình sẽ không chế không được tâm tình của mình.

Tại sao phải như vậy?

Anh tự tay muốn gõ cửa, nhưng thế nào cũng gõ không được, xoay người, anh cũng dựa vào cửa lưng ngồi xuống.

Thê Thê, thời gian.

Anh mặc niệm trong lòng.

Hai người cách gần như vậy, gần đến chỉ cách một cánh cửa, Nhưng lại là giống như cách một thế giới.

Phuong Thê nghe được tiếng bước chân dừng lại nơi cửa, nhưng đợi rất lâu, anh vẫn không gõ cửa.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Cô vẫn luôn đợi, nhưng thế nhưng anh lại vẫn khiến cô thất vọng.

Tâm tình cũng không chế không nổi nữa, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng cô lại không muốn làm cho anh biết.

Tay gắt gao che miệng mình, không để cho thanh âm phát ra, khóc thút thít không tiếng động.

Cô có dũng khí, nhưng anh lại chưa cho cô cơ hội.

Như vậy cô lại nên làm cái gì bây giờ?

Muốn khai phá cánh cửa này sao?

Muốn đem mình giờ phút mềm yếu này toàn bộ bại lộ ở trước mặt của anh, mặc kệ thế nào cũng kéo tay của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cô mang thai, thế nhưng anh lại không cần cô

Lau khô nước mắt, Phuong Thê vẫn chưa mở cửa, chỉ lên tiếng gọi yếu ớt, "Trụ."

"Ừ." Doãn Văn Trụ khẽ lên tiếng.

Cách một cánh cửa, tiếng nói của anh có mấy phần không rõ.

"Lời nói tiếp theo của em, anh có thể không tin, nhưng mà em vẫn phải nói."

Phuong Thê dùng một chút nói.

Cô không thừa nhận hai người, một là người bạn tốt nhất của anh, một là người đàn bà của anh.

Tuy rằng cô nói là sự thật, nhưng theo ý anh chắc nghĩ cô chỉ vì ghen tỵ thôi.

Hai người kia, diễn kỹ cũng quá hoàn mỹ.

Nếu như bọn họ không phải cố ý ở trước mặt cô biểu hiện ra bộ mặt chân thật, có thể cô cũng không nhìn ra.

Trên lý trí Phương Thê có thể hiểu được Doãn Văn Trữ.

Dù sao cũng là người bạn thân, hơn nữa cô vừa nói chính là hai người.

Nếu như là cô ở vào vị trí như anh, cũng không tin.

Cô không biết mục đích của bọn họ rốt cuộc là cái gì, có lẽ chính là muốn cho Doãn Văn Trữ cảm thấy cô cố tình gây sự, hay có lẽ bọn họ cho rằng cô không dám đi tố cáo bọn họ cho Doãn Văn Trữ biết.

Nhưng cho kết quả ra sao, cô đều muốn nói ra.

Cho dù anh thật sự hiểu lầm cô, cô cũng không quan tâm.

Cuối cùng không nhịn nổi anh bị hại và thương tổn.

Doãn Văn Trữ không nói gì, Phương Thê liền từ tốn nói về chuyện năm đó của Hạ Sơ, còn có bản tính chân thật của cô, và những lời của Quý Thư.

Sau khi nói xong, Doãn Văn Trữ rất lâu

Phương Thê cảm thấy hô hấp mình có chút dồn dập.

Cuối cùng anh cũng không tin cô sao?

Qua hồi lâu, Phương Thê mới nghe Doãn Văn Trữ hỏi: "Thê Thê, Quý Thư nói em và Quý Thư đã xảy ra quan hệ."

Nghe vậy, Phương Thê không khỏi có chút cắn răng nghiêng lợi.

Người đàn ông đó rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng cô tin chắc rằng, giữa bọn họ căn bản không có xảy ra cái gì.

Anh ta muốn khiến Doãn Văn Trữ hiểu lầm cô, cho tới khi anh không tin cô thì sao?

"Mặc kệ anh tin hay không, em chỉ nói một câu, không có."

Phương Thê từng chữ từng câu mà nói.

Doãn Văn Trữ không trả lời, không nói tin hay không tin cô..., cũng không nói gì sau khi đã nghe cô kể.

Nhưng anh không có lập tức bác bỏ cô..., đây có tính là một kết quả tốt không?

"Em chỉ không muốn thấy anh bị hại."

Cô không muốn có chỗ hiểu lầm, cũng không muốn đối với người trong lòng có điều lừa gạt.

Lời còn chưa dứt, cô còn chưa kịp chờ Doãn Văn Trữ trả lời, bên kia liền truyền đến tiếng của Hạ Sơ, còn mang theo vài phần khoảng cách.

"Trữ, tại sao anh lại ngồi ở chỗ đó?"

Sau đó là Doãn Văn Trữ đứng dậy, tiếng rời đi, và loáng thoáng tiếng nói.

"Hạ Sơ, em tốt nhất nên nghỉ ngơi, anh có việc đi công ty."

Phương Thê ngồi ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích, cho đến tất cả bình yên lại.

Cô cứ ngồi như vậy, cũng không biết đã ngồi bao lâu, lúc lấy lại tinh thần, điện thoại di động không ngừng vang lên.

Đứng dậy, cầm lấy điện thoại vừa nhìn, là một số xa lạ.

Bấm nút trả lời, bên trong truyền đến giọng ôn hòa của Quý Thư.

"Chị dâu, có muốn ra ngoài uống ly cà phê không?"

"Không."

Nghĩ đến anh ta nói những lời trái sự thật với Doãn Văn Trụ, Phương Thê nói từ chối có chút cắn răng nghiền lợi.

"Chị dâu, tâm tình như vậy không tốt, xem ra là Trụ không tin chị rồi."

Giọng nói của Quý Thư mang theo mấy phần giễu cợt.

"Mặc kệ chuyện của anh."

Phương Thê muốn trực tiếp cúp điện thoại, nhưng câu nói tiếp theo của Quý Thư đã khiến cô dừng động tác lại.

"Vẫn còn muốn cho chị dâu xem một ít hình."

"Hình gì?"

Phương Thê trong đầu của mơ hồ có loại dự cảm xấu.

"Đi ra đi, em cho chị xem, rất đặc sắc đó."

Quý Thư không có trực tiếp trả lời, chỉ là thân nhiên cười nói.

Cuối cùng Phương Thê vẫn đáp ứng Quý Thư, đổi bộ quần áo, rồi ra cửa.

Lúc đi tới cầu thang, cô đụng phải Hạ Sơ.

Hạ Sơ liếc cô một cái, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

"Cô thua."

Một câu nói chứng tỏ sự tự tin.

Phương Thê không để ý đến cô ta, một mạch ra cửa.

Đi tới nơi đã hẹn với Quý Thư, anh ta đã sớm chờ ở nơi đó.

Phương Thê ngồi xuống, trực tiếp mở miệng nói: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Chị dâu, hung như vậy làm gì? Em chỉ là muốn cho chị theo em thôi, Doãn Văn Trụ có cái gì tốt, ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất của không cho chị."

Quý Thư với nụ cười thân nhiên và thêm phần vô tội.

"Không bao giờ."

Cô làm sao có thể ở chung một chỗ với anh ta.

Hơn nữa những lời của anh ta căn bản không phải thật lòng.

Quý Thư đem một cái túi bỏ trước mặt Phương Thê.

"Chị dâu, bên trong rất đặc sắc đó."

Phương Thê cầm lấy túi, từ bên trong rút những

Vừa nhìn, mặt lập tức liền trầm xuống.

Cô không nghĩ tới anh ta lại chụp những bức hình như vậy.

Thấy hình, là ai cũng sẽ hiểu lắm.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Phương Thê cảm thấy vô lực.

Vì sao phải hao tổn tâm cơ như thế, rốt cuộc có cừ hận gì?

Thật chỉ là ghét thôi sao?

"Được rồi, chị dâu nếu không muốn ở chung với em, như vậy hãy để em suy nghĩ muốn chị dâu làm gì đi. Nghĩ được em sẽ gọi điện thoại cho chị."

Quý Thư tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn Phương Thê nói.

Phương Thê đứng dậy muốn rời đi, nhưng lại bị Quý Thư gọi lại, "Chị dâu, những hình này đưa cho chị, bên em còn nữa đó."

Phương Thê tức giận cầm lấy hình, xoay người rời đi.

Một bước sai, tất cả đều sai.

Nếu như ngày đó không uống rượu, tất cả đều này sẽ không xảy ra.

Những hình này, không thể nghi ngờ chính là một chứng cứ phạm tội.

Cho dù giữa bọn họ thật sự không có xảy ra cái gì, nhưng có những thứ này, giống như thật sự xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Những ngày tiếp theo này, Doãn Văn Trữ lúc nào cũng đi sớm về trễ, giữa hai người dường như chưa gặp mặt

Mà Quý Thư luôn vô tình hay cố ý gọi cô gặp mặt.

Có lúc, đến đó, thế nhưng anh ta lại nói là, chỉ là muốn nhìn cô, thật ra thì cũng không có nghĩ đến rốt cuộc muốn cô làm gì.

Hôm nay cũng thế.

Anh tựa vào nơi đó, cười nhìn cô, "Chị dâu, chẳng qua là bảo chị ra ngoài ăn một bữa cơm mà thôi."

Một lần, hai lần, ba lần, nhiều lần như vậy.

Phương Thê đã không còn nhẫn nại nữa, cô đứng lên, lạnh lùng nói: "Tùy anh muốn xử lý những bức hình này, về sau tôi sẽ không đi ra ngoài nữa."

Tiếp tục như vậy nữa, mọi thứ chỉ biết vĩnh viễn không dừng lại.

Hình bị nhìn đến thì đã có sao?

Dù sao đối mặt ánh mắt người ngoài, cô luôn luôn rất bình tĩnh.

Cho dù thật sự bị tấn ra ngoài, mất thể diện cũng không chỉ một mình cô.

Quý Thư ở Thành phố H cũng là có chút danh tiếng, cho nên cô không tin anh thật không chú ý danh tiếng của mình lan rộng ra ngoài.

Nhiều nhất chính là đưa cho Doãn Văn Trữ xem đi.

Thật ra thì lúc ban đầu, cô sợ đến cũng chính là cái này.

Một ngày kia, cô cứ khẳng khẳng là không có.

Thế nhưng chút hình kia lại như là chứng cứ nói dối của cô.

Nhưng không sao, cho dù bọn họ có xảy ra, nếu như Doãn Văn Trữ không áp nhận nổi, anh đối với cô cũng chẳng qua như thế.

Phương Thê đứng dậy đi ra ngoài, Quý Thư cũng không lên tiếng cản cô.

Nhưng lúc đi ra cửa tiệm, một cỗ mùi vị truyền đến, khiến cô buồn nôn, không nhịn được liền muốn nôn mửa.

Phương Thê không khỏi ngẩn ra.

Lúc này mới nhớ tới, kinh nguyệt của mình đã qua mấy tháng còn chưa tới.

Hơn nữa đoạn thời gian trước, giữa bọn họ vẫn luôn rất thân mật, cũng không làm biện pháp ngừa.

Là mang thai sao?

Phương Thê cuối cùng đón chiếc xe đi bệnh viện.

Đi ra bệnh viện, Phương Thê mang theo cảm giác phức tạp.

Có chút giật mình, có chút vui mừng, cũng có chút hoảng hốt.

Cô mang thai, thật sự mang thai, mang thai đứa con của Doãn Văn Trụ.

Lúc ban đầu, cô có uống thuốc, chỉ là khi anh nói với cô, chúng ta sinh một đứa con đi, khi đó cô mới ngưng dùng thuốc.

Sau đó đến bây giờ, thật sự mang bầu.

Tay cầm hóa đơn, cô có loại kích động muốn lập tức nói cho Doãn Văn Trụ biết.

Những ngày này, không thể nghỉ ngơi giữa bọn họ càng chạy thì càng xa, thậm chí có chút mùi vị rùng mình.

Nhưng bọn họ có con, cách ngai kia có lẽ cũng sẽ biến

Lúc này, Phương Thê đã không nghĩ tới những bức hình trong tay Quý Thư, Hạ Sơ lại biết thì thế nào, Cô chỉ muốn chia sẻ tin tức này với Doãn Văn Trụ.

Mà lúc này đây, điện thoại di động của cô vang lên, là Doãn Văn Trụ.

Thế nhưng lúc này anh lại gọi điện cho cô, giữa bọn họ có lòng tương ứng sao?

Phương Thê có chút vui vẻ nhận điện thoại, "Trụ, em có chuyện nói với anh."

Cho dù có từng trải hơn nữa, đối mặt với người mình thích, luôn là không chú ý để lộ mặt chân thật nhất của mình.

"Anh cũng có chuyện muốn nói với em."

Tiếng Doãn Văn Trụ truyền qua đầu nghe, mang theo vài phần mơ hồ không chân thật.

Nhưng Phương Thê căn bản không có chú ý, nói: "Vậy em tới công ty tìm anh."

Doãn Văn Trụ đáp một tiếng, sau đó liền cúp máy.

Phương Thê đón xe đi công ty Doãn Văn Trụ, một lòng chỉ nghĩ tới làm sao để chia sẻ tin tức này cho anh biết.

Thì ra là cùng người trong lòng có kết tinh tình yêu là hạnh phúc như vậy.

Một đường đi tới phòng làm việc của anh.

Cô cười mở cửa, nhưng lúc nhìn thấy vẻ mặt của anh, nụ cười trên mặt đọng lại.

Doãn Văn Trụ ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng, "Tôi muốn biết đây là chuyện gì xảy ra?"

Phương Thê đi tới, cầm lên đồ nằm

Là một xấp hình.

Có Quý Thư cho Cô mấy cái kia, còn có mấy ngày nay, cô ở chung với Quý Thư đều bị người khác chụp lại.

"Anh tìm người theo dõi em?"

Phương Thê nhìn anh, hỏi có chút đau lòng.

Thì ra là anh vẫn luôn không tin cô sao?

Cho nên lại tìm người theo dõi cô.

"Tôi chỉ muốn biết sự thật, nhưng cô làm tôi quá thất vọng rồi."

Phương Thê, cô thật sự yêu tôi sao?

Cô thích Tần Tiêu Nhiên năm năm, rồi lại lập tức thích tôi.

Như vậy bây giờ liền thích Quý Thư cũng không phải không có khả năng."

Doãn Văn Trụ nhìn cô, những câu lạnh lùng, thật giống như lúc ban đầu.

"Nếu cô thật sự thích Quý Thư, như vậy liền trực tiếp nói với tôi thì tốt rồi. Nhưng cô ở một bên hẹn Quý Thư ở một bên lại nói xấu Hạ Sơ, biểu hiện đều vì tốt cho tôi. Phương Thê, tôi thật sự nhìn lầm cô rồi. Vốn tôi còn không biết nên chọn cô hay Hạ Sơ, nhưng bây giờ cũng không cần tính nữa. Quả thật chỉ có Hạ Sơ là tốt với tôi. Có lẽ vì tôi cô đơn quá lâu, cho nên nhìn thấy người hơi giống cô ấy liền mê luyến. Thậm chí phân biệt không rõ thích hay không thích."

Một câu kia, khiến Phương Thê khắp cả người rét lạnh.

Ngay cả cơ hội giải thích anh đều không cho cô, cứ định tội cô như vậy sao?

Phái

Đúng rồi, đầu óc cô thật sự bị lú lẫn.

Lúc ở thành phố C, anh cũng phái người theo dõi cô?

Thì ra là mấy ngày nay, vẫn luôn như vậy sao?

Thì ra cho tới bây giờ anh căn bản chưa bao giờ tín nhiệm qua cô?

"Doãn Văn Trụ, em chỉ nói một câu, em không có. Chưa từng cùng Quý Thư xảy ra chuyện gì, cũng không có lừa gạt anh."

Mục đích của Quý Thư là chuyện này sao?

Nhưng vì sao người trước mắt không tin mình lại tin tưởng anh ta?

Cô không muốn cứ bị oan uổng như vậy, ít nhất phải nói ra cái gì.

"Tôi không muốn nghe nữa, chứng cứ đã bày ra rồi, cô còn muốn nói gì nữa, hơn nữa Quý Thư cũng thừa nhận."

Doãn Văn Trụ không nhin được phát phát tay, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một phần này nọ ném trước mặt Phương Thê.

"Đây là giấy tờ ly hôn và hợp đồng, chúng ta chấm dứt tại đây."

Phương Thê không khỏi lui một bước, sau đó nhếch môi, cười đến có chút giễu cợt.

Cô đều quên, Cô thật quên, giữa bọn họ chẳng qua chỉ là hợp đồng mà thôi, chưa bao giờ là hôn nhân.

Đều do mình trầm luân quá sâu rồi.

Nhưng tại sao?

Tại sao muốn đến gần cô, làm cô yêu anh.

Tại sao sau khi cô yêu anh, lại muốn đối với cô như thế?

Tại sao không tin cô?

Tại sao muốn nói cô thành người như vậy?

Phương Thê – cô làm người thật sự thất bại như vậy sao?

"Tôi đáp ứng điều kiện của cô cũng không phải ít, cô bây giờ lập tức đi, không cho trở lại nhà Doãn Văn, cũng không cho lại hiện ra trước mặt của tôi."

Anh tiếp tục lạnh lùng nói: "Tôi chán ghét người đàn bà thay đổi thất thường như vậy rồi."

"Doãn Văn Trụ, em làm cho em quá thất vọng rồi."

Phương Thê lại chỉ là cười nhạt, nhưng khổ sở trong tươi cười làm thế nào cũng không giấu được.

"Mời vừa rồi cô muốn nói gì với tôi, một lần nói xong đi."

Doãn Văn Trụ không chút nào vẫn không nhúc nhích cho, thần nhiên nói.

"Không có, em không có chuyện gì muốn nói với anh."

Phương Thê cầm lấy giấy ly hôn trên bàn, xoay người rời đi.

Mọi việc đều giải quyết như vậy rồi, Cô còn có thể nói gì nữa?

Cô đã nói nhiều, nhưng anh không tin.

Nếu bây giờ cô nói cô mang thai, có lẽ anh chỉ nghĩ rằng cô không muốn rời đi nên lừa gạt anh nữa.

Ngày xưa đủ loại ngọt ngào, hơn nữa kết quả như thế, nghĩ thế nào

Cô cũng có tự tôn, Cô có thể dũng cảm đi tranh thủ, đi nói ra sự thật.

Đó là bởi vì cô tin anh sẽ hiểu.

Nhưng mà lúc này, chẳng lẽ còn muốn cô quăng mắt tự ái cứ quán quýt lấy anh sao?

Muốn cô ôm anh, nói không muốn rời khỏi sao?

Cô cũng có điểm máu chó, có khiếu ngạo.

Đã như vậy, như vậy còn không bằng tiêu sái rời đi.

Nhưng nghĩ tốt lắm, tâm tình lại không chế không được.

Tiêu sái xoay người khác kia, nước mắt đã không không chế nổi, không ngừng xông ra hốc mắt.

Phương Thê vẫn như cũ ưỡn ngực thẳng lưng, từng bước một đi ra ngoài.

Cô không muốn nhếch nhác như vậy, cho nên tình nguyện thân nhiên mà đối diện những ánh mắt quái dị bên ngoài, cũng muốn đi từng bước một ra tầm mắt của anh.

Nhưng mấy bước tới cửa kia, đều như tổn hết hơi sức của cô.

Đáy lòng có đồ vật gì đó đã sớm âm âm sụp đổ, không nghe được thanh âm, chỉ còn lại có một mảnh hoang vu.

Anh ở trong lòng cô xây một tòa lưu ly cung, lại tự tay đem nó đẩy sập, tại sao lại tàn nhẫn như thế?

Thôi, em như là thiếu ân tình năm đó của anh.

Lần này, hai người bọn họ đã thật sự trả sạch cho nhau.

Đáy lòng vừa nói an ủi mình, vừa đau đến khó tự giữ.

Vốn tưởng rằng thích anh cũng không sâu đến vậy, nhưng đến giờ phút này mới biết, loại đau này căn bản không phải đau như trước kia.

Thì ra là, mình đã quan tâm anh đến vậy.

Nhưng buồn cười là, đợi đến lúc phát hiện đã đến hồi kết thúc.

Cửa bị đóng lại, Doãn Văn Trụ nghe được tiếng bước chân của Phương Thê dần dần đi xa.

Nhìn tấm lưng thẳng tắp của cô, anh nghĩ đến lúc ban đầu.

Cô luôn là đem tất cả tâm tình che giấu, sau đó bộ dáng làm bộ như không cần.

Như vậy giờ phút này, có phải hay không cũng là?

Anh đoán không ra vẻ mặt của cô, biểu tình của cô thế nào?

Tay của anh nắm thật chặt tờ giấy ly hôn thuộc về anh, nơi đốt ngón tay cũng khê trắng bệch.

Đau lòng, chưa bao giờ có đau lòng.

Thì ra là thương cô, mình càng thêm đau.

Đây là cảm giác chưa bao giờ có.

Cho đến giờ phút này mới biết, mình thích cô xa hơn so với mình tưởng tượng nhiều.

Ngồi kinh ngạc hồi lâu, Đoàn Văn Trụ mới khắc chế loại cảm xúc muốn xông ra đuổi theo cô.

Nhưng không thể làm như vậy.

Cô cho rằng anh không tin cô.

Thậm chí chính anh cũng cho rằng mình sẽ không nghiêng về phía cô.

Nhưng lúc đợi cô nói ra khỏi miệng, anh mới biết chỉ cần cô nói, anh đều nguyện ý đi tin tưởng.

Chuyện xảy ra giữa cô và Quý Thư có hay không, có lẽ đã không còn quan trọng.

Mặc dù lúc ban đầu thực sự để ý qua.

Có lẽ anh sẽ hận Cô, nhưng anh không muốn cô bị tổn thương.

Đợi đến chuyện kết thúc, anh nhất định sẽ tìm cô về, mặc kệ bỏ ra giá nào.

Tâm rớt cuộc từ từ bình tĩnh lại.

Anh tự tay cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

"Này, Tiểu Tam sao? Phương gia bên kia thế nào?"

"Ừ, rất tốt, chỉ cần đi theo cô ấy, cho đến khi người của nhà họ Phương tới rước cô ấy."

Nửa dặn dò một số chuyện, anh mới cúp máy.

Vốn là, anh muốn nói cho cô biết, ông nội của cô đã nghĩ thông suốt, tính tới nhận thức Cô.

Vốn là, anh muốn tự mình đem cô tới thành phố A, sau đó đối với cô hứa hẹn.

Vốn là, anh muốn đem sự thật này che dấu, chỉ muốn cô tìm thấy thân nhân mình là tốt rồi.

Nhưng bây giờ, anh không cách nào cùng đi với cô nữa.

Chính là không có anh, cô sẽ không bị thương nữa, ông cụ nhà họ Phương nếu thừa nhận cô, tự nhiên bảo vệ cô.

Như vậy anh cũng có thể yên tâm giải quyết một ít chuyện.

Quý Thư, anh lại không nghĩ tới, bạn bè mình tin tưởng nhất lại là người như vậy.

Có lẽ là sợ hãi đi.

Năm đó lúc Hạ Sơ biến mất, anh khắp nơi tìm không thấy, cho nên từ lúc đó về sau, anh liền có thói quen ở trong bóng tối an bài một số người, làm cho bọn họ theo dõi hành tung của những người mình để ý.

Nhưng mà anh chưa bao giờ cố ý đi chú ý, mục đích tồn tại của những người này đúng là không muốn làm cho mình ném loại luống cuống đó nữa.

Nhưng khi Phương Thê nói cho anh biết một chút chuyện kia, quý thần xui khiến anh đi điều tra một chút hành tung của Quý Thư.

Sau đó phát hiện, tất cả đúng như lời nói của Phương Thê.

Tới bây giờ anh đều tin anh ta, cho nên cũng không lừa gạt anh ta cái gì.

Nhưng anh lại không hiểu tại sao Quý Thư lại hận anh như vậy.

Đúng vậy, hận, này đã không đủ để dùng ghét để hình dung.

Bởi vì hận anh, anh ta làm quá nhiều chuyện.

Anh ta đã từng nói qua với anh, anh ta yêu Phương Thê rồi.

Cho nên anh mới sẽ xuống tay với Phương Thê.

Tổn thương Phương Thê đồng thời tương đương với tổn thương anh.

Cho nên anh không thể để cho Phương Thê ở lại nữa, tiếp tục trở thành vũ khí của Quý Thư để

Anh cũng muốn biết, Quý Thư vì sao hận anh?

Bọn họ rõ ràng là bạn bè nhiều năm như vậy, lại thân mật như vậy.

Lại không nghĩ rằng tất cả đều trò diễn của anh ta.

Anh ta đã từng nói, một lòng của anh ta đều trên người anh.

Là lời nói vui đùa.

Nhưng bây giờ anh mới hiểu được ý tứ bao hàm trong này.

Cái loại phí hết tâm tư tiếp cận anh, xác thực là đem cả trái tim cũng động ở trên người anh.

Bhung rót cuộc là vì cái gì?

Tiếp cận nhiều năm như vậy, chậm rãi bố cục, sau đó bây giờ đã đến giờ phút thu lưới.

Nếu không phải là Phương Thê nói sớm một bước, có lẽ lúc này anh đã không thể vẫn hồi nữa.

Nhưng xem như lúc này, anh muốn đổi mặt tình huống cũng quá hỏng rồi.

Mấy ngày nay, cả đêm tra xét rất nhiều thứ, mới phát hiện ra mình tựa hồ quá tin tưởng anh ta rồi.

Chẳng qua là tất cả có cơ hội để vẫn hồi.

Tập đoàn Doãn Văn là tâm huyết của ba anh, không thể hủy ở trên tay anh được.

Doãn Văn Trụ hít một hơi, lúc này mới gọi điện cho Quý Thư, "Mình đã ly hôn với Phương Thê."

Quý Thư làm như rất kinh ngạc, nói: "Trụ, thật sự không liên quan đến cô ấy, là mình có lỗi với bạn"

Diễn trò, tất cả đều là diễn trò.

Mà giờ khắc này, anh cũng giống nhau bắt đầu tiến vào tuồng vui này.

Anh không nghĩ tới, sẽ có một ngày mình với Quý Thư thành kẻ địch của nhau.

Nhưng Doãn Văn Trụ ckhông phải là người mềm lòng, đã có người phản bội anh, anh sẽ không nhớ tới tình cũ trước kia.

Huống chi bởi vì anh ta, lại hại tới người phụ nữ anh thương nhất.

Anh ta muốn anh xa lánh, hai bàn tay trắng, anh đương nhiên sẽ không đợi thêm nữa .

"Đừng nói ahhh... Mình đều biết, các người lên lút còn có lui tới không phải sao?"

Doãn Văn Trụ làm ra một bộ rất giận, "Bạn nên biết, người đàn bà của mình tuyệt không cho người khác tới nhúng chàm, nếu bị người động tới, vậy thì dơ bẩn, không cần cũng được."

Lúc ban đầu mình thật sự là người thích sạch sẽ như vậy.

Có lẽ Quý Thư chính là biết, cho nên mới phải đi đánh chủ ý Phương Thê.

Đã như vậy, anh liền như mong muốn của anh ta.

"Trụ, bạn không phải yêu cô ấy sao?"

Quý Thư cũng lên giọng.

Hai người, cách một dây điện thoại, cùng nhau diễn trò, tâm càng cách càng xa.

"Hạ Sơ đã trở về, mới biết rằng mình còn rất thích cô ấy.

Vốn là không bỏ được, nhưng mà đã xảy ra chuyện như vậy, mình tựa hồ cũng không cần chọn.

Nhưng Quý Thư, mình xem bạn là bạn.

Mình có thể tha thứ bạn, nhưng tuyệt đối không cho bạn ở một chỗ với cô ta.

Có thể không?"

Doãn Văn Trự cường ngạnh nói.

Anh không cho Quý Thư lại đánh chủ ý Phuong Thê .

Nhưng phải dùng cách nói như thế, đùa giỡn để diễn tả ra ngoài.

Quý Thư bên kia có chút trầm mặc.

Doãn Văn Trự tiếp tục cường ngạnh nói: "Nếu như bạn nhất định ở chung với cô ta, như vậy từ nay về sau chúng ta không phải là bạn bè nữa.

Liền tính mình không cần cô ta, cũng tuyệt đối không cách nào tiếp nhận cô ta trở thành người đàn bà của bạn."

"Được."

Lại qua hồi lâu, Quý Thư bên kia mới truyền đến một tiếng trả lời.

Doãn Văn Trự lúc này mới yên tâm, thân nhiên nói: "Tối nay bạn với mình đi uống rượu đi."

"Ừ."

Quý Thư ứng tiếng.

Này dường như cùng bình thường không có gì khác biệt, nhưng Doãn Văn Trự biết, tất cả đều khác biệt.

Sau khi tan việc, hai người ngồi ở trong quán rượu, yên lặng uống mấy ly rượu không nói, sau đó lại

Lúc rời đi, Doãn Văn Trự xoay người một quyền liền đánh vào người Quý Thư.

Anh thật sự rất muốn đánh anh ta.

Tin tưởng anh ta như thế, lại đối xử với anh như vậy.

Còn có anh ta không nên đi động Phuong Thê.

Chỉ là ngoài miệng lại nói: "Quyền này là bạn nợ mình ."

Quý Thư cũng trả lại một quyền cho Doãn Văn Trự, nói: "Bạn cũng không khá hơn chút nào."

Anh ta tự nhiên không muốn ăn thua thiệt.

Mặc dù trước kia, bọn họ cũng thường nói giỡn như thế.

Nhưng hôm nay, giả vờ cười giỡn, nhưng trong lòng lại là đánh nhau thật, nhưng cũng không có ai biểu hiện ra.

Cuối cùng, hai người đánh lẫn nhau.

Đội đến lẫn nhau đều bị thương, té xuống đất, Doãn Văn Trự vẫn như thường ngày cười cười nói: "Đánh xong, vẫn là huynh đệ."

Quý Thư cũng đáp nhẹ.

Tất cả tựa hồ cũng không thay đổi, nhưng thật ra thì cái gì cũng thay đổi.

Cuộc đấu giữa bọn họ giờ mới bắt đầu.

=====

Lúc Doãn Văn Trự về đến nhà đã rất trễ rồi, nhưng nhà Doãn Văn đều ánh đèn sáng rõ.

Doãn Văn Thận ngồi ở trên ghế lon, gương mặt khó coi, Thím Vương và lão Vương cũng đứng ở một bên.

Còn có Hạ Sơ, núp ở bên kia, xem ra cực kỳ đáng thương.

Đúng vậy, lúc ban đầu anh thật sự thích Hạ Sơ loại đáng vẻ này.

Thanh thuần, mảnh mai, tính tình khéo léo.

Mà không phải Phương Thê cái loại đó nhìn như thanh thuần, kì thực quật cường đến khiến đau lòng.

Nhưng mà bây giờ mặc kệ Hạ Sơ là thật như thế, vẫn chỉ là giả dạng làm như thế thật ra thì đều không quan trọng, tim của anh từ đầu tới đuôi cũng nghiêng về Phương Thê.

Đối với Hạ Sơ, có lẽ là loại tiếc nuối đi.

Cho nên xem như cảm thấy có cái gì không đúng, anh cũng không có suy nghĩ nhiều.

Cuối cùng là người trong lòng của trước kia, cho nên cũng thật sự có chút không bỏ được.

Nhưng mà bây giờ, tâm niệm đều thành tro.

Tâm cũng bởi vì Phương Thê rời khỏi mà trở nên trống rỗng rồi, sao còn dung được đối với cô ta nhớ thương?

Mấy ngày nay, cuối cùng anh cũng hiểu được nỗi khổ tâm ban đầu của cha anh.

Là anh đã làm tổn thương đến một số người.

Nhưng bây giờ, anh còn phải làm một chút chuyện khiến cha anh đau lòng nữa.

Cho nên cũng chỉ có thể ở đáy lòng lặng lẽ nói tiếng thật xin lỗi.

Trước kia, còn có

Vốn tưởng rằng thời gian bảy năm, mình thành thực không ít, lại còn chưa đủ.

Không cách nào bảo vệ người mình yêu.

"Doãn Văn Trụ, mày đến cùng đã làm cái gì?"

Doãn Văn Thận nhìn anh nở miệng, trong giọng nói tràn đầy bất mãn.

"Cha là chi cái gì?"

Doãn Văn Trụ nói mang theo vài phần lười biếng, như bình thường.

"Phương Thê nói con bé đi rồi."

Phương Thê lúc rời đi, đúng là vẫn còn không nhịn được, gọi điện thoại trở về.

Cô không bỏ được Doãn Văn Trụ, giống như không bỏ được Doãn Văn Thận và Thím Vương.

Một là tình yêu, một là thân tình, giống nhau làm cho người ta cảm thấy không thôi.

Cho nên Doãn Văn Thận mới biết, mới có thể ở chỗ này chờ Doãn Văn Trụ về.

"A, con ly hôn với cô ấy, không đúng, chỉ là hợp đồng cũng chúng ta đã đến mà thôi.

Cha, lúc đầu con cưới cô ấy chỉ vì giận cha thôi. Cho nên từ sớm liền ký hiệp nghị.

Cho nên nói, giữa chúng ta không tính là vợ chồng chân chính, cô ấy chỉ là vật thay thế của Hạ Sơ mà thôi.

Chẳng qua là không nghĩ tới cô ta còn dám gọi điện cho cha, muốn cho cha khuyên con hồi tâm chuyển ý sao?

Đó là không thể nào

Doãn Văn Trụ vừa nói lời tàn nhẫn, trong lòng lại đau.

Vốn quyết định xé toang kia phần hiệp ước, xé toang tờ giấy ly hôn, tuy nhiên không làm kịp nữa.

Vốn là quyết định vì cô cắt bỏ tóc dài, giải thích với cô mọi chuyện, tuy nhiên không kịp nữa.

Doãn Văn Trụ lại xoay người kéo Hạ Sơ, đưa tay ôm cô, "Cha, con thích chính là Hạ Sơ, lần này cha đừng quấy rối nữa."

Nếu muốn diễn trò, sẽ phải diễn toàn bộ .

Anh cũng hiểu rõ Quý Thư, biết anh ta sẽ làm gì.

"Doãn Văn Trụ, mày thật là mất bị mù rồi. Phương Thê là một cô gái tốt mày lại không muốn, cố tình thích cái loại đàn bà này."

Doãn Văn Thận thật tức giận, chỉ vào Hạ Sơ mắng.

Ông thật lòng thích Phương Thê, thích cô không kiêu ngạo không nóng nảy, cũng thích cô lơ đãng tỉ mỉ.

"Cha thật là bị cô ta mê hoặc rồi.

Hạ Sơ ban đầu không phải là vì tiền, cha càng muốn nói cô ấy vì tiền.

Bây giờ cô ta mới thật vì tiền, cùng con ký phần hợp đồng kia, con đáp ứng cho cô ta năm trăm vạn."

Anh càng nói càng tàn nhẫn, tim của mình lại càng đau.

Anh biết, lúc này Phương Thê nhất định là ở nơi nào đó đau lòng.

Như vậy bọn họ liền cùng nhau đau.

"Doãn Văn Trụ, tao tuyệt đối không đồng ý loại đàn bà này ở nhà Doãn Văn."

Doãn Văn Thận không hiểu, vì sao Doãn Văn Trụ đột nhiên trở nên như vậy?

Thật sự là bởi vì Hạ Sơ trở về duyên cớ sao?

Rõ ràng ban đầu anh tốt với Phương Thê như vậy.

Là bởi vì thế thân sao?

Ông không tin, khi đó, đứa con mình đều không giống ngày xưa nữa.

"Cha, Hạ Sơ ở, con ở. Hạ Sơ đi, con cũng đi."

Doãn Văn Trụ đem Hạ Sơ ôm càng chặt hơn, tỏ rõ lập trường.

Hạ Sơ đầu tiên có chút kinh ngạc, nhưng sau lại chỉ là vui mừng.

Tay kéo kéo tay Doãn Văn Trụ, cố ý giả trang ra một bộ sẵn sàng bộ dạng.

"Trụ, anh đừng như vậy."

Doãn Văn Thận chỉ vào cánh cửa, tức giận mà nói: "Biến, lập tức rút ra ngoài cho tao."

"Được, con lập tức đi."

Doãn Văn Trụ kéo tay Hạ Sơ qua liền đi ra ngoài.

Ở chỗ này, có lẽ có ít chuyện không làm được.

"Thiến hà họ Âu, hai người hãy nói kỹ hơn, ngài ——"

Thím Vương đuổi theo, muốn khuyên Doãn Văn Trụ, rồi lại không biết nên nói gì.

"Thím Vương, thím cũng thế, tại sao đều không Hạ Sơ?"

Doãn Văn Trụ nhìn Thím Vương, một bộ bảo vệ Hạ Sơ.

Thím Vương thở dài nói: "Thiến hà họ Âu, ngài về sau sẽ hối hận, thiếu phu nhân thật sự là một cô nương tốt."

Cô thật lòng hi vọng giữa bọn họ có thể hạnh phúc.

Nhưng kể từ khi Hạ Sơ đến, tất cả đều đã thay đổi .

Nghĩ tới đây, Thím Vương lại không khỏi trừng mắt nhìn Hạ Sơ một cái.

"Thím Vương, về sau không nên nói nữa lời như thế, tôi sẽ tức giận. Thím trở về đi, tôi ra ngoài ở với Hạ Sơ, tránh cho các người không vừa mắt."

Doãn Văn Trụ nói xong, liền mang theo Hạ Sơ đi rồi.

Đáy lòng cũng là nhẹ nhàng thở dài.

Hối hận không?

Bây giờ anh liền hối hận.

Rõ ràng mới vừa vụn tách ra, cũng đã bắt đầu nhớ.

Mình đối với cô, thì ra là đã hăm sâu như vậy rồi.

Mang theo Hạ Sơ đến một nơi của mình, không phải ở chỗ của anh và Phương Thê lúc trước.

Nơi đó có kỷ niệm của hai người, anh không cho phép người khác đi phá hư.

"Trụ, anh và Phương Thê ——"

Hạ Sơ chân chờ hỏi.

Cô không biết anh nói rốt cuộc là thật hay giả.

Anh rõ ràng rất quan tâm đến người đàn bà đó, làm sao lại lập tức biến thành như vậy?

"Lúc trước cha anh có tìm một cô gái cho anh, anh giận cha, cho nên cố ý chọn một người gia cảnh bình thường.

Anh và cô ấy phía trước đã lập ra hợp đồng, chúng ta kết hôn ngày đó, cô ấy cũng đã ký giấy ly hôn rồi.

Cho nên cách đây mấy ngày, anh đã quyết định."

Doãn Văn Trụ gần như chết lặng vì những lời của mình.

"Vậy anh ——"

Hạ Sơ có chút vui mừng, cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Doãn Văn Trụ tiến lên một bước, đem Hạ Sơ ôm vào ngực.

"Anh thích em, vẫn chỉ thích em."

Vừa nói những lời nhu tình, nhưng thái độ của anh lại vô cùng thống khổ.

Bởi vì đau lòng không nhịn nổi nữa, cho nên chỉ có thể ôm cô ta trong lòng.

Vừa nói những lời khải thị tâm phi (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo).

Thích, đúng vậy, trước kia thật rất ưa thích qua cô.

Nhưng bây giờ anh yêu Phương Thê.

Thì ra là yêu, không chỉ là thích.

Nếu không tại sao lại chịu khó khăn như vậy, so với lúc Hạ Sơ biến mất không thấy nữa càng khó chịu hơn, thậm chí có chút khó.

Hạ Sơ khước miệng khê nhếch, miệng nói lại nói những lời cảm động.

"Trụ, có thật không? Em —— em cũng vậy chưa từng quên qua anh, vẫn luôn thích anh."

Nhưng Doãn Văn Trụ cái gì cũng nghe không lọt.

Bây giờ anh chỉ muốn đem tất cả nhanh chóng giải quyết xong, sau đó mang cô ấy về.

Sau đó, chân chính theo đuổi, hôn lễ chân chính.

Anh muốn ở bên cạnh cô cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tà khí Tam thức

77 ngày, hôn nhân của bọn họ, không, có lẽ là nên nói hợp đồng duy trì được 77 ngày.

Thì ra mình lại nhớ rõ ràng như thế.

Từ lúc bắt đầu đến kết thúc.

Bây giờ cô cô độc, chỉ còn lại có năm trăm vạn anh cho Cô .

Nhưng cô sẽ không đi dùng.

Nếu như là ban đầu, nếu như cô không yêu anh, như vậy cô có lẽ sẽ muốn, cũng phải thần nhiên.

Nhưng bây giờ Cô không muốn làm cho tiền bạc nhiễm bản tình yêu của Cô.

Đúng vậy, xem như anh không thừa nhận, không thật sự thích qua cô.

Cái này cũng là

Là thật hay giả, cô đều hạnh phúc qua, ngọt ngào qua.

Cô đột nhiên nhớ lại lúc ban đầu, anh từng nói qua, lời nói đừng yêu anh.

Hình như là cô vi phạm ước định, cho nên mới đi tới cái kết cục này sao?

Ngày hôm qua, từ lúc đi ra phòng làm việc của Doãn Văn Trụ, Cô liền trực tiếp rời đi Thành phố H.

Nơi này có quá nhiều kí ức khiến cô đau lòng.

Hơn nữa cô cũng không muốn cho mình đường lui.

Nếu như ở lại nữa, có lẽ mình không cần để sẽ quay về.

Tình yêu, thì ra thật sự giống như một cuộc chiến.

Có người đã sớm đem binh đến dưới thành, có người vội vàng không kịp chuẩn bị.

Có người tiểu ngạo chiến trường, có người bị thua về trường.

"Tiểu thư."

Một người ngăn cản đường đi của Phương Thê, cũng cắt ngang ý nghĩ của cô.

Phương Thê ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đứng trước mặt cô, biểu hiện vẻ mặt nghiêm túc.

"Chuyện gì?"

Cô không nhớ rõ mình biết người này.

"Lão gia làm cho tôi tới nhận cô về."

Người trung niên

"Trở về?"

Phương Thê nghi ngờ hỏi: "Trở về nơi nào?"

Cô còn có nơi để trở về sao?

Người nợ không phải nhận làm người đi?

"Trở về Phương gia."

Người trung niên vẫn nghiêm túc như cũ.

Phương gia?

Trong lúc giật mình, Phương Thê nhớ lại, thì ra mình còn có ông nội chưa từng gặp mặt qua.

"Cô lúc này là người thừa kế chính thống nhất của Phương gia, lão gia cũng rất nhớ cô."

Người trung niên nói với Phương Thê.

Phương Thê lại lắc đầu một cái, "Tôi tạm thời không muốn trở về."

Bây giờ cô không có cái tâm tình đó, cũng không còn dũng khí đó.

Cô muốn tìm một nơi không có ai, chuẩn bị chữa lành vết thương.

Ông nội của Cô, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng Cô lại có chút sợ.

Ban đầu chính ông không đồng ý cha mẹ của mình ở chung một chỗ.

Nghĩ đến cha mẹ mình, Phương Thê lại cảm thấy đau lòng.

Cô bây giờ, dường như thực sự chỉ còn lại

"Tiểu thư, lão gia phái tôi đến đón cô về, lập tức."

Người trung niên không thuận nói.

"Hai mươi mấy năm đều không nghe không hỏi, bây giờ cần gì phải nóng lòng trong một lúc?"

Nói không oán, đó là giả.

Không phải bởi vì tiền của Phương gia, mà là một ít phần thân tình bị bỏ rơi.

Tiền đối với cô mà nói, vẫn rất quan trọng.

Bởi vì cô luôn thiếu tiền, lúc đi học, phải đóng học phí.

Đi làm, vẫn còn phải giúp cha mình trả nợ đánh bạc.

Nhưng xem như quan trọng, cô cũng không vì tiền mà mua bán gì.

"Tiểu thư, thời gian của lão gia còn không nhiều lắm, cô trở về bồi bồi ông ấy đi, lão gia chỉ còn lại một mình cô là cháu gái ruột."

Thần sắc nghiêm túc của người trung niên rốt cuộc lộ vẻ xúc động, nói lời khuyên giải an ủi.

Người thân duy nhất sao?

Phương Thê trầm mặc, cuối cùng gật đầu một cái, "Được rồi."

Cô trở về, chỉ muốn gặp một chút ông nội, cũng không phải vì cái quyền thừa kế.

Thứ đó quá lớn, cô không nghĩ mình chịu đựng.

Có lẽ lòng của cô vẫn còn rất nhỏ đi, chỉ là muốn một phần ấm áp, một phần

Thế nhưng ít thứ, luôn lần lượt rời cô.

Cho dù có tiền cũng không mua được.

Phương Thê trở lại nhà ở thành phố A.

Sự lộng lẫy tráng lệ của Phương gia không thấp hơn nhà Doãn Văn, người của Phương gia cũng nhiều hơn so với nhà Doãn Văn, xem như người bồn gia

chỉ còn lại có cô và ông cụ Phuong, nhưng người hệ thứ cũng không thiếu.

Ông cụ Phuong ngã bệnh, tự nhiên có không ít người tới hiến ân tình.

Lúc Phuong Thê đến, ánh mắt của mọi người cũng không khỏi hướng trên người cô.

Cô cảm thấy mình bị vây xem như động vật quý hiếm.

"Tiểu thư, đây chính là ông nội của cô."

Người trung niên một đường đi qua, đem Phuong Thê dẫn tới bên giường.

Rồi hướng ông cụ Phuong nói: "Lão gia, tiểu thư đã trở về."

Người trên giường tuổi hơi lớn, tóc cũng đã hoa râm, có lẽ là nguyên nhân ngã bệnh, sắc mặt cũng biến thành khó coi.

Lúc ông cụ Phuong sinh ra Phuong Niệm Hoa, vốn được xem đã lớn tuổi, cho nên luôn luôn đối với đứa con ôm rất lớn mong đợi.

Chẳng qua là sau lại, anh ta vì một người đàn bà đã bỏ qua tất cả.

Ông tức giận liền đoạn tuyệt quan hệ cha con với đứa con trai mình, hơn hai mươi năm, chưa từng gặp mặt.

Nhưng không nghĩ tới sau này cũng không thể gặp mặt.

Tin Phuong Niệm Hoa chết, đã kích rất lớn với ông cụ Phuong, vì vậy bệnh một cái liền không dậy nổi.

Sau lại, có người tới bái phỏng, ông mới nhớ tới mình còn có một cháu gái.

Mặc dù rất bất mãn với Lương Mộng Cầm, nhưng dù sao cũng là con gái của đứa con trai mình.

Trong lòng vẫn buông ra một chút chấp niệm, muốn đem cô mang về.

Hơn nữa người đã già, tóm lại muốn hưởng thụ một chút tình thân.

Thu nuôi mấy người kia mặc dù không tồi, nhưng dù sao so ra kém cháu gái ruột thịt.

Ông cụ Phuong nghe thấy, mở mắt, nhìn Phuong Thê từ trên xuống dưới.

Người trung niên lấy tay nhẹ nhàng đụng Phuong Thê một cái, Phuong Thê hiểu rõ, nhẹ nhàng lên tiếng gọi, "Ông nội."

Chưa bao giờ gọi ra miệng, kêu lên cuối cùng có chút xấu hổ.

Ông cụ Phuong gật đầu một cái, "Trở về là tốt rồi."

Dù sao chưa từng thấy qua, hai người vẫn có khoảng cách, ngược lại mang theo vài phần lạnh nhạt.

"Đúng vậy, trở về là tốt rồi."

Một người đàn bà mập mạp sau lưng Phuong Thê tươi cười đi tới, kéo tay Phuong Thê lại, "Phuong Thê đúng không? Di là di của con."

Nói là di, cũng chỉ là kêu kêu.

Huyết thống của hai người cũng không gọi là

Người nơi này không sai biệt lắm đều là như vậy.

Phuong Niệm Hoa là con trai độc nhất, cho nên Phuong Thê cũng không cô cô di di thật sự.

Phuong Thê cười cười, kêu một tiếng di.

Mặc dù cô cảm thấy nụ cười của người đàn bà này rất giả dối.

Cô cũng là một người từng ở trên thương trường ngốc qua mấy năm, làm sao không nhìn ra nơi này thực giả.

Vì vậy những người còn lại cũng không yếu thế, lần lượt đi tới, chào hỏi thân thiết.

Duy nhất ba người đàn ông đứng ở nơi đó, một thân khí thế, cười như không cười nhìn đầy tất cả.

Khí thế của bọn họ quá cường liệt, Phương Thê muốn không xem tới cũng không được.

Ba người kia, lớn hơn Phương Thê mất tuổi, chính là ba người con nuôi của ông cụ Phương.

Phương Thê cảm thấy ánh mắt của mấy người này khiến người khác khó chịu, trong tiềm thức cô không thích bọn họ.

Ông cụ Phương nâng nâng tay, người trung niên liền hiểu ý cúi đầu, nghe ông cụ Phương giao phó xong, người trung niên liền đem những người khác trừ bỏ Phương Thê ra ngoài.

Trong phòng lập tức im ắng xuống, chỉ còn lại có Phương Thê và ông cụ nằm trên giường.

Phương Thê cảm thấy hồi hộp.

Ông cụ Phương vẫy tay về phía cô, muốn cô tới gần, ngồi ở bên cạnh ông.

"Ông nội

Phương Thê kêu một tiếng.

Nhìn ông cụ nằm ở trên giường, oán khí trong lòng Phương Thê vẫn là tiêu tán đi.

Cô luôn cảm giác mình có lúc rất lạnh khốc, thật ra thì so với ai khác mềm lòng hơn.

Nhưng sẽ không có ý thể hiện ra ngoài, cũng sẽ không nói những lời cảm động.

Chỉ có ở chung được lâu mới có thể phát hiện.

Tay ông cụ Phương đập lên tay Phương Thê, vui mừng gật gật đầu.

Thì ra là người cường hãn hơn nữa, khi già rồi đều cảm thấy cô đơn.

"Về sau ở lại đây đi, bởi ông nội trò chuyện nhiều hơn."

Ông cụ Phương là ai, có một số việc tự nhiên sẽ hiểu ít nhiều.

Chỉ là lúc này, ông có tâm nhưng vô lực.

Nhưng nếu như tra ra chân tướng, đương nhiên ông sẽ không bỏ qua như thế.

"Dạ."

Đối mặt mong đợi của một người già đang ngã bệnh, Phương Thê không cách nào từ chối.

Cho nên cô vẫn là ở lại Phương gia.

Ông cụ Phương cũng không có bốn phía tuyên dương, thậm chí cũng không cụ thể nhắc tới nhận tổ quy tông cho Phương Thê.

Trừ một chút người có quan hệ, người ngoài sẽ không biết Phương gia có một đại tiểu thư.

Một loạt động tác này, ngược lại khiến người khác có chút nắm lấy không rõ.

Bọn họ còn cho rằng ông cụ tìm cô trở về là vì người thừa kế Phương gia, nhưng bây giờ xem ra lại giống không phải.

Mà Phương Thê lại mừng rỡ thanh nhàn.

Cuộc sống của xã hội thượng lưu cô cho tới bây giờ cũng không muốn hướng tới.

Được đến bao nhiêu, tất nhiên cũng sẽ mất đi bao nhiêu.

Cái loại hào quang đó, còn có cái loại người khác mơ ước đó, cuộc sống nhất định mệt chết đi.

Mà cô chỉ cầu xin một phần bình yên hạnh phúc.

Chẳng qua hạnh phúc đã tới, cũng đã bay đi.

Cho nên ở Phương gia, Phương Thê phần lớn thời gian cũng cùng với ông cụ Phương, trên mặt luôn nở nụ cười thân thiện, một bộ dáng bình tĩnh ư Âu Nhã.

Lúc không người, cô mới có thể triển lộ ra mình chân thật nhất.

Rất nhiều ngày đã qua, nhưng cái loại đau lòng đó lại như cũ không có bớt đi.

Lời nói ngày đó, về mặt ngày đó, Cô thể nào cũng không quên được.

Có lúc bị giựt mình vì ác mộng.

Muốn quên, nhưng không quên được.

Không muốn nhớ lại, rồi lại cố tình không bỏ được.

Có đôi khi, cô thật

Nếu không cách nào cùng cô đi tới cuối cùng, ban đầu cần gì phải trêu chọc cô như thế.

Để cho Cô hăm sâu lần nữa, cuối cùng không cách nào tránh thoát.

Về chuyện mang thai, cô cũng không nói lại cho bất kỳ người Phuong gia nào biết, ở trước mặt người khác cũng cẩn thận.

Đứa bé này, tới tuyệt không đúng lúc.

Cô thậm chí ngay cả cơ hội nói ra khỏi miệng cũng không có.

Vốn anh đối với cô như thế, cô nên ngoan tâm xóa sạch.

Sau đó đem anh quên hoàn toàn.

Nhưng Cô không làm được, có đôi khi thậm chí còn nghĩ bộ dáng của đứa con ra sao.

Càng muốn tâm càng đau, có một số việc càng không cách nào quên được.

Rõ ràng mình nên đủ bình tĩnh, cũng bị tổn thương qua, hẳn có thể buông một lần nữa.

Nhưng vì cái gì so với lần trước, lần này lại khó chịu như thế.

Đối với Tần Tiêu Nhiên, cô thật sự có điều để ý sao?

Phuong Thê nhếch môi cười cười, nhưng nụ cười khổ sở, nước mắt không tự chủ từ hốc mắt rơi xuống.

Đưa tay muốn lau nước mắt, nhưngm thể nào lau cũng lau không xong.

Doãn Văn Trụ, tại sao?

Tại sao không tin cô,

Đáy lòng nhiều tiếng chất vấn, nhưng lại không có đáp án.

Đến lúc này, Phuong Thê mới biết, mình vẫn mong đợi anh quay đầu lại.

Mong đợi anh nói với cô tất cả đều là một trò đùa, chúng ta đi về nhà.

Mình rõ ràng nên quyết định , cũng luôn làm được một người tiêu sái bình tĩnh trong mắt mọi người, nhưng vì sao sau khi gặp được chuyện của anh, tất cả sẽ trở nên không giống nữa.

"Tiểu thư, cô ——"

Từ sau lưng truyền đến một giọng nói chần chờ của phụ nữ.

Phuong Thê vội vàng lau khô nước mắt, khẽ gật đầu với bà ta nói: "Có phải ông nội tìm tôi không, tôi xuống ngay."

Nán lại gần mười ngày ở Phuong gia, với ông cụ Phuong không tính là thân cận, dù sao trừ máu mủ, giữa bọn họ cùng người xa lạ không có gì khác biệt.

Nhưng hai người ở chung lại khiến người cảm thấy rất thoải mái.

Cho nên Phuong Thê cũng không bài xích loại này sống chung.

Đi xuống lầu, ông cụ Phuong cũng không ở đây, ngược lại là Phuong Dận ngồi ở chỗ đó.

Phuong Dận là người nhỏ nhất trong ba người con nuôi của ông cụ Phuong, lớn hơn Phuong Thê bốn tuổi.

Dáng dấp của anh so ra kém Doãn Văn Trụ yêu nghiệt, nhưng lại có phong cách khác, chẳng qua là khéo mắt anh cái loại thần nhiên tà khí đó khiến Phuong Thê cảm thấy rất khó chịu.

"Tam thúc, ông nội

Bởi vì là con nuôi của ông cụ Phuong, cho nên Phuong Thê phải gọi anh một tiếng Tam thúc.

Mấy ngày nay, cô với ba người này cũng không có nói năng gì, chỉ biết một người tên là Phuong Sĩ, một người tên là Phuong Nghiêm, một người tên là Phuong Dận.

Phuong Sĩ lớn nhất, năm nay ba mươi lăm tuổi, cưới một tiểu thư danh môn quý tộc ở thành phố A này, là người cẩn thận, phần lớn thời gian luôn là gương mặt lạnh lùng, xem ra cực kỳ nghiêm túc.

Bây giờ đang giữ chức giám đốc của tập đoàn Phuong Thị.

Phuong Nghiêm thứ hai, năm nay ba mươi hai tuổi, chưa cưới, đã có một vị hôn thê, đồng dạng là danh môn tiểu thư, là người ông cụ Phuong lựa chọn.

Anh thoát nhìn rất dịu dàng, nhưng đáy mắt kia lại hiện lên sự khôn khéo.

Anh đang giữ chức Phó giám đốc của tập đoàn Phuong Thị.

Còn có chính là người trước mắt Phuong Dận, hai mươi chín tuổi, chưa cưới, cũng không có vị hôn thê, nhưng xì căng đan lại rất nhiều, là người có cuộc sống hỗn loạn nhất trong ba người.

Anh cũng là Phó giám đốc.

Phuong Thê duy nhất biết chính là chỗ này, cũng không phải là cố ý đi hiểu.

Có chút là có người nói cho cô biết, mà có chút là trong lúc vô tình từ trên báo chí xem được.

Dù sao ở thành phố A, bọn họ đều là nhân vật lớn.

Nhưng mặc kệ là ai, trên người bọn họ đều có một loại khí thế, khiến người khác không thể coi thường.

Loại khí thế này quá bức người, Phuong Thê cũng không thích theo chân bọn họ tiếp xúc.

Đồng dạng là nhà giàu có, Phuong gia phức tạp quá nhiều so với nhà Doãn Văn.

Có lẽ là nguyên nhân nhiều người.

Phuong Dận không trả lời Phuong Thê, chỉ đứng lên, từ từ đi tới bên người của cô.

Nhếch môi, lộ ra một nụ cười tà khí.

"Tôi thật không muốn người cháu gái lớn như vậy."

Nói như vậy, trực tiếp bức người.

Phuong Thê nghĩ thầm, cô cũng vậy không muốn có một người thúc thúc này.

Nhưng lời nói cũng không nói ra.

Chẳng qua là cô đã quyết định không muốn dây dưa gì với người này.

Cô xoay người, đi về phòng nghỉ ngơi.

Đi vài bước, nhưng lại bị người giữ tay lại.

Đối với phản ứng của Phuong Thê, Phuong Dận cảm thấy không thú vị.

"Đi thôi, tôi là tới đón cô."

Phuong Dận tay thật lạnh, cầm tay Phuong Thê, khiến Phuong Thê không tự chủ sợ run cả người.

Bây giờ là mùa hè, mặc dù sẽ không nóng quá, nhưng nào có người nào có bàn tay lạnh như băng như vậy.

Quay đầu lại ngó anh một cái, lại thấy anh không có phản ứng gì.

Về chuyện của anh, cũng không muốn hỏi nhiều, chẳng qua là hỏi: "Đi đâu? Ông nội đâu?"

Tối qua khó ngủ, hôm nay tỉnh lại hơi trễ, lại chưa từng thấy qua ông nội cô.

"Đi thì biết."

Phuong Dân cũng không trả lời vấn đề của cô, lôi kéo cô liền đi ra ngoài, đi thẳng đến trước mặt một chiếc Ferrari màu đỏ.

Anh mở cửa, nhét cô vào, sau đó mình cũng ngồi xuống.

Giảm thắng xe, xe giống như rời dây cung bay thẳng đi.

Tốc độ nhanh, khiến Phuong Thê có chút kinh hãi.

"Có thể hay không chậm một chút?"

Cô không phải là người không chịu nổi kinh sợ, nhưng lúc này cô không chịu nổi.

Tốc độ quá nhanh, khiến Cô bắt đầu có chút buồn nôn.

Phuong Dân cũng không để ý tới Cô, vẫn lái xe thật nhanh.

"Dừng xe."

Phuong Thê tức giận, Cô biết bọn họ không thích cô, nhưng cô cũng không nghĩ ở nơi này.

Anh như vậy coi là cái gì?

Cô bây giờ, thật ra thì cũng không còn tâm tình đi để ý tới anh ta.

Tâm tư quá nhiều đã muốn chiếm cứ toàn bộ tình cảm của cô.

Bi thương vẫn còn ở trái tim lan tràn, cái loại đó cảm thụ cũng

Có ít thứ, Cô đã cực lực bị đè nén.

Mà anh trêu chọc Cô như vậy, khiến cô muốn đem tất cả tâm tình cũng bộc phát ra.

Chẳng qua là Phuong Dân vẫn không để ý tới Cô, giống như cô là người tàng hình.

"Tôi nói dừng xe."

Phuong Thê chỉ cảm thấy trong dạ dày có đồ vật gì đó ở sôi trào, giọng nói cũng lạnh mấy phần.

Lần này, Phuong Dân nghe lời của Cô.

Một cước đạp phanh xe, xe ngừng lại.

Mặc dù đã thắt dây an toàn, nhưng Phuong Thê vẫn thiếu chút nữa đụng vào đồ trước mặt.

Anh ta lại cứ một đường đi ra như thế, khẳng định bị chụp rất nhiều hình, nhưng người ta lại không thèm để ý.

Phuong Thê lại cảm thấy đáng ghét, nếu như bởi vì nhanh như thế mà đụng trúng người, có phải chỉ cần quăng tiền ra là được.

Cô ghét nhất tư tưởng của loại người có tiền như thế, giống như người không có tiền thì mạng sống tiện hơn.

Cho nên Phuong Thê không thích Phuong Dân.

Cô mở cửa xe, cũng chịu không nổi nữa, ở ven đường nôn mửa.

Phuong Dân cũng xuống xe, tựa vào xe, cười như không cười nhìn Cô.

Phuong Thê nôn, nhưng lại không nôn ra thứ gì, cảm giác như thế thực khó chịu.

Cô biết, đây là phản ứng của mạng

"Cô không phải mang thai đi."

Ngay vào lúc này, Phuong Thê nghe được tiếng nói nhẹ nhàng lạnh lạnh của Phuong Dận.

"Không phải."

Phuong Thê lạnh giọng trả lời, lại cực lực cố kiềm nén khó chịu này, ngẩng đầu nhìn về anh ta.

"Địa chỉ ở nơi nào, tôi tự mình đi, cũng không phiền tới Tam thúc ngài."

Đoạn thời gian trước, đã trải qua quá nhiều chuyện, khiến Phuong Thê càng gầy thêm.

Cô mặc bộ quần áo trắng, đứng ở trong đó, ánh mắt lãnh đạm nhìn Phuong Dận, thanh thuần trong lộ ra vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Phuong Dận hơi sững sờ, sau đó lại nở nụ cười tà khí, "Lên xe."

"Nói không cần phiền tới Tam thúc rồi."

Cô không muốn gây chuyện, nhưng đã có người chọc tới cô, cô cũng không thể kiềm chế nữa.

"Lên xe, hay cô muốn tôi ôm lên xe."

Phuong Dận khoe miệng nở nụ cười càng sâu, mang theo vài phần tà hoặc nhìn Phuong Thê một cái.

Có một loại người, thoát nhìn rất nguy hiểm, nhưng cố tình lại dẫn lực hút trí mạng, Phuong Dận chính là người như vậy.

Anh thích loại hình chính là thanh thuần khéo léo, anh cảm thấy vậy bản một loại thanh thuần như thế rất thú vị.

Đem thiếu nữ thanh thuần biến thành một dâm phụ càng thú vị.

Đợi đến cô gái kia hoàn thành bước này, đã tới lúc anh ta không cần nữa.

Nếu đã biến thành anh không thích loại hình, như vậy đã không còn lợi ích gì nữa?

Đây là trên đường lớn, người đến người đi rất nhiều.

Phuong Dận làm ra vẻ mặt đó đều là hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thậm chí có người đã nhận ra thân phận của anh, khoa trương hơn chính là còn có người lấy điện thoại di động ra muốn chụp hình.

Phuong Dận luôn luôn phách lối, danh tiếng thậm chí so một ít sao còn lớn hơn, hơn nữa dung mạo và tài sản, thực sự có tư cách khiến người khác truy đuổi.

Xem như sự phong lưu của anh mọi người đều biết, nhưng vẫn có rất nhiều người bay như tên lửa về hướng anh.

Phuong Thê nhìn người chung quanh, cắn răng, cuối cùng ngồi vào xe.

Giăng co tiếp nữa, mắt thể diện chính là cô.

Người này thì không sao, nhìn người khác chụp hình, tâm địa tốt con cho mấy người đó chụp mấy pose.

"Tôi thích những cô bé biết nghe lời."

Phuong Dận nhìn Phuong Thê một cái rồi nói.

Phuong Thê không để ý tới anh ta, anh ta có thích hay không có quan hệ gì tới cô?

Phuong Dận cũng không nói thêm gì nữa, xe lại khởi động, chỉ là lần này tốc độ xe chậm rất nhiều, mặc dù so với một loại xe khác còn rất nhanh.

Nhưng Phuong Thê cũng đã thỏa mãn, Cô cũng không hy vọng xa v người này có thể thông cảm cô một chút.

Xe lái đến một gian biệt thự mới ngừng lại.

Phuong Thê mở cửa muốn xuống xe, lại bị Phuong Dận kéo tay.

Phuong Thê cau mày, muốn rút tay mình ra, nhưng người nọ cố tình cầm vô cùng chặt.

Cô không khỏi quay đầu lại liếc anh ta một cái, "Tam thúc, có chuyện gì sao?"

Phuong Dận cười cười, khóe mắt tà khí vẫn như cũ lượn lờ, "Cô thật sự mang thai."

Lần nói này cũng là câu khẳng định.

Phuong Dận từng có rất nhiều đàn bà, không cần thận có thai cũng có, nhưng mà anh sẽ không để cho họ sanh ra được là được.

"Tam thúc thực là kỳ lạ."

Phuong Thê không muốn thừa nhận, liền bắt đầu giả bộ ngu.

Phuong gia rất phức tạp, mà cô không muốn dây đến phần phức tạp này, cho nên cô không muốn nói.

Mặc dù không phải ra đời trong nhà giàu có, nhưng có một số việc cô lại biết rõ ràng.

Bản thân cô là người thừa kế chính thống của Phuong Gia, nếu có con, vậy càng làm cho người ta kiêng kỵ.

Cô không muốn tranh cái gì, nhưng người ta chưa chắc nghĩ như vậy.

Phuong Dận không nói tiếp nữa, cười cười liền buông tay Phuong Thê ra, nhưng trong cười lại có ý vị sâu xa.

Phuong Thê trong lòng rối loạn, nhưng ngoài mặt lại cực kỳ trấn định, mở cửa xuống

Những năm này học được bình tĩnh vẫn có thể dùng.

Phuong Thê và Phuong Dận cùng đi vào biệt thự, ông cụ Phuong, còn có bên cạnh ông Trung thúc, Phuong Sĩ, Phuong Nghiêm mấy người.

Phuong Thê không biết ông cụ Phuong vì sao lựa chọn trong biệt thự này.

Mặc dù ông đã tốt hơn, nhưng không thể nói là tốt toàn bộ, nếu có chuyện để nói, ở nhà không phải giống nhau sao?

Nhưng Phuong Thê cũng không suy đoán nữa.

Cô cảm thấy mình từ khi vào Phuong gia, người nơi này đều mang mặt nạ, cuộc sống như thế quá mệt mỏi.

"Ông nội, đại thúc, Nhị thúc, Trung thúc."

Phuong Thê kêu người theo thứ tự, mặc dù không muốn giao thiệp với bọn họ, chỉ là lễ phép vẫn phải có .

Ông cụ Phuong gật đầu một cái, ra tay cho cô và Phuong Dận ngồi xuống.

Phuong Thê chọn một vị trí một người mới ngồi xuống, Phuong Dận tới bên Phuong Nghiêm mới ngồi xuống.

"Đây là biệt thự mà cha con thích nhất."

Ông cụ Phuong nhìn Phuong Thê một cái, thần nhiên thờ dài.

Đối với cái chết của đứa con trai, ông cuối cùng không cách nào quên được

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hi, chúng ta lại gặp mặt

Nghe ông nội nói đến cha, Phuong Thê cảm thấy phức tạp.

Lúc ban đầu cô đã từng oán qua ông ấy, nhưng bây giờ cuối cùng lại có chút tiếc nuối.

"Vâng."

Phuong Thê nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Ông cụ Phuong lại nói: "Phuong Thê, con không còn nhỏ, hôm nay tới nơi này là để cho con gặp mặt một người .

Ở nơi cha con đã thích, để cho nó trên trời có linh thiêng cũng an tâm."

Nghे ông nội nói như vậy, Phuong Thê không khỏi sùng sốt.

Giọng điệu như thế, cho dù ai cũng đoán được đây là một cuộc xem mắt trá hình.

Nhưng cô bây giờ, trong lòng còn chông chất vết thương, căn bản không thể tiếp thu được người đàn ông khác.

Một Doãn Văn Trụ, đã hao tổn tất cả dũng khí và sức lực của cô.

"Ông nội, con còn không vội."

Phuong Thê mở miệng từ chối, lại nhìn thấy Phuong Dân ngồi ở bên kia cười như không cười nhìn cô.

"Con đã hai mươi lăm tuổi rồi, không nhỏ."

Ông cụ Phuong thân nhiên nói, nhưng giọng nói lại chân thật đáng tin.

Đây là sự bá đạo của người trên cao nhiều năm qua.

Nhưng ông cũng có suy nghĩ của ông.

Ông cụ Phuong là ai, há lại không hiểu cuộc đấu tranh gay gắt của ba người con n

Sự xuất hiện của Phuong Thê, có thể sẽ khiến bọn họ hợp lại đối phó cô.

Đương nhiên cô sẽ đấu không lại.

Biện pháp tốt nhất chính là để cho bọn họ an tâm.

Cho nên ông không thể nói rõ thân phận của cô cho bên ngoài biết, cũng chưa từng nghĩ tới muốn cho cô đi làm ở công ty.

Nhưng vật của ông, tất nhiên không cần người ngoài tới quơ tay múa chân.

Đến cuối cùng, ông vẫn tặng cho người của mình .

Đây cũng là ích kỷ của ông.

Nhận Phuong Thê, nhớ đến con trai của mình, đáy lòng đã nghiêng về bên cô hơn.

Hơn nữa cô thật sự khéo hiểu lòng người, là một đứa bé ngoan.

Không bởi vì thân phận biến hóa mà trở nên kiêu ngạo, cũng không yêu cầu ông làm gì, thật sự chỉ coi ông như ông nội để đối xử.

Hơn hai mươi mấy năm, tâm tính của ông cũng khác biệt.

Nếu như là lúc này, có lẽ ông sẽ chấp nhận chuyện của cha mẹ cô.

Nhưng thời gian không cách nào quay trở lại, có ít thứ cuối cùng cũng không trở về được.

Cho nên có thể nắm giữ chỉ có hiện tại.

Phuong Thê còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến một giọng nói, lại có chút quen thuộc.

"Ông già thôi, ông chơi xấu, tôi không đi."

"Tiểu tử chết bầm, muốn đấu với cha mày, mơ đi."

Một tiếng nói khác mang theo vài phần tức giận.

"Hừ, nếu không phải tôi cho rằng ông sắp chết, mới không trở về."

"Cái thằng chết bầm này."

Hai người hùng hùng hổ hổ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía hai người mới tới.

Người tiến vào có chút xấu hổ.

"Ông cụ, đây chính là đứa con nhỏ không ra gì của con Tư Mị."

Tư Úc đẩy Tư Mị một cái, cung kính nói với phượng ông cụ.

Ông cụ Phượng cười cười, chỉ vào Phượng Thê nói: "Cháu gái của tôi -Phượng Thê. Mấy đứa con của tôi chắc ông đã gặp qua, cũng không cần giới thiệu nữa."

"Thì ra cô tên là Phượng Thê à."

Tư Mị đi vài bước, tới bên người Phượng Thê, cười nói: "Hi, chúng ta lại gặp mặt."

Phượng Thê sững sờ, nhìn về người đàn ông mặc tây phục trước mắt.

Bọn họ gặp qua?

Mặc dù giọng nói tựa hồ thật sự có chút quen tai.

"Hai đứa quen biết?"

Hai nhà đều cảm thấy

Tư Mị gật đầu một cái, Phượng Thê lại lắc đầu một cái.

"Không thể nào, cô không biết tôi? Là tôi đó, lần trước cô còn đá tôi một cước, rất đau .

Nhưng lần thứ hai lại mời người ta ăn cơm, tôi liền tha thứ cô."

Tư Mị cười cười nói với Phượng Thê.

Lúc này, Phượng Thê mới nhớ tới, thì ra là anh ta.

Chỉ là hai lần gặp, Tư Mị đều là đeo mắt kính, cho nên Phượng Thê cũng chưa từng gặp qua mặt anh, hơn nữa phong cách quần áo đều thay đổi hoàn toàn, không nhận ra được cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao cũng chẳng qua chỉ là gặp mặt hai lần.

"Ừ, thật là khéo."

Phượng Thê lại thân nhiên đáp trả một câu.

Người này kỳ kỳ quái quái, ban đầu cô đều nghĩ tốt nhất đừng gặp mặt lại, không nghĩ tới không ngờ đụng phải.

Lần đầu tiên ở thành phố C, lần thứ hai ở Thành phố H, lần thứ ba lại ở thành phố A này.

Thật là ba lượt chạm mặt quý dị.

Hơn nữa lần này hẳn là đối tượng hẹn hò của cô.

"Phượng Thê, con thật sự quen biết Tư Mị?"

Ông cụ Phượng mở miệng hỏi.

Phượng Thê gật đầu một cái, "Cũng không coi là biết, gặp qua hai lần.

Vốn không xem là biết, cũng chỉ là người không quen biết mà thôi.

"Vậy cũng xem là có duyên, đúng không, ông cụ?"

Tư Úc cười nói.

"Đúng, tuổi Phượng Thê và Tư Mị bằng nhau, sẽ hợp ý thôi ."

Ông cụ Phượng gật đầu một cái, nhìn hai người đứng ở một bên nói.

Tư gia ở thành phố A chỉ kém một chút so với Phuong gia, hơn nữa hai nhà lại có thể giao.

Tư Úc luôn luôn kính trọng ông cụ Phuong, mà ông cụ Phuong cũng thích ông.

Mà Tư Mị lại là đứa con Tư Úc thương yêu nhất, mặc dù tính khí của tiểu tử này có chút kỳ quái, nhưng địa vị ở tư gia, khiến Phuong Thê gả đi cũng sẽ không bị ủy khuất.

Ông cụ Phuong đón nhận Phuong Thê, liền cũng bắt đầu vì cô mà suy nghĩ.

Nhưng thói quen bá đạo của ông, tự nhiên sẽ không suy tính đến Phuong Thê có cần hay không.

"Cha, lần này con tha thứ cha."

Tư Mị cười cười nói với tư úc.

Anh rất hứng thú với Phuong Thê.

Tư Mị rất được cưng chiều ở Tư gia, nhưng anh không phải sinh ra ở Tư gia.

Vừa bắt đầu chỉ là đứa con riêng.

Thậm chí vừa bắt đầu Tư Úc cũng không biết đến sự tồn tại của

Đội đến mẹ của anh chết đi, Tư Úc mới biết, đem anh đón về tư gia.

Mẹ của anh là người phụ nữ Tư Úc yêu, Tư Úc lại cảm thấy thiếu anh và mẹ của anh, đương nhiên sẽ thương yêu gấp bội.

Chẳng qua là tính tình của anh đã sớm dưỡng thành, cũng không có thói quen làm thiếnhà họ Âu nhà Tư gia.

Vì vậy luôn ở bên ngoài chạy.

Nhưng Tư Úc không yên lòng, để lại rất nhiều người đi theo anh.

Mà anh liền trăm phuong ngàn kế nghĩ bỏ rơi những người đó, thời gian trôi qua lâu, mặc dù cũng thói quen, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ vui đùa một chút với trò chơi mất tích.

Đây cũng là lúc Phuong Thê gặp anh, vì sao lại nhìn thấy tình cảnh anh đang trốn, và có người đuổi theo anh.

Thấy đứa con đối với tiểu thư Phuong gia biểu hiện ra hứng thú, tư úc tự nhiên rất vui vẻ.

Tư Úc biết Phuong Niệm Hoa, đương nhiên cũng biết thân phận của Phuong Thê.

Hơn nữa con mình cũng thích, này đương nhiên không thể tốt hơn.

"Cái tên tiểu tử này ——"

Anh có chút cưng chiều vỗ xuống đầu của anh, liền đối với ông cụ Phuong nói: "Ông cụ, để cho người trẻ tuổi chính mình tự đi nói chuyện, chúng ta cũng cùng nhau nói chuyện một chút."

"Ừ, Phuong Thê, con và Tư Mị đi bên ngoài biệt thự dạo một chút."

Ông cụ Phuong cũng cười híp mắt nói.

Phuong Thê không c bởi vì ở chỗ này, cô không thể đối với Tư Mị làm gì.

Đội đến lúc chỉ còn hai người, mà có thể nói rõ ràng.

Vì vậy găt đầu nói được.

Lúc này, Phuong Dận cũng đứng lên.

"Phuong Dận, con làm gì?"

Ông cụ Phuong cho anh một ánh mắt.

"Cha, con có việc đi trước đây."

Phuong Dận cười cười, trên mặt tà khí vẫn như cũ, lại mang theo một loại phong tình.

"Có thể có chuyện gì, có phải hay không lại hẹn những người đàn bà không đứng đắn kia nữa?"

Đối với xì căng đan của Phương Dân, ông cụ Phương rất có thành kiến.

"Cháu gái đều muốn đàm hôn luận giả rồi, con đây làm Tam thúc đương nhiên cũng muốn đi tìm tìm đối tượng."

Lúc nói lời này, Phương Dân vô tình hay cố ý nhìn Phương Thê một cái, ánh mắt ý vị sâu xa.

"Con muốn đối tượng, cha giới thiệu cho con, không cần cả ngày chỉ biết chơi bời."

"Đúng vậy, Tam đệ, cũng đến lúc em nên kiếm chế lại."

Phương nghiêm đầy mắt kiếng, ôn hòa cười nói.

"Nếu cha và nhị ca cũng nói như vậy, vậy con không đi lo lắng nữa."

Phương Dân cười trả lời, chẳng qua là xoay người về phía Phương Thê và Tư Mị đứng ở một bên nói: "Tam thúc mang hai đứa đi dạo, hai đứa cũng không quen thuộc chung quanh đây."

"Phương Dân."

Phương Dân này đang làm gì?

Ông cụ Phương liếc anh một cái.

"Cha, nói thế nào con cũng là người trẻ tuổi đó, mới vừa rồi không phải tư ca nói, khiến người trẻ tuổi đi chơi một chút."

Phương Dân nói xong, lại hỏi Phương Thê: "Phương Thê, không ngại Tam thúc với hai đứa cùng đi chứ."

Ánh mắt của anh có chút đùa giỡn, tà khí vẫn như cũ, nhìn mấy lần trên bụng Phương Thê, rồi nhìn vào mắt cô, rõ ràng mang theo vài phần cảnh cáo vị đắc ý.

Phương Thê không phải không thừa nhận ánh mắt của anh ngoan độc, lại nhìn thấu cô mang thai.

Hơn nữa Cô cũng biết, người này cái gì cũng nói ra được.

Vì vậy chỉ có thể gật đầu một cái nói: "Ông nội, Tam thúc nói đúng, con chưa quen thuộc nơi này, hãy để cho Tam thúc dẫn chúng con đi dạo đi."

Phương Thê nói như vậy, ông cụ Phương cũng không nói thêm gì, chỉ là có chút kỳ quái nhìn Phương Dân một cái.

Phương Dân mang theo Phương Thê và Tư Mị đi ra ngoài, đi về phía vườn hoa trước biệt thự.

Tư Mị đi nhanh mấy bước, đi tới bên người Phương Thê.

"Phương Thê Thê, tên không tệ đâu, nhưng mà chỉ đúng là tính tình không tốt một chút."

Anh nhếch miệng hướng Phương Thê cười, nụ cười rục rịch kia có chút ch

Phương Thê vốn là muốn nói rõ ràng với Tư Mị, bọn họ không thể nào.

Nhưng bây giờ Phương Dân đứng lý ở đây, có mấy lời tự nhiên không nói ra miệng.

"Tính tình của anh cũng rất tốt sao?"

Phương Thê không khỏi thầm nói.

Lần đầu tiên gặp mặt liền người đụng còn vô lễ như vậy.

"Ha ha, thật ghi hận, lần đó tâm tình không tốt, chỉ là sau lại không phải cô còn đá tôi một cước, rất đau đó."

Tư Mị đối Phương Thê có hứng thú, cho nên cũng không che dấu chút nào.

Nói như thế nào đây?

Anh thích loại hình như cô, không thích quá khéo léo nhu nhược.

"Ai kêu anh cứ cầm tay tôi không buông."

Được rồi, ngày đó tâm tình cô cũng không tốt.

Hai người có tâm tình không tốt đụng vào nhau, vì thế có một cuộc gặp mặt tệ hại.

"Ha ha."

Phuong Dân đột nhiên xoay người, mỉm cười với bọn họ.

Chỉ là khi Phuong Thê nghe tới, cái âm thanh này cười thế nào nghe thế nào cũng không thoải mái.

Tư Mị nhìn lên nhìn xuống đánh giá Phuong Dân mấy lần, đột nhiên đưa tay kéo tay Phuong Thê bỏ chạy.

Chạy đến trước cửa vẫn không quên quay đầu lại cho Phuong Dân một nụ cười sáng lạn.

"Tam thúc, con mang cô ấy đi chơi đây, thúc nhớ nói với cha con và ông Phuong một tiếng."

"Anh dừng lại."

Phuong Thê vội vàng hô.

Lúc này cô không thể chạy loạn như vậy.

"Chúng ta hai lần trước đều như vậy, lần này như vậy có sao đâu, đợi một tý nữa cha tôi lại cầu nhau."

Tư Mị nhìn Phuong Thê nói.

Xác thực, có thể tránh những lời xấu hổ đó thì tốt.

Nhưng bây giờ Cô không thể chạy.

"Anh dừng lại, thân thể tôi không thoải mái."

Phuong Thê chỉ đành phải lấy cớ.

Lần này Tư Mị ngược lại đem Phuong Thê lời nói nghe lọt, dừng bước.

"Làm sao vậy?"

Phuong Thê lắc đầu một cái, "Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ rồi ngồi một chút."

Anh có ý đó hay không cô không biết, nhưng có mấy lời cô phải nói rõ ràng thì tốt hơn.

"Được."

Tư Mị mang theo Phuong Thê rồi đi biệt thự, trở lại trung tâm thành phố, tìm một quán ngồi xuống.

"Cái đó, chuyện thân cận của chúng ta, a không vui lòng đi."

Phuong Thê nghĩ, nếu như tìm được tiếng nói chung, chuyện liền dễ nói rồi.

"Không có, tôi rất vui lòng. Tôi thật thích cô."

Tư Mị hướng Phuong Thê cười đến rực rỡ, vốn là dung mạo vô cùng đẹp, hơn nữa có một đôi mắt xanh biếc, cả người tựa như một vật sáng rực rỡ.

Mẹ Tư Mị có một phần tư huyết thống ngoại quốc.

Cho nên dáng của Tư Mị cũng sâu sắc hơn người khác, màu sắc của ánh mắt cũng khác.

"Được rồi, tôi nói thẳng vậy, tôi có người trong lòng rồi."

Mặc dù người kia không cần cô.

Nghĩ đến Doãn Văn Trụ, tâm tình của cô lại chán nản.

Cố ý đi quên, lại phát hiện không quên được.

Trong khoảng thời gian này, cô suy nghĩ rất nhiều, cũng dần dần hiểu một ít chuyện.

Đối với Tần Tiêu Nhiên là ưa thích đi, ít nhất rất nhiều chuyện cũng có thể khống chế.

Nhưng đối với Doãn Văn Trụ tựa hồ nên nói là yêu, cho nên không kìm hãm được.

Tình yêu rất kỳ quái, có lúc yêu có lẽ chỉ vì một câu nói, một cái ánh mắt.

Cô sẽ yêu anh, có lẽ cũng bởi vì anh chạm tới phần khần cầu kia của cô.

Ấm áp và hạnh phúc.

Anh cho Cô, rồi lại thu h

"Không sao."

Tiếng nói của Tư Mị vang dội cắt đứt dòng suy nghĩ của Phuong Thê.

Anh cười vẫn như cũ rất rực rỡ, toét miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Tôi đối với bản thân rất có lòng tin, tôi chính là Tư Mị người gặp người thích."

"Tôi xem là người gặp người chán ghét thì đúng hơn."

Thấy anh bộ dáng đắc ý kia, Phuong Thê không khỏi phản bác.

"Em nói như vậy sẽ tổn thương lòng anh ."

Tư Mị mang theo vài phần vô tội nhìn Phuong Thê, cái bộ dáng kia có chút giống như chú chó nhỏ bị người vứt bỏ.

Phuong Thê ho nhẹ một tiếng, dời đi tầm mắt.

Người này thật tự nhiên, rõ ràng bọn họ chỉ là gặp qua hai lần.

"Tôi nói thật."

"Tôi cũng nói thật."

Tư Mị thu lại vẻ mặt vô tội kia, nhìn Phuong Thê nói: "Xem như không có tôi, ông cụ nhà người vẫn có thể tìm người khác cho cô đi. Vậy còn không bằng ở chung với tôi còn tốt hơn. Dù sao cô cũng không có gì tổn thất a. Còn có thể có người chơi cùng nữa. Hơn nữa người giống điều kiện tốt như tôi đây có thể kiếm đâu ra."

Phuong Thê biết, Tư Mị lời nói cũng không sai.

Coi như không phải anh, còn có những người khác.

Chẳng lẽ cô phải nói với từng người như vậy sao?

Tựa hồ đề nghị của anh không tồi.

"Anh có thể cùng tôi diễn trò?" Phuong Thê hỏi.

"Anh không phải là diễn trò, anh muốn theo đuổi em, chỉ là em có đồng ý hay không chính là một chuyện khác? Chỉ là nếu như em không đồng ý, anh cũng sẽ không ăn em, không bằng chúng ta liền thử một chút đi."

Chẳng lẽ đụng phải một người hợp khẩu vị với anh.

"Tôi sẽ không đồng ý, anh không cần phải làm như vậy?"

Nếu như có anh tới che chở, có lẽ còn có thể được một lúc thanh tịnh.

Tư Mị nhếch môi cười nói: "Không tới cuối cùng, cũng không ai biết ra sao? Nhưng anh là quân tử, sẽ không đối với em làm gì. Ông nội em bên kia, anh sẽ giúp em giải quyết. Chẳng qua nếu như anh có việc, em cũng phải giúp anh. Thế nào?"

Phuong Thê suy nghĩ một chút, lúc này mới nhẹ gật đầu, "Vậy cũng được."

Dù sao Cô sẽ không thay đổi ý nghĩ, hơn nữa có một số việc mình cũng có thể khống chế.

Có thể đáp ứng, tự nhiên cũng có thể từ chối.

"Thê Thê, anh nghĩ cha anh sẽ rất vui về."

Tư Mị gật đầu một cái nói.

Người này thật sự là quá tự nhiên đi, lại còn gọi thân thiết như thế.

"Anh cứ gọi tôi là Phương Thê đi."

Xung hô như thế, rõ ràng là ngữ điệu khác, tiếng nói khác, nhưng lại khiến cô nhớ tới anh y ở bên tai cô gọi.

Những tiếng nói nhỏ và âm thầm kia.

Cô có thể ở trước mặt người khác giả bộ như không có gì xảy ra.

Nhưng chỉ có trong lòng cô biết, cái loại đó đau lòng chưa bao giờ lui bước.

"Không tốt, như vậy quá xa lạ rồi, ông già thói nhà anh và ông nội nhà em sẽ hoài nghi. Em cũng phải nhanh thích ứng, em cũng kêu kêu đi."

Tư Mị đứng lý hợp tình nói.

Phương Thê thản nhiên cười cười, "Tôi đi về trước đây."

Trong vẻ mặt hớn hờ như vậy lại có chút khổ sở.

Nếu như đáy lòng chưa từng chịu khó khăn như vậy, có lẽ cô đã thấy người trước mắt này dễ vui đùa.

Nói cho cùng, thực tế và ước mơ luôn có chút chênh lệch.

Lúc ban đầu, đặt hình tượng người trong lòng cô như một ánh mặt trời.

Chẳng qua là cuối cùng yêu người cũng không phải.

Thích cũng không phải nói thích là có thể thích.

Có một số việc không cách nào không chế.

Cô đứng dậy rồi đi.

"Anh đưa em về."

Nhìn cô nở nụ cười có chút khổ sở, Tư Mị ngớ ngẩn mới lên tiếng nói.

Phương Thê không có

Làm như vậy, để cho bọn họ hiểu lầm cũng tốt.

"Đem tóc tôi cắt ngắn."

Doãn Văn Trụ ngồi ở trong tiệm cắt tóc, nói với người cắt tóc sau lưng.

Tóc của anh vì Phương Thê mà cắt bỏ, cô từng nói qua cô không thích, mặc dù anh đã có thói quen để tóc dài.

"Tóc đẹp vậy cắt không tiếc sao?"

Thợ cắt tóc tiếc hận mà nói.

"Cắt."

Doãn Văn Trụ chỉ nói một chữ, khí thế bức người.

Gần đây anh càng trầm mặc, ở trong mắt người ngoài thoát nhìn là thành thực, là một loại khí chất, chỉ có chính anh biết, không có cô, đột nhiên cảm thấy cuộc sống này chỉ với hai màu trắng đen.

Trước kia, anh không nghĩ tới mình có thể như vậy.

Loại cảm giác đó, so với lúc trước càng sâu.

Hạ Sơ không thấy, anh chán chường qua, uống rượu, đánh nhau, chơi gái.

Nhưng chưa từng nghĩ qua vì cô ta thủ tiết, lại vì cô mà sa đọa.

Mà bây giờ, anh nghĩ kĩ phải sống cho tốt, nghĩ giải quyết tốt tất cả, nghĩ sáng lập cuộc sống tốt hơn, như vậy mới có thể cho cô cuộc sống hạnh phúc hơn khi cô trở về.

Mặc dù rất vất vả, nhưng anh tiếp tục kiên trì

Nhớ cô, rất nhớ Cô, mấy lần cầm điện thoại muốn gọi điện cho cô, muốn nghe giọng nói của cô, nhưng cuối cùng vẫn không có.

Anh sợ mình không chế không được, sau đó kiếm cùi ba năm thiêu một giờ.

Anh không thể để cho người ngoài nhìn ra, càng không thể khiến Quý Thư biết.

Quý Thư không có tiền bằng anh, nhưng nhân mạch của Quý Thư lại rất lớn, anh cũng quen biết rất nhiều người, biết rất nhiều bí mật mà người khác không muốn cho biết .

Cho nên muốn đối phó anh ta rất khó.

Mà anh ta muốn ở trong bóng tối tổn thương một người lại rất đơn giản.

Anh không biết Quý Thư tại sao đối với anh như thế, nhưng anh lại biết Quý Thư tại sao muốn tổn thương Phương Thê.

Bởi vì muốn cho anh đau mà thôi.

Cho nên anh không thương Phương Thê nữa, Quý Thư cũng không tìm cô ấy nữa.

Cho nên anh không thể không khiến cô rời đi.

Tổn thương cô, so với cô anh còn đau hơn.

Nhưng có mấy lời, anh không thể nói, cũng không dám nói với cô.

Sợ cô bất chấp tất cả ở lại bên cạnh anh.

"Được rồi, kiểu tóc này thế nào?"

Thợ cắt tóc bên người cắt đứt dòng suy nghĩ của Doãn Văn Trụ , đứng ở phía sau hỏi anh.

Doãn Văn Trụ nhìn trong kính mình thật khác, gạt đầu một cái, sau đó trả tiền rời đi.

Thê Thê, em sẽ thích loại tạo hình này sao?

Anh chỉ muốn cô thích mà thôi.

Trở lại nhà ở với Hạ Sơ, vừa mở cửa, Hạ Sơ liền tiến lên đón, lúc nhìn thấy anh với kiểu tóc mới ngắn người, "Trụ, làm sao anh lại đem tóc cắt bỏ?"

"Giữ lại sẽ luôn khiến anh nhớ đến một chút chuyện, cắt bỏ cũng tốt. Giữa chúng ta mới bắt đầu."

Đúng vậy, mới bắt đầu, là của anh, cũng là cô, cũng không phải bọn họ cùng nhau.

Chẳng qua là bây giờ còn không thể nói ra .

Trước kia có lẽ thật sự không cố ý đi chú ý tới Hạ Sơ, chẳng qua là cảm thấy cô đủ khéo léo, hiểu được anh, khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng khi biết được diện mục thật của cô, sẽ không tự chủ đi tính.

Cũng làm cho Doãn Văn Trụ từ từ phát hiện, ba của mình cũng không sai.

Hạ Sơ có diễn kỹ rất tốt, nhưng có đôi khi vẫn là không chú ý bị lộ ra.

Người đàn bà này thật sự không như bề ngoài.

Hơn nữa cũng chậm chậm biết một chuyện.

Vì vậy cuối cùng một phần không đành lòng đối với cô cũng chầm chậm biến mất.

Thời gian bảy năm, thì ra rất nhiều thứ đều không phải là mình cho là cái dạng kia.

Có lẽ trí nhớ luôn là đem một vài chuyện điểm tô cho đẹp, đợi đến lúc phát hiện mới biết cũng không phải như vậy.

Anh đối với Hạ Sơ ấn tượng có lẽ cũng thế.

Lúc ban đầu đối với cô cũng không phải là mãnh liệt và chấp nhất như vậy, chẳng qua anh không ưa thích bị người khác cưỡng bách.

Cho nên cha anh bức bách ngược lại khiến anh quyết tâm muốn cùng Hạ Sơ ở chung một chỗ .

Khi còn trẻ, chung quy không hiểu chuyện.

Có một số việc là đúng hay sai đều là nhiều năm trước.

"Ừ, mới bắt đầu."

Hạ Sơ vốn là có chút bận tâm, nghe anh nói như vậy cũng yên tâm, gật đầu cười nói.

Chỉ là đáy lòng luôn có mấy phần mất mát.

Trong khoảng thời gian này, Doãn Văn Trữ đối với cô rất tốt, tuy nhiên lại chưa bao giờ đụng cô.

Cô có lúc có ý câu dẫn, anh rõ ràng có phản ứng, nhưng vẫn là sẽ không đụng cô.

Chẳng lẽ anh còn đang nhớ tới người đàn bà kia?

Hạ Sơ đẩy lòng cái chùng loại kia... Cảm giác nguy cơ còn không có tản đi, trừ phi anh cho cô một danh phận.

Nghĩ tới đây, Hạ Sơ lại ngênh đón, tiến sát trong ngực Doãn Văn Trữ.

"Trữ, có phải anh không thích em phải không?"

"Làm sao lại như vậy?"

Doãn Văn Trữ cười trả lời.

"Nhưng —— nhưng ——"

Hạ Sơ gương mặt thẹn thùng, "Anh đều —— không chạm vào em ——"

Coi như là lúc còn trẻ, anh ở phương diện này cũng sẽ không tiếc cô.

"Đưa ngực, anh chỉ nghĩ lần nữa bắt đầu, cho em tốt nhất, chờ chúng ta sau khi kết hôn, anh tự nhiên sẽ không để cho em thất vọng."

Doãn Văn Trữ chỉ có thể lấy cái cố như vậy.

"Trữ, anh thật sự sẽ cưới em sao? Bác trai làm sao bây giờ?"

Nghe anh nói như vậy, Hạ Sơ vội vàng hỏi tới.

"Ừ, dĩ nhiên, chờ thêm đoạn thời gian anh không bận nữa, chúng ta trước đính hôn."

Doãn Văn Trữ lên tiếng an ủi.

Anh bây giờ còn cần sự phối hợp của Hạ Sơ.

"Ừ, trữ, em thật hạnh phúc."

Hạ Sơ tựa vào trong ngực anh, nói lời dịu dàng.

"Ừ, em hạnh phúc là tốt rồi."

Doãn Văn Trữ ôm cô, sâu kín nói, lười biếng trong mang theo vài phần lúc có lúc không.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Sự sẵn sóc của Tư Mị

"Ông nội, con và ông."

Phuong Thê đứng ở bên người ông cụ Phuong nói.

Ông cụ Phuong phát tay, "Ông nội con còn chưa già đến vậy, con đi chơi với tiểu mị đi."

"Dạ, Ông nội Phuong, con sẽ dẫn Thê Thê chơi vui về."

Tư Mị ở một bên nhếch miệng, cười đến rục rờ.

Phuong Thê quay đầu lại liếc anh một cái, hơi nhức đầu.

Kể từ lúc cô đồng ý với cách của anh, lại thuận theo tự nhiên khiến người nhà của hai người hiểu lầm sau, anh lại luôn chạy đến Phuong gia.

Cô không muốn đi ra ngoài, nhưng ông nội lại rất vui về cô tình luôn đuổi cô đi.

Cô nói với Tư Mị không nên như vậy, anh không nghe lại còn nói, anh muốn theo đuổi em, nếu như không tích cực một chút, cuộc gặp mặt lần sau em sẽ quên anh mất.

Hơn nữa anh không tích cực, cha anh và ông nội Phuong sẽ hoài nghi.

Được rồi, cô không lời phản bác, nhưng có chút hối hận khi đồng ý lời đề nghị kia.

"Ừ, chơi vui về, đợi lát nữa trở về đây ăn cơm."

Ông cụ Phuong cười nói.

Ông cụ Phuong rất ưa thích Tư Mị, có lẽ người như Tư Mị luôn nở nụ cười rục rờ trên môi sẽ có nhiều người thích đi.

Mặc dù đối với cha mình luôn ba hoa, nhưng Tư Mị đối với trường bối rất tôn trọng.

"Dạ, con và Thê Thê mua thức ăn mà ông nội thích về."

Tư Mị cười đến càng thêm rục rờ, đến cuối cùng ngay cả họ cũng tiết kiệm, trực tiếp kêu ông nội.

Tự quen thuộc chính là tự quen thuộc.

Chỉ là một tên là phải vui lòng, một bị làm cho vui lòng, Phuong Thê cũng không thể nói gì hơn.

"Ừ, tốt, đi nhanh một chút đi."

Ông cụ Phuong lại phát phát tay.

Thích Tư Mị là một nguyên nhân, còn có một cái nguyên nhân khác chính là trong mắt người ngoài, Tư Mị không học vấn không nghề nghiệp.

Người như vậy đối với bọn họ không tạo thành uyhiếp, tự nhiên bọn họ sẽ càng thêm an tâm.

Nhưng ông tự nhận mình nhìn người rất chính xác.

Mặc dù Tư Mị ngoài mặt là bộ dáng ca lơ phát phơ, nhưng thật sự nghiêm túc lên, tuyệt sẽ không so với người khác kém.

Chờ thời cơ chín muồi rồi, ông sẽ tự mình đi bồi dưỡng anh.

Phuong Thê bắt đầu đi, chỉ có thể ra ngoài với Tư Mị.

"Mỗi ngày anh đều như vậy, không ngán sao?"

Phuong Thê nói lời không tốt.

Cô cũng không phải không thích náo nhiệt, có lẽ ở thời gian sớm nhất, cô rất thích náo nhiệt và vui đùa.

Nhưng bây giờ có lẽ không còn tâm tình đó, có lẽ là người cũng không đúng, cũng có lẽ là lạnh nhạt quen cũng liền quên lúc trước phần thích

Tóm lại, cô thật sự không muốn mỗi ngày đi chơi với Tư Mị.

Đúng vậy, là chơi.

Tư Mị là một người lớn rồi, lại có lúc tính tình như trẻ con.

Được rồi, khuôn mặt cô nhìn như một học sinh, mà Tư Mị lại trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, hai người cho dù chui vào đồng học sinh, người ta cũng sẽ không hoài nghi gì.

Nhưng Phương Thê lại không có tâm tình đó.

Người khác đều ở đây cười, nhưng phần náo nhiệt kia không thuộc về cô, cảm giác này rất quái dị.

Giống như mình và quanh mình tất cả đều không hợp nhau.

"Thê Thê, em nói gì thế, anh sẽ đau lòng. Em thật sự không thích thấy anh đến vậy sao?"

Tư Mị mím mím môi, có chút vô tội nói.

Trừ ngày đó mặc toàn thân âu phục, bây giờ anh lại đổi về quần áo thoải mái, mái tóc dài hơn vai, con ngươi khê ửng ửng ánh sáng xanh, còn có vẻ mặt như con chó nhỏ.

"Em ——"

Phương Thê dừng một chút, mới nói: "Em không có tâm tình này."

Cùng Tư Mị chung sống nhiều ngày, Phương Thê cũng biết anh cũng không phải như cô suy nghĩ.

Hơn nữa ở rất nhiều chỗ còn biết săn sóc mình.

Nhưng bây giờ cô thật sự không tâm tình vui đùa.

Mỗi ngày đều giả bộ vui vẻ cũng rất mệt mỏi

Bởi vì đối với anh hiểu biết, cho nên Phương Thê định nói thẳng.

"Tâm tình không tốt ở nhà sẽ chỉ buồn bực thêm."

Tư Mị một thanh kéo tay Phương Thê qua nói: "Hôm nay dẫn em đi một nơi, tâm tình của em sẽ tốt hơn."

Anh thật ra thì nhìn thấu tâm tình của cô không tốt, bởi vì trong mắt cô luôn che phủ một tầng u buồn.

Cho nên anh mới muốn dẫn cô tới những nơi náo nhiệt.

"Tư Mị."

Phương Thê có chút bất đắc dĩ kêu một tiếng.

Có nhiều chỗ, anh cũng rất bá đạo.

"Thật đó, không lừa em đâu, liền tin anh một lần thôi."

Tư Mị quay đầu lại, nhếch miệng mỉm cười với Cô.

"Nếu như mà em không vui, vậy không cho anh ngày mai tới tìm em."

Phương Thê suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

"Hi hi, nếu như em không vui vẻ, vậy đương nhiên anh không cần tiếp tục cố gắng nữa, cho nên nếu em muốn ngày mai anh không tới tìm em, em hãy mở tâm lòng ra một chút."

Tư Mị lại nói những lời tương phản.

Phương Thê bất đắc dĩ, nhưng đáy lòng lại hơn mấy phần hiểu rõ.

Thì ra là anh cũng biết.

Tư Mị mang theo Phương Thê đi tới một quán hải dương.

"Hải dương quán?"

Nói đi nói lại, chẳng lẽ là anh đem cô tới xem sinh vật biển sao?

Cô không hiểu, ngắm sinh vật biển tâm tình sẽ thay đổi tốt hơn sao?

Nếu như có thể, cô cũng không muốn khổ sở, nhưng không chế không được.

"Ừ, chỉ là em đi theo anh thì biết."

Tư Mị lại lôi kéo Phương Thê một đường đi về phía trước, đi thẳng đến một gian phòng đặt biệt.

Gian phòng không lớn, nhưng ngẩng đầu có thể thấy một mảnh xanh thẳm của biển cả, bên trong cũng không có bất kỳ sinh vật biển nào.

Phương Thê vẫn không hiểu.

Mặc dù ở chung quanh chỗ này đều là thủy tinh như đặt mình vào biển cả, cảm giác cũng không sai, nhưng không thể nói đặc biệt.

Mà lúc này đây, đèn trong phòng đột nhiên lại tắt đi.

Chỉ còn lại ánh sáng thăm thẳm từ biển cả tỏa ra bốn phía.

Mà một khắc sau, một đạo ánh sáng hiện lên, lấy nước biển vì màn, phía trên có rất nhiều sao, đều phát sáng, thật sự rất đẹp.

Đây là một bộ thiết bị chiếu ra sao sáng.

"Đáy biển ánh sao sáng."

Tư Mị đi tới bên người Phương Thê, cười nói: "Em xem những ngôi sao đều quy tụ trong vũ trụ này, chúng ta nhỏ bé cỡ nào, cho nên phần phiến não kia của em càng nhỏ, không bằng cứ như vậy quên thôi."

Nói xong, Tư Mị có chút xấu hổ.

Anh thật sự chưa từng nói qua những lời an ủi người khác.

Ánh sáng xanh của nước biển, lại tản ra ánh sáng trắng của những ngôi sao, hai loại ánh sáng đan chung một chỗ, lại thật sự giống như bầu trời kia.

Phương Thê ngẩng đầu, đưa tay, xuyên thấu qua khe hở nhìn một mảnh cảnh đẹp kia.

Tư Mị lời nói truyền đến, khiến cô cảm động hơn.

Thật ra thì cô là người có lúc rất lãnh đạm, bây giờ tâm tình không tốt, đối với Tư Mị càng không nhiệt tình.

Nhưng cô chợt hiểu.

Thì ra là những ngày này, không phải chính anh muốn chơi, mà chỉ muốn khiến cô vui vẻ hơn.

Nghiêng đầu, nhìn cái người bên cạnh, Phương Thê nói: "Cám ơn anh, tâm tình của em tốt hơn rồi."

Mặc dù đáy lòng cái loại khổ sở đó vẫn còn.

Thật ra thì cô cũng biết, con người khi còn sống vốn là rất ngắn ngủi, nên trôi qua vui vẻ liền vui vẻ một chút.

Nhưng không có cách nào không chế.

Nếu như thuộc về mình cái kia một phần hạnh phúc đã rời đi, vậy thì làm sao lại vui vẻ?

"Thê Thê, có phải bởi vì em không muốn nhìn thấy anh vào ngày mai, cho nên mới có ý nói như vậy?"

Tư Mị mở miệng, làm như cười giỡn, vừa tựa như thật oán trách.

Nghe giọng anh như vậy, Phương Thê cuối cùng đã nở nụ cười, "Không phải, bây giờ tâm tình em thật sự tốt hơn nhiều."

Thật ra thì rất lâu, Tư Mị rất tốt để đùa giỡn, luôn có thể khiến người khác bật cười.

Không phải lỗi của anh, là do cô làm thế nào cũng vui không nổi.

"Anh đã nói rồi, em thấy được cái này nhất định sẽ vui vẻ."

Nghe vậy, Tư Mị lại dẫn mấy phần đặc ý nói.

"Được rồi, anh lợi hại."

Phuong Thê không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người với người chung đụng có lẽ thật sự rất kỳ diệu.

Ít nhất ở lúc ban đầu, cô đã từng ghét qua Doãn Văn Trụ, cũng không ưa thích Tư Mị.

Nhưng chung đụng lâu rồi, lại biết cái tốt của bọn họ.

Phuong Thê không biết, nếu như không yêu Doãn Văn Trụ và gặp gỡ Tư Mị sẽ lại ra sao?

Cô chỉ biết cô bây giờ không có năng lực đi yêu người khác nữa.

"Có phải cảm thấy anh rất tốt không? Thế nào muốn chấp nhận anh sao?"

Tư Mị càng lại gần vài phần, lời nói như giả như thật.

"Được rồi, vậy hôm nay em mời anh ăn cơm vậy."

Phuong Thê không trả lời vấn đề của Tư Mị, cũng là dùng một loại khác phương pháp

Tư Mị không hỏi nữa, cười nói: "Hừ, vậy anh muốn ăn ngon."

Trên đời này không có vừa thấy đã yêu.

Ít nhất anh đối với Cô cũng không phải là vừa thấy đã yêu.

Lúc ban đầu gặp, tâm tình không tốt, nhìn cô như bộ dáng như một chú mèo hoang, chỉ là muốn trêu chọc cô.

Sau đó bị cô bóp cánh tay, còn bị đá một cước, khi đó thật sự có ý tưởng nếu gặp được cô lần nữa sẽ dạy dỗ cô một tý.

Sau lại dần dần quên đi, gặp gỡ lần nữa nắm tay cô chạy, chỉ là một loại cố ý trả thù.

Cũng là cảm thấy chơi thật vui.

Ở những thành phố khác nhau, lại có thể gặp được hai lần.

Khi đó, anh thật sự không nghĩ rằng sẽ gặp lại lần thứ ba.

Đối với cô có chút hứng thú, nhưng không có để tâm.

Chỉ xem cô như một người đặc biệt hơn so với những người xa lạ khác mà thôi.

Nhưng bọn họ gặp nhau, lại ở từng thành phố khác nhau, cuối cùng lại trở thành đối tượng xem mắt của nhau.

Anh nói thích cô, lúc ban đầu cũng là cố ý.

Luôn muốn trêu chọc cô, cũng cảm thấy loại như cô rất hợp khẩu vị của mình, ở chung một chỗ đỡ hơn ở với cha mình cứ càu nhàu tốt hơn.

Thế nhưng ở thời gian gần nhau này, mới biết rất nhiều trước kia chưa bao giờ thấy qua

Cô cười từ từ nhuộm dần không tới đáy mắt, cặp mắt kia lộ ra một cổ nhàn nhạt ưu thương.

Có lúc rõ ràng đang nhìn mình, nhưng mình lại không biết lòng cô đang ở đâu.

Bây giờ, anh cũng nói không rõ cảm giác mình lúc này đối với cô, chỉ một lòng muốn cô vui hơn.

Anh cảm thấy, Cô không nên an tĩnh lạnh nhạt như thế, mà nên như lúc gặp mặt lần đầu đáng vẻ như chú mèo hoang, sẽ giương nanh múa vuốt.

"Được rồi, anh muốn ăn ở đâu đều được."

Phuong Thê gật đầu một cái nói.

Một bữa cơm tuy nói không phải thứ tốt gì, nhưng ít nhất có thể hồi báo một ít phần tâm của anh.

"Là em nói đó, vậy đi thôi."

Tư Mị lại kéo tay Phuong Thê, hùng hù đi ra ngoài.

Vừa bắt đầu, Phuong Thê luôn là kháng nghị, tuy nhiên lại chưa bao giờ được anh đồng ý.

Đến cuối cùng, Cô cũng liền thỏa hiệp.

Chỉ là nắm tay mà thôi.

Anh thực hiện được những gì mình nói, cũng sẽ không đối với cô làm gì quá đáng.

Tư Mị mang cô tới một quán hải sản có danh tiếng.

Phuong Thê nhưng có chút lùi bước.

Cô bản thân đối với hải sản cũng có chút dị ứng, bây giờ có con, cảm thấy người được những mùi đó thật khó chịu.

Nhưng cô đã đáp ứng anh, cũng không muốn quết hăng hái của anh.

Vì vậy cũng không nói gì.

Hai người chọn một căn phòng riêng, Phuong Thê đem thực đơn đưa cho Tư Mị.

Tư Mị gọi mấy món, ngừng đầu hỏi Phuong Thê, "Em muốn ăn cái gì?"

Phuong Thê lắc đầu một cái, "Nếu là mời, anh làm chủ đi."

Thật ra thì nơi này sợ là không có gì cho cô ăn rồi.

"Ừ, vậy anh làm chủ vậy."

Tư Mị gật đầu một cái, gọi một ít món đặc sản của quán.

Vốn hôm nay, anh định mang cô tới nơi này ném thư, bây giờ vừa lúc.

Đồ ăn nơi này rất nổi tiếng, phục vụ cũng không kém, cũng sẽ không cho khách chờ quá lâu.

Rất nhanh, món ăn liền lên tới.

Thật ra thì những món ăn nơi này nhìn rất hấp dẫn, chẳng qua là bản thân Phuong Thê đối với hải sản có chút bài xích.

Người thấy những mùi đó, Cô vẫn cảm thấy có chút buồn nôn.

Vốn là, bây giờ chính là lúc có phản ứng lợi hại nhất.

Chỉ vì cô luôn thận trọng.

Cô còn chưa có quyết định kế tiếp nên làm sao, nhưng ít ra bây giờ bụng còn không nhìn ra, Cô cũng không muốn để cho người khác biết.

Có lẽ chờ thêm một thời gian, Cô sẽ rời đi Phuong gia cũng không chừng.

"Tư Mị, em tới phòng vệ sinh tý."

Phuong Thê nói một tiếng với Tư Mị, liền đứng dậy ra khỏi căn phòng, hướng phòng vệ sinh đi tới.

Đi tới phòng rửa tay bên kia, lại phát hiện một đôi nam nữ đang ôm hôn, tựa hồ căn bản không để ý đây là nơi công cộng và là ban ngày ban mặt.

Mà quan trọng nhất là một người trong này cô còn biết.

Là Phuong Dận.

Cô gái rất mê hoặc lãng lợ, giống như là đối tượng xì căng đan lúc này của Phuong Dận, tựa hồ là một sao có chút danh tiếng.

Bọn họ nhiệt tình hôn, Phương Thê cũng làm như không thấy Phương Dận, vội vã từ bên cạnh anh đi qua.

Cô nghĩ, anh cũng sẽ không chú ý những người bên cạnh đi.

Vào phòng vệ sinh, cô liền chui vào một bồn cầu nôn mửa .

Loại cảm giác này rất khó chịu.

Nhưng nghĩ đến trong bụng có một sinh mạng nhỏ, loại tâm tình này lại có chút kỳ diệu.

Đợi đến cô kiềm nén lại buồn nôn, lúc đi ra, lại thấy Phương Dận trước cửa bồn rửa tay phòng vệ sinh.

"Cháu thật sự mang thai."

Anh liếc cô một cái, trong ánh mắt tràn đầy tà khí.

Anh ta rãnh rồi vậy sao

Nhất định để ý cô mang thai thật không.

Hơn nữa nơi này là toilet nữ, anh ta lại vẫn ở chỗ này nhân nhả tự đắc, cũng không sợ bị người làm thành sắc lang sao?

"Cháu đối với hải sản dị ứng mà thôi."

Phương Thê quyết định dù thế nào cũng không thừa nhận.

"Nếu dị ứng, thì tại sao tới nơi này?"

Phương Dận nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen hỏi.

"Tur Mị muốn đến, không muốn quét đi hứng của anh ấy."

Lúc này Phương Thê cảm thấy sự tồn tại của Tur Mị không sai, ít nhất có thể lấy ra chặn miệng Phương Dận lại.

"À, thế nào? Thật coi trọng người ta?"

Phương Dận cười như không cười hỏi.

Phương Thê cảm thấy Phương Dận người này thật sự khó nắm bắt, anh vô tình hay cố ý đặc biệt chú ý này, đều khiến người khác cảm thấy khác thường sợ hãi.

Cô thật sự không muốn cùng anh ta có nhữnhà họ Âu thiệp.

Nhưng cố tình luôn gặp phải.

Đoạn thời gian trước, anh có lúc còn có thể chen vào cô với Tur Mị, nói muốn cùng đi vui đùa một chút.

Thời gian đó, Phương Thê cảm thấy là quãng thời gian chịu đựng khó khăn nhất.

Ở chung một chỗ với Tur Mị, ít nhất rất dễ

Thế nhưng cá nhân, khí thế quá mạnh mẽ, vô hình trung khiến cô cảm thấy áp lực.

Phương Thê cũng là người từng trải trên thương trường, tự nhiên cũng nhìn thấu một chút người giàu có.

Đơn giản nhất là thân phận lúc này của cô có uy hiếp đến bọn họ, cho nên ——

Nghĩ tới đây, Phương Thê không khỏi cá kinh.

Nếu là như vậy, ban đầu cha của cô ——

Nhưng cô lại không dám nghĩ tiếp nữa, tự nói với mình sẽ không.

Đây chính là một cái mạng, chẳng lẽ bọn họ thật sự dám làm chuyện phát rò này sao?

Tuy rằng là an ủi mình như thế, đáy lòng lại nhin không được run lên.

Càng không muốn ở chung một chỗ với cái người trên danh nghĩa tam thúc này.

Càng không muốn người hiểu lầm gì.

Nghĩ đến đây, Phuong Thê nhanh chóng rửa tay, sau đó đi qua bên người Phuong Dận, cũng không nhớ phải trả lời cái vấn đề kia.

Cô bị ý tưởng của chính mình kinh đến.

Nhớ tới lúc ban đầu cô xem tý bị người bắn chết, đáy lòng kia phần bất an càng gia tăng.

Ban đầu Doãn Văn Trụ điều tra được tư liệu của cha mẹ cô, vậy có thể tra một ít chuyện khác không?

Nếu có, anh lại vì sao không nói cho cô?

Đối với Phuong Thê làm như không nhìn thấy mình, mặt Phuong Dận không khỏi đen đi, đưa tay liền kéo Phuong Thê lại.

"Thế nào? Sợ tôi vậy sao?"

Chứng kiến tới khuôn mặt tái nhợt của Phuong Thê sau, anh tà khí hỏi.

"Tam thúc, Tư Mị vẫn còn chờ cháu."

Phuong Thê ở đáy lòng hít một hơi thật sâu, mới trấn định nói.

Phuong Dận không có buông tay, cũng là nhích tới gần cô mấy phần, ở bên tai Cô nói: "Xem ra, cháu thật sự coi trọng tiểu từ kia rồi."

Trong giọng nói của anh mang theo vài phần mập mờ, khoảng cách như vậy càng làm cho Phuong Thê cảm thấy uy hiếp.

Trong ba người, còn lại hai người kia mặc dù bức người, nhưng cũng sẽ không nhiều tiếp xúc, chỉ có người ở trước mắt này, tựa hồ cố ý dính tới bên người cô.

Phuong Thê muốn mở miệng nói gì đó.

Cửa đột nhiên lại mở ra.

"Này dưới ban ngày ban mặt, càng ngày càng đòi phong bại tục rồi."

Một người đàn bà hơi mập xem thường nói, cũng đang nhìn thấy dung mạo của Phuong Dận sau lập tức biến chuyển thái độ, cười nói: "Tam Thiếu, ngài làm sao lại ở nơi này? Có phải đi nhầm không?"

Phuong Dận tà khí cười một tiếng, đưa tay ôm nhẹ eo Phuong Thê, "Cô ấy có chút không thoải mái, tôi mang cô ấy tới mà thôi."

Người đàn bà kia quan sát Phuong Thê một cái, hiểu rõ cười cười, "Tam Thiếu thật thân thiết."

Mọi thứ ban đầu cứ như vậy đi qua, nhưng cố tình cửa lại tới một người đàn bà.

Chính là người đàn bà xinh đẹp mới vừa rồi cùng Phuong Dận ở bên ngoài ôm hôn.

Cô chu đôi môi đỏ tươi, "Dận, anh ném em ra chỉ vì người đàn bà này sao?"

Ánh mắt của cô ta quét qua Phuong Thê, mang theo chút địch ý.

Phuong Thê cảm thấy đau cả đầu, thế nào bị đương thành quân xanh rồi hả ?

Cái này Phuong Dận đến cùng muốn làm cái gì?

Cô đưa tay muốn đẩy Phuong Dận ra, nhưng Phuong Dận cố tình không buông tay.

Anh cúi đầu, ở bên tai Cô khẽ cười nói: "Cháu gái ngoan, giúp Tam thúc chuyện, người đàn bà này Tam thúc không thích, cho nên cháu hiểu không."

Ngụ ý chính là muốn cô giả bộ làm bạn gái mới của anh ta.

Anh ta như vậy, dưới ánh mắt của người khác, anh chính là đang cùng cô nói lời tâm tình.

Trong ánh mắt của cô kia địch ý càng sâu.

Phuong Thê cảm giác mình thật là xui xẻo, hơn nữa bọn họ có thể chú ý một chút nơi này không.

Đây là nhà vệ sinh nữ, là lúc trình diễn loại này cầu huyết tiết mực sao?

Quả thật không giải thích được.

Nếu như không phải cô đang mang thai, không thể làm vận động mạnh, Cô nhất định sẽ ném người đàn ông này ra ngoài.

"Mặt Nhi, chúng ta kết thúc đi."

Phuong Dân cười, vẫn như cũ, lại nói lời vô tình.

"Chính là vì người đàn bà này sao?"

Cái cô gái bị kêu là Mặt Nhi tức giận đi tới trước mặt bọn họ, đưa tay liền muốn đánh Phuong Thê.

Phuong Thê tự nhiên sẽ không mặc cho cô ta làm thành nơi trút giận, đang muốn bắt được tay cô ta, tuy nhiên lại có người sớm cô một bước.

Tư Mị hướng Phuong Dân cười cười, "Tam thúc, thúc thật là xấu, muốn tìm người diễn làm bạn gái thúc cũng không nên tìm cháu gái mình chứ. Thê Thê còn nhỏ như vậy, với thúc không xứng. Cùng cháu mới xứng chứ."

Vốn là Tư Mị thoát nhìn liền còn hơi nhỏ, hơn nữa vẻ mặt này và lời nói này, ngược lại thật sự có mấy phần chuyện như vậy.

Phuong Thê so với trước gầy hơn, cái loại cảm giác mảnh khảnh thanh thuần càng hiện rõ.

Mà Phuong Dân lại mặc âu phục giày da, hai người đứng chung một chỗ xác thực có chút không hợp nhau.

"Tam thúc, thật xin lỗi nha..., người đàn bà của thúc tự mình giải quyết đi."

Phuong Thê nhân cơ hội theo lời nói của Tư Mị, khi nói chuyện còn mang theo vài phần dí dỏm, thoát nhìn liền thật sự giống như một học sinh.

Tư Mị kéo Phuong Thê qua, lại nói với Phuong Dân: "Tam thúc, chúng ta đi, thúc từ từ chơi."

Phuong Dân đứng ở bên đó, hướng Phuong Thê nhìn một cái, ánh mắt ý vị sâu xa.

Phuong Thê nghĩ đến mới vừa rồi ý tưởng, tâm lại lạnh mấy phần, vội vàng đi với Tư Mị.

Về phần Phuong Dân sẽ đối phó người đàn bà kia thế nào, vậy thì không liên quan đến việc của

Hơn nữa Cô cảm thấy Phuong Dân căn bản là có ý làm như vậy, anh từng có nhiều người đàn bà như vậy, chẳng lẽ muốn cùng một người đàn bà chia tay còn cần tìm người khác giúp một tay?

Vậy cũng quá kém đi.

"Ha ha, Tam thúc của em có thể rất tức giận không?"

Tư Mị đối với Phuong Dân thỉnh thoảng nhúng tay vào giữa bọn họ rất có ý kiến, cho nên mới vừa rồi chính là cố ý.

Mặc dù anh ta chỉ lớn hơn anh ba tuổi mà thôi.

"Ý tứ của anh khá tốt, cũng từng tuổi này còn giả bộ nai tơ."

Phuong Thê nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi, cũng cảm thấy có chút chơi thật vui, ít nhất có thể khiến người kia tức chết, thật không tệ.

"Đó là chúng ta có tư cách, người ta hâm mộ không đến. Em nói chúng ta đi giả mạo học sinh, người nào sẽ hoài nghi đây?"

Tư Mị đắc ý hơn, vừa cười nói: "Anh nói Thê Thê, em xem chúng ta thật ra thì rất xứng đôi, có đúng không?"

Phuong Thê vừa định trả lời, điện thoại di động trong túi lại vang lên.

Cô cầm điện thoại lên, lúc thấy số kia, nhịp tim đều ở trong nháy mắt đó ngưng lại.

Mặc dù đã sớm xóa số Doãn Văn Trụ.

Nhưng một chuỗi con số đã khắc vào tim cô, làm thế nào cũng không quên được.

Anh, làm sao lại gọi cho cô?

Cô tự nói với mình đừng bắt máy, đừng bắt

Nhưng cuối cùng vẫn là nhấn nút trả lời.

Nhưng cô làm trán định mà nói: "Này, cô là vị kia?"

Cô không muốn làm cho anh biết cô còn nhớ đến anh, thậm chí ngay cả số điện thoại cũng còn nhớ.

Chẳng qua bên trong truyền tới không phải là tiếng của Doãn Văn Trụ, mà là Quý Thư .

"Phuong Thê sao? Nói cho chị biết một chuyện, Doãn Văn Trụ muốn đính hôn với Hạ Sơ."

Nghe vậy, Phuong Thê cũng không kịp nghe Quý Thư nói gì nữa, điện thoại di động liền từ trong tay chảy xuống, rơi trên đất.

Anh muốn đính hôn?

Đáy lòng Phuong Thê không ngừng quanh quẩn những lời này.

Tâm không tự chủ thấy đau.

Vốn cho là mình đã đau đến có chút chết lặng, bây giờ mới biết thì ra không phải.

Mình đúng là vẫn còn đề ý như vậy.

"Thê Thê? Em làm sao vậy?"

Nhìn mặt Phuong Thê đột nhiên trở nên tái nhợt, Tư Mị không khỏi hỏi.

Phuong Thê lắc đầu một cái, xoay người chạy ra ngoài cửa, ngay cả điện thoại rơi trên đất cũng không nhặt tới.

Thật khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Cô rất sợ, mình sẽ nhìn không được sẽ rơi lệ đầy

Tư Mị nhặt chiếc điện thoại lên, nhìn máy còn chưa ngắt kết nối, liền lên tiếng nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Đợi đến nghe xong lời nói của người kia..., anh mới chạy như điên đuổi theo.

Đây chính là lý do cô đau lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đau lòng, sinh non

Phuong Thê vốn cho rằng mình đã tôi luyện những gì trải qua nhiều năm, đã có thể học được bình tĩnh mà đối diện tất cả.

Cô cho rằng tình cảm trong lòng không cách nào khống chế, nhưng ít nhất ngoài mặt còn có thể ngụy trang.

Nhưng thì ra là không phải.

Có ít thứ không cách nào có thể che giấu, có chút tâm tình không cách nào khống chế.

Mới vừa rồi trong nháy mắt nghe được tin tức kia, tựa hồ tất cả cảm giác cũng cách xa, cảm thấy trong ý thức chỉ còn lại có một câu nói kia.

Sau đó tất cả tình cảm lại cuốn tới.

Không muốn bị người thấy, cho nên lựa chọn thoát đi.

Cô chẳng qua cũng chỉ học được kiên cường mà thôi, cũng không phải chân chính có thể cười nhạo đối mặt với tất cả.

"Phuong Thê."

Tiếng gọi của Tư Mị ở phía sau vang lên, Phuong Thê muốn thoát đi, nhưng kết quả vẫn bị anh kéo tay

Cô lắc đầu, không muốn anh thấy được khuôn mặt đầy nước mắt mà cô không thể kiềm lại được.

"Em không sao."

Hít một hơi thật sâu, Phương Thê mới mở miệng nói.

Không muốn bị người khác nhìn thấy một mặt mềm yếu của mình.

"Cái này là cái gì?"

Tư Mị nhanh chóng đi tới trước mặt cô, đưa tay lau đi một giọt lệ còn trên khóe mắt cô.

"Mắt em bị đau, cho nên ——"

Phương Thê lấy cớ, nhưng còn chưa nói xong đã bị Tư Mị cắt đứt.

"Anh biết rồi, anh ta sắp đính hôn đúng không?"

Anh không phải muốn thương tổn cô, chỉ muốn cô phải nhìn nhận tất cả mà thôi.

Không muốn nhìn thấy cô rõ ràng rất đau lòng, nhưng vẫn liều mạng xem như không có gì.

Cũng không biết là không muốn cho anh thấy mặt mềm yếu của mình, hay chẳng qua là vì muốn thuyết phục bản thân mình.

Nếu như có thể, anh tình nguyện cô náo loạn khóc thật lớn, ít nhất có thể giao tất cả cảm xúc trong tim phát tiết ra.

Cô làm bộ kiên cường, khiến anh cảm thấy thực đau lòng.

Nghe vậy, Phương Thê không tự chủ lùi về phía sau mấy bước.

Mới vừa rồi một khắc kia, cô thậm chí chỉ muốn lừa mình xem như nghe nhầm, nhưng bây giờ lại còn có lừa mình dối người nữa?

"Chẳng qua là có chút cảm khái mà thôi, em thật sự không sao."

Phương Thê đưa tay lau khô nước mắt trên mặt, nở nụ cười với Tư Mị.

Thì ra là sau khi hết khiếp sợ, cô vẫn có thể khống chế tâm tình của mình.

Chẳng qua là vừa dứt lời, người đã bị Tư Mị ôm vào trong ngực.

"Tư Mị, anh ——"

Phương Thê liền giật mình, đưa tay muốn đẩy anh ra.

Ngực của anh cũng rất ấm áp, lại không giống với mùi vị của Doãn Văn Trạ.

"Đề anh ôm em một tý đi."

Tư Mị nói gần như giả vờ vô lại, đẩy lòng lại là đau lòng.

Không muốn nhìn thấy cô gượng cười.

Nếu như cô không muốn cho anh thấy những giọt nước mắt của mình, như vậy anh cũng không nhìn.

Cho nên ôm cô, cô cũng không hi vọng người qua đường nhìn thấy cô.

Cũng có lẽ là thật sự muốn ôm cô.

Ai biết được.

"Anh buông tay."

Ấm áp như thế, khiến Phương Thê không biết làm sao.

Rõ ràng dùng sức đẩy anh ra, nhưng anh lại không nhúc nhích tí nà

Nếu nói về sức, dường như đàn ông trời sinh đã chiếm ưu thế.

Cũng có lẽ sau một đoạn thời gian ở chung, cô không cách nào đi tổn thương anh.

"Không buông."

Tư Mị vẫn nói lời vô lại.

"Không buông nữa em sẽ đánh anh."

Gặp Doãn Văn Trụ và Quý Thu, cô không phải là đối thủ, nhưng đối với Tư Mị, cô vẫn có thể.

"Em đánh anh, anh cũng không buông."

Cần gì chứ?

Hãy để bản thân mình mềm yếu một lần đi, cần gì phải một người gánh chịu?

Vẫn là nói anh không đáng tin như vậy?

Xem như chỉ là bạn bè, cũng có thể mượn bả vai cho cô dựa.

Phương Thê thờ dài một cái, cuối cùng không giãy giụa nữa, mặc cho anh ôm Cô.

Thật ra thì cô hiểu tâm lòng kia.

Trong đoạn thời gian ở chung này, anh luôn lơ đãng săn sóc người khác.

Tâm tình khổng chế không được, phần làm bộ kiên cường kia vốn là rất yếu ớt.

Vì vậy ở trên đường người tới người đi, ở trong ngực Tư Mị, ở nơi người khác không nhìn thấy, yên lặng rơi lệ, lặng lẽ đau lòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cảm xúc của ổn định lại, Tư Mị mới buông cô ra.

Sau một khắc, anh móc điện thoại ra, bấm một dãy số.

"Ông nội Phương là con."

"Hôm nay con với Phương Thê sẽ không về, chúng con muốn đi du lịch mấy ngày."

"Ừ, nhớ chăm sóc bản thân mình."

"Được, con sẽ chăm sóc Thê Thê, ông nội yên tâm đi."

Chờ cúp máy, anh mới nói với Phương Thê: "Đi thôi."

"Đi nơi nào?"

Phương Thê có chút mơ hồ.

"Nếu như không muốn mình hối hận, ít nhất lại đi tranh thủ một lần nữa. Hoặc là gương vỡ lại lành, hoặc là khiến mình hoàn toàn chết tâm. Tổng so với ở nơi này do dự và rối rắm tốt hơn."

Tư Mị đưa tay về phía Phương Thê, "Đi thôi, anh cùng đi với em."

Nếu như bọn họ tốt lại, như vậy anh sẽ chỉ cho rằng mình làm được một việc thiện.

Nếu như không thể, vậy thì lâu dài đau không bằng đau ngắn tốt hơn, để cho cô hoàn toàn tỉnh ngộ cũng tốt.

Có lẽ sẽ khó khăn, nhưng tổng so với khổ sở vẫn tốt hơn.

Nghe lời nói của Tư Mị, Phương Thê sững sờ.

Lại đi tranh thủ một lần nữa?

Mình chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng trong tiềm thức, cô không phải không thừa nhận mình còn đối với Doãn Văn Trụ ôm một phần ảo tưởng.

Nghĩ tới anh tổng sẽ quay lại đón cô.

Cho nên khi nghe được tin anh đính hôn với Hạ Sơ, cảm xúc mới lớn như vậy.

Nhưng thật sự muốn đi sao?

Đi giải quyết hoàn toàn chuyện này.

Có lẽ có thể sẽ với anh ở cùng nhau, hay có lẽ cho bản thân hoàn toàn hết hi vọng nữa?

Có lẽ cách này mới tốt nhất đi.

Người luôn phải nhìn về phía trước, không thể dậm chân tại chỗ nữa, hãy để cô lấy lại phần... Dừng khí kia, dừng cảm tiến tới thôi.

Phương Thê cảm thấy lòng mình đã nghĩ thoáng hơn, tay đặt lên tay Tư Mị, "Cảm ơn anh, Tư Mị."

"Muốn đi sao?"

Tư Mị cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Em muốn đi."

Phương Thê gật đầu một cái nói.

Dừng cảm tranh thủ vật mình muốn cũng không sai, nếu như không tranh được, vậy thì buông tha đi.

"Ừ, anh đi cùng em."

Vì vậy Tư Mị mang theo Phương Thê rời đi thành phố A, lại đi Thành phố H.

==

Việc đính hôn của Tổng giám đốc đương nhiệm tập đoàn Doãn Văn - Doãn Văn Trụ tự nhiên sẽ bị rất nhiều người chú ý.

Chẳng qua chỉ là bữa tiệc đính hôn, Doãn Văn Thận - tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Doãn văn lại không tham dự.

Chuyện này liền khiến nhiều người hoài nghi.

Có người nói Doãn Văn Thận chẳng qua chỉ là thân thể không thoải mái, cho nên mới không tham dự.

Có người nói Doãn Văn Thận không thích cô dâu này, cho nên căn bản không tính tham dự.

Nhưng mặc kệ chân tướng ra sao, mọi người cũng chỉ có thể suy đoán trong lòng.

Đính hôn, thật ra thì không luật pháp gì ràng buộc, chẳng qua là một hình thức mà thôi.

Chỉ vì muốn Hạ Sơ yên tâm, cũng muốn Quý Thư yên tâm. Nên Doãn Văn Trụ mới đi đến bước này.

Bây giờ, chuyện của tập đoàn Doãn văn, anh đã bắt đầu từng bước ra tay, chỉ cần Quý Thư không đem lực chú ý đặt ở bên kia, vậy thì anh có mười phần nắm chắc.

"Trụ."

Người bên người nhẹ giọng gọi, Doãn Văn Trụ mới thu hồi tầm mắt, khoe miệng khẽ nhếch, đó là cười, cũng không mang theo sự thật lòng nào.

Lúc Doãn Văn Trụ tóc dài rất mê hoặc lẫn lộn, khiến người khác cảm thấy một loại khí chất yêu nghiệt, hơn nữa phần lười nhác kia, càng thêm đầu độc lòng người.

Cắt bỏ tóc, ít đi mấy phần xinh đẹp, lại nhiều hơn mấy phần trầm ổn.

Cũng có thể bởi vì nội tâm xảy ra sự biến hóa, nên khí chất cũng

Nhưng dù thế nào đi nữa cũng là anh, đứng ở trong đó chính là một vật sáng, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Hơn nữa, hôm nay anh là nhân vật chính.

Một thân vest trắng, càng lộ vẻ khí vũ hiên ngang.

Mà Hạ Sơ một thân dạ phục màu trắng, cả người dịu dàng thanh thuần, hai người đứng chung một chỗ xem ra rất xứng đôi.

Anh cùng với cô, nhận lấy lời chúc của mọi người.

Hạ Sơ rất vui vẻ, cho nên cười đến rục rịch.

Nơi này tụ tập tất cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu của thành phố H.

Mà cô rốt cuộc bước được đến đây, phần tâm kia không người nào có thể hiểu được.

Vì muốn thành người như vậy, cũng không ai biết cô hao tổn bao nhiêu tinh lực.

Nhưng cô vừa bắt đầu phương hướng đã sai lầm rồi.

"Chúc mừng anh, tiểu trụ."

Bởi vì chuyện của Âu Nhã Nhi, nhà họ Âu và nhà Doãn Văn đã trở mặt không ít.

Nhưng Âu Phong là người từng trải, tự nhiên sẽ không biểu hiện ra.

Bây giờ nhìn ông như một người chú hòa khí.

Mà Âu Nhã Nhi ở một bên có chút khinh miệt nhìn Hạ Sơ một cái, cúi đầu hừ nói: "Cũng chẳng qua như thế."

Âu Nhã Nhi bị làm hư, tuy nhiên không phải hoàn toàn bị phá hư.

Cho nên sau chuyện của Phương Thê, Cô bởi vì Doãn Văn Trụ cảnh cáo mà không dám đi làm chuyện gì nữa.

Nhưng cô không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành một người khác.

Hai người ở nhiều chỗ có chút giống nhau.

Đáy lòng cuối cùng không hề cam tâm, người nào từng đối với cô như thế qua?

Nhưng cô lại sợ Doãn Văn Trụ, chỉ là nhẹ giọng nói thầm.

Ngày đó Doãn Văn Trụ cảnh cáo cô thật đáng sợ, khiến Cô không dám ở trước mặt anh cản trở nữa.

Cũng không muốn lại đi tranh thủ vị trí doãn văn thiếu phu nhân kia.

Cô cuối cùng vẫn thích người khác cưng chiều.

"Nhã Nhi, nói gì vậy."

Âu Phong nhẹ nhàng kéo tay con gái, lại quay đầu nói với Doãn Văn Trụ: "Nhã Nhi chính là không hiểu chuyện, tiểu trụ không cần để ở trong lòng."

"Không sao, chú."

Doãn Văn Trụ cười cười, cũng chỉ là qua loa đối thoại mà thôi.

Thế nhưng chút chuyện này lại cần thiết.

Âu Nhã Nhi lại khế hừ một tiếng, tự tiện rời đi.

Dáng dấp của cô không tệ, gia thế lại tốt, rất nhanh liền trò chuyện thân thiết với những người khác.

Âu Phong cũng rời đi, sau đó lại có người khác tới chúc mừng.

Sau đó lại là một cuộc đối thoại đối trá.

Đối với Doãn Văn Trụ mà nói, cuộc đính hôn này vốn chính là một cuộc giả dối, làm sao lại có thể nói thật lòng?

Vì vậy lại đưa đi một người.

Nhưng người kế tiếp đứng trước mặt Doãn Văn Trụ lại khiến anh không khỏi nhíu mày.

"Doãn Văn Trụ, thật sự anh vẫn làm thương tổn đến Phương Thê."

"Không phải anh cũng vậy sao, hơn nữa giữa tôi với cô ta đã thanh toán xong, cũng không tính là cái gì."

Nghe được lời nói của Tần Tiêu Nhiên, đáy lòng lại không khỏi co rúc nhanh mấy phần.

"Ha ha, chúng ta chung quy là người qua đường của cô ấy thôi."

Tần Tiêu Nhiên cười cười, liền đi về trước, khi đi qua bên người Doãn Văn Trụ, lại nói rất nhỏ: "Bạn bè của anh thật đúng là không ra hồn. Còn nhớ rõ lần kia không? Tôi gọi điện thoại cho Phương Thê, là có người tên là Quý Thư muốn tôi làm như thế. Nói là muốn thấy Phương Thê rốt cuộc thích người nào? Tôi liền muốn cá cược một lần, chẳng qua tôi thua."

Sau khi nói xong, anh mới rời đi.

Anh đối Phương Thê là ưa thích đi.

Tuy nhiên lại không có phần dung khí và kiên nhẫn như cô.

Hơn nữa anh biết loại tâm tình bị một người mình không thích dây dưa, anh nghĩ có lẽ cô cũng không thích như vậy.

Anh không có cái loại kiên nhẫn chờ đợi đó, cho nên có thể làm đúng chính là không đi.

Có ít thứ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Có lẽ giữa hai người không có duyên phận.

Vì vậy sẽ thành người lạ.

Chỉ là có một số việc, anh muốn nói rõ ràng mà thôi.

Nếu như bởi vì anh mà khiến Phương Thê bị oan uổng, anh cũng sẽ bức rút.

Đợi đến Tần Tiêu Nhiên đi ra ngoài thật lâu, Doãn Văn Trụ cũng còn có chút giật mình.

Thì ra là rất nhiều việc, đều không phải là trùng hợp.

Quý Thư một mực ở trong tối làm gì, chỉ vì anh tin anh ta, mà cho tới bây giờ cũng không đi chú ý tới.

Như vậy lần kia thấy Hạ Sơ cũng không phải là trùng hợp đi?

Hay là nói sự xuất hiện của Hạ Sơ cũng liên quan tới Quý Thư?

Ở trên đời này, người hiểu rõ chuyện của anh nhất là Quý Thư.

Nghĩ tới đây, Doãn Văn Trụ nghiêng đầu nhìn Hạ Sơ một cái, Hạ Sơ lại có chút lo lắng hỏi: "Trụ, anh ta nói với anh gì vậy?"

Mặc dù Phương Thê rời đi, nhưng cô lại không yên lòng.

"Không có gì, người này ——"

Doãn Văn Trụ cười an ủi Hạ Sơ, nhưng khi tầm mắt chạm đến bóng dáng xinh đẹp không xa kia, nụ cười không khỏi cứng trên mặt.

Người ngày đêm anh nhớ mong lại giờ phút này xuất hiện trước mặt anh

Anh cảm giác mình nhất định đang nằm mơ.

Không tự chủ được dụi dụi con mắt, nhưng người nọ vẫn ở chỗ cũ, còn từng bước một đi về phía anh.

Hạ Sơ theo tầm mắt Doãn Văn Trụ cũng nhìn thấy, tay không tự giác nắm chặt cánh tay Doãn Văn Trụ, biểu thị công khai quyền sở hữu.

Phương Thê không để cho Tư Mị xuất hiện cùng cô, có một số việc cô muốn một mình đi đối mặt.

Nhưng khi tầm mắt cô chạm đến người đứng nơi đó, dừng khí lại trong phút chốc lui bước, ngay cả lực lượng cất bước cũng biến mất.

Bọn họ đứng chung một chỗ rất xứng đôi, trên mặt còn mang nụ cười rục rịch.

Mà cô lại chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn.

Đi tới, đi tới, Cô tự nói với mình, đã đến rồi, vậy thì không cần lui lại nữa.

Nhưng chân thủy chung vẫn không bước được, chỉ có thể cách đám người nhìn bọn họ.

Cho đến tầm mắt của anh chuyển hướng phía cô, cô thật không ngờ mình lại có dũng khí nữa.

Vì vậy từng bước một đi tới bọn họ .

Lúc này, tựa hồ tất cả quanh mình đã rút đi, trong lòng cô chỉ còn lại có một ý niệm, muốn hỏi rõ ràng.

Cơ hồ hao tổn tất cả sức lực, Phương Thê rốt cuộc đi tới trước người bọn họ.

Còn chưa đứng vững, lời nói của Hạ Sơ liền nhắm về phía cô rồi.

"Cô tới làm gì? Chúng tôi dường như không mời cô."

Phương Thê không để ý Hạ Sơ, chỉ lẳng lặng nhìn Doãn Văn Trụ.

"Trụ, em chỉ muốn hỏi một câu, anh thật không yêu em sao?"

Cô dùng toàn bộ dũng khí tới hỏi anh những lời này, Cô không hy vọng giữa bọn họ thật sự chấm dứt như vậy.

Cô vượt qua ranh giới cuối cùng của mình, đi 99 bước, đi thẳng đến trước mặt của anh.

Chỉ cần anh chịu đi ra một bước.

Đây là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục sao?

Không, cô chỉ không muốn vì một số việc mà bỏ qua.

Ít nhất cố gắng một lần nữa, vậy tính ngày khác sẽ không hối hận.

Cô muốn một đáp án của anh, sau đó cho mình một cái đáp án.

"Em yêu anh, anh có yêu em không?"

Cô chưa bao giờ mở miệng nói yêu, lại không nghĩ rằng là ở dưới tình huống như thế.

Nhưng Cô không muốn về sau mình hối hận.

Cho nên lấy dũng khí, đi tới bước này.

Tiếng nói của Phương Thê rất nhẹ, tuy nhiên lại nặng nề đọng vào lòng của Doãn Văn Trụ.

Trái tim đó cũng khó bình tĩnh lại.

Anh chưa từng nghĩ đến cô sẽ đến.

Anh biết cô, ở phương diện nào đó rất kiêu ngạo, không để cho người khác nhìn đến cô nhếch nhác.

Cô rời đi ngày đó, anh biết cô khóc, nhưng cô vẫn ưỡn thẳng lưng đi ra ngoài.

Cho nên cô xuất hiện mang cho anh không thể nghi ngờ là khiếp sợ.

Cũng rốt cuộc hiểu rõ, cô gái trước mắt này thật sự thương anh.

Bằng không cô sẽ không buông ra nhiều như vậy.

Anh thật sự rất muốn ôm cô vào lòng, nói lên 1000 lần anh yêu em.

Nhưng không được, còn chưa tới lúc.

Làm như vậy sẽ hại tới cô, cũng sẽ khiến kế hoạch của anh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Vì vậy chỉ có thể ngoan tâm nhẫn xuống tất cả xúc động.

"Cái người đàn bà này còn không biết xấu hổ, cảm tiền rồi nên đi thật xa, bây giờ cô tính làm gì?"

Hạ Sơ lại bắt đầu kêu gào..., cũng hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Doãn Văn Trụ trầm mặt khiến cô sợ, sợ sẽ xảy ra biến cố.

Mà nếu như ở trước mặt nhiều người như vậy, cô tin anh sẽ không dám vứt bỏ mặt mũi.

Doãn Văn Trụ chưa bao giờ biết mình chán ghét Hạ Sơ như vậy.

Người đàn bà này sự dịu dàng và khéo léo toàn bộ đều là nguy trang, mắng lên người đến không chút nào nhường một chút đường sống.

Mấy tầm mắt quanh mình, khiến anh rất tức giận.

Thê Thê của anh lại làm sao cho người khác tới khi dễ?

Cô có thể tới, anh rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.

Nhưng anh tình nguyện cô không đến.

Không muốn cô bị thương.

Nhưng nếu như không kiên trì, cô chỉ chịu sự tổn thương lớn hơn nữa.

Anh muốn cô bình an .

Thủ đoạn của Quý Thư, anh là biết, cho nên không thể mạo hiểm.

Anh không thể để cho cô gặp chuyện không may, tuyệt đối không thể.

Xã hội này, bề ngoài thì ngăn nắp, nhưng lại có quá nhiều hắc ám, có một số việc, anh không cách nào đi đánh cuộc.

Phương Thê lại dường như không thấy những tầm mắt quanh mình, chỉ là nghiêm túc nhìn anh, chờ một cái đáp án của anh.

Ánh mắt như thế, khiến Doãn Văn Trụ thiếu chút nữa chịu đựng không nổi.

Nhưng anh biết, Quý Thư đang nhìn, anh khẳng định anh ta đang nhìn.

Cho nên anh không ngừng nhẫn nhịn.

Nhưng mà anh còn chưa có mở miệng nói chuyện, Hạ Sơ đã ra tay, rất nhanh đẩy Phương Thê ra.

Phương Thê muốn tránh, nhưng cô tránh không khỏi.

Mới vừa rồi đứng lâu như vậy, đáy lòng khẩn trương như vậy, chân cũng có chút cứng ngắc.

Cũng có lẽ trong tiềm thức của cô không muốn tránh, muốn nhìn Doãn Văn Trụ rốt cuộc sẽ có

Nhưng mặc kệ ra sao, bởi vì một ít đây, Phương Thê té ngã.

Doãn Văn Trụ không có đưa tay kéo cô lại, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Trầm mặc như thế tựa hồ đã tuyên cáo tất cả.

Nhưng Phương Thê lại như cũ muốn nghe đến đáp án kia.

Cho dù có tàn nhẫn cũng không sao.

Nếu như đáp án kia sẽ làm cô thất vọng, như vậy sẽ thấy tàn nhẫn một chút, tàn nhẫn đến để cho cô có đầy đủ lý do đi quên anh.

"Người tới, đưa người này mang ra ngoài."

Cuối cùng không cách nào nói ra những lời trái lương tâm, chỉ có thể gọi người tới dẫn Cô đi.

Ít nhất như vậy cô sẽ không bị thương nữa.

Thế nhưng chính lời nói này, ở trong tai Phương Thê lại là một chuyện khác.

Cô đứng lên, thẳng tắp nhìn Doãn Văn Trụ, "Trả lời em."

"Cái người đàn bà này——"

Hạ Sơ lại muốn đưa tay đẩy Phương Thê, thế nhưng lần này đây Phương Thê không cho cô ta được như ý, đưa tay nắm lấy tay của cô ta.

Người đàn bà này quá phiền.

Hơn nữa cô cũng không phải là người mặc cho người khác khi dễ.

"Trụ."

Rõ ràng trước mặt khắc còn khí thế hung hăng, sau một khắc cô ta lại lập tức trở nên điềm đạm đáng yêu.

Doãn Văn Trụ cảm giác mình thật sự là thấy rõ tất cả.

"Buông tay."

Anh trầm giọng quát lên.

Không cần vì người đàn bà này mà thương hại tới mình.

Anh rất muốn nói cho cô biết, nhưng không thể nói.

"Không buông."

Cũng không biết là dừng khí từ đâu tới, hay chẳng qua là Phuong Thê từ trước đến nay đều quật cường.

Nếu đã đến bước này, cô không muốn lui lại nữa.

Tay lại không khỏi siết chặt mấy phần, Hạ Sơ lập tức kêu lên, "Trụ, đau quá ——"

Doãn Văn Trụ đưa tay nắm lấy tay Phuong Thê, khi chạm lên da thịt của cô, đáy lòng không khỏi ngẩn ra, tuy nhiên nó không có biểu hiện ra.

Anh tách tay Cô ra, không muốn làm cho cô cứ tiếp tục như vậy nữa.

Vì sao anh không nói đáp án ra được?

Chẳng biết tại sao, đáy lòng có chút sợ.

Quyết tuyệt như vậy khiến người khác sợ hãi.

Phuong Thê vẫn không chịu buông tay, Doãn Văn Trụ thoáng dùng chút lực, tay Phuong Thê đau, người cũng vì vậy bị đẩy ra vài bước, chân không cẩn thận đạp phải, lần nữa ngã nhào trên đất.

Nhưng lúc này đây, Cô đau lòng

Đây chính là lựa chọn sao?

Đẩy Cô ra.

Được, Cô hiểu, Cô hiểu.

Cô sẽ không dây dưa nữa, hơn nữa cũng đã có đáp án.

Cô sẽ quên hết mọi thứ, sẽ quên ——

Cô muốn đứng dậy, nhưng trong bụng lại một trận đau lớn, đau đến khiến lòng cô loạn

Cục cựa.

Cô có chút bối rối, mới vừa rồi cú ngã kia chẳng lẽ?

Không dám nhìn xuống, tuy nhiên lại bối vì tiếng kêu của mọi người mà hiểu rõ tất cả.

"Cô ta chảy máu."

Tiếng kêu quanh mình rót cuộc truyện vào bên tai của cô, nhưng nghe được cũng là lời như vậy.

Chảy máu?

Ý là sao?

Chẳng lẽ đây chính là ý trời?

Ngay cả cục cưng cũng biết cha mình không cần bé, không muốn sống ở trong bụng cô nữa

Đây chính là kết quả?

Đáp án anh cho cô.

Đáp án tàn nhẫn nhất, cũng tốt để cho cô hạ quyết tâm đi quên.

B rất đau, tâm cũng rất đau.

Nhưng Phương Thê vẫn đứng lên, nhìn Doãn Văn Trụ thản nhiên nói: "Em hiểu."

Sau đó xoay người rời đi, đi từng bước một về phía cửa.

Lưng của cô vẫn thẳng như trước, phía dưới có vết máu từ từ dọc theo người, trên mặt đất kéo dài một dấu vết.

Doãn Văn Trụ giật mình, sức lực di chuyển cũng bị mất.

Đây là cái gì?

Đây rốt cuộc là cái gì?

Anh quá kinh hãi, thế cho nên đứng ngậy ở đó.

Mọi người cũng không có ra tiếng, hay bởi vì cử động của Phương Thê làm chấn kinh rồi.

Đợi đến Doãn Văn Trụ hồi hồn, lúc muốn không để ý nữa, có người sớm hơn anh một bước vọt vào.

"Thê Thê."

Lúc Tư Mị thấy Phương Thê như vậy, không khỏi đau lòng mà kêu một tiếng.

Anh ở bên ngoài thế nào cũng không yên tâm, lại không nghĩ rằng đi vào sẽ thấy tình cảnh như thế.

Đáng chết, anh không biết cô mang thai.

Bước nhanh đi tới bên người cô, ôm lấy Cô, "Thê Thê, không có chuyện gì."

Phương Thê đưa tay nắm lấy tay Tư Mị, cười cười, bên trong tràn đầy khổ sở, "Tư Mị, anh đã đến rồi? Hình như em đã làm một việc ngốc."

"Ngu ngốc, chớ nói chuyện, anh lập tức đưa em đi bệnh viện."

Tư Mị đưa tay sờ sờ đầu Phương Thê, bước nhanh ra ngoài.

Mà Phương Thê làm như yên tâm, cũng đã hôn mê.

Tư Mị đi vài bước, lại dừng lại bước chân, quay đầu lại nói: "Về sau Thê Thê đã có tôi tới chăm sóc."

Một câu nói không biết là đối với người nào nói, nói xong liền ôm Phương Thê chạy vội đi ra ngoài.

Người kia tại sao có thể như thế?

Rốt cuộc anh đã làm cái gì, tại sao lại như vậy?

Anh rất đau lòng, lần đầu tiên biết mình vì một người đau lòng như thế.

Bởi vì đau thương của cô anh vẫn thấy, cho nên cũng hiểu lần này tới Thành phố H, Cô đã tốn bao nhiêu dũng khí.

Tuy nhiên nó không có được kết quả tốt.

Nếu như mà hiểu rõ là kết quả như vậy, anh sẽ không khuyên cô tới.

Anh không biết.

Mà bữa tiệc đính hôn kia, cũng thay đổi không khí.

Doãn Văn Trữ còn đứng ngẩn ở nơi đó, anh nghĩ đến cô..., còn có nụ cười cuối cùng của cô.

Cô mang thai?

Cô thế nhưng mang thai.

Chuyện khi nào, anh thế nhưng không biết.

Anh

Lúc này, lòng anh muốn giết chính mình đều có.

Tại sao phải như vậy?

Anh rõ ràng là vì bảo vệ cô, nhưng quay đầu lại, lại làm thương tổn cô.

Anh không muốn quản, không bao giờ muốn quản nữa.

Có lẽ mình mới bắt đầu đã sai rồi.

Có thể nào chịu được loại thống khổ chia lìa đó?

Sao lại có thể khiến cô thống khổ đau lòng nữa?

Mình rốt cuộc đang làm gì?

Doãn Văn Trữ bước nhanh ra ngoài, nhưng lại bị Hạ Sơ kéo lại, "Trữ."

Cô sợ nhất chuyện đã xảy ra.

Nhưng lDoãn Văn Trữ không bao giờ muốn nguy trang nữa, cái loại chuyện hại người hại mình, anh nguy trang không nổi nữa.

Quá cực khổ.

Cái giá cũng quá lớn rồi.

Anh sai lầm rồi, thật sai lầm rồi.

Nếu như muốn bảo vệ cô, vậy hẳn là một tác cũng không rời cô.

Nếu như Quý Thư muốn là tập đoàn Doãn văn, vậy thì cho anh ta là tốt rồi, cái gì cũng so ra kém cô quan trọng.

Nhưng anh thật sự chỉ không muốn cô bị thương tổn khi ở bên a

Anh thật chỉ là ——

Đau và hối hận cứ ào ạt mà đến, lúc này anh làm sao còn có thể chịu được loại đối trá của Hạ Sơ nữa.

Gạt bỏ tay Hạ Sơ ra, anh bước nhanh ra ngoài.

Lúc này, anh hi vọng thời gian đảo ngược, có thể trở về lúc trước.

Muốn anh bỏ ra giá nào cũng có thể.

Thế nhưng thế gian không có nếu như, càng không có cách nào khiến thời gian đảo ngược.

Anh yêu cô, chính là yêu, nhưng cuối cùng lại làm thương tổn Cô.

Không phải là không yêu, chẳng qua là không hiểu nên đi yêu thế nào.

=====

Bữa tiệc đính hôn đã sớm rồi một nui, Quý Thư lại ngồi ở trong góc nhàn nhã uống rượu.

Doãn Văn Trữ, đây chính đau lòng khi người quan trọng nhất bị thương.

Rốt cuộc anh cũng nếm được rồi.

Hơn nữa còn là tự tay mình tạo thành.

Anh hiểu rất rõ Doãn Văn Trụ, cho nên anh thích người nào, không thích người nào, anh một cái là có thể nhìn ra.

Đáng tiếc cố tình anh ta lại giả bộ, vậy anh chỉ có thể dùng biện pháp khác thôi.

Lần này, có bị thương nặng hơn không?

Nhẫn tâm sao

Nhưng anh đã sớm vô tâm.

Phuong Thê nếu muốn trách, thì trách cố tình là người quan trọng nhất của Doãn Văn Trụ.

Anh ta cho rằng anh ta cũng hiểu rõ anh, nhưng anh lại chưa bao giờ lộ ra tính tình chân thật của mình.

Cho nên biết đều là giả.

Chẳng qua là không đủ, còn chưa đủ.

Đặc sắc còn ở sau.

Quý Thư từ trong túi tiền móc điện thoại ra, bấm một dãy số.

"Này, có hứng thú xem một ít tư liệu không?"

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ông sẽ cảm thấy hứng thú với phần tư liệu này."

"Giá tiền sao? Chờ ông sau khi xem qua tư liệu kia, ông cảm thấy đáng bao nhiêu tiền nói cho tôi biết không muộn."

"Ha ha, tôi cũng sẽ không ông quýt nợ, tôi tin Phuong gia sẽ không thiếu chút tiền này đi."

"Vậy được, tôi sẽ sớm cho người đem tư liệu qua cho ông."

Cúp máy, Quý Thư nhếch môi, tiếp tục chậm rãi uống rượu.

Mất lạnh nhìn mấy người quanh mình từ từ tản ra, cũng mất lạnh nhìn Hạ Sơ phát tiết ném đồ vật.

Người đàn bà kia, thật đúng là không để ý hình tượng.

Chỉ là cô vô dụng

Anh tự nhiên sẽ không lại đi quản cô ta.

Không qua bao lâu, Thành phố H sẽ không còn sự tồn tại của dòng họ Doãn Văn.

Đội nhiều năm như vậy, mong nhiều năm như vậy, rốt cuộc sắp thực hiện.

Khi anh từ trong địa ngục chạy ra, tim đã sớm không còn.

Cho nên anh sẽ không có không đành lòng.

Sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cục cưng không phải con

Tư Mị ôm Phuong Thê đứng ở ven đường đón xe, nhưng lại không có xe nào dừng lại.

Anh nhìn Phuong Thê máu càng chảy càng nhiều, đáy lòng có chút nóng nảy.

Tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ gặp nguy hiểm .

Tư Mị không muốn quản, anh tính xông ra cản một chiếc xe, mới mặc kệ kết quả ra sao.

Chỉ là lúc này, một chiếc Lamborghini màu xanh ngọc dừng ở trước mặt anh.

Doãn Văn Trụ mở cửa xe ra, gấp gáp nói: "Lên xe nhanh týt."

Tư Mị dừng một chút, nhưng rất nhanh lên xe.

Mặc dù không thích người đàn ông này, nhưng anh không muốn lấy sinh mạng Phương Thê ra giỡn.

Xe một đường bay nhanh, đến bệnh viện gần nhất.

Mới vừa rồi các y tá còn len lén xem tin về cuộc đính hôn của công tử giàu có một hai ở thành phố H qua điện thoại, lại không nghĩ rằng đảo mắt liền gặp được người thật.

So với hình thì đẹp trai hơn, nhưng đối với tình huống này lại có chút không hiểu.

"Mau gọi bác sĩ."

Tiếng của hai người đồng thời hô lên.

Y tá kia mới hồi hồn lại, liền vội vàng xoay người chạy đi.

Một đám bác sĩ rất nhanh liền chạy ra.

Không tại sao, chỉ vì cái bệnh viện này còn dựa vào sự viện trợ của Doãn Văn Trụ, nghe thấy Tổng giám đốc Doãn Văn đến, đương nhiên không dám chậm trễ.

"Nhanh lên, không cho phép cô ấy có chuyện, nghe rõ chưa?"

Doãn Văn Trụ cơ hồ hàm hồ nói với bác sĩ.

Lúc này, trong lòng anh chỉ có một ý niệm, quyết không thể để cho cô gặp chuyện không may.

Nếu như Cô đã xảy ra chuyện, như vậy cả đời này, anh sẽ hối hận.

Bác sĩ muốn từ trên tay Tư Mị nhận lấy Phương Thê, Tư Mị cũng là xẹt qua anh, đem Phương Thê nhẹ nhàng đặt trên xe.

"Nhanh lên một chút, còn lo lắng làm gì?"

Bác sĩ gạt đầu, vội vàng đẩy Phương Thê vào phòng giải phẫu.

Doãn Văn Trụ muốn theo sau, nhưng bị Tư Mị ngăn cản.

"Anh cảm thấy mình có tư cách để đi sao?"

Tư Mị thay đổi ngày thường coi mở, mang theo vài phần lạnh lẽo hỏi.

Anh không biết Phương Thê rốt cuộc tại sao có thể như vậy, nhưng nhất định người trước mắt này có liên quan.

Doãn Văn Trụ nhìn Tư Mị một thân là máu, đáy mắt có đồ vật gì đó xẹt qua, nhưng cuối cùng lại dấu xuống.

"Tránh ra."

Anh sai rồi, quá sai rồi.

Nhưng người trước mắt này không có tư cách tới chất vấn anh.

Anh biết, mình ghen tỵ, nhìn anh ta bên cạnh Phương Thê, anh ghen.

Vì vậy anh đã biết thêm, cảm giác nhìn người mình yêu đứng cạnh người khác.

Vì vậy anh càng hận mình, lại dùng phương pháp này để tổn thương cô.

Thật sự sai lầm rồi.

Anh hối hận không kịp.

"Quên nói cho anh biết, tôi là vị hôn phu của Phương Thê, cho nên tôi không muốn thấy mặt anh nữa."

Tư Mị nghĩ sự có mặt của anh ta sẽ khiến Phương Thê càng đau lòng hơn.

Cho nên anh mới ngăn cản tất cả.

Hơn nữa cô nhất định không hy vọng đến cuối cùng còn nhếch nhác như vậy.

Ít nhất lúc này không thể.

Phương Thê ngoài mặt bình tĩnh, cảm xúc trong lòng nhất định sắp hồng mắt rồi.

Cho nên anh ta không thể xuất hiện.

Mặc dù từ nơi này nhìn về mặt của người đàn ông này, anh cảm thấy anh ta cũng không phải không thích Phương Thê.

"Nếu như là vị hôn phu, Phương Thê làm sao lại tới nơi này gặp tôi?"

Anh không muốn đi tin, cho dù chỉ là tưởng tượng, lòng sẽ cảm giác rất đau.

Loại cảm giác dường như có thể mất đi cô, anh không dám nghĩ tới.

Anh biết mình ở rất nhiều chuyện rất độc đoán, hơn nữa lại bá đạo.

Bây giờ mới phát hiện, mình sai cỡ nào.

"Cho anh một cơ hội, cho cô ấy một cơ hội, cũng cho chính mình tôi một cơ hội."

Tư Mị cũng không tính giấu giếm cái gì, tìm mình có lẽ có chút không giống với.

"Nếu như anh quay đầu lại, như vậy tôi sẽ không làm tiếp chuyện gì, cô ấy cũng có thể hạnh phúc. Nếu như anh không quay đầu lại, như vậy cô ấy sẽ hoàn toàn hết hy vọng, tôi liền tranh thủ. Mà bây giờ, đáp án đã rất rõ ràng rồi. Tôi hi vọng anh tuân theo sự lựa chọn của mình. Nếu đã lựa chọn, nhất định phải chịu đựng cái giá đó. Có một số việc cho dù hối hận, cũng không cách nào có thể quay lại."

Anh từng làm qua một chuyện sai, cho tới đời này đều không cách nào quên.

Doãn Văn Trụ đang muốn nói gì, bác sĩ đi tới nói: "Hai vị ai là người thân của cô ấy? Đứa trẻ rất nguy hiểm, chúng tôi chỉ có thể cứu người lớn trước sau đó mới có sức bảo toàn đứa nhỏ, cho nên muốn mời các vị ký tên."

"Là tôi."

Hai người trầm miệng một lời nói.

Sau đó đồng thời đưa tay ra trước bác sĩ Triều.

Bác sĩ có chút khó xử, đây rốt cuộc nên đưa ai?

Nếu như ông nhớ không lầm, hôm nay Tổng giám đốc Doãn Văn này hình như là cùng người khác đính hôn.

Hơn nữa mới vừa rồi cũng là người đàn ông kia ôm bệnh nhân tiến vào.

Nhưng ánh mắt của anh ta lại nhìn chăm chăm ông, ông lại không dám đem giấy đưa cho người khác.

Vì vậy chỉ là ho nhẹ nói: "Hai vị có nên bàn bạc một chút không?"

Chuyện này thật đúng là làm khó.

"Không cần, tôi tới ký."

Lúc này, một giọng nói khác chen vào.

Phương Dận chậm rãi đi tới phía này, trên mặt vẫn như cũ treo một màn tà khí kia, khí thế trên người vẫn bức người như cũ.

Anh đi qua hai người, cầm thẳng đồ trên tay bác sĩ, cười cười nói: "Tôi là tam thúc của cô ấy."

Nói xong, liền ký tên của mình.

Chờ Tư Mị và Doãn Văn Trụ phản ứng kịp, anh ta đã ký xong rồi.

Bác sĩ cầm giấy đã được ký tên xong vội vàng đi, đáy lòng không khỏi nói thầm lên.

Mấy người đàn ông này, thế nào lại một cái so một cái lại hại hơn?

Người phụ nữ nằm ở đó nhất định không phải là người bình thường, ông cũng không thể làm ra bất kỳ sai sót nào.

Bằng không tuyệt đối sẽ là bị kịch.

Mấy người phía ngoài, xem ra đều không phải là hạng người dễ chọc.

Phuong Dân là Tam thúc của Phuong Thê, điểm này khiến Tư Mị và Doãn Văn Trụ cũng không thể phản đối.

Doãn Văn Trụ ban đầu sống ở thành phố A một đoạn thời gian rất dài, dĩ nhiên là biết Phuong Dân.

Nhưng ba người con nuôi kia của Phuong gia đối Phuong Thê tất nhiên ôm tâm tư không tốt, anh ta tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Ban đầu khiến người của Phuong gia đem Phuong Thê đón về, là bởi vì biết ông cụ Phuong có năng lực bảo vệ cô.

"Ngay từ đầu tôi đã nói cháu gái tôi mang thai, cháu gái còn không thừa nhận."

Phuong Dân nhìn phông giải phẫu một cái, nhẹ nhàng cười cười, ánh mắt xẹt qua Tư Mị, dừng ở trên người Doãn Văn Trụ, "Là của tiểu tử nguoi phải không?"

Một người chỉ lớn hơn mình một tuổi gọi mình là tiểu tử, Doãn Văn Trụ cảm thấy thực ngại.

Nhưng cố tình người này ở bối phận liên bên trên là chú của Phuong Thê, dường như chính mình cũng chỉ có thể thừa nhận.

"Là của tôi."

Điểm này, không cần hoài nghi.

Anh từng nói qua sinh một đứa con

Chẳng qua là không nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy.

Đứa con của hai người lại bị chính tay anh ——

Doãn Văn Trụ nhìn đôi tay chính mình, ánh mắt không khỏi ảm đạm.

Anh rốt cuộc là làm cái gì?

"Tùy tiện để lại cũng không phải là một chuyện tốt nha."

Phuong Dân cười như không cười nhìn Doãn Văn Trụ.

"Tam thúc, làm sao thúc cũng chạy tới nơi này vậy?"

Tư Mị lại cắt đứt cuộc đối thoại quý dị của bọn họ.

Anh là đứa con riêng, mặc dù được Tư Úc sủng ái, nhưng vài người Tư gia cũng không đón nhận anh.

Ví như đại ca anh.

Phuong Thê mặc dù là người thừa kế chính thống nhất, tuy nhiên cũng là kẻ đến sau.

Như vậy ba người con nuôi của Phuong gia đương nhiên sẽ không muốn thấy Phuong Thê.

Điểm này bọn họ rất giống nhau, cho nên anh rất rõ ràng cái loại tình cảnh đó.

Cho nên anh cũng không ưa thích Phuong Dân, cảm giác anh ta là kẻ địch của Phuong Thê.

Hơn nữa khi anh cùng Phuong Thê chung sống đoạn thời gian đó, Phuong Dân cũng không biết vì sao luôn vô tình hay cố ý cắm vào.

Điều này làm cho anh càng cảm thấy kì lạ.

"Cháu bắt cóc cháu gái thúc, tôi làm thúc tới tìm cháu không đúng sao?"

Phuong Dận luôn mồm cháu gái cháu gái, giống như mình là một thúc thúc tận tâm tận chức.

"Tam thúc, thúc rảnh rồi thì tự quản chính mình."

Tư Mị trả lời, có điều ngụ ý.

Anh nói chuyện vốn là không chút kiêng kỵ.

Doãn Văn Trự cũng không ưa thích Phuong Dận, người đàn ông này quá bí hiểm, làm cho người ta không hiểu rõ.

Hơn nữa anh ta cũng rất có thể đối Phuong Thê bất lợi.

Ban đầu điều tra ba đứa con nuôi của Phuong gia, vốn anh ta khiến người khác cảm thấy phức tạp một chút.

Bây giờ nhìn thấy anh ta, loại cảm giác này lại nặng hơn.

Có lẽ anh ta chính là cái loại dây dưa khó khan nhất.

Ba người đều chiếm một nơi, có thể nói người nào xem nhau đều không thuận mắt.

Lần nhau cũng không nói thêm gì, cho đến đèn phòng giải phẫu tắt, người ở bên trong ra ngoài.

Tư Mị và Doãn Văn Trự vội vàng ngheh đón, mà Phuong Dận vẫn như cũ tựa vào nơi đó, vẻ mặt vẫn như cũ.

"Cô ấy thế nào rồi?"

Tư Mị và Doãn Văn Trự không biết là lần thứ mấy trăm miệng một lời rồi, thế nhưng vào lúc này, bọn họ ai cũng chẳng đi để ý.

"Người lớn và đứa bé đều được an toàn rồi, nhưng về sau phải đặc biệt chú ý, nếu như lại có lần tiếp theo, sẽ không may mắn như thế."

Nhìn hai người đàn ông xuất sắc rõ ràng chuyển biến sắc mặt tốt hơn, bác sĩ cảm giác mình quá may mắn, thế nhưng hai người đều bảo vệ được.

Chỉ là rốt cuộc thì ai là cha của đứa bé?

Tại sao hai người bọn họ cũng khăn trương như vậy?

Bác sĩ không dám nhiều chuyện hơn, tận chức phân phó y tá đem Phuong Thê đẩy tới phòng bệnh.

Tư Mị và Doãn Văn Trự vội vàng đi theo, đã sớm quên một bên còn có Phuong Dận.

Phuong Dận tựa vào nơi đó, nhìn hai người lo lắng, khoe miệng khẽ nhếch, đáy mắt có làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc.

"Thê Thê không sao, anh có thể yên tâm, đi nhanh đi."

Tư Mị không khách khí đối với Doãn Văn Trự nói.

Doãn Văn Trự lại không để ý tới anh ta, ngồi thẳng ở bên giường Phuong Thê, đưa tay nắm tay cô.

Thật may là cô không sao.

Đứa bé cũng không có chuyện.

Nếu không cô nhất định sẽ khổ sở.

Anh biết, Phuong Thê chính là loại thoát nhìn rất lãnh đạm, thật ra thì đáy lòng so với ai khác mềm hơn.

Cô nhất định rất thích đứa bé này.

"Doãn Văn Trự."

Tư Mị có chút tức giận.

Anh chẳng lẽ cho rằng sau khi làm như vậy, Phuong Thê còn có thể làm như không có gì xảy ra sao?

"Tôi chỉ muốn đợi cô ấy tỉnh lại."

Doãn Văn Trụ mở miệng, trong lời nói mang theo vài phần khổ sở.

Cô vốn thuộc về anh, nhưng bây giờ anh lại không thể không đón nhận một người đàn ông khác chi trích.

Anh hiểu được, đều hiểu.

Phương Thê tỉnh lại nhất định không muốn nhìn thấy anh.

Anh biết, lúc xem cô càng bình tĩnh, lại là lúc quyết tuyệt nhất.

Mới vừa rồi cô đi được thật bình tĩnh, trên mặt một mảnh lạnh nhạt.

Nhưng chính là lạnh nhạt như vậy, mới khiến người khác cảm thấy sợ.

Nhưng anh muốn tránh ra.

Nếu như đi ra ngoài, có thể giữa bọn họ thật sự kết thúc như vậy.

Nói anh ích kỷ cũng tốt, nói anh bá đạo cũng được.

Anh không muốn cứ như vậy buông cô ra.

Tư Mị không nói gì nữa, chẳng qua là lẳng lặng đứng ở bên kia.

Có thể nói anh đều nói, có một số việc anh cũng không quyền quyết định.

Lúc Phương Thê tỉnh lại đã là gần trưa

Nắng chiều rọi qua khung cửa sổ, chiếu vào trên giường cô, tỏa sáng bóng dáng loang lổ, cũng độ lên một tầng nhàn nhạt vàng sáng.

Tỉnh lại cảm giác đầu tiên chính là đau.

Trong thân thể còn mơ hồ đau, còn có tâm.

Làm như bị đào đi một khối, vắng vẻ đau.

Cô mở mắt, có lẽ là bởi vì thói quen trong tối, cho nên cảm thấy ánh sáng kia cực kỳ chói mắt, Cô đưa tay muốn đi ngăn cản, nhưng bị người bắt được tay, một tiếng mừng rỡ vang lên, "Thê Thê, em đã tỉnh?"

Giọng nói rất quen, quen thuộc đến cơ hồ mỗi đêm đều xuất hiện trong mộng của cô.

Cũng là thanh âm tàn nhẫn nhất, đem cô thương tổn thành mảnh nhỏ.

Nhưng vì sao lúc này anh ta lại ở đây?

"Cục cưng"

Chợt nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi, tim Phương Thê không khỏi nhéo lên, cũng nhớ tới cuối cùng tình cảnh chảy máu té xỉu của mình.

Mặc dù hi vọng mong manh, nhưng cô vẫn là ôm một chút kỳ vọng.

Thời gian nhiều ngày như vậy, bọn họ ở chung một chỗ.

Tuy cục cưng còn nhỏ, nhưng bé nhất định cũng có thể cảm thụ được đến.

"Thê Thê, không có chuyện gì, cục cưng không sao."

Doãn Văn Trụ nắm tay an ủi cô, trên mặt tràn đầy nhu hòa.

Cô quả thật rất quan tâm đứa bé, thật may là không sao, bằng không anh nhất định sẽ hận chết mình.

Nhưng ánh mắt Phương Thê chỉ nhìn phía trước, ngay cả liếc mắt một cái cũng không cho anh.

Tựa hồ căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của anh.

Thật may cục cưng không sao.

Bây giờ cô mới cảm thấy cục cưng là của cô, đang ở trong thân thể của cô, sẽ không rời đi Cô, cũng sẽ không tổn thương Cô.

Như vậy bây giờ anh ta lại muốn gì?

Là bởi vì cục cưng sao?

Biết cô có con, cho nên mới ở lại chỗ này sao?

Chỉ là Cô tuyệt đối sẽ không đem cục cưng cho anh ta, anh nếu muốn thì hãy kêu đàn bà của mình sinh thì được.

Phuong Thê đã tuyệt vọng, không muốn nghĩ xa hơn.

Mới vừa rồi cô hỏi anh như thế, cơ hồ cầu khẩn, nhưng anh vẫn ngoan tâm như vậy.

Cho nên cô không tin, cũng sẽ không ôm hi vọng gì nữa.

"Ừ."

Phuong Thê khẽ lên tiếng, xem ra một mảnh yên tĩnh.

"Thê Thê."

Cô lạnh nhạt, từ trước đến giờ là nơi anh đau lòng nhất.

Cô căn bản là cố ý làm bộ kiên cường mà thôi.

Ban đầu cũng

Anh hô tên của cô, đáy lòng từng trận co rút đau đớn.

"Anh ở nơi này được sao? Trờ về đi thôi. Còn có, tôi muốn nói rõ, đứa bé này không phải của anh."

Mới vừa rồi cô đã nhếch nhác lắm, thậm chí vượt qua ranh giới cuối cùng của mình.

Chỉ vì cô thương anh, cho nên nguyện ý vì anh mà dốc hết tất cả dũng khí.

Nhưng bây giờ, Cô sẽ không.

Sẽ không ở trước mặt anh nhếch nhác, cũng sẽ không ôm cái gì ý tưởng buồn cười nữa.

Ban đầu anh nếu không tin cô, như vậy lúc này cô liền thừa nhận.

Để cho anh cảm thấy cô không chịu nổi cũng tốt, cũng tốt hơn anh ở trong này hoảng loạn.

Bây giờ cô không muốn nhìn thấy anh.

Tuy nhiên cũng không muốn mắc chứng cuồng loạn mắng anh cút ra ngoài.

Như vậy sẽ chỉ làm mình có vẻ nhếch nhác hơn mà thôi.

"Thê Thê."

Anh biết cô đang nói láo.

Anh biết, Cô cùng Quý Thư căn bản không xảy ra chuyện gì.

Nhưng cô nói như vậy, có phải đối với anh hết hi vọng rồi không?

Anh lúc trước rất cuộc nói bao nhiêu lời đáng chết.

"Tôi cảm thấy mệt, có chuyện sau này hãy Tư Mị đâu?"

Phuong Thê vẫn như cũ rất nhạt, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối đều chưa dừng qua trên người Doãn Văn Trụ.

Tư Mị đứng ở trước cửa nghe tới câu hỏi đó, mới đẩy cửa đi vào.

Nụ cười của anh vẫn như cũ rất rực rỡ.

"Thê Thê, em đã tỉnh, anh đi mua chút đồ ăn cho em, em đói bụng chưa? Ăn một chút nha?"

Anh là đi mua đồ ăn cho cô.

Chẳng qua là lúc trở lại, nghe được đối thoại của bọn họ.

Bước chân ngừng lại, tựa trước cửa.

Lúc này nên làm thế nào, Phương Thê mới có tư cách nhất.

Nhưng không ngờ cô tỉnh táo như thế, thật sự giống như căn bản bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng đây thật ra là trừng phạt lợi hại nhất.

Bị chửi, còn có thể cảm thấy cô tức giận đối với anh, còn có thể biết cô bởi vì anh gây tổn thương mà tức giận.

Nhưng bình tĩnh như vậy, giống như đã hoàn toàn không quan tâm anh nữa, thậm chí coi anh như một người xa lạ.

Lúc này trong nội tâm của Doãn Văn Trụ rất khó chịu.

Thế nhưng đều là chính anh tạo thành.

"Ừ, muốn ăn."

Phương Thê cười cười nói

Tư Mị mua chút thức ăn nhẹ, anh múc một chút cho Phương Thê, cầm qua.

Phương Thê kéo tay bị Doãn Văn Trụ nắm ra, "Tôi muốn ăn."

Giọng nói thật bình tĩnh, ngay cả một tý đau lòng đều nhìn không ra.

Mặc dù lòng cô một mực co rút đau đớn.

Doãn Văn Trụ cuối cùng buông tay ra, Phương Thê nhận lấy cái chén trong tay Tư Mị, bắt đầu từ từ ăn.

Lúc này, cửa bị mở ra.

Đứng ngoài cửa là Doãn Văn Thận và Thím Vương.

"Thê Thê, con không sao chứ?"

Biết chuyện đã xảy ra sau, bọn họ liền vội vàng chạy tới.

Ban đầu Cô rời đi, bọn họ cũng không yên lòng, lúc này lại xảy ra chuyện như vậy.

"Thím Vương, bác Doãn Văn, con không sao, cảm ơn hai người đến xem con."

Phương Thê thản nhiên cười.

Chỉ là một tiếng bác Doãn Văn khiến Doãn Văn Thận cảm thấy lòng chua xót.

Ban đầu sự lo lắng quan tâm ông, đưa con gái gọi anh là cha cuối cùng không phải là người của nhà Doãn Văn nữa rồi.

Đối với Doãn Văn Trụ, Doãn Văn Thận lần này ngoài ý muốn không có nổi giận, nhưng cũng là lựa chọn không nhìn.

Nhìn Phương Thê mang theo cười, hiền hòa mà đối với bất luận kẻ nào, lại duy chỉ không nhìn anh một cái, Doãn Văn Trụ cảm thấy rất khó s

Nhưng anh càng chấp nhận là nụ cười bây giờ của Phương Thê.

Vì sao phải miễn cưỡng mình?

Nếu như hận anh, đánh anh cũng tốt, mắng anh cũng tốt, chính là không cần đem tất cả để trong đáy lòng, cố làm kiên cường.

Chính là đừng âm thầm gánh chịu một mình mọi thứ.

Lúc trước anh có thể giúp cố chống mọi thứ, nhưng anh lại buông tay.

Mình thật là đáng chết.

Anh nắm thật chặt quả đấm của mình, ngay cả các khớp ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Ngay cả móng tay cắt khấp gần chảy máu.

"Thê Thê, đừng cười nữa."

Doãn Văn Trụ đứng lên, lên tiếng nói.

Nhìn nụ cười như vậy, tim của anh lâm như bị người nắm khó chịu.

Nhưng Phương Thê coi như là không nghe thấy, nụ cười vẫn không thay đổi.

Doãn Văn Thận biết Phương Thê xem ra mềm yếu, ở phương diện khác không ngờ kiên cường như thế, cũng không ngờ quật cường, xem ra lần này con trai của mình thật sự mất cô rồi.

Đáy lòng càng cảm thấy có chút ít mất mát.

Lúc nhìn thấy Tư Mị, cái loại mất mát đó mãnh liệt hơn.

Con trai của mình có lẽ rất ưu tú, nhưng cũng không phải là duy nhất.

"Thê Thê, vị này là?"

Ông vẫn hỏi ra sự nghi ngờ của mình.

Phương Thê nhìn Tư Mị một cái, không biết nên nói thế nào.

Tư Mị cũng là hướng Doãn Văn Thận lễ độ cười cười nói: "Con là vị hôn phu của Phương Thê, con tên là Tư Mị, cha con đã từng nhắc qua bác Doãn Văn."

Tư Mị thay đổi trong giây thường không nghiêm chỉnh, cử chỉ hào phóng thỏa đáng.

Phương Thê sau khi nghe xong, cũng không nói gì.

Như vậy cũng tốt, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng về sau cô sợ cũng sẽ không theo Doãn Văn Thận và Thím Vương có quá nhiều liên hệ nữa.

"Tư Mị? Cha con là tư úc?"

Doãn Văn Thận lên tiếng hỏi.

Bản thân xuất sắc, hơn nữa gia thế xuất sắc, con trai của mình tựa hồ một chút ưu thế cũng bị mất.

Hơn nữa coi như không có gia thế, Phương Thê cũng sẽ không quan tâm đi.

"Chính thế."

Tư Mị thỏa đáng trả lời: "Cha con và ông cụ Phương cũng là bạn tri kỷ, cho nên định cửa hôn sự này cho con và Phương Thê, hơn nữa chúng ta bản thân cũng quen biết, cho nên nói chuyện với nhau cũng hợp ý."

Ở Tư Mị xem ra, người nọ là cha của Doãn Văn Trụ, cho nên anh không muốn làm cho Phương Thê ở trước mặt người của nhà Doãn Văn ném cái gì mặt mũi nữa.

Ít nhất đừng cho người ta nghĩ Phương Thê không có người muốn, nhất thiết phải bám theo con trai ông t

Doãn Văn Thận không nói cái gì nữa.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh.

Nhưng sự yên tĩnh này lại vì một người mà phá vỡ.

Hạ Sơ làm sao lại cam tâm?

Cho nên cô tìm tới.

Không phải là đứa bé sao?

Cô cũng có thể sinh cho anh.

Cô cho rằng, Doãn Văn Trụ chẳng qua là mềm lòng mà thôi.

"Trụ."

Hạ Sơ nhỏ giọng kêu.

Nụ cười của Phương Thê cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục tự nhiên, cũng không còn nhìn về phía Hạ Sơ, mà là cúi đầu nói chuyện với Tư Mị.

Doãn Văn Thận liếc Hạ Sơ, lại trợn mắt nhìn Doãn Văn Trụ một cái.

Doãn Văn Trụ hiểu, đứng dậy đối Phương Thê nói: "Thê Thê, anh đi trước, sau đó trở lại."

Mặc dù anh biết, Phương Thê vẫn sẽ không xem anh.

Nhưng bây giờ, phải đi giải quyết chuyện của Hạ Sơ rồi.

Anh kéo Hạ Sơ đi ra ngoài, đi thẳng đến trong bệnh viện một chỗ không người.

"Trụ, đứa bé trong bụng cô ấy không nhất định là anh, hơn nữa nếu như anh muốn có con, chúng ta có thể có một đứa a

Hạ Sơ thấp giọng thầm nói, cô cho rằng anh chỉ vì đứa con trong bụng Phương Thê.

Doãn Văn Trụ lập tức bèn nhón nhìn về Cô, nhưng cũng chưa nói chuyện đứa nhỏ, chỉ là nói: "Hạ Sơ, chúng ta kết thúc đi, anh sẽ cho em năm trăm vạn."

Chuyện đứa nhỏ, anh không cần nói rõ với cô.

Anh cũng không muốn cùng cô ta dây dưa nữa, thậm chí không muốn vạch trần diện mục thật của cô.

Ít nhất là từng ở cùng nhau, cho nên anh cũng không muốn làm quá tuyệt.

Nếu như cô thức thời, như vậy sẽ cầm tiền rồi đi.

Tiền, có lẽ là anh lúc này duy nhất có thể cho Cô.

"Trụ, em không cần, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải tiện nhân đó cùng anh nói gì?"

Bởi vì sợ, cô lại đang lo lắng giữa bại lộ bản chất.

"Hạ Sơ, đừng để anh nghe em mắng cô ấy, nếu không dù em là con gái, anh cũng sẽ ra tay. Có một số việc, anh không muốn làm quá tuyệt, chính em là người ra sao, trong tâm biết rõ ràng. Đừng dây dưa nữa. Giữa chúng ta thật ra thì bảy năm trước đã sớm kết thúc."

Doãn Văn Trụ ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh lùng.

Ai cũng không có tư cách đi mắng Phương Thê.

Ở trong cuộc này, Cô mới là người vô tội nhất.

"Trụ."

Hạ Sơ còn chưa cam tâm

Rõ ràng cũng đã sắp lấy được mình muốn rồi, tại sao phải biến thành như vậy?

Nghĩ tới đây, đáy lòng của Cô càng hận Phương Thê hơn.

Thân thể của Phương Thê.

"Anh lại nói một lần, đừng để anh nói lại lần nữa."

Giọng của Doãn Văn Trụ đã có chút không nhịn được nữa.

Hạ Sơ tự nhiên biết mình là người thế nào, lại thấy Doãn Văn Trụ biểu tình rất khó coi, lúc này mới xoay người rồi đi.

Nhưng nếu cô cứ như vậy buông tha, cô thì không phải là Hạ Sơ rồi.

Cô làm nhiều chuyện như vậy, chính là muốn trở thành người của xã hội thượng lưu.

Cô chỉ là tạm thời rút lui.

Cô đem tất cả đều đổ lên đầu Phương Thê, các âm mưu dần dần nảy ra.

Doãn Văn Trụ xoay người tỉnh trở về, rồi lại tại bậc thang đầu gặp được Doãn Văn Thận và Thím Vương.

"Cha, Thím Vương."

Doãn Văn Thận nhìn anh thờ dài nói: "Tiểu trụ, con muốn cha nói thế nào thì tốt."

"Cha, con sẽ truy Phương Thê về ."

Mặc dù con đường phía trước mong manh, nhưng mà anh chắc là sẽ không buông tha.

"Sớm biết hôm nay, ban đầu cần gì như vật

Doãn Văn Thận thờ dài một tiếng, "Hơn nữa bây giờ con bé đã có vị hôn phu, con hoàn toàn không có gì ưu thế."

"Cha, Thê Thê mang thai, cô ấy rất yêu cục cưng, sẽ không dễ cho nó không có cha."

Đây có lẽ là cái cớ duy nhất của anh.

Nhưng xem như không có cái này, anh cũng không muốn buông tha.

"Có thật không?"

Doãn Văn Thận mừng rỡ hỏi, Thím Vương cũng nhìn anh chờ đợi.

"Ừ, là thật."

Doãn Văn Trụ gật đầu trả lời, đáy lòng lại có mấy phần chán nản.

Là thật, là cục cưng không dễ dàng có được.

"Tiểu trụ, con cố gắng lên."

Doãn Văn Thận vỗ vỗ bả vai Doãn Văn Trụ nói.

"Thiếnhà họ Âu, cố gắng lên."

Thím Vương cũng làm một tư thế cố gắng lên .

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, đáy lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hay đến vào giờ phút này, anh mới đột nhiên phát hiện ai mới là người chân chính vì anh suy nghĩ.

Cáo biệt Doãn Văn Thận và Thím Vương, anh lại đi vào

Lúc đi tới cửa, tay mới vừa chạm lên chốt cửa lại bởi vì cuộc nói chuyện bên trong mà dừng lại động tác.

"Thê Thê, em thật sự quyết định?"

Tư Mị nhìn Phương Thê với vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Cô bình tĩnh khiến anh đau lòng.

Cho dù chỉ có anh, Cô cũng chưa từng lộ ra một tia một đau lòng nào.

Chẳng qua là thật sự không đau lòng sao?

Ai cũng biết không thể nào không đau lòng.

Chẳng qua là Cô không muốn làm cho bất luận kẻ nào thấy cô mềm yếu thôi.

"Ừ, lúc trước không phải đã nói qua sao? Hoặc là bắt đầu lần nữa, hoặc là hoàn toàn buông tha."

Dừng khí luôn là có hạn.

Một lần lại một lần thất vọng sau, Cô cũng sẽ mệt mỏi.

Cô muốn đi tin, tuy nhiên nó không có lý do tin tưởng.

Hoặc là nên nói cũng không dám đi tin tưởng nữa, sợ đây chỉ là lại một cảnh tượng huyền ảo, sẽ rất nhanh tiêu tán.

"Ừ, em quyết định là tốt rồi."

Tư Mị tự nhiên sẽ không giúp Doãn Văn Trụ nói chuyện.

Sau đó là trầm mặc lâu dài.

Phuong Thê không mở miệng, chẳng qua là chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cô muốn nghỉ ngơi thật tốt, không thể bởi vì chính mình mà lần nữa thương tổn cục cưng nữa.

Lần này, Cô cũng tự trách, không có bảo vệ tốt bé.

Về sau, Cô chỉ muốn cùng cục cưng trải qua quãng đời.

Doãn Văn Trụ đứng ở ngoài một lúc mới đẩy cửa vào.

Ý trong lời nói đó, anh rất rõ ràng.

Nhưng anh không thể buông tay.

Vừa buông tay là thật sự kết thúc.

"Cô ấy đã ngủ, anh đừng quấy rầy cô ấy."

Tư Mị nhìn Doãn Văn Trụ một cái, thần nhiên nói.

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, ngồi thẳng vào bên giường của Cô, lẳng lặng ngây ngô.

Anh chỉ nghĩ cùng với cô mà thôi.

Lần này, vô luận như thế nào cũng không thể để cô bị tổn thương gì nữa.

Quý Thư có lẽ sẽ hành động, người của Phuong gia cũng sẽ hành động, cho nên anh không dám rời.

Này tiếp qua mấy ngày, Doãn Văn Trụ luôn một tác cũng không rời, nhưng Phuong Thê lại xem như không thấy anh.

Từ đầu đến cuối cũng không có nhìn anh một cái.

Cô vẫn như cũ thật bình tĩnh, bình tĩnh khiến anh bận tâm, cũng làm cho anh bất đắc dĩ.

Bất kể nói gì, Cô đều sẽ không thay đổi phần bình tĩnh.

Tựa hồ thật sự đã đem anh ngăn cách bên ngoài rồi.

Cho nên có đôi khi, anh sẽ rời đi gian phòng, lẳng lặng sống ở bên ngoài.

Đĩ nhiên Phuong Thê cũng không bình tĩnh, chẳng qua là làm bộ bình tĩnh mà thôi.

Ở không ai nhìn thấy, cái loại tâm tình đó mới có thể hiển hiện ra.

Cô không muốn nhìn thấy anh, thật không muốn, nhưng cố tình cô làm nhiều như vậy, anh vẫn không chịu rời đi.

Cô cảm thấy thật buồn cười.

Tại sao lại như thế?

Nếu như không phải là anh đối với Cô tuyệt tình như vậy, Cô cơ hồ sẽ cho rằng anh thật yêu Cô.

Là vì cục cưng đi.

Nghĩ đến đây, đáy lòng lại càng khó chịu.

Cái loại tâm tình đó rốt cuộc vẫn không chịu nổi.

Đang ở cùng một chỗ với Tư Mị, cô nói cho Tư Mị, Cô muốn rời đi, rời đi Thành phố H.

Doãn Văn Trữ trên mặt mang theo nhàn nhạt cười, coi như gương mặt đã có chút gầy, tuy nhiên không ngăn được bản thân anh cái phong thái kia.

Hôm nay Thê Thê rốt cuộc cùng anh nói chuyện.

Cô nói Cô muốn ăn cháo của tiệm mà trước kia hai người đã từng

Cho nên anh thật vui vẻ chạy đi mua.

Mặc dù tiếng nói của Cô rất lãnh đạm, cũng không có cho anh một ánh mắt, nhưng này cũng không trở ngại anh vui vẻ.

Cô chịu nói chuyện với anh, đó chính là một bắt đầu tốt.

Làm Doãn Văn Trữ giờ lên đồ đi qua bàn y tá, mấy cái y tá cũng không khỏi đuối theo bóng dáng của anh.

Doãn Văn Trữ - ba người bản thân đã xuất sắc, hơn nữa thoát nhìn như một mối tình tay ba phức tạp, điều này làm cho những y tá rất là chú ý tới bọn họ.

Đối với Phương Thê có thể có hai người đàn ông xuất sắc chăm sóc như thế, những người đó dĩ nhiên là không ngừng hâm mộ.

Cũng không ít người cố đoán chuyện xưa của bọn họ.

Nhìn thấy trên mặt Doãn Văn Trữ rốt cuộc triển lộ nụ cười, họ cũng có chút thương hại anh.

Bởi vì mới vừa rồi, cô gái kia cùng một người đàn ông khác đã đi rồi.

Cho nên anh là người thất bại, mà anh tựa hồ còn không biết.

Mà sự thực, Doãn Văn Trữ rất nhanh liền phát hiện rồi.

Khi anh đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy bên trong chỉnh tề, vật trong tay không khỏi chảy xuống ở trên mặt đất.

Trong lúc bất chợt hiểu, nguyên nhân Phương Thê kêu anh đi mua cháo.

Thì ra là muốn rời khỏi anh.

Nhưng anh vẫn không muốn tin, an ủi mình cô chẳng qua là ra ngoài tản bộ.

Vọt tới bàn y tá, anh mở miệng lại hỏi: "bệnh nhân phòng 301 đâu?"

"Đã xuất viện rồi."

Y tá có chút không đành lòng, lại cũng chỉ có thể đem sự thật nói cho anh biết.

Rời đi?

Thật sự rời đi.

Doãn Văn Trữ cười cười, nụ cười có chút khổ sở.

Thì ra cô thật sự không muốn gặp lại anh như vậy.

Doãn Văn Trữ từ từ xoay người, rời đi bệnh viện.

Tầm lưng kia nói nhiều cô đơn liền có bao nhiêu cô đơn.

Những y tá kia cũng không phải thật thích anh, chẳng qua là giống với xem phim thần tượng, thấy bên trong nhân vật chính thương tâm, tự nhiên cũng sẽ cảm khái một phen.

Rất lâu, người luôn cho là mình làm đúng, là vì người khác tốt.

Nhưng khi mình ở vào một vị trí khác mới phát hiện, thì ra là tốt chỉ là mình tự cho là đúng, người kia cũng không cần.

Doãn Văn Trụ lúc này mới hiểu được, mình ban đầu nếu nói bảo vệ Phương Thê căn bản không cần.

Nhưng thế nhưng anh lại ngu đến đây cô ra, kéo ra giữa khoảng cách bọn họ.

Thê Thê, Thê Thê ——

Trong lòng anh lần lượt gọi tên cô, đau đớn khó đây v

Quả nhiên yêu rồi mới có thể hiểu cái gì là yêu.

Quả nhiên gặp phải rồi mới có thể hiểu cái gì là sai.

Nhớ một người, cũng chỉ có khi lúc cô rời đi mới có thể phát hiện.

Đi mang theo lòng tràn đầy chờ đợi, mang theo khắp người đau đớn trở lại.

Lần nữa đạp trên đất thành phố A, Phương Thê cảm thấy dường như đã có mấy đời.

Phương Thê ngay từ lúc một khắc kia có lẽ tuyệt vọng mà chết.

Nhưng cho dù tuyệt vọng, đáy lòng còn có thể đau.

Tâm thiếu một khối lớn, sinh đau sinh đau .

"Tur Mị, chuyện em mang thai có thể tạm thời đừng nói cho người khác biết?"

Ở trên đường trở về Phương gia, Phương Thê quay đầu nói với Tur Mị.

Phương Dân đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, cho nên Phương Thê cũng không biết anh ta đã từng tới.

Tur Mị gật đầu một cái, "Được."

Anh hiểu, ở trong gia tộc như Phương gia, có một người thừa kế là cỡ nào quan trọng.

Nếu như Phương Thê có con, vậy càng trở thành uy hiếp của người khác.

"Cám ơn anh, Tur Mị."

Phương Thê chân thành

Nếu như không có Tur Mị, Cô có lẽ không biết nên làm cái gì bây giờ?

Cho dù làm bộ kiên cường nữa, nhưng trong lòng lại là một mảnh mờ mịt.

Có lẽ trở về thành phố A cũng sẽ trở nên khó khăn.

Tur Mị không nói gì, chẳng qua là đưa ra một cái tay sờ sờ đầu của Cô cười cười.

Xe vẫn lái đến Phương gia.

Nhưng trong nhà hôm nay có chút không bình thường, những người trong gia tộc toàn bộ đều đến đông đủ.

Ông cụ Phương ngồi ở chỗ đó, khẽ nhíu mày, nhìn thấy cô cũng không có nở nụ cười như trong ngày thường, chỉ là nói với Tur Mị bên người cô: "Tiểu mị, Phương gia chúng ta có chút việc, con trước tiên có thể rời đi không?"

"Ông nội, con là bạn trai của Phương Thê nha, cho nên cũng là người mình chứ sao."

Anh có chút vô lại cười nói ông cụ Phương.

Nhiều người như vậy, vẻ mặt khác nhau, nhưng rõ ràng đều đem tầm mắt ném trên người Phương Thê.

Trực giác cho anh biết chuyện này có liên quan với Phương Thê.

Phương Thê mới vừa bị thương nặng như vậy, anh làm sao có thể rời cô đi?

Để cho cô một thân một mình đối mặt.

Ông cụ Phương thích Phương Thê , nhưng bây giờ ngay cả ông đều là bộ dạng như vậy.

Rất cuộc là chuyện nghiêm trọng g

Mà người còn lại càng thêm không thể trông cậy vào, còn ước gì Phương Thê gặp chuyện không may.

Giống như anh, cho dù anh chịu hết ân sủng.

Nhưng nếu như không có sự ủng hộ của cha anh, anh ở tư gia sẽ bị chèn ép.

Cho nên anh không muốn lấy một đồng một xu nào của tư gia, từ mới bắt đầu đã có quyết định riêng của mình.

Tư Mị mặc dù xem ra không làm việc đàng hoàng, nhưng chuyện nên làm cũng chưa từng xem thường qua.

Hơn nữa người lại cẩn thận.

"Tiểu mị, thật sự có chuyện rất quan trọng."

Giọng điệu của ông cụ Phương có chút nặng nề, "Con vẫn chưa xem là người của Phương gia, đi trước thôi."

Phương Thê cũng có một loại dự cảm xấu.

Đáy lòng của Cô thật ra thì rất sợ.

Người bị thương cho dù giả bộ kiên cường nữa, nội tâm cũng là yếu ớt, cũng chịu không được một chút đá kích nữa.

Nhưng Cô lại không muốn quá lệ thuộc vào Tư Mị.

Người, luôn là phải dựa vào mình.

Nếu như quá lệ thuộc vào người khác, khi người kia ra đi, thế giới của mình sẽ sụp đổ.

Cho nên cô không muốn lại nếm thử một lần nữa.

Vì vậy nghiêng đầu đối với Tư Mị nói: "Tư Mị, anh đi đi."

Bất kể xảy ra cái gì, Cô đều tự mình đi đối mặt.

Tư Mị gật đầu một cái, xoay người rời đi, nhưng lại không có rời đi Phương gia, mà là ở bên ngoài chờ.

Mặc kệ xảy ra cái gì, anh nghĩ trước tiên xuất hiện ở bên người Phương Thê.

Đợi đến Tư Mị rời đi, ông cụ Phương mới nói với Phương Thê: "Ngồi đi."

Trong giọng nói cũng mất đi sự từ ái trong ngày thường.

Phương Thê theo lời ở trên ghế sofa ngồi xuống.

Những người xung quanh nhìn cô cũng không có ý tốt.

"Ông nội, đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc ban đầu cô cũng có chút ghét ông cụ Phương, nhưng sau một thời gian sống chung, cô đã đem ông thành người thân.

Phương Thê thật ra rất dễ dàng tha thứ sai lầm của người khác.

Huống chi là ông lão, bản thân cô sẽ mềm lòng.

Bởi vì xem ông thân nhân, cho nên cô mới trở về Phương gia.

Có một số việc, Cô vốn là muốn nói rõ ràng với ông cụ Phương.

"Đừng gọi tôi là ông nội."

Ông cụ Phuong cũng là đột nhiên lạnh lùng nói.

Phuong Thê ngẩn ra, vốn là vết thương chồng chất lại thêm một vết

Tại sao?

Đột nhiên toàn bộ thế giới cũng sụp đổ rồi.

Tựa hồ tất cả mọi người trở nên xa lạ, không bao giờ quen biết nữa.

"Phuong gia chúng ta cũng không có người như vậy, mẹ mầy cũng thật không biết xấu hổ, niệm hoa của chúng tôi yêu cô ta như vậy, vì cô ta bỏ hết mọi thứ, cô ta còn phải bội nó."

"Thật hạ tiện, lại sinh ra cái nghiệt chủng này."

"Niệm Hoa thật đáng thương, đến chết cũng không biết giúp người khác nuôi con."

Những người xung quanh từng câu từng chữ ném tới, từng chữ gõ vào tim cô.

Đây là sự thật sao?

Cô cảm thấy toàn bộ thế giới lại xám xịt không ít.

Cô đưa ánh mắt dời về phía ông cụ Phuong, trong mọi người nơi này, thật ra thì Cô chỉ xem ông thành thân nhân mình.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới muốn bắt luận đồ gì của Phuong gia.

Chỉ là muốn một phần thân tình mà thôi.

Ông cụ Phuong cũng là đem một phần tài liệu ném trước mặt Cô.

Nơi này, có tư liệu của cô, còn có rất nhiều điều tra tư liệu.

Tất cả đều biểu lộ, Cô không phải con gái của Phuong Niệm Hoa.

Đương nhiên không phải là người của Phuong gia

Phuong Thê đột nhiên hiểu rõ lúc trước thế nào cũng nghĩ không thông chuyện tình.

Vì sao cha đột nhiên lại biến thành như vậy, thậm chí bắt đầu ghét cô?

Thì ra đây chính là nguyên nhân sao?

Bây giờ nhớ tới, dường như từ lúc bắt đầu cô bị thương lần kia.

Cô cũng hiểu, vì sao cha biến thành như vậy, mẹ của cô còn là đối với ông như vậy.

Vốn tưởng rằng là bởi vì yêu, bây giờ đã biết rõ cũng là bởi vì áy náy đi.

Bà làm chuyện thật có lỗi với ông, khi ông bởi vì bà mà bỏ hết thấy mọi thứ.

Tất cả tất cả, thì ra không phải là không có nguyên nhân.

Chỉ là mình chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là nguyên nhân này.

Chân tướng như vậy, khiến Phuong Thê trầm trọng.

Thân thể không nhịn được hơi run rẩy.

Cô mất đi tình yêu, lại cũng vào thời khắc này mất đi thân tình.

"Cô đi đi."

Ông cụ Phuong làm như thờ dài một cái.

"Đi nhanh đi, nghiệt chủng."

"Thật may ông cụ dự kiến trước, phản đối tuyên bố ra bên ngoài, bằng không mặt của Phương gia cũng vứt sạch."

"Mau rút đi, một nghiệt chướng muốn tới tranh đoạt sản nghiệp của Phương gia."

Từng câu từng chữ truyền đến, khó nghe như vậy.

Phương Thê cảm thấy những người đó, một vài âm thanh kia bắt đầu thay đổi có chút ít xa xôi.

Dường như mình không phải là người của thời không này.

Ban đầu nịnh nọt, bây giờ chửi rủa, thật đúng là châm chọc.

Chẳng qua là cái thế giới này chính là như vậy.

Cô đứng lên, thân thể có chút lay nhẹ, nhưng lại vẫn chống được.

Có lẽ đáy mắt của bọn họ, mình đã là rất nhếch nhác, bị người như thế đuổi ra ngoài.

Nhưng mặc kệ ra sao, Cô đều không thể vào lúc này ngã xuống.

Cô căn bản không quan tâm tiền của Phương gia, thì khổ sở thế nào?

Chỉ là có chút chuyện khiến Cô không chịu nổi.

Có phải cô không nên ra đời không?

Nếu như Cô không ra đời, cha mẹ cô sẽ luôn luôn hạnh phúc đi.

Cũng có lẽ sẽ không, nhưng ít ra cô sẽ không trở thành cái đầu sở phá hủy hạnh phúc của bọn họ.

Chẳng qua là người đàn ông sinh ra cô là ai?

Mẹ của cô rốt cuộc là người bị hại, hay là thật sự phản bội tình yêu đó?

Trong trí nhớ, dung mạo của hơi già nua, nhưng cô không quên, ban đầu bà xinh đẹp dường như.

Phương Thê suy nghĩ rất hỗn loạn, từng bước một đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, Tư Mị tiến lên đón, "Thê Thê, thế nào?"

Phương Thê làm như ở trong mộng tỉnh lại nhìn Tư Mị, sau đó lắc đầu một cái, tiếp tục đi đến phía trước.

Tư Mị đuổi theo, nhưng mặc kệ anh hỏi gì, Phương Thê đều không mở miệng.

Cuối cùng anh bắt đầu thôi, chỉ có thể đi theo Cô.

Cho đến khi Cô té xỉu cái phút chốc kia.

Anh rất muốn chạy về Phương gia đi hỏi rõ ràng, bọn họ đến cùng đã làm gì.

Nhưng cuối cùng vẫn không làm như vậy.

Có một số việc, cô cũng không muốn cho anh biết.

Tư Mị đem Phương Thê mang về một ngôi nhà riêng của mình.

Phương Thê cơ hồ ngồi yên một ngày, mặc kệ Tư Mị nói với Cô thế nào, Cô đều không để ý tới anh, cũng không ăn cơm, thậm chí ngay cả tư thế ngồi cũng không có thay đổi qua.

Chẳng qua là ngày thứ hai, cô làm như đã hiểu rõ, bắt đầu cố gắng ăn cơm.

Mặc dù vẫn như cũ không mở miệng, tuy nhiên mỗi lần cũng đúng hạn ăn, thậm chí còn ăn rất nhiều.

Anh biết, cô là vì đứa bé.

Cô như thế, thật sự khiến anh rất đau lòng.

Không biết từ khi nào bắt đầu, đối cô hứng thú bắt đầu từ từ biến thành một loại thương tiếc, một loại đau lòng.

Anh đem Phương Thê ôm vào lòng, "Phương Thê, khóc lên đi."

Cô đè nén như vậy, làm cho người ta khó chịu.

Phương Thê không có cự tuyệt cái ôm của anh, nhưng cũng thật giống như không nghe thấy lời của anh.

Tư Mị bất đắc dĩ, chỉ có chậm chậm chờ đợi.

Có một số việc, không phải anh có thể làm đến.

Chẳng qua là ngày thứ ba, khi anh cảm thức ăn đến căn phòng kia, lại phát hiện Phương Thê không thấy.

Tìm khắp nơi, cũng không thấy bóng dáng của cô.

Lại đi hỏi bảo vệ bên ngoài, mới biết cô rời đi.

Cô đi, cũng không nghĩ dựa vào anh, cái ý nghĩ này khiến Tư Mị tức giận.

Đã đến lúc này, chẳng lẽ cô còn muốn một người đi đối mặt?

Cũng không thể để cho anh giúp Cô gánh chịu một chút sao?

Tư Mị vận dụng người của tư gia, lật đồ khắp cả thành phố A, đều không tìm được Phương Thê.

Mà mỗi lần đi Phương gia, người của Phương gia lại ngậm miệng không nói về chuyện của Phương Thê.

Anh cũng không biết ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, anh chỉ có thể thừa nhận, Phương Thê không ở thành phố A nữa, biến mất, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng cô chỉ có một mình, hơn nữa còn có con, có thể đi nơi nào?

Anh thậm chí gọi điện thoại cho Doãn Văn Trụ, hỏi anh ta có đầu mối gì không?

Nhưng người bên kia tựa hồ mới biết Phương Thê không thấy, trầm mặc hồi lâu sau mới chất vấn: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Tư Mị không trả lời, chẳng qua là vẫn như cũ hỏi: "Trừ thành phố A, Thành phố H, thành phố C, anh còn biết cô ấy có thể đi nơi nào không?"

Anh biết, Cô nhất định sẽ không ở lại ba nơi này nữa.

Nếu cô không từ biệt mà đi, tất nhiên là không muốn làm cho bất luận kẻ nào tìm được.

Bên kia Doãn Văn Trụ trầm mặc một hồi.

Tư Mị hiểu này trầm mặc đại biểu cái gì, nhàn nhạt nói: "Thì ra là anh căn bản cũng không hiểu rõ cô ấy."

Sau khi nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Anh cũng bị chọc giận, Cô muốn rời đi như vậy, thế nhưng anh lại càng muốn tìm được Cô.

Bất kể ở nơi nào, anh đều muốn tìm được Cô.

Doãn Văn Trụ cầm chiếc điện thoại sớm bị cắt đứt, đáy lòng trống rỗng.

Thê Thê mất tích?

Anh lại muốn một bước sao?

Anh vốn là tính hôm nay lái xe đi thành phố A, chính là bãi phòng Phương gia.

Thậm chí đã tính ở thành phố A lâu dài.

Nhưng Cô không thấy.

Thế mà anh lại bị người khác hỏi cô đi nào, cái gì cũng không trả lời được.

Tư Mị nói rất đúng, thật ra thì anh căn bản cũng không hiểu rõ Cô.

Rất lâu, mình luôn là quá bá đạo, bá đạo muốn đối cô tốt, lại bá đạo quyết định tất cả.

Doãn Văn Trữ ôm đầu, vẻ mặt rất thống khổ.

Không được, anh muốn đi tìm Cô, bất kể ở nơi nào, đều muốn tìm được Cô.

Doãn Văn Trữ đứng lên, cất bước muốn đi ra phòng làm việc, mà lúc này đây, điện thoại di động lại vang lên.

Hắn là Quý Thư .

Doãn Văn Trữ mặc dù có chút không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn còn nhấn nút trả lời.

Anh cảm thấy Quý Thư vào lúc này gọi điện thoại tới đây có lẽ cũng không phải là trùng hợp.

Nhấn nút trả lời, bên trong liền truyền đến tiếng Quý Thư, ôn nhã như thường ngày.

"Trữ, mình tự tay thương hại tới người mình quan trọng nhất tư vị thế nào?"

Nghe Quý Thư nói như thế, Doãn Văn Trữ hiểu anh ta là muốn ngả bài.

Thời cơ đã tới sao?

"Thê Thê mất tích có phải liên quan tới mày không?"

Nghĩ đến đây, anh liền s

"Trữ, là tự mình anh tạo thành, anh không chỉ thương tổn đến cô ấy, còn tự tay mình đẩy cô ấy vào Phuong gia."

Quý Thư nhàn nhạt nói.

"Có ý tứ gì?"

Chẳng lẽ lần này Phuong Thê mất tích cùng Phuong gia có liên quan?

"Phuong Thê không phải là con gái của Phuong Niệm Hoa, trên tay mình vừa lúc có phần tài liệu, liền thuận tay bán cho Phuong gia, rất xin lỗi a, trữ."

Thương tổn người quan trọng nhất của anh ta có thể gây tổn thương cho anh ta chưa hẳn là nặng nháy.

Mà để cho anh ta tự tay thương tổn tới người mình quan trọng nhất, mới có thể khiến anh ta thống khổ không chịu nổi.

Doãn Văn Trữ cho rằng như vậy là đối với Phuong Thê tốt, cố ý nói không yêu cô, để cho Cô đứng ở ô dù nhà họ Phuong.

Nhưng anh là cố ý, cố ý buộc anh ta đi tới bước này.

Đội được chính là cái kết quả này.

Muốn dả thương, liền thương tổn tới cực hạn đi.

Anh làm sao có thể để cho anh ta với người mình yêu bình yên hạnh phúc, để cho anh ta yên lòng đối phó anh.

Ở bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy, anh hiểu rất rõ Doãn Văn Trữ, cho nên anh căn bản cũng không tin anh ta sẽ chọn Hạ Sơ.

Anh ta tự cho rằng nguy trang như vậy, cũng là án kế hoạch của anh từng bước đi tới mà thôi.

"Quý Thư."

Tiếng của Doãn Văn Trữ căn răng nghiêng lợi truyền đến.

Quý Thư muốn nói gì, điện thoại lại bị cúp.

Anh cười cười, không chút để ý, xem ra có người muốn tìm tới cửa.

Được, anh chờ.

Ấn nhẫn nhiều năm như vậy, ngày này cuối cùng cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thân thế của Quý Thư

Chuông cửa vang lên, thanh âm dồn dập thể hiện tâm tình của người tới.

Quý Thư đứng dậy mở cửa, một nháy mắt kia, xông tới mặt đứng là quả đấm của Doãn Văn Trụ.

Anh nghiêng mình, tránh thoát được sự công kích của Doãn Văn Trụ, lại xoay người nghênh đón.

Bọn họ thường đánh nhau, chẳng qua là lúc trước xem như đùa giỡn, lần này lại là thật.

Doãn Văn Trụ đi học gì đó, Quý Thư cho tới bây giờ cũng sẽ không rơi ở phía sau.

Cho nên bọn họ thế lực ngang nhau.

Đối với người khác mà nói, taekwondo 8 đẳng đai đen đã là rất lợi hại rồi, nhưng đối với họ mà nói, bọn họ chẳng qua là đứng trên cùng một vị trí.

Hai người giằng co trong căn nhà, ai cũng không thắng được ai.

Quý Thư ôn hòa cười một tiếng, làm như cái gì cũng chưa từng

"Trụ, thắng không được mình đâu."

Mặc kệ là mặt nào, anh đều sẽ không thua Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ cái gì cũng không nói, chỉ là không ngừng cùng Quý Thư so tài.

Anh ta lại dám làm như vậy, lại dám tổn thương Phuong Thê đến vậy.

Cho dù muốn tổn thương anh bao nhiêu cũng không sao, nhưng anh ta lại dám hại đến Phuong Thê thì không được.

Nghĩ đến Phuong Thê có thể sẽ bị tổn thương, nghĩ đến Cô bây giờ một thân một mình không biết ở nơi nào, tim của anh đau quá.

Anh còn có xúc động đem Quý Thư đánh một trận.

Mà đáng chết là, trong này lại có anh tham dự vào.

"Trụ, anh bây giờ thật nhếch nhác, xem ra anh thật sự rất thích cô ta."

Quý Thư liếc Doãn Văn Trụ một cái, vẫn nhàn nhạt nói như cũ.

"Trụ, nhìn anh thì tưởng là người rất lý trí, thật ra thì dễ bị kích động hơn so với người khác, anh còn chưa đủ chín chắn. Đúng vậy a, từ nhỏ liền miệng chứa thìa vàng ra đời, căn bản vẫn là một đứa trẻ bị nuông chiều hư. Cho nên vừa gặp phải chuyện gì cũng chỉ biết theo ý mình đi làm, lại quên nghĩ cảm nhận của người khác. Tôi là muốn thương tổn Phuong Thê, bởi vì tổn thương cô ta mới có thể tổn thương tới người. Nhưng nếu như không phải anh giúp đỡ, tôi có thể thành công sao? Trụ, thật ra thì người khiến cô ấy bị thương nặng nhất chính là anh, mà không phải tôi. Tôi chỉ là lợi dụng nhược điểm của anh mà thôi."

Quý Thư là cố ý, anh chính là muốn Doãn Văn Trụ đau lòng, muốn anh thống khổ.

Anh càng thống khổ, Quý Thư

Lúc này, Doãn Văn Trụ tự nhiên biết mục đích của anh ta, nhưng tuy vậy, anh vẫn không nhận được tự trách và thống khổ.

Nghĩ đến Phuong Thê sẽ thừa nhận thống khổ, anh liền tình nguyện nổi thống khổ của mình nặng hơn một chút.

Có chút tổn thương đã xảy ra, cũng thu lại không được.

Bây giờ anh có thể làm là cùng cô chịu đựng sự thống khổ đó.

Anh vẫn luôn âm thầm ra sức, rút cuộc chiếm thượng phong, một quyền đánh vào mặt Quý Thư.

Quý Thư thậm chí bị anh đánh té xuống đất, khóe miệng chảy ra máu.

"Đây là vì Thê Thê đánh. Quý Thư, nếu là đàn ông, sẽ không liên lụy đến phụ nữ. Muốn đối phó tôi thế nào đều được, nhưng bạn lại tổn thương đến Thê Thê, tôi liền không có cách nào tha thứ cho. Bạn thật sự có lòng tin như vậy sao? Cuối cùng cũng chỉ là một con rùa đen cụt đầu núp trong bóng tối không dám thò đầu ra mà thôi. Cuối cùng cũng chỉ là một người đi lợi dụng người khác tới hiệp đáp kẻ yếu mà thôi."

Doãn Văn Trụ mắt lạnh nhìn Quý Thư còn trên mặt đất, nhếch môi, mang theo vài phần cười nhạo.

"Có gan thì quang minh chính đại tới đấu với tôi. Có bản lĩnh đem tôi giẫm ở dưới lòng bàn chân, khiến tôi tâm phục khẩu phục. Chỉ là tôi xem bạn cũng không có bản lĩnh kia, sẽ chỉ biết làm một ít động tác lên lút mà thôi."

Anh bây giờ khí thế bức nhân, hoàn chỉnh vốn có, cho dù áo có chút xóc xệch, nhưng căn bản không xem thấy sự nhếch nhác nào, ngược lại như một đế vương bình thường mắt nhìn xuống.

Những lời đó, loại cảm giác đó khiến Quý Thư luôn đeo mặt nạ duy trì cho tới nay liền vỡ vụn.

Mấy cái lời đó của Doãn Văn Trụ đâm trúng tim đen

Đó là vấn đề cho tới nay Quý Thư không dám nhìn thẳng.

Anh ta đưa tay lau đi vết máu trên môi, từ trên mặt đất đứng lên.

Anh nhìn Doãn Văn Trụ, ánh mắt tràn đầy hận ý.

"Loại người như mày biết cái gì?"

Từ nhỏ được thương yêu, từ nhỏ liền ưu việt như vậy, căn bản là không có cách nào tưởng tượng anh đã gặp qua cái gì.

Như vậy anh ta lại có tư cách gì tới nói với anh những thứ này?

Anh chính là núp trong bóng tối thì thế nào?

Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, anh sẽ không từ thủ đoạn.

Người đời lán anh, anh lán người đời mà thôi.

"Quý Thư, bạn đừng cho là mình thắng, trận đấu của chúng ta giờ mới bắt đầu."

Doãn Văn Trụ động lại một câu, xoay người liền đi về phía cửa.

Thê Thê, đừng rời đi quá xa, để cho anh không tìm được em.

Chuyện anh làm sai, anh sẽ tự trừng phạt mình.

Nhưng trước khi đó, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ người thương tổn đến Phương Thê.

Anh nói qua, anh tới giờ đều là một người ích kỷ, anh chỉ quan tâm người mình quan tâm.

Quý Thư thấy Doãn Văn Trụ rời đi, vọt mấy bước tới, một quyền đánh lại.

Doãn Văn Trụ lại sớm có chuẩn bị, trốn được sự công kích của Quý Thư.

Xoay người lán nữa, đứng ở cách đó không xa, mắt lạnh nhìn anh ta.

"Thẹn quá thành giận rồi, Quý Thư, bạn còn chưa tu luyện tới, chúng ta cũng chỉ là vậy thôi."

Giả bộ bình tĩnh sao?

Thật ra thì anh cũng biết.

Anh tự nhận là mình cũng không phải một người dễ dàng biểu lộ tâm tình ra bên ngoài, chỉ vì người để ý, cho nên mới có cảm xúc lớn kia.

Ban đầu, Quý Thư cũng là trong đó một người.

Ở trước mặt anh ta, anh sẽ không che giấu cảm xúc của mình.

Nhưng bây giờ đã không phải.

Cho nên anh cũng sẽ học đeo mặt nạ, từ đầu đến cuối.

"Doãn Văn Trụ, mày đừng đắc ý, kịch hay vẫn còn ở phía sau."

Giữa bọn họ tăng nguy trạng cuối cùng kia cũng đã phá bỏ, hai người cũng không còn đường để quay đầu lại nữa, lẫn nhau đứng ở đối diện.

"Quý Thư, mình chờ bạn, có thủ đoạn gì cứ lấy ra."

Doãn Văn Trụ chưa đựng cười, một ít lần lùi biếng lại lơ đãng lộ ra.

Lúc này chính Quý Thư cũng không nghĩ tới lúc này giữa hai người.

Rõ ràng anh ta nên bị thương, anh ta nên nhếch nhác, nhưng quay đầu lại người nhếch nhác lại là

Quý Thư có chút không chấp nhận được.

Càng không quen nhìn bộ dáng lúc này của anh.

Anh ta nên nhếch nhác hơn, thống khổ hơn, và mắt không chế mới đúng.

Doãn Văn Trụ xoay người rời đi, Quý Thư hung hăng đem đồ trên bàn quăng hết xuống đất.

Tiếng vỡ vụn vang lên, đổi lấy một phòng bữa bãi.

Nhưng rất nhanh, anh lại bình tĩnh lại, móc điện thoại di động ra, bấm một số.

"Chuyện làm tôi đầu rồi?"

"Còn chưa xong? Tôi muốn anh nhanh chóng hoàn thiện."

"Không cho thất bại, chỉ có thể thành công."

Chờ cúp máy, anh mới ngồi vào ghế sa lon, đưa tay sờ lên gương mặt sưng đỏ, thấp giọng nguyên rủa nói: "Chết tiệt."

Anh nhất định hoàn trả gấp bội.

Doãn Văn Trụ rời khỏi chỗ Quý Thư, tâm tình lại chưa bao giờ có sáng sủa vậy.

Lúc ban đầu tới đó, anh thật sự có một loại xúc động, một loại muốn cùng Quý Thư đồng quy vu tận.

Nhưng sau lại đột nhiên hiểu ra chút chuyện.

Quý Thư muốn xem đúng là cái dáng vẻ kia, anh làm sao có thể đúng như ý muốn của anh ta?

Hơn nữa anh không thể chán chường, không thể ngã xuống được.

Anh còn phải đối phó Quý Thư, còn muốn đi tìm Thê Thê, còn phải đoạt cô về lần nữa, tại sao có thể trở thành bộ dáng kia?

Cho nên anh thu hồi lúc ban đầu xúc động.

Ngồi trở lại trong xe của mình, Doãn Văn Trụ cũng bấm một số.

Ban đầu có chuyện gì, anh đều để cho Quý Thư đi điều tra, cho tới Quý Thư biết quá nhiều chuyện về anh.

Nhưng trừ Quý Thư, anh vẫn còn người khác.

Ban đầu không phải là không tin Quý Thư, chẳng qua là những người đó anh thuê đến bảo vệ những người anh quan tâm.

Đã từng, ở trong đó cũng bao gồm Quý Thư.

Cho nên anh tự nhiên cũng sẽ không muốn anh ta biết.

Chỉ bởi như thế, anh có một số việc, Quý Thư cũng không biết.

"Ken, trước yên lặng theo dõi biến hóa, mặc kệ anh ta muốn làm gì cũng không được phản kích. Ăn miếng trả miếng, bắt cá lạt lười. Tôi muốn cho anh ta biết, muốn lấy được tập đoàn Doãn Văn cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy."

Nhà Doãn Văn có thể ở thành phố H đặt chân nhiều năm như vậy, trong lúc đó có rất nhiều thứ thậm chí ngay cả anh cũng không nghĩ tới.

Quý Thư nghĩ bằng sức một mình cướp lấy tập đoàn Doãn văn, quá ngây thơ rồi, cũng quá liều lĩnh.

Tuy rằng anh nhiều năm xao lãng, nhưng ban đầu anh là thiên tài trong mặt kinh doanh.

Cho nên Quý Thư cũng chưa chắc quá coi thường anh.

Gần xảy ra quá nhiều chuyện, tâm trí rối loạn.

Nhưng bây giờ anh đã tỉnh táo lại.

Anh lại gọi một cú điện thoại cho một người khác, ra một đạo lệnh.

Mặc kệ tốn bao nhiêu tài lực, bao nhiêu thời gian, đều phải tìm được Phương Thê.

—— Thê Thê, không có tự mình đi tìm em thực xin lỗi.

Chẳng qua là lúc này anh muốn đem chương ngại của bọn họ toàn bộ đều tiêu diệt hết.

Chờ cô quay về, anh sẽ biến thành một Doãn Văn Trụ hoàn toàn mới, sẽ cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới.

"Lạc Ương, tất cả theo phần kế hoạch này đi làm, việc cần hoàn thành đến tốt nhất nên giữ bí mật, để tránh lòng người hỗn loạn."

Doãn Văn Trụ vừa cầm phần tài liệu kế hoạch giao cho Lạc Ương vừa phân phó nói.

Lạc Ương gật đầu một cái, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Đợi đến lúc phòng làm việc chỉ còn lại Doãn Văn Trụ một người, anh mới lấy ra một phần tài liệu.

Trên đời này tiền không phải vạn năng, nhưng có đôi khi cũng chỉ có tiền mới có thể làm được một ít chuyện.

Người Quý Thư có mạng lưới trải rộng mấy thành phố, thậm chí trong tay nắm rất nhiều bí mật của những người giới thượng lưu.

Cho nên anh ta có thể dùng những thứ này đến uy hiếp, tìm rất nhiều người giúp một tay.

Nhưng cũng thế, anh ta cũng đắc tội bọn họ.

Nếu như có thể không hề dấu vết hủy diệt những bí mật này, như vậy những người đó tự nhiên sẽ nguyện ý.

Quý Thư biết anh rất nhiều chuyện, đồng dạng, anh cũng biết một ít chuyện của Quý Thư, bao gồm bí mật của những người đó.

Cho nên tìm những người đó, trao đổi, khiến những người đó về phe anh.

Mà phần tài liệu này, cũng là một phần cận kề tài liệu về Quý Thư.

Trên đời này cũng không phải chỉ có Quý Thư có năng lực kia.

Doãn Văn Trụ lật ra một ít phần tài liệu, tỉ mỉ nhìn xuống, càng xem đến phía sau, mày nhíu lại càng sâu.

Anh nghĩ qua rất nhiều loại nguyên nhân khiến Quý Thư hận anh, lại không chưa từng nghĩ tới lại là loại này.

Nhưng cái này là thật sao?

Quý Thư là con riêng của cha anh?

Cho nên anh ta mới hận anh, muốn cướp đi tất cả của anh ?

Doãn Văn Trụ chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân này, đó là bởi vì anh biết ba anh yêu mẹ anh bao nhiêu.

Gần hai mươi năm rồi, kể từ khi mẹ anh qua đời, cha anh chưa từng muốn tái giá lần nữa, thậm chí cũng chưa từng có qua bất kỳ người đàn bà nào.

Như vậy ông làm sao có thể ở bên ngoài có con riêng?

Doãn Văn Trụ không tin, thế nhưng phần trong tài liệu lại ghi như thế .

Anh do dự liên tục, vẫn là cảm tải liệu đi ô-tô

Kể từ xảy ra sự việc bề bộn như vậy sau, anh rút cuộc cảm nhận được khổ tâm của cha mình.

Quan hệ của hai người cũng khá hơn rất nhiều, giống như quay lại lúc còn bé.

Khi đó, anh cũng rất sùng bái cha anh.

Mà bây giờ anh cũng kính nể ông, có thể giữ gìn một phần tình yêu nhiều năm như vậy, cũng không phải tất cả mọi người có thể làm được .

Cho nên anh trở về không phải đi chất vấn ông, chỉ là muốn ông suy nghĩ một tý đây là chuyện gì xảy ra.

Bởi vì bây giờ anh thật sự yêu một người phụ nữ.

Cho nên mới hiểu, nếu như yêu, trong mắt sẽ không có bóng dáng của người đàn bà khác.

"Cha, cha biết một người phụ nữ tên Quý Mỹ không?"

Đó là trong tài liệu ghi là mẹ của Quý Thư.

Doãn Văn Thận sùng sốt một chút, sau đó cũng là gật đầu một cái.

"Tiểu trụ, con hỏi cái này làm gì?"

Người đàn bà này cơ hồ đã từng hủy diệt hạnh phúc của ông, tình yêu của ông, cho nên ông nên ông không muốn nhớ lại.

"Quý Thư là con trai của bà ta."

Có một số việc anh không có nói cho Doãn Văn Thận, ví như trăm phương ngàn kế của Quý Thư.

Mà có một số việc anh muốn cho ông biết.

"Xảy ra chuyện gì?"

Doãn Văn Thận cả đời bôn trải, có chuyện gì chưa từng gặp.

Ông lập tức liền nghĩ tới vấn đề gì.

Doãn Văn Trụ đem phần tài liệu kia đưa cho ông, nói: "Cha, cha xem một chút trước."

Chờ Doãn Văn Thận xem xong rồi phần tài liệu kia, giận đến đém nó quăng xuống đất.

"Hoang đường."

Người đàn bà này lại vẫn dám nói như vậy.

Ban đầu ông chưa bao giờ có ý kiến về môn đăng hộ đối, nhưng có hai người đàn bà khiến ông đối với những cô gái sinh ra thiếu thốn có cái nhìn không tốt.

Người thứ nhất là quý mị, bà ta đã từng trăm phương ngàn kế câu dẫn ông, thậm chí cơ hồ hủy đi hạnh phúc của ông.

Người còn lại chính là Hạ Sơ, người đàn bà này khiến cho tình cảm của cha con bọn họ trống rỗng suốt bảy năm.

Cho nên lúc ban đầu ông mới đối với Phương Thê không có cảm tình gì, nhưng Phương Thê lại là người khiến ông thay đổi cái ý nghĩ này.

Khiến ông cảm giác mình phiến diện nhìn cả vấn đề, dần dần đi ra khỏi cái loại cực đoan đó.

Nhưng hai người đàn bà kia, lại là loại ông xem thường nhất .

"Cha, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Doãn Văn Trụ cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Anh thật lâu không thấy cha anh tức giận đến vậy

"Quý Thư không phải là con của cha, con trai của cha chỉ có một mình là con."

Doãn Văn Thận cảm giận nói, vật như vậy căn bản là sỉ nhục đối với ông.

Có thể đem tài liệu làm được tường tận thế này, thậm chí khiến người khác đều không thể hoài nghi, cũng chỉ có Quý My người đàn bà này làm được.

Tâm cơ của bà ta rất sâu.

Ban đầu ông cũng thiếu chút nữa liền bị bà ta lừa gạt rồi.

"Con biết rồi."

Doãn Văn Trự ngồi xuống bên cạnh Doãn Văn Thận, đưa tay mình đặt lên tay Doãn Văn Thận, nhẹ nhàng an ủi: "Con biết cha sẽ không làm chuyện có lỗi đến mẹ."

Từng gập biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vòn qua núi không phải mây.

Từng cho chi là truyền thuyết, thì ra thật sự có loại chuyện đó tồn tại.

Cha anh chính là một ví dụ.

"Con có thể hiểu thì tốt rồi."

Đối với sự tín nhiệm của Doãn Văn Trự, Doãn Văn Thận không khỏi có chút cảm kích.

Chẳng biết lúc nào bắt đầu, con ông cũng dần dần trưởng thành, cũng bắt đầu trở nên chín chắn.

Sẽ không như bảy năm trước nữa, không nghe giải thích liền định tội cho ông.

"Cha, thật xin lỗi."

Nhìn vẻ mặt Doãn Văn Thận, Doãn Văn Trự đột nhiên cảm thấy tội ác của mình.

Vì chuyện năm đó.

Rất sớm liền muốn nói lời xin lỗi rồi, nhưng vẫn không có cơ hội nói.

Lần này, là thật tâm nhận sai.

Chuyện năm đó, anh mặc dù là bị người lừa gạt, nhưng cũng làm rất nhiều chuyện sai.

"Không có chuyện gì, cha chỉ cần con có thể hạnh phúc liền an tâm."

Đây là kết tinh của ông và người ông yêu nhất, cho nên vì hạnh phúc của anh, ông thậm chí không ngại dùng thủ đoạn nào.

"Cha."

Doãn Văn Trự kêu một tiếng, hốc mắt hơi ướt át.

"Được rồi, cha nói cho con biết về một chút chuyện của Quý My đi."

Doãn Văn Thận mặc dù không hỏi Doãn Văn Trự, nhưng trong lòng cũng mơ hồ đoán được một ít chuyện.

Đối với chuyện làm của quý mị, như vậy lúc này lại là chuyện làm của quý thư.

Nhưng ông tin con trai mình, cho nên ông sẽ không nhúng tay.

Nếu như anh muốn biết, ông sẽ nói cho anh biết.

Doãn Văn Trự gật đầu một cái.

Mà Doãn Văn Thận từ từ nhớ lại nói: "Quý My là một người đàn bà tâm cơ rất nặng, lại rất biết nguy trang. Có lẽ là từ nhỏ chịu khổ quen, cho nên bà ta một lòng muốn trở thành người vượt trội. Bà ta rất am hiểu về sát ngôn quan sát, cũng biết lợi dụng vốn liếng của mình. Ban đầu cha với mẹ con trong lúc vô tình đã giúp bà ta, sau lại bà ta lợi dụng báo ân vì danh nghĩa, bắt đầu cùng cha mẹ trong lúc đó lui tới. Lúc ban đầu cha và mẹ con cũng cảm thấy cô gái này tốt, chúng ta cũng không làm chuyện gì to lớn, bà ta lại nhớ kỹ, nhất định phải báo ân. Nhưng sau lại suy nghĩ một chút, có thể từ lúc ban đầu gặp nhau là bà ta có ý an bài. Báo ân tự nhiên chỉ là cái cớ, bà ta chỉ muốn cùng cha và mẹ con liên lạc sâu hơn mà thôi. Khi đó, thấy bà ta chính là một thiếu nữ đơn thuần. Cha với mẹ con cũng rất quan tâm bà ta. Chẳng qua là bà ta hao tổn tâm cơ, cố ý làm rất nhiều chuyện, khiến cha và mẹ con sinh ra rất nhiều hiểu lầm. Giữa hai người thậm chí thiếu chút nữa cứ bỏ lỡ như vậy. Lúc ban đầu cha chưa từng hoài nghi tới bà ta, cho đến khi thừa dịp cha uống say rượu liền bò lên giường cha. Chỉ là lần đó, cha không say, chẳng qua là phiền muộn, cho nên không nghĩ đến ý bất luận kẻ nào, vì vậy giả say. Bà ta thật ra tính cùng cha xảy ra quan hệ. Nhưng cha làm bộ ngủ như chết, bà ta không còn cách nào, chỉ có thể cởi quần áo ra nằm cạnh cha. Ngày thứ hai,

bà ta nói cha say rượu bắt lấy bà ta, cùng bà ta xảy ra quan hệ. Cha cũng không có vạch trần bà ta, nhưng bà ta không biết, từ lúc bắt đầu leo lên giường cha, cha liền âm thầm mở ra hệ thống theo dõi trong phòng. Sau lại không biết bà ta đi đâu đào ra một đứa bé, nói là mang thai, mang thai con của cha. Lần đó, cha làm rất tuyệt, không chỉ vạch trần bà ta, còn khiến bà ta không thể đặt chân ở thành phố H này. Bởi vì bà ta làm thường tổn đến mẹ con, người phụ nữ cha yêu nhất. Sau lại bà ta không xuất hiện nữa, cha ngược lại dần dần quên rất nhiều việc. Tiểu trụ, ban đầu cha ghét Hạ Sơ như thế, cũng là vì mục đích của Hạ Sơ và quý mị như nhau. Nhưng có lẽ cha dùng sai cách đi."

"Cha, là con sai." Doãn Văn Trụ giờ mới hiểu được cha anh dụng tâm lương khổ.

"Chuyện đã qua thì đừng nhắc lại. Chỉ là tiểu trụ, con phải cẩn thận Quý Thư. Con của Quý My, tất nhiên không tốt hơn bao nhiêu. Cha vốn tưởng rằng quý mị chết tâm rồi, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút khẳng định bà ta rất hận cha, cho nên không gì không làm" Doãn Văn Thận nhắc nhở.

Nghe những thứ này, Doãn Văn Trụ nghĩ thông suốt rất nhiều.

Anh cảm thấy Quý Thư căn bản là cho rằng bản thân là con của cha anh.

Anh ta chỉ vì bị người thân nhất của anh ta lừa gạt mà thôi.

Người đàn bà kia muốn báo thù cha anh, cho nên lợi dụng

Quý Thư ăn rất nhiều khổ, tự nhiên đem hận chuyển dời lên người anh.

Anh ta khẳng định cảm thấy đều là con trai của cha, vì sao anh sống được vui vẻ như vậy, thế mà anh ta lại sống bi thảm như vậy.

Anh hiểu rồi, thật sự hiểu, nguyên nhân anh ta hận anh.

Anh ta nghĩ cướp lấy tập đoàn Doãn văn là cảm thấy điều này nên là của anh ta.

Anh có thể lý giải loại tâm tình này của Quý Thư, nhưng anh không cách nào tha thứ anh ta.

Bởi vì anh ta làm thương tổn đến Phương Thê.

Nhớ đến Phương Thê bây giờ còn không biết một mình ở nơi nào khóc thút thít, tim của anh liền đau đến không cách nào thở được.

Anh cũng không cách nào tha thứ người đàn bà kia, làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, đến cuối cùng thậm chí ngay cả con trai của mình cũng lợi dụng.

Đây rốt cuộc là chấp niệm điên cuồng cỡ nào?

Người đáng thương phải có chỗ đáng hận.

Vì một ít thứ, càng tổn thương người khác như thế.

"Cha, con hiểu rồi."

Anh chỉ muốn biết rõ một chuyện, nhưng chuyện anh muốn làm cũng sẽ không thay đổi.

Quý Thư xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của anh, cho nên anh đã còn không cách nào xem anh ta như bạn nữa.

Anh ta cuối cùng cũng là người đáng thương, lại bị mẹ của mình lợi dụng

Cho nên nếu như có thể, anh cũng sẽ không làm quá tuyệt.

Đây chỉ là một trấn nhỏ, Phương Thê ở chỗ này rất nhiều ngày rồi.

Ngày đó rời đi thành phố A, cô liền tùy ý ngồi lên một chuyến xe, lại vòng vo vài chiếc xe, trong lúc vô tình đến nơi tiểu trấn này.

Cư dân trong trấn nhỏ rất thuần phác, mà cách thành phố H cũng rất xa.

Cho nên rất tốt, Cô muốn ở chỗ này một mình lặng yên qua.

Sau đó sinh ra cục cưng, nhìn cục cưng lớn lên.

Tư Mị rất tốt, chăm sóc cô nhiều lắm.

Nhưng cô không muốn làm cho mình lồm xồm nữa, cũng không muốn khiến Tư Mị rơi vào.

Cô đã không thể nào lại đi yêu, cho nên không cách nào hồi báo Tư Mị.

Đề cho anh rơi vào là không công bằng cho anh.

Cho nên cô mới rời đi.

Hơn nữa Cô cũng không muốn lại bị Doãn Văn Trụ tìm được.

Đoạn tuyệt tất cả, sau đó mới có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Phuong Thê là nghĩ như vậy, cũng muốn làm như vậy.

Nhưng mở đầu luôn là khó khăn, ở nơi này không người nào biết, ở trong bóng tối, Cô cũng không cần làm bộ nữa, hay vì không thể tiếp tục giả bộ nữa.

Vì vậy có đôi khi luôn không nhận được rơi lệ.

Nói không đau lòng là gạt người.

Một khắc kia, Cô cảm thấy mình cơ hồ hồng mắt.

Chỉ là năm tháng luôn có thể làm dịu đi mọi thứ, cô nghĩ cô sẽ quên đi đau đớn, quên đi quá khứ, cũng sẽ quên tình yêu đối với Doãn Văn Trụ.

Bây giờ cô chỉ muốn bình bình đạm đạm sống qua ngày.

Giữa ngàn vạn suy nghĩ, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Cô thuê một căn phòng nhỏ, ở nơi trấn nhỏ này cũng không biết người nào.

Trong ngày thường cũng chỉ có chủ cho thuê nhà thỉnh thoảng sẽ đến nhấn chuông cửa nhà cô.

Cho nên Phuong Thê có chút cảm thấy kỳ quái, lúc này chủ cho thuê nhà chắc sẽ không tới, vậy thì sẽ là ai đây?

Hay chỉ là gõ nhầm đi?

Nhưng Phuong Thê vẫn đứng lên đi mở cửa.

Mở cửa nháy mắt kia, Phuong Thê đứng ở nơi đó, sững sốt hồi lâu mới mở miệng nói: "Làm sao anh lại ở chỗ này?"

Nói xong, Cô vội vã đưa tay đi đóng cửa.

Cô không muốn nhìn thấy người ở trước mắt này, tuyệt không muốn.

Hơn nữa bây giờ giữa bọn họ cũng không có quan hệ gì.

Chẳng qua là người tới lại đem tay trên chần cửa lại, khiến Phuong Thê không cách nào đóng cửa được.

"Buông ra."

Phuong Thê liếc anh một cái, lạnh lùng nói.

Cô không muốn sẽ cùng anh ta có cái gì qua lại.

Người tới cũng không mở miệng, chẳng qua là tựa vào nơi đó nhìn cô, ý nghĩa không rõ

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tai nạn xe cộ, bỏ lỡ

Hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng vẫn là Phuong Thê bại trận, thở dài hỏi: "Rốt cuộc anh muốn gì?"

Từ lúc bắt đầu người này đã kỳ quái.

Tà khí trong mang theo vài phần uy hiếp.

"Không muốn gì."

Phuong Dân nhếch môi, bên môi như cũ là kia cười như không cười.

"Vậy có thể buông tay?"

Cô không muốn cùng người trước mặt này qua lại gì, không nghĩ tới mới mấy ngày đã tới một nhân vật khiến cô nhức đầu như vậy.

Phuong Dân không có Phuong Thê trong tưởng tượng đây đưa không nghĩ, ngược lại là buông lỏng tay ra.

Phuong Thê cũng không muốn nói gì với anh ta, khi anh ta buông tay ra liền đóng cửa lại.

Cô cảm thấy Phuong Dân thật kỳ quái.

Anh làm rất nhiều việc, Cô đều không hi là vì cái gì.

Cô nghĩ, Phuong Dân rất nhanh rời đi.

Cô bây giờ không phải là người của Phuong gia rồi, cũng sẽ không đối với anh ta tạo thành uy hiếp gì.

Anh ta cần gì ở trên người của cô tốn nhiều tâm tư nữa?

Nghĩ đến cái này, đáy lòng vẫn là khó chịu.

Nếu như lúc ban đầu không lấy được, như vậy cô sẽ không để ý, dù sao ông nội cái từ này đối với cô mà nói vốn rất xa lạ.

Nhưng ông trời cố tình mỗi lần đều như vậy, để cho mình lấy được sau lại mất đi.

Như vậy mới có thể cảm thấy tàn nhẫn hơn.

Chẳng qua là ngày thứ hai, Cô phát hiện Phuong Dân chẳng những không đi, còn đem gian phòng cách vách cô thuê xuống.

Anh cũng không bằng lúc ban đầu khí thế bức người như vậy, thậm chí cũng không còn buộc cô làm cái gì.

Chẳng qua là thỉnh thoảng ở trước mặt cô đứng đưa mà thôi.

Phuong Thê tự nói với mình, không thấy anh ta, hoàn toàn không thấy anh ta.

Nhưng cuối cùng vẫn xem như không thấy không được.

Cô muốn bình tĩnh, quên đi chuyện lúc trước, nhưng người này cố tình lại nhắc lại một ít thứ.

Điều này làm sao để cô quên được đây?

Lần này, Phuong Thêm

ở miệng trước.

"Phuong Dân, anh rút cuộc muốn gì?"

Khi Phuong Dân một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, Cô nhìn không được mở miệng hỏi.

"Tôi còn tưởng rằng em sẽ không hỏi."

Phuong Dân nhếch môi cười yếu ớt, trong nụ cười kia vẫn tràn đầy tà khí như cũ.

"Anh có mục đích gì?"

Cô không nghĩ ra trên người cô có thứ gì khiến anh quan tâm đến thế.

Có thật tốt sản nghiệp như Phuong gia không đi tranh, tới đây cái trán nhỏ vắng vẻ coi chừng mình.

"Chỉ là muốn hiểu rõ em là người như thế nào thôi."

Phuong Dân trả lời cụ thể, cố tình Phuong Thê lại không tin.

"Anh rất nhàm chán sao?"

Hiểu rõ cô?

Có cái gì tốt để hiểu rõ?

Cô chỉ là một người phụ nữ hết sức bình thường thôi.

"Tôi chỉ muốn nhìn cô có sức chịu đựng một ít chuyện không thôi, muốn nhìn em một chút có đủ tư cách làm con gái của diêm ca không thôi."

Phuong Dân nhàn nhạt nói.

"Anh có ý gì?"

Phuong Thê không khỏi nhìn về Phuong Dân.

"Nếu như muốn gặp cha ruột em, vậy hãy đi cùng tôi.

Mang cô đi, vốn là mục đích lần này của anh.

Nhưng trước khi anh không chấp nhận người đó, cho dù người này là con gái của diêm ca cũng giống nhau.

Lần này, Phuong Thê nghe thấy rõ ràng.

Anh ta nói cha ruột của cô.

Cái người phá hư hạnh phúc của người khác.

Phuong Thê lại một lần nữa lui về sau một bước, đưa tay nặng nề đóng cửa lại, cũng đem Phuong Dân nhốt ở ngoài cửa.

Một ông nội chưa từng gặp mặt, cho cô chính là một phần tổn thương khác.

Như vậy lúc này đây?

Một người cha chưa từng gặp mặt?

Cô không muốn lại đi thấy.

Không phải là không có dũng khí, chỉ là không muốn gặp lại.

Cô đã quyết định một thân một mình sống rồi, không bao giờ nữa muốn đi dựa vào bất luận kẻ nào.

Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, vì sao giờ phút này ông ta mới xuất hiện?

Lúc này xuất hiện là vì cái gì?

Gặp nhau như vậy, cảm giác mang theo một loại mục đích, mà cô không muốn bị cuốn vào những âm mưu đó nữa.

Quý Thư liếc nhìn tài liệu trong tay, nhếch môi nở nụ cười, không giống trong ngày thường ôn h ngược lại mang theo vài phần đắc ý.

Cuối cùng đã tới bước này.

Vài cổ đông của tập đoàn Doãn Văn rốt cuộc chịu đem mấy cái cổ phần kia chuyển nhượng cho anh rồi.

Dĩ nhiên toàn bộ quy công vào những bí mật anh nắm trong tay.

Tính toán như vậy, cổ phần trên tay anh có 51% rồi, vượt qua nhà Doãn Văn 45%.

Coi như Doãn Văn Trụ đem toàn bộ cổ phiếu lẻ thu thập nữa, cũng không thể so với anh rồi.

Cho nên tập đoàn Doãn Văn sẽ phải đổi chủ.

Anh biết, hôm nay là ngày tập đoàn Doãn Văn mở đại hội cổ đông.

Ở ngày này, thậm chí ngay cả không thường ra mặt Doãn Văn Thận cũng sẽ có mặt.

Mà cái anh muốn chính là thời cơ này, nhìn hai cha con bọn họ nhếch nhác.

Những thứ cổ đông kia cũng đáp ứng ở đại hội cổ đông sẽ phối hợp với anh.

Quý thư đứng lên, đặc biệt đổi một bộ quần áo riêng, lúc này mới ngồi xe đi về phía tập đoàn Doãn Văn.

Lúc anh đi tới, có người cản anh lại.

"Tiên sinh, người nhân tạp không thể tùy tiện ra vào nội bộ của công ty."

Quý Thư nhếch môi cười, đưa tay cầm thẻ đặt trước ngực của người bảo vệ.

"Tôi nhớ kỹ tên anh rồi."

Người dám xem thường anh, anh sẽ hoàn trả gấp bội.

"Tiên sinh."

Bảo vệ an ninh còn muốn đưa tay đi cản, nhưng Quý Thư chẳng qua là nhẹ nhàng ra một động tác, đã khiến tay anh ta không thể động đậy.

Mà Quý Thư ưẦu Nhã vào thang máy, trực tiếp đến phòng họp.

Đứng ở cửa phòng họp, anh cảm giác mình chưa từng sung sướng qua như vậy.

Chỉ cần đẩy cánh cửa này ra, như vậy mọi thứ anh gặp qua đều có thể hoàn trả lại, một ít thứ đồ của anh có thể chân chính đoạt lại.

Từ nay về sau, không có ai còn dám xem thường anh, cũng không ai dám khi dễ anh nữa.

Quý Thư hít sâu một hơi, rút cuộc đẩy cánh cửa phòng họp ra.

Những người trong phòng đều đem tầm mắt tập trung trên người anh.

Anh cảm thấy tất cả đều nằm trong tay anh.

Anh từ từ đi tới bên người Doãn Văn Thận, nhếch môi nhàn nhạt nói: "Tổng giám đốc Doãn Văn, vị trí này có lẽ nên thay người rồi."

Người này chính là cha anh, người cha chưa bao giờ chịu trách nhiệm qua.

Mẹ của anh nói, ông ta thậm chí xem anh như một gánh nặng, không muốn tiếp nhận anh.

Cho nên anh cũng hận.

Nhìn ông đối xử với Doãn Văn Trụ tốt như vậy, thương yêu như vậy, anh càng hận, sau đó đem kia phần cừu hận chuyển dời đến trên người Doãn Văn Trụ.

Tại sao anh ta có thể có được

Cho nên anh không cam lòng.

"A, đây là chuyện gì xảy ra?"

Doãn Văn Thận nhìn người trước mắt này, khẽ nhíu chân mày.

Đây chính là con trai của quý my, quả thật không thể nào thuận mắt.

"Bởi vì trên tay tôi bây giờ đã có 51% cổ phần của tập đoàn Doãn Văn, ông cảm thấy vị trí chủ tịch này ai có thể ngồi. "

Quý Thư cảm thấy mắt nhìn xuống người khác quả thật rất tốt.

Không trách được nhiều người muốn ngồi trên cao như vậy.

"Anh khẳng định?"

Doãn Văn Thận không mở miệng, Doãn Văn Trụ ở một bên lại nhàn nhạt hỏi.

"Nếu như tôi không khẳng định, tôi tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Quý Thư nhìn Doãn Văn Trụ trong mâu quang có chút khinh thường.

Anh ta cũng chỉ có thể ở lúc này còn có thể làm mưa làm gió thôi.

Chờ lát nữa, tập đoàn Doãn văn cũng không có vị trí của anh ta nữa rồi.

Anh sẽ từ từ cướp lấy mọi thứ.

"Quý Thư, tôi từng nói qua, người trong lúc đó là phải dựa vào tín nhiệm, mà anh thiếu hụt nhất chính là tín nhiệm. Nhưng anh cố tình lại đặc biệt tin vật chết, này h sẽ trở thành nguyên nhân thất bại của anh."

Doãn Văn Trụ đón nhận tầm mắt của Quý Thư, không nhanh không chậm

"Nhưng mà Doãn Văn Trụ anh thua."

Quý Thư không muốn nghe những lời này.

Tín nhiệm là cái gì?

Anh còn có người nào để đi tín nhiệm nữa?

"Quý Thư, anh thật cảm thấy bản thân mình có thể lấy được tập đoàn Doãn văn sao?"

Doãn Văn Trụ ném cho Quý Thư một phần tài liệu.

Quý Thư nghi ngờ nhận lấy, sau khi xem sắc mặt đại biến, "Đây là gì?"

"Có phải khác với Lạc Ương đưa cho anh phần kế hoạch kia không? Quý Thư, anh nếu không tin người khác, lại vì sao tin bọn họ vì anh lấy được một chút vật chết?"

Doãn Văn Trụ là cố ý, lúc ban đầu cũng không có hoài nghi Lạc Ương người kia.

Chẳng qua là cái kế hoạch này ngoại trừ chính anh, anh ai cũng sẽ không nói cho.

Anh không biết Quý Thư ở tập đoàn Doãn văn nằm vùng tai mắt rốt cuộc là ai, như vậy liên đới đối đãi không khác nhau.

Quả là, phần kế hoạch kia lại đến trong tay Quý Thư.

Nhưng những lời anh nói với Lạc Ương là thật, ăn miếng trả miếng, bắt cá vào lưới.

Chẳng qua là kế hoạch không phải cái kế hoạch kia thôi.

Cho nên Quý Thư thu mua mấy cái cổ phần kia căn bản cũng không thuộc về tập đoàn Doãn văn, anh đã sớm đòi cổ phần tập đoàn Doãn văn đi, mà những thứ cổ đông kia cũng vừa vận dùng cái công ty mới này đổi về một ít tư liệu bí mật của mình

Vì vậy, còn có thể đối với anh lòng mang cảm kích.

Tất cả đều vui vẻ.

"Quý Thư, hình như tôi quên nói với anh, tập đoàn Doãn văn phải thay đổi địa chỉ mới rồi, mà anh thu mua mấy cái cổ phần kia chính là tôi không lâu mua tới cái công ty cao ốc. Anh đã đối với công ty này có hứng thú như vậy, tôi sẽ để lại vị trí tổng giám đốc này cho anh."

Hơn nữa máu chốt nhất chính là vị trí này bị chính phủ quy hoạch, không lâu sẽ phá bỏ và rời đi nơi khác.

Bằng không bọn họ cũng sẽ không chuyển.

Về phần cái công ty nhỏ đó, thật sự rất nhỏ, anh chính là thu mua để có ý dẫn Quý Thư vô bấy.

Quý Thư mặc dù nắm một chút bí mật của những người cấp cao, nhưng người ta lòng mang bất mãn đối với anh ta, tự nhiên sẽ không đưa cái tin tức này nói cho anh ta biết.

Tín nhiệm vật chết có lúc rất tốt, nhưng anh ta quên người là có tình nghĩa.

Ai nguyện ý bị người khác làm vũ khí sử dụng?

Mà tập đoàn Doãn văn vừa lấy được một phí tổn phá bỏ và dời đi nơi khác, hơn nữa từ trong tay Quý Thư đổi được một bó tiền lớn vào, xem ra cái công ty mới đó thật sự có nhiều tác dụng.

"Doãn Văn Trụ ——"

Quý Thư cắn răng nghiền lợi hô lên.

Loại mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển này khiến anh không tiếp thụ nổi.

Chẳng qua là cuối cùng anh vẫn quá xem thường>

Doãn Văn Trụ ở trước mặt anh thường bộc lộ ra mình chân thật nhất một mặt, vì vậy rất nhiều mặt trái tâm tình cũng sẽ không thềm để ý chút nào bạo lộ ra, dần dà, khiến Quý Thư cho rằng anh không hề có tài ba gì.

Nhưng ở trước mặt người khác, Doãn Văn Trụ cũng là người có thủ đoạn.

Bằng không cũng không thể nhanh như vậy đón lấy tập đoàn Doãn văn.

"À, đúng rồi, còn cái công ty mới mua, địa chỉ là ở nơi này, anh có thể đi xem một chút, tôi nghĩ nhân viên công ty sẽ rất hoan nghênh tổng giám đốc mới như anh."

Doãn Văn Trụ từ trong túi tiền móc danh thiếp ra, phía trên in tên công ty, còn có địa chỉ của công ty khiến Quý Thư không chế không nổi nữa.

Anh dùng nhiều thời gian như vậy, nhiều tinh lực như vậy, nhiều tiền tài như vậy, quay đầu lại mua được một thứ rác rưởi sao?

Anh làm sao cam lòng?

Anh đi tới chỗ Doãn Văn Trụ và Doãn Văn Thận, dùng thanh âm thấp đủ nghe nói: "Anh sẽ không sợ tôi nói ra chuyện xấu của nhà Doãn Văn?"

Quý Thư cảm thấy Doãn Văn Trụ nhất định là biết thân thế mình, cho nên mới đánh chủ ý như vậy.

"Quý Thư, thật ra thì tôi cảm thấy anh thật đáng thương, ngay cả người thân nhất của anh cũng lừa gạt mình. Anh không có lý do gì phải hận chúng tôi, anh cùng nhà Doãn Văn một chút quan hệ cũng không có."

Doãn Văn Trụ biết Quý Thư muốn nói gì, dứt khoát đem lời toàn bộ đều nói ra miệng.

Anh nói qua, đừng trách anh ngoan tâm.

Ai bảo anh ta đã thương người không nên tổn thương t

Lần này, Quý Thư tân tân khổ khổ tạo dựng lên lưới giao thiệp, còn có tài chính trong tổ chức điều tra cũng sẽ hủy diệt.

Nhưng nếu như anh không làm như vậy, như vậy người hai bàn tay trắng sẽ là anh.

"Tôi không tin."

Quý Thư lên giọng nói, cũng không quản người còn lại có thể nghe thấy không.

Lúc này, anh đã không muốn quản.

"Nếu như anh muốn biết, tôi sẽ không cản anh, bây giờ y học tiến bộ như vậy, kết quả gì một kiểm nghiệm là có thể biết, đến lúc đó người mất thể diện sẽ chỉ là anh."

Doãn Văn Trụ thật ra thì cũng không sợ Quý Thư nói ra.

Trong tay anh nắm được nhân chứng có lực nhất.

Chuyện nói đến tình trạng này, làm đến tình trạng này, anh cũng không muốn làm tiếp nữa rồi.

Anh nhấn phím call, rất nhanh thì có mấy an ninh bảo vệ đi vào.

"Dẫn anh ta đi ra ngoài."

Doãn Văn Trụ chỉ Quý Thư.

Bảo vệ lĩnh mệnh, mang theo Quý Thư đi ra ngoài.

Lần này, Quý Thư thế nhưng không có phản kháng, hay vẫn còn đang tiêu hóa vừa rồi sự thật mới biết kia.

Nếu như đây là sự thật, như vậy những năm gần đây anh làm tất cả rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng qua là anh thật vất vả mới đi tới bước này, không ngờ tới ha bàn tay trắng rồi.

Tất cả đều là bởi vì Doãn Văn Trụ.

Cho dù Doãn Văn Trụ và anh không có tăng quan hệ kia, anh vẫn ghen tỵ.

Tại sao anh ta có được mọi thứ, mà anh lại hai bàn tay trắng?

Vì vậy trái tim phần hận, lần nữa hừng hực thiêu đốt .

Anh sẽ không tính cứ như thế .

Anh hận những thứ người kia đem anh giấu ở dưới lòng bàn chân, mà mới vừa rồi Doãn Văn Trụ hoàn toàn làm chuyện như vậy.

Để cho anh từ tầng cao nhất té xuống tầng chót nhất.

Doãn Văn Trụ giải quyết xong chuyện của Quý Thư sau, lại tiếp tục họp đại hội cổ đông.

Nhưng mà anh đã cùng Doãn Văn Thận bàn bạc xong.

Doãn Văn Thận sẽ trở về trấn giữ một đoạn thời gian, mà anh sẽ tự thân đi tìm Phương Thê.

Lúc này, anh đã không thể chờ đợi.

Cho nên họp xong liền rời đi.

Anh muốn thấy cô, một chút thời gian cũng không muốn trì hoãn nữa.

Anh mở ra cỗ xe màu lam Lamborghini liền rời khỏi công ty, lại không phát giác có người ở sau lưng len lén đi theo anh.

Giờ đây Quý Thư trong lòng chỉ còn lại có một ý tưởng điên cuồng.

Nếu anh cái gì cũng không có, như vậy thì mặc kệ

Vì vậy sau khi theo một đoạn đường, Quý Thư đạp cần ga liền xông tới.

Lúc Doãn Văn Trụ phát hiện, đã không kịp tránh né, hai chiếc xe cứ như vậy đụng vào nhau.

Bởi vì tốc độ Quý Thư quá nhanh, còn đây xe Doãn Văn Trụ đụng phải bên đường lan can.

Đúng vậy, anh muốn cùng anh ta đồng quy vu tận.

Doãn Văn Trụ chưa bao giờ nghĩ tới Quý Thư sẽ làm như vậy.

Khi anh quay đầu lại với cái nhìn kia, anh chỉ thấy được đáy mắt hận ý và điên cuồng của Quý Thư.

Không còn kịp rồi.

Vì sao ——

Trước khi anh mất đi ý thức, đáy lòng không ngừng gọi tên Phương Thê.

Anh muốn đi tìm Cô, anh muốn cùng cô ở cùng nhau.

Lòng bàn tay của anh nắm chiếc nhẫn mấy ngày trước đã sớm mua xong, chẳng qua là còn chưa đưa ra, đã bị máu nhiễm hồng.

=====

Mà lúc này đây, Phương Thê đang ở sân bay.

Phương Dận cũng không ép cô, chỉ nói một câu nói.

—— nếu như em không đồng ý, tôi cả đời sẽ theo em, chỉ cần em theo tôi đi một chuyến, em muốn ở lại hay không đều không liên quan đến tôi.

Phương Thê biết, Phương Dận nói ra liền tuyệt đối làm được đến

Cô muốn sống cuộc sống yên bình, cũng không muốn cùng người này tiếp tục dây dưa nữa.

Cho nên suy nghĩ thật lâu, Phương Thê đồng ý.

Dù sao chẳng qua là đi một chuyến, sau đó cô liền lập tức trở về.

Cũng có lẽ trong tiềm thức, Cô cũng muốn biết một ít chuyện.

Phuong Dân đi mua vé máy bay rồi, mà Phuong Thê ngồi ở chỗ đó, có chút chán đến chết.

Tivi trên sân bay đang đề tin tức, Phuong Thê liếc một cái, hình như là xảy ra tai nạn xe cộ gì.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, vừa lúc có một chuyến máy bay cất cánh."

Vừa đúng lúc này, Phuong Dân đi tới, chặn lại tầm mắt của Phuong Thê.

Phuong Thê gật đầu, xoay người đi theo phía sau anh.

Mà tivi sau lưng, hình ảnh chuyển đến hiện trường tai nạn xe cộ, bên trong có khuôn mặt cô quen thuộc.

Chỉ là trong thời gian nháy mắt, Phuong Thê cũng không có nhìn thấy.

Trong sân bay người nhiều đều lẫn mất tiếng của tivi, cho nên Phuong Thê cũng không nghe thấy.

Cô và Phuong Dân cùng đi thì càng xa, đi thẳng đến cửa lên máy bay.

Sau lại, Phuong Thê một mực nghĩ, nếu như khi đó cô nhìn thấy cái tin tức đó, Cô nhất định sẽ bất chấp tất cả mà ở lại.

Rất nhiều chuyện, ở sinh tử trước mặt, có lẽ đã đều không quan trọng.

Nhưng mà cô không thấy.

Cho nên giữa bọn họ cũng bỏ lỡ rất nhiều.

Phuong Thê lên máy bay đi khỏi Thành phố H, khi đó, Doãn Văn Trụ đang trên đường đưa đi bệnh viện.

Lòng bàn tay của anh luôn nắm rất chặt, bác sĩ mất rất lớn sức lực mới mở ra.

Anh hôn mê bất tỉnh, nhưng trong miệng luôn gọi tên một người.

Kêu như vậy, khiến người quanh mình cũng cảm thấy lòng chua xót.

Có ít thứ đã tồn tại trong tiềm thức, đã thành một loại chấp niệm.

Trái tim Phuong Thê đột nhiên hung hăng co rút đau đớn một chút, Cô không khỏi ôm ngực mình.

Mấy ngày nay, cái loại đó nhàn nhạt đau đớn cũng không tiêu tán.

Nhưng mới vừa rồi, loại đau này tựa hồ lại không giống, một loại không hiểu đau.

"Thế nào?"

Phuong Dân nhìn Cô một cái hỏi.

Phuong Thê lắc đầu một cái, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ba năm sau

cái gọi là số mạng, có đôi khi chỉ là chỉ là một ý nghĩ sai lầm hồng hét.

Ba năm sau, nước Ý.

"Thê Thê, em thật muốn đi sao?"

Tư Đồ Dục tựa trên ghế sa lon, nhìn Phương Thê, không, lúc này nên gọi là Tư Đồ Phương Thê mới đúng.

Thời gian ba năm, dung mạo của cô cũng không thay đổi bao nhiêu, chẳng qua là ánh mắt cũng không giống thôi.

Trước kia là cô làm kiên cường, cô làm bình tĩnh, mà bây giờ là một phần thông dong, một phần tự tin.

Người trải qua tôi luyện, luôn có thể tản mát ra một loại mị lực vô hình.

Cô bây giờ dung hợp thanh thuần và quyến rũ.

"Ừ."

Phương Thê gật đầu một cái nói.

Ba năm trước đây, Cô chỉ là muốn tới hiểu một ít chuyện, tuy nhiên không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện bẽ bộn như vậy.

Tư Đồ Dục, là con nuôi của cha cô, thậm chí cô còn gặp qua anh một lần.

Ban đầu ở Thành phố H, cái quán bar tên là chờ đợi.

Còn có một ít chuyện xưa.

Chuyện xưa là chân thật, Tư Đồ Dục bỏ lỡ một cô gái, vì vậy đến thành phố H chờ người con gái đó.

Một cái chờ đợi thành ba năm.

Nhưng cuối cùng không thấy được.

Phương Thê biết, bây giờ anh vẫn còn đang đợi.

Anh không tìm được cô gái kia, thậm chí không biết cô ấy rốt cuộc

Vì vậy điều có thể làm chỉ là chờ đợi.

Anh đã từng vì cô gái kia buông xuống tất cả, bất kể người nào khuyên đều không nghe.

Nhưng ở trong thời gian này, cũng là xảy ra rất nhiều chuyện không cách vấn hồi, cho nên anh cảm thấy là trách nhiệm của anh.

Anh trở lại, gánh tất cả gánh nặng.

Anh đối với cô rất tốt, mặc dù không có máu mủ gì, cũng cho cô cho tới nay muốn có được thân tình.

Người nơi này cũng rất tốt, khiến Phương Thê cảm giác mình tựa hồ một lần nữa có rất nhiều.

"Ừ, anh kêu người mua vé máy bay cho em."

Tư Đồ Dục mang theo vài phần cung chiêu nói, cũng không có hỏi cô tại sao.

Có vài người, có ân phải trả, Tư Đồ Dục chính loại này.

Ban đầu là Tư Đồ Diễm cứu anh, thu dưỡng anh, cho nên anh tự nhiên muốn tốt với đứa con gái duy nhất của ông.

Lúc ban đầu, có lẽ chỉ mang tâm tình báo ân.

Nhưng sau lại, là thật sự muốn cung chiêu cái người con gái khiến người khác đau lòng.

Anh đã từng hỏi qua Phương Dận, tại sao muốn mang cô ấy về đây?

Khi đó, căn bản còn không phải là thời cơ.

Cha anh làm sao không muốn gặp con gái của mình và người phụ nữ mình yêu, nhưng đến cuối, ông cũng nhận được.

Bởi vì khi đó, ông còn không cách nào bảo vệ bọn họ.

Phương Dận cũng cười nói, Cô ấy là con gái của diễm ca.

Xác thực đến cuối cùng, cô khiến anh thay đổi cách nhìn.

Trong ba năm, Cô thật sự trưởng thành rất nhiều.

Cái thế giới này có đôi khi cũng là công bình, bạn bỏ ra bao nhiêu, tất nhiên sẽ lấy được bao nhiêu.

Cô bây giờ so với trước kia, dĩ nhiên là chói rọi rấy nhiều.

"Cám ơn anh trai."

Phuong Thê nghĩ, có lẽ cái này gọi là mất rồi mà lấy lại được đi.

Cô mang theo lòng tuyệt vọng mà đến, lại ở nơi này từ tuyệt vọng lại nhận được cuộc sống mới.

Cô cũng không phải tội lỗi gì, cô là sự kết tinh tình yêu của cha mẹ cô.

Tình yêu thì ra là có rất nhiều loại.

Cha cô là yên lặng thủ hộ, là thành toàn.

Tình nguyện mình lưng đeo tất cả, tình nguyện chịu đựng phần tư niệm mấy chục năm kia.

Nhưng có lúc cô cũng sẽ nghĩ, đây phải chăng là hy vọng của mẹ?

Nhưng mẹ cô không ở đây, đáp án trong lòng cũng không cách nào có được.

Nhưng ít ra cô biết, cha cô không phải người xấu.

Phuong Dân, Tư Đồ Dục, còn có rất nhiều người, cũng từng có qua ân huệ của ông, cho nên nguyện ý vì ông vào sanh ra t

Tiếc nuối chính là, cuối cùng cô vẫn không thể nhìn thấy cha cô một mặt.

Thì ra là ngay từ lúc mười năm trước, anh đã không còn trên đời này.

Phuong Dân lừa cô, nhưng cô vẫn là nhìn không được cảm kích anh.

"Nói cám ơn gì, đứa ngốc."

Tư Đồ Dục cười nhạt, trong tươi cười vẫn như cũ mang theo cung chiêu.

"Mẹ, Lạc Lạc tay đau đau, anh trai khi dễ Lạc Lạc."

Một bé gái mềm mại đáng yêu đi tới bên người Phuong Thê, đáng thương ôm chân Phuong Thê, vừa nhìn chăm chăm đứa bé trai đi theo cô bé tới.

"Mẹ, con không có."

Bé trai gọi là Tư Đồ Dạ, tám tuổi, là con nuôi của Phuong Thê, đáng đáp cực kỳ xinh đẹp.

Nghe cô gái nhỏ nói như vậy, uất ức mà đối với Phuong Thê nói.

Bé cũng chỉ có vào lúc này mới giống một đứa bé 8 tuổi.

"Tiểu Lạc Lạc, không cho khi dễ anh hai."

Phuong Thê ngồi xổm xuống, lau khô nước mắt trên mặt Tư Đồ Lạc, cố ý nghiêm mặt nói.

Rõ ràng là bé gái, nhưng lại nghịch ngợm lại gây sự.

Mỗi lần làm chuyện, thường làm nhất chính là làm nũng.

Cho dù tức giận, vừa nhìn thấy gương mặt đáng yêu của con bé liền tức không nổi

Phuong Thê có đôi khi muốn dạy dỗ, nhưng mọi người cứ nuông chiều bé, nuông chiều như một cô công chúa nhỏ.

"Mẹ hư, cậu ~"

Tiểu Lạc Lạc thấy hình dạng đáng thương của mình không chiếm được mẹ đồng tình, liền nhào vào trong lòng Tư Đồ Dục, lắc lư thân thể nhỏ bé làm nũng, bộ dáng rất là đáng yêu.

Tư Đồ Dục ôm lấy cô bé, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, "Tiểu Lạc Lạc, không cho nói mẹ hư, không phải con nói yêu mẹ nhất sao?"

Lúc Phương Thê sinh tiểu Lạc Lạc trải qua rất nhiều quanh co, có thể nói là mất thật lớn hơi sức mới sinh ra.

"Lạc Lạc là yêu mẹ nhất, nhưng mẹ lại yêu anh trai."

Tiểu Lạc Lạc đáng thương nói.

"Con không phải rất thích anh hai sao?"

Tư Đồ Dục vừa cười nói.

Lúc bình thường, con bé luôn dính lấy anh trai mình, cũng không biết hôm nay làm sao?

"Ghét anh hai, anh hai không thích Lạc Lạc, thích người khác."

Tiểu Lạc Lạc chu môi, thờ phỉ phò nói.

"Lạc Lạc, là anh hai sai, anh hai thích nhất Lạc Lạc đó."

Tư Đồ Dạ đi tới, lấy lòng nói.

Mới vừa rồi đi phía ngoài, bé cũng không phải là cố ý chơi với những bé gái khác.

Lạc Lạc thật nhỏ.

"Có thật không?"

Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, quay người lại là không tức giận nữa.

Tiểu Lạc Lạc mở to mắt nhìn Tư Đồ Dạ hỏi.

Tư Đồ Dạ liền vội vàng gật đầu, "Anh hai thích nhất Lạc Lạc."

"Kia Lạc Lạc tha thứ anh hai, Lạc Lạc cũng thích nhất anh hai."

Tiểu Lạc Lạc nghiêm trang nói, lại nở một nụ cười tươi rói với Tư Đồ Dạ, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng lập tức hiện ra.

"Vậy không yêu mẹ sao?"

Phương Thê đi tới, cười hỏi.

"Cũng yêu mẹ nhất."

Tiểu Lạc Lạc vội vàng cười nói, đưa tay đánh tới Phương Thê, "Mẹ ôm."

"Con cũng yêu mẹ nhất."

Tư Đồ Dạ cũng liền vội nói.

Bé thật sự thích mẹ và em gái mới này.

Phương Thê một tay ôm qua tiểu Lạc Lạc, một tay sờ sờ đầu Tư Đồ Dạ, "Ừ, mẹ cũng yêu các con."

Thế giới của trẻ con luôn đơn giản như vậy.

Cùng bọn họ ở chung lâu, người cũng sẽ thay đổi vui vẻ không ít.

Tư Đồ Dục cũng đưa tới, "Cậu thật đáng thương, không có ai yêu"

"Lạc Lạc cũng yêu cậu."

Tiểu Lạc Lạc từ Phương Thê bên kia nhào tới, ở Tư Đồ Dục trên mặt hôn một cái, "Cậu ngoan."

Một tiếng ngoan này, khiến tất cả mọi người nở nụ cười.

Sân bay thành phố C.

"Mẹ, đây là nơi nào?"

Tiểu Lạc Lạc núp trong lòng Phương Thê, một đôi mắt to nhìn người đi tới đi lui.

"Đây là nơi mẹ ra đời."

Phương Thê đặt trên về nước đầu tiên là thành phố C.

Ba năm, đã ba năm rồi mình còn chưa tới thăm mẹ.

Trong ba năm nay, cô cũng hiểu nỗi khổ tâm của mẹ, còn một ít phần ỉn nhẫn.

Thời gian ba năm không tính quá dài, nhưng cô phăng phất như một người mới.

Trong ba năm nay, Cô đã trải qua rất nhiều chuyện trước kia cô nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Phương Thê một tay ôm tiểu Lạc Lạc, một tay dắt Tiểu Dạ đi tới cửa sân bay.

"Đại Tiểu Thư, tôi là Abel, là người điện hạ phái tới đón cô."

Một người đàn ông tóc vàng đi tới, nói tiếng phổ rất trôi chảy.

Cha Cô đã từng xa xứ đi Italy, từ một đứa nghèo bắt đầu đến cuối cùng thành lập Mạt điện, điện hạ là tôn xưng lúc trước đối với ông.

Bây giờ Tư Đồ Dục tiếp nhận vị trí kia, cũng tiếp nhận cái danh hiệu đó.

Nhưng mà đối với bên ngoài, anh chính là tổng giám đốc của Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia KT.

Phương Thê không nghĩ tới anh vẫn là báo cho người quốc nội.

Ba năm trước đây, lúc cô tới đó đã trải qua một rung chuyển, nhưng mà bọn cô thắng.

Lúc này tình thế cơ bản đã bị khống chế.

Tập đoàn KT ở quốc nội cũng có công ty.

Abel từ Phương Thê trong tay nhận lấy hành lý, vừa mang theo Phương Thê đi ra ngoài vừa nói: "Đại Tiểu Thư, nhà ở đã chuẩn bị xong, nếu như cô không hài lòng, chúng ta lại chuẩn bị."

Phương Thê vốn là tính toán trước ở khách sạn mới tìm nhà ở, chỉ là như vậy cũng tốt.

Đáy lòng không khỏi đối với Tư Đồ Dục nhiều vài phần cảm kích.

"Ừ, cảm ơn anh."

Ban đầu Phương Thê không có thói quen bị người gọi như vậy, nhưng bây giờ cũng quen rồi.

"Đây là chuyện tôi phải làm."

Abel trả lời lễ độ.

Anh đem Phương Thê dẫn tới một căn nhà.

Trước khi rời đi, anh cười nói: "Điện hạ nói qua, Đại Tiểu Thư cần nghỉ ngơi, cho nên ba ngày sau, tôi lại tới đón Đại Tiểu Thư đi."

"Công ty gì?"

Phương Thê có chút nghi ngờ hỏi, anh cô dường như chưa từng nhắc cho cô biết.

"Công ty chi nhánh ở thành phố C đã đổi thành cửa hiệu độc quyền bán trang phục thiết kế của Đại Tiểu Thư, Đại Tiểu Thư có tài hoa như vậy, đương nhiên không nên mai một."

Abel tiến lùi lễ độ, có mấy lời cũng nói được đúng mức.

Lúc Phương Thê ở đại học, bản thân học chính là ngành thiết kế thời trang.

Chẳng qua là sau lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, căn bản không có hướng mặt này phát triển.

Hai năm trước, sau khi Mặt điện tình thế ổn định, cô bởi vì nhàm chán mà tham gia một cuộc thi thiết kế, không ngờ tới còn được nhận giải.

Hai năm qua, cô ở Ý còn có thương hiệu riêng của mình.

Chỉ là không có mở rộng quy mô.

Cô chỉ là tìm trở về hứng thú của mình, cũng làm cho cuộc sống của mình trở nên phong phú.

Nhưng mà bây giờ trở về quốc nội, cũng không thể dựa vào việc khác để sống, hay như vậy không tồi.

"Anh vất vả rồi."

Phuong Thê vẫn là thích tổ quốc của mình, mặc dù Italy có rất nhiều nơi làm cho Cô nhớ thương.

Chỉ là thỉnh thoảng trở về một chuyến ở một thời gian ngắn cũng không sai.

"Đây là tôi nên làm, về sau tôi chính là trợ lý đặc biệt của

Abel là người mà anh cô chọn, Cô tự nhiên tin tưởng.

Cho nên nói mấy câu nữa, anh ta đã rời đi.

Phuong Thê mang theo hai đứa bé vào nhà.

Vốn cô cũng muốn về thành phố H, chỉ là hay ở lại chỗ này cũng tốt.

Dù sao nơi này là nơi cô ra đời.

"Mẹ, con buồn ngủ."

Tiểu Lạc Lạc ở trong lòng cô ngáp một cái nói.

Phuong Thê nhìn đứa con gái trong lòng, lại nhìn con trai ở một bên, đáy lòng cũng có một tính toán.

Cô không yên lòng đem tiểu Lạc Lạc giao cho người khác, cũng không muốn.

Cho nên cô sẽ không đi quản lý một công ty, cô chỉ muốn làm nhà thiết kế là tốt rồi.

Hơn nữa thương trường quá mệt mỏi, cũng không thích hợp cô.

Cô muốn nhìn con mình từ từ lớn lên, mà không phải bỏ rơi bọn họ.

"Được, mẹ dẫn con đi ngủ."

Căn nhà được chuẩn bị Phuong Thê rất hài lòng, đại khái là anh cô tự mình dọn dõ.

Phuong Thê đem tiểu Lạc Lạc đặt trên giường nhỏ, đi ra khỏi phòng, đối với Tư Đồ Dạ vẫy vẫy tay.

"Tiểu Dạ, về sau ở nơi này sống được không?"

Tiểu Dạ thật biết điều, có lúc ngoan đến khiến người khác đau lòng.

Tiểu Dạ cũng rất thông minh, có thể nói là một thiên tài.

Bây giờ bé đang học chương trình của trung học.

Nhưng Phuong Thê cảm thấy một đứa trẻ nên có tuổi thơ nó, cho nên không để bé nhảy lớp, cũng không buộc bé làm việc không thích làm.

"Dạ, chỉ cần ở chung một chỗ với mẹ và lạc lạc là được ạ."

Tư Đồ Dạ ngồi ở một bên cười nói.

"Ừ, Tiểu Dạ thật biết nghe lời, mẹ ôm con một cái."

Phuong Thê mở cánh tay ra về bé, bé ngán người mới nhào vào trong lòng Phuong Thê.

Dù sao cũng là trẻ con, tự nhiên cần ấm áp.

Phuong Thê đã từng thiếu hụt ấm áp, thiếu hụt thân tình, cho nên cô muốn cho bọn họ toàn bộ yêu thương.

Phuong Thê ôm Tiểu Dạ ngồi ở trên đùi cô, cười hỏi: "Muốn mẹ kể chuyện xưa cho con nghe không?"

"Mẹ, con không phải Lạc Lạc."

Tiểu Dạ hơi đỏ mặt nói.

"Tiểu Dạ thật đáng yêu, nhưng mẹ muốn con nghe làm sao giờ?"

Phuong Thê cố ý cọ mặt bé nói.

Tiểu Dạ ở trước mặt cô mới đáng yêu như thế.

"Mẹ, mẹ đang làm nũng

Tiểu Dạ đột nhiên nghiêm trang hỏi.

Phuong Thê còn chưa kịp mở miệng, bé cười híp mắt nói: "Nếu như là mẹ àm nũng, vậy con cũng không còn cách, mẹ kể đi, Tiểu Dạ nghe đây."

Bé áp vào lòng Phuong Thê, chờ đợi Phuong Thê mở miệng.

Ách, cô quên, thằng nhóc này trước mặt cô thoát nhìn rất ngoan, thật ra căn bản thì là một cái phúc hắc.

Chỉ là một điểm này, bé chưa bao giờ ở trước mặt họ hiện ra thôi.

Vì vậy Phuong Thê kể một chuyện xưa vô cùng ngây thơ.

=====

"Shine, người lần này về nước vốn định ở lâu sao?"

"Shine, style mới bao lâu mới có mặt trên thị trường?"

"Shine,"

Từng cái một vấn đề theo nhau mà đến.

Đối mặt tình cảnh như thế, Phuong Thê có chút ngoài ý muốn.

Cô ở Ý có chút danh tiếng, thật không nghĩ đến ở quốc nội cũng sẽ có người biết.

Shine là Cô ban đầu ở đóng góp thời điểm tiện tay viết xuống dấu hiệu, nhưng bây giờ thành tên của Cô.

Mà nhãn hiệu của cô gọi là SUNSHINE.

Khi đó, Lạc Lạc mới vừa ra đời không lâu, kiện thứ nhất tác phẩm của cô là từ nụ cười như ánh mặt trời của Lạc Lạc khi chào đời mà ra.

Cô nghiêng đầu nhìn Abel, lại thấy anh cho cô làm dấu hiệu.

Cô gật đầu, sau đó trả lời vấn đề của từng ký giả, thái độ hào phóng thông dong.

Hôm nay, nàng mặc một bộ quần áo màu trắng mình thiết kế, gọn tóc to, trên mặt mang trang sức trang nhã.

Thời gian ba năm, thuộc về cô là loại đặc hữu thanh thuần cũng không có theo thời gian mà biến mất.

Nhưng trong ba năm, cũng làm cho cô nhiều hơn một phần quyền rũ thuộc về người phụ nữ.

Cô bây giờ, càng thêm chói lọi.

Có người từng nói qua, người phụ nữ bởi vì tự tin mà xinh đẹp.

Có lẽ là thật.

Tìm được chỗ ngồi thuộc về mình, đi trên con đường mình thích.

Đợi đến trở lại một vài vấn đề, Phuong Thê mới xoay người đi vào công ty.

Abel lúc này mới chào đón: "Đại Tiểu Thư, đây là điện hạ muốn cho cô kinh hỷ, ngay từ lúc một năm trước, điện hạ đã đem thương hiệu của cô dẫn vào quốc nội, mà quốc nội người của cũng rất thích phong cách thiết kế của Đại Tiểu Thư. Còn lần này chúng ta muốn hoàn toàn mở rộng thị trường trong nước, như vậy tuyên truyền ắt không thể thiếu. Kính xin Đại Tiểu Thư tha lỗi."

Một năm trước sao?

Phuong Thê nhớ người anh yêu thương mình, khóe miệng không khỏi gọi lên nhất mạt nụ cười.

Thì ra là anh ấy đã sớm đoán được mình sẽ trở về, vốn lót đường xong

Anh hung ác, anh tuyệt, cũng không ở trước mặt thân nhân mình biểu diễn.

Nhưng cũng không đại biểu anh vô hại.

Ồ Ý, ai không kính anh ba phần.

Năm đó cha chọn anh là người thừa kế có lẽ cũng là vì anh có phần kiên quyết này đi.

Anh cũng có chuyện mình thích, pha rượu, anh cũng là Italy nổi danh người pha chế rượu.

Tựa hồ ban đầu anh chính là bởi vì pha chế rượu gặp cô gái kia .

Phuong Thê chỉ hy vọng, anh có thể đợi đến người thuộc về anh.

Thỉnh thoảng nhìn trong mắt anh dính nét u buồn, Cô sẽ nhớ tới ban đầu lần đầu tiên ở trong quán bar nhìn đến anh cái loại kia... cảm giác khó hiểu.

Khi đó ai sẽ nghĩ tới, giữa bọn họ lại còn có liên lạc như vậy.

Khi đó lại có ai có thể nghĩ tới, anh là tổng giám đốc tập đoàn KT.

Số mạng, có lúc thật là một loại vật kỳ quái.

"Tôi hiểu, nên làm sao anh quyết định, về sau chuyện của công ty cũng muốn nhờ vào anh."

Cô không làm gì sai, cho nên cô không sợ hãi bị người quen biết.

"Đại Tiểu Thư, tôi hiểu, điện hạ cũng dặn qua, những chuyện vụn vặt kia không cần Đại Tiểu Thư quan tâm."

Abel nói.

"Ừ, về sau vất vả anh

Phuong Thê học không được vênh váo, cũng sẽ không bởi vì thân phận bây giờ mà kiêu ngạo.

Cho nên Mạt điện rất nhiều người thích Cô.

Những chuyện từng xảy ra, Phuong Thê không muốn lại nhớ nữa, cô kiên trì được, chính là cô thắng.

"Đây là chuyện tôi phải làm."

Abel vừa muốn nói gì, liền có người đến tìm anh, Phuong Thê ý bảo anh tự mình làm việc mình là được rồi.

Đợi đến chỉ còn lại có một mình cô, Cô mới gọi điện thoại cho Tư Đồ Dục.

"Anh hai, cảm ơn."

"Cảm ơn cái gì, đưa ngọc."

Giọng nói của Tư Đồ Dục truyền đến.

"Em sẽ làm tốt, sẽ không cô phụ kỳ vọng của anh hai."

"Ừ, anh hai tin em, em của anh luôn chói lọi."

Tư Đồ Dục rất bao che, đây có lẽ là cách làm nhất quán của người Mạt điện bọn họ.

Bây giờ trừ cô ra đáy lòng chính là người kia, anh đau nhất chính là Phuong Thê, dĩ nhiên còn có tiểu Lạc Lạc.

Sau khi cúp máy, Phương Thê liền đi về phía kia.

Đi vài bước, điện thoại di động không ngờ vang lên, liếc mắt nhìn một con số, Cô nhấn nút trả lời.

Vừa kết nối, bên trong liền truyền đến tiếng bất mãn

"Thê Thê, em trở về nước cũng không nói một tiếng cho anh biết?"

Tư Mị vào một năm trước đã tới Italy, tìm được cô.

"Xin lỗi, em quên."

Đối với Tư Mị, Phương Thê không biết nên nói gì.

Nhưng từ lúc đó về sau, anh không hề đề cập tới chuyện trăng gió nữa, cô cũng không tiện nói gì.

Dù sao khoảng cách giữa hai năm thời gian, có lẽ có ít đồ đã sớm thay đổi.

Nhưng nếu như là bạn bè, Cô tự nhiên rất thích ý.

"Thê Thê thật sự không đem anh để ở trong lòng, anh thực đau lòng."

Phản vô lại kia của Tư Mị cũng không theo thời gian biến mất.

"Được rồi, thật xin lỗi, nếu như lần sau anh tới thành phố C, em mời anh ăn cơm."

Lần này Cô thật sự quên mất, bởi vì trở về nước, chuyện ở Italy bên kia cũng phải giải quyết xong.

"Có thật không? Thật ra thì anh bây giờ đang ở thành phố C rồi, đợi lát nữa mang tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ cùng đi ăn cơm."

"Được, em chờ điện thoại anh."

Cúp điện thoại sau, Phương Thê cười cười, người này quả thật là có chuẩn bị mà đến.

"Đại Tiểu Thư, tới đây một chút, có người muốn chụp hình với cô."

Abel

Phương Thê gật đầu một cái, đi theo anh hướng bên kia chạy tới đi.

Cô biết, trường hợp long trọng như vậy cũng là anh Cô đặc biệt an bài.

Dù sao Cô không phải là minh tinh gì, cho dù có chút danh tiếng trong ngành thiết kế, làm sao đến nhiều ký giả như vậy.

Tư Đồ Dục lần này xác thực làm được rất lớn, ít nhất ở rất nhiều thành phố radio cũng tuyên truyền ngôi sao mới Shine trong ngành thiết kế thời trang trở về nước.

Trên màn hình lớn của thành phố có đưa tin về cuộc phỏng vấn của cô, thông dong mà thỏa đáng.

Chính là ban đêm, Thành phố H bởi vì kẹt xe mà có một hàng xe dài.

"Thiên hà họ Âu, có muốn nghe radio giải buồn không?"

Lão Vương quay đầu hỏi Doãn Văn Trụ ngồi ở ghế sau.

"Ông muốn nghe thì nghe."

Doãn Văn Trụ trả lời.

Lão Vương mở radio ra, radio vừa lúc ở phát sóng cuộc phỏng vấn của Phương Thê.

Tiếng của Cô liền thông qua làn sóng điện truyền đến trong tai Doãn Văn Trụ.

Chẳng qua là chốc lát, lão Vương đã đổi đến một kênh khác.

Doãn Văn Trữ không khỏi nhủ một cái, nói: "Lão Vương, chuyển tới kênh vừa rồi."

Vì sao thanh âm kia quen thuộc như vậy, thật sự giống từ sâu trong trí truyền đến.

Lão Vương theo lời, chuyển lại, thanh âm bên trong cũng đã kết thúc.

Chỉ có tiếng nói của người chủ trì đang nói chuyện, "Người thích SUNSHINE nhất định rất vui, tin tưởng Shine trở về nhất định sẽ cho chúng ta mang đến nhiều niềm vui hơn."

Doãn Văn Trữ chân mày lần nữa cau, chỉ là lại không nói gì nữa.

Cảm giác như thế đã lâu không có.

Chỉ là nhà thiết kế này anh cũng biết, Thê Thê tựa hồ thật thích trang phục của nhà thiết kế này, mặc dù anh không thấy được.

Chỉ là nhất định là rất đẹp.

Nghĩ tới đây, anh lại bấm một số điện thoại.

"Thê Thê, anh kẹt xe, có thể sẽ trở về trễ tý."

"Ừ, em không sao, đã thành thói quen."

Thời gian ba năm, thế nào còn không thể quen.

Lúc ban đầu hận qua, nhưng cuối cùng còn không phải là học đón nhận.

"Thiên hà họ Âu."

Lão Vương có chút lòng chua xót kêu lên.

"Lão Vương, ông làm sao vậy?"

Doãn Văn Trữ cười cười nói, chẳng qua là tâm mắt không có tiêu cự.

"Không có gì, lão chỉ là muốn nói trận kẹt xe này không biết chừng nào mới

Lão Vương hất đầu, lặng lẽ nói.

Bọn họ một mực ở nhà Doãn Văn, đã sớm đem Doãn Văn Trữ làm thành con của mình.

Nhìn đến anh như vậy, tự nhiên sẽ cảm thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Lừa gạt, là vì làm cho anh hạnh phúc

Lão Vương nhìn phía ngoài xe, vừa lúc trên màn hình lớn có bài tin tức về Phương Thê.

Ông hơi giật mình, quay đầu lại nhìn Doãn Văn Trữ trong xe một cái, lại cuối cùng cái gì cũng không nói.

Xe từ từ thông, bọn họ cũng một đường quay về nhà Doãn Văn.

Trước cửa đã có một cô gái đứng đó, nhìn thấy xe liền đi ra đón.

Cô mở cửa xe, khẽ mỉm cười, "Trữ, anh đã về."

Tiếng nói giống hệt như Phương Thê.

"Ừ, anh đã về, Thê Thê."

Doãn Văn Trữ đưa tay đến lòng bàn tay cô, cười với cô rất rục rờ.

Bọn họ nắm tay đi vào, Lão Vương dừng xe xong, lại đi vào phòng sách của Doãn Văn Thận.

"Ông chủ."

Lão Vương do dự một hồi, vẫn là thấy được chuyện hôm nay nói cho Doãn Văn Thận biết.

"Lão Vương, chuyện gì?"

Doãn Văn Thận ngẩng đầu từ trong văn kiện lên hỏi.

Doãn Văn Trự xảy ra chuyện như vậy, có một số việc cũng chỉ có thể dựa vào ông đi làm.

"Tôi hôm nay thấy Thiếu phu nhân."

Lão Vương lời nói thốt ra, sau đó lại vội vàng sửa lời nói: "Tôi thấy được Phương Thê tiểu thư."

"Phương Thê?"

Doãn Văn Thận buông cây bút trên tay, hỏi có chút kinh ngạc.

"Dạ."

Lão Vương gật đầu một cái.

"Ông không nhìn lầm đi, Phương Thê không phải đã ——"

Đã chết rồi sao?

Câu nói kế tiếp, Doãn Văn Thận không có nói ra, nhưng mà trong lòng bọn họ ai đều biết rõ.

Ba năm trước đây, bọn họ tận mắt thấy Phương Thê đã chết.

Ba năm sau, vì sao cô lại sống lại.

Là năm đó người kia không phải là cô, hay chỉ vì lão Vương nhìn lầm rồi?

"Tôi còn nhìn rất kỹ, là Phương Thê tiểu thư."

Lão Vương cũng là trả lời chắc.

"Làm sao lại như vậy?"

Doãn Văn Thận lâm bẫm: "Vậy ông làm sao không đi xác nhận một cái?"

Cõi đời này vì sao lại có người chết mà sống lại?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Tôi thấy trên màn hình lớn, hình như là một nhãn hiệu thời trang, nhưng mà tôi nhất định không nhìn lầm."

Lão Vương không hiểu những thứ mốt kia, chỉ biết người kia là cô bé khi xưa.

"Lão Vương, chuyện này trước tiên đừng ở trước mặt thiển hạ họ Âu nói lơ ra."

Doãn Văn Thận trầm mặc, mới lâm bẫm.

Nếu như Phương Thê không chết, vậy thì ba năm nay cô ở nơi nào?

Biết Tiểu Trự biến thành cái dạng này, cũng nhẫn tâm không trở về sao?

Tập đoàn Doãn văn, xem như đều có địa vị nhất định ở cả nước, năm đó Doãn Văn Trự gặp chuyện không may, rất nhiều radio cũng truyền tin qua, thậm chí có rất nhiều ký giả cũng ngăn ở cửa muốn hỏi ra một ít chuyện.

Bởi vì này không phải một cuộc tai nạn xe cộ bình thường, mà là cố ý làm.

Khi đó, có rất nhiều lời đồn đãi.

Cho nên Doãn Văn Thận cảm thấy Phương Thê nếu không xảy ra việc gì, vậy tất nhiên là biết chuyện này, nhưng cô không có quay về.

Nhưng ông lại không tin cô gái kia sẽ là

Ông tự nhiên cũng là hi vọng bọn họ có thể gương vờ lại lành, ông biết con trai mình thích Cô đến cỡ nào.

Nhưng mà tình huống bây giờ này, thế nhưng ông lại do dự.

Năm đó Doãn Văn Trự gặp chuyện không may, trên đầu có máu tụ ép lên các sợi thần kinh thị giác, dẫn đến bị mù tạm thời, thế nhưng tạm thời đó đến cùng có bao nhiêu lâu ngay cả bác sĩ cũng nói không ra.

Ít nhất bây giờ còn chưa có tốt lại.

Không chỉ có như thế, còn đứt ba cây xương sườn, thương thế ở chân cũng rất nặng.

Quý Thư là muốn tánh mạng của anh, tự nhiên không có lưu tình, cho nên có thể giữ được mệnh đã vô cùng may mắn.

Ban đầu giải phẫu xong, anh vẫn hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ nói, có thể khôi phục thị lực không, có thể đứng lên không đều phải dựa vào chính anh.

Chuyện thứ nhất anh tỉnh lại, chính là muốn ông đi tìm Phương Thê.

Chẳng qua là sau khi biết được tình huống của mình sau, lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Ông biết, con vì không muốn cho con bé nhìn thấy cái bộ dáng này của nó.

Chỉ là Doãn Văn Thận vẫn đi tìm, ông nghĩ lúc này có lẽ cũng chỉ có Phương Thê có thể khích lệ Doãn Văn Trự.

Ông không muốn xem con cam chịu.

Ông tốn rất nhiều thời gian tìm được manh mối, lúc đi đến nơi đó lại tận mắt thấy Phương Thê chết.

Mặc dù năm đó trên mặt có rất nhiều vết, thế nhưng dung mạo rõ ràng chính là Phương Thê .

Cho nên cuối cùng ông chỉ có vạn phần tiếc nuối, nếu như sớm một chút tới, có lẽ có thể cứu con bé.

Tin tức này, đương nhiên ông không dám nói cho Doãn Văn Trự biết, sợ con chịu đả kích lớn hơn.

Đoạn thời gian đó, ông biết con trai của mình mặc dù không nói ra, nhưng đáy lòng vẫn là mong mỏi ông có thể tìm Phương Thê về.

Chẳng qua là trong lúc thời gian chậm rãi trôi qua, phần cam chịu của Doãn Văn Trự ngày càng nghiêm trọng.

Doãn Văn Thận bắt đầu lo lắng.

Mà ở lúc này, ông vừa vặn gặp được một cô gái, tiếng nói của cô gái đó cùng Phương Thê rất giống nhau.

Vì vậy một ý nghĩ trong lòng ông thành hình.

Khi đó, ông chỉ muốn cho con trai của mình tỉnh lại.

Hơn nữa Phương Thê đã chết, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Vì vậy ông thuyết phục cô gái kia giả trang thành Phương Thê.

Dĩ nhiên, ông cũng sợ con trai của mình nhận ra.

Cho nên ông biên tạo một câu chuyện cũ.

Ông nói cho Doãn Văn Trự, lúc tìm được Phương Thê, con bé thiếu chút nữa chết, chỉ là may mắn đã cứu về, nhưng mà bị mất trí nhớ.

Đứa bé không còn, chân cũng bị thương.

Mất trí nhớ, là cái có tốt nhất khiến Doãn Văn Trự không đi

Quên mất tất cả, Phương Thê tự nhiên sẽ không giống như Phương Thê trước kia.

Nói chân bị thương, đó là muốn cho Doãn Văn Trự không cần tự ti.

Nếu hai người đều bị thương giống nhau, vậy thì cùng nhau cố gắng tốt lên.

Sự thật chứng minh, cách này của ông có tác dụng.

Doãn Văn Trữ không hề cam chịu nữa, bắt đầu chậm rãi tiếp nhận trị liệu.

Mặc dù là dùng gần một năm mới từ đứng lên được, nhưng bây giờ đã gần như khôi phục hoàn toàn.

Chẳng qua là thị lực vẫn không khôi phục lại như cũ.

Ban đầu, Doãn Văn Thận cũng rất thích Phương Thê.

Nhưng ông lại không muốn đánh vỡ cục diện bây giờ.

Bọn họ quả thật rất bình tĩnh, cũng rất hạnh phúc.

Hơn nữa Bạch Hinh cũng là cô gái tốt, ông cũng rất thích con bé.

"Biết, lão gia."

Lão Vương lên tiếng gật đầu một cái.

Ông cũng là cùng với Doãn Văn Trữ một đường trời qua, cho nên cảm nhận theo Doãn Văn Thận gần giống nhau.

Bây giờ thiên hạ họ Âu rất hạnh phúc, cho dù chỉ là lừa gạt.

Nhưng nếu như mà biết rõ mọi chuyện, phản bình tĩnh này nhất định lại bị đánh r

"Lão Vương, tôi muốn suy nghĩ một tý nữa."

Doãn Văn Thận lại do dự.

Ông đã từng nghĩ qua, nếu như có một ngày Doãn Văn Trữ khôi phục thị lực, có thể trách ông không, xa lánh ông lần nữa.

Nhưng cho dù như thế, ông cũng muốn làm như vậy.

Tất cả chỉ vì hi vọng anh có thể hạnh phúc.

Cho dù phần hạnh phúc này mang theo lừa dối.

Nếu như Phương Thê có thể trở về, tự nhiên cũng là tốt, nhưng chuyện trước kia, giữa bọn họ hiểu lầm sâu như vậy.

Thời gian ba năm, tìm cô còn tồn tại Tiểu Trữ sao?

Doãn Văn Thận không dám nghĩ tới.

Cho nên chỉ có thể tạm thời duy trì cái bộ dáng này.

Hơn nữa ông tựa hồ còn cần thiết điều tra chuyện không may năm đó Phương Thê gặp phải rồi.

=====
"Trữ, hôm nay cảm thấy khỏe không?"

Trong phòng khách, Bạch Hinh ngồi ở bên người Doãn Văn Trữ hỏi anh.

Thời gian ba năm, đều cùng người đàn ông này sống chung.

Ban đầu, điều kiện Cô đáp ứng Doãn Văn Thận một nửa là bởi vì cần dùng tiền gấp, một nửa kia là cảm động với tấm lòng của một người cha.

L thậm chí không thích người đàn ông này.

Nếu còn sống, lại vì sao đi tự giết mình nữa?

Anh có biết, có vài người muốn sống vẫn sống không được.

Cho nên đối với anh cũng là hơi xa lánh.

Thế nhưng lại vừa vặn phù hợp phản ứng của một cô gái mất trí nhớ.

Sau lại, dần dần hiểu rõ, Cô chỉ có thể nói Cô bắt đầu chậm rãi tiếp nhận anh, đến cuối cùng có chút cảm động.

Anh rất yêu cô gái gọi là Thê Thê, thật sự rất yêu.

Lúc anh nói đến những chuyện trải qua kia, thần sắc luôn là rất hạnh phúc, mắt xem như không nhìn thấy, cũng là sáng rõ bốn phía, rất là động lòng người.

Khi đó, Cô có chút hâm mộ cô gái kia.

Nhưng cô cũng biết, giữa bọn họ cùng nhau đi tới cũng không vững vàng.

Cô thậm chí biết, cô gái kia đã không có ở đây.

Cho nên mỗi lần lúc anh nói đến những hồi ức kia, cô luôn cảm thấy lòng chua xót, có chút đau lòng người đàn ông này.

Nếu như sau này, anh biết mọi chuyện, lại phản ứng làm sao?

Cô là cô nhi, từ nhỏ đã không cảm thụ qua cái gì gọi là thân tình, nhưng mà ở chỗ này nhận được rất nhiều.

Từ lúc đầu chỉ là tính chất công việc, đến bây giờ đã không nở rồi đi rồi.

Không phải tham luyến tiền tài, chẳng qua là tham luyến phần ấm áp này.

Nhưng cô thời khắc tự nói với mình, cô không phải cô gái trong miệng anh.

Thời khắc tự nói với mình, không thể thật sự trầm mê nữa.

Bằng không sẽ chỉ là sự bi ai của Cô.

"Thê Thê, anh đều thành thói quen rồi, thật không có chuyện gì, xem như không nhìn thấy, anh cũng có thể làm rất nhiều chuyện."

Doãn Văn Trụ giọng nói vẫn như cũ lười biếng mà mê người, khoe miệng của anh treo nụ cười nhàn nhạt nhìn Cô nói.

Xem như không nhìn thấy, nhưng cái dáng vẻ này của anh sẽ luôn khiến người cảm thấy anh đang hết sức chăm chú nhìn Cô.

Một tic tắc này, Bạch Hinh đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cho dù Doãn Văn Trụ căn bản không nhìn thấy, Cô vẫn là cúi đầu, "Ừ, Trụ là giỏi nhất."

Cô biết người đàn ông này thật sự rất lợi hại.

Cho dù không nhìn thấy, ở trên thương trường Hô Phong Hoán Vũ như cũ.

Anh rất ưu tú, có lúc cô sẽ nghĩ có phải bởi vì trên người anh có quá nhiều thứ tốt, cho nên ông trời mới có thể nghĩ tới thu hồi một chút.

"Đúng rồi, Thê Thê, mới vừa rồi lúc anh nghe radio, nghe thấy nhà thiết kế mà em thích đã về nước. Sau này nhất định sẽ có nhiều quần áo đẹp hơn, đến lúc đó anh liền đem Thê Thê ăn mặc thật đẹp."

Doãn Văn Trụ cười nói, "Hơn nữa cảm giác tiếng nói của hai người rất giống nhau, chỉ có thể là anh nghe nhầm đi."

"Có thật không? Shine trở về nước"

Bạch Hinh có chút hưng phấn.

Cô thích trang phục mà cô ấy thiết kế, không phải bởi vì nhãn hiệu thời trang đó mắc, mà vì Cô luôn có thể ở trong thiết kế đó tìm được một chút đồng cảm.

Cô vẫn rất muốn trông thấy cô gái có thể thiết kế ra loại trang phục đó.

Nếu như cô ấy đã trở về nước, có lẽ có cơ hội thấy một mặt.

Bởi vì cô cũng học ngành thiết kế thời trang, chỉ là cho đến giờ vẫn chưa làm ra được tác phẩm mình hài lòng.

Mà bây giờ vì thân phận, cũng không thể đi ra ngoài làm một ít chuyện.

"Anh biết em sẽ rất vui, chờ lần sau anh rảnh, dẫn em đi gặp cô ấy một chút."

Doãn Văn Trụ nói xong, trong giọng nói mang theo vài phần cung chiêu.

"Vâng, cảm ơn anh, trụ."

Bạch Hinh trên mặt có sắc ửng đỏ, ánh mắt nhìn Doãn Văn Trụ tràn đầy cảm kích.

Tiếng của cô rất giống Phương Thê, nhưng dáng vẻ lại hoàn toàn khác.

Dáng vẻ cô rất xinh đẹp.

"Đưa ngọc, nói cảm ơn gì."

Giọng điệu của anh vẫn cung chiêu như cũ, dung mạo xuất sắc cộng thêm khóe miệng nụ cười yếu ớt kia khiến người động lòng, cho dù không nhìn thấy, vẫn như cũ có rất nhiều cô gái như bướm bướm bay về phía anh.

Cô luôn cho rằng,

on họ cũng không có kết hôn.

Ở rất nhiều người đều cho rằng anh sẽ gấp rút kết hôn với cô, thế nhưng anh lại không làm như vậy.

Lúc thâm kín, anh nói với cô, Thê Thê, nếu như trong thời gian ba năm, đôi mắt của anh có thể nhìn thấy, chúng mình liền kết hôn.

Nếu như không nhìn thấy, vậy anh không muốn làm trẻ nãi em nữa.

Anh biết rõ như vậy rất ích kỷ, nhưng xin em tha thứ cho anh lần ích kỷ này.

Nhưng nếu như trong lúc này, em thích người khác, hãy xin nói cho anh biết, anh sẽ không cản em.

Bác Doãn Văn nói, này không giống lời nói của anh, nhưng anh thật sự nói ra.

Cũng có rất nhiều người nói, anh trở nên không giống như trước.

Cô không biết anh trước kia là một người ra sao, nhưng lúc anh nói những lời nói đó chính anh khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Lúc này, cách thời gian ước định còn mấy tháng, nhưng ánh mắt anh vẫn chưa nhìn thấy được.

Như vậy đến lúc giao ước, chính là lúc cô phải rời đi sao?

Cô đột nhiên phát giác, Cô có chút không bỏ được.

Cô hy sinh thời gian ba năm, nhưng ngược lại, cô nhận được cũng rất nhiều.

Cho nên từ rất nhiều mặt, đây đều là một cuộc giao dịch công bằng.

Nhưng mà bây giờ cô lại không muốn đội lên cái danh hiệu trong cuộc giao dịch này nữa.

Cô thật lòng muốn giúp bọn họ là

Nhưng mà nghe qua những lời kia của anh, cũng không nhắc lại phần giao ước này nữa.

Dù thời gian sắp đến gần, cũng không nhắc qua.

Bí mật, Doãn Văn Thận từng nói với Cô.

Ban đầu nhất định là lòng tự ái của nó đang gây rối, thật ra thì căn bản nó không bỏ được con.

Ông còn nói, Tiểu Hinh, nếu như ba năm sau nó vẫn không nhìn thấy được, con có nguyện ý gả cho nó không?

Con cũng biết, Phương Thê đã chết.

Bác nghĩ ba năm sau, nó cũng có thể đón nhận đi.

Con là một cô gái tốt, nó sẽ thích con.

Mà khi đó, Cô cũng không trả lời.

Bởi vì Cô không phải nguyện ý.

Làm thành một thể thân giao cho một người đàn ông không thích.

Nhưng mà lúc này, Cô đột nhiên phát hiện mình có lẽ sẽ nguyện ý.

Có lẽ đúng như lời của bác Doãn Văn, bọn họ sẽ có kết cục tốt.

Nghĩ tới đây, Bạch Hình chỉ có cảm giác mặt mình của bắt đầu nóng lên.

"Thê Thê, tại sao không nói chuyện?"

Tiếng nói của Doãn Văn Trụ đột nhiên ở bên tai cô vang lên.

Cô lúc này mới biết không ngờ anh ghé bên tai cô, vì vậy trái tim lại bối rối

Lúc này, cô thấy Doãn Văn Thận và lão Vương đi ra, vội vàng nói: "Trụ, cha và lão Vương đi ra, chúng mình nên ăn cơm."

Lúc này, Cô lại cảm thấy may mắn khi anh không nhìn thấy.

"Ừ."

Doãn Văn Trụ gật đầu.

Tiếng của Thím Vương cũng ở lúc này vang lên, "Thiếnhà họ Âu, thiếu phu nhân, ăn cơm."

"Thê Thê, con mau đỡ tiểu trụ tới đây."

Doãn Văn Thận cũng cười nói.

Người một nhà hoà thuận vui vẻ, thoát nhìn tựa hồ bình tĩnh lại hạnh phúc.

Lúc Tư Mị lái xe đến trước nhà Phương Thê, Phương Thê đã dẫn tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ đi ra khỏi cửa.

Anh mở cửa xe ra, đi tới, nhanh chóng ôm lấy tiểu Lạc Lạc mặc váy hồng, cười nói: "Tiểu Lạc Lạc, có nhớ chú không?"

Tiểu Lạc Lạc nghiêng đầu nhìn anh một lát, "Chú là ai?"

"Tiểu Lạc Lạc, chú đau lòng quá, tiểu Lạc Lạc không nhận ra chú."

Tư Mị đáng thương nói với bé.

"Anh hai, chú đau lòng? Làm sao bây giờ?"

Tiểu Lạc Lạc đột nhiên quay đầu nhìn Tiểu Dạ ở một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi khó xử. Phương Thê và Tư Mị lập tức hiểu rõ ra, hóa ra là Tiểu Dạ dạy tiểu Lạc Lạc nói như vậy.

Nhưng mà tiểu Lạc Lạc không biết phối hợp a.

"Tiểu Dạ, thằng nhóc này tới đây."

Tư Mị nhìn về phía Tiểu Dạ nói.

Tiểu Dạ đôi tay nhét trong túi quần, vẻ mặt lạnh lùng, nào có vẻ mặt đáng yêu khi trước mặt Phương Thê và tiểu Lạc Lạc.

"Tiểu Dạ, con còn như vậy, chú sẽ không mang theo con đi ăn cơm."

Tư Mị cảm giác mình đối với cái tiểu quỷ này không có cách.

Ban đầu hỏi bé tại sao không thích anh.

Bé nói, bé không thích nhìn một người đàn ông già già bộ đáng yêu già bộ đáng thương.

Anh hoàn toàn bị đả kích.

Bé còn nói, đàn ông là phải bảo vệ phụ nữ, cho nên anh không đủ chứng chạc, không thích hợp với mẹ bé.

Anh bị bé nói xong có chút tự ti.

Được rồi, có lúc đứa nhỏ này thành thực không giống trẻ con.

"Ngây thơ."

Tiểu Dạ khẽ hừ một tiếng.

Tư Mị cảm giác mình có chút vô tội, anh chỉ là thích trêu chọc tiểu Lạc Lạc, cùng thành thực lại không có gì liên quan.

Anh cảm thấy đàn ông phải chứng chạc đồng thời, vẫn có cần thiết giữ vững tính trẻ con, đó mới có thể hòa mình vào

Chẳng qua là đứa nhỏ này quá kỳ quái mà thôi.

"Ngây thơ."

Tiểu Lạc Lạc cũng học anh trai mình nói, căn bản không hiểu ý tứ của từ ngữ đó.

Nói xong còn cười khanh khách.

"Thê Thê, anh cảm thấy được bị kịch của anh rồi."

Tư Mị đáng thương nhìn về Phương Thê.

"Tiểu Dạ, không thể không lễ phép như vậy."

Phương Thê nghiêng đầu đối với Tiểu Dạ nói.

Tiểu Dạ thật biết điều khéo gât gât đầu, "Mẹ, con biết rồi."

Tư Mị thật là muốn roi nước mắt, đây chính là sự khác biệt đái ngộ a.

Được rồi, anh sẽ học thành thực.

Anh không nói rõ tâm tư của mình, chẳng qua là lại bị thằng nhóc này đoán trúng.

Ba năm nay, anh cũng không có cố ý làm cái gì.

Nhưng lần nữa gặp gỡ Phương Thê, anh vẫn có cảm giác với Phương Thê, cho nên muốn tranh thủ nhìn một cái.

Thời gian ba năm, có một số việc có lẽ cô cũng quên rồi.

Tư Mị không cách nào xác định, bởi vì Phương Thê vẫn như năm đó, làm cho người ta nhìn không thấu nội tâm của cô.

Cho nên anh cũng không dám liều lĩnh.

Có lẽ từ từ đi sẽ tốt hơn.

Tư Mị mang theo Phương Thê bọn họ đi một tiệm ăn nhỏ xinh đẹp.

Chỉ là ăn cơm, Phương Thê thích nhưng nơi này, nếu như là xã giao, vậy thì lại là chuyện khác.

Cho nên Tư Mị chọn nơi rất được lòng của cô.

Nhưng mà nói lại, hình như trái ngược, đã nói là cô mời ăn cơm.

"Anh đi dừng xe, em và hai đứa nhóc đi vào trước."

Tư Mị giúp bọn họ mở cửa xe ra, cười nói.

Phương Thê gật đầu một cái, liền dắt tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ tay đi vào.

Nhân viên phục vụ tiến lên đón, hỏi: "Tiểu thư, mấy người ạ?"

Phương Thê hôm nay mặc rất tùy ý, tóc cũng cột lên, thoạt nhìn nhìn rất nhỏ.

Nhân viên phục vụ liếc nhìn hai đứa bé, mắt lại nhìn Phương Thê, cuối cùng vẫn là kêÂu tiểu thư.

Cô nghĩ, chắc là chị của mấy đứa nhỏ đi.

"Bốn người."

Phương Thê mới vừa trả lời, bên kia lại truyền đến một tiếng kêu, "Phương Thê?"

Sau đó có một cô gái đi tới, đi tới trước mặt cô, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, mới nói: "Thật đúng là bạn a."

Phương Thê liếc nhìn trước cô gái mấy lần, cũng nhớ lại

Cô ấy cũng là người của thành phố C, trong nhà có mở công ty nhỏ, trước kia bạn học chung lớp 11- Đàm Tiểu Yến, sau lại không ngờ đồ cùng trường đại học.

Vốn là quan hệ như vậy, hai người nên rất tốt.

Nhưng bọn cô có chút đối đầu.

Không phải Phương Thê muốn chọc cô ta, chẳng qua là cô ta xem Phương Thê không vừa mắt mà thôi.

Phương Thê nhớ, hình như là vì lúc học năm lớp 11, cô ta từng thích một bạn nam nhưng người đó lại thích Phương Thê.

Sau đó cô ta lại luôn là cô ý bối mớ.

Thậm chí còn phá hư tình cảm của cô với một ít bạn năm lớp 11 đó.

Lúc học đại học, thấy cô theo đuổi Tần Tiêu Nhiên, cũng luôn châm chọc cô.

Nói thật, Cô cũng không muốn gặp đến cô ta.

Mấy chuyện đã qua, những người đó, đều khiến cô có loại cảm giác dường như đã trôi qua mấy đời.

Lúc học năm 11 bởi vì cô ta, cuối cùng cô cũng không có bạn thân gì.

Lúc đại học, là bởi vì cô vội vàng đi làm, cũng không còn thời gian đi kết giao bạn bè.

Chỉ là ba năm nay, ở Italy, Cô lại có một tri kỷ.

Đối với Cô mà nói, bạn bè không cần nhiều, chỉ cần tri kỷ là tốt rồi.

"Ừ, bạn cũng ở đây ăn cơm sao?"

Phương Thê trả lời khách s

"Không phải, đây là sản nghiệp nhà mình, cho nên cứ tới đây ăn đi."

Lúc cô nói lời này, trên mặt không khỏi tràn đầy đắc ý.

"À."

Phương Thê chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Đã nhiều năm như vậy, tính cách khoe khoang cô ta vẫn không thay đổi.

"O, đây là con của bạn?"

Đàm tiểu Yến lại chú ý tới tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ, không khỏi hỏi.

Phương Thê gật đầu một cái, Cô cảm thấy điều này cũng không có gì mất mặt.

"Bạn theo đuổi được Tần Tiêu Nhiên rồi à? Chỉ là đứa nhỏ này lớn như vậy, không phải năm hai mươi bạn liền sinh bé đi, khi đó Tần Tiêu Nhiên hình như còn chưa chịu bạn."

Lúc cô ta nói lời này, có tí chút châm chọc.

Cùng bằng tuổi, Phương Thê vẫn thanh thuần như một sinh viên, mà cô lại bắt đầu có chút già đi, cho nên đáy lòng luôn có mấy phần bất bình.

"Không, không phải của anh ta."

Phuong Thê vẫn là nhân nhậ trả lời.

Những chuyện trải qua kia, đối với cô mà nói thật sự đã trở thành quá khứ .

"Anh ấy chịu bạn à, thật là đáng tiếc, bạn với ông xã mình cùng tới đây sao?"

Trong lời nói kia rõ ràng có mấy phần cười nhạo, mà cô ta dường như rất có hứng thú xem một út ông xã của Phuong Thê.

"Mình chưa——"

Phuong Thê muốn nói mình còn chưa kết hôn, dù sao cô cũng không cảm thấy bà mẹ độc thân có gì phải tự ti.

Chỉ là lúc này, một tiếng khác cắt đứt cô.

"Thê Thê, em quen sao? Cô giáo trước kia phải không?"

Tư Mị đi tới, ôm nhẹ Phuong Thê, cố ý nói.

Anh không thích giọng điệu châm chọc của người đàn bà này.

Chỉ có một quán ăn thể này, có cái gì tốt để khoe khoang .

Phuong Thê bây giờ có được thành tựu, xa so với cô ta cao hơn gấp mấy chục.

Nhưng Phuong Thê luôn luôn khiêm tốn.

Mà dường như cô ta không để ý tới xu hướng thời trang, bằng không làm sao lại không nhận ra Phuong Thê là ai?

Trong khoảng thời gian này, đài phát thanh vẫn thường xuyên tuyên truyền thương hiệu SUNSHINE.

Nghe vậy, mặt Đàm Tiểu Yến có chút khó coi, "Mình là bạn học của cô ấy, anh là chồng của Phuong Thê sao?"

"Đúng vậy."

Tư Mị cười với cô rất rực rỡ, vốn dung mạo đã xuất sắc thêm phần sáng rỡ hơn.

Đàm tiểu Yến có tí chút ghen tỵ, không nghĩ tới Phuong Thê không được Tần Tiêu Nhiên chọn, lại vẫn gả cho một ông chồng xuất sắc như thế.

Phuong Thê biết mưu đồ của Tư Mị cũng không có mở miệng giải thích.

Tương kiến không tương thức. (gặp lại không quen biết)

Cô cũng không muốn cùng cô ta nói thêm gì.

Mà tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ cũng không ngờ khéo léo vậy.

"Chồng bạn làm gì?"

Chỉ là Cô ta vẫn còn có chút không cam lòng.

"Mở công ty nhỏ mà thôi."

Tư Mị trong khi nói chuyện, đồng thời đưa danh thiếp ra, cho cô ta.

Đàm Tiểu Yến nhận lấy danh thiếp, sắc mặt không khỏi đổi một cái, rồi sau đó lúng túng nói: "Tư Thị ở thành phố A làm sao tính là công ty nhỏ, Tư tiên sinh thật biết nói đùa."

"Mẹ, con đói bụng."

Tiểu Dạ lôi kéo tay Phuong Thê, đúng lúc mở miệng.

Người đàn bà kia thật đáng ghét.

"Thật ngại, xin cho một phòng riêng."

Tư Mị cũng tiếp lời nói.

Đàm Tiểu Yến vội vàng gọi nhân viên phục vụ lại, làm cho cô nhân viên dẫn tới chỗ ngồi.

Lúc rời đi, Tiểu Dạ người thật ngọt với cô, sau đó vẫy tay nói: "Bác, tạm biệt."

Tiểu Lạc Lạc cũng học anh trai, cũng tay tay nói: "Bác, Lạc Lạc cũng tạm biệt thím."

Đàm Tiểu Yến b làm cho tức giận, nhưng lại vô pháp phát tác.

Chỉ có thể gật đầu cười.

Chờ vào chỗ ngồi, Tư Mị mới đưa một ngón tay cái cho Tiểu Dạ, "Làm tốt lắm, Tiểu Dạ."

Người đàn bà này thật đúng là đáng ghét.

Lạc Lạc kéo kéo ống tay áo Tư Mị "Lạc Lạc đâu?"

Tư Mị sờ sờ đầu tiểu Lạc Lạc, cười nói: "Lạc Lạc cũng làm giỏi làm."

"Mấy người thiệt là, cái này có gì phải so đo?"

Phương Thê từ trước đến giờ không quá để ý lời nói của người xa lạ.

"Dĩ nhiên không được, bởi vì cô ta (bà ta) khi dễ em (mẹ)!"

Lần này, Tư Mị và Tiểu Dạ không ngờ tới lại trẫm miêng một lời như vậy.

Tiểu Dạ tròn mắt nhìn Tư Mị một cái, "Lần này xem như chú có chút thông minh."

"Thật ra thì chú vẫn thông minh như vậy."

Tư Mị nói có chút vô lại.

"Tự luyện."

Tiểu Dạ lại tròn mắt nhìn Tư Mị một cái.

"Chú, tự luyện."

Tiểu Lạc Lạc đi tham gia náo nhiệt.

"Được rồi, chọn món ăn"

Phương Thê nhìn nhân viên phục vụ đứng trước cửa, liền vội vàng mở miệng nói.

Nhân viên phục vụ đi vào, chờ bọn họ gọi món lại lui ra ngoài.

Lúc đi qua bên cạnh đàm tiểu Yến, cô ta có chút lấy lòng nói: "Bà chủ nhỏ, em nghe thấy đứa bé kia gọi người đàn ông kia là chú."

Đàm tiểu Yến vỗ vỗ bả vai của cô ta nói: "Ừ, làm rất tốt."

Cô đã nói rồi, Phương Thê tại sao có thể tìm được loại đàn ông tốt vậy?

Cô cảm thấy mình có thể đem cái ngum ác khí mới vừa rồi chịu tìm trở về.

Có vài người chính là như vậy, người khác rõ ràng không có liên quan gì tới cô ta, nhưng cô ta cố tình chính là muốn ganh đua so sánh cùng người khác.

Đàm tiểu Yến chính là cái loại người này.

Tự cho là gia thế rất tốt, tài trí hơn người.

Nhưng gia thế như cô ta cùng Tư gia, Phương gia, nhà Doãn Văn lại có thể nào so sánh với, chẳng qua chỉ là một nhà giàu mới nổi thôi.

Nhưng mà Đàm Tiểu Yến cũng không cái loại ý tưởng đó.

Cô đi tới trước cửa phòng ăn của Phương Thê, kéo thẳng cửa ra, cười nói: "Phương Thê, nói thế nào chúng mình cũng là bạn học cũ, làm sao bạn có thể gạt mình?"

"Gạt bạn?"

Phuong Thê có chút kỳ quái nhìn về cô ta.

"Tư tiên sinh không phải chồng bạn đi, cái người này nói gì không phải muốn cho mình chút mặt mũi ch

Mặc dù đối với Tư Mị có chút kiêng kỵ, nhưng trong lời nói của cô còn là mang theo giễu cợt.

"Vị tiểu thư này, vậy cô cho rằng tôi đang nói láo sao?"

Tư Mị hơi tức giận, vốn cho rằng chuyện này cứ kết thúc như vậy, nhưng cố tình người đàn bà này không biết điều.

"Tư tiên sinh muốn giúp người khác tôi hiểu, chỉ là đứa nhỏ này giống như không phải gọi ngài là cha."

Cô tự nhận là dung mạo của mình không thể so với Phuong Thê kém, đang nói những lời này, thậm chí còn mang theo vài phần quyền rũ đắc ý.

"Vậy thì thế nào? Hai đứa bé này chính xác không phải của tôi, nhưng như vậy tôi liền không phải chồng cô ấy sao?"

Tư Mị nhìn cô ta một cái, nụ cười mang theo chút giễu cợt, "Còn có tôi nên nói cô quản được nhiều chuyện quá đi. Bây giờ chúng tôi muốn ăn cơm, cô có thể ra ngoài không?"

Anh cũng lười cùng cô ta nói thêm cái gì.

Phuong Thê từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện.

Có vài người, Cô không thèm để ý, cho nên những lời đó căn bản đã thương không được cô.

Đàm Tiểu Yến dậm chân một cái, cuối cùng vẫn xoay người đi, đáy lòng cũng là nghĩ tới nếu đều ở thành phố C này, tổng vẫn sẽ có lúc gặp lại.

Bốn người ăn cơm xong, Tư Mị đưa bọn họ trở về.

Đội đến dần xếp đứa bé ngoan ngủ, lúc trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ, Tư Mị mới mở miệng nói: "Phuong Thê, những lời anh nói có thể suy nghĩ chútNói cái gì?"

Phuong Thê ngẩng đầu nhìn về Tư Mị, trong con ngươi có chút không hiểu.

"Cho anh là ứng cử viên vào vị trí chồng em."

Tư Mị cười với cô, giống nhau ban đầu sáng sủa như vậy, thời gian tựa hồ cũng không có ở trên người anh hằn lại dấu vết gì.

Phuong Thê không khỏi dừng lại, không biết nên mở miệng làm sao.

Cô đã không muốn đụng đến gì có liên quan đến tình yêu nữa, cảm giác bình thản trôi qua như vậy là tốt rồi.

Cô chỉ đem Tư Mị làm bạn bè.

Ba năm trước đây là như thế, ba năm sau vẫn là như vậy.

Ban đầu rất muốn nói rõ, nhưng Tư Mị cũng không nói những chuyện kia.

Lúc này Tư Mị nói ra, Cô lại không biết mình nên nói làm sao mới không làm thương tổn đến anh.

Tư Mị nhìn Phuong thê không nói lời nào, đáy lòng cũng hiểu.

Cô ngoài mặt không ra về cái gì, nhưng trái tim vẫn là phong bế.

Vì vậy cười cười nói: "Giờ thôi, về sau nếu như có loại chuyện như vậy, tìm anh được rồi ,anh nhất định sẽ giả trang rất hoàn mỹ."

Lời như vậy, khiến lẫn nhau cũng sẽ không quá lúng túng.

Phuong Thê gạt đầu một cái, "Ừ."

Dừng một chút, mới lại nói: "Tư Mị, cảm ơn anh."

Cô thật , nhưng thực xin lỗi, có ít thứ cô không cách nào tiếp nhận.

"Chúng mình là bạn bè."

Tư Mị nhếch miệng cười với cô rất rục rờ, anh biết có một số việc không cách nào miễn cưỡng.

Có lẽ cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

"Ừ."

Cô có thể cho anh rất nhiều thứ, nhưng duy nhất không cách nào cho anh tình yêu.

Cả đời, Có lẽ chỉ có một lần sẽ có dũng khí lớn như vậy, tắt cả nhiệt tình bốc cháy đi truy đuổi một tình yêu, nhưng sau khi cháy hết, liền sẽ chỉ là tro bụi.

Tim đã thành bụi, không còn có loại nhiệt tình đó, cũng không còn có dũng khí lớn như vậy.

Mấy ngày sau, chi nhánh công ty KT tập đoàn ở thành phố C chính thức bắt đầu vận hành.

Phuong Thê làm nhà thiết kế chính, đương nhiên có phòng làm việc riêng.

Nhưng phần lớn thời gian, Cô vẫn ở nhà.

Quá trình Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ lớn lên, Cô không muốn vắng mặt.

Phuong Thê trong tay cầm bút, từ từ vẽ phác thảo những ý tưởng trong đầu.

Tiểu Dạ ở một bên bồi tiểu Lạc Lạc chơi, nụ cười ở hai bé chính là quà tặng tốt nhất trên thế giới này.

Cô rất nhiều linh cảm cũng từ hai bé mà hình thành.

Làm sao mới có cảm giác hạnh phúc

Như ánh mặt trời.

Đây chính là sự tồn tại của SUNSHINE.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của cô bỗng vang lên, là điện thoại của Abel.

"Này, Abel, chuyện gì?"

Cô biết, nếu như không gì, Abel sẽ không tùy ý gọi điện thoại cho Cô.

"Đại Tiểu Thư, nơi này có người muốn gặp cô, đặc biệt từ thành phố khác tới, cô ấy nói rất thích những thiết kế của cô, cho nên rất muốn gặp cô một lần."

Tiếng của Abel truyền qua điện thoại, "Vốn tôi cũng không dám phiền tới đại tiểu thư, chẳng qua là cô ấy không chịu rời đi."

"Tôi tới công ty vậy."

Phuong Thê từ trước đến giờ không kiêu ngạo, đối với người thích thiết kế của mình cũng rất thân thiết, ban đầu ở Italy chính là như thế.

Hơn nữa đây là FANS thứ nhất từ khi Cô trở về nước nhiệt tình như vậy .

Người ta nếu đặc biệt từ từ thành phố khác tới, Cô cũng không thể để cho người đó thất vọng mà về.

Lúc này cô cũng không có chuyện quan trọng gì.

"Tiểu Dạ, mẹ đi ra ngoài một chút, cpn xem tiểu Lạc Lạc được không?"

Phuong Thê đứng dậy, đối với Tiểu Dạ một bên nói.

Tiểu Dạ tuy chỉ có tám tuổi, tuy nhiên nó rất hiểu chuyện, hơn nữa ở nhiều mặt, Phuong Thê

"Dạ, con sẽ trông nom tiểu Lạc Lạc , mẹ cứ việc yên tâm"

Tiểu Dạ khéo léo gật gật đầu.

"Mẹ, con cũng sẽ nhìn anh hai như vậy , mẹ cứ việc yên tâm đi."

Một bên tiểu Lạc Lạc cũng nghiêm trang nói, cái bộ dáng kia rất là đáng yêu.

Phuong Thê không nhìn được tiến lên, hôn một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, "Ừ, tiểu Lạc Lạc ngoan nhất."

Sau đó lại hôn hôn Tiểu Dạ, "Tiểu Dạ cũng ngoan nhất."

Tiểu Dạ không phải con ruột của cô, nhưng cô thương bé không so với Lạc Lạc thiếu.

Cô đau lòng đứa bé này.

Vì vậy Phuong Thê đi vào đổi một bộ quần áo, sau đó lái xe đi công ty.

Ba năm nay, Cô học rất nhiều việc, lái xe tự nhiên cũng chỉ là một món trong chuyện nhỏ mà thôi.

Đi trên đường, Phuong Thê nghĩ tới người kia là một cô gái thế nào?

Chẳng qua là khi Abel ghé vào phòng tiếp khách, thời khắc chân chính nhìn thấy cô gái kia, Cô chỉ cảm thấy nhịp tim của mình tựa hồ ngưng bình thường.

Không phải cô gái kia, mà là bên người cô ấy.

Bọn họ ngồi chung một chỗ không biết đang nói những gì, trên mặt cũng nở nụ cười, hạnh phúc khiến người khác không dám đi phá hư hình ảnh như vậy.

Phuong Thê chưa bao giờ nghĩ tới, mình lần nữa nhìn thấy Doãn Văn Trụ lại dưới tình huống như thế.

Thật là ngoài dự liệu của Cô.

Cô vẫn cho rằng thời gian, rất nhiều thứ đều quên, mình đã sớm không thèm để ý.

Nhưng đợi đến gặp mới biết, thì ra mình vẫn để ý.

Những thứ đó vẫn còn ở trong lòng, chẳng qua là bị che giấu rồi, cho nên không biết mà thôi.

Mà một khắc, tất cả mọi thứ dưới đất chui lên, ở trong lòng của Cô lan tràn ra.

Vào giờ khắc này, Cô có loại xúc động lập tức xoay người rời đi.

Nhưng chưa chờ Cô xoay người, tiếng Abel đã vang lên, "Doãn Văn tiên sinh, Doãn Văn phu nhân, đây chính là Shine, nhà thiết kế chính của chúng tôi."

Doãn Văn Trụ chưa bao giờ tỏ rõ qua thân phận của mình, nhưng Abel vẫn biết.

Nhưng Phuong Thê chưa bao giờ nói qua quá khứ của mình, vẫn cũng không nói cha ruột Lạc Lạc là ai, cho nên dù là Tư Đồ Dục cũng không biết giữa bọn họ từng có một đoạn dây dưa, hướng chỉ là Abel.

Abel cảm thấy về sau có lẽ sẽ cùng Doãn Văn tập đoàn hợp tác, cho nên mới gọi điện thoại hỏi ý Phuong Thê.

Nghe tiếng, hai người đối diện ngẩng đầu nhìn qua.

Thần sắc người phụ nữ có một chút kinh ngạc, mà người đàn ông vẫn tươi cười giống như mới vừa rồi, tựa hồ thấy cô tựa như thấy một người xa lạ.

Tim của Phuong Thê không khỏi căng lên.

Chỉ là rất nhanh cô liền điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Nếu anh đã đem cô trở thành người xa lạ, như vậy cô cũng coi anh như người xa lạ đi.

Có lẽ đây chính là kết cục tốt nhất giữa bọn họ.

Nếu như không thể tương cứu trong lúc hoạn nạn, vậy thì cá nên quay về nước.

"Xin chào, mình là Shine."

Cô bình tĩnh mà bước tới, cười cười Bạch Hinh, "Cám ơn bạn đã thích thiết kế của mình."

Lòng của Bạch Hinh chỉ còn dư lại khiếp sợ.

Cô chưa từng thấy qua Phuong Thê, nhưng thấy qua hình của Phuong Thê, cô gái trước mắt này rõ ràng chính là.

Hơn nữa tiếng của cô thật sự rất giống.

Nhưng Phương Thê không phải đã chết rồi sao?

Cô gái trước mắt này là cô ấy sao?

Cô thích Shine, cho nên biết một chút bối cảnh của cô ấy.

Em gái của chủ tịch tập đoàn KT, người như vậy cùng Phương Thê không phải là cùng một người đi.

Hơn nữa lúc cô ấy nhìn thấy Doãn Văn Trụ cũng không phản ứng gì, nhất định là không biết anh.

Cô nghĩ, nếu trên đời này người có tiếng giống nhau, vậy khẳng định cũng có người lớn lên giống nhau.

Cô ấy không thể nào là Phương Thê.

Nghĩ tới đây, Cô lại thu hồi phần khiếp sợ kia, cười cười nói: "Có thể nhìn thấy cô thật vui."

Nhưng cái loại phủ nhận rốt cuộc là vì cái gì?

Chính Cô cũng bắt đầu không xác thực tin.

Doãn Văn Trụ nói mang cô tới gặp cô ấy, Cô vốn cho rằng anh chỉ là thuận miệng nói một chút.

Thật không nghĩ đến anh thực sự mang Cô tới.

Chưa nói với ai, anh nói chúng mình coi như người bình thường, coi như đi du lịch thành phố C.

Ánh mắt anh không tốt, cho nên bọn họ là ngồi xe tới.

Anh đối với cô thật sự rất tốt, tốt đến cô bắt đầu không buông ra được.

Có lẽ trong tiềm thức, Cô không muốn thừa nhận khả năng Shine là Phương Thê đi.

Doãn Văn Trụ lúc nghe thấy tiếng này, đáy lòng ngăn ra, tuy nhiên nó lại không dám đi tin tưởng.

Rất nhiều chuyện, cũng không như người khác suy nghĩ.

Anh chỉ là bắt đầu hiểu được người khác cảm thụ mà thôi.

Thật ra thì anh không có nói cho biết cha anh, ba năm trước đây, anh đã nghe thấy bọn họ nói chuyện, biết chuyện Phương Thê đã chết.

Khi đó anh căn bản không chịu nổi đã kích, thậm chí không muốn tiếp tục sống nữa.

Nhưng khi cha anh vì anh làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí vì muốn anh tốt mà tiếp tục sống còn tìm một thể thân tới kích lệ anh.

Anh cảm giác mình không nên tiếp tục như vậy nữa.

Ít nhất để cho cha anh cảm thấy hạnh phúc

Anh biết ở bên cạnh anh chính là cái người kia chưa bao giờ là Phương Thê, nhưng bởi vì đón nhận chuyện Phương Thê đã chết, anh cảm thấy ra sao cũng không được.

Nếu như anh làm bộ hạnh phúc, có thể để cho tất cả mọi người hạnh phúc, thì anh nguyện ý làm như vậy.

Thì ra là anh cũng bắt đầu học được lớn lên, hiểu được bận tâm đến người khác.

Cha anh vì anh bỏ ra quá nhiều, mà anh không thể vẫn không hiểu chuyện nữa.

Trái tim là tuyệt vọng, mất đi cô thế giới tựa hồ không còn có màu sắc nữa.

Thế nhưng ba năm, cũng không ai biết trong lòng anh ý tưởng chân chính.

Đó là một mực tiếc nuối, vẫn một mực đau.

Anh hận tại sao mình không sớm một chút tìm được cô, anh cũng đau lòng chuyện cô gặp.

Đều là lỗi của anh, nếu như ban đầu anh không có làm như vậy, như vậy cô cũng sẽ không rời đi anh, như vậy cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Làm bộ hạnh phúc, như cắt tim mình.

Bởi vì biết, cho nên anh không có vội vàng cùng cô gái bên cạnh này kết hôn.

Ba năm, anh nói ba năm.

Thời gian ba năm không lâu lắm, mặc dù anh ích kỷ, cũng không muốn thật sự lãng phí tuổi thanh xuân của một cô gái.

Cho nên ba năm nay, anh đối với cô rất tốt, cũng xem như bồi thường.

Lúc thanh âm kia vang lên, lòng tuyệt vọng kia lại sinh ra vài tia kỳ

Anh chờ phản ứng của chủ nhân thanh âm kia, nhưng cô ấy một chút phản ứng cũng không có, trong thanh âm thậm chí không có một chút giật mình.

Cô không biết anh.

Đúng là, anh không phải sớm đã biết rõ sự thật Phương Thê đã mất sao?

Vì sao còn mang theo hi vọng?

Trên đời này đã có thanh âm của một người giống cô, vậy cũng có thể sẽ xuất hiện thứ hai.

Cái cô gái tên Shine này, cũng chỉ là cùng Bạch Hinh một dạng thôi.

Sau hi vọng, lại là tuyệt vọng.

Cho nên Doãn Văn Trữ ngoài ý muốn trầm mặc, bây giờ anh cái gì cũng không muốn nói.

Hai người rõ ràng gần như vậy, rồi lại rời đi xa thế kia.

Phương Thê và Bạch Hinh cùng nhau nói về chuyện thiết kế, mà Doãn Văn Trữ chẳng qua là lặng lẽ nghe, hai tiếng nói giống nhau, nhưng vẫn có chút không giống, ít nhất anh có thể phân biệt ra.

Thật ra thì Phương Thê rất muốn lập tức rời đi.

Không muốn ở căn phòng này.

Nhưng cô không thể trốn, một khi chạy, mình nhiều năm cố gắng như vậy liền uổng phí.

Không phải đã quyết định tâm như chỉ thủy (hình dung tâm bình tĩnh không có tạp niệm) rồi sao?

Lại nói giữa bọn họ đã không thể nào.

Người bên cạnh anh không phải Hạ Sơ, cô cũng có chút ngoài

Nhưng người con gái trước mắt này rõ ràng so Hạ Sơ tốt hơn, mặc dù chỉ là tiếp xúc, nhưng Cô có thể nhận thấy được cô ấy là một rất tốt cô gái, hơn nữa rất nhiều ý nghĩ đều cùng cô rất giống, cho nên cô đối với cô ấy rất có hảo cảm.

Chắc anh rất thích cô ấy đi.

Nụ cười mới vừa rồi làm như khắc ở tim của cô, không cách nào gạt đi.

Vì vậy đợi đến họ nói xong rồi đi, Doãn Văn Trữ cũng không nói một câu, mà Phương Thê bởi vì không muốn thấy anh, cho nên cũng không còn phát hiện sự khác thường của anh.

Hai người gặp lại, sau đó lại lần nữa tách ra.

Đợi đến bọn họ rời đi, Phương Thê không khỏi dựa vào ghế.

Cô phát giác trong lòng bàn tay bản thân tràn đầy mồ hôi, chỉ sợ anh đột nhiên gọi tên cô.

Nhưng đến cuối cùng anh vẫn xem cô như người xa lạ.

Chỉ là như vậy cũng tốt, không có dây dưa, trái tim cô mới có thể yên tĩnh.

"Đại Tiểu Thư, đó là tổng giám đốc của tập đoàn Doãn văn, nếu như chúng ta muốn đầu quân vào Thành phố H, có lẽ tìm anh ta hợp tác không tồi. Phụ nhân của anh ta tựa hồ rất thích trang phục đại tiểu thư thiết kế, tôi nghĩ bọn họ sẽ không từ chối sự hợp tác đó."

Abel đi vào, đứng ở bên cạnh Phương Thê giải thích.

"Ừ, chuyện hợp tác, anh đi làm là được."

Nếu là muốn làm người xa lạ, Phương Thê cũng sẽ không vì chuyện trước kia mà từ chối cùng anh lui tới.

Hơn nữa những chuyện kia cũng không cần cô đi là

Coi như hợp tác, giữa bọn họ cũng sẽ không cùng xuất hiện nhiều.

"Biết, Đại Tiểu Thư, bây giờ cô trở về, hay là nán lại công ty một chút?"

Abel gật đầu một cái, lại mở miệng hỏi.

Phương Thê đứng lên, "Tôi vẫn đi về trước, không yên tâm tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ."

"Muốn tôi phái người đưa cô không?"

Abel làm việc rất cẩn thận.

"Không, tự tôi lái xe tới rồi. Tôi đi trước."

Phương Thê cáo biệt Abel, rồi đi công ty.

Đáy lòng còn có một chút không bình tĩnh, chỉ là thời gian ba năm, Cô đã sớm học xong làm sao xoa nhẹ tim mình, cho nên rất nhanh, Cô liền bình tĩnh lại.

Phương Thê dùng loại xe rất khiêm tốn, Cô từ trước đến giờ cho rằng, có ít thứ chỉ có thể dùng là tốt rồi.

Lúc lái xe đến nửa đường, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Phương Thê căn cứ an toàn là nguyên tắc thứ nhất, cũng không có đón lấy điện thoại.

Đợi đến về nhà, Cô mới lấy điện thoại ra tra xét, là một điện thoại lạ lắm.

Chỉ là Phương Thê vẫn gọi lại.

Điện thoại vang lên vài tiếng mới có người bắt máy, bên trong truyền đến tiếng xa lạ rồi lại có chút quen thuộc.

Nói quen thuộc là bởi vì cái thanh âm này cùng cô rất giống, nói xa lạ đó là bởi vì họ chỉ gặp qua một mặt.

Hắn là mới vừa rồi cô gái kia.

"Cô tìm tôi có việc ư?"

Phương Thê nghĩ là lúc này đã nói rõ ràng.

Người ở đầu kia trầm mặc tí mới mở miệng hỏi: "Shine, cô là Phương Thê sao?"

Bạch Hình nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không xác định, cho nên mới gọi cú điện thoại này.

Nếu không trong lòng của cô không an tâm.

Cô ta biết mình sao?

Doãn Văn Trụ từng cùng cô nhắc qua sao?

Chỉ là cũng khó trách, lúc mới vừa rồi cô tựa hồ có chút giật mình.

Lúc ở Italy, Phương Thê rất khiêm tốn, cũng không thường ở nơi công chúng lộ diện, hơn nữa có rất ít người biết tên tiếng trung của cô, như anh của cô, người khác cũng chỉ gọi anh là Devil.

Bạch Hình cũng không biết chuyện như thế, bằng không cô ấy cũng sẽ không đặc biệt tới gặp cô đi.

Phương Thê nghĩ, nếu đã qua, cần gì phải làm cho người khác không an tâm?

Vì vậy Cô cười cười nói: "Không phải, tôi rất giống cô ấy sao?"

"Ừ, là có chút giống, Shine, đã quấy rầy cô, thật ngại quá."

Bạch Hinh nghe đáp án này của Phương Thê, trái tim không khỏi thoải mái hơn.

Rồi sau đó lại hậu tri hậu giác phát hiện rốt cuộc là làm sao.

"Không sao. Nếu như không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây."

Mới vừa rồi trong lòng bình tĩnh bởi vì này một cuộc điện thoại lại bắt đầu nổi lên cơn sóng.

Cho nên Phương Thê không muốn nói thêm gì nữa.

"Ừ, quấy rầy."

Chờ lời của đối phương nói xong, Phương Thê liền cúp điện thoại.

Thân thể đột nhiên cảm thấy có chút không khỏi lạnh.

Lúc này, tay của cô đột nhiên bị một đôi tay nhỏ bé kéo lại, cô cúi đầu, Tiểu Dạ đang nhìn cô.

"Mẹ, Tiểu Dạ ôm mẹ một cái được không?"

Phương Thê mắt không khỏi đau xót, đưa tay ôm lấy Tiểu Dạ.

Đứa bé này thật là hiểu chuyện đến khiến người khác đau lòng.

Cô biết bé mới vừa rồi nhất định nghe được cú điện thoại kia.

"Ừ, mẹ cũng muốn ôm Tiểu Dạ."

Tiểu Dạ có cha là vì Mạt điện mà chết, cho nên cô đối với Tiểu Dạ luôn có một phần thua thiệt. Phương Thê cảm thấy cái thân thể nhỏ nhỏ này khiến cô cảm thấy ấm áp.

Mà đôi thành bên kia, trong khách sạn thành phố C.

Lúc Bạch Hinh từ ban công đi vào phòng, Doãn Văn Trữ đã từ trong phòng tắm đi ra.

"Thê Thê, chúng ta ở thành phố C nán lại mấy ngày đi, coi như ra ngoài du lịch."

Sau khi trở về, Doãn Văn Trữ đã cảm thấy đáy lòng không khỏi trống không, loại cảm giác đó vẫn quấn quanh anh, khiến anh không an tĩnh được.

Anh có chút hối hận, mới vừa rồi nên xác nhận một cái.

Nếu như không phải là, cũng tốt khiến mình hết hy vọng.

Mà không phải như bây giờ bất an như vậy.

Anh cảm giác tiếng kia so Bạch Hinh còn giống Phương Thê hơn.

Cho nên coi như biết rõ không thể nào, đáy lòng còn là sinh ra một loại không khỏi kỳ vọng.

"Ừ, tốt."

Bạch Hinh cũng không biết Doãn Văn Trữ suy nghĩ trong lòng, gật đầu đồng ý.

Mới vừa một cuộc điện thoại khiến tim cô bình tĩnh rất nhiều.

Doãn Văn Trữ lại đứng lên, đi tới phòng tắm.

Anh cảm giác trái tim mình đập rất nhanh, người cũng trở nên không đứng.

Cho nên không muốn cho Bạch Hinh nhìn thấu sự khác thường của anh.

Nhịp tim như vậy, đã hồi lâu không xuất hiện qua rồi.

Cho nên anh càng mong đợi, coi như biết rõ cô đã không còn ở đây.

Phải không?

Sẽ đúng sao?

Hay là nói chỉ là hy vọng trong tiềm thức của anh?

Cái loại mong đợi mang theo bản khoản ở đáy lòng không ngừng lan tràn ra

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tim anh chỉ vì em mà đập

Anh xuống phòng ăn lầu dưới chờ em."

Doãn Văn Trụ nói với Bạch Hinh còn trong phòng tắm.

Tối hôm qua, ngủ rất trễ, nhưng sáng nay vẫn dậy rất sớm.

Nằm ở trên giường, tâm tư phức tạp, vì vậy đơn giản là ra khỏi giường.

"Trụ, anh không sao chứ?"

Bạch Hinh từ trong phòng tắm đi ra hỏi.

Doãn Văn Trụ gạt đầu một cái: "Không sao, anh sớm đã thành thói quen rồi."

Quen với thế giới tối tăm, cũng quen với thế giới không có Thê Thê.

Thật ra thì như vậy cũng tốt, không có cô, thế giới của anh chính là một mảnh hắc ám.

Ban đầu, anh không cảm giác mình không thể không có cô, cũng có lẽ như vậy, giữa bọn họ mới đi tới bước này.

Nhưng trong ba năm, anh đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều.

Thì ra là, trong cuộc đời của một người, thật sự sẽ có một người như vậy, mình không thể không có cô ấy, nói không ra lý do gì, nhưng chính là không kìm lòng nổi.

Sau khi hiểu, mới hiểu cái gì gọi là yêu.

Đó cũng không phải như tình cảm đối với Hạ Sơ có thể so sánh được.

"Vậy anh cẩn thận một chút."

Bạch Hinh nói một cách ân cần.

Người đàn ông trước mắt này, cho dù mắt không nhìn thấy gì, nhưng khí tràng thuộc loại của anh vẫn tồn tại như cũ, có lúc thậm chí không dám làm cho người ta nhìn gần.

Cô đã từng xem qua hình trước kia của anh.

Sau đó phát hiện anh bây giờ cùng trước kia dường như rất khác.

Khi đó chính anh luôn là khiến người khác cảm giác một loại xinh đẹp mà lười nhác.

Mà bây giờ chính anh, ít đi phần xinh đẹp và lười nhác đó, lại nhiều hơn một phần chững chạc.

Anh đối với cô rất tốt, nhưng chẳng biết vì sao, có đôi khi, cô lại có cảm giác anh cách cô xa như vậy.

Cô xem không ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Bạch Hinh đứng tại chỗ, vẫn nhìn anh xoay người rời phòng.

Anh thật sự đã thành thói quen, dù không nhìn thấy, những động tác vẫn lưu loát như vậy.

Cô sững sốt một hồi lâu, mới xoay người trở lại phòng tắm.

Cô cảm giác cô bây giờ càng ngày càng không chế không được tim của mình nữa.

Nhưng cô có thể tranh thủ sao?

Mà Doãn Văn Trụ ra khỏi căn phòng, dựa vào cảm giác của mình tìm được cầu

Anh không đi thang máy, đó là bởi vì chân của anh năm đó cũng bị thương qua, bác sĩ nói qua coi như khỏe lại, cũng phải rèn luyện nhiều hơn mới tốt.

Mà anh cũng thích loại cảm giác không có ai này, một người từ từ đi xuống dưới.

Từ lâu năm từ từ đi xuống.

Phuong Thê không nghĩ tới, sáng sớm lại ở cầu thang của khách sạn này đụng phải anh.

Rất sớm hôm nay, Tư Mị đột nhiên gọi điện cho cô, nói là anh bị bệnh, muốn phiền cô một chút.

Tư Mị ở thành phố C không có bạn bè, anh bị bệnh, cô chăm sóc anh cũng đúng, cho nên cô vội vàng tới.

Hơn nữa cô nghe thấy, anh không còn cách nào mới gọi điện cho cô.

Có thể tối hôm qua đã bị bệnh.

Giờ phút này, Phuong Thê có cảm giác muốn lập tức xoay người rời đi.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của người kia nhìn không chớp mắt đi về phía cô, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô, cô liền dừng lại bước chân.

Cô không thể trốn, nên thân nhiên đối mặt.

Anh có thể làm được, cô cũng có thể làm được.

Nhưng mà cô đột nhiên lại oán chính mình, vì sao phải đi cầu thang?

Lúc Phuong Thê sinh Tiểu Lạc Lạc đã xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên thân thể có chút bị tổn thương, thể chất trở nên thiên lệch.

Cho nên những năm nay, cô một mực rèn luyện

Nhưng nơi có thể đi, cô sẽ tận lực đi.

Nhưng cô không nghĩ tới sẽ có người đi cầu thang giống như cô.

Cô thật không biết duyên phận giữa cô và Doãn Văn Trụ có tính là nghiệt duyên không?

Phuong Thê không dấu vết hít vào một hơi, sau đó từ từ đi về phía anh, cũng học anh mắt nhìn thẳng, làm như người xa lạ gặp thoáng qua.

Thì ra Phuong Dận không lừa cô.

Anh thật sự không quan tâm cô.

Ban đầu ở trong bệnh viện làm như vậy, thực sự là vì đứa con sao?

Phuong Thê cực lực để cho mình không nên suy nghĩ bấy bả, không phải ba năm trước đây đã sớm quyết định quên đi mọi chuyện rồi sao?

Bây giờ còn muốn những thứ này làm gì?

Hai người từ từ đến gần, một đi lên, một đi xuống, sau đó gặp thoáng qua, rồi rời đi.

Lúc đi qua bên cạnh anh, Phuong Thê cảm thấy hô hấp thông thuận không ít.

Thì ra chính là đơn giản như vậy, không nhìn thấy, sau đó đi qua.

Thế nhưng khi đó, tay của cô lại đột nhiên bị bàn tay của một người kéo lại.

Bởi vì lực hút, thân mình không khỏi ngã, lập tức đụng vào trong ngực người sau lưng.

Ngực của anh vẫn ấm áp như vậy, ngay cả hương vị trên người anh cũng không thay đổi, Phương Thê hoảng hốt trong nháy mắt, có cảm giác dường như đã trải qua mấy

Nhưng thật chi là một nháy mắt, cô rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Không giống nhau, bọn họ đã sớm xa cách ba năm, xa cách nhiều thứ lắm.

Cô không nên lưu luyến nữa.

Thật ra thì cô thật sự không nghĩ tới, thời gian ba năm, Cô cố đi quên, lại vẫn không cách nào hoàn toàn quên đi anh.

Có phải bởi vì bị thương càng nặng, cho nên mới càng khắc cốt铭心.

Loại đau này, cô có lẽ cả đời đều quên không được rồi.

"Tiên sinh, có thể buông tôi ra không?"

Cô cúi đầu, không nhìn thái độ của anh, chỉ nói với sự lãnh đạm.

Nếu như anh muốn xem như người xa lạ, thì liền làm như vậy đi.

Cô không hiểu, anh vì sao phải kéo cô?

Nhưng Phương Thê không có gãy giữa, bởi vì cô biết xem như là cô bây giờ có lẽ cũng tránh không được sự trói buộc của anh.

Thanh âm quen thuộc, ngữ điệu xa lạ cứ như vậy truyền vào tai Doãn Văn Trữ.

Tìm anh đập nhanh hơn.

Gặp gỡ Phương Thê sau, anh mới biết thì ra là nhịp tim thật sự sẽ bởi vì một người mà tăng nhanh.

Khi đó, ảnh hưởng của cô đối với anh vượt ra khỏi tưởng tượng của anh.

Thậm chí lúc ban đầu, cô liền dễ dàng khơi mào a

Mới vừa rồi trong nháy mắt gặp thoáng qua kia, anh ngửi thấy hương vị quen thuộc, còn có cảm nhận được tim đập dồn dập quen thuộc.

Tay cứ như vậy không tự chủ được đưa ra, cũng không quản người kia rốt cuộc là ai.

Anh chỉ nghĩ xác nhận một người làm cho tim anh đập dồn dập.

Bởi vì nhịp tim của anh đã từng đối với Phương Thê như thế.

Còn có chỉ có Phương Thê có hương vị này.

Cái loại nhàn nhạt đó, giống như hương chanh luôn quanh quẩn trong mộng của anh.

Có lẽ cha anh không biết, khi Bạch Hinh đến gần anh một khắc kia, anh liền biết người này không phải Phương Thê, xem như cô ấy có tiếng nói rất giống Phương Thê.

Nhưng cô sẽ không thể làm cho anh cảm thấy nhịp tim, cũng không có hương vị nhàn nhạt như chanh.

Có thể đồng thời có hai loại đặc thù này, cõi đời này rốt cuộc sẽ có mấy người đây?

Mà khi Phương Thê mở miệng nói chuyện cái khắc kia, Doãn Văn Trữ chỉ cảm thấy khiếp sợ.

Anh cảm thấy có thể thế giới này thật sự có kỳ tích.

Thê Thê của anh không chết, bây giờ đang ở bên cạnh anh.

"Tiên sinh, ngài có thể buông tay tôi không?"

Phương Thê cảm giác được người kia chẳng những không buông tay, ngược lại trên tay lực đạo càng lớn, không khỏi lên tiếng lần nữa.

Doãn Văn Trữ, rốt cuộc anh tính

Có phải thật sự xem cô như một công cụ chơi đùa muốn chơi thì chơi không?

Nghĩ đến năm đó đủ loại, nghĩ đến mấy cái lời kia của Phương Dận, trong lòng Phương Thê không khỏi toát ra một đoàn lửa giận, vì vậy thanh âm càng lạnh hơn.

Lạnh đến khiến Doãn Văn Trữ có chút kinh hãi.

Giọng nói như thế, anh không quen.

Năm đó Phương Thê, xem như lãnh đạm, cô cũng chưa từng lạnh như băng như vậy.

Nhưng anh không muốn buông tay, không muốn.

Đáy lòng có một thanh âm kêu gào.

Anh muốn xác nhận một chút, trên đời này thật sự sẽ có kỳ tích không, vì vậy cố lấy dũng khí.

"Thê Thê, anh ——"

Chẳng qua là lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, đỉnh đầu truyền đến một đạo cười khê, "Trữ, anh có phải nhận lầm người không?"

Doãn Văn Trữ sững sốt, Phương Thê nhân cơ hội từ trong tay của anh tránh ra, rất nhanh rời đi.

Đi ngang qua Bạch Hinh cái khắc kia, cô khê gật đầu với cô ấy, một bộ thông dong, tựa hồ thật chỉ là Doãn Văn Trữ nhận lầm người.

Cô từ đầu đến cuối cũng không có nhìn ánh mắt của Doãn Văn Trữ, cho nên căn bản không phát hiện ánh mắt anh không có tiêu cự.

Bởi vì sợ, cho nên không dám nhìn.

Chỉ là vì sao Bạch Hinh lại nói

Vì sao Doãn Văn Trữ gọi Thê Thê?

Nếu quả thật là nhận lầm người?

Nhưng rất nhanh, Cô lại đem những ý nghĩ này bỏ sau đầu.

Vì sao cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung?

Đó là không thể nào.

Doãn Văn Trữ cũng không có như thường ngày trả lời ngay Bạch Hinh, chẳng qua là đứng ở tại chỗ, tay mở ra ở trước mặt, người có chút hoảng hốt.

Cái loại cảm giác ảm áp đó thậm chí còn trong lòng bàn tay của anh, cái loại hương chanh đó tựa hồ vẫn còn quanh quẩn ở chóp mũi, nhưng người nọ đã không còn ở đây.

Mà bây giờ chính anh lại không năng lực kia đi ngăn cản cô rồi đi.

Xác nhận vẫn là không hỏi ra miệng.

Người này là Thê Thê sao?

Nếu như không phải, vì sao tìm anh sẽ đập?

Nếu như không phải, vì sao cái hương vị đó giống như vậy?

Nếu như không phải 1, vì sao ngay cả giọng nói cũng hợp thành một?

Từng tiếng chất vấn ở đáy lòng vang lên.

"Trữ, anh làm sao vậy? Mới vừa rồi người đó là Shine, anh có phải nhận lầm người không?"

Bạch Hinh đi tới bên cạnh anh, nhẹ giọng hỏi.

Cảm giác anh có gì đó

"Nhưng thật là khéo, lại ở đây đụng phải cô ấy."

Doãn Văn Trữ vẫn không lên tiếng, anh còn đang suy nghĩ mới vừa rồi những vấn đề kia.

Bạch Hinh cũng không để ý, đỡ cánh tay của anh từ từ đi xuống.

Mà Phương Thê tìm được phòng của Tư Mị, vỗ cửa.

Đợi hồi lâu, cửa mới mở ra.

Mà Tư Mị cả người cũng đánh tới, ngã xuống trên người cô.

Phương Thê chỉ cảm thấy cả người anh nóng như một đoàn hỏa.

Người này sốt thành ra như vậy rồi, thế nhưng cũng không biết sớm một chút gọi điện cho cô, cô hơi đau lòng.

Anh rốt cuộc là làm cái gì, làm sao lại sốt đến vậy?

"Tư Mị, tỉnh, em dẫn anh đi bệnh viện."

Bây giờ tới tình trạng này căn bản không phải uống thuốc là có thể khỏe.

Phương Thê đưa tay vỗ mặt Tư Mị, mà Tư Mị cũng tỉnh chút, cười cười nói: "Thê Thê, em đến rồi? Làm phiền em."

"Nói phiền gì, chúng mình là bạn mà."

Cô thật sự xem anh như bạn bè, tri kỷ.

Anh đã giúp cô rất nhiều, cũng đã chăm sóc cho cô rất nhiều.

Tư Mị còn mặc đồ ngủ, nhưng Phương Thê cũng không lo nhiều chuyện vậy, thu thập một ít đồ liền đỡ anh rời khỏi.

Lại một đường rời đi khách sạn, đi về phía bệnh viện.

Trong phòng ăn ở khách sạn, Bạch Hinh nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: "Thì ra là Shine có bạn trai, hơn nữa cũng ở trong khách sạn này, nhưng mà giống như anh ta ngã bệnh, không trách được mới vừa rồi cô ấy gấp gấp như vậy."

Nghe vậy, tay Doãn Văn Trữ cũng là run lên, ly trà trên tay cứ lung lay ra ngoài.

Nước trà nóng có rơi một ít trên bàn, cũng có chút rơi trên tay anh, nhưng anh lại thật giống như cái gì cũng không cảm giác được.

Bạn trai sao?

Trong lòng Doãn Văn Trữ cũng chỉ quanh quẩn là lời nói mới rồi của Bạch Hinh.

Thê Thê có bạn trai?

Anh ngay cả mình cũng không phát giác, anh đã cho rằng Shine chính là Phương Thê.

"Trữ, anh sao vậy?"

Bạch Hinh lại chú ý tới, đứng dậy đi tới bên cạnh anh, đưa tay lấy xuống ly trà trên tay anh, lại cầm lên tay của anh xem xét.

Anh làm sao vậy?

Thế nào từ chuyện vừa rồi bắt đầu có chút mất hồn mất vía.

"Trữ, anh có phải ngã bệnh không?"

Bạch Hinh đưa tay sờ sờ trán của anh, nói rất là ân cần.

Doãn Văn Trữ lại đột nhiên bắt được tay Bạch Hinh, nói: "Anh có chút khó chịu."

Không được, anh nhất định phải đi xác nhận.

Anh nghĩ, nếu như người bị bệnh như vậy, cô ấy nhất định sẽ rời khách sạn đi tới bệnh viện gần đây.

Cho nên nếu anh đi bệnh viện, nhất định còn có thể gặp cô lần nữa.

Như vậy tiếp theo, mặc kệ ra sao, anh đều muốn xác nhận rõ.

"Vậy chúng mình đi bệnh viện xem một chút."

Bạch Hinh cũng không biết trong lòng của Doãn Văn Trụ, cảm thấy anh thật sự có thể không thoải mái, cho nên mới phải mắt hờn mắt vía .

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, Bạch Hinh liền đỡ anh đi tới cửa khách sạn, đón một chiếc taxi.

Lúc lên xe, Doãn Văn Trụ tự ý mở miệng trước, "Đi bệnh viện, phải đi bệnh viện gần đây nhất."

Bạch Hinh thấy anh khẩn cấp như thế, đáy lòng cũng là nôn nóng.

"Trụ, anh rất khó chịu sao?"

"Không sao."

Doãn Văn Trụ phát hiện, đáy lòng từ sau khi có sự nghi ngờ kia, anh không thể tiếp tục ở trước mặt Bạch Hinh kêu cô là Thê Thê.

Vốn tưởng rằng Phương Thê chết rồi, anh cảm thấy không sao, mới nguyện ý tiếp nhận sự thật này.

Nhưng bây giờ, không xác định, thì làm sao có thể kêu người khác bằng tên cô?

Anh thừa nhận, mình rất ích kỷ .

Vì người quan trọng của mình, có thể không để ý cảm th

Ban đầu anh cho rằng Phương Thê đã chết, thế giới của anh cũng chỉ còn lại có cha anh.

Anh không muốn cha anh đau lòng, cho nên làm bộ hạnh phúc.

Mà Bạch Hinh sẽ ra sao, anh lúc ban đầu thật không nghĩ tới.

Cảm thấy đây cũng là một cuộc giao dịch, cô cầm tiền, bỏ ra thời gian mà thôi.

Nhưng dần dần sống chung, cũng hiểu cô là cô gái tốt, vì mình sinh ra ở cô nhi viện mới đón nhận đề nghị này của Doãn Văn Thận.

Cho nên anh thật muốn cô tốt một chút, ít nhất cô muốn cái gì, anh cũng sẽ thỏa mãn cô.

Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể yêu cô ấy.

Anh nghĩ, có lẽ có ít chuyện nên tìm cái cơ hội nói rõ ràng.

Chờ sau khi quay về Thành phố H, anh hãy cùng cha nói rõ ràng thôi.

Mặc kệ Phương Thê có chết hay không, anh cũng không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Hơn nữa ban đầu anh cũng đã nói, ba năm

Như vậy làm cho cái ước định kia tới trước mà thôi.

Lời như vậy, ít nhất cũng sẽ không đã thương cô.

Đi tới bệnh viện, Bạch Hinh đi đăng ký, Doãn Văn Trụ lại đi tìm.

Dù không nhìn thấy, anh nhất định có thể tìm được cô.

Bởi vì chỉ cần cô ở đây, anh sẽ cảm nhận được tim đập

Bởi vì anh có thể ngửi thấy mùi của cô.

Lúc này, Phương Thê đã làm xong tất cả, Tư Mị cũng đã nằm ở trên giường truyền dịch rồi.

Lúc ban đầu anh còn nói với cô mấy câu nói, nhưng rất nhanh đã ngủ.

Phương Thê lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, từ trong ví móc điện thoại đi động ra, Cô muốn gọi điện hỏi tình huống của các con.

Nhưng còn chưa gọi, Cô lại dừng lại.

Hôm nay làm sao vậy?

Vì sao Cc lại đụng phải Doãn Văn Trụ nữa rồi?

Thành phố C lớn như vậy, làm sao trong thời gian ngắn như vậy cô gặp được anh hai lần?

Phuong Thê nào biết Doãn Văn Trụ là đặc biệt tới tìm cô.

Chỉ là lần này, cô lựa chọn xoay người trở lại trong phòng bệnh.

Doãn Văn Trụ mới vừa rồi cảm nhận được cái loại hương vị thuộc về Phuong Thê, nhưng chỉ chớp mắt thế nhưng lại ngủ không thấy nữa.

Anh xác định cô nhất định nhìn đến anh rồi, chỉ là lại chạy đi.

Kính ngạc đứng ở nơi đó, không biết làm sao.

Lúc này, anh thật ghét đôi mắt của mình.

Vì sao còn chưa thấy được?

Anh thậm chí ngay cả chuyện cơ bản nhất cũng làm

Mà Phuong Thê tựa lưng vào cửa, lẳng lặng dựa vào.

Rất nhanh, ngoài cửa vang lên tiếng nói quen thuộc, "Trụ, làm sao anh lại đi tới nơi này?"

"Đi một tý, lại đi xa mất."

Tiếng nói của Doãn Văn Trụ cũng truyền đến.

"Anh phải cẩn thận một chút, hoàn cảnh nơi này anh không phải quen thuộc, có chuyện gì đừng một mình đi loạn, em đã lấy được số rồi, chúng mình đi qua đó đi."

Trong giọng nói của Bạch Hinh tràn đầy ân cần.

"Anh chỉ là không nhìn thấy mà thôi, dù đi lạc, chính mình vẫn có thể trở về."

Tiếng của Doãn Văn Trụ có chút xa, nhưng Phuong Thê vẫn nghe được.

Cái gì?

Anh không nhìn thấy sao?

Vì sao lại không nhìn thấy?

Cho nên anh mới coi cô như người xa lạ sao?

Bởi vì anh không nhìn thấy?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lòng của Phuong Thê bắt đầu không bình tĩnh rồi, Cô ở sau cánh cửa rất lâu, vẫn là nhìn không được mở cửa phòng ra.

Dù người kia đã sớm không có ở đây, Cô vẫn là nhìn không được muốn nhìn một cái.

Nhưng mở cửa khác kia, lại thấy anh

Anh không phải đi rồi sao?

Thế nào vẫn còn ở nơi này?

Phuong Thê sợ tới mức muốn lập tức đóng cửa lại, nhưng vào lúc này, anh đã chui vào rồi.

Doãn Văn Trụ vẫn cảm thấy không đúng, cho nên anh thừa dịp lúc Bạch Hinh nói chuyện với bác sĩ lại quay về nơi này.

"Thê Thê."

Anh tự tay bắt được tay của cô, rốt cuộc gọi ra.

Phuong Thê hơi sững sờ, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn về ánh mắt anh.

Ánh mắt của anh vẫn rất đẹp, nơi khoé mắt còn có ban đầu cái phần xinh đẹp và lười nhác kia, thậm chí đáy mắt còn màu sắc, tuyệt không giống nhìn không thấy.

Cô không nhìn được đưa tay ra quơ quơ trước mặt anh .

Anh không có bất kỳ cảm giác gì, lần này cô thật sự tin anh không nhìn thấy rồi.

Doãn Văn Trụ không có trả lời Phương Thê, lại kêu một tiếng, "Thê Thê, là em đúng không?"

Anh cần gấp một đáp án tới lấp đầy sự trống rỗng của cô trong tim anh.

"Tôi không phải."

Phương Thê cũng tỉnh táo lại, bắt đầu phủ nhận.

Anh không nhìn thấy, làm sao lại biết là cô?

Mà cô không muốn thừa nhận.

Đá lòng có một loại cảm giác phức tạp mang theo chút đau lòng bắt đầu lan tràn, Cô bắt đầu sợ.

Cô hận qua anh, thật.

Nhưng lại nhìn anh như vậy, vẫn là nhìn không được đau lòng.

Có ít thứ thật không cách nào khống chế.

"Anh biết là em, bởi vì hương vị trên người em, nhận ra giọng nói của em."

Anh nói có chút gấp gáp, anh không thấy được cô, không thấy được vẻ mặt cô giờ phút này, cho nên anh cũng sợ.

"Cũng bởi vì tìm anh chỉ vì em mà đập, cho nên anh mới có thể tìm được em."

Đúng vậy, thì ra là tìm anh đập thực sự chỉ vì một mình cô mà tồn tại.

"Anh thật sự nhận lầm người, tôi là Shine, bạn trai tôi vẫn còn trên giường bệnh, anh không phải muốn đánh thức anh ấy."

Phương Thê thoát khỏi anh, lui về phía sau mấy bước.

Cô ba năm trước đây liền quyết định rồi, sẽ không cùng anh dây dưa nữa.

Quyết không thể vì nguyên nhân này mà thay đổi.

Cô cực lực xem thường sự đau đớn trong lòng.

Có đôi khi, cô cũng hận mình, vì sao đến nước này, cô còn có thể để ý anh?

Tình cảm, thật là loại vật kỳ quái.

Nhưng những lời này của Phương Thê lại kích thích Doãn Văn Trụ.

"Thê Thê, thật xin lỗi, không phải như em nghĩ đâu anh chỉ là ——"

Doãn Văn Trụ vội vàng muốn giải thích, tuy nhiên lại không biết giải thích bắt đầu từ đâu, loại cảm giác không thấy được vẻ mặt của cô, sờ không tới nhiệt độ cơ thể của cô thật không tốt tý nào.

Anh vội vàng đi về phía trước, muốn đi bắt được Phương Thê.

Nhưng quá vội vàng, anh quên mình không nhìn thấy, cả người bởi vì cái băng ngồi trước mặt mà trật chân té trên mặt đất, có mấy phần nhếch nhác kia.

Nhìn anh cái bộ dáng này, nghĩ sự tao nhã vô hạn lúc trước của anh.

Phương Thê càng khó chịu hơn.

Cô còn chưa từng gặp qua anh nhếch nhác như vậy, vì vậy đưa tay đỡ anh dậy.

"Tôi đưa anh ra ngoài đi. Anh thật sự nhận lầm người rồi."

Nhưng có một số việc cô không muốn thay đổi.

Ai biết đây có phải là một hồi lừa gạt nữa không?

Cô cũng không muốn thất bại nữa, cho nên cô không đánh cuộc.

Doãn Văn Trụ vội vàng nắm tay cô, cảm nhận được nhiệt độ từ cô, tay để lên gương mặt cô, cũng là hơi hơi sùng sốt.

Sau đó có chút mừng rỡ nói: "Thê Thê, em gạt người, bằng không vì sao em lại khóc?"

Khóc?

Phương Thê đưa tay sờ lên gò má mình, lúc này mới phát hiện ra thế nhưng mình thật sự khóc.

Đã

"Tôi không có khóc, anh nghĩ sai rồi."

Nhưng cô vẫn rất ung dung hồi đáp.

Anh không nhìn thấy, làm sao có thể như vậy.

Thì ra là ba năm nay, cô vẫn là học được rất nhiều thứ, ít nhất lúc này còn có thể nói thông dong như thế.

"Thê Thê, em gạt anh."

Doãn Văn Trụ đưa tay ôm lấy cô, không muốn buông ra.

Giờ phút này, anh đã xác định cô chính là Thê Thê của anh.

Thê Thê của anh không có chết.

Bây giờ đang ở trong lòng anh.

Ba năm nay, toàn bộ tình cảm chất chứa đều ở một khắc này bạo phát.

Bây giờ anh chỉ muốn ôm thật chặt cô, cảm nhận sự tồn tại của cô.

Phương Thê bị anh ôm đau, cái loại ấm áp quen thuộc mà xa lạ đó, nhưng nhớ tới Bạch Hinh tim lại lạnh đi.

Anh cũng đã có vợ rồi, làm gì còn tới trêu chọc cô nữa?

Anh thật sự cảm thấy Phương Thê cô tùy tiện như vậy sao?

Kêu thì tới, đuổi thì đi.

"Doãn Văn Trụ, liên tính tôi là Phương Thê thì thế nào? Chẳng lẽ anh quên chúng ta đã không có quan hệ gì rồi sao. Anh đã có vợ, tôi cũng có bạn trai, làm như vậy không tốt sao, cho nên mới đã như vậy, Cô thừa nhận thì thế nào?"

Cô chưa bao giờ làm chuyện gì thật có lỗi với anh, cô không cần thiết trốn trốn tránh tránh như thế.

Giữa bọn họ, căn bản không nên có tiếp xúc gì.

Phương Thê tự nói với mình, không cần mềm lòng, cô đã không đánh cuộc được.

"Thê Thê, không phải như thế ——"

Doãn Văn Trụ vội vã muốn giải thích, nhưng điện thoại di động cũng đúng lúc này vang lên.

"Thê Thê."

Anh không muốn nghe điện thoại, anh chỉ muốn cùng cô nói rõ ràng.

"Điện thoại quá ồn rồi, sẽ ảnh hưởng tới bạn trai tôi."

Phương Thê chỉ muốn nói cho anh biết, cô có bạn trai, không thích anh, không phải như trước kia đưa ngu ngốc thật lòng đưa qua để cho anh chà đạp.

Cho nên anh có thể hay đừng dây dưa với cô nữa?

Có thể đừng dùng vẻ mặt như thế nói chuyện với cô?

Cô rất ngu, sẽ làm thật

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cả đời chỉ yêu một mình em

Doãn Văn Trữ lấy điện thoại ra nhấn tắt, thậm chí tắt nguồn.

Lúc này, anh cái gì cũng không muốn đi lo, chỉ muốn nói rõ ràng

Anh vừa muốn nói gì, giường bệnh bên kia lại truyền tới một tiếng rên rỉ.

"Tur Mị, anh làm sao vậy?"

Phương Thê tránh Doãn Văn Trữ, đi tới trước giường bệnh, ân cần hỏi.

Quan tâm là thật, mà cô cũng muốn mượn chuyện này khiến Doãn Văn Trữ hiểu rõ.

"Tốt hơn nhiều, thật may là có em ở đây."

Tur Mị xuyên thấu qua Phương Thê thấy được người đứng một bên ở đó, có tí chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Anh biết nên phối hợp làm sao.

Tur Mị?

Doãn Văn Trữ nghe tên đó cũng ngây ngẩn cả người.

Anh biết người đó là ai, người đàn ông ban đầu cùng với Phương Thê tìm đến anh.

Chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có gì sao?

Tim, không khỏi đau xót.

"Thê Thê, em bây giờ hạnh phúc không?"

Anh trầm mặc một hồi, đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Phương Thê không hiểu vì sao anh lại hỏi như thế, nhưng vẫn gật đầu một cái nói: "Hạnh phúc."

Từ ban đầu xoay người khác kia, cô liền nói với mình, không thể ở trước mặt anh tiếp tục nhếch nhác nữa.

Hơn nữa bây giờ thật sự rất hạnh phúc.

Có Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ và bình thân hạnh phúc.

Mà cô không muốn phá hư phần bình thân này.

"Thê Thê, mặc kệ ra sao, anh chỉ muốn nói, ban đầu anh không phải cố ý thương tổn em, từ đầu tới đuôi người anh yêu chỉ có một mình em. Còn nữa..., anh không có kết hôn, Bạch Hinh không phải là vợ anh."

Doãn Văn Trữ vốn muốn giải thích của Quý Thư, nhưng bây giờ lại không muốn nói nữa.

Mặc kệ nguyên nhân gì, làm thương tổn chính là làm thương tổn, này đã trở thành sự thật.

Lấy tên gọi là yêu để tổn thương vẫn là tổn thương.

Anh chỉ muốn nói cho cô biết, tim của anh thôi.

Anh chỉ muốn trả lời lúc trước cô hỏi anh cái vấn đề kia mà thôi.

Đáp án mặc dù tới trễ ba năm.

Nhưng đáp án này chưa từng thay đổi.

Phương Thê không trả lời, bởi vì cô không biết trả lời ra sao?

Cô từ trước đến giờ là một người sẽ không quay đầu lại, chuyện đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.

Anh có biết không, rất nhiều chuyện cũng không có thời cơ hồi hận.

Phải nói lời nói kia không có sinh ra ảnh hưởng trong lòng cô, đó là giả, nhưng cô không muốn đi suy nghĩ nhiều.

Doãn Văn Trụ đợi một lát, vẫn không đợi được câu trả lời

Anh không tiếp tục ở lại nữa, mà là xoay người đi rồi.

Trước khi đi, anh lại nói: "Thê Thê, anh sẽ không bức em."

Lần này, anh không muốn ép cô.

Nhưng anh sẽ đợi cô.

Ban đầu chính anh, luôn lấy mình làm trung tâm, đã làm rất nhiều chuyện bức bách cô, cũng luôn không nghĩ tới cảm nhận của cô.

Mặc dù bây giờ anh cũng vẫn không hiểu rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhưng anh sẽ cố gắng sửa lại.

Phương Thê vẫn không đáp lời, đáy mắt Doãn Văn Trụ có mấy phần cô đơn, nhưng vẫn là rời đi.

Đợi đến trong phòng chỉ còn lại có Phương Thê và Tư Mị hai người, Tư Mị mới nói: "Thê Thê, em có phải còn thích anh ta không?."

Mới vừa rồi Phương Thê nắm tay anh, ngay cả mình dùng bao nhiêu lực cũng không biết đi.

Anh biết, cô đang khản trương, hoặc là đang áp chế tâm tình của mình.

Xem ra, anh vẫn là thất bại.

"Không có."

Phương Thê lại phủ nhận rất nhanh.

Cô tự nói với mình, cô không thích anh ta, ba năm vốn không có.

Tư Mị không có hỏi nữa, bởi vì anh biết rõ Phương Thê sẽ không thừa nhận.

Vì vậy dời đi đề tài nói: "Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ hai người ở nhà không sao chứ?"

"Không sao."

Phương Thê lắc đầu nói.

Tiểu Dạ rất biết chăm sóc người khác, so với những đứa trẻ từ nhỏ được nuông chiều tốt hơn nhiều.

"Anh cảm thấy được lần sau khẳng định anh sẽ bị Tiểu Dạ niệm."

Nhớ tới Tiểu Dạ, Tư Mị không khỏi có chút nổi da gà, đứa nhỏ này quá chừng chắc, làm cho người ta chống đỡ không được.

Mà rất nhiều thứ, người lớn thậm chí so ra cũng kém bé.

"Tiểu Dạ niệm anh, đó là cho rằng anh là người quan trọng. Trên căn bản, nó đối với người xa lạ đều là hờ hững."

Phương Thê cười cười nói, chỉ là nụ cười kia cũng là có chút miễn cưỡng.

"Thê Thê, anh không sao rồi, em trở về đi."

Tư Mị nói ở đáy lòng lại thờ dài.

Anh biết, Phương Thê còn chưa thích ở trước mặt người khác toát ra tình cảm trong lòng mình.

Mà cô lúc này nhất định rất phức tạp, như vậy anh liền đem không gian để lại cho cô.

"Vậy buổi trưa em tới."

Phương Thê không có từ chối, bởi vì cô muốn tìm một nơi sửa sang lại tâm tình.

Cô dặn dò y tá mấy câu, rồi rời bệnh viện.

Lần này, cuối cùng không đợi Doãn Văn Trụ nữa.

Lúc này, Doãn Văn Trụ đang ngồi trên ghế dài bên kia, Bạch Hình bồi bên người anh.

"Trụ, anh làm sao vậy?"

Cô mới vừa rồi quay người lại, anh lại không thấy nữa.

Mà lúc quay về, thái độ lại mang theo vẻ đau thương như vậy.

Đau thương lại vì người nào, đáy lòng của cô không khỏi phức tạp.

"Chúng ta trở về Thành phố H đi, anh có chuyện quan trọng muốn nói với cha."

Doãn Văn Trụ đứng lên nói.

Anh nghĩ kỹ, trước rõ ràng đi về nói với cha, sau đó anh sẽ tới chi nhánh công ty của tập đoàn Doãn Văn ở thành phố C.

Anh muốn ở gần cô một chút, cùng ở thành phố C, thờ cùng loại không khí.

Anh sẽ đợi cô, đợi cô từ từ tin tưởng anh.

"Ừ, vậy chúng mình xem bệnh xong thì về."

Bạch Hình gật đầu một cái nói.

"Không cần xem nữa, bây giờ liền trở về đi thôi."

Anh căn bản không có bệnh, anh tới nơi này chỉ vì muốn tìm Phương Thê mà thôi.

"Nhưng mới vừa rồi anh——"

Bạch Hình cảm thấy kỳ quái.

"Bây giờ không sao, đi thôi."

Anh tự mình bước ra ngoài.

Bạch Hình ở phía sau anh đứng một hồi, mới đuổi theo, đưa tay đỡ anh.

Cô cảm giác anh thay đổi, tựa hồ đối với cô không hề thân mật như vậy nữa.

Anh phát hiện ra gì sao?

Bạch Hình cảm giác làm sao không thích hợp.

Mà lòng của cô cũng mơ hồ mang theo vài phần khó chịu.

Hai người bọn họ rất nhanh liền trở về Thành phố H.

Khi bọn họ trở về nhà, Doãn Văn Thận đang ngồi sofa ở phòng khách, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Vừa thấy bọn họ, mới nở nụ cười nói: "Tiểu trụ, Thê Thê, hai con đã về rồi à."

Doãn Văn Trụ không muốn chờ nữa, liền nói: "Cha, con đã biết."

"Biết cái gì rồi hả?"

Doãn Văn Thận liền giật mình, là chuyện kia sao?

Ông cũng vừa mới biết, tiểu trụ làm sao sẽ nhanh như vậy đã biết.

"Bạch Hinh không phải Thê Thê."

Anh nhàn nhạt nói chuyện ra thực, chỉ là cũng không có nói ba năm trước đây đã biết.

Có một số việc làm, không cần tranh công.

Chỉ cần lặng lẽ vì mình người quan trọng làm những gì

Doãn Văn Thận hơi sững sờ, mới hiểu được chuyện mình nghĩ và chuyện anh nói ra hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Mặc dù chuyện này cũng rất quan trọng, chỉ là lời nói dối này sớm muộn cũng phải vạch trần.

Có lẽ biết cũng tốt.

Anh không nên trầm mê trong quá khứ nữa, làm cho anh lần nữa đối đãi Bạch Hinh cũng tốt.

Bạch Hinh ngầy ngẩn cả người.

Anh biết rồi sao ?

Anh biểu hiện ra dị thường cũng bởi vì anh biết rồi sao?

Cô bây giờ mới nhớ tới, anh tựa hồ không có kêu cô là Thê Thê nữa.

Nhưng sao anh biết?

Bạch Hinh đột nhiên lại nhớ tới một màn ở trên bậc thang, anh nắm tay Shine kêu Thê Thê.

Cô ngay lập tức cho rằng anh nhận lầm người, nhưng bây giờ xem ra có lẽ căn bản là cô hiểu lầm mà thôi.

Nhưng Shine thật sự là Phương Thê sao?

Nếu là, cô ấy lại vì sao không thừa nhận?

Đối với Doãn Văn Trụ yêu Phương Thê, cô là nhìn ở trong mắt, cho nên đáy lòng cô không khỏi oán Phương Thê .

"Trụ, ban đầu cha cũng không có cách nào mới làm như thế, con đừng trách cha."

Doãn Văn Thận vẫn giải thích, ông không muốn vì vậy mà cùng Doãn Văn Trụ xa cách.

"Hơn nữa có chuyện cha cũng muốn để cho con biết, Phương Thê thật ra thì ba năm trước đây đã chết, cho nên cha mới tìm người khác thay thế con bé, cha thấy Bạch Hinh cũng là cô gái tốt, con cũng nên buông xuống đi."

Chẳng qua là lời của ông cũng không dám cứng rắn, Doãn Văn Trụ liền lên tiếng nói: "Cha, Thê Thê không có chết, con gặp được cô ấy."

Nghe vậy, Doãn Văn Thận ngầy ngẩn cả người.

Bọn họ làm sao lại gặp mặt?

Ông vốn đang không muốn đem mọi chuyện nói cho nó biết, chỉ là muốn để cho nó cho rằng Phương Thê chết rồi, sau đó hết hy vọng là tốt rồi.

Vốn là Phương Thê không có chết, đó là chuyện tốt.

Lúc đầu ông cũng thật sự rất thích Phương Thê .

Nhưng bây giờ chuyện không đơn giản như vậy, giữa bọn họ có lẽ không thể nào.

Nhưng ông vừa biết tình cảm của Doãn Văn Trụ đối với Phương Thê, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Mà Bạch Hinh hoàn toàn hiểu, Shine quả nhiên chính là Phương Thê.

Có lẽ chẳng qua là chính cô ấy không muốn đi thừa nhận.

Trên đời này tại sao có thể có hai người giống nhau như thế.

Như vậy bây giờ, tất cả đều kết thúc sao?

"Tiểu Hinh, con trước đợi lát nữa, bác có chuyện muốn nói với tiểu trụ."

Doãn Văn Thận liếc nhìn Bạch Hinh có chút ngây ngốc an ủi: "Phải tin tưởng mình."

Bạch Hinh gạt đầu một cái, lúc này, cô không phải không thừa nhận tựa hồ chính mình thật sự thích Doãn Văn Trụ rồi.

Nhưng hiểu, rồi lại muốn kết thúc.

"Tiểu trụ, con đi theo cha."

Sau một khắc, Doãn Văn Thận mang theo Doãn Văn Trụ vào phòng sách.

Doãn Văn Trụ mặc dù không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được cha của anh tựa hồ không vui.

Anh không hiểu, không phải trước kia cha anh rất thích Phương Thê sao?

Bây giờ Phương Thê không chết, vì sao cha không vì anh mà vui vẻ?

"Cha ——"

Anh muốn mở miệng hỏi, Doãn Văn Thận lại cắt đứt lời của anh.

"Tiểu trụ, con buông tha Phương Thê đi."

"Tại sao?"

Doãn Văn Trụ hỏi có chút vội vàng: "Cha, cha biết rõ tình cảm của con đối với Thê Thê."

"Tiểu trụ, thời gian sẽ hòa tan tất cả. Hơn nữa, sau khi con nhìn thấy Phương Thê, con bé có tha thứ con sao? Nếu nó không tha thứ cho con, còn liên cả đời này đây đưa tiếp sao?"

Nếu như có thể, ông không muốn đem nguyên nhân sau lưng nói ra.

Mà chút chuyện, ông cũng là vừa mới biết.

Người đàn ông kia nói với ông, ban đầu để cho bọn họ tận mắt thấy cái chết của Phương Thê chính là vì để cho cùng Phương Thê có quan hệ gì nữa, giữa Phương Thê và Doãn Văn Trụ không thể nào.

Người đàn ông kia còn nói, không muốn nói cho Phương Thê biết hết thấy, cho nên xin bọn họ đừng lại đi quấy rầy nó nữa, bằng không sẽ chỉ làm nó và Doãn Văn Trụ cũng bị thương.

Mà người đó cho ông phần tài liệu kia, rõ ràng viết rõ tất cả.

Phương Thê thì ra là họ Tư Đồ.

Chính là Tư Đồ gia năm đó.

"Nếu như cô ấy cả đời không tha thứ cho con, con liền chờ đợi cả đời này."

Doãn Văn Trụ lại kiên định nói.

"Tiểu trụ, con liền nghe cha lần này đi, cha vì tốt cho con. Cha thích Phương Thê, đó là bởi vì ban đầu nó rất tốt với con, chỉ là bây giờ nó không tốt với con nữa. Lúc con bị thương, nó đều không có xuất hiện, cha xem nó thật sự không thích con."

Doãn Văn Thận vừa nói một chút đã thương người, ông tình nguyện làm một người xấu, tình nguyện Doãn Văn Trụ bây giờ bị thương.

Bây giờ ông chỉ muốn nói, có lẽ người vô cùng đơn giản mới tốt, mà bối cảnh của Phương Thê không hề đơn giản nữa.

"Cha, Thê Thê không biết con bị thương, khi đó cô ấy đã đi Italy."

Nghe lời nói của Doãn Văn Thận, Doãn Văn Trụ thật ra thì hơi chột dạ, nhưng vẫn là tranh thủ nói.

Anh không muốn thừa nhận, Phương Thê có lẽ thật sự đã không thích anh.

"Tiểu trụ, con cảm thấy xảy ra nhiều chuyện như vậy, lần nào con là đúng? Giống như năm đó chuyện như Hạ Sơ, về sau con sẽ rõ, cha cũng vì tốt cho con

Doãn Văn Thận cẩn thận nói những lời thăm thía: "Nghe lời cha, Bạch Hinh thật là một đứa bé ngoan, con không thử đi thích con bé. Có lẽ con thật sự có thể quên mất Phương Thê cũng không chừng."

Ông đương nhiên cũng biết, Phương Thê cũng không phải người như vậy, hơn nữa có lẽ con bé căn bản không biết chuyện này.

Nhưng dù không biết, có một số việc thực sự vẫn tồn tại, không cách nào xóa bỏ.

Giống như lời của người kia, giữa hai người không nên có quan hệ gì thì tốt, tránh cho đến cuối cùng, yêu càng sâu, bị thương càng sâu.

"Cha, năm đó con có lẽ thật không biết yêu, nhưng bây giờ con rất rõ ràng nói cho cha biết, đời này, con chỉ yêu một mình Thê Thê."

Chuyện tình cảm, mình cũng không cách nào khống chế.

Có lẽ ban đầu cũng không có khắc sâu như vậy, nhưng trong ba năm nay, ngày đêm nhớ mong, lại chậm rãi trở nên khắc cốt铭心.

Những ban đêm kia, vào lúc không ngủ, anh có lúc chỉ là muốn gọi tên cô sẽ cảm thấy đau đến không cách nào thờ nổi.

"Tiểu trụ."

Doãn Văn Thận thờ dài.

Chẳng lẽ chỉ có thể nói cho anh biết chuyện kia sao?

Muốn cho nó hết hy vọng, có lẽ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ông không biết người kia là người nào, nhưng nhất định là cùng Phương Thê có quan hệ mật thiết.

Cảnh cáo của người đó còn sờ sờ bên tai, khiến ông không thể không lo.

"Cha, rốt cuộc là vì cái gì, cha phải làm như vậy?"

Doãn Văn Trụ nhạy cảm cảm giác đến cái gì.

"Tiểu trụ, con biết không? Phương Thê thật ra thì họ Tư Đồ."

Những chuyện kia mặc dù không phải bọn ông gây nên, nhưng tội nghiệt của tổ tiên, bọn họ cũng chỉ có thể gánh chịu.

Doãn Văn Trụ không nói gì, lặng lẽ nghe.

Doãn Văn Thận ngừng tạm mới chậm rãi nói: "Tư Đồ gia ở toàn tỉnh thậm chí cả nước cũng được cho là một đại gia tộc, thậm chí so với chúng ta nhà Doãn Văn, Phương gia, còn có một ít nhà giàu có ở các thành phố còn lớn hơn. Rất nhiều chuyện, bọn họ cũng áp chế các gia tộc. Trên thương trường, chính là chuyện này. Các gia tộc liên hiệp đối phó Tư Đồ gia, sau Tư Đồ gia hoàn toàn sụp đổ, mà trong đó nhà Doãn Văn của chúng ta cũng tham dự. Cho nên giữa con và Phương Thê là kẻ thù truyền kiếp. Người của Tư Đồ gia đã tới cảnh cáo cha, muốn cha đừng tới gần Phương Thê nữa. Bây giờ Phương Thê còn không biết chuyện này, nhưng nếu con tiếp tục dây dưa, sẽ chỉ làm con bé biết rõ chân tướng, khiến con bé bị thương nữa mà thôi."

Cái loại cạnh tranh đó, còn có che giấu ở hắc ám.

Dù ông không nói, ông nghĩ Doãn Văn Trụ cũng có thể hiểu.

Doãn Văn Trụ thật không nghĩ tới giữa anh và Phương Thê còn có dính dấp như vậy.

Cho dù có chút chuyện tình không phải bọn chúng gây nên, nhưng phải khiến người của Tư Đồ gia tiếp nhận nó có lẽ cũng rất khó khăn đi.

Tại sao giữa anh và Phương Thê sẽ có nhiều ngăn trở như vậy?

Chẳng lẽ ban đầu bỏ lỡ, lại thật sự bỏ lỡ sao?

Coi vẫn hỏi nữa cũng vô ích?

Hơn nữa Phương Thê cũng không nói qua tha thứ anh.

Anh không khỏi áo não.

"Cho nên tiểu trụ, buông con bé đi, đối với hai con đều tốt. Con thử buông tay đi, chú ý nhiều cô gái bên cạnh mình."

Doãn Văn Thận lại than nhẹ một tiếng, "Tiểu trụ, cha chỉ có một mình con thôi, cho nên cha hi vọng con hạnh phúc, không cần chịu nhiều đau khổ như vậy."

Nếu như sớm biết bây giờ sẽ là cái kết quả này, như vậy ban đầu mặc kệ ra sao, ông cũng sẽ ngăn cản chuyện giữa nó và Phương Thê.

"Cha, để con suy nghĩ một chút."

Doãn Văn Trụ đối với Doãn Văn Thận nói một tiếng, lúc này mới xoay người rời đi phòng sách.

Anh cũng biết, phần tâm kia của cha, nhưng mà thật sự muốn buông tay Thê Thê sao?

Anh không làm được.

"Trụ, thật xin lỗi."

Lúc Doãn Văn Trụ đi tới phòng khách, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, mang theo vài phần áy náy.

Bạch Hinh ở trong phòng khách nghĩ thật lâu, anh có thể hay không trách cô đã lừa gạt.

Vì vậy tiếng xin lỗi cứ như vậy lao ra miệng.

"Không sao, anh hiểu, còn phải cảm ơn em ba năm nay đã chăm sóc."

Doãn Văn Trụ vốn định muốn nói chuyện với Bạch Hinh, nhưng bây giờ anh không có cái tâm tình này, chẳng qua là nhân nhạ nói như thế

"Anh không trách em sao?"

Cô giả mạo người con gái anh thích ba năm.

"Không trách."

Doãn Văn Trụ lắc đầu nói.

Thật ra thì chuyện này cũng bởi vì anh ích kỷ mà thôi.

Nếu như để anh chọn một lần nữa, có lẽ anh sẽ không làm như vậy.

Lựa chọn khác nhau, tổng sẽ tạo nên kết quả khác nhau.

Nhưng cuộc sống chỉ có thể lựa chọn một lần.

Mà trên đời không có nếu như.

Lựa chọn chính là lựa chọn, không thể thay đổi.

"Em ——"

Bạch Hinh còn muốn nói gì, nhưng bị Doãn Văn Trụ cắt đứt.

"Bạch Hinh, anh hơi mệt, có một số việc sau này hãy nói được không?"

Bây giờ ở trong nội tâm anh rất loạn, không muốn suy tính gì nữa.

Bạch Hinh gật đầu một cái, đột nhiên lại nghĩ đến Doãn Văn Trụ không thấy được, lại vội vàng mở miệng nói: "Được."

Doãn Văn Trụ từ bên người cô đi qua, từ từ đi về căn phòng trên lầu.

Mà Doãn Văn Thận cũng vào lúc này đi ra, vỗ vỗ vai Bạch Hinh nói: "Tiểu Hinh, cho tiểu trụ một ít thời gian tiếp nhận, con phải tin hai con trong ba năm này cũng không phải không có tình cảm"

"Bác Doãn Văn, con xem con vẫn nên đi thôi."

Bạch Hinh cảm thấy cô bây giờ đã không có lý do gì nương nhờ nhà Doãn Văn nữa rồi.

"Nói gì vậy, nhà Doãn Văn cũng không phải không có chỗ ở. Có một số việc, con cũng nên chủ động chút biết không? Tiểu trụ không biết tình cảm con đối với nó, tự nhiên sẽ không nghĩ tới mặt này."

Mọi người là ích kỷ, ông cũng thế.

Ông không muốn con trai của mình bị tổn thương gì nữa, cho nên không muốn nó mạo hiểm nữa.

Phương Thê rất tốt, nhưng có lẽ bọn họ thật bỏ lỡ.

"Bác Doãn Văn, bác đừng nói bậy."

Gò má của Bạch Hinh đỏ lên.

Chính cô cũng mới vừa xác định tình cảm của mình, tại sao bác Doãn Văn lại biết?

Chẳng lẽ cô có biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

"Thẹn thùng gì, thích cũng không phải là chuyện gì xấu."

Cảm nhận yêu một người ông cũng hiểu.

Ông thậm chí cũng biết cái loại cảm giác cả đời chỉ thích một người đó.

Chẳng qua là ——

Trời cao chắc là sẽ không khiến số mạng quá mức hoàn mỹ.

"Con Bạch Hinh muốn nói, lại dừng lại.

"Tiểu Hinh, đi xem tiểu trụ một chút đi, nó bây giờ có lẽ cần an ủi."

Doãn Văn Thận đẩy cô một cái nói.

Bạch Hinh gạt đầu một cái, cũng đi lên lầu.

Đi tới trước cửa phòng Doãn Văn Trụ, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Nhưng bên trong không có tiếng động gì.

Cô đợi một hồi, vẫn là nhẹ nhàng đẩy, cửa không khóa, Cô mở cửa đi vào.

Căn phòng không mở đèn, rèm cửa sổ cũng không có kéo ra, tối tăm một mảnh, mà Doãn Văn Trụ ngồi ở bên kia, trong tay còn cầm một điếu thuốc.

Về điểm này ánh lửa lúc sáng lúc tối, lộ ra một loại hương vị tịch mịch.

Cô chưa bao giờ gặp qua Doãn Văn Trụ như vậy, thế nhưng chính anh như cũ làm cho lòng người sợ hãi.

Anh rất ít hút thuốc, có lẽ nên nói sau khi bị thương liền từ bỏ đi.

"Trụ."

Bạch Hinh ở cửa đứng một lúc, mới đi tới bên cạnh anh.

Cô kêu anh một tiếng, nhưng anh lại không có phản ứng gì, tựa hồ hoàn toàn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình.

Cô đột nhiên phát giác mình căn bản không biết làm sao để an ủi anh.

Trước kia lấy tên của Phương Thê, như vậy làm sao cũng có thể an ủi anh.

Bây giờ cô cái gì cũng không phải rồi, lại nên lấy tư cách gì xuất hiện ở trước mặt anh.

Cô có chút mờ mịt.

Vì vậy cũng chỉ là đứng cùng với anh, không dám mở miệng.

Ít nhất như vậy, sẽ không khiến anh cảm thấy chỉ có một mình anh.

Doãn Văn Trụ rất phiền, anh cũng không phải thật sự không có chú ý tới Bạch Hinh bước vào, chẳng qua là anh không muốn nói gì thôi.

Lòng anh đều chỉ nghĩ về chuyện Phương Thê, còn có chuyện mới vừa rồi biết được.

Nếu là lúc trước chính anh, anh mới mặc kệ chuyện của tổ tiên, nhất định sẽ không bỏ qua, chỉ cần đem cô vững vàng khóa ở bên người là tốt rồi.

Nhưng bây giờ, anh bắt đầu suy tính cảm nhận của người khác.

Cha anh, Phương Thê .

Nếu để cho Phương Thê biết những chuyện này, có phải sẽ cảm thấy bị thương không?

Nếu để cho cô kẹp giữa người của Tư Đồ gia và anh, có phải thật khó khăn không?

Nhưng mà đây đều là lấy cô còn thích anh là điều kiện tiên quyết .

Nhưng nếu như cô thật sự căn bản không thương anh nữa, như vậy anh càng không nên kiên trì?

Nhưng anh thật không bỏ được.

Mình làm không tới tiêu sái như vậy, thì ra cũng không thể vô tư như vậy.

Anh vẫn muốn thấy cô, dù chỉ là xa xa nhìn xem.

Cho nên anh vẫn muốn đi t

Đáy lòng ý tưởng kia vô cùng rõ ràng, cho nên anh không muốn nghĩ nhiều nữa.

Sẽ để cho anh tùy hứng một lần nữa đi.

Nếu như anh buông tay, như vậy giữa anh và cô lại thật sự không có khả năng gì.

Mà nghĩ đến đây anh sẽ không nén được thống khổ.

Cho nên Thê Thê, thật xin lỗi.

Anh vẫn ích kỷ như vậy.

Tình nguyện lời kéo em cùng nhau xuống địa ngục, cũng muốn ở chung một chỗ với em.

Nghĩ tới nơi này, Doãn Văn Trữ thân nhiên mở miệng nói: "Bạch Hinh, cảm ơn em đã chăm sóc anh ba năm qua."

"Không có gì."

Cô thật ra thì không chịu nổi tiếng cảm ơn này.

Cô cảm phiền, hơn nữa cô cũng lấy được rất nhiều thứ.

Ấm áp, còn có anh đối cô sủng ái.

Dù anh bởi vì Phương Thê mà đối với cô, nhưng cô cũng cảm nhận được cực kỳ rõ ràng.

"Anh sẽ đi thành phố C."

Một câu nói, rốt cuộc không cần nói nhiều cũng hiểu được.

Bọn họ đều hiểu bên trong ý tứ gì

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Là cha

Bạch Hinh kinh ngạc đứng tại chỗ, lòng mang theo đau đớn.

Có mấy lời cô còn chưa kịp nói ra miệng, liền không cần thiết nói nữa.

Dù ba năm nay giữa bọn họ xem ra hạnh phúc như vậy, nhưng mà người trong lòng anh chưa bao giờ là cô.

Bạch Hinh nghĩ tới mình nhìn thấy cô gái kia, cũng có mấy phần tự ti, nhưng cũng có mấy phần oán hận đối với cô ta.

Vì sao lại làm bộ không biết anh ấy?

Chẳng lẽ cô ấy không biết cảm tình của anh đối với cô ấy sao?

"Em cùng đi với anh đi."

Cô suy nghĩ một chút, lên tiếng nói.

Cả đời này, cô chưa bao giờ cho mình tranh qua cái gì, bây giờ cũng không phải là muốn tranh, chỉ là muốn bồi ở bên cạnh anh thôi.

Một mình anh ở Thành phố C, nhất định không có phương tiện.

Cũng có lẽ trong lòng còn ôm một tia hy vọng đi, nếu như Phương Thê không chấp nhận anh, vậy anh có thể quay đầu lại thấy cô không.

Nhưng mặc kệ ra sao, cô muốn cùng anh.

"Bạch Hinh, em nên đi làm chút chuyện của mình."

Ba năm nay, anh cái gì cũng không nói, là bởi vì sự ích kỷ kia.

Nhưng bây giờ không muốn dính líu một người nữa, mà người này có lẽ sẽ khiến người khác

"Em là muốn làm chuyện của mình, về sau em cũng nên tìm một công việc rồi."

Bạch Hinh dừng một chút, mới mở miệng nói: "Một mình anh đi Thành phố C, bác Doãn Văn nhất định không yên lòng, nhất định không đồng ý anh đi, nếu như mà em cũng đi, bác ấy nhất định sẽ yên tâm hơn. Em giúp anh một chuyện, trong công ty chi nhánh ở Thành phố C anh cho em một công việc, như vậy có thể không?"

Lúc nói ra những lời này, trong lòng Bạch Hinh hơi hồi hộp.

Doãn Văn Trữ suy nghĩ kỹ một hồi, mới gật đầu một cái nói: "Vậy làm phiền em."

Anh biết, có lẽ cha anh thật sự sẽ không cho anh đi.

Có lẽ phải nhờ Bạch Hinh giúp cũng không chừng.

"Không phiền, em cũng là muốn cầu cạnh anh."

Chỉ cần anh không từ chối là tốt rồi.

Đối với một số việc, cô không tham lam.

Ngày thứ hai, lúc Doãn Văn Trữ nói lên yêu cầu này, Doãn Văn Thận quả thật là cực lực phản đối.

Ông đã nói nhiều như vậy, vì sao nó vẫn không hiểu?

Giữa nó và Phương Thê cách quá nhiều thứ, nếu muốn xông vào, sẽ chỉ làm mình càng bị thương mà thôi.

Hơn nữa trong lòng ông cũng lo lắng, mấy người của Tư Đồ gia có thể báo thù không, đi đối phó nhà Doãn Văn.

Cho nên vô luận ra sao, ông đều không đồng ý con trai mình làm như vậy.

"Cha, cha nói hi vọng con hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của c cô ấy có thể cho."

Ngày hôm qua cũng tốt, hôm nay cũng được, những lời này cũng không phải anh thuận miệng nói một chút, mà là tiếng lòng của anh, cảm giác của anh.

Nói không ra lý do gì, cũng có lẽ đây chính là vận mệnh.

Nếu như cô nhất định là kiếp nạn của anh, như vậy anh cũng cam tâm tình nguyện.

"Nhưng phải an toàn là điều kiện tiên quyết, cha không muốn con bị thương nữa."

Nếu như bị thương, vậy thì càng không thể nào nói chuyện hạnh phúc gì.

"Cha ——"

Doãn Văn Trụ còn muốn nói thêm gì, nhưng bị Bạch Hinh kéo kéo tay áo.

Bạch Hinh tiến lên một bước, cười nói: "Bác Doãn Văn, bác và con nói chuyện một chút được không?"

Doãn Văn Thận gật đầu, cùng Bạch Hinh hai người vào thư phòng.

"Con muốn bác đồng ý Tiểu Trụ đi Thành phố C?"

Dù sao Doãn Văn Thận là người từng trải, liếc một cái là rõ lời nói của Bạch Hinh.

"Dạ, Bác Doãn Văn sẽ đồng ý đi."

Bạch Hinh gật đầu một cái.

"Tiểu Hinh, làm sao con —— haiz, không phải bác muốn con đi bắt được trái tim của Tiểu Trụ sao?"

Doãn Văn Thận không biết nên nói gì nữa.

Chuyện mình làm, có lẽ rất ích kỷ, nhưng bây giờ anh chỉ là một người ch một người cha muốn bảo vệ đứa con trai mình mà thôi.

"Bác Doãn Văn, con cùng Trụ đi Thành phố C."

Bạch Hinh hơi khổ sở, nếu như có thể bắt được, làm sao cô lại không đi bắt?

Máu chó là không bắt được.

Cho nên cô không muốn nói ra miệng, không muốn nghe đến lời từ chối của anh, ít nhất lời như vậy, vẫn còn chút hi vọng.

"Nếu như bác buộc anh ấy, anh ấy sẽ không vui, có một số việc, tất nhiên là phải trải qua, bác nên để cho anh ấy tự mình thấy rõ, con sẽ ở bên chăm sóc anh ấy."

Bạch Hinh cảm giác mình cũng có nhiều tư tâm.

Muốn cho Doãn Văn Trụ hiểu, có lẽ Phương Thê căn bản cũng không để ý đến anh.

"Haizz, được rồi, con vất vả rồi."

Doãn Văn Thận suy nghĩ một chút, vẫn đồng ý.

Ông hiểu Doãn Văn Trụ, trừ khi chính nó buông tha, nếu không dù ông có buộc nó thế nào đi nữa đều vô dụng mà thôi.

Có lẽ ông nên để cho nó chính mình tự đi thấy rõ một chuyện, mà có chút thương tổn cũng nhất định phải trải qua.

Đàn ông nhà Doãn Văn đúng là vẫn không thể vượt qua nỗi cửa ải về tình này.

Thật ra thì ông hiểu rõ, ông đều hiểu.

Chính ông không phải cũng như vậy sao.

"Không vất vả, con đi nói cho trụ.

Bạch Hinh nghe được đáp án, có chút vui vẻ, xoay người liền ra phòng sách.

Vì vậy xế chiều hôm đó, bọn họ liền đi Thành phố C.

Sân bay Thành phố C .

Một cô gái như học sinh trung học đang ở một bên đánh một người đàn ông trung niên, một màn này nói kỳ quái bao nhiêu thì có bao nhiêu, tất cả mọi người không khỏi dừng bước chân tới vậy xem.

"Đừng đánh, tôi sai rồi được chưa."

Người đàn ông trung niên la lên như tiếng giết heo, không ngừng cầu xin tha thứ.

Cô gái kia lại hoàn toàn không để ý tới, tiếp tục đánh, thậm chí chuyên hướng tới những nơi không nên đánh, người đàn ông trung niên kia đau đến nói cũng không rõ.

Xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên sẽ có bảo vệ sân bay nhanh chóng chạy tới.

Cô gái tuyệt không bận tâm, một cái nhấc lên người đàn ông trung niên đó ném vào trước mặt những bảo vệ, "Ừ, người này trộm đồ tôi, bây giờ giao cho mấy anh."

Nói xong, lắc đầu một cái liền đi rồi.

Người đàn ông trung niên rất muốn giải thích, ông không có trộm, nhưng miệng cũng bị đánh, đau đến nói không nên lời.

Làm sao anh có thể xui xẻo như vậy, chẳng qua là không cẩn thận nổi lên sắc tâm thôi, thế nhưng gặp được một con cọp mẹ.

Cô gái này thoát nhìn nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu thế, làm sao lại bạo lực như vậy?

Đánh nhanh hơn đàn ông.

Cô gái hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của người chung quanh, nhìn chung quanh, dường như đang tìm người.

Khi tầm mắt cô thấy được bóng dáng ngoài xa kia, khoe miệng không khỏi gọi lên một nụ cười, bước nhanh đi tới người đó.

"Hu hu, Thê Thê, người ta nhớ chị quá."

Thân thể của cô cọ lên người Phương Thê, một tay loạn xạ vuốt đầu Tiểu Dạ, một tay nhéo nhéo gương mặt mềm mại của tiểu Lạc Lạc.

"Tô Tiểu Mạt, em lại đánh người phải không?"

Phương Thê nhìn người con về mặt ủy khuất hỏi.

Đây là tri kỷ cô quen biết ở Italy, đã giúp cô rất nhiều.

Tô Tiểu Mạt thay đổi mới vừa rồi đáng vẻ mảnh mai kia, hậm hực nói: "Cái đầu heo đó đáng đánh, mới vừa rồi ở trên máy bay, ông ta ngồi bên cạnh em, lại muốn học Ông chủ quái dị quyền rũ Lolita. Chị biết đó, em ghét nhất là bị người khác nói mình giống loli (ý chỉ có ngoại hình giống các bé gái từ 8 đến 15 tuổi). Muốn quyền rũ em, vậy cũng không xem chính mình có bao nhiêu bản lĩnh. Hừ, em không đánh chết ông ta, ông ta nên trở về thấp nhang bái Phật rồi."

Phương Thê xem ra còn hơi nhỏ, đã hai mươi tám tuổi rồi, xem ra như một sinh viên.

Mà Tô Tiểu Mạt thoát nhìn rất nhỏ, rõ ràng cũng hai mươi lăm tuổi rồi, nhưng nhìn thấy như một cô bé trung học, cao cũng không cao, mặt cũng rất nhỏ, chính như một loli, nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu.

Đáng người là loli, nhưng tính tình lại là nữ vương .

Rất lợi hại, cũng rất là bạo lực.

Tô Tiểu Mạt rất thần bí, có một số việc ngay cả Phương Thê cũng không biết.

Nhưng mỗi người đều có bí mật, Phương Thê chưa bao giờ đi thám thính.

Xem cô ấy là bạn, cô sẽ toàn tâm toàn ý tin cô ấy.

Cô chỉ biết, thân thể của cô ấy có thể như vậy cũng không phải trời sanh, giữa chuyện này dường như đã từng xảy ra rất nhiều chuyện.

Phương Thê không nhịn được ngắt mặt của Tô Tiểu Mạt, cười nói: "Ai kêu cái người này vì sao lại đáng yêu như vậy."

Thật sự vô cùng đáng yêu, như tiểu Lạc Lạc vậy.

"Thê Thê, chị khi dễ em."

Đối với người thân của mình, cô sẽ không dùng quyền cước .

"Này, di muốn sờ tới bao lâu đây?"

Tiểu Dạ bắt mắt cất tiếng.

"Di hự, Lạc Lạc đau."

Tiểu Lạc Lạc cũng bắt đầu kêu lên.

Tô Tiểu Mạt một cái chớp liền ôm tiểu Lạc Lạc, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, "Hôn hôn sẽ không đau, có đúng không?"

Lại xoay người đi trêu chọc Tiểu Dạ, "Tiểu Dạ Dạ, thật ra con chính là kiều ngạo a kiều ngạo, ngoài miệng nói như vậy, thật ra thì trong lòng rất vui đúng không?"

"Tiểu Mạt, làm sao em lại muốn về nước vậy?"

Lúc Phương Thê nhận được điện thoại của Tiểu Mạt còn kém chút không tin được.

"Tôi tìm chị chơi a, phải chứa chấp người ta, bao ăn bao ở."

Tô Tiểu Mạt cười híp mắt nói, nhìn thấy đáng yêu vô cùng.

"Vậy em có cần chị bồi ăn bồi ngủ không?"

Phương Thê cười trêu ghẹo nói.

"Ừ, nếu Thê Thê muốn, em rất thích ý."

Tô Tiểu Mạt cũng vui vẻ nói, cúi đầu lại thấy mặt của Tiểu Dạ tỏ vẻ không vui, vì vậy vừa cười nói: "Tiểu Dạ Dạ, có phải con rất hâm mộ phải không? Được rồi, nhìn con đáng thương như vậy, dì sẽ chữa một đêm cho con. Ha ha."

"Không biết xấu hổ."

Tiểu Dạ tức giận nói.

Bé đối với người khác hồ hững, nhưng cổ tình lại đối đầu với Tô Tiểu Mạt.

"Ôi trời, Tiểu Dạ Dạ, cái đứa nhỏ này, đầu óc không trong sáng tý nào."

Tô Tiểu Mạt cuộc đời thích nhất là nói chuyện hài, đặc biệt thích trêu chọc cái loại có độ khó cao.

"Được rồi, Tiểu Mạt, em đừng khi dễ Tiểu Dạ nữa."

Phương Thê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dạ đỏ lên, vội vàng nói.

"Dì đi, không cho khi dễ anh hai."

Tiểu Lạc Lạc học giọng của Phương Thê.

Tô Tiểu Mạt hôn một ngụm lên mặt nhỏ nhắn của tiểu Lạc Lạc, "Ừ, dì nghe lời tiểu Lạc Lạc."

Đoàn người hân bay, lúc ngồi trên xe, điện thoại của Phương Thê đột nhiên vang lên.

Phương Thê lấy điện thoại ra nhìn, lại là Từ Mị.

"Alo, Từ Mị, có chuyện gì?"

"Anh có việc nên phải về thành phố A trước."

Tiếng của Từ Mị truyền qua, thật giống như thật sự mang theo phần nôn nóng.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phương Thê không khỏi mở miệng hỏi.

Nếu như có thể, cô hi vọng giúp được.

"Không có chuyện gì, anh cúp trước."

Từ Mị cũng vội vã cúp máy.

Phương Thê cầm điện thoại suy nghĩ một lát, vẫn không gọi lại.

Từ Mị nếu như không muốn nói, cô cũng không tiện nhúng tay.

"Ồ, đàn ông à, Thê Thê nghĩ thông rồi sao?"

Tô Tiểu Mạt đứng dậy ngồi gần Phuong Thê, mặt như tên trộm hỏi.

"Đúng vậy a, đàn ông, thế nào?"

Phuong Thê nhìn Tô Tiểu Mạt, cười hỏi.

"Không thú vị, em còn tưởng chị nghĩ thông rồi."

Tô Tiểu Mạt thấy phản ứng của Phuong Thê như thế, cũng biết người đàn ông kia không phải

"Không sao, không dựa vào đàn ông vẫn có thể sống rất tốt, không phải chính em cũng rõ tâm trạng này sao."

Tô Tiểu Mạt mặc dù không nói cho Phuong Thê biết, nhưng dựa vào tâm tư của người từng trải, Phuong Thê có thể nhìn ra trong lòng của Tô Tiểu Mạt có một người.

Có lẽ cũng giống như cô, vừa yêu vừa hận đi.

"Mẹ, con là đàn ông, con sẽ chăm sóc mẹ."

Tiểu Dạ nói với lời thề son sắt.

Tiểu Lạc Lạc huy động quả đấm mềm mại của mình, "Mẹ, Lạc Lạc cũng bảo vệ mẹ, Lạc Lạc giúp mẹ đánh người xấu."

"Ừ, mẹ có các con là đủ rồi."

Thật, cô cảm thấy mình đã có rất nhiều thứ rồi.

Cô vẫn cảm thấy, trời cao luôn công bằng, mình nhận được gì, nhất định cũng sẽ mất đi gì đó, mà mình mất đi một ít thứ, trời cao cũng nhất định sẽ bồi thường mình một ít thứ.

Cho nên bây giờ cô biết đủ.

"Em ghen tỵ quá, em cũng muốn sinh một đứa con."

Tô Tiểu Mạt tay quàng lên cổ Phuong Thê, trịnh trọng tuyên bố.

"Em muốn tìm một người đẹp trai sinh ra một đứa con đẹp trai, khi lớn lên thì cưới tiểu Lạc Lạc đáng yêu."

Tô Tiểu Mạt nói như vậy, Tiểu Dạ mắt húng.

Bé nhẹ giọng hừ nói: "Dì nên tìm ông chú quái dị, ông chú quái dị mới thích Loli"

Muốn cùng bé giành em gái, bé cũng không đồng ý.

"Tiểu Dạ, con không phải là đứa trẻ, con tuyệt đối không phải là đứa trẻ, nói, con có phải từ nơi nào xuyên tới không, nhỏ như vậy đã biết mơ ước rồi? Có phải muốn chơi trò nuôi lớn loli không?"

Tô Tiểu Mạt buông Phuong Thê ra, ôm lấy Tiểu Dạ, xoa đầu của bé liên tiếp hỏi.

Phuong Thê cười cười, sau đó lái xe.

Cô biết Tiểu Mạt chỉ là thích đùa với Tiểu Dạ.

Tiểu Dạ ở trước mặt cô thật ra cũng giống như một đứa trẻ khác, mặc dù trên miệng nói ghét tô Tiểu Mạt.

"Tô Tiểu Mạt, dì buông con ra."

Tại sao người đàn bà này luôn sờ đầu mình, ghét ghét.

"Không buông, cũng không buông, dì nhất định sinh một đứa con đẹp trai ra giành tiểu Lạc Lạc với con."

Tô Tiểu Mạt thích những thứ đẹp, tiểu Lạc Lạc lại lớn lên như một búp bê barbie, lần đầu tiên cô nhìn thấy liền yêu thích không buông tay được.

Cô nghĩ cha của tiểu Lạc Lạc nhất định rất đẹp trai, nhưng cô không dám hỏi Phuong Thê.

Có một số việc không nhắc tới còn được, một khi nhắc tới thì đồng nghĩa với việc vạch trần vết thương của mình, khiến vết thương vốn vậy kết lần nữa

mẫu tươi đậm đà.

Chính cô cũng không phải như vậy sao?

Có một số việc, cô chưa bao giờ đi suy nghĩ nhiều.

Cô cả đời đã trải qua chuyện mà người khác nghĩ cũng không nghĩ tới, nhưng vết thương nặng nhất của cô vẫn là người đó.

Có chút vết thương có thể khép lại, mà có chút vết thương ở đáy lòng, luôn linh hoạt nhắc nhở chuyện đã từng xảy ra.

Tính tình của cô rất xấu, nhưng từ nhỏ đến lớn, Cô chỉ có dựa vào chính mình bảo vệ mình, nếu như không hung hãn một chút, cũng chỉ biết bị người khác khi dễ.

Phuong Thê là người bạn thứ nhất của cô.

Cho nên cô rất quý trọng.

Có một số việc cô không phải không chịu nói, chẳng qua là không muốn dọa cô ấy sợ mà thôi.

Mà giờ khắc này, tiểu Lạc Lạc đã sớm ở ghế sau ngủ thiếp đi, bé ngủ càng giống như một búp bê.

Về SUNSHINE, Phuong Thê lại ý tưởng mới.

Nếu đã từng vì nụ cười của tiểu Lạc Lạc mà lấy tên này, như vậy vì sao không ở nhãn hiệu này thiết kế quần áo trẻ em đây?

Cô không biết quần áo trẻ em có dễ bán không, chỉ muốn cho con gái của mình mặc vào những đồ mà mình thiết kế thôi.

Abel mới vừa rồi gọi điện thoại, nói buổi trình diễn thời trang lần đầu sẽ diễn ra vào đầu tháng sau, nơi sân khấu, người mẫu đều do anh đi sắp xếp thỏa đáng, chỉ cần cô có mặt vào buổi họp báo ngày hôm đó.

Vậy coi như thời gian chỉ còn hơn mười ngày, như vậy hẳn là còn kịp thiết kế và làm xong một bộ quần áo trẻ em.

Ở giờ phút quan trọng này, Cô muốn mang Tiểu Dạ và tiểu Lạc Lạc cùng đi.

Ban đầu ở Italy, không có người theo đuổi qua cô, sau lại cô đều từ chối có chút phiền.

Có lẽ bây giờ, Cô nên sớm lấy ra lá bài chưa lật này.

Dù sao mang theo trẻ con xuất hiện, tùy tiện người ta muốn nghĩ thế nào.

Ánh mắt người ngoài, Cô cũng không thèm để ý, Cô chỉ cầu xin một phần thanh tĩnh.

Nghĩ tới đây, Phuong Thê lập tức lấy giấy bút ra bắt đầu phác họa.

Kể từ Tiểu Mạt tới nơi này sau, Cô cũng nhẹ nhõm rất nhiều, bình thường, Tiểu Mạt sẽ giúp cô trông tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ.

"Thê Thê, chị ở đây làm gì?"

Tô Tiểu Mạt từ phía sau thò đầu ra hỏi.

Phuong Thê đem ý tưởng mới của mình nói cho Tô Tiểu Mạt.

"À, em cũng muốn tham gia, em là chị em tốt của chị đó."

Trường hợp nào nhiệt như thế, Cô đương nhiên là muốn vào giúp vui.

Phuong Thê giả hoạt cười một tiếng : "Tốt, đến lúc đó chị chuẩn bị một bộ cho em, em nhất định phải mặc đó."

"Ừ, em tin tưởng ánh mắt của Thê Thê."

Tô Tiểu Mạt xoay một vòng liền đi, căn bản cũng không biết mình bị thiết kế rồi.

Phuong Thê nghĩ, quần áo trẻ em, cũng có phân chia lớn nhỏ, cô thiết kế một cái, có thể làm thành hai loại lớn nhỏ.

Vừa lúc Tô Tiểu Mạt có thể thế vai những đứa trẻ lớn tới thử mặc, mặc dù có điểm quá lớn, chỉ là nhất thời cũng không tìm được một cô b hợp.

Đĩ nhiên, làm Tô Tiểu Mạt sau khi biết, muốn hỏi hận đã không còn kịp rồi.

Thành phố C có nhiều chỗ không giống với thành phố A và Thành phố H, đó chính là Thành phố C không có quý tộc nhà giàu có cắm rễ sâu vào, người của Thành phố C đến từ rất nhiều nơi, dần dần tụ lại thành một thành phố như bây giờ.

Không có các tập đoàn lớn độc chiếm thị trường, rất nhiều doanh nhân cũng thích tới Thành phố C phát triển.

Cho nên Thành phố C phát triển rất tốt, dĩ nhiên cũng có một chút tập đoàn của các thành phố khác tới nơi đây mở chi nhánh.

Tập đoàn Doãn văn chính là một trong số đó.

Thành phố C là một thị trường tốt, cho nên bọn họ mới ở chỗ này mở chi nhánh.

Sau khi Doãn Văn Trụ đến Thành phố C, liền toàn quyền trông coi công ty chi nhánh.

Dù không nhìn thấy, anh cũng lợi hại hơn rất nhiều người.

Ban đầu lúc đi học chính là thiên tài kinh doanh hiếm có.

Mà Bạch Hình hợp lý hợp tình trở thành thư ký của anh.

Bạch Hình cũng như Phương Thê, ban đầu cũng là học thiết kế thời trang, đối với mấy thứ này cũng không hiểu lắm.

Nhưng cô biết, ban đầu Phương Thê đã làm hai năm thư ký, hơn nữa làm được rất tốt, cho nên cô cũng rất cố gắng học.

Không biết tại sao, mình chính là muốn so sánh với cô ấy, ngay cả mình cũng không chế không được. hời gian nửa tháng, bọn họ cũng gần như quen hết các nghiệp vụ của công ty chi nhánh.

Khi Bạch Hình đang sửa sang lại một chút tài liệu, có một cô gái lặng lẽ đi tới, "Chị Hình, chị có thể nói cho em biết Tổng Tài thích gì không?"

Cô gái này luôn nói Doãn Văn Trụ lớn lên giống một nhân vật anime cô thích, cho nên rất muốn biết một chút chuyện về anh.

Đây chẳng qua là đơn thuần hâm mộ.

Mà cũng có một ít người có tâm tư khác.

Bạch Hình cảm thấy hơi khó xử, lúc ban đầu cô vì cùng anh đi, cho nên người trong công ty cũng suy đoán quan hệ giữa bọn họ.

Sau đó một lúc sau, mọi người cũng nhìn thấu chuyện gì.

Bắt đầu cảm thấy cô chính là người anh mang từ tổng công ty tới.

Mà có vài người cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Cô biết, Doãn Văn Trụ dù không nhìn thấy, nhưng thân phận kia, dung mạo như thế, cũng đủ làm cho rất nhiều người như con thiêu thân đâm đầu vào lửa bay tới anh.

Mình không phải cũng là một người trong số đó sao?

"Chị thật không biết."

Bạch Hình lắc đầu nói.

Thật ra thì cô thật không biết một ít chuyện của anh.

"Chị Hình, đừng hẹp hòi như vậy, em sẽ không giành tổng giám đốc với chị, em chỉ muốn biết một chút chuyện thôi."

Cô gái tựa vào bên cạnh cô, tiếp tục khuyên.

"Tiểu Ngư, chị với tổng giám đốc không có quan hệ gì, em đừng nói lung tung, còn có ngài ấy rất nhanh sẽ đi ra, nếu không chính em đi hỏi ngài ấy đi?"

Bạch Hình đưa tay nhìn đồng hồ trên tay một chút, cũng không sai biệt lắm là lúc này.

Mỗi lần đúng thời gian này, anh sẽ đi ra ngoài.

Mặc dù anh không nói, nhưng cô cũng biết, anh nhất định là đi xem Phương Thê rồi.

Dù anh không xem thấy.

"À, vậy em đi trước."

Cô gái tên là Tiểu Ngư le lười một cái với cô một cái liền rời đi.

Mặc dù tổng giám đốc vô cùng đẹp trai, khiến cô rất run động, nhưng cái loại khí thế đó, Cô cũng không dám đi hỏi.

Đúng là, Tiểu Ngư mới vừa đi không bao lâu, Doãn Văn Trụ liền từ trong phòng làm việc đi ra.

Lúc đi qua trước mặt Bạch Hinh, anh cũng như trước lên tiếng chào hỏi, sau đó liền một mạch rời đi.

Tài xế đã sớm ở cửa công ty chờ, Doãn Văn Trụ ngồi lên xe, liền nói: "Tiểu Lý, đi thôi."

Hơn nửa tháng nay, anh mặc dù không có xuất hiện ở trước mặt Phương Thê, nhưng anh luôn đi tới trước nơi cô ở.

Có đôi khi, anh có thể gặp cô, có thể nghe thấy tiếng cô, vậy thì sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

Nghe tiếng cười của cô, trong đầu anh sẽ hiện lên nụ cười của cô, sau đó một mình nhếch môi mỉm cười.

Mà có đôi khi, anh không gặp được cô, cảm thấy hơi thất vọng.

Thời gian một tiếng, cứ lẳng lặng ngồi ở trong xe như vậy, chỉ vì có thể nghe mấy tiếng của cô.

Tuy vậy, cũng cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc nho nhỏ của một người.

Con tim trống rỗng cũng vì tiếng cười của cô mà trở nên phong phú.

Chỉ là thỉnh thoảng cũng có chút đa cảm, cô vui vẻ như vậy, có phải thật sự quên anh rồi không?

Nhưng may mắn là, anh cũng không có ở chỗ này thấy Tư Mị.

"Tổng giám đốc, đến."

Tiếng của Tiểu Lý truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Doãn Văn Trụ.

"Ừ."

Doãn Văn Trụ nhẹ nhàng đáp một tiếng, lại bắt đầu chờ đợi.

Thật ra thì Phương Thê rất ít ra khỏi nhà, thỉnh thoảng đi ra ngoài là vì mua vài món đồ, thỉnh thoảng ở trong sân là vì tìm chút linh cảm.

Mà có đôi khi, Cô đi ra ngoài, Doãn Văn Trụ cũng không ở đây.

Cho nên có thể gặp được cô thật ra thì cũng không nhiều.

Nhưng anh vẫn vui vẻ chịu đựng.

Nghĩ tới giữa bọn họ chỉ cách nhau một ít như vậy, anh sẽ cảm thấy rất vui.

Hôm nay, Doãn Văn Trụ cũng không chờ lâu.

Rất nhanh

"Tiểu Lạc Lạc, Tiểu Dạ, hôm nay mẹ cùng đi Tiểu Mạt mang bọn con đi khu vui chơi có được không?"

Trong giọng nói của cô tràn đầy dịu dàng và cứng chèo.

Lòng của Doãn Văn Trụ không khỏi ngẩn ra.

Mẹ?

Nghĩ đến ban đầu Phương Thê thực sự có thai, như vậy đứa bé không có chuyện gì, sanh ra rồi sao?

Đây là đứa con của bọn họ sao?

Giờ phút này, cả trái tim đều nhảy lên sự vui sướng.

Anh không muốn làm chuyện gì không tôn trọng Phương Thê, cho nên cũng phái người đi điều tra, chẳng qua là tra xét chỗ ở của cô thôi.

Mà bởi vì lúc đầu anh vẫn cho rằng Phương Thê chết rồi, lại cảm thấy xem như cô không có việc gì, nhất định đã từng bị thương rất nặng, cho nên căn bản không nghĩ tới đứa bé kia không có việc gì.

Cho nên anh bây giờ mới biết trên đời này còn có sự tồn tại của con mình.

Đúng vậy, con của bọn họ.

Không có so cái này càng làm cho người khác cảm thấy hạnh phúc.

Người anh yêu nhất sanh con cho anh.

"Hay quá, mẹ, Lạc Lạc muốn chơi cưỡi ngựa."

Tiếng nũng nịu của Tiểu Lạc Lạc vang lên, dĩ nhiên bé nhắc đến là chiếc ngựa gỗ xoay kia.

"Tiểu Dạ, còn con muốn chơi

Phương Thê ôm tiểu Lạc Lạc hôn một cái, lại quay đầu hỏi Tiểu Dạ.

Tiểu Dạ vẫn chưa trả lời, Tô Tiểu Mạt liền cười nói: "Tiểu Dạ Dạ, hôm nay dì Tiểu Mạt dẫn con đi chơi trò này, con dám không?"

"Có gì không dám."

Tiểu Dạ mở miệng phản bác nói.

"Hay lắm, Thê Thê và tiểu Lạc Lạc đi chơi cưỡi ngựa, em dẫn Tiểu Dạ Dạ đi chơi tàu lượn siêu tốc."

Tô Tiểu Mạt lại thuận tay vò rối tóc Tiểu Dạ.

"Thì ra chỉ là tàu lượn siêu tốc, có gì phải sợ?"

Tiểu Dạ khề hừ một tiếng.

Bốn người bọn họ vừa nói chuyện vừa từ từ đến gần.

Doãn Văn Trữ lại cảm thấy mờ mịt.

Hai đứa bé, mà có một đứa tựa hồ vẫn còn rất lớn?

Lúc này, anh thật hận hai mắt của mình tại sao không nhìn thấy, bằng không có thể thấy cô, xem con gái của bọn họ.

Ba năm không thấy, cũng không biết cô có thay đổi gì không.

Con gái của bọn họ lại giống ai?

Chỉ là nghe thấy tiếng của con bé, anh sẽ cảm thấy thật đáng yêu.

Phương Thê bọn họ từ bên người Doãn Văn Trữ đi qua, Phương Thê không khỏi dừng một chút, quay đầu lại nhìn mấy lần chiếc xe

Không biết có phải ảo giác không, Cô gần đây tổng nhìn thấy chiếc xe này.

Hơn nữa chẳng biết tại sao, đáy lòng luôn có loại cảm giác khó hiểu.

Dường như cô có thể biết người trong xe kia có lẽ là người nào, tuy nhiên lại không dám nghĩ tiếp.

"Thê Thê, làm sao vậy?"

Tô Tiểu Mạt chú ý tới Phương Thê không thích hợp, quay đầu lại hỏi.

"Không sao, chúng mình đi thôi. Hôm nay Abel làm lái xe, anh ấy nên chờ ở cửa."

Phương Thê xua đi loại cảm giác khác thường này, đi đến phía trước.

Nhìn cô thật sự rất tốt, anh yên tâm.

Dường như bây giờ cô thật sự vui hơn khi ở chung với mình.

Ban đầu, thật sự là làm sai rất nhiều chuyện.

"Tiểu Lý, đi theo bọn họ cách xa thôi."

Anh bây giờ, mặc dù không thể theo chân bọn họ cùng nhau chơi đùa, nhưng ít ra muốn xa xa nhìn, sau đó tưởng tượng thấy.

"Dạ."

Tiểu Lý đáp một tiếng, liền mở động cơ xe.

Đáy lòng cũng hơi cảm khái.

Tổng giám đốc đúng là một người đàn ông si tình.

Từ một nơi xa nhìn một cô gái, có lúc ngay cả anh đều sẽ cảm động

Cho nên xe bọn họ cứ từ từ đi theo như vậy, một mực theo đến khu vui chơi.

Thời tiết lúc này rất tốt, nhưng bởi vì đã là đầu thu, cho nên ánh mặt trời cũng không quá nắng.

Anh nhớ, vào thời gian này ba năm trước đây, Cô rời khỏi anh.

Chỉ là lần này, anh sẽ học kiên nhẫn.

Từ từ để cho cô hiểu tấm lòng của anh.

—— Thê Thê, anh luôn ở sau lưng chờ em

"Tiểu Lý, đỡ tôi đi qua đó ngồi một chút đi."

Doãn Văn Trụ nói với Tiểu Lý bên cạnh mình.

Tiểu Lý gạt đầu, đỡ anh lên một băng ghế bên cạnh.

Ánh mặt trời rọi lên trên người anh, tạo thành một tầng vàng sáng thật mỏng, khuôn mặt anh vốn cực kỳ chói mắt, giờ phút này càng tựa như ảo mộng một loại đặc ý.

Có người dừng chân, có người quay đầu lại.

Chẳng qua là anh vẫn với tư thái kia, tựa hồ đang lắng nghe.

Thỉnh thoảng giữa khóe miệng còn có một tia cười yếu ớt, mà lúc anh cười, dường như ánh mặt trời quanh mình cũng mất đi sắc thái.

Anh và bọn họ cách nhau một chút, nhưng trong nhiều tiếng cười như vậy, anh vẫn có thể lập tức phân biệt được tiếng cười của riêng cô.

Anh nghe đến tiếng cười của cô, cũng nghe thấy có người khen con gái của hai người thật

Còn nghe thấy tiếng của con mình cười khanh khách.

Anh tưởng tượng ra được hình ảnh đó, sau đó nụ cười sâu hơn, nhưng cũng mang theo vẻ cô đơn.

Nếu như anh cũng ở đây, vậy nhất định sẽ rất vui rồi.

Nhưng anh không vội, thật không vội.

Ba năm cũng có thể chờ, không quan tâm chờ lâu một hồi.

Hơn nữa phía sau còn có thời gian dài hơn đang chờ bọn họ.

Tô Tiểu Mạt mang theo Tiểu Dạ đi tàu lượn siêu tốc, tàu chạy như bay... thật là một cảm giác phấn khích.

Mà Phương Thê lại dẫn tiểu Lạc Lạc chơi ngựa gỗ xoay, một lần lại một lần.

Tiếng cười của Tiểu Lạc Lạc, chính là hạnh phúc lớn nhất của cô.

Cô không biết, ở chỗ không xa, có người bởi vì các cô mà hạnh phúc.

"Mẹ, con khát."

Lại chơi một vòng, Tiểu Lạc Lạc lôi kéo quần áo Phương Thê nói.

"Vậy mẹ dắt tiểu Lạc Lạc đi mua nước uống."

Phương Thê ôm tiểu Lạc Lạc đi về phía quầy bán đồ lật vặt.

Tiểu Lý đi tới bên cạnh Doãn Văn Trụ nói: "Tổng giám đốc, bọn họ đi tới."

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, rồi đi ghé dài, tìm một nơi không thấy được đứng đ

"Tiểu Lý, bé gái kia đáng yêu không?"

Bởi vì không thấy được, cho nên không cách nào tưởng tượng bộ dáng của bé.

"Vâng, rất đáng yêu, như búp bê vậy."

Tiểu Lý tự đáy lòng mà nói.

"Ừ."

Doãn Văn Trụ nhếch môi, hạnh phúc mỉm cười.

Con gái của anh và cô làm sao lại không đáng yêu được?

"Tổng giám đốc, đó là ——"

Tiểu Lý muốn nói lại thôi.

Doãn Văn Trụ biết anh muốn hỏi gì, nói có chút tự hào: "Ừ, là con gái của tôi."

Đây chính là niềm tự hào của người cha sao?

"Tổng giám đốc và phu nhân đáng vẻ đẹp như vậy, tiểu thư đương nhiên xinh đẹp."

Tiểu Lý không biết nên làm sao để hình dung, nhưng mà anh nhìn Phương Thê dịu dàng thanh thuần như vậy, cũng không giống là người phụ lòng.

Cho nên đáy lòng chẳng qua là cảm thấy giữa bọn họ nhất định là có hiểu lầm gì.

Phu nhân sao?

Doãn Văn Trụ thích cái từ này, khoe miệng nụ cười không khỏi sâu hơn.

Cười như vậy, cơ hồ khiến người khác cảm thấy chói mắt.

Cái thế giới này, luôn có ánh mắt phát hiện đến.

Bên cạnh có mấy cô bé kêu nhỏ một tiếng.

"Oa, người kia thật đẹp trai."

"Ừ, rất đẹp trai, cười lên thật dịu dàng."

Phương Thê mới vừa mua xong nước, bởi vì những thanh âm này không khỏi hướng thanh âm nơi đó nhìn tới.

Sau đó liếc mắt liền thấy được Doãn Văn Trụ.

Dù anh đứng ở nơi không thấy được.

Nhưng cho dù như thế, bản thân anh chính là một điểm sáng.

Lòng của Cô không khỏi co rút.

Người trong xe kia thực sự là anh sao?

"Tổng giám đốc, phu nhân thấy ngài rồi."

Tiểu Lý nhắc nhở bên tai Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ hơi luống cuống, nghĩ tới có phải nên lên xe rồi đi.

Mà lúc này đây, tiểu Lạc Lạc đột nhiên kêu lên: "Cha."

Phương Thê sững sốt, không hiểu tiểu Lạc Lạc tại sao lại gọi như vậy.

Đây chẳng lẽ là thiên tính của cha và con gái sao?

Mà Doãn Văn Trụ chỉ cảm thấy có một viên mầm móng gọi là hạnh phúc rơi vào tim anh, nảy mầm, sau đó mọc lên một bông hoa xinh đẹp

Thê Thê chẳng lẽ từng nói về anh cho con biết sao?

Anh còn chưa kịp phản ứng.

Phương Thê đã ôm tiểu Lạc Lạc xoay người đi.

Cô có chút thất kinh.

"Tổng giám đốc, ngài không đuổi theo sao?"

Tiểu Lý ở một bên không rõ chân tướng hỏi.

"Ừ, tôi không muốn ép cô ấy."

Doãn Văn Trụ nhàn nhạt nói.

Đúng vậy, anh không muốn bá đạo ràng buộc cô làm gì nữa, anh sẽ chờ cô mở ra khúc mắc, mà việc anh phải làm chính là yên lặng chờ đợi.

Anh nghĩ, cô sẽ rõ, cũng sẽ tin anh.

Ở trong ba năm nay, anh từ từ nghĩ thông suốt một chuyện.

Anh biết, lòng phòng bị của Phương Thê thật ra thì rất nặng, lúc trước trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng khó trách cô sẽ không dễ dàng đi tin tưởng người khác.

Mà anh cũng biết, cô một khi mở ra lòng phòng bị, sẽ là toàn tâm toàn ý.

Nhưng anh bỏ lỡ cơ hội lần đó, thậm chí làm cô ấy thương nặng như vậy.

Cô đối với anh có lòng phòng bị lần nữa cũng là anh tự tìm.

Cho nên anh sẽ từ từ chờ đợi, đợi cô mở ra lòng phòng bị lần nữa.

Suy nghĩ trở lại ban đầu, nghĩ tới mỗi lần mặc kệ gặp phải tổn thương gì, Phương Thê luôn là ưỡn thẳng lưng yên lặng thừa nhận, sẽ không để cho người khác nhìn ra một tia nhếch nhác của cô.

Cô luôn là như vậy, kiên cường khiến người khác đau lòng.

Cô luôn là đem toàn bộ đau đớn chôn trong lòng, cho nên anh biết rõ, một lần ở bữa tiệc đính hôn kia, Cô là dùng bao nhiêu dũng khí, có thể nói là dốc hết tất cả.

Cho nên lần này, đổi lại là anh.

Mặc kệ ra sao, cũng sẽ không xa không rời.

Đây là sự hứa hẹn của anh, dù bây giờ còn không cách nào ở trước mặt cô nói ra khỏi miệng.

"Tổng giám đốc, giữa hai người có phải có hiểu lầm gì không?"

Tiểu Lý rối rắm nửa ngày, vẫn là mở miệng hỏi.

"Tôi đã làm một chuyện thực sự có lỗi với cô ấy."

Doãn Văn Trụ có chút tịch tịch trả lời, sau đó nói: "Chúng ta trở về thôi, Tiểu Lý."

Anh sẽ cho cô không gian.

Tiểu Lý gật đầu một cái, lặng lẽ đi theo phía sau anh.

Mà Phương Thê ôm tiểu Lạc Lạc đi rất xa mới dừng bước.

"Mẹ, cha."

Tiểu Lạc Lạc lặp lại từng tiếng.

"Tiểu Lạc Lạc, làm sao con lại gọi loạn vậy?"

Phương Thê vẫn không hiểu, Cô chưa bao giờ ở trước mặt t nhắc qua cái gì, vì sao bé lại biết?

Hơn nữa tiểu Lạc Lạc còn nhỏ như vậy, có một số việc bé cũng chưa bao giờ hỏi.

"Lạc Lạc, hình chụp."

Tiểu Lạc Lạc không biết làm sao diễn tả, chỉ là không ngừng nói chữ hình.

Phương Thê sửng sốt, lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới.

Cô và Doãn Văn Trữ chỉ chụp một bức chung, lúc đầu cô đặt trong ví tiền.

Sau lại đau lòng, Cô muốn đem hình xé toang.

Nhưng đến cuối cùng vẫn không có xé, mà đặt trong một quyển sách.

Sau đó qua rất lâu, Cô cũng quên mất.

Chẳng lẽ tiểu Lạc Lạc thấy qua tấm hình này?

Nhưng xem như thấy qua, cũng chẳng qua là hai người chụp chung, tiểu Lạc Lạc nhỏ như vậy, không có năng lực lý giải như vậy đi.

"Tiểu Lạc Lạc, tại sao cho rằng người đó là cha?"

Phương Thê vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Tiểu Lạc Lạc ngẩng đầu nghĩ một lát, hỏi ngược lại: "Không phải cha sao?"

Phương Thê im lặng, cô cũng thiết là, chẳng lẽ còn trông cậy vào một đứa bé hai tuổi nói ra cái gì sao?

Chỉ là mặc kệ ra sao, tiểu Lạc Lạc là của cô, Cô sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp đi.

"Ồ, cái gì cha, mình bỏ lỡ chuyện quan trọng gì sao?"

Lúc này, Tô Tiểu Mạt mang theo Tiểu Dạ trở lại, gương mặt Tô Tiểu Mạt đỏ ửng, mà sắc mặt Tiểu Dạ hơi tái nhợt.

"Tiểu Mạt, em thiệt là."

Phương Thê không trả lời, chẳng qua là trợn mắt nhìn Tô Tiểu Mạt một cái, sau đó dịu dàng hỏi: "Tiểu Dạ, con không sao chứ?"

Tiểu Dạ lắc đầu một cái, "Mẹ, con không sao."

Bé cũng không thể nhận thua.

"Thê Thê, đừng căng thẳng vậy, bé trai đi, tại sao có thể vô dụng như vậy?"

Tô Tiểu Mạt ôm Tiểu Dạ một cái, nói: "Có phải không, Tiểu Dạ?"

"Ừ, con không có chuyện gì, mẹ."

Tiểu Dạ hiểu chuyện mà nói.

Bé mặc dù hơi khó chịu, nhưng không muốn Phương Thê lo lắng, hơn nữa bé cũng không muốn bị Tô Tiểu Mạt cười nhạo.

"Thê Thê, chị xem Tiểu Dạ cũng nói như vậy, còn chị nữa vẫn chưa trả lời em vấn đề vừa rồi."

Phuong Thê còn chưa có mở miệng, tiếng của tiểu Lạc Lạc ngược lại vang lên trước .

"Lạc Lạc thấy chaa, mẹ nói không phải là cha? Có phải cha không?"

Tô Tiểu Mạt thu hồi gương mặt cười giòn, nhẹ giọng hỏi: "Thê Thê, chị gặp anh ta sao?"

Mặc dù Phuong Thê chưa bao giờ nhắc tới, nhưng trong lòng cô vẫn hiểu Phuong Thê gật đầu một cái, lại không nói thêm gì nữa.

Những chuyện này, cô không muốn nhắc trước mặt Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ.

Tô Tiểu Mạt cũng hiểu, cho nên không hỏi nhiều nữa.

Nếu như Phuong Thê muốn nói, tự cô ấy sẽ nói ra.

Nếu như cô ấy không muốn nói, Cô cũng sẽ không bức bách cô ấy.

Cho đến ban đêm lúc Tô Tiểu Mạt muốn ngủ, Phuong Thê mới ôm đầu gối xuất hiện trong phòng cô.

"Tiểu Mạt."

Cô tựa vào cửa nhẹ nhàng kêu.

Ở trong phòng, cô nghĩ thật lâu, lại phát giác mình càng nghĩ càng loạn.

Tô Tiểu Mạt kéo chăn ra, cười nói: "Thê Thê, tới đây, chúng mình rất lâu không có cùng nhau ngủ."

Phuong Thê đi tới, nằm ở trên giường, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói: "Tiểu Mạt, nếu như một người đàn ông sau khi tổn thương em lại nói cho em biết anh ấy yêu em, sau đó lại luôn làm ra một chút chuyện khiến người khác động lòng, em nói nên làm sao?"

Có chút đau đớn cũng không phải theo thời gian sẽ biến mất, chỉ là mình cho rằng biến mất hay khép lại, nhưng đợi đến gặp lại lần nữa, mới biết những vết thương kia vẫn máu chảy đầm đìa. Trái tim cô vẫn con đau.

Anh làm những thứ kia, ánh mắt của anh, cũng làm cho cô mê mang, tuy nhiên nó lại không dám mở ra một bước nữa.

Nói cô nhát gan cũng tốt, nói cô mềm yếu cũng được.

Bởi vì dũng khí của cô ngay từ năm đó cũng đã dùng.

"Thê Thê, em đã từng cùng một người đàn ông ra sống vào chết, em cho rằng trên đời này ai cũng có thể gạt em, nhưng anh ấy sẽ không, nhưng không nghĩ tới người gạt em sâu nhất chính là anh ấy."

Ánh mắt của Tô Tiểu Mạt có chút tỉnh mạch, sâu kín nói: "Anh ấy rất lạnh lùng, em cho rằng bản tính của anh ấy, bởi vì anh ấy có thể vì em mà chết. Nhưng đợi đến khi phát hiện chân tướng một chuyện, em mới hiểu được anh ấy cũng biết dục vọng, tuy nhiên nó không phải vì em. Tất cả chỉ vì em tự mình đa tình mà thôi."

"Tiểu Mạt."

Phuong Thê không khỏi kêu một tiếng.

Đây là lần đầu tiên cô và Tô Tiểu Mạt nhắc tới chuyện quá khứ của mình, cũng là lần đầu tiên Tô Tiểu Mạt nói đến người đàn ông trong lòng mình.

"Em không sao, em sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy."

Tô Tiểu Mạt cười cười với Phuong Thê, chỉ là trong cười lại có chút khổ sở.

Nghề nghiệp của Tô Tiểu Mạt rất đặc biệt, điểm này Phuong Thê cũng có thể đoán được .

Giống như Italy có Mafia, cái thế giới này cũng còn có rất nhiều chuyện người thường không cách nào tưởng tượng.

Mà Tiểu Mạt vừa lúc là một cái trong số đó mà thôi.

Chỉ là cái này cũng không đại diện cái gì, đối Phuong Thê mà nói, Tô Tiểu Mạt chính là Tô Tiểu Mạt mà thôi.

"Nhưng mà Thê Thê, cuộc sống chỉ có một lần, em đã trải qua rất nhiều đau khổ, cho nên em như Lưỡng Bại Câu Thương (cả hai đều cùng thua thiệt), em cũng sẽ cùng anh ấy dây dưa đến cùng. Dù xuống Địa ngục, em cũng sẽ kéo anh ta cùng xuống. Muốn sống cùng nhau sống, muốn chết cùng chết. Em sẽ không chịu được lúc em thống khổ muốn chết, thế nhưng anh ta lại một mình hạnh phúc. Tình yêu, vốn chính là một cuộc chiến. Có thể máu chảy đầm đìa, cũng có thể thâm đậm kết thúc, nhưng mình không đi liều mạng, vậy cũng chỉ có thể bị đánh bại."

Tiếng Tô Tiểu Mạt nhàn nhạt, thậm chí ngay cả tâm tình cũng nhàn nhạt, tuy nhiên nó đánh mạnh vào lòng Phuong Thê.

Cô chưa từng nghĩ tới Tiểu Mạt đối với tình yêu lại cực đoan như vậy.

Nhưng có lẽ cũng bởi vì quá yêu, cho nên mới bất chấp tất cả thôi.

Cùng cô ấy so sánh với, tựa hồ chính mình lại mềm yếu không ít.

"Cho nên, nếu như trong tâm thật sự không quên được anh ta, sao không lại đi thử một lần."

Tay Tô Tiểu Mạt dờn đến trước ngực Phuong Thê, nhẹ nhàng vẽ loạn.

"Chúng mình nơi này đều có một đạo vết thương vẫn chưa khép lại, cho nên kết quả xấu nhất cũng chính là khiến đạo vết thương lại sâu thêm một chút, tiếp tục đau đớn. Hoặc là, đạo vết thương này sẽ được khép lại."

Cô dừng một chút, lại nói: "Thê Thê, em hi vọng chị có thể hạnh phúc."

Tô Tiểu Mạt ở trong lòng khe khẽ thở dài, cô cũng muốn đi tranh, nhưng mà cô ngay cả anh ấy ở nơi nào cũng không biết.

Anh ấy hoàn toàn biến mất ở thế giới của cô, cô tìm mọi cách cũng không thấy.

Thiên đường, địa ngục, không có anh ở, đều giống nhau.

Chỉ là cũng may, Cô còn có Phuong Thê, cho nên trong lúc tìm anh gần như tuyệt vọng, Cô bay đến nơi này.

Ít nhất còn có một người nguyện ý sưởi ấm cho cô.

Cô vrun tay thật chặt ôm lấy Phuong Thê.

"Tiểu Mạt."

Phuong Thê cảm thấy người Tô Tiểu Mạt có một chút run rẩy.

"Thê Thê, em không tìm được anh ấy."

Tìm khắp mọi nơi cũng không thấy.

"Tiểu Mạt."

Phuong Thê không biết làm sao an ủi cô ấy, chỉ có cô ấy chặt hơn.

Tình yêu, là con dao 2 lưỡi, khiến người khác cảm thấy ngọt ngào, cũng làm cho người ta thống khổ.

Họ đều là người chịu thương tổn, nhưng ít nhất hai người còn có thể sưởi ấm cho nhau.

"Thê Thê, đi gặp anh ta một mặt đi, nếu như chị cảm thấy không nguôi giận, có thể tìm chút chuyện tới khảo nghiệm anh ta."

Tô Tiểu Mạt ở trong ngực Phuong Thê tựa hồi lâu, mới ngẩng đầu lên nói: "Em nhất định sẽ tìm được anh ta, đến lúc đó nhất định phải hành hạ anh ta đã đời."

Nhưng ngoài miệng nói những lời hung ác hơn nữa, quyết tâm lớn hơn nữa, lúc chân chính gặp gỡ vẫn sẽ mềm lòng.

Đây là chuyện ngay cả mình cũng không chế không được.

"Ừ, có một số việc cũng nên ngay mặt hỏi rõ ràng."

Phuong Thê suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Mặc kệ cuối cùng sẽ ra sao, ít nhất cũng không phải làm rõ ràng.

Cô không phải không thừa nhận, xem như ba năm đã qua, dù mình cố ý quên lãng, cô vẫn không quên được anh.

Mặc kệ là yêu, cũng không quan là hận, bởi vì để ý, cho nên mới phải tồn tại.

"Ừ, em đem dũng khí của em cho chị mượn."

Cô cả đời này, nhiều nhất có lẽ chính là dũng khí.

Nhưng cuộc sống vốn đã đủ thất bại, mình không có dùng khí nữa, vậy thì thực sự chỉ có thể cả đời giống như này rồi.

"Tiểu Mạt, em nhất định có thể tìm được anh ta."

"Ừ, đến lúc đó chị cũng đem dùng khí của mình cho em mượn."

"Được."

Tay của các cô nằm cùng nhau rất chặt, đây là tình hữu nghị giữ hai cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Buổi họp báo phong ba

Bởi vì là ở trong nước lần đầu tiên mở buổi trình diễn thời trang, cho nên Phương Thê cực kỳ coi trọng.

Mặc dù trong lòng quyết định mặt đối mặt nói rõ ràng với Doãn Văn Trụ, nhưng bởi vì bản thảo thiết kế, còn phải chuẩn bị một ít chuyện về buổi họp báo, cho nên cũng không có thời gian để đi.

Sau lại nghĩ thầm dứt khoát liền để sau khi buổi trình diễn kết thúc.

Vì vậy chuẩn bị hơn mười mấy ngày, buổi trình diễn thời trang lần đầu tiên ở trong nước của Phương Thê cuối cùng cũng bắt đầu.

Nơi diễn ra là hội quán lớn nhất của Thành phố C, người mẫu cũng là Abel tìm một chút người nổi tiếng trong nước, thậm chí còn tuyên bố nói có khách quý thần bí.

Mà khách quý này ngay cả Phương Thê cũng không cho biết, Abel nói này yêu cầu của vị khách quý này.

Nhưng người đó nhất định có thể khiến buổi trình diễn thời trang này càng nổi tiếng hơn.

"Thê Thê, bụng em đau quá."

Lúc đi xe tới hội quán, Tô Tiểu Mạt ngồi ở ghế sau, mặt buồn bã nói.

"Tiểu Mạt, bây giờ không thể hỏi hận."

Phương Thê nhíu mày, nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Nhưng bụng em thực sự rất đau."

Bộ quần áo này thực mất mặt, cô không cần sắm vai loli, cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, cô muốn làm Ngự Tả (trái ngược với loli, như: chín chắn, phải có thực lực, đủ mạnh mẽ...) , muốn làm nữ vương.

Thế nhưng dáng người lại không cao.

"Dì vừa nói qua đau bụng rồi."

Tiểu Dạ ở một bên tiết lộ không chút lưu tình.

Tô Tiểu Mạt một thanh ôm cổ Tiểu Dạ, cười híp mắt nói: "Thê Thê, em đột nhiên có một ý rất tốt, chị xem Tiểu Dạ xinh đẹp như vậy, không giả thành cô bé thật là đáng tiếc, chị không cảm thấy em và tiểu Lạc Lạc chênh lệch số tuổi rất nhiều sao? Thêm một Tiểu Dạ thì vừa vặn."

"Tiểu Mạt, ý tưởng này của em nếu sớm nói, chị nghĩ chị sẽ xem xét."

Phương Thê mang theo chút tiếc nuối nói, "Nhưng bây giờ, đã không có thời gian làm quần áo cho

"Mẹ."

Tiểu Dạ uất ức kêu lên.

Nhưng thật may là người đàn bà kia lúc này mới nghĩ ra cái chủ ý này.

"Thê Thê, chị không phải cảm thấy như vậy rất mất mặt sao?"

Tò Tiểu Mạt kéo kéo trên người bộ quần áo rất thực nữ này, nói không được tự nhiên.

Cô chưa bao giờ mặc qua quần áo như thế, ngay cả váy cũng rất ít mặc.

"Tiểu Mạt, có nhiều người muốn mình nhìn trẻ hơn, em đây chính là vốn có."

Đoạn thời gian trước nghe chuyện của Tiểu Mạt, Phuong Thê biết trong lòng của cô thật ra thì không vui như vậy, cho nên có lúc cũng làm một ít chuyện, hi vọng cô tạm thời có thể quên đi một ít chuyện đã qua.

"Coi như giúp đỡ chị."

Không phải thật sự không tìm được người đến thay thế.

Chẳng qua là ở giây phút quan trọng, Cô hi vọng em ấy có thể đứng bên cạnh cô.

Anh hai không có thời gian, nhưng nói nhất định quan sát toàn bộ hành trình, sáng sớm còn đưa quà tặng tới.

Khiến Phuong Thê cảm động một hồi.

Cô vốn cũng nghĩ qua, có nên gọi điện cho Doãn Văn Trụ không?

Nhưng sau nghĩ lại, anh nếu có tâm, nhất định sẽ biết.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, anh luôn đến, không đến gần, nhưng vẫn đứng nơi đó.

Dường như cái phần cường thế và bá đạo lúc đầu toàn bộ cũng bị anh thu lại.

"Thê Thê đã nói như vậy, em chỉ có thể chấp nhận."

Tò Tiểu Mạt có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc bốn người Phuong Thê tới hội quán, Abel đã sớm ở ngoài cửa chờ đợi, vừa thấy bọn họ, liền tiến lên đón.

"Đại Tiểu Thư, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ thời gian tới liền bắt đầu."

Phuong Thê gật đầu một cái, "Ừ, Abel, anh vất vả rồi."

Abel làm việc vô cùng cẩn thận, Phuong Thê cũng rất yên tâm.

Anh mang theo bọn họ đi vào phía hậu đài, một chút người mẫu đã thay xong quần áo từ lâu.

"Các vị, đây chính là nhà thiết kế của SUNSHINE, sau này nếu còn có buổi trình diễn khác, cũng xin chỉ giáo nhiều hơn."

Abel hướng các vị người mẫu vỗ tay một cái, nói với vẻ mặt tươi cười.

"Chào mọi người, lần này đa tạ các vị tới cổ vũ."

Phuong Thê mỉm cười nói, tầm mắt lại dừng lại ở một người trong đó.

Mặc dù cô không đi quan tâm tới giới người mẫu, nhưng người phụ nữ kia cô lại biết đến.

Người mẫu nổi tiếng nhất trong nước- Sue, thậm chí ở trên quốc tế cũng có độ nổi tiếng riêng.

Cô bình thường yêu cầu rất cao, không dễ m

Abel đã từng nhắc qua cô ta, còn nói anh đã mời nhưng bị từ chối rồi.

Như vậy bây giờ cô ta vì sao lại ở nơi này?

Abel tựa hồ chú ý tới sự nghi ngờ của Phuong Thê, thấp giọng nói: "Đại Tiểu Thư, ngày hôm qua Sue đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói là chấp nhận lời mời của chúng ta."

"Ừ."

Phuong Thê nghĩ, như vậy cũng tốt, có thể vì SUNSHINE nổi tiếng thêm một chút.

Mà về tuyên truyền, còn có truyền thông muốn mời gì đó, những thứ này Phương Thê cũng không thể nào đi hiểu, nhưng Cô biết Abel nhất định sẽ làm được tốt hơn.

Công ty chi nhanh của tập đoàn RT ở Thành phố C không tính là lớn nhất, nhưng tập đoàn RT dù sao cũng nổi tiếng trên thế giới.

Các người mẫu bình thường cũng rất kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng dựa vào người nâng đỡ mới có thể nổi tiếng.

Đối với người có thân phận địa vị, thái độ của các cô vẫn là rất khách sáo.

Vốn Phương Thê trong ngành thiết kế thời trang ở Italy đã có tên tuổi, và lại họ chú ý tới Abel đối với cô cung kính.

Cho nên Phương Thê chào hỏi, họ cũng rất nhiệt tình đáp lại.

Trong lúc này, chỉ có Sue ngồi ở chỗ đó, rất là kiêu ngạo.

Phương Thê nghĩ, ngôi sao nổi tiếng nói chung đều kiêu ngạo vậy, cũng không còn để ý gì.

Tô Tiểu Mạt ở một bên lại bĩu môi, hừ nói: "Thật ra thì bộ dáng cũng chả có gì

Chẳng qua là đáng người đẹp một chút.

Dĩ nhiên về đáng người, tuyệt đối là chỗ đau của Tô Tiểu Mạt.

"Tiểu Mạt."

Phương Thê cúi đầu kêu một tiếng.

Cô không muốn vào lúc này gây ra chuyện gì.

"Em hiểu mà."

Tô Tiểu Mạt cũng hiểu, vì đây là buổi họp báo rất quan trọng của Phương Thê, cho nên cô sẽ tùy tâm sở dục như bình thường nữa.

Phương Thê cũng ở một bên quan sát những người mẫu khác.

Cô nghĩ, có lẽ từ trong đây cô sẽ chọn được người đúng ý, lần sau tiếp tục hợp tác.

Thật ra thì quần áo của cô, cũng không phải tất cả mọi người mặc ra loại cảm giác đó.

Nhưng nếu như nhất định tìm loại cảm giác đó, người mẫu cũng không thể tùy tiện chọn.

Cho nên Phương Thê cũng không cố ý theo đuổi cái loại hiệu quả đó.

Chỉ là trong lúc này ngược lại có một người khiến cô rất vừa ý, cô cùng những người đó lên tiếng chào sau mới lui qua một bên.

"Abel, cô người mẫu kia là ai?"

Phương Thê thoáng chỉ chỉ cô gái ngồi ngay ngắn ở ghế sofa.

Cô bây giờ rất an tĩnh, nhưng mới vừa rồi cô ấy cười lên, chính là cho Phương Thê cảm giác như ánh

"Đại Tiểu Thư, cô có phải cảm thấy người mẫu đó không được không?"

Abel lật lật tài liệu, giải thích: "Lúc tôi đi công ty kinh tế người mẫu VV, có người cố ý đề cử cô ấy với tôi. Tôi thấy cô ấy không có danh tiếng gì, muốn từ chối. Nhưng người đề cử cô ấy là một trưởng phòng của công ty VV, tôi cũng không thể không nể mặt người ta. Nếu như Đại Tiểu Thư cho rằng không hợp, tôi lập tức ——"

Abel lời nói còn chưa nói xong, Phương Thê lại cười cười nói: "Không phải, anh hiểu lầm, tôi cảm thấy cô ấy rất phù hợp."

Chuyện tình của làng Giải Trí, Phương Thê cũng không rõ ràng.

Nhưng có vài người có thể nổi tiếng có lẽ phải trả giá rất cao, mà có vài người không nổi tiếng cũng không phải là cô ta không có thực lực đó.

Có một số việc, không cách nào nói rõ ràng.

"Ý của Đại tiểu thư là ——"

Abel lên tiếng dò hỏi.

Phuong Thê cười cười, "Abel, anh không phải nói cô ấy không nổi tiếng sao? Vậy nếu như chúng ta vào lúc này muốn cô ấy làm người mẫu độc quyền cho công ty chúng ta, nói vậy cũng không tốn bao nhiêu tiền, hơn nữa sẽ làm cô ấy cảm thấy chúng ta đối với cô có ơn tri ngộ. Nếu đã muốn mở rộng công ty, đương nhiên muốn làm ra hiệu quả và lợi ích lớn nhất. Abel, anh hiểu, đúng không?"

Phuong Thê dù sao cũng là người từng trải trên con đường kinh doanh, có một số việc cô không làm cũng không phải là cô không hiểu.

"Đại Tiểu Thụ, tôi hiểu."

Xác thực vào lúc này, có thể sử dụng giá thấp nhất ký hợp đồng với một người là tốt nhất.

ù ai cũng không cách nào xác định cô ta có thể nổi tiếng không.

Nếu như không nổi tiếng, cái khoản đầu tư này xem như lỗ vốn, cũng chỉ là một số lượng nhỏ.

Nhưng nếu như cô ta nổi tiếng, vậy bọn họ ngược lại thật sự kiếm được không ít.

Abel không khỏi bội phục Phuong Thê .

Đúng là người của Tư Đồ gia.

"Được rồi, chuyện này, chúng ta bàn lại sau buổi họp báo, bây giờ cũng sắp bắt đầu rồi."

Phuong Thê nói xong, Abel liền gật đầu một cái, đi vào bên trong.

Người mẫu chuyên nghiệp tự nhiên sẽ không cần dùng nhiều thời gian để dạy các cô ấy làm gì, hơn nữa công ty cũng có đặc viên phụ trách khối này.

Cho nên Phuong Thê phải làm cuối cùng chính là lúc ra sân khấu.

Vì vậy cô lại trở về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Lạc Lạc từ lúc ở trong xe đã ngủ rồi, bây giờ vẫn còn đang ngủ.

Tiểu Dạ một mực ở một bên nhìn bé.

Mà mới vừa rồi Tô Tiểu Mạt còn ở bên người cô, trong lúc cô nói chuyện với Abel cũng không biết đi nơi nào rồi, bây giờ lại không có mặt ở phòng nghỉ ngơi.

"Tiểu Dạ, đi Tiểu Mạt đã tới chưa?"

Người này cũng sẽ không lâm trận lùi bước chứ?

Tiểu Dạ lắc đầu một cái: "Không có Phuong Thê suy nghĩ một chút, cảm thấy mặc kệ ra sao, thật ra thì cũng không sao.

Nếu như Tiểu Mạt thật không muốn làm như vậy, như vậy tùy cô đi đi.

Nhưng Tô Tiểu Mạt rất nhanh đã trở lại rồi.

"Tiểu Mạt, chị cho rằng em lâm trận đào thoát."

Phuong Thê tựa lưng vào ghế ngồi, cười nhìn người xuất hiện ở cửa.

"Em trốn cái gì, không phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao."

Cô nói như thế, cũng không thể tưởng mới vừa rồi là người nào muôn vàn không muốn vạn lần không muốn.

"Cũng chỉ là cùng một người mẫu hàn huyền mấy câu."

Tô Tiểu Mạt rất nhạy cảm, cho nên cô cảm thấy ánh mắt Sue mới vừa rồi nhìn các cô có chút địch ý.

Cho nên cô phải đi quay một vòng.

Nhưng đúng là người của làng giải trí, nói cái gì không thấy được cái đuôi.

"Thật may là em không có ra tay."

Phuong Thê cười cười, cũng không nói gì cô.

Cô biết Tiểu Mạt đã rất thu lại, bình thường cô đều dùng quả đấm để nói chuyện, quần người là nam hay nữ.

Sue làm cho người khác cảm giác thực sự không tốt.

Nhưng giữa các cô cũng chưa từng có quen biết gì, cùng lắm thì lần sau không mời cô ta nữa.

Phuong Thê luôn không muốn đi người xa lạ.

Lúc này, âm nhạc trước đài vang lên.

Phuong Thê biết, bắt đầu cuộc trình diễn.

Trong phòng nghỉ, cũng bắt đầu phát hình ảnh trên sân khấu.

Từng cô người mẫu nói đuôi ra, mặc quần áo do Phuong Thê thiết kế, quanh mình đèn flash không ngừng sáng lên.

Mặc kệ là cách bày trí của hội quán, hay là dàn xếp nhân viên, Abel cũng làm được rất tốt.

Phuong Thê nghĩ, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, buổi họp báo sẽ rất thành công.

Lúc buổi trình diễn đã tiến hành một nửa, lại xuất hiện một người không ngờ tới.

Âu Dương Phi.

Phuong Thê không nghĩ tới Abel nói khách mời thần bí dĩ nhiên lại là anh ta.

Đích thực lấy địa vị của anh trong giới nghệ sĩ, sẽ mang đến buổi trình diễn này được nhiều sự chú ý hơn, nhưng Phuong Thê lại cảm thấy rất nhức đầu.

Người này, cũng là lúc cô ở Italy gặp phải.

Nói thế nào đây, một cuộc nghiệt duyên.

Trước sự xuất hiện của Âu Dương Phi quả thực tạo nên một bầu không khí mới.

Anh đứng trên sân khấu được đặc chế, hát một bài hát cùng tên thương hiệu SUNSHINE này.

Anh nói, đây là bài hát đặc biệt hiến tặng cho Shine, ăn mừng cô trở về nước, cũng ăn mừng buổi họp báo này.

Âu Dương Phi rất phách lối, thậm chí có chút muốn làm gì thì làm.

Nhưng kì lạ là có người rất nhiều thích anh, đương nhiên tố chất âm nhạc của anh rất cao .

Anh không sợ xì căng đan, không sợ ký giả, càng không sợ vì vậy mà mất đi nhân khí.

Ca hát bản thân chính là một trò chơi của anh, bởi vì anh đang là một ngôi sao ca nhạc rất thành công, đồng thời cũng là thiên hạ họ Âu của một công ty tài chính nổi tiếng trong nước.

Chuyện ai cũng sợ, anh không sợ.

Cho nên nói những lời làm những chuyện không kiêng nể tí nào.

Phuong Thê nâng trán, cảm thấy nhức đầu.

Cô hi vọng buổi họp báo thành công, nhưng cô không hy vọng mình trở thành đối tượng xì căng đan của anh.

Hơn nữa bị anh quấy nhiễu như thế, Cô đều không muốn mang Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ đi ra rồi.

Trên đời này, luôn sẽ có một ít người viết những thứ thương tổn đến người khác.

Cô không muốn Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ bị thương tổn, cho nên kế hoạch thay đổi.

Chờ sau khi xong buổi họp báo, Cô nhất định phải cùng người kia nói rõ ràng mới được.

Mà ở đầu bên kia, Doãn Văn Trụ ngồi trong thánh phòng cũng hơi nhũu mày.

Người này, anh biết, lại không nghĩ tới có quan hệ với Phuong Thê.

Nhưng cách làm của người này khiến anh

Người trong làng giải trí có thói quen sống trong ánh đèn flash, thói quen bị người truy đuổi.

Nhưng anh ta lại làm như vậy, đem Thê Thê của anh dụ dỗ chính là không đúng.

"Tiểu Lý, gọi điện thoại đi tìm những người này tới đây."

Doãn Văn Trụ cúi đầu nói với Tiểu Lý.

Hiệu ứng của thần tượng có đôi khi là điên cuồng.

Có chút fans càng thêm điên cuồng.

Anh muốn bảo đảm sự an toàn của Phương Thê.

Mà trong lúc Phương Thê buồn bực, Abel gõ cửa tiến vào.

Anh rất là áy náy nói: "Đại Tiểu Thư, tôi không biết anh ta lại biết Đại Tiểu Thư. Có muốn nói đại tiểu thư không khỏe không?"

Abel đổi chuyện lần đầu tiên mình không nắm rõ rất là áy náy.

"Không cần, Abel, tôi biết cần phải làm gì?"

Nếu Âu Dương Phi cũng làm như vậy, cô không lợi dụng anh đúng là tổn thất lớn.

Phương Thê cười cười, đáy mắt tràn đầy tự tin.

Ba năm trước đây, khi vừa tới Italy, chính là lúc Mạt điện rung chuyển, hai tổ chức tranh đoạt địa bàn, thường sẽ xảy ra một chút tranh đấu.

Phương Thê không hiểu, Phương Dận vì sao vào lúc đó dẫn Cô đi Italy.

Cô nhiều lần cũng thiếu chút nữa chết.

Nhưng ba năm sau, lại đột nhiên có chút hiểu.

Trải qua sinh tử, luôn làm cho một người hiểu rất nhiều chuyện.

Mà trong ba năm đó, Cô thực sự học được rất nhiều thứ.

Giống như theo như lời anh, anh là con gái của cha cô, nhất định có phần dũng khí kia, cũng nhất định có loại kiên quyết kia.

Anh còn nói, nếu như muốn dung nhập vào một tổ chức, biện pháp tốt nhất chính là cùng người ở bên trong cùng nhau trải qua khó khăn, cùng ra sống vào chết.

Cô cũng hiểu.

Bằng không, người của Mạt điện sẽ không dùng Cô như thế.

Cho nên đối mặt tình huống như thế, làm sao cô lại hốt hoảng?

"Đại Tiểu Thư ——"

Abel còn muốn nói thêm gì, Phương Thê lại cắt đứt anh.

"Abel tin tôi."

Sự tự tin của Phương Thê khiến cô chói mắt hơn bình thường.

Abel không tự chủ được gật đầu một cái, đó là một loại ánh sáng làm cho người ta muốn đi tin.

Nhưng còn chờ không tới cuối cùng, người mẫu Sue lại nhắc lên một cuộc phong bạo.

Cô đi xuống sân khấu, mang theo nụ cười mê người, cầm lấy micro trên tay MC.

"Tôi trung thành với cảm nhận của mình, quần áo này

Còn chưa nói xong, Âu Dương Phi lại nhanh chóng đi cướp lấy micro trên tay cô.

Sau đó nghiêng đầu không biết ở bên tai cô ta nói gì.

Trên trán Abel không khỏi hiện lên một tầng mồ hôi lạnh, lần này anh làm việc tại sao lại không cẩn thận như vậy.

Sue nếu từ chối, lại đột nhiên đồng ý, anh nên đi điều tra rõ nguyên nhân mới phải?

Nhìn một màn này, anh đã hiểu, thì ra là vì Âu Dương Phi mà đến, căn bản là cố ý tới phá hư.

Nếu để cho điện hạ biết, mình nhất định sẽ không dễ chịu.

Phuong Thê cũng là đứng lên, nói với Tô Tiểu Mạt ở bên cạnh: "Tiểu Mạt, theo chị đi một chuyến."

Sau đó lại quay đầu nói với Abel: "Abel, chăm sóc tốt Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ. Chẳng ai hoàn mỹ, cho nên đừng tự trách mình."

Muốn phá hư buổi họp báo của cô, cũng phải xem cô có đồng ý không.

Phuong Thê cầm lấy bộ đàm trong tay Abel, hướng về phía người điều chỉnh ánh sáng phân phó mấy câu, sau đó cùng Tô Tiểu Mạt cùng đi tới sân khấu.

Sự xuất hiện của cô, mọi người tự nhiên lại đem ánh mắt dời đến trên người cô.

Cô dắt tay Tô Tiểu Mạt, cầm micro lên, mỉm cười nói: "Cảm tạ các vị tới tham gia buổi họp báo của SUNSHINE, cũng cảm tạ Âu Dương Phi tiên sinh và Sue tiểu thư diễn xuất khuyh tình."

Lúc Phuong Thê nói câu nói này, ánh đèn lập tức chiếu đến trên người Âu Dương Phi và Sue.

Phản xạ từ tính chất nghề nghiệp, Sue lập tức triển

Điểm này trong suy nghĩ và dự đoán của Phuong Thê.

Đợi đến Sue phản ứng kịp, muốn thu hồi nụ cười, Phuong Thê lại bắt đầu nói, mà ánh đèn cũng đúng lúc chuyển dời lên người cô lần nữa.

Dù Sue thu hồi nụ cười cũng không sao, Cô muốn chính là nụ cười mới vừa rồi trong nháy mắt kia.

"SUNSHINE, lúc tôi lấy tên này chính là muốn người mặc vào những bộ quần áo tôi thiết kế có thể nở nụ cười như ánh mặt trời, đúng như nụ cười mới vừa rồi của Sue tiểu thư."

Sue nghe đến đó, làm sao lại cam tâm, Cô là tới phá hư, thế nào ngược lại bị cô ta lợi dụng?

Chỉ là lúc này lời nói của Phuong Thê lại vang lên.

"Buổi trình diễn sẽ kết thúc trong nụ cười như ánh mặt trời của Sue tiểu thư. Chỉ là Âu Dương Phi tiên sinh vì Sue tiểu thư mà chấp nhận lời mời của tôi cũng làm cho tôi thật cảm động, tôi ở chỗ này lần nữa cảm tạ Sue tiểu thư, vì mang tới vui mừng cho buổi họp báo này. Cũng cảm ơn mọi người, cảm ơn các vị ký giả. Buổi họp báo có thể thành công, đều là nhờ sự ủng hộ của mọi người, cũng cảm ơn bạn bè và người thân của tôi."

Phuong Thê nghiêng đầu chuyển hướng Tô Tiểu Mạt nói: "Cảm ơn em, Tiểu Mạt."

Đây là thật tâm, ban đầu cô ấy đã giúp cô rất nhiều, cũng khích thích cuối cùng.

Nhưng cô tin tưởng mới vừa rồi những lời nói đó của cô, Sue cũng sẽ không tức giận ở nơi này.

Về phần Âu Dương Phi, là anh ta mang phiền phức cho Cô, tự nhiên do anh ta đi giải quyết.

Buổi họp báo của cô mặc dù không tính là kết thúc trong hoàn mỹ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho người nh

Tác dụng của hai người nổi tiếng cũng không phải là một loại.

Lời nói của Phuong Thê, dĩ nhiên khiến ký giả cho rằng mới vừa rồi Âu Dương Phi nói những lời chúc mừng cho Shine đều là trước đó an bài xong.

Phuong Thê nhẹ nhõm thoát thân.

Mà khi ca sĩ nổi tiếng Âu Dương Phi vì người mẫu Sue đặc biệt từ thành phố B chạy tới, đây chính là một tin lớn.

Lập tức, ký giả toàn bộ vây quanh hai người bọn họ.

Mà Phuong Thê mỉm cười xoay người.

Doãn Văn Trụ một mực ở thính phòng nghe ngóng, đến cuối cùng khỏe môi anh không khỏi cong lên.

Tựa hồ anh gọi tới những người đó căn bản không dùng được.

Thê Thê của anh thoải mái mà giải quyết mọi thứ.

Ba năm nay, Cô chín chắn không ít.

Điều này làm cho anh vừa vui vẻ, rồi lại có chút nhỏ nhỏ lo lắng.

Lo lắng khoảng cách giữa bọn họ sẽ từ từ xa hơn, lo lắng Cô càng trở nên ưu tú sẽ hấp dẫn nhiều ánh mắt hơn.

Giống như cái Âu Dương Phi đó.

Mà Âu Dương Phi bị bao vây ở chính giữa cuối cùng vẫn không nói ra một tiếng làm cho người ta hiểu lắm.

Anh biết nói thêm gì nữa, Phương Thê tuyệt đối sẽ tức giận.

Anh cũng không muốn thật sự phá hủy buổi họp báo của Phương Thê.

Chẳng qua là đối với Sue lại càng ghét hơn.

Người đàn bà này lại đặc biệt tới phá hư.

Cô thích anh, muốn cùng anh náo xi căng đàn, vậy anh sẽ thành toàn cô ta.

Dù thế nào đi nữa anh cũng không để ý những thứ xi căng đàn này đến cỡ nào kinh thiên động địa.

Nghĩ tới đây, Âu Dương Phi nhanh chóng kéo Sue qua, cúi người hôn lên môi cô ta.

Kính bạo như thế, đương nhiên khiến ký giả càng không ngừng điên cuồng chụp.

Đợi đến hôn xong, Âu Dương Phi mang theo vài phần không chút để ý nói: "Ừ, tôi bị cơ thể Sue dụ dỗ."

Nói xong, lời kéo cô bước nhanh rời khỏi, cũng không cho cô cơ hội nói chuyện.

Lời như vậy, mập mờ mười phần.

Cơ thể, dụ dỗ?

Không khỏi làm cho người ta nghĩ đến Sue có phải câu dẫn Âu Dương Phi lên giường không?

Mà Âu Dương Phi chính là muốn cái hiệu quả này.

Anh không thích loại đàn bà tự cho là đúng.

Nhưng mà chỉ là một người mẫu mà thôi, có cái gì hay để kiêu ngạo.

Ngành này người mới xuất hiện lớp lớp, ai cũng sẽ không nổi tiếng vĩnh viễn.

Chờ đến chỗ không người, anh mới buông tay của cô ta ra, "Đừng nghĩ tìm phiền phức cho Shine, cô không chọc nổi cô ấy."

Sau khi nói xong, anh xoay người rời đi.

Sue ở phía sau hận hận dậm chân.

Anh nói như vậy, cô đương nhiên không tin.

Coi như là ngôi sao mới trong ngành thiết kế thời trang ở Italy, coi như cô và tập đoàn KT có quan hệ gì nữa, nhưng ở trong nước, nước xa không cứu được lửa gần.

Cô biết nhiều người như vậy, thật đúng là sợ cô ta sao?

Tập đoàn KT nói cho cùng cũng chỉ là một công ty, sao có thể cùng chút người so với?

Có đôi khi, bạn không muốn tìm rắc rối phiền phức, nhưng kỳ lạ là phiền toái đó lại tìm đến bạn.

Chuyện này cùng Phương Thê căn bản không có liên quan gì, nhưng có người cứ đem oán khí đổ trên người cô.

Sue nghĩ nghĩ, lại quay trở lại.

Không có đạo lý khiến người đàn bà kia chiếm tiện nghi, mà cô chọc phải một thân tai tinh.

Cô ta muốn cô từ trong xi căng đan đi ra ngoài, Cô cũng không nguyện ý.

Ký giả còn chưa tản đi, nhìn thấy cô trở lại, lại tiến lên đón, mà cô lại một đường đi tới phòng nghỉ của Phương Thê.

Cắm đầu vào liền nói: "Shine, tôi đáp ứng chuyện của cô đã làm được, về sau cô đừng quán lấy Phi, như vậy tôi và Phi sẽ rất khó xử."

Một câu nói của Sue, lại đem Phương Thê kéo vào trong dòng xoáy.

Đèn flash không ngừng nhấp nháy, điều này khiến

Người đàn bà này đến cùng muốn làm cái gì?

Cô ta lại mang một đám ký giả tới, Cô không muốn làm cho Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ bị thương tổn.

Tò Tiểu Mạt càng tức giận hơn, Cô không nghĩ tới người đàn bà này lại khiến người khác chán ghét như vậy.

Cô muốn ra tay đánh méo mặt con đàn bà này, nhìn cô ta sau này làm thế nào để bán nhan sắc.

Chỉ là cái ý nghĩ này còn chưa áp dụng, một tiếng lười nhác liền vang lên.

"Vị tiểu thư này, ăn nói lung tung thì không được đâu. Bà xã tôi có cần thiết đi quán Âu Dương Phi sao?"

Doãn Văn Trụ từ trong đám người đi ra, mang theo một cỗ khí bức nhân.

Dung mạo của bản thân anh so rất nhiều sao còn muốn đẹp hơn, cho nên anh nói lời này không phải khoe khoang, mà là một loại tự tin.

"Nếu như cô còn nói lung tung một chữ nào nữa, muốn phá hoại danh tiếng của bà xã tôi, chúng ta trên tòa án gặp."

Anh sẽ không cho phép bất cứ người nào tổn thương Phương Thê.

Vốn là nghĩ xa xa nhìn cô, nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, sau đó dù Phương Thê trách anh, anh cũng không có câu oán hận.

"Cuối cùng, đừng mượn danh tiếng của mình làm chút chuyện tổn hại người khác, danh tiếng loại vật này cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo, tôi nếu muốn gởi cô lại, chỉ là một chuyện dễ dàng."

Đây là khuyên giải, cũng là cảnh cáo.

Bản thân tập đoàn Doãn văn chính là tập đoàn nổi tiếng trong nước, ba năm nay Doãn Văn Trụ mặc dù chưa bao giờ qua phỏng vấn gì, nhưng ba năm trước đây cũng là có.

Dung mạo của anh, năng lực của anh, còn có cuộc tai nạn xe cộ ba năm trước đây, rất nhiều người dĩ nhiên sẽ nhớ ra anh.

Ba năm anh không xuất hiện, cũng có rất nhiều suy đoán.

Bây giờ nhìn anh đứng nơi này, tựa hồ đánh vỡ tất cả lời đồn.

"Còn nữa..., tôi không hy vọng báo chí vào ngày mai thấy vị tiểu thư này là bất luận một câu lời đồn gì, nếu không dù dốc hết toàn bộ tài lực tập đoàn Doãn văn, tôi cũng sẽ khiến người đó táng gia bại sản."

Lời như thế không phải ai cũng có thể nói được, nhưng Doãn Văn Trụ thực sự có năng lực đó.

Dưới quyền lực, có vài người tự nhiên hiểu.

Là ai nói dối.

Có dung mạo như vậy, ông chồng quyền thế như thế đương nhiên sẽ không đi dây dưa một người khác.

Mà người trong vòng giải trí mấy lời kia bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả, mọi người đáy lòng đều hiểu.

Rất nhanh, ký giả dời phương hướng, hỏi: "Tổng giám đốc Doãn Văn, ngài ba năm qua không xuất hiện, là vì cái gì?"

Doãn Văn Trụ chợt nhếch môi cười, lười nhác lại mê người, "Chỉ vì tôi và người tôi yêu qua một cuộc sống bình thường."

Đây không phải là nói láo, đây là lời nói thật.

Bây giờ anh chỉ muốn dắt tay cô, cùng nhau sống cuộc sống bình thường nhất.

Chỉ cần có cô bồi bên cạnh, nơi nào đều là Thiên đường.

Đây cũng là anh tỏ tình trên ý nghĩa một tầng khác.

Một ký giả mắt tinh chú ý tới đưa bé bên cạnh Phương Thê, lại hỏi: "Đó là con của hai người sao?"

Lúc này, tiểu Lạc Lạc cũng bị tiếng ồn ào đánh thức.

Thấy Phương Thê, mở miệng gọi: "Mẹ."

Thấy Doãn Văn Trụ bên kia, bé uốn lên tiểu não nghĩ một lát, vẫn là kêu một tiếng: "Cha."

Có đôi khi, có lẽ là thiên tính của cha và con gái.

Một tiếng kêu như thế, đương nhiên cũng trả lời vấn đề của ký giả kia.

Doãn Văn Trụ cẩn thận từng li từng tí đi tới, Phương Thê làm như đã hiểu ra cái gì, ôm tiểu Lạc Lạc nắm lấy tay anh, mà đổi thành một cái tay cũng nắm lấy Tiểu Dạ.

Cô biết, lúc này làm như vậy mới tốt nhất.

Anh giúp cô, nếu không trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không biết làm sao phản bác sự vu hãm của Sue.

Hơn nữa cô cũng hiểu, anh không muốn bại lộ ở trước mặt người khác, có lẽ là không muốn làm cho người khác biết ánh mắt của anh có vấn đề.

Cho nên cô phối hợp anh, không muốn làm cho người có tâm nhìn ra, mà cố động tuyên truyền.

Tay của anh thật ấm áp, giống nhau lúc trước.

Nhớ đến lời nói của Tô Tiểu Mạt, nhìn đến gò má quen thuộc của anh, trái tim Phương Thê không khỏi nhức nhối.

Không phải đau lòng, mà là có mấy phần cảm khái.

Mà Tô Tiểu Mạt đứng ở sau lưng bọn họ, không khỏi cong lên khóe môi.

Rất nhiều chuyện, người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt.

Cô cảm thấy người đàn ông này là thật tâm yêu Phương Thê.

Cho nên Thê Thê sẽ hạnh phúc .

Mà cô cũng rất vui vẻ.

Tất cả kết thúc ở một bức hình ấm áp, có người vui vẻ, đương nhiên cũng có người bất mãn.

Chẳng qua là ai cũng sẽ không để ý người kia.

Cô ta chẳng qua chỉ là người không quen biết, đối với người nào cũng không quan trọng.

Sue cuối cùng không nói gì nữa, trợn mắt nhìn người bị vây ở chính giữa một cái, tức giận xoay người rời đi.

Lúc này, cô đương nhiên biết có chút lời nói dù nói ra, cũng không có người tin.

Không nghĩ tới lúc này còn có một người đàn ông như vậy cắm vào.

Bọn họ thật sự là vợ chồng sao?

Coi như là vợ chồng, có một người cũng sẽ không để ý.

Mà cô thật đúng là không tin lời nói của Doãn Văn Trụ.

Anh ta thật có thể vì một người đàn bà làm được tình trạng kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Anh có thể ôm em không?

Đội đến ký giả toàn bộ tản đi, trong phòng nghỉ ngơi chỉ còn lại có mấy người.

Tô Tiểu Mạt hiểu ý ôm tiểu Lạc Lạc đi, mang cả Tiểu Dạ đi, ngay tiếp theo ra hiệu bằng mắt cho Tiểu Lý.

Tiểu Lý tự nhiên hiểu ý đi ra, cũng xoay người rời đi, thuận tiện vì bọn họ đóng cửa lại.

Lập tức cả phòng nghỉ ngơi lại chỉ còn Phương Thê và Doãn Văn Trụ.

Thật lâu không cùng một chỗ, ngay cả không khí quanh mình đều mang chút ít hồi hộp.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trụ dịu dàng kêu, giọng nói lười nhác không thay đổi, chẳng qua là ít đi ban đầu mấy phần không chút để ý, nhiều mấy phần chín chắn.

Phương Thê cảm giác mình thật hồi hộp, đặc biệt là tại khoảng cách hai người gần như vậy.

Rõ ràng lẫn nhau cũng vừa gặp qua, nhưng vì sao cô có một cảm giác bọn họ thật giống như cách một thế kỷ không gặp.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Khuôn mặt anh vẫn như lúc trước, anh cúi đầu, lông mi thật dài, dù anh không nhìn thấy, tuy nhiên nó vẫn khiến cô cảm thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt lấp lánh.

Tim đột nhiên đập lỡ mất một nhịp, tim đập nhanh như lúc ban đầu.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trụ không thấy Phương Thê trả lời, lại kêu một tiếng.

Lần này Phương Thê nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Lần gặp mặt đầu tiên sau ba năm, anh vội vã muốn giải thích, mà cô lại từ chối nghe anh giải thích.

Vậy mà tâm tình của hai người hôm nay tựa hồ cũng bình thản không ít.

Trong lòng Doãn Văn Trụ đều là vui vẻ, lần này, Cô không có đẩy anh ra.

Thực sự có đôi khi không nên chỉ lo mình.

"Thê Thê, anh sẽ chờ em"

Mặc dù có cơ hội, nhưng có một số việc anh cảm thấy dù không giải thích cũng đã không sao rồi.

Mặc kệ nguyên nhân là cái gì, làm thương tổn chính là làm thương tổn.

Mà anh bây giờ muốn làm chính là từ giờ trở đi phải đối xử cô thật tốt.

Đi qua cuối cùng vẫn là trôi qua, quan trọng là bây giờ và sau này.

"Con mắt của anh xảy ra chuyện gì?"

Đây là Cô vẫn luôn để ý.

Dù buộc mình nói không sao, dù buộc mình không đi cố ý thăm thính.

Nhưng bây giờ cuối cùng lại hỏi ra miệng.

"Lúc trước bị tai nạn xe cộ."

Doãn Văn Trụ nói với vẻ hồi hộp.

Anh không muốn nhắc tới Quý Thư, cũng không muốn nhắc tới lúc đó anh là vì đi

Nói rồi, ngược lại sẽ khiến Cô cảm thấy đau lòng thôi.

Cô không có lỗi gì, anh cũng không muốn làm cho cô cảm giác mình có phần lỗi gì.

Những thứ chuyện cũ kia, thật đã không còn quan trọng.

Sau cuộc tai nạn xe cộ kia, anh đã từng sa sút qua, cũng hận qua Quý Thư.

Nhưng bây giờ cũng bình thường trở lại.

Những năm này, anh có đi xem qua Quý Thư một lần, nhưng anh ta lại không muốn gặp anh.

Nhưng cũng được, giữa bọn họ cuối cùng không là bạn bè nữa rồi.

Anh bị thương tổn, mà Quý Thư cũng bỏ ra tự do của mình.

"Không thể trị sao?"

Phương Thê không khỏi truy đến cùng.

Doãn Văn Trữ nhàn nhạt cười cười, "Có lẽ ngày mai sẽ có thể nhìn thấy nói cũng không chừng. Nhưng Thê Thê, những thứ này cũng không quan trọng."

Quan trọng là, cô ở bên cạnh anh, như vậy cho dù thân nơi hắc ám, đều sẽ cảm giác thật hạnh phúc.

Chưa bao giờ có cảm nhận như vậy, mà đợi đến cảm nhận được mới có thể hiểu.

"Em không biết mình có thể đối với anh thế nào, nói không để ý là giả, cho nên em vẫn còn cần một ít thời gian."

Phương Thê chậm chước lời nói, từ từ nói.

Muốn cho anh một cơ hội, cũng cho mình một cơ h

Nhưng trong lòng cuối cùng có chút ngăn cách, cho nên cũng không thể lập tức trở về đến ban đầu.

Khoảng cách ba năm, rất nhiều thứ còn chưa phải giống nhau.

"Anh hiểu, anh sẽ chờ em."

Doãn Văn Trữ cười nắm tay Phương Thê.

Cô nói ra những lời này, đối với anh mà nói đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Phương Thê không có rút tay về, tiếp tục nói: "Em không hy vọng có người gạt em, mặc kệ là vì cái gì, em đều không hy vọng mình bị lừa."

"Thê Thê, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều không lừa em nữa."

Đây là hứa hẹn của anh.

Thật ra thì ba năm nay, anh cũng hiểu ra, giữa người với người, tín nhiệm rất quan trọng.

Giữa anh và cha anh, năm đó cũng là bởi vì không tín nhiệm mà đã tạo thành cách ngại bảy năm.

Mà giữa tình nhân, thật ra thì yêu nhau cũng không khó, khó được là sống chung.

Trong quá trình chung sống, quan trọng nhất chính là tín nhiệm.

Nếu như thiếu hụt tín nhiệm, kia tổn thương nhất định vẫn sẽ xuất hiện.

Cho nên anh quyết định, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không lừa cô nữa.

Anh không chịu nổi nỗi thống khổ lại một lần nữa tổn thương cô, rồi đi sự tuyệt vọng của cô.

"chuyện ba năm trước đây."

Đây là vết thương trong lòng cô.

Cô muốn biết, mình ban đầu rốt cuộc vì sao mà bị thương.

Doãn Văn Trự vốn không muốn nhắc đến chuyện đã qua, chuyện kia sẽ làm lẫn nhau đều không vui vẻ.

Nhưng mà nếu Phương Thê hỏi, anh liền đem chuyện năm đó toàn bộ nói cho cô nghe.

Về chuyện Quý Thư, cũng về chuyện Hạ Sơ.

Nhớ tới cái này, Doãn Văn Trự lại nói: "Thê Thê, ba năm trước đây, anh bị tai nạn xe cộ, không thể đi tìm em, nhưng sau lại anh kêu cha đi tìm, nhưng ông lại tận mắt thấy em chết. Anh khi đó, cơ hồ tuyệt vọng, nhưng anh không thể không buông cha ra được. Cha tìm Bạch Hình thay thế em, anh cũng liền làm bộ không biết thuận theo tự nhiên. Tự nói dối mình, em đang ở bên cạnh anh."

Về chuyện Bạch Hình, Doãn Văn Trự cũng muốn giải thích.

Anh nghĩ khiến Phương Thê biết, anh chưa bao giờ có di tình biệt luyến.

"Làm sao lại như vậy?"

Phương Thê cũng có chút kỳ quái.

Lúc đó cô căn bản chưa từng gặp qua Doãn Văn Thận.

Mà Cô tin tưởng Doãn Văn Thận cũng sẽ không nói láo, như vậy Doãn Văn Thận thấy người kia là ai?

"Cho nên anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái."

Tựa hồ là có người cố ý để cho bọn họ hiểu lầm.

Nếu như anh không phải tin Phương Thê đã không có ở đây, như vậy dù chân trời góc biển anh cũng sẽ đi tìm, không phải hết hy vọng ở lại Thành phố H sống.

Phương Thê đáy lòng cũng là mơ hồ có chút cảm giác.

Lúc trước tựa hồ Phương Dận rất không thích Doãn Văn Trự, ở trước mặt cô cũng đã nói rất nhiều.

Khi đó, Cô vốn là đối với Doãn Văn Trự mất đi lòng tin, cộng thêm nói những lời của Phương Dận, Cô không nghi ngờ càng tin thêm, cảm thấy Doãn Văn Trự căn bản không yêu cô.

Sau lại, luôn cố ý muốn quên đi anh, cho nên cũng chưa từng đi nghĩ lại.

Chỉ là Phương Thê không có nói ra.

Mặc kệ thế nào, Phương Dận là em kết nghĩa của cha cô, anh ta sẽ không hại Cô.

Bằng không lúc trước, anh cũng không cần phí lớn công sức như thế.

Có một số việc, có lẽ cô nên đi hỏi anh một chút .

"Thê Thê, cũng không sao rồi, mặc kệ lúc trước thế nào, chuyện đã qua và lúc này của chúng ta."

Doãn Văn Trự nắm tay Phương Thê không khỏi càng chặt thêm mấy phần, "Anh vẫn sẽ ở chỗ này chờ em"

Anh thật ra thì rất muốn ôm lấy Cô thật chặt, cũng muốn hôn Cô thật sâu, nhưng anh không muốn dọa Cô sợ.

Những chuyện này, về sau còn có cơ hội làm.

Bây giờ, anh chỉ muốn mở ra lòng phòng bị của cô, để cho cô tin tưởng anh lần nữa.

"Ừ."

Phương Thê không biết nên nói gì, cảm giác lẫn nhau nhiều mấy phần xa lạ.

Dù lòng mình thực sự còn cảm giác với anh.

"Thê Thê, anh ——"

Doãn Văn Trự mở miệng, lại thêm mấy phần ngượng ngùng.

Cô nhìn anh, thế nào?

"Anh có thể ôm em một cái không?"

Doãn Văn Trữ một hóp nói ra, trong lòng bàn tay là nhiệt độ của cô, cho nên cảm giác trong ngực mình càng phát ra trống không.

Cái ôm này đã không tồn tại trong ba năm, anh cực độ muốn cô lấp đầy.

Anh muốn cảm nhận được nhiệt độ của cô, ngửi mùi của cô.

"Doãn Văn Trữ ——"

Phương Thê có chút tức giận kêu lên.

Anh đây là cái gì vấn đề?

Chẳng lẽ để cho cô trả lời sao?

Anh trước kia căn bản sẽ không hỏi vấn đề này, chính là bá đạo muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Cô biết anh bây giờ trở nên bắt đầu tôn trọng ý nguyện của Cô, thế nhưng loại vấn đề này.

Doãn Văn Trữ lại không hiểu, còn tưởng rằng mình chọc Phương Thê tức giận.

"Thê Thê, thật xin lỗi, anh chỉ là muốn ôm em một cái, sẽ không làm cái gì."

Anh thực sự chỉ muốn ôm ô

Dù đáy lòng muốn làm cái gì, cũng không dám bây giờ làm

Nhìn thần sắc vội vã kia, Phương Thê đột nhiên cảm thấy phần ngăn cách trong lòng tản đi không ít, tâm tình cũng trở nên sáng sủa.

Chưa từng thấy qua anh cái bộ dáng này.

Vì vậy không khỏi nổi lên một tư tưởng xấu.

Cô tiến lên một bước, đưa tay vòng chặc anh, lại sâu kín nói "Đây là anh nói, về sau không có sự đồng ý của em cũng không cho làm cái gì."

Nhưng đợi đến lời nói ra, rồi lại có chút quẩn bách.

Cô đây là nói cái gì?

Về sau ——

Cái này căn bản là biến thành đồng ý chứ sao.

Doãn Văn Trữ cũng chú ý tới, vui vẻ ôm cô, cúi đầu ở bên tai của cô dịu dàng nói: "Cám ơn em, Thê Thê."

"Em còn chưa tha thứ cho anh đâu, cám ơn cái gì?"

Phương Thê nói có chút mạnh miệng.

Mình căn bản không nghĩ tới tha thứ nhanh như vậy, nhưng có đôi khi ngay cả mình cũng không kìm hãm được.

Cô cho rằng một người cũng có thể sống rất tốt.

Nhưng đợi đến tựa vào trong ngực của anh, cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, Cô mới biết, thì ra mình vẫn là lưu luyến ngực của anh.

Khi thật sự yêu một người, thật là một loại kiếp nạn

Cho dù có ý muốn thương tổn, cũng chỉ làm mình càng khó chịu mà thôi.

Cho nên coi như đáy lòng còn có câu oán hận, nhưng Phương Thê cũng hiểu mình có lẽ thật không làm được chuyện báo thù gì đến sự tổn thương lúc trước.

Chỉ có thể ở trong lời nói lấy chút tiện nghi thôi.

Rõ ràng mới vừa rồi còn cảm thấy cách ngại, nhưng bây giờ phần cách ngại kia tựa hồ lại không còn rồi.

Phuong Thê dùng một chút, có chút cảm thấy kỳ diệu.

Cô đắm chìm bên trong ý nghĩ của mình, mà Doãn Văn Trụ lại bởi vì hương thơm trong ngực kia mà tâm viên ý mã.

Ôm người mình yêu, nếu như không có phản ứng mới là không bình thường.

Anh cảm giác mình cũng không sai.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng anh có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của cô không ngừng thổi vào ngực anh.

Vì vậy không khỏi lại nghĩ tới hơi thở là từ cái miệng nhỏ nhắn của cô ấy thổi ra sao, ngay tiếp theo bắt đầu nhớ lại một ít phần tốt đẹp của cô.

Đến cuối cùng cuối cùng kim lòng không được từ từ dựa vào cô, tìm kiếm một ít phần ngọt ngào.

Đội đến trên môi đột nhiên xuất hiện nhiệt độ truyền đến, Phuong Thê mới từ trong suy nghĩ thanh tỉnh lại.

Cô có chút tức giận, người này mới vừa nói qua cái gì? Bây giờ lại làm cái gì?

Đừng là lời nói đàn ông là không thể tin tưởng được?

Mặc dù không phải là ghét, nhưng cảm giác có chút ủy khuất thôi.

"Doãn Văn Trụ, anh có phải có chút được voi đòi tiên không?"

Phuong Thê quay đầu đi, nhẹ giọng hừ nói.

"Thê Thê, đó là vì không kìm hãm được."

Biết Phuong Thê đối với anh cũng không phải là không có cảm giác, Doãn Văn Trụ so cái gì cũng vui vẻ, ngay tiếp theo thần thái cả người cũng phần khởi.

Tựa hồ lúc trước cái kia Doãn Văn Trụ lại trở về.

"Trước khi em còn chưa tha thứ cho anh, không cho ôm em, cũng không cho hôn em."

Mặc dù tha thứ anh, nhưng luôn không thể tiện nghi anh như vậy.

"Thê Thê, đổi lại điều kiện được không?"

Được rồi, anh chỉ có thể nói ông người thực là ltham.

Vốn cảm thấy có thể xa xa nhìn cô là tốt rồi, có thể cùng cô cách chút là tốt rồi, nhưng mà bây giờ lại tham hơn.

Muôn ôm cô, muốn hôn cô, muốn cùng cô một mực cùng nhau.

"Được, vậy chúng mình vẫn là trở lại trạng thái như cũ tốt nhất."

Phuong Thê cười cười nói.

Doãn Văn Trụ mím mím môi có chút ủy khuất, "Anh biết rồi."

Anh biết mình có phần nóng lòng, nhưng thật chỉ là không kìm hãm được.

Đi tới bước này, không tự nhiên phải nghĩ trở lại tại chỗ.

"Vậy anh có thể buông em ra rồi."

Anh ôm rất chặt, Phuong Thê cảm giác mình sắp bị anh bẻ gãy.

Doãn Văn Trụ mặc dù không nguyện ý, nhưng vẫn là rất nhanh liền buông Cô ra.

"Bây giờ em rất bận, về sau chúng ta một tuần gặp mặt một lần thôi."

Giống như theo như lời của Tô Tiểu Mạt, bị thương nhiều như vậy, tổng cũng muốn anh chịu chút đau khổ.

Nhưng thật ra thời gian tiếp theo, Cô có một số việc phải làm rồi.

"Ừ."

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái.

Mặc dù rất muốn một mực cùng nhau, nhưng anh cũng biết phải từ từ.

Ba năm cũng chờ được rồi, cũng không kém bước này.

Phuong Thê vừa định mở miệng nói gì, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Cô vừa nhìn, hẳn là Tư Mị.

Tư Mị rời đi cũng một đoạn thời gian, hơn nữa ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho cô, đây chính là có chút khác thường.

Nghĩ tới anh lần trước vội vã rời đi, Phuong Thê có chút để ý, vội vàng nhận điện thoại.

"Tư Mị, chuyện gì?"

Một bên Doãn Văn Trụ nghe là Tư Mị, không khỏi có chút hẹp hòi

Anh cũng không quên lúc ở bệnh viện, Phuong Thê nói, còn có chuyện ba năm trước đây.

Vì vậy không khỏi đưa tay vòng chắc hông của Phuong Thê.

Phuong Thê quay đầu lại trợn mắt nhìn Doãn Văn Trụ một cái, nhưng lại nghĩ đến anh căn bản không nhìn thấy, vì vậy cũng chỉ có thể thôi.

"Thê Thê, Phuong gia phá sản rồi."

Tiếng của Tư Mị truyền đến, có chút nặng nề.

Về chuyện của Phuong gia, Cô cũng không có nói cho Tư Mị, mà người nhà họ Phuong cũng không tự nhiên nói ra.

Tư Mị vẫn cảm thấy cô là bởi vì cùng Phuong gia bất hòa mới rời đi.

Mà Tư Mị cũng không biết chuyện tình của Mạt điện.

Cô không cùng anh nói, không phải là không tin anh.

Chẳng qua là cảm thấy có một số việc nói hay không thật ra thì cũng như thế, mặc kệ cô họ Phuong, hay là họ Tư Đồ, cô đều chẳng qua là cô mà thôi.

Chỉ là, Phuong gia phá sản tin tức này còn mang cho cô rung động thật lớn.

Nhà giàu có nhất thành phố A - Phuong gia thế nhưng lại phá sản.

Mặc dù từng bởi vì Phuong gia mà bị thương, nhưng lúc đầu cô đối phuong ông cụ ít nhiều gì vẫn còn có chút tình cảm.

"Là Phuong Dân."

Tiếng Tư Mị tiếp tục truyền đến, "Anh biết ngay chú ấy không phải thứ tốt

Tư gia và Phuong gia quan hệ mật thiết, Tư Mị nói như thế, Phuong Thê cũng có thể hiểu.

Nhưng Phuong Thê không nghĩ tới Phuong Dân sẽ làm như vậy.

Phuong Dân mặc dù chỉ là nuôi con, nhưng lại là người hệ thứ của Phuong gia, vậy cho dù đoạt đến quyền thừa kế, cũng sẽ không khiến Phuong gia phá sản đi.

"Tư Mị, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Phuong Thê không khỏi hỏi tới.

Cô và Phuong Dân sống chung một thời gian cũng không tính dài, lúc đầu anh đưa cô đến Italy sau, liền một thân một mình rời đi.

Và lại, ở Phuong gia cái đoạn thời gian kia, còn có đoạn thời gian ở trấn nhỏ kia.

Cho nên kỳ thật muốn nói hiểu biết lời nói, Cô cũng không hiểu rõ Phuong Dân.

Nhưng rất nhiều người Mạt điện đều biết rõ, cha cô lúc trước còn ở, rất thích Phuong Dân.

Dù giữa bọn họ tuổi kém nhiều lắm.

"Cụ thể anh cũng không biết chuyện gì xảy ra? Cha anh gọi điện cho ta trở về, lúc anh trở về, Phương Dân căn bản đã khống chế Phương thị. Chúng ta Tư gia xem như giúp vội, cũng không làm nên chuyện gì. Thê Thê, mặc dù em không thích người của Phương gia, nhưng em cuối cùng cũng là người của Phương gia, em có parhi nên tới một chuyến không?"

Phương Thê dừng một chút, mới lên tiếng nói: "Tư Mị, thật xin lỗi, có một số việc không có nói cho anh biết, thật ra thì em không phải người của Phương gia, lúc đó Phương gia là biết cái này, mới đuổi em ra. Chẳng qua em sẽ đi thành phố A một chuyến."

Phương Thê cảm giác Phương Dân dường như có chuyện gì gât cô

Nghe đến mấy cái này, Doãn Văn Trụ lại hơi nhú mày.

Phương gia đã xảy ra chuyện?

Anh không khỏi nhớ lại lúc trước mấy ân oán kia.

Nếu như người nợ đối phó Phương gia, có phải tiếp theo cũng sẽ đối phó nhà Doãn Văn không?

Nếu như đúng vậy, anh lại nên làm gì bây giờ?

Người kia là người của Tư Đồ gia, là người thân của Thê Thê, anh cũng không thể đi tổn thương.

Nhưng tập đoàn Doãn văn là tâm huyết của tổ tiên, anh cũng không thể ngồi yên mặc kệ.

Anh bắt đầu cảm thấy tiến lùi không được.

Nhưng mặc kệ thế nào, anh cũng không muốn buông tha.

Anh thiếu Phương Thê, nhà Doãn Văn thiếu Tư Đồ gia, anh cũng sẽ trả lại.

Cho nên mặc kệ ra sao, anh cũng muốn gặp người kia một mặt, gặp một mặt người của Tư Đồ gia.

Anh không muốn Phương Thê khó xử, như vậy chỉ có trước lúc cô biết đi giải quyết một ít chuyện.

Bên này, Phương Thê và Tư Mị nói một ít lời sau cũng cúp máy.

Cô dừng một chút, nói: "Anh nghe thấy?"

"Ừ."

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, tay thủy chung chưa từng buông ra.

Anh sẽ không đo giữa bọn họ vì vậy mà tách ra .

"Cũng quên nói cho anh biết một chuyện, em họ Tư Đồ."

Về phần những chuyện khác, lúc này cô không có thời gian nói, về sau luôn có cơ hội nói.

"Ừ."

Anh biết rồi, đã sớm biết.

Mặc dù đã đồng ý không lừa gât cô, nhưng có một số việc nếu như cô không hỏi, anh cũng không muốn nói .

Ít nhất sẽ không để cho hai người khó xử.

Mà lúc này đây, cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Em đi mở cửa."

Phương Thê nhìn cánh tay vòng bên eo mình, lên tiếng nói.

"Ừ."

Anh lại đáp một tiếng, nhưng tay vẫn không có buông ra.

"Tay của anh."

Nếu như không buông ra, Cô làm sao đi.

Doãn Văn Trự có chút lưu luyến không muốn buông tay, Phương Thê lúc này mới đi tới cửa mở cửa.

Người đứng trước cửa là Tiểu Lý, anh nhìn thấy là Phương Thê, không khỏi ngượng ngùng nói: "Phu nhân, xin lỗi, quấy rầy."

"Tiểu Lý, chuyện gì?"

Doãn Văn Trự hơi buồn bực, tiểu tử này bình thường thật cơ trí, bây giờ làm sao ngây ngô

Biết rất rõ ràng anh cùng Phương Thê đang ôn chuyện.

"Hai người nói chuyện đi, em đi trước."

Phương Thê cũng là tự ý mở miệng nói trước.

Doãn Văn Trự nghĩ muốn giữ lại, nhưng Phương Thê sau khi nói xong liền rời đi, thuận tay còn đóng cửa lại.

Cuối cùng anh vẫn không gọi cô lại, mà là hỏi: "Chuyện gì?"

Tiểu Lý tự nhiên biết lúc này tới quấy rầy sẽ làm tổng giám đốc tức giận, nhưng anh cũng không còn cách nào a.

"Tổng giám đốc, điện thoại của ngài vang lên rất nhiều lần rồi, là cha ngài, tôi sợ có chuyện quan trọng."

Doãn Văn Trự gạt đầu một cái, lúc này anh thật ra thì cũng có thể đoán được cha anh vì sao gọi điện thoại cho anh.

Đơn giản về chuyện của Phương gia.

Anh nhận lấy điện thoại ở trong tay Tiểu Lý, gọi lại.

"Cha, chuyện Phương gia con đã biết, con sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

"Không, tạm thời con sẽ không về, hơn nữa coi như người của Tư Đồ gia muốn ra tay, cũng sẽ không ra tay nhanh như vậy, dù sao lúc này chuyện của Phương gia vẫn chưa xong."

"Cha, con tự có chừng mực, cha tin con một lần đi."

Thuyết phục xong Doãn Văn Thận, Doãn Văn Trự liền quay đầu lại nói với Tiểu Lý: "Tiểu Lý, lập tức đi chuẩn bị một chút, lái xe mang tôi đi thành phố A."

Anh biết, sau buổi họp báo, Phương Thê cũng có chút việc cần hoàn thành.

Ít nhất cũng phải ngày mai hoặc là ngày mốt mới có thể động thân.

Vậy anh có thể sớm một bước đi giải quyết chuyện kia trước, mọi thứ có phải sẽ thay đổi tốt một chút hay không.

Doãn Văn Trự nghĩ tới đây, rồi rời đi hội quán.

Lúc Phương Thê lần nữa trở lại phòng nghỉ ngơi, Doãn Văn Trự đã không còn ở đó.

Cô hơi buồn bực.

Người này xem là gì?

Đúng là mình không nên tha thứ anh ta nhanh như vậy, này quay người lại liền đi, mà ngay cả một câu cũng không nói.

Tha thứ?

Thì ra mình ở đây lòng đã tha thứ anh ta sao?

Hay là chứng kiến tới cái bộ dáng kia, đáy lòng đã không tự chủ không có oán khí nữa.

Cuối cùng không nhịn được đau lòng.

Cuối cùng không làm được chẳng quan tâm.

"Ồ, đàn ông của chị đâu? Lám sao lại đi nhanh như vậy? Em còn tưởng rằng anh ta sẽ bám riết bên cạnh chị không đi."

Tô Tiểu Mạt ở sau lưng Phuong Thê nhìn phòng nghỉ ngơi một vòng nói.

"Ta không có mị lực lớn như vậy, lại nói đi rồi thì tốt."

Phuong Thê vừa nói vừa xoay người rồi đi phòng nghỉ ngơi.

"Thê Thê, chị tức giận à?"

Tô Tiểu Mạt đuổi theo, ôm cánh tay Phuong Thê nói.

"Chị tức cái gì? Chị còn mừng rỡ được thanh nhàn."

Phuong Thê chết không thừa nhận, mình thật sự tức giận.

"Vậy lần sau anh ta tới tìm chị cũng không cần để ý đến anh rồi, được, hôm nay cũng xảy ra rất nhiều việc, chúng ta trở về thôi."

Tô Tiểu Mạt không hỏi nữa.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Phuong Thê, thật ra thì cô cũng đã biết giữa bọn họ có chút hiểu lầm hơn phân nửa đã tiêu trừ.

Cái gai trong lòng Phuong Thê đã bị rút, mặc dù vết thương vẫn còn ở, nhưng sẽ khép lại.

"Ừ, hơi mệt rồi."

Hơn nữa ngày mai cô còn phải đi thành phố A.

"Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ đã ở trên xe rồi, chúng ta mau đi đi."

"Ừ."

Phuong Thê gật đầu một cái, cùng Tô Tiểu Mạt cùng nhau đi về phía xe.

Chẳng qua là đội các cô đi ra hội quán sau, bên kia đi ra khỏi một người, mặc dù làm một chút nguy trang xử lý, nhưng vẫn nhìn ra chính là Sue.

Cô đối với người đàn ông bên cạnh nói: "Thấy rõ ràng chưa?"

"Ừ."

Người đàn ông gật đầu một cái, tay lại ôm eo cô ta: "Bảo bối, anh biết nên làm gì rồi, bây giờ chúng ta đi khách sạn trước đi, anh chờ không kịp."

"Xem anh gấp đến vậy."

Cô cười sờ sờ cái trán của anh ta.

Dù đáy lòng không tình nguyện, vì có thể được đến một ít thứ, Cô chỉ có thể hy sinh mình một chút.

Mà Cô thật ra thì cũng đã thói quen giao dịch như vậy.

Người đàn bà kia có lẽ không biết, Cô hận cô ta đã rất lâu rồi.

Người đàn ông nhận được sự đồng ý sau liền lôi kéo cô ta lên xe, đáy mắt tràn đầy thứ khiến người khác chán ghét.

Nhưng cô duy nhất có thể lợi dụng đúng là thân thể của mình.

Hơn nữa cô cũng vì vậy lấy được rất nhiều thứ cô cần.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngu ngốc, ngu ngốc

Phuong Dận nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, tà khí trong khóe mắt vẫn như trước.

"Không nghĩ tới chú tới đây nhanh vậy."

Trong giọng nói mang theo vài phần không chút để ý, thậm chí một ánh mắt cũng không nhìn tới người đối diện.

Nói xong, Phuong Dận lại cầm ly rượu lên uống một ngụm, nhm nháp một cách vênh vác nhón nhor.

"Tôi muốn cùng anh nói chuyện."

Doãn Văn Trụ đi thẳng vào vấn đề.

Phuong Dận là người ra sao, Doãn Văn Trụ đã biết đến.

Cho tới giờ đều không nhìn thấu được anh ta, là người khó đối phó nhất trong ba đứa con nuôi của Phuong gia.

Mà bây giờ xem ra, dự cảm của anh rất chính xác.

Chẳng qua là lúc trước không nghĩ tới anh ta sẽ có quan hệ với Phuong Thê.

"Nói chuyện gì?"

Phuong Dận nhếch môi cười cười, khóe miệng tà khí càng dày đặc thêm.

"Tôi biết là lúc trước nhà Doãn Văn đã làm chuyện có lỗi với Tư Đồ gia, nếu như có cơ hội tôi sẽ trả lại. Nhưng mà anh không có quyền ngăn cản giữa tôi và Phuong Thê lui tới, dù sao nói cho cùng, anh cũng không được xem là người của Tư Đồ gia."

Phuong Dận rốt cuộc có quan hệ gì với Tư Đồ gia, Doãn Văn Trụ cũng không rõ ràng.

"Chú cảm thấy tôi không có tư cách sao?"

Phuong Dận cười ha ha, hỏi ngược lại: "Vậy chú lại có tư cách gì ở chung với Phuong Thê?"

Tay Phuong Dận ờ trên bàn làm việc gỗ có tiết tấu, chậm rãi nói: "Tôi không chỉ quan tâm đến dòng họ của chú, tôi còn để ý chính là con người của chú."

"Tôi biết rõ trước kia tôi đã làm sai, nhưng cả đời này sẽ không lại tổn thương Phuong Thê nữa."

Dù trong lòng không muốn, nhưng dù sao đối phương là người có quan hệ với Phuong Thê.

Nếu như có thể, anh cũng không muốn cùng anh ta trở mặt.

"Hứa hẹn loại việc này, là vô dụng nhất rồi."

Phuong Dận rốt cuộc ngừng đầu nhìn Doãn Văn Trụ một cái, khẽ cười nói: "Chú biết tôi vì sao muốn phản bội Phuong gia không?"

Cũng không chờ trả lời, Phuong Dận tiếp tục nói: "Đã từng bởi vì một chút chuyện nhỏ, một nhà chúng tôi bị khu trục ra Phuong gia, đoạn thời gian đó, tôi mất đi cha, cũng mất đi mẹ. Khi đó, là cha của Phuong Thê giúp tôi, đem tôi từ trong tuyệt vọng cứu ra. Sau lại, tôi trở về Phuong gia, còn bị ông cụ Phuong chọn trúng. Ông ta cho rằng cho tôi một chút ân huệ, tôi sẽ quên chuyện trước kia, sẽ đội ân sao? Mà bây giờ mọi việc tôi làm, chỉ vì báo ân mà thôi. Phuong gia, chỉ là bước đầu tiên. Biết không? Đây là việc làm mà cha Phuong Thê muốn làm, cũng là nguyện vọng của ông. Nếu như Phuong Thê biết, chú cảm thấy Phuong Thê sẽ thế nào? Còn có thể ở chung một chỗ với chú sao?"

Anh không phải người tốt, nhưng anh là người có cừu báo cừu, có ân báo ân.

Cả đời này, anh cũng chỉ bội phục qua một người đàn ông.

"Hay là nói chú tình nguyện con bé thống khổ, cũng muốn ở chung một chỗ với nó."

Phuong Dận tiếp tục hỏi.

"Tôi chỉ là ——"

Doãn Văn Trụ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Phuong Dận lại cắt đứt anh.

"Doãn Văn Trụ, chú lại biết gì. Chú có biết bởi vì chú mà Phuong Thê thiếu chút nữa chết không? Chú có biết lúc con bé ở Italy đã từng trải qua gì không?"

Phuong Dận chất vấn nhiều tiếng

"Phuong

Thê thiếu chút nữa chết là chuyện gì xảy ra?"

Doãn Văn Trụ hỏi có chút gấp.

Lúc trước cha anh nói chính mắt thấy Phuong Thê đã chết, mà bây giờ Phuong Dận lại nói như vậy. Hay là chuyện năm đó có liên quan đến Phuong Dận.

Anh ta đã ghét nhà Doãn Văn như vậy, đó là có phải là cái bẫy anh ta văng ra, làm cho bọn họ lầm tưởng Phuong Thê đã không còn trên đời này nữa.

"Còn nhớ Hạ Sơ không?"

Phuong Dận thu lại mới vừa rồi phần khí thế kia, nói không chút để ý.

Chợt nghe đến cái tên này lần nữa, Doãn Văn Trụ hơi sững sờ.

Anh cơ hồ sắp quên còn có một người như vậy, lúc trước cô ta sau khi rời đi cũng không có trở về nữa.

"Cô ta thế nào?"

Chỉ là bên trong mơ hồ, anh lại có một phần dự cảm xấu.

"Cô ta giỏi lắm, tìm được nơi Phuong Thê ở, thiếu chút nữa đã hại chết Phuong Thê, cũng may là ngày đó Phuong Thê không ở đấy, chỉ có tôi ở."

Phuong Dận dừng một chút, lại cười nói: "Cho nên tôi liền lợi dụng cô ta, thiết kế một hiện tượng giả như Phuong Thê đã chết."

Đúng vậy, người chết lúc trước không phải là Phuong Thê, mà là Hạ Sơ.

Đây chính là chân tướng mọi việc.

Phuong Dận cũng không sợ Doãn Văn Trụ biết, mà bây giờ anh càng muốn cho anh ta biết

Có chút trò chơi, luôn dùng một loại phương pháp sẽ ngán.

Giành được Phuong gia, anh dùng chiến lược thâm nhập vào sào quyet kẻ địch.

Như vậy bây giờ đối phó nhà Doãn Văn, anh sẽ đổi một phương thức khác.

Nghe vậy, Doãn Văn Trụ hơi sững sờ.

Thì ra chuyện năm đó là như thế.

Nếu như Phuong Thê không trở về, vậy đời này anh sẽ không biết cô còn sống trên cõi đời này.

Mà đối với Hạ Sơ, anh đã không có cảm giác nhiều lắm.

Vừa nghĩ tới cô ta thiếu chút nữa hại chết Phuong Thê, anh cũng rất tức giận.

Kết quả cuối cùng của cô ta, cũng chỉ có thể nói là cô ta gieo gió gặt bão.

Phản tình cảm của thời niên thiếu, cuối cùng cũng chỉ là một chặng đường lạc lối.

"Nếu đều đã bày cục tốt cho mấy người, mấy người nên sống tốt trong thế giới của mình, vì sao nhất định lại chạy tới trêu chọc lần nữa? Chú bây giờ cảm thấy mình còn có tư cách sao?"

Phuong Dận hỏi từng chữ từng câu.

Ai cũng có thể, chính là mấy người trong gia tộc trước kia thì không thể.

Chuyện của Tư Đồ gia, anh với độ tuổi này cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng mỗi lần có người nhắc tới, không khỏi có chút thẫn thức.

Dù sao, đã từng huy hoà như vậy.

"Phuong Dận, vốn tôi thật sự không muốn cho Phuong Thê biết ân oán giữa hai nhà chúng ta, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy, mặc kệ ra sao, Phuong Thê đều có quyền biết. Mà chúng ta cũng không có năng lực vì cô ấy lựa chọn. Nếu như cô ấy thật không có cách nào chấp nhận, như vậy tôi cũng sẽ

không ép cô ấy. Nhưng nếu như cô ấy quyết định ở chung với tôi, anh cũng không có quyền lợi ngăn cản."

Doãn Văn Trụ nói từng chữ từng câu.

"Tôi sẽ không cho cô ấy đau khổ, tôi sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy, ngược lại, anh cũng không thể ép cô ấy."

Mặc kệ Phương Thê muốn làm gì, anh cũng sẽ tôn trọng.

Nếu như cô ấy không có cách nào chấp nhận anh, như vậy anh liền rời đi, từ đó về sau ở nơi xa yên lặng chờ đợi.

Nếu như cô ấy muốn báo thù, cũng có thể, anh cũng sẽ không trách cô.

Nhưng anh không muốn cho Phương Dận buộc cô làm gì, làm cho cô đau khổ.

Đây mới là mục đích thực sự của tìm tìm đến Phương Dận.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi.

"Nếu là người của Tư Đồ gia, có chút trách nhiệm nhất định phải gánh vác. Từ lúc Phương Thê đồng ý đi Italy, thật ra con bé đã làm lựa chọn của mình."

Ban đầu anh không có trực tiếp nói cho cô biết, thân thể của cô, cũng vì muốn xem cô rốt cuộc có năng lực chịu đựng hết thảy không.

Nếu như không được, anh cũng không thừa nhận cô ấy là con gái của anh Diễm.

Nếu như chịu được, như vậy cô nhất định mang trên lưng mình vận mệnh của Tư Đồ gia.

Có một câu, coi là anh ta nói đúng, anh không phải người của Tư Đồ gia, cuối cùng không cách nào báo thù một cách quang minh chính đại.

"Chuyện lúc trước Phương Niệm Hoa và mẹ của Phương Thê, còn có chuyện Phương Thê bị đuổi giết, anh đều biết ư?"

Giọng nói của Doãn Văn Trụ đã có chút lãnh.

Anh chợt hiểu rõ cách làm của Phương Dận.

Nhiều chuyện như vậy, anh ta cũng chỉ vì thử Phương Thê sao?

"Biết thì làm sao? Nếu như ngay cả chút tổn thương này cũng chịu không nổi, vậy cô ấy cũng không xứng là con gái của anh Diễm."

Chuyện này không phải anh làm, nhưng anh lại ngầm cho phép.

Anh sẽ không ra tay cứu một người không có tài cán gì.

"Vậy anh làm như vậy lại coi là cái gì?"

Doãn Văn Trụ tiến lên một bước, dù không nhìn thấy, anh vẫn tinh chuẩn nắm lấy cổ áo của Phương Dận.

Dù không thấy được, tài nghệ của anh cũng không vì vậy mà trở nên kém.

"Anh nói anh báo ân, nhưng anh cảm thấy cha Phương Thê hi vọng người như anh đối xử với con gái mình như vậy sao? Anh căn bản không biết cái gì là tình thương của cha."

Trước kia anh cũng không hiểu, nhưng bây giờ mới hiểu được.

Ở trên đời này, tình yêu của cha mẹ đều không cầu lợi.

"Đây là mong muốn của anh Diễm."

Anh sẽ không sai, lúc được anh Diễm cứu, chính miệng anh ấy nói qua, anh ấy muốn báo thù.

Xảy ra quan hệ với mẹ Phương Thê, đều chỉ vì trả thù Phương gia.

Cho nên anh sẽ không tính sai.

Phương Dận cũng không thuộc về Mạt điện, cho nên có một số việc anh cũng không rõ ràng.

Anh muốn kéo tay Doãn Văn Trụ ra, lại phát hiện kéo không ra, vì vậy định buông tay xuống, nhàn nhạt nói.

Doãn Văn Trụ đột nhiên đưa đánh Phương Dận một quyền, bởi vì lực đạo quá lớn, ngay tiếp theo liền đụng vào bàn rượu rồi rơi xuống đất, phát ra tiếng

bể của thủy tinh.

Rượu màu đỏ từ bên trong chảy ra, lập tức liền nhuộm ướt một mảnh sàn nhà.

Lúc này anh hiểu rõ rồi, Phương Dận cũng không phải thật lòng tốt với Phương Thê, chỉ vì Phương Thê là con gái của Tư Đồ Diễm, cho nên muốn cho cô làm chút gì đó.

Tự cho là đứng cảm thấy cô ấy nên làm chút gì, thậm chí căn bản là không có cân nhắc qua Phương Thê có nguyện ý hay không.

Mà người tổn thương Phương Thê, anh là sẽ không nể tình.

"Doãn Văn Trụ, tôi cho chú một cơ hội. Tôi không ngại nói cho chú biết, người tôi muốn đối phó chính là nhà Doãn Văn. Chú có năng lực bảo vệ gia tộc mình không?"

Phương Dận đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, tà khí cười một tiếng.

Mà lúc này đây, ngoài cửa truyền đến một tiếng vang.

Cửa vốn đang đóng bị đẩy ra, Phương Thê liền đứng

Trên mặt Phương Thê có chút khiếp sợ, còn mang theo chút thất vọng.

Tối ngày hôm qua cô nghĩ tới nghĩ lui không ngủ được, vẫn là đi trước thời gian.

Đem Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ giao cho Tô Tiểu Mạt tới chăm sóc, mà chính mình một đường tới nơi này.

Về cuộc nói chuyện của hai người, mặc dù cô không biết mình có nghe thấy toàn bộ không, nhưng đại khái cũng hiểu một ít.

Ví như Tư Đồ gia và nhà Doãn Văn từng có quan hệ.

Lại ví như mục đích của Phương Dận làm những chuyện lúc trước.

Còn có chuyện giữa cha và mẹ cô.

"Anh nói thật sao?"

Phương Thê nhìn Phương Dận, hỏi: "Cha chỉ vì muốn trả thù mới cùng mẹ sinh em ra sao?"

Lúc trước rõ ràng Tư Đồ Dục nói cho cô biết, hai người bọn họ là yêu nhau, không tới gặp mẹ con cô, là vì Mạt điện không đủ ổn định, sợ mang tổn thương đến cho hai mẹ con cô.

Cô vẫn cho rằng như vậy.

"Phương Thê, em làm sao ra đời cũng không quan trọng, quan trọng là em chính là người của Tư Đồ gia. Em nghe thấy không, có một số việc anh cũng không muốn nói cho em biết. Lúc trước Tư Đồ gia chính là gia tộc lớn nhất trong nước, là mấy đại gia tộc hợp lực đi phá sập nó. Trong lúc đó bao gồm có Phương gia, cũng bao gồm nhà Doãn Văn, còn có cái mấy khác, anh đã khiến Phương gia đóng cửa. Bây giờ em là truyền nhân chính thống duy nhất của Tư Đồ gia, có phải nên cùng anh hợp lực đối phó nhà Doãn Văn không?"

Có chút tình cảm, Phương Dận không hiểu, cho nên anh không cách nào thể nghiệm

"Dĩ nhiên quan trọng."

Phương Thê lắc đầu một cái, lui về sau một bước.

Một loại ra đời là mang theo hạnh phúc, mà đổi thành một loại ra đời là mang theo trả thù.

Nếu như vậy, cha cô căn bản không yêu cô, cô lại xem là cái gì đây?

Anh sẽ không hiểu rõ loại cảm xúc này của cô.

"Phương Thê, anh cho rằng em có thể hiểu."

Chẳng lẽ anh nhìn lầm người sao?

Sắc mặt của Phương Dận hơi trầm xuống.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trụ mặc dù không nhìn thấy sắc mặt của Phương Thê, tuy nhiên có thể cảm giác được sự thất vọng trong lời nói của cô.

Vì vậy không khỏi đau lòng kêu một tiếng.

Không muốn cho cô biết chút chuyện, nhưng không nghĩ tới lại cho cô biết, còn làm cho cô đau lòng đến vậy.

"Em muốn yên lặng một chút."

Phương Thê cũng không nhìn về phía anh, chỉ từ tốn nói một câu.

Sau đó xoay người rời đi.

Lúc này đây cô rất rối bời, cô cần sửa sang lại suy nghĩ của mình.

Lúc trước nghe Tư Đồ Dục nói nhiều chuyện về cha cô như vậy, mặc dù cuối cùng cô vẫn không thể nhìn thấy trong lòng đã từ từ có tình cảm sâu nặng đối với ông.

Cho nên đột nhiên nghe đến mấy cái này, Cô không tiếp thụ nổi.

Mà về chuyện giữa Tư Đồ gia và nhà Doãn Văn, cô cũng không cách nào chấp nhận.

Cho nên bây giờ, cô không muốn thấy một ai.

Nhưng dù sao cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, cô rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Truyền đến tiếng kêu của Doãn Văn Trụ từ sau lưng, nhưng bây giờ cô không muốn gặp anh.

Ít nhất để cho cô biết rõ tất cả lại nói.

Nếu không đối với bọn họ ai cũng không tốt, có lẽ cô sẽ đem tức giận tạt trên người anh nói cũng không chừng.

Phương Thê ra khỏi tòa nhà Phương thị, ngồi vào trong xe của mình.

Cô không có mở động cơ xe, lẳng lặng ngồi một lúc sau mới gọi điện thoại cho Tư Đồ Dục ở Italy.

Rất nhanh được kết nối, bên trong truyền đến tiếng cung chiều của Tư Đồ Dục.

"Thê Thê, nhớ tới anh hai rồi sao?"

Tư Đồ Dục đối với cô rất tốt, một điểm này, cho tới bây giờ cô cũng không thể phủ nhận.

Coi như anh lừa gạt cô, nhưng tình cảm anh đối với cô, từ trước giờ cô không cảm thấy đó là giả.

"Anh hai, về chuyện của cha, anh nói với em, rốt cuộc là thật hay là giả?"

Phương Thê hít một hơi thật sâu mới lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên là thật, đúng rồi, anh đột nhiên tìm được một quyển nhật ký, còn là cha năm đó lưu lại. Anh nghĩ em sau khi xem nhất định sẽ hiểu."

Tư Đồ Dục lại lập tức trả lời.

"Thê Thê, đừng hoài nghi, cha thương em lắm."

Về chuyện năm đó của Tư Đồ Diễm, Tư Đồ Dục cũng không rõ ràng, nhưng loại nhớ mong kia cũng là thật.

Nghe giọng nói Tư Đồ Dục kiên định như vậy, Phương Thê chợt bình thường trở lại.

Là cô sai rồi, không nên không tin cha mình.

Cô là bị rất nhiều người lừa gạt, tổn thương qua, nhưng cũng không nên phong bế tim của mình, từ đó không dám đi tin tưởng.

Mặc dù cô không biết mình có thể làm tốt không, nhưng cô sẽ từ từ học.

Nếu như vậy, như vậy là Phương Dận sai rồi.

Hay là nói Phương Dận từ đầu tới đuôi cũng chỉ là đang gạt cô.

Phương Thê cảm thấy đáy lòng vẫn còn có chút thất vọng, có chút khổ sở.

Đối với Phương Dận, mặc dù lúc ban đầu cô không thích anh, nhưng vài năm qua cũng là đối với anh có cảm kích, cũng có nhân tố thân tình ở.

Nhưng nói cho cùng, anh ta cho tới bây giờ không để ý qua cô.

Cô không thể nói anh sai, dù sao anh cũng vì cha mình, vì Tư Đồ gia.

Nhưng sợ là về sau đều không thể cùng anh thân cận

"Vâng, em hiểu rồi, anh hai."

Phương Thê gật đầu một cái, nói có chút đau lòng.

"Vốn anh hai tính tự mình đưa cho em, nhưng gần đây không đi được, cho nên anh sẽ gửi bưu kiện. Anh cảm thấy được vật này vẫn nên cho em bảo quản mới tốt."

"Vâng."

Về chuyện Tư Đồ gia, tất cả chỉ đợi sau khi xem qua nhật ký của cha rồi nói tiếp.

Cô nghĩ, chân tướng thực sự chính là trong quyển nhật ký này.

Về ý nguyện của cha, cũng về chuyện của ông và mẹ.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Thê suy nghĩ xong, sau đó đạp chân ga.

Cô bây giờ lập tức trở về Thành phố C.

Vốn chính là muốn đến hỏi Phương Dận một ít chuyện, mà bây giờ đã không còn cần thiết hỏi nữa.

Có một số việc cô đã hiểu.

Chờ Phương Thê lái xe ra, Doãn Văn Trữ mới từ từ đi ra ngoài.

Tiểu Lý ở bên người hỏi: "Tổng giám đốc, hai người không phải đã tốt rồi sao?"

Chẳng lẽ ngày hôm qua sau khi bị anh cắt đứt, lại không tốt nữa ư?

Vậy anh không phải thành đầu sỏ gây nên sao?

"Ừ."

Doãn Văn Trữ

Bọn họ đã không sao nữa, nhưng bây giờ anh cũng không biết cô sẽ làm thế nào nữa.

Nhưng anh không muốn ép cô.

Cho nên việc lúc này anh phải làm chính là chờ đợi.

"Vậy ngài mới vừa rồi ——"

Tiểu Lý còn muốn hỏi gì đó, Doãn Văn Trữ lại lập tức cắt đứt anh.

"Tiểu Lý, đi theo xe cô ấy."

Bây giờ anh chỉ nghĩ làm cách nào để bảo hộ cô.

Tiểu Lý gật đầu một cái, vội vàng đỡ Doãn Văn Trữ lên xe.

Hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì, trên đường cao tốc bị kẹt xe.

Xe của Doãn Văn Trữ và Phương Thê chỉ cách ba chiếc.

Lúc này, Tiểu Lý đột nhiên kêu lên: "Tổng giám đốc, có người tới gần xe phụ nhân."

Doãn Văn Trữ vội vàng nói: "Tiểu Lý, mau đỡ tôi xuống xe."

Dù không nhìn thấy, nhưng anh vẫn có năng lực bảo vệ cô.

Phuong Thê ngồi ở trong xe, có chút phiền não, nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa xe.

Cô sững sốt, nghiêng đầu nhìn lại, lại chưa từng thấy qua người đàn ông xa lạ này, khiến người khác cảm giác một loại thật không tốt.

Nhiều xe như vậy, bọn họ làm gì cố tình gõ cửa sổ xe c

Phuong Thê dĩ nhiên sẽ không kéo cửa sổ xe xuống, cô làm như không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người bên ngoài đường như không nhìn được, cao giọng mắng thô tục, còn tuyên bố nói cô nếu không mở cửa liền đập hư cửa cô.

Có lúc cái thế giới này chính là lạnh lùng như vậy, dù bọn họ phách lối như vậy, cũng sẽ không có ai ra tay giúp đỡ.

Chỉ cần không động đến mình, như vậy ra sao cũng không có quan hệ gì.

Phuong Thê vẫn không muốn để ý tới, nếu như bọn họ thật sự làm ra chuyện gì, cô ra tay cũng không muộn.

Mặc dù nói không biết mấy người này vì sao nhắm về phía cô, nhưng bọn họ cũng quá coi thường cô rồi.

Bây giờ võ công của cô so với trước kia tốt hơn nhiều.

Cô không phải cô gái yếu đuối, cho tới bây giờ đều không phải.

Trước kia, cô cũng dựa vào mình bảo vệ mình .

Nhưng bây giờ cô có rất nhiều việc phải hoàn thành, nếu như có thể không chọc phiền toái gì là tốt nhất.

Nhưng không nghĩ tới những người đó lại dám dùng gậy sắt đập bể cửa sổ xe cô.

Trong nháy mắt thủy tinh vỡ kia, cũng có mấy mảnh văng tới, thật may là cô kịp thời nắm được gối ôm bên người che lại cơ thể, bằng không nhất định sẽ bị vạch đến.

Xem ra phiền toái hình như là đặc biệt tìm tới cô.

Như vậy không ra tay cũng không được rồi.

Ở Italy, Cô được rất nhiều.

Ví như, mặc kệ chuyện gì, luôn phải cảm nhận những thứ có lợi cho mình.

Tren xe cô thật ra là trang bị camera, giây phút mới vừa rồi cô đã chụp toàn bộ hành động của bọn họ.

Như vậy bây giờ cô ra đánh bọn họ, cũng chỉ là tự vệ mà thôi.

Coi như chờ cảnh sát tới, cũng sẽ không chọc phải phiền toái gì.

Phuong Thê đang chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, nhưng có người sớm hơn cô một bước.

Doãn Văn Trụ một quyền đánh sang, đánh cho người kia trong nháy mắt ngã xuống đất.

Người dám khi dễ Phuong Thê, anh sẽ không dễ dãi như thế đâu.

Nhưng mắt không nhìn thấy, luôn không có phương tiện.

Vốn bằng năng lực của anh, căn bản sẽ không trúng đòn, nhưng vì không nhìn thấy, khi đối mặt mấy người, vẫn sẽ bị đối phương đánh trúng.

Tuy vậy, Doãn Văn Trụ vẫn là dựa vào cảm giác của mình, từng quyền đánh vào thân thể của những người kia.

Hơn nữa những người này xuất hiện quá kỳ quái.

Tựa hồ vốn là có chuẩn bị.

Anh không cho phép Thê Thê xảy ra một chút không may.

Phuong Thê sững sốt, sau đó lập tức chạy qua.

Một quyền đánh vào người muốn đánh lên sau lưng Doãn Văn Trụ.

"Thê Thê, em đừng qua

Anh có thể cảm nhận được Cô, bởi vì trong không khí truyền đến mùi của cô.

"Tiểu Lý, đem Thê Thê mang tới chỗ an toàn."

Anh sẽ không cho cô chịu một chút tổn thương.

"Anh mới đúng, không nhìn thấy cũng đừng cậy mạnh."

Nhìn anh liều mạng như vậy, Phương Thê cảm thấy lòng chưa xót, cô cũng quay đầu lại đối với Tiểu Lý nói: "Tiểu Lý, tới đây dẫn tổng giám đốc nhà anh rời đi."

Hơn nữa những người này, Cô có thể đối phó.

Mà lúc này đây, mấy người bị đánh nằm trên mặt đất không cam lòng, nhất gậy sắt mới vừa rồi đập vỡ kính xe lên liền vung tới hai người.

Doãn Văn Trụ đứng đưa lưng về phía bọn họ, mà Phương Thê lại nhìn thấy.

Cô nhanh tay kéo Doãn Văn Trụ ra, muốn đi đá bay vật trong tay người kia.

Nhưng Doãn Văn Trụ lại theo bản năng đem Phương Thê hộ ở trong lòng.

Anh biết Phương Thê làm như vậy, nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Vậy tại sao anh có thể làm cho cô đi ngăn cản nguy hiểm.

"Ngu ngốc, buông em ra."

Phương Thê thật sự bị anh làm cho tức giận.

Cô không phải cô gái yếu đuối, hơn nữa vốn là có thể tránh thoát, anh tại sao phải lấy cơ thể chính mình đi chịu đựng tổn thương. Doãn Văn Trụ lại không sợ.

Phương Thê tức giận, cắn anh một ngụm, lúc này mới tránh thoát anh, nhanh tay kéo anh ra.

Nhưng vẫn là không kịp, gậy sắt mặc dù đánh trật, nhưng vẫn đánh vào trên lưng anh.

"Ngu ngốc, ngu ngốc."

Phương Thê bỏ ra mấy tiếng tức giận, sau đó đá bay gậy sắt này ra, lại một quyền đá vào người kia.

Án người đó trên mặt đất, dùng sức đánh.

"Cho mày đến tìm phiền toái, cho mày đánh lén, cho mày cầm gậy sắt đánh người, mày có biết sẽ xảy ra án mạng không?"

Doãn Văn Trụ trên lưng của rất đau, nhức nhối, nhưng nghe tiếng của Phương Thê, không khỏi nhếch môi bật cười.

Thê Thê của anh thật là đáng yêu.

Đáng tiếc anh không nhìn thấy vẻ mặt bây giờ của cô, nhưng anh có thể tưởng tượng.

Phương Thê đánh đủ rồi, lúc này mới đứng dậy liếc Doãn Văn Trụ, nói với giọng không hay tí nào: "Cười cái gì, có gì đáng cười."

Cô thật sự giận.

Không ai ngu xuẩn đến vậy.

Không duyên cớ bị đánh, bây giờ còn cười được.

Mấy người khác lại ngăn cản cả người, không ai nói cho bọn họ biết, cô gái này hung hãn như vậy a, hơn nữa cũng không có người nói cho bọn họ biết, còn có một người đàn ông bảo vệ.

Vì vậy kéo lên thân xác bị , nghênh ngang rời đi.

Bọn họ mặc dù nhận lệnh của đại ca, nhưng không muốn vứt bỏ mạng nhỏ.

Phuong Thê không đuổi theo, bởi vì cô có chứng cứ.

Khi dễ người của cô, Cô sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Không có gì, chỉ đang nghĩ bộ dáng bây giờ của em."

Doãn Văn Trữ vẫn đang cười.

Cho dù trên lưng đang đau, nghe được cô bảo vệ anh như thế, anh vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, có ít thứ sẽ không thay đổi.

Mặc kệ ngăn cách giữa bọn họ là gì, anh cũng là sẽ không bỏ qua

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cảm ơn em, anh yêu em

"Đau ——"

Doãn Văn Trữ thở nhẹ một tiếng, hơi buồn bã nói: "Thê Thê, em xuống tay nặng quá."

Phuong Thê lại cố ý đề vết thương trên lưng Doãn Văn Trữ, "Biết đau rồi hả ? Biết đau mới vừa rồi còn đi ngăn cản, anh cho rằng mình là mình đồng da sắt sao?"

Nhìn vết thương kia đỏ đến hơi biến tím, Phuong Thê cảm thấy đau lòng.

Cô hiểu, anh chỉ theo bản năng muốn bảo vệ cô mà thôi.

Doãn Văn Trữ quay đầu lại cười với cô, lại không nói gì

Đáy lòng lại lặng lẽ nói, chỉ cần có thể bảo vệ em, như vậy anh ra sao cũng không sao.

Anh không muốn lúc cô ở bên cạnh anh còn bị thương, như vậy anh sẽ cảm thấy mình rất vô dụng.

Hơn nữa có thể cho cô lo lắng như thế, anh đột nhiên cảm thấy hết thảy đều đáng giá.

"Còn cười."

Phuong Thê rất muốn xuống mạnh tay lần nữa, nhưng cuối cùng không có, mà từ từ bôi thuốc trên vết thương của anh.

Trên lưng anh, trừ vết thương này, còn có mấy vết khác, mặc dù rất nhạt, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra lúc trước nó đáng sợ cỡ nào.

Cô biết anh bị tai nạn xe cộ, lại là lần đầu tiên cảm nhận được cuộc tai nạn xe cộ mang cho anh tổn thương lớn như thế.

Động tác trên tay đột nhiên dừng lại, vẻ mặt hơi âm ỉm.

"Thê Thê, anh cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc."

Doãn Văn Trữ lại trịnh trọng nói.

Đúng vậy, thì ra mình cũng dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Chỉ cần cô ở bên người, dù không làm gì, cũng hạnh phúc như thế.

Vết thương trên lưng có chút đau nhưng so với trong lòng lan tràn hạnh phúc thì không đáng kể chút nào.

"Đưa ngốc."

Trong nháy mắt này, trái tim đột nhiên liền trở nên mềm mại lên.

Người này, là người cô yêu.

Giờ phút này, cô quên những chuyện khác, chỉ nhớ rõ điểm này.

Trong xe với không gian nhỏ hẹp, hai người sát lại gần như thế, cơ hồ nhiệt độ trên người của nhau cũng có thể cảm nhận được đến.

Trong không khí có sự trầm lặng ngẩn ngui, rồi sau đó Doãn Văn Trụ cười cười nói: "Nếu như là vì em, anh nguyện ý làm đứa ngốc."

Tiểu Lý ngồi ở phía trước lái xe, vừa cười.

Thì ra tổng giám đốc có giây phút dịu dàng như thế, chẳng qua chỉ vì phu nhân thôi.

Trái tim không khỏi ngừng đập, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Phương Thê cảm thấy, dường như chính mình có thể cảm nhận được cái loại tình nghĩa thuộc về Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ xoay người, tay nắm chặt tay Phương Thê, đặt ở khóe miệng hôn hít, mới nhếch môi cười nói: "tay Thê Thê."

Lại dựa gần hơn, ở trên gương mặt của cô hôn, "mặt của Thê Thê."

Sau đó lại từ từ lục lọi đến môi cô, nhẹ nhàng đặt lên đó, "môi Thê Thê."

Phương Thê cảm thấy buồn cười, vẻ mặt người này sao lại giống như đứa trẻ lấy được kẹo đây.

Chỉ là nhớ tới, hình như lúc trước anh ở trước mặt cô cũng rất giống trẻ con.

Lần này, Phương Thê cũng không động đậy, chỉ duy trì cùng một tư thế.

Một tay nắm cánh tay Doãn Văn Trụ, mà tay kia lại bị Doãn Văn Trụ nắm trong tay, cả cơ thể

Doãn Văn Trụ thấy Phương Thê không từ chối, lại nhẹ nhàng hôn một lên môi cô.

Đây là mùi của cô, hương vị quen thuộc trong trí nhớ.

Trong ba năm, hương vị không ngừng quán quanh trong mộng của anh.

Lúc đầu như chuồn chuồn nước lướt qua rồi dừng, từ từ hô hấp của anh trở nên nồng đậm.

Sự mềm mại của cô, hương vị ngọt ngào của cô, đều là một chất độc.

Làm cho anh không ngừng muốn thâm nhập.

Cuối cùng, anh vẫn thuận theo khát vọng trong lòng, từ từ bắt đầu thâm nhập.

Lúc đầu chỉ là môi dán môi, từ từ biến thành môi lưỡi quấn quít, người cũng ngồi gần hơn, đem cô ôm thật chặt vào lòng.

Lần này, Phương Thê không thoát đi, cũng thuận theo tim của mình, mặc cho anh đối với cô dây dưa.

Đợi đến lúc hai người hôn có chút thở hổn hển, môi Doãn Văn Trụ mới thoáng lui ra một chút.

Trán của anh dán lên trán cô, nhẹ nhàng thờ dốc.

"Thê Thê ——"

Dù không nói gì, chỉ là hô tên của cô cũng thật hạnh phúc.

Lúc này Phương Thê mới phản ứng lại, bọn họ đang trên xe, hơn nữa trước mặt còn có một người ở đây.

Vì vậy cảm thấy ngượng ngùng, cũng có mấy phần ảo não.

Cô đưa tay đẩy anh một cái: "Đừng náo loạn, còn chưa bôi xong thuốc đâu."

Anh cảm giác được hơi thở ấm áp của cô phun trên mặt anh, mang theo vài phần dồn dập.

Xem như không thấy được, lúc này anh cũng có thể tưởng tượng đến nét mặt của cô, nhất định là mang theo một ít đỏ, còn có mấy phần xấu hổ.

Vì vậy tâm tình càng tốt hơn.

Cúi đầu tiến tới bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Không sao, Tiểu Lý sẽ không nhìn lên."

"Anh——"

Tâm sự của mình bị người khác thấy, Phương Thê hơi tức giận.

Nhưng nghĩ đến Tiểu Lý, lại đem lời nói thu trở lại, chỉ đưa tay hung hăng nhéo trên đùi Doãn Văn Trữ.

Mặc kệ trước kia hay lúc này, ở mặt này, anh luôn được voi đòi tiên như vậy.

Chỉ là đôi lấy nụ cười của Doãn Văn Trữ càng sáng lạn hơn.

"Được rồi, ngồi yên, em giúp anh bôi thuốc."

Phương Thê cảm thấy bất đắc dĩ, đưa tay xoay người anh lại, lại tiếp tục chuyện lúc nãy chưa xong.

Lần này, động tác trên tay so vừa rồi dịu dàng hơn.

Rốt cuộc là không muốn làm đau anh.

Doãn Văn Trữ ngoan ngoãn không nhúc nhích, cho đến khi cô bôi thuốc xong, sau đó giúp anh kéo áo lại.

Doãn Văn Trữ tay lại đưa tới, nắm tay cô, khẽ gọi tên cô.

Đã từng xuyên thấu qua người khác từng lần một mà kêu tên cô, mà bây giờ rốt cuộc có thể quang minh chính đại kêu.

"Ừ."

Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Thê Thê."

Doãn Văn Trữ lại kêu.

"Ừ."

"Thê Thê."

"."

"Thê Thê."

Người khác kêu lên nghiện, mà Phương Thê lại mất đi tâm tình lúc ban đầu.

"Doãn Văn Trữ."

Người này thiệt là.

Anh cười cười, lại lại gần cô hơn.

"Thê Thê, ba năm không thấy, tính nóng nảy của em lại tăng lên a."

Nói xong, lại vội vàng tiếp lời nói: "Nhưng anh thích."

Gặp cô lần nữa, xem như nói lên mấy ngàn lần anh thích cũng không đủ, chỉ cầu cô có thể hiểu tấm lòng của anh.

Trên con đường tình cảm, anh cũng là tay

Cho nên anh chỉ có thể từ từ lục lọi, từ từ làm cho mình chín chắn hơn.

"Tính khí của em cho tới bây giờ cũng không tốt."

Chẳng qua là nhưng năm đó cố ý giấu đi thôi.

"Ừ, anh biết."

Nghe lời nói của cô, Doãn Văn Trữ đau lòng.

Anh biết, anh đều biết.

Những kinh nghiệm trước kia của cô, khiến cô học được cách thu lại tính tình của mình.

Làm cho cô luôn đem đau đớn chôn trong lòng, luôn làm bộ kiên cường như thế.

Vì vậy đưa tay đem cô ôm vào trong ngực, nghiêm túc nói: "Thê Thê, về sau đều không cần nhịn, nếu như tức giận liền phát tiết ra."

Chui trong lòng anh, Phuong Thê gật đầu một cái.

Cô chưa bao giờ nghĩ bạc đãi mình, chỉ là không có biện pháp.

Mà trong ba năm ở Italy, đã trải qua rất nhiều chuyện, cô ẩn nấp những bản tính cũng bắt đầu lộ ra ngoài.

Trong hoàn cảnh đó, lạnh nhạt là vô dụng, người khác không để mình bị đẩy vòng vòng.

Có đôi khi muốn có quyết đoán, phải có loại khí thế đó.

Hơn nữa cũng không cần ẩn nhẫn, bởi người khác căn bản sẽ không bởi vì bạn ẩn nhẫn mà bỏ qua bạn.

"Thê Thê, tin anh lần nữa

Doãn Văn Trữ trăm nặc một lát, lại lẩm bẩm.

"Còn có về chuyện của nhà Doãn Văn và Tư Đồ gia, nếu như em thật sự muốn nhà Doãn Văn, anh nguyện ý đem toàn bộ tài sản chuyển đến tên em."

Anh sẽ không đối Phuong Dận cúi đầu, sẽ kiên quyết thủ hộ gia tộc của mình.

Nhưng Phuong Thê lại khác.

Anh biết, dù cô luôn biểu hiện được rất lãnh đạm, nhưng cũng không phải một người nhẫn tâm.

Hơn nữa nếu là cô, như vậy anh nguyện ý dốc hết tất cả.

Thật ra thì chỉ cần bọn họ có thể ở cùng nhau, những thứ này cũng đã không quan trọng.

Anh biết, nghĩ như vậy thật xin lỗi gia tộc của mình.

Nhưng chuyện đã làm sai, tự nhiên cũng sẽ lấy báo ứng cần có.

"Cho nên, anh sẽ hai bàn tay trắng, em phải phụ trách nuôi anh."

Phía trước là hứa hẹn, phía sau lại trở nên vô lại.

"Chuyện đã qua, em cũng không biết rõ, hơn nữa kinh doanh giống như chiến trường, được làm vua thua làm giặc, thua cũng chỉ vì mình không có bản lĩnh."

Phuong Thê dừng một chút, lại nói: "Nếu như cha em thật sự muốn trả thù chuyện năm đó, vậy em cũng sẽ cùng anh quang minh chính đại đấu."

Coi như ban đầu, người khác là dùng thủ đoạn bẩn thỉu, đánh bại Tư Đồ gia.

Nhưng cô không muốn làm như vậy

Nếu như nói như vậy, Cô cùng những người đó có cái gì khác nhau.

Cô cũng không phải thánh mẫu gì, nhưng cô cũng là người có nguyên tắc.

Hơn nữa ý cha cô rốt cuộc là thế nào, cô cũng chưa biết rõ.

Tất cả chỉ chờ trở về xem qua nhật ký của ông lại nói.

Nói tới chỗ này, Phuong Thê lại dừng một chút, "Nếu về sau anh thật sự thua, em sẽ suy tính có nên nuôi anh không."

Có một số việc, nếu như nhất định phải làm, như vậy cô sẽ giải quyết.

Nhưng những chuyện này cũng không phải trở thành lý do ngăn cản cô.

Người không thể vì cừu hận mà sống, nếu vậy nó sẽ làm mình đau khổ hơn.

Cho nên coi như ban đầu bị thương, cô cũng chỉ lựa chọn đi quên.

Mà bây giờ, lựa chọn của cô vẫn như thế.

"Ừ."

Doãn Văn Trụ nhếch môi cười, nụ cười kia có mấy phần sáng rỡ, mấy phần hấp dẫn.

Thê Thê của anh thực sự khác biệt.

Ba năm, Cô trưởng thành rất nhiều.

Nếu như giữa bọn họ thật sự sẽ đi đến bước kia, anh cũng sẽ không nhường, đây là đối cô không tôn trọng.

Nhưng mặc kệ ai thua ai thắng, cũng sẽ không trở thành lý do trở ngại.

Anh nghĩ, mặc kệ là cha cô, vẫn là cha anh, đều hi vọng bọn họ hạnh phúc thôi.

Nhìn anh cười như thế, Phương Thê như bị hấp dẫn, từ từ đến gần, hôn lên miệng anh một cái.

Một cái hôn rất nhẹ, sau là một tiếng nhàn nhạt cảm ơn.

Đúng vậy, chợt hiểu được dụng tâm của anh.

Còn có hành động mới rồi của anh.

Doãn Văn Trụ ngẩn người, sau đó ôm lấy Cô thật chặt, khoe miệng cười càng rực rỡ hơn.

Ba năm nay, lần đầu tiên anh cười đến vui vẻ như thế.

Thì ra là hạnh phúc của anh, thực sự chỉ có cô mới có thể cho.

Hai người trở lại Thành phố C, Tiểu Lý rất nhanh trí, dù Doãn Văn Trụ không có phân phó, vẫn lái xe đến trước nhà Phương Thê.

Phương Thê xuống xe rồi đi, đi vài bước quay đầu lại, nhìn thấy Doãn Văn Trụ vẫn ngồi ở đó, mặt mang phần chờ đợi.

Vì vậy không khỏi cười một tiếng, ho nhẹ một tiếng nói: "Có muốn vào nhà ngồi một chút không?"

Nghe vậy, Doãn Văn Trụ nhanh chóng trả lời: "Được."

Khoe miệng cũng giương lên một độ cong đẹp mắt.

Phương Thê nhìn vẻ mặt anh vui vẻ như thế, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hai người đứng đi vào nhà, liền nghe thấy tiếng cười khanh khách của tiểu Lạc Lạc, còn có tiếng tức giận của Tiểu Dạ, cùng với tiếng nhạo báng của Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt đang ôm cổ Tiểu Dạ đùa té ngã cho tiểu Lạc Lạc nhìn.

Tiểu Lạc Lạc nhìn xem rất vui vẻ, Tiểu Dạ rất tức giận.

Nhưng vì tiểu Lạc Lạc thích xem, bé dù tức giận, cũng vẫn phối hợp Tô Tiểu Mạt.

Mà tất cả bọn họ khi nhìn thấy Phương Thê và Doãn Văn Trụ liền ngừng lại.

"Thê Thê, về rồi à?"

Tô Tiểu Mạt liếc mắt nhìn Phương Thê, vừa liếc nhìn Doãn Văn Trụ đi theo sau lưng cô, hỏi với ý vị sâu xa.

Phương Thê lại rất rộng rãi gật đầu, "Ừ, về rồi."

"Mẹ."

Hai tiếng nói đồng thời kêu lên.

Phương Thê ngồi xổm xuống, đón hai đứa bé nhào vào người cô.

"Thực sự vẫn là mẹ tốt, Thê Thê, em ghen tỵ quá."

Tô Tiểu Mạt nhẹ giọng hừ hừ.

Mà Doãn Văn Trụ lại cảm thấy hâm mộ.

Anh cũng ngồi xổm xuống, muốn cùng nhau cảm nhận phần thân tình này.

Phương Thê ôm tiểu Lạc Lạc đứng lên, lúc này mới xoay người nói với Doãn Văn Trụ: "Tur Đồ Lạc, con gái của chúng ta."

Đây là lần đầu tiên Phương Thê thừa nhận, tiểu Lạc Lạc là con của Doãn Văn Trụ.

N chuyện đã quyết định, có một số việc, cô cũng không muốn giấu diếm nữa.

"Còn nữa..., đây là Tur Đồ Dạ, con em."

Phương Thê lại sờ sờ đầu Tiểu Dạ nói.

"Cũng là con anh."

Doãn Văn Trụ cười cười nói.

Là con trai của Phương Thê, dĩ nhiên cũng là con anh.

Tiểu Dạ đối với anh cũng có chút cảnh giác, đây là thói quen của bé, đối với người xa lạ, bé đều như vậy.

"Còn nữa..., bạn em, Tô Tiểu Mạt."

Lời Phương Thê vừa dứt, Tô Tiểu Mạt liền cười tiếp lời: "Anh còn phải cảm ơn em, một mình em đã giúp anh một việc rất quan trọng đó."

Doãn Văn Trụ gật đầu về phía thanh âm kia một cái, "Xin chào, anh là Doãn Văn Trụ, cảm ơn em những năm nay chiếu cố Thê Thê."

Đây là bạn của Phương Thê, anh dĩ nhiên cũng sẽ tôn trọng cô.

"Đây là việc em phải làm, Thê Thê cũng đâu phải của một mình anh."

Tô Tiểu Mạt cười cười, lại đột nhiên chuyển hướng Phương Thê nói: "Được rồi, một nhà mấy người đoàn tụ đi, em đi ra ngoài một tý."

"Tiểu Mạt."

Phương Thê lên tiếng kêu.

Cô cũng là người quan trọng nhất.

"Em muốn ra ngoài dạo dạo, đợi lát nữa sẽ v

Tô Tiểu Mạt nói xong câu đó liền xoay người rời đi.

Lần này, Phương Thê không có giữ lại, Tiểu Mạt luôn có lý do của cô ấy.

Đội đến trong phòng lần nữa khôi phục yên tĩnh, Doãn Văn Trụ mới lên tiếng hỏi: "Anh có thể ôm tiểu Lạc Lạc không?"

Lúc này, tiếc nuối duy nhất của anh là không cách nào tận mắt nhìn thấy con gái của mình.

Phương Thê đem tiểu Lạc Lạc đưa đến trong lòng Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, dịu dàng nói: "Lạc Lạc, cha là cha con."

Tiểu Lạc Lạc kêu một tiếng, "Cha."

Sau đó cười khanh khách.

Thế giới của trẻ con chính là đơn thuần như thế.

Tiểu Lạc Lạc vốn đã cho rằng anh là cha, lúc này càng không suy nghĩ tại sao.

Hơn nữa thật sự là sự liên hệ của máu mủ đi, bé rất thích Doãn Văn Trụ.

Phương Thê nhìn một màn này, đáy lòng cũng hơi cảm khái.

Lúc trước, cô thật không muốn cho Doãn Văn Trụ biết sự tồn tại của tiểu Lạc Lạc.

Dù anh biết rồi, cô cũng không muốn thừa nhận đây là con anh.

Cô sợ anh sẽ đoạt bé đi.

Nhưng bây giờ đột nhiên hiểu, mặc kệ thế nào, cô cũng không cách nào tước đoạt đi quyền tiểu Lạc Lạc h

Hiện giờ Lạc Lạc còn nhỏ mặc dù không hiểu, nhưng sẽ có một ngày, bé vẫn sẽ hỏi tới.

"Tiểu Dạ."

Phương Thê đứng ở trước mặt Tiểu Dạ, sờ sờ đầu Tiểu Dạ.

"Mặc kệ mẹ ở nơi nào, Tiểu Dạ đều là con trai ngoan của mẹ."

Cô không muốn làm cho Tiểu Dạ cảm giác mình bị chèn ép.

Từ khoảng khắc thu dưỡng Tiểu Dạ, cô đã xem bé như con trai thật sự của mình.

"Mẹ, Tiểu Dạ sẽ bảo vệ mẹ."

Tiểu Dạ nói với lời thề son sắt.

Tiểu Lạc Lạc không hiểu, nhưng Tiểu Dạ đã hiểu chuyện.

Bé thấy qua Phương Thê vào lúc không người rơi lệ, cho nên đối với người hại mẹ anh rơi lệ không có ấn tượng tốt.

Hơn nữa Tiểu Dạ vốn là trưởng thành sớm, cho nên nhìn thấy Doãn Văn Trụ bé liền đoán được thân phận của Doãn Văn Trụ.

Đối với Doãn Văn Trụ, dĩ nhiên không có ấn tượng tốt gì.

Nhưng mặc kệ thế nào, bé cũng sẽ bảo vệ mẹ, không cho người đó khi dễ mẹ nữa.

"Ừ, Tiểu Dạ thật biết nghe lời."

Phương Thê cảm động.

Đứa bé này luôn biết điều như vậy, hơn nữa cũng yêu thương T

"Cha cũng ôm anh hai."

Tiểu Lạc Lạc dựa vào lòng Doãn Văn Trụ nói.

Doãn Văn Trụ gật đầu một cái, nói với Tiểu Dạ: "Tiểu Dạ, tới đây."

"Không cần."

Tiểu Dạ quả quyết cự tuyệt.

Bé là người đàn ông duy nhất trong nhà, cho nên bé muốn bảo vệ mẹ và em gái.

Bị cự tuyệt là trong dự liệu của Doãn Văn Trụ, anh vừa bắt đầu đã cảm thấy bé trái này không đơn giản.

"Anh hai ——"

Tiểu Lạc Lạc đáng thương nhìn Tiểu Dạ, "Anh hai không thích Lạc Lạc rồi sao? Không muốn cùng Lạc Lạc ở cùng một chỗ sao?"

"Không phải, anh hai dĩ nhiên thích Lạc Lạc."

Tiểu Dạ nhìn vẻ mặt tiểu Lạc Lạc như thế, không khỏi sốt ruột nói.

"Vậy anh hai tới đây đi."

Tiểu Lạc Lạc lập tức mặt mày hớn hờ lên, vẫy vẫy tay về phía Tiểu Dạ.

Tiểu Dạ không cách nào, chỉ có thể đi tới.

Doãn Văn Trự khom lưng, cũng ôm lấy Tiểu Dạ, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười thản nhiên.

Xem ra nhược điểm của thằng nhóc này chính là con gái anh.

Lớn như vậy lại bị người ôm lấy, Tiểu Dạ có chút khó chịu.

Lúc thấy nụ cười trên mặt Doãn Văn Trự, bé không khỏi chùng Doãn Văn Trự một cái, nhưng Doãn Văn Trự căn bản không nhìn thấy.

Mà tiểu Lạc Lạc lại rất vui vẻ, nhào qua đưa tay quàng lên cổ Tiểu Dạ.

Nhìn một màn này, Phương Thê cảm thấy thực ấm áp.

Hạnh phúc này mới là đầy đủ.

"Thê Thê, tới đây."

Doãn Văn Trự nhìn cô, trên trán tất cả đều là dịu dàng.

Phương Thê không tự chủ đi tới, đi vào một màn mới vừa rồi cô cảm thấy ấm áp kia.

Doãn Văn Trự đem Tiểu Lạc Lạc đặt ở trong lòng Phương Thê, lại đuổi tay đem hai người cùng nhau ôm vào trong ngực mình.

"Thê Thê, anh rất hạnh phúc."

Đúng vậy, như trái tim rộng được lấp đầy.

Đây là chứa đầy hạnh phúc.

"Thê Thê, cảm ơn em."

Cảm ơn em sinh cho anh một đứa con, cảm ơn em tha thứ anh, cảm ơn em một lần nữa về bên cạnh anh.

"Thê Thê, anh yêu em."

Một câu nói, tập hợp nhớ mong trong ba năm, cùng với tất cả cảm tình trong lòng anh.

Một lời rất đơn giản, tuy nhiên nó lại khiến lòng Phương Thê được lấp đầy, cô không biết nên nói gì.

Nhưng đối với Doãn Văn Trự mà nói, chỉ cần cô ở bên người, như vậy so cái gì cũng quan trọng.

Doãn Văn Trự nán lại một hồi lâu, cuối cùng mới lưu luyến rời đi.

Nếu không phải Phương Thê đuổi người, anh căn bản cũng không có rời đi ý tứ.

Nhưng mà anh có thể hiểu được, cho nên cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi rồi.

Phương Thê cũng không phải không muốn cho anh ở lại một thời gian, chỉ là vừa mới cô đã cảm thấy Tô Tiểu Mạt có chút kỳ quái.

Cho nên cô muốn cùng cô ấy nói một chút.

Phương Thê gọi điện cho Tô Tiểu Mạt, vang lên một hồi lâu, Tô Tiểu Mạt mới nhận.

"Tiểu Mạt, em đang ở đâu?"

Phương Thê hỏi có chút sốt ruột.

"Thê Thê, chúc mừng chị tìm được hạnh phúc."

Tô Tiểu Mạt cũng không trả lời vấn đề Phương Thê, cũng là thật lòng chúc mừng.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì cách dây điện thoại, thanh âm của cô nghe có mấy phần mơ hồ.

"Cảm ơn, nhưng Tiểu Mạt có phải em xảy ra chuyện gì không?"

Tô Tiểu Mạt như vậy khiến Phương Thê sốt ruột.

Mới vừa rồi cô càng nghĩ càng không đúng, cho nên mới vội vàng đuổi Doãn Văn Trự đi.

Sớm biết, cô cũng không nên cho Tô Tiểu Mạt

"Thê Thê, em không sao, chỉ là nghỉ thông suốt một ít chuyện."

Cô dùng một chút mới nói: "Còn có em phải đi."

"Em muốn đi nơi nào? Cho dù đi, cũng phải từ biệt chứ."

Phương Thê nói với vẻ sốt ruột.

Tiếng của Tô Tiểu Mạt rất nhanh truyền tới: "Thê Thê, em biết, em ghét nhất chia tay, cho nên em không đi về, chúng mình ở trong điện thoại nói tiếng tạm biệt đi, em thật sự không sao, chỉ vì có việc."

Phương Thê cũng biết cái thói quen này của Tô Tiểu Mạt, mỗi lần cô luôn đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên rời đi.

Thật ra thì cô cũng ghét chia tay.

"Được rồi, chị phải thật hạnh phúc đó. Còn nữa..., lần sau lúc em tới, nhất định sẽ cho chị tới đón em."

"Được."

Cô biết, Tô Tiểu Mạt thích cho người khác đón cô về, lại không thích người khác tiễn cô đi.

Cô hiểu, cho nên cuối cùng nói tiếng được.

"Tiểu Mạt, chị ở nơi này vĩnh viễn hoan nghênh em đến."

Nhưng mà, chỗ này của cô vĩnh viễn vì Tô Tiểu Mạt rộng mở, chờ cô trở lại.

Nếu như biết có người chờ cô, như vậy cô mới vương bận.

Công việc của Tô Tiểu Mạt có tính chất nguy hiểm, cô biết, cho nên cô mới luôn nói như vậy. "Ừ, em rất nhanh sẽ trở lại."

Tô Tiểu Mạt đáp lời, sau đó cúp máy.

"Tiểu Mạt Mạt, chúng mình đi thôi."

Người đàn ông mặc một thân quần áo màu đỏ lẳng lơ, rõ ràng trang phục rất tục, nhưng mặc ở trên người anh ta có tình có một phong cách riêng.

Anh ta đi tới bên cạnh Tô Tiểu Mạt, đưa tay ôm bả vai cô.

Tô Tiểu Mạt một tay ném anh ta xuống đất, một cước liền dậm ở trên người anh ta.

"Đồ biến thái, thích tiểu loli, ít đụng vào người tôi."

Người muốn tìm lại không thấy, người không muốn gặp cố tình tiến tới bên người cô.

Cô ghét nhất người khác xem cô như lolita, nhưng cố tình những người đàn ông vì thích loli mà đến gần cô.

"Tiểu Mạt Mạt, em mưu sát chồng sao?"

Người đàn ông nằm trên đất, vẫn không quên đá lòng nheo về phía Tô Tiểu Mạt.

Vốn đáng đáp cực kỳ yêu mị, kể từ đó càng mị hoặc hơn.

Tô Tiểu Mạt chính là không ưa gương mặt này của anh ta đi rêu rao khắp nơi, một quyền dấm vào mắt anh ta cho thành gấu mèo 0.0.

Sau đó xoay người rời đi.

Cô ghét anh ta, rõ ràng đang ép cô, nhưng cố tình còn trang vô tội như vậy.

Nhưng bây giờ cô bắt lực.

Cho nên chỉ có thể đi theo

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Kịch tình bị cắt đứt

Mấy ngày sau, Phuong Thê nhận được đồ Tư Đồ Dục gửi tới, nhật ký của cha cô.

Đây là một quyển nhật ký rất cũ, nhưng được giữ rất kỹ, nhìn ra được cha cô đối với quyển nhật ký này rất quý trọng.

Phuong Thê cầm nhật ký lên, từ từ lật.

Trang thứ nhất là ba mươi năm trước, khi đó, Phuong Thê vẫn chưa ra đời.

Lúc đầu, trên đó chỉ ghi chung chung sự căm hận của ông, cùng lòng muốn báo thù.

Có thể thấy được, cha cô chịu rất nhiều khổ, cũng có thể nhìn ra lúc đầu chính ông có chút cực đoan.

Những thứ này, Phuong Thê cũng không xem kỹ, dù sao lời đa số của cũng không khác biệt lắm.

Kế tiếp, trong nhật ký bắt đầu nhắc tới mẹ cô.

Phuong Thê nhìn từng chữ một, mới biết lời của Phuong Dận cũng không phải là sai.

Lúc đầu, cha cô thực sự vì trả thù Phuong gia mới đến gần mẹ cô, nhưng cha biết mẹ trước khi biết thân phận của bà, thậm chí còn có thiện cảm với bà.

Nhưng khi biết thân phận của mẹ cô, thì phần thiện cảm kia bị một loại muốn trả thù thay thế rồi.

Vì vậy cố ý đến gần, thậm chí làm bà yêu ông.

Từ nơi này, Phuong Thê

Thì ra lúc đầu, mẹ cô cũng không thích Phuong Niệm Hoa, nhưng Phuong Niệm Hoa luôn theo đuổi.

Sau khi mẹ thích cha, liền định cùng Phuong Niệm Hoa thăng thấn.

Thế nhưng trong lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện.

Mẹ trong lúc vô tình biết cha cô mục đích đến gần bà, hai người tranh cãi ầm ĩ một trận sau, cha cô thể nhưng lại một mình rời đi.

Sau đó, trên nhật ký cha cô mặc dù không có viết.

Nhưng Phuong Thê ước chừng có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Có lẽ lúc trước mẹ cô làm như vậy, một mặt là cảm giác mình đối Phuong Niệm Hoa có điều thua thiệt, một mặt khác là tuyệt vọng đi.

Bởi vì tuyệt vọng, như vậy ra sao cũng không sao cả.

Phuong Thê có chút buồn ngủi, thì ra tình yêu có đôi khi thật sự rất đa thương người.

Cô lại lật tiếp, từ từ xem hết.

Sau lại, cha cô đi Italy, bắt đầu trôi qua những ngày gian khổ.

Nhưng chậm rãi ông lại viết rằng, mình phát giác mình thì ra là yêu cô ấy.

Nhưng mình bây giờ không có năng lực kia, cho nên cảm thấy có lẽ Phuong Niệm Hoa mới thích hợp với cô ấy.

Sau một đoạn thời gian rất dài, nhật ký đều là trống không.

Cho đến cuối cùng một trang viết.

Đó là tám năm trước.

"Nhiều năm như vậy rồi, mình mới biết mình sai rồi, cô ấy cũng không hạnh phúc, mà mình cũng không biết mình còn có một đứa con gái. Nhưng bây giờ ở Mặt điện vẫn chưa ổn định, cho nên chỉ cần đợi một chút, mình liền đi đón họ. Bôn ba nhiều năm như vậy, đột nhiên mới phát hiện, chính mình muốn

cũng không phải báo thù, chỉ là muốn tìm một người thật lòng với mình. Vốn mình đã tìm được, tuy nhiên lại bỏ lỡ nó. Không biết cô ấy còn cho mình cơ hội không. Thật, có một số việc từ từ đã trở nên không quan trọng nữa. Quan trọng là hai người đều hạnh phúc. Tiểu Mộng, còn có con của chúng ta."

Mấy câu nói không dài lắm, nhưng bên trong cũng lộ ra nhân nhật tình nghĩa.

Trong nháy mắt này, Phuong Thê đã hiểu, vào lúc đó cha cô đã buông xuống cừ hận.

Nhưng ngày này, lại cũng là ngày cha cô chết đi.

Nghĩ tới đây, Phuong Thê không khỏi buồn bã.

Cô khép lại nhật ký, nhớ lại lời nói lúc trước của Tư Đồ Dục.

Ba năm trước đây, khi cô bay đi Italy đi gặp cha cô, lại được báo cho người kia năm năm trước đã chết rồi.

Bây giờ nhìn đến những thứ này, đáy lòng có tia đau lòng.

Cô nghĩ, cha cô vào lúc chết nhất định tiếc lắm, tiếc nuôi cuối cùng vẫn không thể nói với mẹ một tiếng xin lỗi.

Nhưng, bây giờ cô hiểu.

Dù bọn họ bỏ lỡ, dù bọn họ thủy chung không từng ở chung một chỗ, nhưng phần yêu kia cũng là thật.

Dù cách thời gian, cách không gian, có ít thứ lại như cũ không thay đổi được.

Cô nghĩ, cô cũng hiểu tấm lòng của cha c

Cừ hận loại vật này, sẽ chỉ làm người khác mất đi nhiều hơn mà thôi, mà không phải lấy được.

Chuyện năm đó, ai cũng không rõ ràng lắm đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Có lẽ cha cô căn bản cũng không rõ ràng lắm.

Thật ra thì chân chính báo thù, là nên so với ai khác đều phải về văng lẩn nữa đi lên cái sân khấu này.

Mà bây giờ, cha cô đã thật sự làm được.

Tập đoàn RT, so với các gia tộc đều cường đại hơn.

Cho nên có một số việc thật đã không cần thiết nữa.

Việc làm của Phuong Dận, Cô là có thể hiểu được, nhưng Cô lại không ủng hộ.

Nhưng đối với những lời nói của anh ta, Cô cuối cùng có chút thất vọng.

Lúc này, điện thoại của Phuong Thê lại vang lên.

Cô nhận lấy điện thoại di động vừa nhìn, là Tư Đồ Dục.

Nhấn nút trả lời, tiếng của Tư Đồ Dục liền sâu kín truyền đến.

"Thê Thê, xem qua cái nhật ký đó rồi chứ? Thù của Tư Đồ gia anh hai cũng biết, nhưng cha hy vọng nhất là em có thể hạnh phúc. Cho nên em cũng không cần gánh cái gì. Hơn nữa thật ra thì cha đã thắng, ông lẩn nữa làm Tư Đồ gia hưng thịnh."

Đối với Tư Đồ Dục, Phuong Thê thật cảm thấy lệ thuộc vào.

Anh chính là một người luôn chọn đúng thời gian thích hợp đi an ủi cô, mặc dù không có liên hệ máu mủ, lại thật sự là anh trai tốt

Cô gạt đầu một cái, hơi nghẹn ngào, "Vâng, em hiểu rồi, anh hai."

"Mỗi người đều có mình quyền lợi quyết định, Phuong Dận lựa chọn dùng loại phương pháp kia báo ân, anh hai cũng không có cách nào khuyên, nhưng nếu chú ấy ép em, anh hai sẽ không bỏ qua. Chú ấy cuối cùng không hiểu lòng của cha."

Từ lúc Phuong Dận dẫn cô tới Italy chính là cái lúc kia, anh đã hỏi.

Phuong Dận lúc đó nói, cô là con gái của anh Diễm

Bây giờ nghĩ lại, có mấy lời anh ta đã hiểu sai rồi.

"Cám ơn anh hai."

Mặc dù bọn họ cách nhau xa như vậy, nhưng người vẫn như cũ có thể cho cô ấm áp.

"Thê Thê, mặc kệ em làm gì, anh hai đều ủng hộ em."

Trước khi cúp máy, Tư Đồ Dục lại nói một câu nói như vậy.

Phương Thê chỉ cảm thấy trách nhiệm nặng nề trong lòng hoàn toàn đều biến mất, thì ra đây chính là cảm giác bị người dung túng.

"Chị Hinh, tổng giám đốc gần đây tâm tình rất tốt phải không, nhìn thấy ai cũng cười híp mắt."

Tiểu Ngư lại nằm bên người Bạch Hinh, muốn nắm một chút tình tiết bên trong.

"Ừ."

Bạch Hinh đáp lời có chút không yên lòng.

Cô dĩ nhiên cũng biết đến, mấy ngày trước đây Doãn Văn Trụ sau khi trở về tâm tình liền thay đổi rất vui vẻ.

Anh có thể như vậy, trừ Phương Thê, Cô không nghĩ tới nguyên nhân khác nữa.

Vì vậy trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác phức tạp.

Có chút vì anh vui vẻ, rồi lại có chút đau lòng.

Tình cảm mà mình còn chưa nói ra, chẳng lẽ đã chết trong nôi như thế?

"Chị Hinh, chị Hinh ——"

Tiểu Ngư kêu vài tiếng, Bạch Hinh mới từ trong mạch suy nghĩ của mình hồi hồn lại, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Điện thoại."

Tiểu Ngư có chút kỳ quái nhìn Bạch Hinh một cái, sau đó chỉ điện thoại vang trên bàn.

Bạch Hinh xấu hổ tiếp điện thoại lên, là nội tuyến của Doãn Văn Trụ.

"Bạch Hinh, em đi vào đây một lát."

Nghe tiếng lười nhác quen thuộc kia từ trong điện thoại truyền đến, Bạch Hinh có tí hoảng hốt.

Khẽ lên tiếng sau, liền đứng dậy đi về phòng làm việc của anh.

Tiểu Ngư thấy hỏi không được, cũng xoay người rời đi.

Bạch Hinh đẩy cửa, cẩn thận từng li từng tí đi vào.

"Bạch Hinh, em đã đến rồi, ngồi."

Doãn Văn Trụ nghe tiếng động, mở miệng nói với

"Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?"

Cô rất muốn như lấy loại trước kia gọi anh, tuy nhiên lại cảm thấy dường như chính mình đã không có lý do gọi như vậy.

"Anh và Phương Thê đã tốt lại rồi."

Doãn Văn Trụ cũng không phải là cố ý nói với cô cái này, chỉ vì chuyện tiếp theo phải nói, cho nên mới thuận tiện nói đến.

Nhưng nghe như thế, sắc mặt của Bạch Hinh lại đột nhiên trở nên tái nhợt.

Thực sự là như vậy sao?

Mình cuối cùng là có cơ hội gì nữa.

Nhưng trong lòng cảm thấy không cam lòng.

Chẳng lẽ cứ như vậy ngay cả tranh thủ cũng không tranh thủ một cái liền buông tha sao?

Vốn là, giống như nhà Doãn Văn nhà giàu có như vậy, cô cũng không muốn trèo cao.

Nhưng nhớ tới những lời của Doãn Văn Thận nói với cô, nghĩ tới phần tình cảm trong lòng mình, Bạch Hinh đột nhiên sinh ra dũng khí.

Mặc kệ kết quả ra sao, ít nhất sau này không có tiếc nuối gì.

Bọn họ chung sống ba năm, chẳng lẽ anh thật sự không có một chút tình cảm nào với cô sao?

"Trụ, em muốn nói sự kiện với anh."

Bạch Hinh hít sâu một hơi, gọi ra cái tên quen thuộc.

Doãn Văn Trụ hơi sững sờ, anh vốn muốn nói tiếp

Nhưng cô nói như vậy, anh cũng không tiện từ chối.

Vì vậy nói: "Chuyện gì?"

Bạch Hinh nhìn người ngồi ở chỗ đó, dung mạo vẫn như cũ, trên trán cũng có nhiều nếp nhăn lúc trước không có nhu hòa, khóe môi hơi gợn lên thành độ cong đẹp mắt, so với lúc trước càng nhiều nếp nhăn sáng rõ.

Này toàn bộ đều là bởi vì Phương Thê sao?

Không thể phủ nhận, Phương Thê có tài hoa cô so ra kém.

Cô thật rất thích thiết kế của Phương Thê.

Nhưng cô ta rõ ràng chẳng quan tâm anh trong ba năm nay.

Lúc anh đau khổ, cô ấy ở nơi nào?

Vì sao cô ta trở lại, liền được hưởng thụ những gì anh chăm sóc?

Cô ta vốn không có một chút áy náy sao?

Cô chỉ vì anh mà đau lòng.

Nếu như là cô..., nhất định sẽ không tổn thương anh như vậy.

Nghĩ như thế, đáy lòng liền sinh ra rất lớn dũng khí.

Cô từng bước một tới gần Doãn Văn Trụ, đi thẳng đến bên cạnh anh, đưa tay, nhẹ nhàng nắm tay của anh, giống như trước kia, động tác này cô vốn đã làm rất nhiều lần rồi, cho nên cũng không có gì mới lạ.

Doãn Văn Trụ khẽ cau mày, Cô ta đang làm cái gì?

Mặc dù trong mơ hồ cũng có thể nhận thấy được một chút biến hóa của cô, nhưng anh không muốn đi làm r

Từ đầu tới đuôi, trái tim anh chỉ có một mình Thê Thê.

Cho nên Doãn Văn Trụ vẫn từ Bạch Hinh trong tay rút ra tay của mình.

Nếu không cách nào thích, cũng không nên cho cô ấy hi vọng.

Coi như là anh ích kỷ cũng được.

Anh không muốn nếu cho Phương Thê sinh ra một tia hiểu lầm, anh cũng không chịu nổi mất đi cô lần nữa.

Nhìn tay trống rỗng, lòng của Bạch Hinh cũng biến thành trống rỗng.

Đây chính là đáp án của anh sao?

Nhưng có chút thứ một khi bị đốt, cũng sẽ không dễ dàng liền dập tắt như vậy, giống như dũng khí và cố chấp trong lòng Bạch Hinh giờ phút này.

Cô chấp nhất muốn cho mình một đáp án, muốn anh cho một đáp án.

Vì vậy đưa tay từ sau lưng của anh ôm lấy anh, tay vòng cổ của anh, đầu tựa vào vai anh.

"Trụ, em yêu anh."

Lần đầu tiên, đem tình cảm trong lòng mình nói ra miệng, cũng có lẽ là một lần cuối cùng.

Nhưng nếu không nói ra, cô có lẽ sẽ hối hận.

"Chúng ta ở chung trong ba năm, anh thật sự không yêu em một chút nào sao?"

Thật không có sao? Dù chỉ một chút.

Nếu như anh nói có, như vậy mặc kệ thế nào, Cô đều muốn tiếp tục

Anh và Phương Thê ở chung một chỗ không tới ba tháng, mà bọn họ ở chung một chỗ trong ba năm, so với Phương Thê, có lẽ cô hiểu rõ anh hơn.

"Bạch Hinh, anh chỉ yêu một mình Thê Thê."

Thời gian, cũng không thể đại diện cái gì.

Tình yêu bản thân chính là một loại không kim hãm được.

Ban đầu, anh không nghĩ tới sẽ yêu Phương Thê như thế, nhưng yêu chính là yêu, không liên quan thời gian, không liên quan thân phận, không liên quan số tuổi, chỉ là một loại cảm giác từ trong đáy lòng tràn mát ra.

Anh tự tay muốn kéo tay cô ra, nhưng cô lại giữ lại thật chặt không chịu buông tay.

Dù chỉ có một tíc tắc này cũng tốt, Cô muốn cảm nhận nhiệt độ của anh.

Hơn nữa cô muốn đem lời hỏi xong, nếu không, về sau không có cơ hội này, cũng không còn cái dũng khí này.

"Thật sự yêu cô ấy như vậy?"

Cô vẫn là suy nghĩ muốn muốn xác định.

"Ừ."

Thế nhưng anh lại trả lời kiên định.

Chưa từng yêu một người như thế.

Cũng chưa từng bị một người ảnh hưởng như thế.

Trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy tất cả dũng khí cũng bị dập tắt, còn dư lại chỉ có đau đớn và chua xót trong lòng.

"Bạch Hinh, em nên biết tình cảm của anh đối với Thê Thê."

Doãn Văn Trụ thở dài, đem tay Bạch Hinh từ trên cổ của anh kéo xuống.

Ba năm nay, anh đối với cô tốt bao nhiêu, chính là đối với Thê Thê có bao nhiêu nhớ mong.

Cô ấy hẳn biết, cũng có thể hiểu.

"Cho em một phút này được không? Cho em ôm anh một cái."

Tay Bạch Hinh lần nữa vòng lên cổ Doãn Văn Trụ.

Trong ba năm nay, thật ra thì giữa bọn họ cũng không có thân mật như giờ phút này.

Lúc ban đầu cô không thích anh, đó là cảm thấy không thể như vậy tốt hơn, hơn nữa anh nói những lời nói như thế, làm cho cô cảm thấy chuyện đương nhiên.

"Bạch Hinh, không thể."

Dù chỉ là một giây cũng không được.

Doãn Văn Trụ còn là kéo tay Bạch Hinh xuống.

Không phải anh nhẫn tâm, chỉ là anh không muốn phản bội Thê Thê nữa, không muốn tổn thương Thê Thê nữa.

Bạch Hinh sững sờ tại chỗ, có chút kinh ngạc, chẳng qua là nghĩ lại, rồi lại đột nhiên hiểu rõ.

Thì ra là anh quan tâm cô ấy như vậy.

Xem ra chính mình là thật sự không có hy vọng gì.

Cũng có lẽ từ đầu tới cuối cũng không chưa từng có.

Tất cả đều chỉ mình cô tình nguyện mà thôi.

Cô cũng không phải là người quán quít chặt lấy, chẳng qua là không muốn có tiếc nuối thôi.

Anh cũng quyết định mọi việc rồi, Cô tự nhiên sẽ không quán lên nữa.

Bạch Hinh lần nữa nhìn Doãn Văn Trụ một cái, sau đó xoay người rời đi, nước mắt vẫn là kìm lòng không được rơi xuống.

Có lẽ đúng như lời anh nói, tình yêu thật chỉ là một loại cảm giác, ngay cả mình đều không thể hiểu, không cách nào khống chế.

Thích chính là thích, nói không rõ.

Bạch Hinh mở cửa khế kia, lại phát hiện Phương Thê đứng trước cửa.

"Shine."

Cô không khỏi giật mình, mắt vẫn còn mang theo nước mắt cứ như vậy nhìn về Phương Thê, kêu lên cũng từ trong miệng tràn ra.

Cô vẫn là thích tên này của cô ấy.

Có lẽ đối với cô mà nói, tình nguyện cô ấy chỉ là Shine.

Nhưng cô ấy không phải.

Còn chưa chờ Phương Thê mở miệng, Doãn Văn Trụ đã nghe thấy.

Anh liền đứng lên, mấy bước liền đi tới cửa, có chút căng thẳng nói: "Thê Thê, không phải như em nghĩ đâu?"

Phương Thê tìm đến anh, thật là ngoài ý của anh.

Nhưng tại sao lại đụng phải tình huống như thế?

Cô ở trước cửa

Anh không rõ ràng lắm, nhưng cảm thấy có chút hỗn loạn, nhưng không muốn làm cho cô hiểu lầm

Không muốn làm cho quan hệ thật vất vả mới vừa tốt lại vì vậy mà trở nên lạnh nhạt .

"Em nghĩ thế nào?"

Phương Thê lại hỏi ngược lại.

Bởi vì biết một ít chuyện, nghĩ thông suốt một ít chuyện, cho nên cô mới đến tìm anh .

Thật sự mà nói, cô đứng trước cửa lâu rồi.

Đối thoại bên trong, gần như nghe hết.

Cho nên cô rất rõ.

Hơn nữa cô nếu là chấp nhận một người, cũng tất nhiên sẽ tin anh.

Chẳng qua là cảm thấy Doãn Văn Trụ dường như không tin cô, cho nên không có lập tức liền chỉ ra.

Anh nên biết cô, dù lúc trước xảy ra chuyện như vậy, lúc ban đầu cô cũng tin anh .

"Shine, anh ấy rất yêu chị, chị nên quý trọng anh, mà không phải hoài nghi anh ấy."

Bạch Hinh nhìn Doãn Văn Trữ căng thẳng, cuối cùng lên tiếng nói, giọng nói có mấy phần oán giận.

Cô không phải cái loại người sẽ mượn này mà ly gián bọn họ, chỉ là không ưa người đàn ông mình thích bị người đàn bà khác đối đãi như thế mà thôi.

Phương Thê lại cảm thấy buồn cười, cô hoài nghi anh hỏi nào?

Cô lại lúc nào vô duyên vô cớ lên c

Quý trọng sao?

Cô vẫn luôn nghĩ làm như vậy.

Chỉ là chuyện giữa cô và anh, cô ấy làm sao lại hiểu được?

Cho nên cô ấy không có tư cách tới chỉ trích cô, coi như thật sự là cô sai đi, cũng chỉ là chuyện của hai người bọn họ.

Phương Thê biết Bạch Hinh không phải là cô gái hư, ít nhất cô không có thừa cơ hội này cố ý làm gì.

Nhưng lẫn nhau cuối cùng không có duyên phận, cũng không thành được bạn bè.

Nhưng cô cũng không muốn trong lời nói chiếm thượng phong gì, cho nên cũng không còn giao những lời trong lòng ra, chỉ cười cười nói với Bạch Hinh: "Bạch tiểu thư, tôi chỉ tìm anh ấy có một số việc."

"Thê Thê."

Doãn Văn Trữ vẫn còn căng thẳng.

Nhìn anh lại căng thẳng như thế, lòng của Phương Thê đột nhiên mềm mại.

Anh kiêu ngạo bá đạo như vậy, ban đầu chưa từng có qua chính là về mặt này?

Cô hiểu, anh thật quan tâm cô.

Vì vậy đưa tay dặt tay anh.

Mặc dù chỉ là một cái động tác nho nhỏ, nhưng lòng của Doãn Văn Trữ lại đột nhiên yên ổn hơn.

Thê Thê không trách anh.

Anh biết.

Bạch Hinh bọn họ tay trong tay, lại nhìn Doãn Văn Trữ khẽ giương môi, cuối cùng xoay người rời đi.

Giữa bọn họ thật không đường để cô chen chân vào, mà tựa hồ cô cũng không cần nói gì.

Anh cũng không cần.

Phương Thê đóng cửa lại, cười cười nói: "Ba năm không thấy, trụ bản lãnh trên hoa ghẹo nguyệt của anh còn là rất tốt đấy."

"Thê Thê, anh chỉ yêu em."

Biết Phương Thê không tức giận, Doãn Văn Trữ liền lớn mật hơn.

Đưa tay vòng chắc eo Phương Thê, ở trên mặt của cô hôn một cái mới nói.

"Này."

Người này thật là, hơi một cái thì muốn tiến thêm thước.

Dù anh có chút thay đổi, nhưng cái loại bá đạo trong xương thật ra thì không hề thay đổi đi.

"Thê Thê, người ta yêu thích anh là chứng minh mị lực người đàn ông của em, nhưng anh từ đầu tới đuôi cũng không có trên chộc qua người nào."

Doãn Văn Trữ tưởng tượng thấy vẻ mặt giờ phút này của Phương Thê, cơ thể càng thêm dán chặt cô hơn, cúi đầu ở vành tai cô nhẹ nhàng cắn xuống mới nói: "Anh chỉ nghĩ trên chộc em."

Động tác như thế, lời nói như vậy, ngay cả không khí quanh mình cũng dính vào một tầng nhàn nhạt mập mờ.

Người mình ngày nhớ đêm mong cuối cùng ở trong ngực, trong lòng anh có chút rục rịch.

"Thê Thê ——"

Anh lại khẽ gọi một tiếng, giọng nói lười nhác mang theo vài phần khàn khàn.

"Trụ, anh buông em ra trước."

Cô có thể cảm giác được anh không được bình thường, cả người tản ra một loại nhiệt lượng, còn có giọng nói đầu độc người.

"Không buông."

Doãn Văn Trụ bá đạo nói, sau một khắc lại bá đạo hôn lên môi cô.

Có đôi khi nên thối lui, có đôi khi cần thiết phải bá đạo.

Anh biết, Thê Thê của anh từ trước đến giờ hay xấu hổ, cho nên thật sự đợi cô gật đầu hay chủ động, mình cũng không biết phải chờ tới lúc nào nữa.

Không phải dè dặt như mấy lần trước, lần này anh hôn cực kỳ nhiệt tình.

Môi như thiêu, tay cũng vậy, còn có cơ thể nữa.

Phurong Thê chỉ cảm thấy cả người anh đều mang một loại nóng như lửa, ngay tiếp theo mình cũng tựa hồ muốn bốc cháy lên.

Một chút cảm giác đã lâu bởi vì anh tùy ý xâm chiếm mà từ từ dâng lên.

Cô biết anh muốn làm gì.

Cô cũng không phải là không muốn.

Nhưng nơi này là phòng làm việc.

Nghĩ tới đây, Phurong Thê đưa tay đẩy lồng ngực Doãn Văn Trụ một cái : "Trụ, đừng như vậy."

Đối với nhiệt tình của anh, cô cho tới bây giờ cũng không kháng cự được.

Doãn Văn Trụ lại quen thuộc mang theo tới bên trên trên ghế sa lon, đem Phurong Thê ôm trên đùi.

Miệng khẽ cắn cổ cô, nhẹ nhàng nói: "Không sao, không ai dám tiến vào."

Tay lại không an phận từ vạt áo cô đi vào, đặt lên da thịt quen thuộc trong trí nhớ, cảm nhận thân thể trắng nõn của cô, cùng với cái loại nóng bị anh thiêu đốt.

Doãn Văn Trụ mới vừa nói như vậy không bao lâu, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra.

Phurong Thê ah một tiếng muốn từ trên đùi anh đi xuống, nhưng bị Doãn Văn Trụ ôm thật chặt trong ngực.

Anh có chút không vui, rốt cuộc là ai không thức thời như vậy, tới quấy rầy chuyện tốt của anh.

Nhưng sau một khắc tiếng kêu của Phurong Thê tỏ rõ thân phận của người đến.

"Bác Doãn Văn."

Ba năm không thấy, lần nữa nhìn thấy, Phurong Thê xúc động, cũng hơi xấu hổ.

Hắn là bị ông đụng phải tình cảnh như thế, hơn nữa có người còn không chịu buông tay.

"Thê Thê."

Nhìn tình cảnh như thế, Doãn Văn Thận không biết nên nói gì, ông rõ ràng thấy được sắc mặt hờn giận của con trai mình, xem ra chính mình giống như tới không đúng lúc.

Vì vậy chỉ có thể lúng túng kêu một tiếng.

Ba năm không thấy, cô gái trong trí nhớ dường như vẫn không thay đổi, chỉ là giữa bọn họ vẫn còn cùng ba năm trước đây có chút không giống rồi.

"Cha, làm sao cha tới thành phố C này?"

Tay Doãn Văn Trụ vẫn vòng quanh Phương Thê không chịu buông tay.

Nếu người quấy rầy bọn họ là cha anh, anh cũng không thể nói gì.

Anh và Phương Thê có chính là thời gian, còn nhiều thời gian.

Doãn Văn Thận nhìn Phương Thê một cái, muốn nói lại thôi.

Doãn Văn Trụ lại biết bản khoán của ông, nói : "Cha, Thê Thê biết."

"Thê Thê."

Doãn Văn Thận hơi nghi ngờ nhìn về Phương Thê.

Dĩ nhiên biết, vì sao cô và tiểu trụ còn ——

"Con hôm nay tới thật ra thì chính là muốn nói, nếu là ân oán của đời trước, vậy thì không cần thiết tiếp tục dây dưa nữa."

Cô ngắt tay Doãn Văn Trụ, mới từ trong ngực của anh tránh thoát, đứng lên nói.

Nói cho cùng, hai người trước mắt cũng không có sai.

Nếu như chỉ vì bọn họ họ Doãn văn mà hận bọn họ, bọn họ cũng thật vô tội.

Hơn nữa cha cô thật ra thì từ lâu đã không còn hận nữa.

Về phần Phương Dận, cô bây giờ còn không biết làm thế nào nói với anh ta.

Nhưng cô cũng sẽ sống theo cách của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quen biết cũ

"Thê Thê."

Nghe vậy, Doãn Văn Trụ không khỏi kêu một tiếng, hơi kích động.

Đây chính là Thê Thê của anh.

Anh vốn không nên quá lo lắng.

Cô luôn có ý nghĩ và ý chí của mình, tuyệt đối sẽ không bởi vì người khác thúc ép mà thay đổi.

Phương Thê nghiêng đầu nhìn Doãn Văn Trụ một cái, đáy mắt mang theo ý cười.

Lúc nói ra những lời này, trong lòng không lý do thư thái hơn.

"Thê Thê, con thật sự không trách bác và Tiểu Trụ sao?"

Doãn Văn Thận hỏi lại như còn chưa xác định rõ.

"Vâng."

Phương Thê gật đầu, trong giọng nói tràn đầy kiên định.

"Nhưng mà——"

Doãn Văn Thận liền nghĩ tới cú điện thoại và phần tài liệu lúc trước, dù con bé không trách bọn họ, nhưng còn lại những người Tư Đồ gia thì sao?

"Cha, nhà Doãn Văn chúng ta không dễ dàng sập như vậy."

Doãn Văn Trụ nhìn Doãn Văn Thận, nói từng chữ từng câu: "Về chuyện lúc trước, là lỗi của chúng ta, cho nên về sau con sẽ bồi thường cho Thê Thê, nhưng con cũng sẽ không vì vậy mà thỏa hiệp trước bất kỳ ai. Hơn nữa nếu như con ngay cả lòng tin bảo vệ tập đoàn Doãn Văn cũng không có, về sau cũng không cách nào khiến tập đoàn Doãn Văn tiếp tục phát triển thêm nữa."

Phương Dận nếu như muốn đối phó anh, cứ tới.

Nhưng cũng phải xem anh ta có bản lĩnh này không.

Doãn Văn Thận liếc nhìn con trai mình, lại liếc nhìn Phương Thê, cuối cùng thờ dài.

"Cha hiểu rồi."

Mặc kệ ông làm gì nữa, xem ra không cách nào cải biến chủ ý của con mình.

Hơn nữa nếu ông ngăn cản, có lẽ thực sẽ cùng con trai mình sinh ra khoảng cách.

Lại nói, Phương Thê không phải Hạ Sơ, ông vốn thích con bé, nhưng không xác định ý nghĩ của con bé mà thôi.

"Cám ơn cha."

Doãn Văn Trụ đưa tay nắm tay Phương Thê, nói với Doãn Văn Thận.

"Tiểu trụ, cha lần này tìm con còn có một chuyện, cha tìm được một bác sĩ khoa mắt nổi tiếng ở Pháp, nếu con rảnh, thì bay một chuyến qua Pháp, để cho ông ấy kiểm tra mắt con một chút."

Nếu như có thể, ông là muốn mời người bác sĩ đó tới đây, nhưng bác sĩ đó ngay cả tới nhà khám còn không đi, huống chi là ra khỏi nước.

Nhiều tiền hơn nữa, ông ấy cũng không nhận.

Hình như đây là quy cũ của ông ấy.

Cho nên không còn cách nào, chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

"Cha, đây cũng không phải là chuyện một hai ngày có thể giải quyết, lúc này chuyện trước mắt quan trọng hơn, con không thể đi, chờ chuyện này yên ổn lại, con lại đi đi."

Nếu Phương Dận đã nói như vậy, đương nhiên lúc này anh sẽ không thể

Hơn nữa anh cũng không muốn cùng Phương Thê tách ra, bọn họ mới vừa đoàn viên.

"Nhưng tiểu trụ ——"

Doãn Văn Thận muốn nói lại thôi, lại nhìn Phương Thê một cái.

Phương Thê hiểu, lên tiếng nói: "Trụ, anh trước hết bay một chuyến qua Pháp, cho bác sĩ kiểm tra mắt anh một cái, cũng không nhất định phải lập tức trị liệu, chỉ là cho tất cả mọi người an tâm."

Nếu như có thể, cô cũng muốn cùng anh đi.

Nhưng bây giờ có tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ, cô còn phải chăm sóc hai đứa.

Mang theo bọn họ đi, lại không quá thuận tiện.

Lần này đi trước kiểm tra, nếu như có thể chữa khỏi, như vậy cô liền tạm thời dừng lại chuyện nơi đây, mang theo tiểu Lạc Lạc bọn họ và anh định cư một đoạn thời gian ở Pháp.

"Ừ, vậy cũng tốt."

Doãn Văn Trụ suy nghĩ một chút, mới đáp ứng.

Ánh mắt có đôi lúc thực sự không có phương tiện, hơn nữa anh muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Thê Thê của anh.

"Vậy cha đi ra ngoài trước."

Doãn Văn Thận lấy được đáp án mình muốn liền xoay người rời đi, ông không quên chuyện lúc mình mới đi vào.

Nghĩ đến cái này, vì vậy cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Đợi đến lúc trong phòng làm việc lại chỉ còn lại Doãn Văn Trụ và Phương Thê hai người.

Anh đưa tay, lại kéo cô vào lòng mình.

"Thê Thê."

Cúi đầu tựa vào vai cô, anh nhẹ nhàng hô tên cô.

Nếu như có thể, anh một khắc cũng không muốn cùng cô tách ra.

Nhưng về sau, anh vẫn nên đi một chuyến mới được.

"Thế nào?"

Phương Thê nhẹ nhàng cười một tiếng hỏi.

Cảm giác tựa vào trong ngực anh rất an tâm.

Thì ra có chút ấm áp chỉ có anh có thể cho.

"Chúng mình tiếp tục chuyện vừa rồi đi."

Người nào đó trong lúc nói chuyện, tay vòng trên eo cô cũng không yên phận nữa.

Đầu cũng nhích tới gần hơn, nhẹ nhàng hôn cổ cô.

"Nhột, đừng."

Mới vừa rồi là ý loạn tình mê, lúc này Phương Thê không muốn đồng ý nữa, cô cũng không muốn lại bị người khác bắt gặp lần nữa.

"Lần này thật sự sẽ không có người tiến vào."

Vốn cha anh tới cũng là ngoài ý muốn.

Bình thường sẽ không có người trực tiếp tiến vào.

Lần này xác thực sẽ không có người tới nữa, nhưng lúc này điện thoại của Phương Thê lại vang lên.

Phương Thê đưa tay lấy điện thoại di động ra, Doãn Văn Trụ lại nắm tay cô, ở bên tai cô nói có chút buồn bực: "Đừng nghe."

Anh chỉ muốn cùng cô tiếp tục thân thiết, làm sao lại khó như vậy?

Lần sau nhất định phải khóa cửa lại, tắt hết điện thoại của hai người, ừ, nhổ hết dây điện thoại nữa, hay là tìm một nơi chỉ có hai người.

Phương Thê liếc điện thoại một cái, là người xa lạ.

Nhưng cô cũng không muốn ở chỗ này tiếp tục nữa, cho nên cú điện thoại này cũng coi như tới kịp thời.

"Trụ, đừng âm ỉ nữa."

Cô từ trong tay của anh rút ra, nhấn nút trả lời.

Trong điện thoại truyền đến tiếng của một người phụ nữ, có chút xa lạ, lại có chút quen.

"Phương Thê phải không?"

"Cô là?"

Nhưng cô vẫn không nhớ ra được người này là ai?

"Minh là Đàm Tiểu Yến, chúng ta lần trước đã gặp nhau ở quán cơm đó."

Nghe vậy, Phương Thê mới nhớ tới.

À, thì ra là cô ấy, nhưng tại sao cô ấy lại có số của cô, làm sao lại gọi điện cho cô?

"Có chuyện gì không?"

Nói thật, lúc trước không cùng cô ta so đo là cảm thấy không cần thiết

Nhưng cô thực sự không thích cô ta.

Mà lúc này đây, tay người sau lưng cũng không còn nhàn rỗi, từ từ chuyển động tới những chỗ mẫn cảm của cô.

Cô thiếu chút nữa liền hừ nhẹ ra tiếng, thật may kịp thời ngăn lại, không khỏi quay đầu lại trợn mắt nhìn người phía sau một cái.

Trong điện thoại, Đàm Tiểu Yến tựa hồ muốn nói những gì đó, nhưng cô không nghe rõ.

"Biết rồi chứ? Bạn sẽ đến đúng không?"

Đợi đến cô ta nói như thế, Phương Thê chỉ có thể nói có chút xấu hổ: "Cô mới vừa nói cái gì?"

"Mình nói bạn học lớp 11 mở buổi họp mặt, bạn sẽ đến đi, nhưng Phương Thê, mình thật sự còn không biết, thì ra bạn chính là nhà thiết kế của thương hiệu SUNSHINE, không tệ lắm. Đúng rồi, có thể mang người nhà cùng đi, chồng bạn lần trước mình đã gặp trong quán com."

Lần này, người trong điện thoại tựa hồ rất nhiệt tình, không thể so với châm chọc trong quán com lúc trước.

Nhưng nói thật, Phương Thê cũng không muốn đi.

Bạn học năm lớp 11 ư?

Trong trí nhớ, mặt mũi những người đó sớm đã có chút mơ hồ.

Lúc trước chuyện xảy ra trong nhà, cô trừ học, cũng còn phải làm rất nhiều chuyện.

Hơn nữa bởi vì chuyện xảy ra với Đàm Tiểu Yến, bị người khác cô lập, thật sự mà nói thật không có gì để trao đổi.

"Bạn nhất định phải tới đó, hơn nữa còn có một người bạn sẽ không nghĩ tới cũng đến, vậy cứ như thế đi, bọn mình hẹn thời gian, đến nơi rồi cho bạn biết."

Đàm tiểu Yến nói xong, liền cúp máy.

Phương Thê nghĩ, nếu thực không muốn đi, đến ngày đó cũng có thể từ chối.

"Điện thoại của ai?"

Doãn Văn Trụ vừa hôn cổ cô, vừa nói.

"Một người bạn lớp 11, nói là mở buổi họp mặt bạn cũ."

Phương Thê thành thật trả lời.

"Vậy có muốn anh đi với em không?"

Bây giờ, anh không kịp chờ đợi muốn có được sự thừa nhận của cô.

Phương Thê nhớ lại lời nói mới vừa rồi của Đàm Tiểu Yến, lại cảm thấy mình thật không muốn đi.

Vì vậy nói: "Em có thể không đi."

"Ừ, vậy cũng tốt, liền ở nơi này với anh."

Anh muốn tốt nhất cô nơi nào cũng không đi, vẫn ở lại bên cạnh anh.

"Em phải đi, Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ đang ở nhà chờ em"

Phương Thê lại từ trong ngực của anh giãy giụa đứng lên.

Cô chỉ muốn nói chút suy nghĩ của mình, không có ý định gây ngố lâu như vậy.

Được rồi, mặc dù cũng có chút muốn gặp anh.

Doãn Văn Trụ vốn còn muốn giữ lại, nhưng nghe nguyên nhân, cũng chỉ có thể thôi.

Đây là con của bọn họ.

"Ừ, lát nữa tan tầm anh có thể tới không?"

Anh đứng dậy hôn một lên gương mặt cô rồi hỏi.

"Anh muốn đến cứ đến."

Phuong Thê cười cười nói, người này bây giờ còn dính người hơn so với trước kia.

"Ừ, lát nữa tan tầm anh sẽ tới."

Thật ra thì lúc này anh muốn cùng cô cùng đi, nhưng anh biết cô nhất định sẽ không đồng ý.

Phuong Thê nói tiếng được, sau đó rời đi.

Đợi tới lúc cô tới bãi đậu xe, bên cạnh xe cô lại có một người.

Nhìn đến anh này một thân ăn mặc rêu rao, Phuong Thê cảm thấy nhức đầu.

Anh ta tại sao lại xuất hiện nữa?

Hơn nữa cho tới bây giờ cũng không biết ngày trang.

Cô cũng không muốn cùng anh ta cùng nhau lên báo.

Phuong Thê muốn xoay người rời đi, nhưng Âu Dương Phi đã tình mắt nhìn thấy cô, cười ngoác về phía cô: "Thê Thê."

"Âu Dương Phi, anh có thể đừng tới tìm tôi nữa không?"

Phuong Thê bắt đầu đi, chỉ có thể đi tới bên cạnh anh ta.

"Thê Thê, đừng như vậy mà, dù gì chúng ta cũng là bạn bè một hồi. Chuyện trước, là anh không đúng, nhưng anh đã đi giải quyết."

Bằng địa vị của cha anh trong làng giải trí, muốn một người ngưng mọi hoạt động thật ra thì rất đơn giản.

Bản thân Sue cũng đã xúc phạm đến ranh giới của anh.

Chỉ là, trước khi anh ra tay thậm chí có người đã bắt đầu trước rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, từ trước đến giờ anh chỉ theo đuổi kết quả, không quan tâm quá trình.

"Âu Dương Phi, bản thân anh chính là một phiền phức, anh có biết có bao nhiêu người đuổi theo anh để chụp ảnh không?"

Phuong Thê nhìn chung quanh bốn phía một vòng, mới nói: "Nếu như xem tôi là bạn bè, liên cách tôi xa một chút."

Cô cảm thấy Âu Dương Phi cũng không phải thật sự thích cô, chỉ là cảm thấy nhất thời mới mẻ mà thôi.

Lại nói xem như anh ta thích cô, cô cũng sẽ không thích anh ta.

Nói đến cuộc gặp mặt giữa bọn họ, ngược lại có chút đặc biệt.

Dù sao cô là đánh anh ta một chút.

Nhưng người nợ từ đó cứ thích xuất hiện bên cạnh cô.

Lúc ở Italy thì có thiệt nhiều lần, hơn nữa mỗi lần đều gây ra phiền phức rất lớn.

Cho nên Phuong Thê thấy anh ta liền muốn trốn.

Người này bản thân liền mặc kệ thiên hạ có đại loạn không, chỉ là tùy tâm sở dục.

"Bọn họ muốn chụp liền chụp, anh chỉ muốn theo đuổi"

Âu Dương Phi nói như chuyện đương nhiên.

"Âu Dương Phi, tôi đã có con."

Anh ta rút cuộc muốn cô nói mấy lần.

"Không sao, anh rất thích trẻ con."

Anh ta nói với về thờ ơ.

"Em có người trong lòng rồi."

Trước kia không muốn nói, nhưng bây giờ đã thừa nhận.

"Anh ta nhất định không tốt bằng anh, em biết anh nhiều hơn, nhất định sẽ đi tình biệt luyến."

Âu Dương Phi vẫn còn rất tự luyến.

Cho nên Phương Thê hơi nhức đầu.

Cô thật không muốn cùng người này nói thêm gì nữa.

Vì vậy mở cửa xe ra, ngồi vào.

Người kia, càng cùng anh ta nhiều lời anh ta càng quá đáng.

Nhưng người kia cũng theo vào xe ngồi, còn cười cười nói với Phương Thê: "Nếu như không muốn lên báo, không cho đuổi anh, cũng không cho đánh anh nha."

"Nói đi, anh rút cuộc muốn làm gì?"

Phương Thê bắt đầu đi nói.

Người này vô lại, cô vẫn biết.

"Theo anh đi chơi một chút đi, anh chính là người khác đến xem em đó, ngày mai anh phải về thành phố B rồi."

Âu Dương Phi chế nhạo hi hi nói.

"Một, anh phải ngay trang. Hai, không cho đến nơi nhiều người, nơi quá xa. Không cho phép đưa phiền phức tới."

Nghĩ tới anh ta ngày mai sẽ về, cô liền thuận theo một lần đi.

"Đáng đáp anh đẹp trai như vậy, cần ngay trang sao?"

Âu Dương Phi nói với về tự luyến.

"Anh lập tức xuống xe."

Anh ta còn tưởng rằng cô nguyện ý bồi anh ta sao?

"Được rồi, anh đáp ứng em được rồi đi."

Âu Dương Phi nói xong có chút ủy khuất.

Nhưng Phương Thê mới không ăn một bộ này của anh ta, còn ước gì anh ta tức giận rồi đi.

Cô làm sao lại trêu chọc tới một cái phiền phức như vậy?

Nếu biết vậy, lúc đầu cô khẳng định đi đường vòng, cũng sẽ không đi đánh anh ta.

Phương Thê cho anh ta chính mình tự đi mua mũ và mắt kính, mình lại gọi một cú điện thoại cho Abel, cho anh đi chăm sóc cho Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ.

Âu Dương Phi coi như ngoan, không đi chỗ quá náo nhiệt, mà chọn một công viên thanh tĩnh.

"Nói đi, rút cuộc có chuyện gì?"

Phương Thê liếc nhìn người bên người

Cô biết Âu Dương Phi cũng không phải thật thích cô, đó bởi vì anh đối với cô cũng không cảm giác một người đàn ông thích một người phụ nữ.

Cô cũng nói không rõ ràng, tại sao lại có cảm giác như thế.

Có lẽ chỉ là cảm thấy mới mẻ, cho nên mới vui đùa một chút .

Nói cho cùng, ở trong mắt cô, anh chỉ coi như là đứa bé.

"Ách, anh giống như bị người ghét bỏ."

Lúc nói những lời này, mặt của Âu Dương Phi có chút xấu hổ, cũng có chút ửng đỏ khác thường.

"Anh vốn là người rất chọc người ghét."

Phuong Thê nói thật, giống như cô liền ước gì cách anh ta xa một chút.

Cô không thích phiền phức, mà bản thân anh ta chính là một phiền toái.

"Này này, anh dù gì cũng là một ca sĩ nổi tiếng, người phụ nữ nào không thích anh? Ngay cả em cùng cô ấy——"

Anh muốn nói lại thôi.

Phuong Thê lại cười híp mắt nói: "Oh."

Cô nghĩ, anh thật gặp được người trong lòng đi.

Nếu không sẽ không có về mặt này, ít nhất anh ở trước mặt cô không có.

Nhưng cô lại không nói thêm gì.

"Em nói anh thật sự vô cùng khiến người khác chán ghét

Trầm mặc một hồi, Âu Dương Phi lại nói.

Anh sờ đi tới hỏi Phuong Thê, bởi vì anh hiểu rõ Phuong Thê cũng cảm thấy anh phiền, cũng không muốn gặp anh.

Cái này cùng những người phụ nữ khác mê ca nhạc kia, không giống nhau.

"Nếu như anh không từ bỏ tính tình kia của anh, tôi nghĩ cô ấy vẫn sẽ tiếp tục chán ghét anh."

Có lẽ cô gái kia cũng nghĩ như cô, không thích phần rêu rao kia của anh.

"Người nào mặc kệ em."

Âu Dương Phi nhẹ hừ một tiếng.

"Được rồi, đã cùng anh rồi, tôi đi về trước đây."

Mặc dù anh ngụy trang, nhưng cũng không đảm bảo có người ẩn núp.

Cho nên anh vẫn nên sớm rút lui là tốt nhất.

Nên nói, cô đều nói.

Về phần anh thay đổi hay không, vậy thì không phải là chuyện của cô.

Bởi vì anh ta, cô còn bị người ghi hận, còn làm hại Doãn Văn Trụ bị thương, cho nên trong lòng oán trách vẫn phải có.

Chuyện lần đó, mặc dù cô không có tiếp tục truy cứu, nhưng trong lòng biết là ai làm.

Cho nên cô không muốn cắm vào những người này.

Không phải thật ghét Âu Dương Phi, chẳng qua là anh và cô không phải một loại người

Lần này, Âu Dương Phi không giữ cô lại, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cô nghĩ, có lẽ sau lần này, anh ta sẽ không cùng cô nói những lời mập mờ nữa.

Đàn ông có thể cùng rất nhiều người đàn bà nói giỡn, nói một chút mập mờ không rõ, nhưng khi thích một người rồi sẽ rất tích cực, có lẽ Âu Dương Phi

chính là người như vậy đi.

—— Phuong Thê, cô sẽ đến phải không.

Một ngày trước buổi họp mặt bạn cũ, Phuong Thê nhận được một tin nhắn.

Cái số này rất xa lạ, nhưng khiến Phuong Thê cảm thấy không thoải mái.

Cô gửi lại một tin, hỏi người đó là ai?

Nhưng đối phương lại không trả lời, chỉ trả lời là —— cô đến rồi sẽ biết.

Phuong Thê vốn không có ý định đi, bởi vì cô cảm thấy không cần thiết phải đi.

Mà bây giờ cô vẫn không muốn đi như trước.

Nếu người này cố ý lừa bịp, như vậy cô có thể không để ý tới người này.

Cô cũng không nhất định muốn biết.

Mà người nọ dường như biết trong lòng cô nghĩ gì, lại gửi tới một tin nhắn.

—— hay là cô vẫn không dám tới? Không tới cô sẽ hối hận.

Phuong Thê có chút nổi giận, đây là cố lấy cái gì mê hoặc.

Cô bấm số này, nhưng đầu bên kia đã tắt máy.

Phuong Thê cảm giác gần đây có cái gì không đúng, nhưng lại không phát hiện lạ ở chỗ nào.

Nghĩ tới những lời đó, Phuong Thê cuối cùng vẫn quyết định đi một chuyến.

Cô muốn biết người kia rốt cuộc là ai, lại muốn làm những gì?

Cô không thích cảm giác biến thành tâm loạn, hơn nữa bằng chính cô cũng có thể bảo vệ mình.

Cho nên ngày thứ hai, Phuong Thê vẫn đến đó, đi đến nơi bọn họ báo tới, còn có thời gian.

Nơi này không tính là nơi cao cấp nhất, nhưng lại không kém.

Lúc Phuong Thê tới nơi đó, người chào đón trước tiên chính là Đàm Tiểu Yến.

Nghe nói lần tụ hội này là cô ta bày ra.

"Phuong Thê, làm sao bạn lại tới một mình? Không mang theo chồng và con tới sao?"

Đàm tiểu Yến nhìn sau lưng Phuong Thê một chút mới hỏi.

Nhưng thái độ lần này của cô ta so với lần trước tốt rất nhiều.

"Ừ."

Phuong Thê nhẹ nhàng đáp một tiếng, liếc nhìn chung quanh một vòng, nhưng khi nhìn những gương mặt xa lạ kia, cô cũng đoán không ra ai là người gửi cho cô tin nhắn kia.

"Qua bên đó đi, bạn lại là lần đầu tiên tới tham gia buổi họp mặt này, mình đi giới thiệu cho bạn.

Đàm tiểu Yến đón Phuong Thê đi tới.

Nơi đó một vòng người vây quanh, nam nữ xem ra đều là tương đối xuất sắc.

"Phuong Thê, không nghĩ tới thật là bạn."

Một người đàn ông anh tuấn cười cười nói với Phuong Thê.

Nhưng Phuong Thê nhìn quen Doãn Văn Trụ nên đối với anh ta có đẹp trai tức nhiên cũng không có phản ứng gì.

Cô suy nghĩ một chút, còn là không nhớ nổi người này rốt cuộc tên gọi là gì, chỉ mơ hồ nhớ trong lớp hình như có người đàn ông này, còn giống như là hot boy trong trường, rất được các bạn nữ đón chào.

Hình như lúc trước Đàm Tiểu Yến cũng vì anh ta mà mỗi lần đều cùng cô đối nghịch.

Mà còn kêu gọi người khác tới cô lập cô.

Nói cho cùng, ở trong ấn tượng của Phương Thê, anh ta chính là một phiền phức, còn là đầu sỏ gây nên.

"Ừ, chào bạn."

Phương Thê vẫn còn không yên lòng, người kia rốt cuộc là ai, làm sao cô tới còn không xuất hiện?

"Phương Thê, lần sau đi mua trang phục của bạn, bạn phải giảm giá cho chúng mình đó."

Một cô gái bên cạnh tới cười cười nói với cô.

Có ít người ánh mắt so Đàm Tiểu Yến muốn bén nhọn nhiều lắm.

"Ừ, mình có thể làm thẻ hội viên cho các bạn

Phương Thê đáp một tiếng, chỉ là phần giảm giá kia cũng không phải là cô phụ trách, hơn nữa có lẽ người ta cũng là thuận miệng nói một chút .

"Mạnh Dạ, bạn lúc trước còn theo đuổi Phương Thê qua, đáng tiếc bạn ấy bây giờ đã có chồng, còn có con. Chồng cô ấy là thiếu hà họ Âu nhà họ Tư đó."

Đàm Tiểu Yến nhìn người đàn ông kia một cái nói.

"À, chồng của Shine không phải tổng giám đốc của tập đoàn Doãn văn ở thành phố H sao?"

Một giọng nói truyền đến, mang theo vài phần giễu cợt.

Phương Thê chợt quay đầu lại, lại chỉ thấy Sue ở chỗ không xa cười như không cười nhìn cô, sau đó từ từ đến gần.

Cô ta tại sao lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ cô ta chính là người kia?

Nhưng trong ấn tượng, trong lớp cũng không có người như vậy?

"Ồ, Phương Thê, vậy chồng bạn rốt cuộc là ai?"

Đàm Tiểu Yến tiền gần lại hỏi, trong lúc mơ hồ cũng mang theo vài phần nhìn có chút hả hê, thật như muốn bêu xấu cô vậy.

"Là cô à?"

Phương Thê cũng không có để ý tới Đàm Tiểu Yến, mà là nhìn thẳng Sue hỏi.

Cho rằng loại chuyện như vậy có thể làm nhục cô sao?

Cô căn bản không để ý.

Cô chỉ để ý, Sue

"Là tôi."

Sue đi tới bên người Phương Thê, nhàn nhạt nói.

"Lớp chúng mình không ngờ lại có nhiều danh nhân như vậy, Tô Tổ, bạn thật đúng là dọa chúng mình giật mình rồi, thay đổi ghê gớm thật."

Đàm Tiểu Yến nói có chút chua xót, trong giọng nói cũng mang theo vài phần có điều ngụ ý.

Mặc dù, là cô mở buổi họp mặt này.

Mà dù sao trước kia cũng không quen thuộc, lúc này càng không cái gì giao tình, cô đương nhiên cũng sẽ không thật giúp cô ta.

Tô Tổ năm đó bình thường đến cỡ nào, bây giờ thành người mẫu số một số hai trong nước, rất nhiều người dĩ nhiên có chút xem thường.

Nói dễ nghe, thay đổi lớn.

Nói khó nghe chút, cũng chỉ là phẫu thuật thẩm mỹ mà thôi.

Tô Tố?

Cô ta là Tô Tố?

Phuong Thê có chút giật mình, từng thời trung học, cô có một người bạn, chính là Tô Tố.

Chẳng qua là sau đó, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà xa lánh cô.

Nhưng cô vẫn thật không nghĩ tới Sue lại là Tô Tố.

Chính là biết cái này, cô vẫn không rõ Tô Tố vì sao phải tranh cãi với cô?

Vì Âu Dương Phi ư?

Ừ, Âu Dương Phi thực sự đúng là một phiền phức.

Cô có lẽ nên cùng Tô Tố nói rõ ràng, thật ra thì Âu Dương Phi cũng không thích cô.

"Tô Tố?"

Mạnh Dạ cũng hơi giật mình nói : "Thay đổi ghê gớm thật."

Tô Tố cũng không để ý tới những người khác, cô tìm Đàm Tiểu Yến mở buổi họp mặt này là có hai mục đích.

Thứ nhất, khiến những người lúc trước xem thường cô phải nhìn bằng cặp mắt khác.

Mặc dù cô sắp bị ngưng mọi hoạt động, nhưng người ngoài không biết tin này, xem cô như đang nghỉ phép.

Thứ hai, bởi vì Phuong Thê.

Tại sao, năm đó cũng như thế, bây giờ vẫn như vậy?

"Lại nói, Mạnh Dạ, lúc đầu Tô Tố cũng từng theo đuổi bạn đó."

Đàm tiểu Yến ở một bên đột nhiên ngửa ra kinh người.

"Đúng vậy a."

Mạnh Dạ nhìn Tô Tố một cái, khẽ mỉm cười.

Lúc trước Tô Tố từng theo đuổi qua Mạnh Dạ?

Phuong Thê cảm thấy thật nhức đầu, dường như cô biết chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phải dũng cảm ở bên nhau

"Đều là chuyện trước kia rồi, cần gì phải nhắc tới nữa."

Tô Tố liếc Đàm Tiểu Yến, lại liếc Mạnh Dạ mới nhàn nhạt nói.

Đối với chút người này, cô căn bản không có gì để quyến luyến.

"Tô Tố, chúng mình nói chuyện đi."

Phuong Thê cũng không muốn ở trong này làm chuyện dư thừa, nói lời dư thừa, nghiêng đầu nói với Tô Tố.

Tô Tố nhìn Phương Thê một cái, cũng cười nói: "Khó được gặp lại bạn học cũ, có chuyện gì nói sau đi."

Phương Thê biết, cô ta cố ý.

Nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, cô cũng không thể nói thêm gì.

Nhưng cô ta vốn tới trêu chọc cô, còn cô vốn không muốn đến.

Vì vậy cũng cười nhạt trả lại: "Chỉ là mình vừa nhớ tới, mình còn một chút việc, xem ra chỉ có thể chờ lần sau rồi bàn lại."

Rồi quay về phía những còn lại nói lời xin lỗi: "Ngại quá, mình còn có việc, phải đi rồi."

Nói xong, Phương Thê xoay người rời đi.

Đi vài bước, người phía sau liền đuổi theo.

"Chúng mình nói chuyện một chút đi."

Cô không thể để cho cô ta cứ như vậy mà đi.

Nhưng so với năm đó, cô ta cũng không giống như trước nữa.

Phương Thê gật đầu một cái, vì vậy hai người liền tìm một góc nhỏ ngồi xuống.

"Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?"

Phương Thê cầm lên một ly nước trái cây, nhẹ nhàng uống một ngụm, lúc này mới nhìn về Tô Tố hỏi.

Lại nói, năm đó cô cũng không làm chuyện có lỗi với Tô Tố.

Ngược lại là cô ấy, trong lúc cô khó khăn nhất rời khỏi cô, cùng người khác đi cô lập cô.

"Là cô sao?"

Tầm mắt của Tô Tố cũng nhìn về Phương Thê, hỏi từng câu từng chữ: "Có phải cô khiến Âu Dương Phi đối với tôi như vậy không?"

"Tôi chỉ nói một lần, tôi và Âu Dương Phi không có gì, hơn nữa tôi cũng không sai khiến anh ta đi làm gì. Hơn nữa người anh ta thích cũng không phải là tôi."

Phương Thê cảm thấy thật ra mình không cần đi giải thích gì, dù Âu Dương Phi thích cô đi nữa, cũng không liên quan tới cô ta, vì sao cô ta lại tới làm khó cô, mà không đi tranh thủ lấy được thiện cảm của Âu Dương Phi?

Hay là nói, cách nghĩ của hai người cuối cùng không giống.

Cho nên năm đó cho dù đã từng tới gần, cuối cùng về sau vẫn là cách xa.

Phải dừng cảm ở bên nhau(2)

"Tại sao tôi phải tin cô?" Tô Tố khẽ hừ một tiếng mới nói.

Âu Dương Phi không thích cô ta sẽ vì cô ta làm mấy việc kia sao?

"Cô không tin cũng được, mình cũng không có lý do gì phải giải thích với bạn."

Phương Thê đứng lên, nhìn Tô Tố ngồi ở một bên khác nói: "Nếu như cô tới chính vì muốn hỏi tôi những chuyện này, tôi nghĩ chúng mình không có chuyện gì cần nói, tạm biệt."

Năm đó cô ta cố gắng tránh né cô, cho nên giữa bọn họ đã trở thành người xa lạ rồi.

"Tại sao?"

Phương Thê đi vài bước, sau lưng lại truyền tới tiếng nói của Tô Tố.

"Bên cạnh cô đều có nhiều đàn ông ưu tú vậy, tại sao còn phải cướp đi người tôi thích? Năm đó như thế, bây giờ vẫn như vậy?"

Chuyện năm đó, đã từng cho cô một đả kích rất lớn.

Cũng chính là sau lần cô tỏ tình với Mạnh Dạ thất bại, cô mới hạ quyết tâm, nhất định phải thay đổi chính mình, khiến bọn họ nhìn bằng cặp mắt khác.

Lúc trước, Đàm Tiểu Yến nói Phương Thê làm bạn với cô, chỉ vì muốn cô làm nền cho cô ấy.

Lúc trước, Mạnh Dạ nói, mình muốn theo đuổi chính là bạn của bạn - Phương Thê.

Các cô là bạn sao?

Không, có lẽ từ lúc bắt đầu cô đã không cho là thế.

Sau đó sinh lòng ngăn cách, thì càng không thể nào sống ở bên cạnh cô ấy nữa.

"Tô Tố, tôi từ đầu tới đuôi cũng không cướp gì của cô. Thứ nhất, nếu cô thích, nên dựa vào bản thân đi tranh thủ, mà không phải đem trách nhiệm đổ lỗi ở trên thân người khác. Thứ hai, đừng mưu tính đi tổn thương người quan trọng của tôi."

Lần đầu tiên, cô có thể tha thứ.

Nhưng tuyệt đối không thể có lần tiếp theo, nếu không cô nhất định sẽ không để

Cô sẽ không chủ động đi trêu chọc người khác.

Nhưng người khác nếu là đã thương người quan trọng của cô, cô cũng không phải dễ trêu như vậy.

"Phương Thê, cô căn bản không hiểu tâm tình của tôi."

Tiếng Tô Tố vang lên, đi tới bên người Phương Thê.

Đúng vậy, cô ta căn bản không hiểu.

Cô ta luôn suông sẻ như vậy, làm sao lại hiểu tâm tình của cô chứ?

Nhưng cô ta chưa từng nghĩ qua, chưa bao giờ suy nghĩ, nghĩ mình có từng vì người khác suy nghĩ qua chưa.

Gian khổ của Phương Thê, cô có biết không?

Phải dùng cảm ở bên nhau(3)

Nhưng có vài người chính là như thế chỉ lo nghĩ cho bản thân mình.

"Tô Tố, tôi với cô không có gì đáng nói nữa."

Cô không cần thiết vì một người xa lạ mà phí tâm.

Sớm biết, Cô không nên đến.

"Phương Thê, cô đứng lại."

Tô Tố thấy Phương Thê lại muốn rời đi, không khỏi lên giọng nói: "Nếu cô rời đi, cô nhất định sẽ hối hận."

"Tô Tố, rốt cuộc cô muốn làm gì? Có thể quang minh chính đại nói ra không?"

Phương Thê dừng bước, nhú mồm một cái

Cô ta rốt cuộc muốn làm gì?

Tô Tố đi tới bên người Phương Thê lần nữa, nhếch môi nhàn nhạt nói: "Cô nói đừng mưu tính tổn thương người quan trọng của cô, như vậy nếu tôi đi thương tổn thì sao? Cô lại muốn thế nào?"

Cô tính thời gian cũng sắp tới, dù nói trước thời gian, cũng sẽ không sao.

Thật sự nếu không nói, cô cũng không tìm được thời gian để tri hoãn nữa.

Thật ra thì những lời mới vừa rồi, bản thân cô chỉ vì trì hoãn thời gian mà thôi.

Chuyện năm đó, cô hận oán qua cô ta, nhưng bây giờ càng hận càng oán hơn.

Cô ta luôn nói cùng cô ta không có quan hệ, nhưng cô ta không biết bởi vì cô ta, cô đã mất đi bao nhiêu thứ?

Lần này, nếu như thật sự bị ngưng mọi hoạt động, như vậy tất cả tâm huyết những năm nay của cô liền uổng phí.

Cô đã không còn trẻ, nếu như lần này bị đè xuống, căn bản không có cơ hội làm lại lần nữa.

"Cô có ý gì?"

Ánh mắt của Phương Thê trở nên lạnh lùng, liền nhìn về Tô Tố như vậy.

"Con gái của cô ở trên tay tôi, nếu như không muốn con bé có chuyện gì xảy ra, cô tốt nhất nên suy nghĩ một chút làm sao lấy lòng tôi đi."

Cho nên lần này, cô không thể thất bại.

Chỉ cần một câu nói Phương Thê, Âu Dương Phi nhất định sẽ không làm gì với cô nữa.

Còn có người đàn ông kia

Lần đó, cô cũng chỉ muốn giáo huấn Phương Thê một chút, cũng không muốn làm gì, tuy nhiên nó đòi lấy kết quả như thế, cô dĩ nhiên không cam lòng.

"Tô Tố, tôi nói rồi, cô tốt nhất đừng mưu đồ tổn thương người quan trọng của tôi."

Tiếng của Phương Thê đã trở nên lạnh như băng, trong lời nói cũng đầy bén nhọn.

Cái giá này, cô ta tuyệt đối không trả nổi.

Trong ba năm này, cô ở Mặt điện không phải ở không.

Không đúng, hôm nay cô ta như vậy là cố ý dẫn cô ra ngoài, khiến người khác ra tay.

Nhưng cô cũng phải rất nhiều hộ vệ ở.

Có lẽ cô ta chỉ là thuận miệng nói một chút.

Không được, cô không thể tiếp tục ở nơi này nữa.

Phương Thê xoay người muốn rời đi, Tô Tố lại bắt cánh tay của cô lại, cười cười nói: "Vô dụng, chút hộ vệ kia của cô sẽ không thể bảo vệ được con gái cô. So với tánh mạng của người nhà mình, cái nào tương đối quan trọng hơn?"

Cô tốn nhiều thời gian như vậy, chỉ vì ngày hôm nay.

"Tô Tố, cô Phương Thê biết, cô ta thật sự không nói láo.

Không trách được gần đây cô cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ không biết không đúng ở chỗ nào thôi.

Hơn nữa từ chuyện lần trước đến xem, cô đích thật là biết người trên đường kia.

"Thứ nhất, ở chỗ này quỳ gối trước mặt tôi cầu xin tôi."

Cô chính là không ưa đáng vẻ cao cao tại thượng của cô ta.

Lúc trước, rõ ràng gia đình của các cô đều không tốt, nhưng cô ta cố tình vẫn có thể khiến người khác cảm thấy cô ta cao cao tại thượng.

"Thứ hai, khiến Âu Dương Phi hủy bỏ phong sát lệnh với tôi, còn phải nói xin lỗi tôi."

Cô không thể để cho tiền đồ của mình bị hủy diệt, cô đã phải trả giá lớn như vậy, hy sinh nhiều như thế mới lấy được thành tựu ngày hôm nay.

"Thứ ba, sau đó cô tốt nhất đừng truy cứu, nếu không có lần đầu, sẽ có lần thứ hai, mà lần thứ hai, tôi tuyệt đối sẽ không trao đổi như vậy."

Cô cũng biết, người đàn ông thích cô ta có thể lực rất lớn.

Nhưng dù thể lực lớn hơn nữa thì thế nào, có một số việc, bọn họ ngược lại không dám làm.

"Thế nào? Chỉ vì con gái đáng yêu của cô, yêu cầu như thế cũng không khó đi?"

Tô Tố nở nụ cười yếu ớt, nhìn Phương Thê.

Người đã từng xem thường cô, hôm nay đều ở trong đây, cô muốn cho bọn họ nhìn một chút.

Cô cho rằng mình đã lấy được thành quả rất lớn, nhưng so với Phương Thê, tựa hồ chính mình lại thiếu một chút.

Tất cả quảng sáng dường như đều bị cô ta lần nữa đoạt hết.

Cho nên, cô muốn cho người khác xem một chút ai mới là người thực sự chói mắt.

"Tô Tổ, vậy cô ít nhất phải cho tôi biết con gái tôi có phải thật ở trên tay cô không?"

Mặc kệ ra sao, trước xác định một cái lại nói.

Phải dừng cảm ở bên nhau(5)

Nếu như không phải, như vậy bây giờ có lẽ vẫn còn chưa kịp.

Nếu như phải, như vậy vì Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ, có một số việc cô dù không muốn làm, cũng không thể không làm.

"Cô có thể không tin, nhưng nếu cô đi ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ không đảm bảo mấy đứa nó sẽ không xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, cô cũng không thể yếu khí thế.

Phương Thê lặng lẽ bấm điện thoại nhà, nhưng chuông vang rất lâu, vẫn không ai nhận.

Nếu bình thường, Tiểu Dạ đã sớm nghe rồi.

Chẳng lẽ đây là thật sao?

Nhìn bộ dáng kia đã dự tính trước của Tô Tổ, Phương Thê cũng do dự.

Mặc kệ thế nào, cô không thể cảm táng mạng của Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ làm tiền đặt cược.

"Nếu tôi làm, không cho phép cô tổn thương hai đứa nó."

Bằng không, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn cô

"Được, như vậy cô trước hết ở chỗ này quỳ xuống cho tôi."

Tô Tổ cười đến đắc ý.

"Có thể."

Phương Thê gật đầu một cái, từ từ cúi người quỳ xuống trước mặt cô ta.

Không sao, có một số việc cô cũng không thèm để ý.

"Đợi chút, khó được cô có thành ý như vậy, có phải cũng nên cho mọi người chứng kiến một cái không?"

Cô không chỉ muốn cô ta quỳ, mà còn muốn cho cô ta ở trước mặt nhiều người như vậy quỳ trước mặt cô.

Khiến những người đó cũng nhìn một chút.

Rốt cuộc ai mới là người thành công nhất?

"Cô ——"

Phương Thê muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Cô không đánh cuộc được.

Dù có lẽ không phải thật, nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể xem nó là thật.

Bởi vì so với tôn nghiêm, táng mạng của Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ quan trọng hơn.

"Thế nào? Không muốn?"

Tô Tổ cảm thấy như thế thật tốt.

Cô nỗ lực lâu như vậy, chính là muốn mình cao hơn người khác một cấp, khiến người khác

Nhưng bây giờ khiến Phương Thê như thế, cảm giác so với cái gì cũng muốn tốt hơn.

"Tùy cô thế nào."

Đều là quỳ xuống, bị người khác nhìn cùng không ai nhìn, thật ra thì cũng không có gì khác.

Cô vốn không để ý tới ánh mắt của người xa lạ.

Lấy được câu trả lời của Phương Thê, Tô Tố hài lòng cười.

Phải dừng cảm ở bên nhau(6)

Cô đi tới phía trước, cầm micro, cười nói: "Mọi người yên lặng một chút, bây giờ Phương Thê có một chuyện rất quan trọng phải làm, kính xin mọi người làm chứng."

Nói xong, liền nháy mắt với Phương Thê.

Phương Thê đi từng bước một, đi thẳng đến trước mặt Tô Tố.

Những người xung quanh cũng tò mò không biết cô làm gì, toàn bộ ánh mắt dừng trên người hai người.

Phương Thê hít một hơi thật sâu, liền định quỳ xuống, nhưng lúc này, điện thoại di động của cô lại vang lên, cắt đứt hết thảy.

"Không được nghe."

Tô Tố cơ hồ là ra lệnh.

Phương Thê nhìn cô ta một cái, vẫn là lấy điện thoại di động ra, cái tiếng chuông này là Abel .

Nếu anh ấy không phải có chuyện gì rất quan trọng, chắc là sẽ không gọi điện thoại cho cô.

Cô nghĩ, có lẽ T cũng không chừng.

Vì vậy cô vẫn nghe điện thoại.

Tô Tố đưa tay muốn đoạt, nói còn mang theo cảnh cáo: "Cô tốt nhất lập tức cúp máy, nếu không những lời lúc này sẽ mất đi hiệu lực."

Sự việc đến nước này, khiến những người xung quanh càng tò mò.

Bằng tài nghệ của Phương Thê, Tô Tố dĩ nhiên không cách nào đoạt được điện thoại từ trong tay cô.

Toàn bộ lời nói của Abel đều truyền vào tai Phương Thê.

"Anh nói cái gì?"

"Được, tôi tới ngay."

Phương Thê nói ngắn gọn mấy câu, sau đó lập tức cúp điện thoại.

"Có thể, lời nói mới rồi toàn bộ mất đi hiệu lực."

Phương Thê lạnh lùng nhìn Tô Tố một cái: "Nhưng có câu không biết có còn nhớ rõ không, tôi nói rồi đừng mưu toan tổn thương người quan trọng của tôi."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.

Cô không kịp chờ muốn chạy vội tới bên cạnh anh.

"Phương Thê, cô cô sẽ hối hận."

Tô Tố lại tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay cô lần nữa.

Phương Thê gạt tay cô ta ra, trở tay cho cô ta một bạt tay

"Tô Tố, chuyện lúc trước tôi không so đo với cô, không phải vì tôi sợ cô, mà chỉ không muốn đưa tới phiền toái không cần thiết. Đúng vậy, tôi bây giờ hối hận. Sớm biết có như vậy, tôi sẽ không nên cho cô ngưng mọi hoạt động đơn giản như vậy, mà là kiện cô cố ý đả thương người khác."

Có vài người chính là thích được voi đòi tiên, Phương Thê bây giờ thật sự hối hận.

"Cô dám đánh tôi?"

Tô Tô vuốt mặt, không thể tin hỏi.

Cú điện thoại kia rồi cuộc nói gì, chẳng lẽ cô ta muốn con gái mình chết sao?

Hay nói những người đó xuống tay quá nặng, đã khiến người ta chết rồi?

Rốt cuộc làm việc thế nào?

Uổng cô hy sinh nhiều như vậy.

Phương Thê không trả lời, mà bước nhanh rời đi.

Tô Tô đứng ở trong đám người, cảm giác mình lần nữa thành đối tượng cười nhạo của người khác.

Rõ ràng kế hoạch tốt như thế.

Lần đầu tiên Phương Thê lái xe nhanh đến vậy, cũng không quản sau sẽ nhận được bao nhiêu giấy phạt.

Lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng tới bệnh viện.

Điện thoại của Abel nói Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ không sao, nhưng Doãn Văn Trụ lại bị thương rất nặng.

Nếu không phải vừa lúc anh qua bên đó, có lẽ những người đó thật sự sẽ được như ý.

Một mình anh đối phó năm sáu người, dù anh có là đai đen tám đẳng môn taekwondo, nhưng ánh mắt anh không nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, cô cũng rất hối hận.

Sớm biết lúc trước nên tiếp tục truy cứu.

Nếu như thật sự anh đã xảy ra chuyện gì, cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô tâm hoảng ý loạn.

Là cô sai rồi, không nên rời khỏi.

Nếu như không rời đi, dù đối phương có năm sáu người, như vậy bọn họ cũng có thể kẻ vai chiến đấu.

Đúng là, người ngoài không thể tin, vẫn phải chính mình bảo vệ mình.

Lúc Phương Thê lái đến nửa đường, sau lưng có một xe cảnh sát đuổi theo cô, cô có chút phiền não, gọi một cú điện thoại cho Abel.

Đề cho anh tìm người giải quyết chuyện này.

Lúc này cô không muốn bị người quấy nhiễu.

Chờ Phương Thê lái xe đến bệnh viện, Abel liền tiến lên đón.

"Đại Tiểu Thư."

Phương Thê vừa đi vừa hỏi: "Anh ấy thế nào rồi? Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ

"Tổng giám đốc Doãn Văn đang được cấp cứu, Tiễn Âu tiểu thư và tiểu thiên hà họ Âu không có chuyện gì, chỉ bị dọa chút, bây giờ đang ngủ trong phòng bệnh."

Abel cẩn thận nói từng li từng tí.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được loại khí thế này của Phương Thê.

Phải đứng cạnh ở bên nhau(8)

Khí thế như vậy rất giống điện hạ.

Thực đúng là người của Tư Đồ gia.

Hơn nữa chuyện lần này, anh cũng có chút sợ.

Nói cho cùng, những người hộ vệ kia là anh mời tới.

"Abel, có một số việc, anh nên biết làm thế nào đúng không?"

Cô không muốn nói những người hộ vệ kia sai, nhưng đứng ở trên góc độ của cô, Cô có quyền trách cứ bọn họ.

Vì sao không sớm chút nói ra?

Bọn họ nếu nói ra, chuyện có lẽ sẽ rất nhanh được giải quyết.

Những người đó, cô còn không đặt vào mắt.

"Tôi đã biết, Đại Tiểu Thư."

Có một số việc, dù cô không nói, anh cũng sẽ đi làm.

"Còn nữa..., anh lập tức gọi điện cho anh trai tôi, để cho anh ấy giúp một tay thỉnh người bác sĩ nổi tiếng nước ngoài kia tới đây. Ặc kệ thế nào, trước chuẩn bị tốt mọi chuyện.

Trái tim mặc dù rất hỗn loạn, nhưng vào lúc này, chỉ có thể dựa vào cô.

Khi nghe được tin đó, Cô mới biết mình thực sự không thể không có anh.

Vốn có lẽ bởi vì liên quan đến ba năm bị xa cách, loại cảm giác đó không phải rất mãnh liệt.

Nhưng trong giây phút đó, Cô đã hiểu rõ nội tâm của mình.

Thì ra mình chưa bao giờ thay đổi qua, chẳng qua là trốn tránh mà thôi.

Cô không thể không có anh, vẫn muốn sống chung với anh.

Ba năm trước đây là như thế, ba năm sau cũng là như vậy.

"Tôi hiểu rồi."

Abel gật đầu lên tiếng.

Nhưng không biết điện hạ biết tin này sau sẽ như thế nào?

Đội đến phân phó xong mọi thứ, Phương Thê mới đi tới phòng bệnh, nhìn Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ ngủ có an ổn không, cũng không có đánh thức hai bé, lại đi tới ngoài phòng phẫu thuật.

"Bác Doãn Văn."

Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Thê Thê, con đã đến rồi à?"

Doãn Văn Thận ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Con trai của mình bị thương, ông dĩ nhiên đau lòng, nhưng ông cũng biết chuyện này không thể trách con bé

Hơn nữa nói cho cùng, những người đó thật liêu lĩnh, lại dám bắt cóc cháu gái ông.

Nghĩ đến cái này, đáy lòng của ông lại có chút an ủi.

Thì ra cháu gái ông cũng lớn như vậy rồi, đứa bé trong bụng lúc trước thì ra không có gặp chuyện không may.

Phương Thê ngồi xuống bên cạnh Doãn Văn Thận, trầm mặc một hồi mới cẩn thận hỏi từng li từng tí: "Trụ, anh ấy không sao chứ?"

Phải dừng cảm ở bên nhau(9)

Muốn hỏi, rồi lại không dám hỏi.

Sợ mình không chịu nổi áp lực kia.

"Bác cũng không rõ lắm."

Vào lúc ông tới, nó đã vào phòng phẫu thuật rồi.

Không có được đáp án an tâm, lòng Phương Thê vẫn thấp thỏm, không thả lỏng được.

Nhưng bây giờ cô chỉ có thể làm đúng chính là chờ.

Trong đầu không ngừng nhớ lại những chuyện đã đi qua, có ngọt ngào, có đau lòng.

Nhưng có lẽ đây chính là tình yêu.

Mặc kệ tư vị ra sao, đều là duy thuộc cho hai người bọn họ.

Cho nên không muốn lại so đo gì nữa, nếu không bỏ được, vậy thì dừng cảm ở bên nhau vậy.

Chuyện sau này, dù ai cũng không cách nào biết trước được.

Chỉ cần quý trọng bây giờ là tốt rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đèn phòng phẫu thuật tắt cuộc tất.

Hai người bọn họ liền vội vàng đứng lên nghênh đón.

"Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?"

"Cũng may, dao không đâm vào chỗ hiểm, chỉ là mất máu quá nhiều, đoán chừng phải mê man một đoạn thời gian mới có thể tỉnh lại."

Lời của bác sĩ khiến bọn họ yên tâm không ít.

Phương Thê nắm tay Doãn Văn Trụ vẫn còn đang mê man, vẫn cùng anh vào phòng bệnh.

"Bác Doãn Văn, bác về nghỉ ngơi đi. Có con ở nơi này chăm sóc tiểu Trụ rồi."

Cô thấy gương mặt mệt mỏi Doãn Văn Thận, không khỏi lên tiếng nói.

Đối với Doãn Văn Thận, Phương Thê vẫn xem ông là trưởng bối tôn kính của mình.

Doãn Văn Thận gật đầu một cái, nếu con trai của mình không sao, ông cũng yên lòng.

Ông xoay người chuẩn bị rời đi, đi vài bước, lại lui trở lại, nhìn Phương Thê : "Thê Thê, con hãy tha thứ tiểu trụ đi."

Mặc kệ thế nào, ông chỉ muốn hai đứa tốt là được rồi.

"Chờ vết thương anh ấy lành lại, con liền cùng anh ấy đi Pháp."

Sự nghiệp ở nơi này lại quan trọng hơn nữa, so ra cũng kém anh quan trọng.

Cô sẽ cùng đi với anh, Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ cùng nhau.

"Ừ, chính con cũng chú ý nghỉ ngơi."

Doãn Văn Thận dặn dò mấy câu sau đó mới rời đi.

Trong phòng bệnh liền chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Phương Thê đưa tay lau khuôn mặt hơi tái nhợt của Doãn Văn Trụ, đáy lòng đều là đau lòng, nước mắt cũng không khỏi nhỏ giọt xuống.

Phải dừng cảm ở bên nhau(10)

Mới vừa rồi đáy lòng rất hốt hoảng, nhưng cô vẫn luôn cố nén, không muốn biểu hiện ra vẻ mềm yếu.

Ngược lại bây giờ yên tâm hơn, cái loại tâm tình đó liền không chế không được.

"Trụ, anh phải nhanh tỉnh lại."

Mặt tựa vào trên tay anh, Cô nhẹ nhàng ní non.

Cô cứ nhìn anh như vậy, chỉ sợ bỏ qua từng giây từng phút.

Cho đến cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Phương Thê mới dời đi tầm mắt.

"Mẹ."

Abel mang theo tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ đi vào.

Phương Thê đứng lên, đem Tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ ôm vào trong ngực.

"Không sao, mẹ ở chỗ này."

Nếu như không phải Doãn Văn Trữ vừa lúc đi nơi đó, giờ phút này cô sẽ không thấy được hai đứa.

Ng đến đây, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Mẹ không sợ, cha đánh người xấu."

Tiểu Lạc Lạc quơ múa quả đấm nhỏ nói.

"Ừ, cha đánh người xấu."

Phương Thê sờ sờ đầu tiểu Lạc Lạc, lại sờ sờ đầu Tiểu Dạ.

Lúc này mới ngẩng đầu nói với Abel: "Abel, anh lại gọi điện cho anh trai tôi, nói là không cần chuẩn bị bác sĩ."

Nếu Doãn Văn Trữ không sao, kia tạm thời cũng không cần.

"Còn nữa..., sự kiện kia, anh biết nên làm gì rồi phải không."

Xảy ra chuyện như vậy, cô sẽ không nhân nhượng nữa.

Cô nói qua lần đầu tiên có thể tha thứ, lần thứ hai tuyệt đối sẽ không.

Hơn nữa bọn họ còn làm thương tổn người quan trọng nhất của cô.

"Tôi đã biết, Đại Tiểu Thư."

Abel gật đầu một cái, dù cô không nói, anh cũng sẽ đi làm.

Dám tìm tới người Mặt điện bọn họ, cũng coi như những người đó có mắt không trông.

"Anh kêu người đưa tới chút đồ ăn, hôm nay tôi sẽ không về."

Cô muốn ở bên Doãn Văn Trữ, một bước cũng không muốn rời đi.

Cô cũng không muốn giao tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ cho người khác.

"Vâng, Đại Tiểu Thư, vậy tôi đi trước."

Abel lên tiếng trả lời sau liền rời đi.

"Tiểu Lạc Lạc, Tiểu Dạ, cùng mẹ cùng nhau bồi cha tỉnh lại được không?"

Cô lôi kéo tiểu Lạc Lạc và Tiểu Dạ đi tới bên người Doãn Văn Trữ.

"Dạ, Lạc Lạc bồi ba."

Có lẽ là còn nhỏ, tiểu Lạc Lạc tựa hồ cũng không có bị ảnh hưởng gì, ngược lại là Tiểu Dạ có chút yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mẹ chụt chụt cho cha

"Tiểu Dạ, thế nào?"

Phương Thê sờ sờ đầu Tiểu Dạ hỏi.

Tiểu Dạ nhìn Doãn Văn Trụ nằm trên giường một cái, liền nghĩ tới tình cảnh mới vừa rồi.

Bé trầm mặc một lát, mới mở miệng nói: "Mẹ, con muốn trở về Mạt điện."

"Tiểu Dạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Thê biết đến, Tiểu Dạ rất thích cùng cô còn có tiểu Lạc Lạc ở chung một chỗ.

"Con muốn trở về học võ."

Lần đầu tiên biết mình có chỉ số thông minh siêu cao cũng không thể dùng tới.

Đối mặt những người đe dọa cả mình cũng không bảo vệ được.

Bé đã từng không thích Mạt điện, bởi vì nơi đó mà cha bé mới chết.

Lúc trước bé không hiểu vì sao dù đến cuối cùng, cha bé vẫn còn cười nói lại không có tiếc nuối.

Bây giờ có lẽ bé đã hiểu một ít.

Ở nơi đó, sẽ mất đi ít thứ, tất nhiên cũng sẽ lấy được ít thứ.

Mà bây giờ bé muốn trở nên mạnh mẽ, muốn bảo vệ mẹ, cũng muốn bảo vệ tiểu Lạc Lạc.

"Tiểu Dạ, nếu như con muốn học võ, nơi này cũng có thể."

Phương Thê đem Tiểu Dạ ôm vào lòng, chỉ muốn cho bé qua cuộc sống bình thường như bao trẻ khác, không cho bé nhảy lớp, cũng bởi như thế.

Bây giờ Tiểu Dạ lại nói phải đi về.

Mạt điện không phải không tốt, nhưng bé còn quá nhỏ, không nên sớm như vậy liền tiếp xúc một ít thứ.

Bé bây giờ nên vui vui vẻ vẻ, nếu là trẻ con, cũng đừng mang trên lưng cái gì, chỉ cần học làm thế nào trở thành một đứa trẻ ngoan là tốt rồi.

Phương Thê biết Tiểu Dạ suy nghĩ gì.

Bé vẫn cảm thấy mình là một người đàn ông, nên bảo vệ cô và tiểu Lạc Lạc.

"Mẹ, con vẫn muốn trở về."

Tiểu Dạ cúi đầu nói, bé đã hạ quyết tâm.

Rời đi, là vì về sau ở chung một chỗ tốt hơn.

é sẽ mau chóng trở về.

Đến lúc đó, liền do bé bảo vệ mẹ và tiểu Lạc Lạc.

"Tiểu Dạ, nghe mẹ nói, Tiểu Dạ con còn nhỏ, cho nên bây giờ là mẹ nên bảo vệ con, chờ con lớn lên, sẽ tới bảo vệ mẹ được không?"

Phương Thê nói lời thăm thía: "Nhưng mẹ sẽ không bắt buộc Tiểu Dạ, con suy nghĩ kỹ rồi nói mẹ biết được không? Con thật sự muốn rời đi mẹ và tiểu Lạc Lạc sao?"

Mẹ chụt chụt cho cha (2)

Tiểu Lạc Lạc cũng kéo góc áo Tiểu Dạ, nói giọng trẻ con: "Anh hai, đừng đi."

Tiểu Dạ hơi do dự, nhưng nghĩ tới tình cảnh mới vừa rồi, trong lòng vẫn có sợ hãi.

Nếu như ông ấy không xuất hiện, như vậy bé căn bản không thể ra sức.

Tiểu Dạ vốn trưởng thành sớm, dù chỉ có tám tuổi, nhưng suy tính tới chuyện gì thì rất chu toàn.

Bé do dự một hồi, mới nói: "Mẹ, con muốn đi."

"Nếu như con đã quyết định, mẹ đáp ứng con."

Phương Thê gật đầu một cái nói: "Mẹ sẽ gọi điện nói với cậu."

"Dạ."

Tiểu Dạ cũng gật đầu nhẹ nhẹ.

Bé là Nam Tử Hán, cho nên nhất định làm chuyện của nam tử hán.

"Anh hai."

Tiểu Lạc Lạc lại mím môi, một bộ muốn kh

Tiểu Dạ ôm lấy tiểu Lạc Lạc, dịu dàng nói: "Lạc Lạc ngoan, anh hai rất nhanh sẽ quay về, chờ anh hai sau khi trở về, thì vĩnh viễn sẽ cùng Lạc Lạc ở chung một chỗ được không?"

Bé nói xong những lời Ti

u Lạc Lạc không hiểu, nhưng đây chính là sự hứa hẹn của bé.

Sự hứa hẹn của anh hai đối với em gái.

Từ lúc tiểu Lạc Lạc sinh ra, bé đã rất thích Lạc Lạc rồi, cho nên cũng rất thương con bé.

"Không muốn, Lạc Lạc không muốn anh hai đi."

Tiểu Lạc Lạc ôm Tiểu Dạ khóc lớn.

Tiểu Dạ ôm bé, kiên nhẫn nói lời an ủi.

Phương Thê nhìn bộ dáng của Tiểu Dạ, cuối cùng không có chen miệng.

Mặc dù cô muốn cho Tiểu Dạ lớn lên trong sự vui vẻ, nhưng nếu Tiểu Dạ đã chọn con đường cho chính mình, như vậy cô cũng không có quyền quấy nhiễu.

Ở nhiều chỗ, Tiểu Dạ so người lớn càng chín chắn hơn.

Có lẽ, bé đúng.

Người chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ mình và người mình muốn bảo vệ.

Cô cũng có ý nghĩ như vậy.

Không muốn làm cho người quan trọng mình bị thương tổn, muốn bảo vệ bọn họ, muốn cùng bọn họ luôn luôn ở cùng nhau.

Nhìn dáng vẻ Tiểu Dạ dụ dỗ tiểu Lạc Lạc, tay của cô nắm thật chặt tay

Giờ phút này, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Rất nhiều chuyện từng mong muốn mà không thể thành, bây giờ cô đều có được.

Cho nên còn sợ gì nữa, còn có gì phải do dự nữa?

"Trụ, nhanh tỉnh lại, em đang đợi anh."

Mẹ chụt chụt cho cha(3)

Phương Thê cứ canh giữ ở bên cạnh Doãn Văn Trụ như vậy, tay cầm tay, mắt nhìn gương mặt hơi tái nhợt kia.

Tiểu Lạc Lạc bởi vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Tiểu Dạ ôm bé nằm trên giường sau cũng ngủ.

Sắc trời bên ngoài đã hơi tối, buổi tối đầu thu vẫn có mấy phần se lạnh như vậy.

Cửa sổ không có đóng lại, gió từ bên ngoài thổi vào làm cho rèm cửa lúc bung lên lúc rơi xuống.

Phương Thê đứng lên đi tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, lúc này mới về bên giường bệnh.

Cô xem di động, đã hơn một giờ đêm rồi, nhưng cô vẫn còn tỉnh táo lắm.

Dường như chỉ cần có thể nhìn anh như vậy, thì thế nào cũng sẽ không mệt mỏi.

Vì vậy lại ngồi trở lại nơi đó, duy trì cùng một tư thế.

Cô chợt nhớ đến lúc trước, lúc mình bị thương, anh không phải cũng là như vậy chờ cô tỉnh lại sao?

Lại nhớ đến khoảng thời gian trong bệnh viện.

Trong lòng không khỏi nổi lên vài tia ngọt ngào.

Tựa hồ là từ khi đó bắt đầu, giữa bọn họ chậm rãi thay đổi.

Lúc chờ, tổng cảm thấy thời gian dài đằng đẳng.

Nhưng bây giờ, Cô nhìn anh như vậy, mới biết cũng không chịu đựng khó khăn như vậy.

Vì vậy Cô cứ coi chừng như vậy, cho đến mình cũng chống đỡ không nổi, cứ như vậy nắm tay anh thiếp đi.

Lúc Doãn Văn Trữ tỉnh lại đã là rạng sáng, anh cảm giác đầu tiên chính là trong lòng bàn tay có sự ấm áp.

Cái loại ấm áp đó, còn có quanh quẩn ở bên cạnh thuộc về mùi chanh nhàn nhạt của vô, điều này làm cho anh cảm thấy thực uất ức.

Dù không nhìn thấy, dù vết thương vẫn còn đau âm ỉ, tuy nhiên nó vẫn không ngăn được trong lòng dâng lên từng đợt ngọt ngào.

Khóe môi đẹp mắt hơi gợn lên, Thê Thê của anh ở chỗ này cùng anh.

Nghĩ tới đây, ngọt ngào trong lại có chút đau lòng.

Cô, nhất định rất lo lắng đi.

Nếu không phải anh không nhìn thấy, cũng sẽ không bị những người đó ám toán.

Bằng tài nghệ của anh, căn bản không có đem bọn họ đặt ở trong mắt.

Vì vậy đáy lòng cũng hạ quyết tâm, chờ lần này sau, nhất định phải đi Pháp đem mắt chữa khỏi.

Anh nghĩ phải bảo vệ cô, cũng muốn mỗi thời mỗi khắc đều có thể nhìn thấy cô.

Bàn tay đặt lên mặt cô, anh cẩn thận từng li từng tí đẩy sợi tóc tán loạn bên má cô ra.

Cô ngủ nhất định rất không thoải mái, nhưng bây giờ anh không thể làm gì.

Cảm nhận được trên mặt nhột nhột, Phương Thê từ trong mơ màng tỉnh lại.

Phản ứng đầu tiên của cô đúng là, không biết trụ tỉnh chưa?

Ngẩng đầu vội vàng đi xem anh, Cô mới biết anh liền tròn mắt nhìn về phía cô.

Mặc dù biết rõ anh không nhìn thấy, nhưng khi nhìn ánh mắt của anh, cô chính là cảm thấy anh như đang nhìn cô, tựa hồ muốn ngắm tận kiếp trước kiếp này của cô.

"Trụ, anh đã tỉnh?"

Tiếng Phương Thê có chút nghẹn ngào.

Đau trong lòng, còn có mối vừa rồi hốt hoảng, lại có một loại xu thế mong muốn xông tới.

"Ừ, tỉnh."

Khỏe mỗi Doãn Văn Trụ vẫn là nhện không được cong lên.

Không có gì so khi tình lại liền phát hiện người mình yêu ở bên người mình là một loại hạnh phúc.

Nhìn anh cười như thế, Phương Thê càng cảm thấy đau lòng.

Cô đưa tay ôm anh, nói êm ái: "Về sau không cho lỗi nữa như vậy, phải chăm sóc chính mình thật tốt

"Ngu ngốc, anh vì con của chúng mình mới bị thương, đây là vinh dự của người làm cha."

Doãn Văn Trụ đưa tay vuốt Phương Thê, cung chiều nói.

Cảm giác có thể để cho cô yêu thương nhưng nhớ thật là tốt.

Anh thậm chí cảm thấy nếu như bị thương có thể đổi sự gần gũi của cô, vậy cũng đáng.

"Anh thật là ngốc."

Lần trước cũng vậy, lần này cũng thế.

Nhưng lại bởi vì như vậy, cô mới hiểu được anh thật quan tâm bọn mẹ con cô.

Tình nguyện mình bị thương, cũng không muốn cho mẹ con cô bị một chút tổn thương.

"Kia ngu ngốc xứng ngu ngốc có phải vừa vặn hay không đây?"

Doãn Văn Trụ cũng cười, cảm giác như thế thật tốt.

"Ừ."

Phương Thê nhẹ nhàng đáp một tiếng, rồi lại cảm thấy gương mặt có chút nóng lên, tựa hồ lại trở về lúc ban đầu cái loại cảm giác mới vừa thích đó.

Có loại rung động của môi tình đầu.

Chỉ là cô cũng có chút may mắn, thật may là anh không thấy được bộ dáng này của cô.

"Thê Thê, anh thật hạnh phúc."

Đây là lần đầu tiên sau khi gặp lại cô xác định rõ quan hệ

Mẹ chụt chụt cho cha(5)

"Ngu ngốc."

Phương Thê lại trả lời một tiếng, cô thể vẫn tựa vào trong ngực anh, chẳng qua rất là cẩn thận không đụng đến vết thương của anh.

"Anh nguyện ý làm kẻ ngốc cho em"

Anh nghiêng đầu, hôn lên trán của cô.

"Trụ, chờ sau khi vết thương lành, chúng mình cùng đi Pháp đi."

Phương Thê nhẹ nhàng nói: "Nước Pháp rất tốt, cũng thích hợp ở, chúng mình có thể ở đó một thời gian."

Lần này, cô phải bồi anh.

Chờ đến lúc anh nhìn thấy lần nữa, Cô muốn anh có thể nhìn thấy người đầu tiên chính là cô.

"Ừ, Thê Thê ở nơi nào, anh liền ở nơi đó."

Chỉ cần có thể ở cùng cô, đối với anh mà nói, nơi nào đều được.

"Cho nên anh phải nhanh chóng khỏe lại, em muốn anh nhìn thấy em"

Cô nói xong, cảm giác mặt của mình nóng hơn.

Nhưng mà đây chỉ là lời thật lòng của c

ô.

Cô thích anh loại cảm giác anh nhìn cô, sẽ cho mình cảm giác mình là vật trân quý nhất của anh.

"Ừ, vậy đến lúc đó em cùng đừng nói nhảm chán nghe."

Chờ anh thấy được rồi, vậy thì muốn vẫn luôn nhìn Cô, toàn thân từ trên xuống dưới, nhìn một lượt.

"Được."

Lúc Phương Thê đồng ý, hoàn toàn không nghĩ tới cái nhìn của người nào là loại nhìn đó.

"Đứng rồi, anh có cần uống chút nước không? Khát nước không? Đói không?"

Cô lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu hỏi.

Có lẽ là bởi vì động tác của cô quá lớn, đụng tới vết thương của anh, anh không khỏi thở nhẹ một tiếng.

"Thế nào? Có phải làm đau anh không?"

Phương Thê căng thẳng hỏi.

Doãn Văn Trữ lắc đầu một cái, "Không có gì, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên trống rỗng thật là không có thói quen."

"Vậy anh có khát nước không? Có đói bụng không?"

Phương Thê bỏ qua lời nói khiến người khác thẹn thùng, hỏi những vấn đề quan tâm khác.

Doãn Văn Trữ gạt đầu một cái, đột nhiên nói với vẻ ủy khuất: "Anh rất đói."

"Vậy có muốn ăn chút gì không, muốn ăn gì?"

Phương Thê nghĩ, lúc này mặc dù là rạng sáng, cũng vẫn có thể mua được đồ.

Doãn Văn Trữ lại đột nhiên có chút cười cười với ý xấu nói: "Muốn ăn em."

Mẹ chụt chụt cho cha(6)

Nghĩ tới đây nhớ nhưng trong ba mấy ngày trước đây bị người cắt đứt - chuyện tốt, Doãn Văn Trữ đã cảm thấy mình thật đói bụng lắm.

Đĩ nhiên này đói không phải kia đói.

Chờ sau khi Phương Thê hiểu ý của anh, lập tức đỏ mặt.

Người này thiệt là.

"Đói chết anh đi."

Cô lo lắng như vậy, anh lại còn có ý định trêu đùa.

"A, ——"

Doãn Văn Trữ muốn đứng dậy, lại thật giống như liên lụy đến vết thương.

Phương Thê vội vàng đi tới, đỡ anh nói: "Thế nào? Anh không nằm đứng lên làm gì?"

Doãn Văn Trữ nhân cơ hội bắt được tay Phương Thê, uất ức nói: "Thê Thê em muốn anh đói chết sao, anh dĩ nhiên là đi kiếm ăn rồi."

"Anh ——"

Phương Thê bắt đắc dĩ.

Đối với loại vô lại này của anh, cô vốn không có cách nào.

"Thê Thê, anh đói quá, cũng đau quá, em không thể nhẫn tâm như vậy."

Doãn Văn Trữ chỉ chỉ môi mình, "Hôn một cái được không?"

Về phần tiếp theo chuyện, về sau nữa thực hiện.

Anh sẽ toàn bộ đều nhớ kỹ.

"Anh muốn được hôn, Thê Thê hôn sau sẽ không

Doãn Văn Trụ tiếp tục đùa bốn sự vô lại.

Phuong Thê bắt đầu đi, chỉ đành phải cúi đầu hôn nhẹ lên môi anh.

Nhưng lúc muốn đứng dậy, cổ lại bị tay anh ôm lại.

Anh bị động thành chủ động, ở trong miệng của cô tiến quân thần tốc, hôn triền miên, dường như anh rất đói bụng.

Nghĩ tới đây, mặt của Phuong Thê trở nên đỏ hơn.

Cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Thê Thê, mặt của em làm sao lại nóng như vậy? Xấu hổ sao?"

Đợi đến trong lúc thở dốc, anh chống lên trán của Cô, có chút ý xấu hỏi.

Thê Thê của anh thật đáng yêu, như vậy cũng sẽ đỏ mặt.

"Em chỉ cảm thấy hơi nóng."

Chờ nói xong, Phuong Thê lại lập tức hỏi hận.

Cô đây rốt cuộc nói gì.

Đúng là, người nào đó cười híp mắt nói: "Thật là muốn làm một chút chuyện khiến Thê Thê càng nóng hơn."

"Doãn Văn Trụ, anh——"

Lời nói tiếp theo của Phuong Thê, lại bị nuốt vào trong nụ hôn của anh.

Đúng lúc này, một tiếng trẻ con đột nhiên vang lên.

"Anh hai, mẹ và cha đang làm gì?"

Tiểu Dạ vừa bưng kín ánh mắt của tiểu Lạc Lạc, vừa nghiêng đầu mình, gương mặt hơi ửng đỏ.

Ai biết khi tỉnh lại sẽ thấy một màn kịch tình như vậy?

Mà hai người đang hôn cũng lập tức tách ra.

Phuong Thê trợn mắt nhìn Doãn Văn Trụ một cái, đều là anh, muốn làm chuyện như vậy, bây giờ thì tốt rồi, còn bị con của mình vừa vạ bắt lấy.

Cô đều không biết trả lời thế nào vấn đề của tiểu Lạc Lạc.

Doãn Văn Trụ giương môi, buộc vòng quanh một đường cong hoàn mỹ.

"Tiểu Lạc Lạc, cha đau đau, Mẹ chụt chụt cho cha."

Người nào đó trợn mắt nói dối.

"A, cha bị người xấu đánh bị thương, cho nên đau đau, à, mẹ chụt chụt cho cha nữa y, cho cha nhanh khỏe lại."

Tiểu Lạc Lạc nghĩ tới lúc bé bị té, mẹ cũng chụt chụt cho mình như vậy, sau đó nói chụt chụt rồi sẽ không đau.

"Mẹ, chụt chụt cho cha y." Doãn Văn Trụ chuyển hướng Phuong Thê, mặt nở nụ cười mà nói.

Phuong Thê đi tới, nhéo mũi anh một cái, sau đó mới ôm lấy tiểu Lạc Lạc nói: "Cha không đau, không cần chụt chụt nữa.

Trước mặt con, anh cũng thật nói được.

"Mặt của anh hai giống như quả táo."

Tiểu Lạc Lạc nói như tìm thấy được một vùng đất mới.

Vì vậy mặt của Tiểu Dạ càng đỏ hơn.

Tiểu Lạc Lạc không hiểu, nhưng Tiểu Dạ cũng có chút hiểu.

Nghe thấy lời nói của tiểu Lạc Lạc, bé không khỏi quay đầu tròn mắt nhìn Doãn Văn Trữ một cái, nhưng trừng xong sau mới biết người đó căn bản không thấy.

"Anh hai cũng ngã bệnh sao? Lạc Lạc, chịt chịt cho anh hai."

Tiểu Lạc Lạc nói xong, lại tiến tới hôn lên mặt Tiểu Dạ : "Chịt chịt, hôn rồi, sẽ không đau."

"Cha cũng phải chịt chịt tiểu Lạc Lạc."

Nghĩ đến con gái mình, Doãn Văn Trữ cũng nói.

"Ừ, cũng chịt chịt cha nữa."

Vì vậy Phương Thê ôm tiểu Lạc Lạc đi tới bên giường bệnh, bé hôn lên mặt Doãn Văn Trữ, "Chịt chịt, cha cũng không đau."

Doãn Văn Trữ không khỏi đưa tay, muốn từ trong tay Phương Thê ôm qua con gái của mình.

Mẹ chịt chịt cho cha(8)

Con gái của anh rốt cuộc đáng yêu cỡ nào đây?

Thật là muốn nhìn một chút.

"Vết thương của anh?"

Phương Thê không khỏi hỏi.

Doãn Văn Trữ lắc đầu nói: "Không sao, anh sẽ cẩn thận."

Phương Thê cũng hiểu lòng anh, cho nên đem tiểu Lạc Lạc đưa đến trong ngực của anh.

Doãn Văn Trữ ôm tới, cũng ở trên mặt tiểu Lạc Lạc hôn một cái : "Ừm, Lạc Lạc thật biết nghe lời."

Mặc dù không có chứng kiến cô ra đời, nhưng về sau nhất định phải có mặt trong quá trình con bé lớn lên.

Trong lúc Doãn Văn Trữ nằm viện, căn bản đều là Phương Thê chăm sóc anh.

Tiểu Dạ ở mấy ngày sau đã về Italy, tiểu Lạc Lạc khóc suốt, bọn họ dụ dỗ thật lâu mới ngừng lại.

Cả nhà bọn họ cơ hồ đều ở bệnh viện.

Nhưng ở nơi nào thật không sao, quan trọng là người một nhà ở chung một chỗ.

Phương Thê đang gọt táo, tiểu Lạc Lạc mệt mỏi, lại ngủ trên giường kế bên rồi.

Doãn Văn Trữ đang an tĩnh tựa vào nơi đó, ánh mắt nhìn Phương Thê, dù không nhìn thấy, anh cũng có thể tưởng tượng.

Phương Thê gọt táo xong, lại cắt thành từng miếng, mới bung tới.

"Trữ, ăn miếng táo."

Mấy ngày nay, dường như lại trở về lúc cô ở bệnh viện, chỉ là người vô lại thủy chung đều là Doãn Văn Trữ.

Lúc trước, l thừa dịp cô bất tiện khi để cô.

Lúc này, là mượn vết thương của mình mỗi lần ở trên người của cô đòi một chút tiện nghi.

Ví như lúc này, anh đang há to miệng : "Thê Thê, đút anh."

"Không dứt, chính mình cảm."

Đây không phải là lần đầu tiên.

Lúc lần đầu, Phương Thê thật sự dứt, nhưng đến cuối cùng quả táo lại đến trong miệng cô.

Đợi đến dứt xong, triền miên xong, anh mới cười nói, là muốn miệng em dứt cơ.

"Thê Thê, vết thương anh đau."

Người nào đó lại đang giả bộ uất ức.

"Vậy sao? Vậy hôm nay buổi tối một mình anh nghỉ ngơi thật tốt, em ngủ với Tiểu Lạc Lạc."

Phương Thê cười cười nói.

Người này mượn các loại danh nghĩa, cũng muốn cho cô chen chúc ở trên giường của anh.

Mặc dù không có làm gì, nhưng tay và miệng của người nào đó cũng không rảnh rồi qua.

Mẹ chụt chụt cho cha(9)

Cho đến cuối cùng, hai người cũng tìm bất mãn.

Anh còn cười nói, đây là có khó khăn cùng làm, khiến Phương Thê không biết nên nói gì nữa.

"Vết thương anh không đau, tự anh ăn. Doãn Văn Trữ vội vàng trả lời.

Anh cũng không muốn một người gối đầu một mình ngủ, mặc dù có thể xem không thể ăn rất thống khổ, nhưng anh thích cô ở trong lòng anh, dạt dào như vậy.

"Ngoan!"

Phương Thê sờ sờ đầu Doãn Văn Trữ, sau đó mới đem quả táo đưa tới trước mặt anh.

"Anh ngoan như vậy, có phần thưởng gì không?"

Doãn Văn Trữ ăn quả táo, còn lấy lòng hỏi, tựa như trẻ con muốn ăn kẹo.

"Được, phần thưởng là một nụ hôn được không?"

Phương Thê cười trả lời.

"Có thật không? Thê Thê khi nào hào phóng như vậy rồi?"

Doãn Văn Trữ cười càng thêm rực rỡ hơn.

"Em rất hẹp hòi sao? Không cần vậy."

Phương Thê xoay người muốn rời đi, nhưng bị Doãn Văn Trữ kéo tay.

"Đương nhiên là muốn, Thê Thê cho, anh cái gì đều muốn."

Coi như là thương, coi như là đau, anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Phương Thê cúi đầu, ở trên gò má anh hôn lên một nụ hôn.

Mềm mại lại cảm giác ấm áp ở trên mặt xẹt qua, làm cho lòng của Doãn Văn Trữ có chút ngứa.

"Thê Thê, em đúng là rất keo kiệt"

Là anh biết cô sẽ không hôn ở trên miệng.

"Vậy sau này liền mặt cũng không hôn."

Phương Thê ngất mặt của anh cười nói.

Được rồi, anh càng ngày càng vô rồi, cũng càng ngày càng đáng yêu, để cho cô không nhịn được nghĩ muốn khi dễ anh.

Lúc Bạch Hinh tiến vào, thấy chính là tình cảnh như vậy.

Hai người cũng cười, ảm áp như họa, hạnh phúc đến dường hồ toàn bộ thế giới đều chỉ còn dư lại hai người bọn họ, cũng không có người thứ ba có thể xen vào.

Doãn Văn Trữ cười như vậy, mang theo điểm vô lại, lại có chút làm nũng, cô chưa bao giờ gặp qua.

Thì ra là, anh cũng có giây phút như vậy.

Đây nên là duy thuộc của Phương Thê.

Lúc nghe thấy anh bị thương, cô ngoài lo lắng lại có chút tức giận.

Tại sao cô ta luôn một lần lại một lần để cho anh vì cô ta mà bị thương?

Nhưng khi nhìn đến chính là tình cảnh này sau, Cô đột nhiên cảm thấy mình căn bản không có tư cách tức giận.

Mẹ chụt chụt cho cha(10)

Mặc kệ thế nào, Doãn Văn Trữ cũng vui vẻ chịu đựng.

Mà cô nên đứng ở lập trường nào đây?

Vì vậy không khỏi ở đáy lòng tự giễu một p

Có lẽ cô vốn đem mình định vị sai lầm rồi, nói cho cùng, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng đến gần anh qua.

Ba năm đó, dù anh kêu Thê Thê, nhưng chưa từng có lúc như vậy.

Đột nhiên, cô tựa hồ đã hiểu ra cái gì.

Nhưng rốt cuộc là thế nào, có lẽ đã không còn quan trọng.

Trước khi đến, cô còn chưa quyết định, nhưng bây giờ cô đã có quyết định rồi.

Mình cũng nên hết hi vọng thôi.

Cô nghĩ cứ vậy rồi đi, nhưng Phương Thê lại trong lúc xoay người thấy được cô.

Cô lúng túng trong chốc lát, nhưng rất nhanh cười cười nói: "Bạch Hinh, cô tới thăm trụ sao?"

Doãn Văn Trữ nói cho cô mọi chuyện, cho nên đối với Bạch Hinh, cảm giác của cô rất phức tạp.

Nhưng trong lúc này cũng không có oán hận.

Mặc kệ ra sao, trong ba năm là cô ấy bồi bên cạnh anh, chăm sóc anh ba năm.

Cô thậm chí còn có một chút ghen tỵ.

Đã bỏ lỡ, nhưng có thể lại cùng một chỗ, chính là duyên phận của hai người.

Sau này, bọn họ còn có nhiều thời gian hơn, cho nên cuối cùng cũng rất nhanh liền bình thường trở lại.

"Ừ."

Bạch Hinh đáp một tiếng, nhìn Doãn Văn Trữ trên giường một cái, lại đem tầm mắt về trên

"Thật ra mình tới chào từ biệt."

Ở chỗ này có lẽ sẽ đau lòng hơn, cô vẫn nên rời đi.

Liền đem ba năm nay xem như một giấc mộng đi, cũng có lẽ từ đầu tới đuôi cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

"Cô và trụ nói chuyện một chút đi."

Phương Thê không nói gì, lại xoay người rồi đi, đem không gian tặng cho bọn họ.

Nói chuyện cũng không lâu lắm, không bao lâu, Phương Thê chỉ thấy Bạch Hinh đi ra.

Cô ấy nói với cô một tiếng tạm biệt, sau đó rời đi.

Lúc Phương Thê trở lại phòng bệnh, cũng không có hỏi bọn họ nói cái gì.

Cô tin anh, hơn nữa cô cũng không phải loại người muốn quản người khác.

Thật ra thì nói cái gì cũng không quan trọng.

Quan trọng là, giữa bọn họ yêu nhau, lại gặp nhau ở bên nhau.

Từ nay về sau, cũng phải học đi tin nhiệm, không muốn bỏ lỡ một lần nữa.

Phương Thê và Doãn Văn Trữ tay trong tay ở nơi đó, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng hết thảy không cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thê Thê, cùng nhau tắm

Ba tháng sau ở Paris nước Pháp.

"Thê Thê, em đang ở đâu?"

Doãn Văn Trữ đưa tay, kêu tên Phương Thê.

Phương Thê liền vội vàng tiến lên một bước, đưa tay nắm tay anh, nhẹ giọng nói: "Trữ, em ở chỗ này, đừng lo lắng, bác sĩ nói rồi, anh khôi phục được rất tốt."

Trong khi nói chuyện, Phương Thê lại cười cười với bác sĩ Triều, ý bảo ông có thể bắt đầu.

"Ừ, anh không lo lắng, chỉ là muốn nắm tay em."

Doãn Văn Trữ trên miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng vẫn hơi căng thẳng.

Cũng không biết là thật có thể thấy không.

"Mặc kệ kết quả thế nào, em vẫn bồi ở bên cạnh anh."

Phương Thê nói lời chân thành lại kiên định.

Người cả đời này, có lẽ thực sự chỉ có một người, có thể khiến bạn bỏ ra mọi thứ.

Cho nên nếu tìm được lần nữa, vậy dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Anh nếu thật không nhìn thấy, như vậy xem cô như ánh mắt anh, thay thế anh nhìn cái thế giới này.

"Thê Thê."

Nghe vậy, Doãn Văn Trữ cũng không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ là cảm kích gọi tên cô.

Không có gì so lời nói của cô càng tuyệt v

Coi như thật không nhìn thấy rồi, có cô ở đây, thế giới của anh vẫn sặc sỡ như cũ.

Tay hai người mười ngón đan vào nhau, nắm thật chặt ở nơi đó.

Bác sĩ ở phía sau từ từ lấy băng gạc quấn quanh đôi mắt ra, một vòng lại một vòng, từ từ biến thành mỏng, cho đến cuối cùng toàn bộ đều lấy ra hết.

"Mở mắt từ từ." Bác sĩ dùng tiếng Pháp nhắc nhở.

Doãn Văn Trụ gạt đầu một cái, lại nói: "Thê Thê, em đứng trước mặt anh sao?"

Anh muốn ánh nhìn đầu tiên có thể thấy cô.

"Ừ, em ở đây, anh mở mắt là có thể thấy được."

Cô nắm chặt tay anh, ý bảo sự tồn tại của cô.

Doãn Văn Trụ hít sâu một hơi, sau đó từ từ mở mắt.

Có một tia sáng rơi vào bóng tối, có chút mơ hồ, chỉ có một đoàn bóng dáng ở trước mặt, nhưng từ từ lại thay đổi rõ ràng, cho đến cuối cùng thấy rõ mặt của Phương Thê.

Ánh sáng đã lâu không gặp, khuôn mặt tươi cười lâu nay không thấy.

Doãn Văn Trụ sững sờ trong khoảng thời gian ngắn này, không biết nên nói gì?

Thê Thê, cùng nhau tắm (2)

"Trụ, không sao."

Phương Thê cho rằng anh vẫn không nhìn thấy mới có vẻ mặt như thế, vội vàng an ủi.

Chỉ là sau một khắc, Doãn Văn Trụ đã dng lực lôi kéo, Phương Thê liền ngã vào trong ngực của anh.

Anh tựa vào vai cô, vui vẻ nói: "Thê Thê, anh rút cuộc lại nhìn thấy em rồi."

"Có thật không? Thật nhìn thấy không?"

Phương Thê cũng phần khởi hởi, ngay cả người mình ở nơi nào cũng không chú ý tới.

"Thật, Thê Thê, em trở nên xinh đẹp hơn, nhưng mà vẫn là Thê Thê của anh."

Qua ba năm, cô càng quyến rũ hơn.

Đáy lòng của anh tràn đầy kích động, lúc này anh thật hiểu rõ mắt mà được lại cái loại... Vui sướng kia.

Anh từng mất đi Thê Thê của anh, nhưng lại lấy được, ánh sáng anh từng mất đi, lúc này cũng phục hồi lại rồi.

Lúc có không biết quý trọng, đợi đến mất đi mới hiểu được.

Anh là cực kỳ rõ ràng vì thể nghiệm qua.

Cho nên mặc kệ là bên nào, anh cũng sẽ càng quý trọng hơn.

"Trụ, thật tốt quá, thật sự là quá tốt rồi."

Phương Thê đưa tay ôm cổ của Doãn Văn Trụ, vui vẻ nói.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình cô nhưng thật ra cùng anh giống nhau.

Chờ đợi trong sự mong đợi và sợ hãi, chờ một kết quả này.

Nước Pháp rất xinh đẹp, nhưng cô không có thời gian thưởng thức.

Cô muốn cùng anh cùng nhau, còn có tiểu Lạc Lạc bọn họ cùng nhau nhìn cảnh một mảnh thuộc về nước lạ này.

"Ừ, có thể nhìn thấy em thật tốt quá."

Có lúc anh cảm thấy có lẽ đây chính là sự trừng phạt và anh đã thương tổn cô lúc trước.

Bây giờ cô trở về, tất cả cũng kết thúc như vậy.

"Khụ khụ, trị liệu rất thành công, kế tiếp, hai người chỉ cần chú ý chuyện tôi giao phó là được rồi."

Tiếng nói của bác sĩ cắt đứt bọn họ.

Lúc này Phương Thê mới chú ý tới cái tư thế này của bọn họ mập mờ đến cỡ nào, cô ngẩng đầu nhìn về bác sĩ, lại thấy ông cười đến có mấy phần mập mờ.

Cô vội vã từ trong ngực Doãn Văn Trụ đứng lên, liên tiếp nói: "Cảm ơn ông, thật rất cảm ơn ông, bác sĩ."

"Không có gì, đây là việc tôi phải làm, hai người đã cứu vợ tôi."

Bác sĩ cười cười nói.

Thê Thê, cùng nhau tắm (3)

Sau khi tới nước Pháp, bọn họ mới biết tính tình của người bác sĩ này có chút lạ, người phải thuận mắt ông mới trị.

Chỉ là ở dưới cơ duyên xảo hợp, bọn họ đã cứu một phụ nữ có thai ngã nhào ở ven đường, bảo vệ đứa con của bọn họ.

Mà người phụ nữ có thai đó vừa vặn là vợ của bác sĩ này.

Vốn cho rằng bày tỏ cảm tạ thôi, ông lại đáp ứng trị liệu mắt cho Doãn Văn Trụ.

"Chúng tôi cũng là nhấc tay chi lao."

Phương Thê cười nói, có lẽ đây cũng là ý trời đi.

"Vậy tôi đi trước, có rảnh rồi tới nhà tôi chơi."

Bác sĩ nói xong liền rời đi, trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người Doãn Văn Trụ cùng Phương Thê.

Doãn Văn Trụ đứng dậy, đưa tay ôm Phương Thê vào lòng.

"Thê Thê, anh muốn nhìn em thật kỹ, đem phần không nhìn thấy của ba năm qua đều bù lại."

Phương Thê cười chỉ vào lồng ngực Doãn Văn Trụ: "Vậy buổi tối anh cũng không cần ngủ, có phải vẫn nhìn chăm chăm vào em không?"

"Ừ, đề nghị này không tệ, anh sẽ suy tính xem một chút."

Doãn Văn Trụ gật gù đầu nói làm như có thật.

"Ngu ngốc, anh phải chú ý nghỉ ngơi."

Cô cũng không quên chuyện bác sĩ giao phó.

"Ừ, vậy có chút chuyện, Thê Thê vậy thì em làm thay sao?"

Doãn Văn Trụ lại gần Phương Thê, hỏi mang theo vài phần mập mờ.

Phương Thê chợt nghĩ tới điều gì, lập tức đỏ mặt, đưa tay liền đẩy Doãn Văn Trụ ra: "Anh không đứng đắn như vậy nữa, em không để ý tới anh."

"Thê Thê, em nghĩ đi đâu rồi?"

Doãn Văn Trụ vô tội nhìn Phương Thê.

"Anh chỉ nói là một ít chuyện trong sinh hoạt, ví dụ như nấu cơm."

Phương Thê cảm thấy anh chính là cố ý, rõ ràng nói mập mờ như vậy, mới sẽ không chỉ những thứ chuyện đơn giản kia.

Sau một khắc, tiếng Doãn Văn Trụ lại vang lên.

"Thê Thê, chẳng lẽ em cho rằng chuyện ở trên giường sao? Thê Thê, em háo sắc quá, nhưng anh thích."

Doãn Văn Trụ lại đem Phương Thê kéo vào lòng, hôn một cái lên gương mặt cô cười nói.

"Hơn nữa anh thích Thê Thê nhiệt tình, cho nên Thê Thê em có thể đối với anh ——"

Lời nói tiếp theo, Doãn Văn Trụ không nói thêm gì nữa, nhưng Phương Thê cũng hiểu được anh muốn nói gì.

songngu45: khi ta xem văn án ta còn tưởng ngược nữ 9 không á, nhưng xem rồi mới bik hiểu lắm, lúc đầu ta xem ta còn hok thích a n9 cơ mà, nhưng khúc sau thì thấy ảnh cũng tội nghiệp nên thích.

Người nọ là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Nhưng mà nghĩ đến một lần kia, mặt của Phương Thê vẫn là nhin không được nóng lên.

Cô không thừa nhận, khi đó chính bản thân cô, tại sao lại bị dụ dỗ, làm ra chuyện mắc cỡ như vậy.

Lần đầu tiên chủ động, Phương Thê dĩ nhiên cũng muốn một quá trình thích ứng.

Chỉ là khi đó chính anh, thật rất mê hoặc lằng lơ.

Thì ra nam sắc cũng mê người như vậy, cho nên bị dụ hoặc a

"Thê Thê, mặt em làm sao lại đỏ như vậy? Có phải nghĩ tới điều gì không?"

Doãn Văn Trụ tiến tới bên tai Phương Thê, cơ hồ là dán lên lỗ tai Phương Thê nhẹ nhàng nói: "Có cần anh dâng hiến mình ra, để cho em——"

Lần này còn chưa có nói xong, cái miệng của anh liền bị Phương Thê bưng kín.

Mặt cô đỏ bừng nhìn chăm chăm anh: "Không cho nói."

Mắt của anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cảm giác mình tựa hồ thật sự có xung động.

Mới vừa rồi rõ ràng chính là muốn trêu chọc cô, nhưng Thê Thê của anh làm sao lại đáng yêu như thế?

Căn bản là đang dụ dỗ anh a dụ dỗ anh.

Chỉ là tựa hồ từ lúc bắt đầu, Cô đối với anh mà nói chính là một sự hấp dẫn.

Anh không nhin được đuổi lười nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay của cô.

Phương Thê vội vàng đem tay rút về, nhìn chăm chăm anh nói: "Doãn Văn Trụ, anh còn như vậy em không để ý tới anh bây giờ."

Nào có người mắt vừa khôi liền muốn làm loại chuyện đó?

Hơn nữa bây giờ là ban ngày.

Đúng rồi, còn có tiểu Lạc Lạc.

"Không muốn nhìn con gái anh sao?"

Vì vậy cô vội vã dời đi đề tài.

Cô cảm thấy tiếp tục như vậy nữa, mình khẳng định sau đó rất nguy hiểm, có lẽ thật lại bị lừa đến trên giường đi.

"Ừ, dĩ nhiên muốn nhìn, chỉ là tiểu Lạc Lạc không phải ngủ rồi sao?"

Doãn Văn Trụ từ phía sau ôm Phương Thê, đầu tựa vào trên vai của cô, nhẹ nhàng hỏi: "Để cho anh đoán một chút, con gái của chúng mình giống ai đây?"

"Đáng yêu như vậy, có phải giống Thê Thê anh không?"

Trong khi nói chuyện, anh lại hôn lên mặt Cô một cái.

"Đều giống nhau. Con bé cũng nhanh tinh dậy, chúng mình đi nhìn nó có được không?"

Cô cảm thấy tựa hồ không khí quanh mình cũng tán mát ra một loại hơi thở mập mờ.

Thê Thê, cùng nhau tắm (5)

"Ừ, được rồi."

Doãn Văn Trụ ở sau lưng Phương Thê cười đến rục rờ.

Vậy lần này trước hết thả qua cô đi, bọn họ còn nhiều thời gian.

Hơn nữa anh cũng thật rất muốn xem con gái của hai người.

Trong khoảng thời gian sống chung này, con bé đã rất gần gũi anh.

Nghe tiếng trẻ con của bé gọi một tiếng cha, anh sẽ cảm thấy thật hạnh phúc, thật tự hào.

Hai người nắm tay đi tới phòng của tiểu Lạc Lạc.

Tiểu Lạc Lạc cũng vừa vận tỉnh lại, đang đưa tay vuốt mắt, một dáng vẻ đáng yêu.

Đầu tóc ngắn như cây nấm, hai mắt thật to, lông mi thật, miệng nhỏ xinh xắn, mặc áo ngủ đáng yêu, đây chính là con gái của anh, thật là có chút giống búp bê.

Anh rất cuộc thấy con bé.

Doãn Văn Trụ không khỏi tiến lên một bước, đi tới bên giường tiểu Lạc Lạc, đưa tay bế bé ra ngoài, ở khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé hôn lên một hóp.

"Cha, mẹ."

Lạc Lạc cũng hôn trên mặt Doãn Văn Trụ một cái, đôi tay ôm cổ của anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, trên người còn mang theo mùi sữa.

"Lạc Lạc của cha thật ngoan."

Anh đem tiểu Lạc Lạc giờ lên, xoay một vòng, lại lần nữa ôm vào lòng, đi tới bên cạnh Phương Thê.

"Thê Thê, buổi chiều chúng mình mang tiểu Lạc Lạc đi chơi đi."

Lúc này anh rất vui vẻ, cũng rất hạnh phúc.

Người phụ nữ anh yêu, con gái của bọn họ đều ở bên cạnh, không lúc nào so với bây giờ hạnh phúc hơn.

"Ừ."

Bị khuôn mặt tươi cười của hai cha con lây nhiễm, Phương Thê cũng cười.

Ba khuôn mặt tươi cười, một khung ảnh ấm áp.

Lúc xế chiều, ba người bọn họ đi trên đường phố Paris.

Vốn là người phương Đông, bộ dáng lại cực kỳ xuất sắc, cho nên trở thành tiêu điểm

Paris vốn chính là kinh đô hoa lệ, SUNSHINE ở nước Pháp cũng có một thương hiệu riêng, hơn nữa còn nổi tiếng hơn trong nước.

Cho nên một đường đi thẳng, lại có người cũng nhận ra Phương Thê.

Mấy cô gái nước Pháp vây quanh Phương Thê, dùng tiếng anh cùng cô trao đổi.

"Shine, đó là chồng và con gái của cô sao?" Có người tò mò hỏi.

Thê Thê, cùng nhau tặc (6)

Phương Thê liếc mắt nhìn người ở chỗ không xa, cười gật đầu : "Ừ."

Đây chính là Sunshine của cô, ánh sáng hạnh phúc của cô.

"Mình nghĩ mình hiểu ý nghĩa của tên thương hiệu này rồi, rất hạnh phúc, rất tốt đẹp."

Theo ánh mắt của cô nhìn lại, có người cười nói.

"Ừ, tôi cũng vậy hi vọng tất cả người mặc trang phục của tôi cũng có thể tìm được Sunshine thuộc riêng mình."

Đây cũng là hy vọng lúc cô lấy tên này.

"Ừ, vậy thì không quấy rầy gia đình cô nữa."

Mấy cô gái nhìn Doãn Văn Trụ bên kia một chút, sau đó vừa cười rồi đi.

Họ trước khi đi, Phương Thê cũng liên tục cảm tạ họ ủng hộ cô.

Đối với người thiết kế mà nói, có người ủng hộ, đó chính là thu hoạch lớn nhất.

Đội người đi hết, Doãn Văn Trụ mới ôm đi tới, nói có mấy phần ghen ghét: "Thê Thê rất được chào đón, anh thật đáng thương."

Tâm tình Phương Thê rất tốt, nhón chân lên hôn lên gò má anh một cái.

"Em sẽ không làm như vậy với người khác."

Có lúc nhìn anh như một đứa trẻ con, cô cảm thấy thật đáng yêu.

Đây là vẻ mặt ở trước mặt cô anh mới lộ ra, có lẽ đây chính là một cái tôi khác núp ở trong thân thể của chính mình.

Doãn Văn Trụ cũng nghiêng đầu ở trên mặt Phương Thê hôn một cái: "Anh cũng vậy sẽ không đối với người khác làm như vậy, anh là dành riêng cho Thê Thê."

Lúc trước tuổi trẻ khí thịnh, đã từng hoa tâm qua, nhưng bây giờ mới hiểu được thật sự yêu một người, như vậy đáy mắt sẽ không có bóng dáng của người khác nữa.

Lúc trước sở dĩ còn có thể nhìn đến người khác, có lẽ là bởi vì yêu không đủ.

Nhớ tới Hạ Sơ, Doãn Văn Trụ lại có chút cảm khái.

Bởi vì cô ta, anh từng làm sai rất nhiều việc.

Nhưng nghĩ tới cô ta thiếu chút nữa hại Thê Thê, anh đã cảm thấy mình cũng không thiếu cô ta cái gì.

Anh nghĩ, về chuyện này, chắc Phương Thê còn không biết.

Nhưng anh cũng sẽ không nhắc tới.

Kỳ thật chuyện trước kia đều không quan trọng rồi.

"Cha, mẹ, Lạc Lạc cũng hôn nhẹ."

Tiểu Lạc Lạc cũng không cam chịu yếu thế, đem mặt đưa tới bọn họ nói.

Phương Thê và Doãn Văn Trụ một người một mặt, ở hai bên má con bé hôn một cái.

Cả nhà bọn họ liền đi dạo như vậy, cũng không có mục tiêu cụ thể, thật ra thì chỉ cần mọi người ở chung một chỗ, làm cái gì đều sẽ cảm giác rất hạnh phúc.

Bọn họ còn chụp hình, đây là bức ảnh thứ nhất của gia đình họ.

Vì vậy ba sợi dây chuyền giống nhau, đặt tám hình ở bên trong, đeo trên cổ.

Đây là minh chứng hạnh phúc của bọn họ.

Đi dạo một buổi chiều, sau đó lại ăn cơm tối ở ngoài rồi mới về khách sạn.

Lúc về, tiểu Lạc Lạc đã ngủ rồi.

Doãn Văn Trụ cẩn thận từng li từng tí đem tiểu Lạc Lạc ôm đến trên giường, lúc này mới lặng lẽ ra ngoài.

Chờ trở lại gian phòng của mình, Phương Thê trên tay đang cầm áo ngủ, thấy anh đi vào liền hỏi: "Trụ, anh đi tắm trước đi?"

Doãn Văn Trụ kéo Phương Thê qua, cười nói: "Thê Thê, cùng nhau tắm đi."

Phương Thê trừng mắt liếc anh một cái, đẩy anh vào phòng tắm: "Anh đi tắm trước."

Đội đến trở lại bên giường, mới biết mình quên đem áo ngủ

Vì vậy lại đem áo ngủ đi tới cửa phòng tắm gõ một cái nói: "Trụ, áo ngủ nè."

"Thê Thê, anh đau lòng."

Cửa phòng tắm kéo ra chút, Doãn Văn Trụ lộ ra một cái đầu: "Anh còn tưởng rằng em thay đổi chủ ý đi theo anh cùng nhau tắm chứ."

Phương Thê cầm quần áo nhét vào trên tay anh, nói: "Anh mau tắm đi."

Nói xong xoay người tránh ra, nhưng ngang hông lại đột nhiên căng thẳng, sau một khắc, người đã tiến đụng vào một lồng ngực.

"Thê Thê, anh vẫn là cảm thấy hai người cùng nhau tắm mới tốt."

Anh khẽ cắn vành tai Phương Thê, trong giọng nói tràn đầy mập mờ.

"Sẽ để cho em làm chuyện em mới vừa rồi nghĩ được không? Để cho em đối với anh —— muốn —— làm —— gì —— thì —— làm"

Phương Thê nghĩ tới chuyện mới vừa rồi, vừa giận vừa hờn.

"Doãn Văn Trụ, anh đừng dẫn một chút."

Cái gì muốn làm gì thì làm, nói xong cô tựa như rất tò mò.

Được rồi, thật ra thì cũng thật sự có điểm mong đợi.

Cùng người trong lòng đã làm loại chuyện đó thật ra thì cũng không coi là ghét, chẳng qua là anh mỗi lần anh đều nói rõ như vậy, đều khiến người cảm thấy xấu hổ.

"Thê Thê không thích(8)"

Anh xoay người cô lại, để cho cô đối mặt anh, nâng lên cằm của cô, cố ý cười mấy phần quý dị.

"Vậy thì thay đổi vị trí, anh đối với em muốn làm gì thì làm đi."

"Được không?"

Anh tiếp cận tới đây, ở trên môi của cô hôn một cái.

"Thê Thê, tới, vì báo đáp mấy ngày này em đều chăm sóc cho anh, anh giúp em tắm đi."

Cũng không đợi Phương Thê đáp ứng, tay của anh liền bắt đầu cởi quần áo cô ra.

Hơn nữa cởi cực kỳ nhanh chóng, rất nhanh, trên người Phương Thê cũng chỉ còn lại có đồ lót.

Phương Thê cúi đầu, gương mặt hơi ửng đỏ.

Mặc dù không phải là lần đầu, nhưng lần cuối đã là ba năm trước đây rồi, mà sau khi đến nước Pháp mấy lần kia, đều là ở trong toilet, cô cũng không có nhìn thấy dáng vẻ không mặc quần áo của anh.

Cho nên lúc này, ánh mắt của cô có chút không biết nên nhìn đi nơi nào.

"Thê Thê, chúng mình con đều đã có, cũng coi là vợ chồng già rồi, có gì phải xấu hổ?"

Doãn Văn Trụ ôm lấy Phương Thê, đi vào bên trong.

"Người nào với anh vợ chồng già rồi. A ——"

Phương Thê giọng điệu cứng rắn nói, liền phát hiện áo lót phía trên đã bị người cởi ra, còn thuận tay nhét vào sau lưng.

"Anh chính là rất muốn toàn bộ người em ghi tạc đầy lòng, một chút cũng không muốn bỏ qu"

Anh đặt cô ở trong bồn tắm, mình cũng bò vào, ngồi ở phía sau cô.

"Thê Thê không muốn nhớ mọi thứ của anh sao?"

Anh khẽ liếm lấy gáy cô, mang theo hấp dẫn, tay ở lúc này thoa sữa tắm lên, chà xát nổi lên bong bóng, bắt đầu thoa lên người Phương Thê.

Tay lướt qua xương quai xanh cô, đến trước ngực nơi mềm mại, nhẹ nhàng xoa bóp.

Trong miệng còn nói lời nói hấp dẫn: "Muốn rửa sạch sẽ mới được."

"Em tự tắm."

Như vậy quá lúng túng, hơn nữa cũng quá tà ác rồi.

"Không được, anh nói rồi phải báo đáp Thê Thê."

Trong khi nói chuyện, tay còn cố ý vê lại.

"Doãn Văn Trụ."

Phương Thê thở nhẹ một tiếng, quay đầu đi trừng anh, cũng là đôi mắt nụ cười sáng lạn của anh.

Người nợ là cố ý.

"Em không cần anh báo đáp được không."

Có lẽ bởi vì chú ý duyên cớ, Phương Thê cảm thấy mình bây giờ đặc biệt nhạy cảm.

Thê Thê, cùng nhau tắm (9)

"Không được, anh có ân phải trả."

Anh vừa nói chuyện, tay cũng là từ phía trên từ từ trượt xuống

"Anh cũng sẽ giúp Thê Thê toàn bộ rửa sạch sẽ."

Phương Thê bắt được tay Doãn Văn Trụ hướng xuống, nói có chút cầu khẩn: "Trụ, em tự tắm"

Như vậy cảm giác quá quái rồi.

Anh khẽ cắn một chút vành tai cô xem như trừng phạt: "Không được."

Động tác trên tay không ngừng lại.

Phương Thê muốn ngăn cản, cũng không thể ra sức, dù ở Italy trở nên mạnh hơn, nhưng vẫn không ngăn cản được anh.

Cũng có lẽ bởi vì là anh, cho nên không xuống tay được.

Vì vậy cuối cùng, Phương Thê mặc cho Doãn Văn Trụ tẩy được sạch bóng, cũng thuận tiện tẩy được một chút hơi sức cũng không có rồi.

Sau đó nữa, từ phòng tắm đến trên giường.

Đêm đã khuya, nhưng người khác còn là vô tâm ngủ.

Anh chống thân thể nhìn người phía dưới, ánh mắt lưu chuyển, từ trên mặt đi xuống, mãi cho đến dưới chân, tựa hồ thật muốn đem mọi thứ của cô cũng khắc ở trong đầu mình.

"Thê Thê, anh yêu em."

Anh cúi người, ở bên tai cô nói lời dịu dàng

Bởi vì yêu, cho nên không thể không có cô.

Bởi vì yêu, cho nên làm thế nào cũng muốn không đủ cô.

Cũng bởi vì yêu, liền muốn cả đời cũng ôm lấy Cô như vậy, cùng nhau răng long đầu bạc, cùng nhiên Trường Địa Cửu.

Phương Thê cố hết sức mở mắt, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Em cũng thế."

Không có gì không tốt thừa nhận.

Nụ hôn của anh lần nữa rơi vào trên môi của cô, nhẹ nhàng, lần lượt, nhưng từ từ lại trở nên kịch liệt.

Phương Thê đưa tay chống lại lồng ngực của anh: "Trụ, em mệt rồi."

Mới vừa rồi trong phòng tắm, anh cũng đã ——

Cô thật sự có chút mệt mỏi.

"Thê Thê, nhưng ban đêm mới vừa bắt đầu thôi."

Nhìn cô cái bộ dáng này, anh thế nào cũng trầm tĩnh không được.

Thời gian ba năm, khuyết thiếu ba năm, lúc này, anh chỉ muốn có được cô.

Nụ hôn liền trực tiếp rơi vào trên mặt cô, trên người cô, anh nghĩ muốn hôn khắp toàn thân của cô, nhớ từng ánh mắt cô, mỗi một tiếng, mỗi một phần xinh đẹp.

Muốn nhớ mọi thứ của cô.

Thê Thê, cùng nhau tắm (10)

Phuong Thê chỉ cảm thấy môi của anh nóng quá, tay cũng nóng, ngay tiếp theo cô cũng trở nên nóng hổi.

Muốn ngăn cản, đã hữu tâm vô lực.

Đến cuối cùng cũng mặc tâm ý của mình, thật đúng là bị anh muốn làm gì thì làm.

Một đêm xuân tiêu, cả đêm t

Trong lúc ngủ mơ, Phuong Thê chỉ cảm thấy bên tai ngứa một chút, trên người cũng ngứa một chút.

Cô từ trong giấc mộng tỉnh lại, lúc này mới phát giác có người đang hôn lỗ tai của cô, tay cũng không an phận ở trên người cô dao động.

Người này ——

Tối hôm qua cũng nhiều lần như vậy rồi, sáng nay lại vẫn ——

Cô đều mệt mỗi một chút hơi sức cũng không có rồi.

"Doãn Văn Trụ."

Phuong Thê không khỏi quát lên.

Cô là tuyệt đối tuyệt đối không muốn một lần nữa, Cô bây giờ cả người đều đau nhức, ngay cả hơi sức bò dậy cũng không có.

"Thê Thê, em đã tỉnh?"

Doãn Văn Trụ vui vẻ kêu lên, một chút cũng không có chú ý tới giọng điệu không vui của người nào đó.

"Tay của anh an phận một chút cho em."

Phuong Thê bắt được tay của anh nói.

Lần này, Doãn Văn Trụ cũng khéo léo, chẳng qua là từ phía sau lưng đưa tay ôm cô.

"Thê Thê, chờ chúng mình sau khi trở về, gả cho ta đi."

Anh đã không kịp chờ đợi muốn vĩnh viễn cùng cô ở chung một chỗ.

Phuong Thê tự nhiên cũng biết ý của anh, thật ra thì trong lúc cầu hôn đến cỡ nào lãng mạn, nhưng bây giờ cô đang tức giận, cho nên mới không đồng ý

Vì vậy hừ hừ nói: "Gả cho anh? Tốt, trước thử 77 ngày."

Thật ra thì cũng không có cố ý đi nhớ, chẳng qua là chờ lúc nói đi ra mới biết mình cũng không quên.

Hôn nhân lần đầu tiên của bọn họ, không có cầu hôn, cũng không có hôn lễ, chỉ là một hợp đồng, thời gian là 77 ngày.

Mặc dù cuối cùng cũng hiểu chân tướng sự tình, nhưng đáy lòng cuối cùng có chút tiếc nuối.

Doãn Văn Trụ ngẩn ra, đáy lòng cũng theo đó mà đau lòng.

Anh cũng nhớ, nhớ hôn nhân của bọn họ vừa lúc duy trì 77 ngày.

Lần đầu tiên, anh chưa cho cô một hôn lễ, một danh phận, lần này cầu hôn lại cũng tùy ý như thế.

Cô tức giận cũng là phải.

"Được, vậy chờ qua thời gian thử việc, em phải thuê đó."

Cho nên không sao, anh sẽ tăng gấp bội cố gắng, sau đó lần nữa cho cô một màn cầu hôn hoàn mỹ, một hôn lễ hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Cả đời

"Phương Dận đi rồi?"

Phương Thê bọn họ ở nước Pháp một đoạn thời gian, chờ bác sĩ nói ánh mắt của Doãn Văn Trụ khỏe lại hoàn toàn sau mới trở về nước.

Không nghĩ tới Doãn Văn Thận nói cho bọn họ biết một cái tin Phương Dận thề son sắt nói muốn sụp đổ mấy gia tộc lúc trước đã hại Tư Đồ gia, hơn nữa Phương Thê cũng hiểu cá tính của anh ta, không thể nào nói buông tha liền buông tha.

Nếu không anh ở Phương gia nhiều năm như vậy, sớm nên bỏ qua.

"Ừ."

Doãn Văn Thận gật đầu một cái, sau đó cười cười nói: "Vậy con phải cảm ơn anh trai con."

"Anh hai?"

Phương Thê sợ run lên, sau đó hỏi: "Anh hai đã tới đây?"

Lời của cô vừa hết, Tư Đồ Dục liền cười đi tới: "Thê Thê."

Tư Đồ Dục nhận được điện thoại của Phương Thê, biết cô tha thứ người đàn ông kia, bọn họ cũng ở cùng nhau.

Cho nên anh muốn xem người đàn ông đó rốt cuộc thế nào?

Dĩ nhiên cũng liền thuận tiện gặp Phương Dận một chuyến.

Mặc kệ thế nào, Phương Dận cũng không xấu, mà là quá cố chấp.

Vì báo ân, không tiếc làm bất cứ chuyện gì.

Anh chỉ là nói cho anh ta một ít lời, cho anh ta biết ý nguyện thực sự của cha.

Không phải cừ hận kia, mà là hy vọng mới.

Phương Thê làm truyền nhân chân chính của Tư Đồ gia mới là hi vọng của cha.

Nếu như anh hại đến cô ấy, như vậy cha lại sẽ ra sao?

Anh cũng cho anh ta nhìn một ít th

Phương Dận là một người thông minh, tự nhiên rất nhanh hiểu rõ.

Vốn Phương gia cũng chính là anh, tự nhiên cũng nên về anh, nhưng anh lại nói đã sớm chán ghét thương trường, muốn tìm một chỗ đi giải sầu.

Tư Đồ Dục không có giữ lại, chỉ cười nói với anh, Phương gia tùy thời giữ lại cho anh, chẳng qua là thay mặt quản lý, chờ anh giải sầu xong, tùy thời chào đón anh về.

Phương Dận không nói gì, chỉ là cuối cùng giữ lại một câu nói.

Đó là anh nói với Phương Thê, đó chính là hi vọng cô hạnh phúc.

Anh nói, nếu như là hi vọng của Anh Diễm, như vậy anh tự nhiên nguyện ý thành toàn.

"Anh hai."

"Cậu."

Phuong Thê và tiểu Lạc Lạc đồng thời kêu lên.

Tư Đồ Dục đi tới bọn họ, ôm lấy tiểu Lạc Lạc hôn một cái, vừa cười nói nhìn Phuong Thê: "thế nào? Nước Pháp đẹp không?"

"Ừ, cũng không tệ lắm."

Phuong Thê hồi lâu không có thấy Tư Đồ Dục, đáy lòng cũng rất vui.

"Anh hai, tới đây tại sao lại không nói cho em biết một tiếng?"

Tư Đồ Dục liếc mắt nhìn Doãn Văn Trữ, lúc này mới cười cười nói: "Không muốn quấy rầy em."

Thật ra thì có một số việc, anh thích làm trong bóng tối.

Đối người quan trọng của mình, anh nguyện ý vì bọn họ chống lên một mảnh bầu trời.

Cho nên Doãn Văn Trữ rốt cuộc là người thế nào, anh cũng cần hiểu rõ.

Người của Mạt điện bọn họ là bao che, cho nên nếu như muốn tôn trọng người Mạt điện bọn họ, anh tuyệt không cho phép.

"Xin chào, em là Doãn Văn Trữ."

Doãn Văn Trữ đưa tay với Tư Đồ Dục, lễ độ mà nói.

Đây là anh trai của Thê Thê, anh đương nhiên sẽ tôn trọng.

"Tư Đồ Dục."

Tư Đồ Dục cũng đưa tay ra, cùng Doãn Văn Trữ cảm thật chặt.

Vào lúc anh tới đã làm qua một chút điều tra, cho nên đã hiểu được một ít chuyện, cho nên đối với phong cách hành sự của Doãn Văn Trữ cũng rất là thường thức.

"Thê Thê là người em yêu cả đời, cho nên về sau em nhất định sẽ bảo vệ tốt cô ấy, kính xin anh hai yên tâm."

Doãn Văn Trữ liếc đã thấy ra mục đích của Tư Đồ Dục, cũng trước mặt mọi người mặt ngoài nói ra lập trường của mình.

Không phải là vì giải thích cái gì, mà vốn là lời hứa của anh.

"Nói cái gì đó?"

Phuong Thê đựng nhẹ Doãn Văn Trữ một cái, mới ngược lại nhìn về Tư Đồ Dục: "Anh hai, đã đến rồi, vậy thì ngây ngô mấy ngày nữa mới trở về đi, em cũng thật lâu không thấy anh hai rồi."

Tình yêu rất quan trọng.

Nhưng đối với Phuong Thê mà nói, thân tình cũng rất quan trọng.

"Thê Thê nói đúng, ở mấy ngày nữa đi."

Doãn Văn Thận cũng đúng lúc mở miệng nói.

"Không, Thê Thê, anh còn có chuyện."

Lần này anh tới đây còn có một mục đích, đó chính là rốt cuộc có tin của người phụ nữ kia, cho nên mặc kệ tin tức là thật hay giả, anh cũng muốn lập tức đi tới nhìn một chút.

Không muốn chậm trễ nữa, chỉ sợ bỏ qua lần nữa.

Cho nên lúc này Tư Đồ Dục không thể chờ đợi.

"Anh hai, là có tin tức sao?"

Chung sống ba năm, Phuong Thê tự nhiên biết chuyện có thể để cho điện hạ Mạt điện động dung là cái gì?

Nếu như là vậy, cô cũng không tốt gọi anh lại.

Đó là hạnh phúc của anh hai.

"Ừ."

Tư Đồ Dục gật đầu một cái nói: "ngày mai anh sẽ lên đường."

Lên đường đến thành phố H, lên đường đến bên cạnh cô ấy.

"Vây anh hai, thuận buồm xuôi gió, còn có đạt thành tâm nguyện."

Phương Thê cười cười, đi tới ôm Tư Đồ Dục một cái, nhẹ giọng nói.

Tư Đồ Dục ôm lại Phương Thê, cũng nhẹ nhàng nói: "Em cũng thế, phải

"Ừ, em sẽ hạnh phúc."

Phương Thê dùng sức gật đầu một cái, trong lời nói tràn đầy kiên định.

Cô sẽ hạnh phúc, hạnh phúc lần này chính cô nắm chặt.

Tư Đồ Dục buông lỏng Phương Thê ra, đi tới Doãn Văn Trụ, "Chúng ta nói chuyện một chút đi."

Doãn Văn Trụ gật đầu, theo Tư Đồ Dục đi ra ngoài.

Đây là cuộc nói chuyện giữa đàn ông.

Phương Thê cũng không biết bọn họ rốt cuộc nói cái gì, ngày thứ hai, Tư Đồ Dục đã rời đi.

Lúc rời đi, anh cười nói, anh yên tâm.

Phương Thê không hỏi Doãn Văn Trụ bọn họ rốt cuộc nói cái gì, bởi vì cô hiểu, mặc kệ nói cái gì, bọn họ đều là vì cô hảo.

SUNSHINE bán được rất tốt, hơn nữa ý tưởng mới kia của Phương Thê cũng rất thành công.

Bọn họ ở SUNSHINE đặt biệt mở một gian bán trang phục trẻ em.

Sau khi thành công ở Thành phố C, Abel cũng bắt đầu mở chi nhánh ở tỉnh Z.

Có lẽ là bởi vì tìm được ánh mặt trời một lần nữa, Phương Thê linh cảm chợt bộc phát, một người núp ở trong phòng thiết kế.

Bây giờ cô cũng không cần lo lắng tiểu Lạc Lạc rồi.

Có Doãn Văn Thận có người ông nội này thương yêu bé, cũng còn có Doãn Văn Trụ người cha này

Chỉ là đây chính là khổ Doãn Văn Trụ.

Thật vất vả gặp nhau, thật vất vả thấy được ánh sáng, nhưng cố tình thời gian gặp mặt lúc này ít lại càng ít.

Nhưng anh cũng không có như lúc trước bá đạo như vậy, mà là lựa chọn tôn trọng và chờ đợi.

Nếu như đây là chuyện Thê Thê thích, như vậy anh cũng liền ủng hộ.

Anh thích xem cô đứng ở trên sân khấu bắn hào quang ra bốn phía, Thê Thê anh chính là xuất chúng như thế.

Mà Phương Thê ở trong phòng liên tiếp nán lại mười mấy ngày sau, rốt cuộc đã làm ra mấy khoản tác phẩm mình rất hài lòng.

Lúc này, cô lại nhận được điện thoại của Abel, nói là ở thành phố B có một sự kiện về ngành thời trang. Cô cũng nhận được thiệp mời.

Đến lúc đó, Cô có thể ở trên đó trình diễn các trang phục cô thiết kế, cũng coi là tiến một bước vì SUNSHINE làm tuyên truyền.

Hơn nữa bên trong cũng có một chút giải thưởng, nếu được giải, càng nổi tiếng trên thị trường trong nước.

Phương Thê cảm giác người mình dâng lên một cỗ nhiệt huyết.

Cô muốn khiến SUNSHINE cái thương hiệu này thành công trong nước, không phải là vì kiếm tiền, mà là vì cho thành quả của mình được hồi báo.

Cho nên cô quyết định tham gia.

Cúp điện thoại sau, Cô cất bản thiết kế của mình đi, cũng ra khỏi căn phòng đã ở trong này hơn mười ngày.

Tắm rửa sạch sẽ, lại đổi một bộ quần áo, Cô mới ra khỏi nhà

Lúc lái xe, Cô gọi điện thoại cho Doãn Văn Trụ.

Doãn Văn Trụ đang đi họp, chẳng qua là lúc nhận được điện thoại Phương Thê, vốn là mặt nghiêm túc lại triển lộ ra một nụ cười dịu dàng, các giám đốc trưởng phòng kinh hãi.

Bởi vì tổng giám đốc bọn họ từ trước đến giờ đều rất nghiêm túc, hơn nữa thời gian gần nhất tính khí đặc biệt không tốt, cả ngày mặt đen lại.

Hôm nay nhìn đến anh cười như vậy, tuy nói rất tốt đẹp, nhưng phần lớn vẫn cảm thấy kinh hãi.

Có người thậm chí nghĩ, đây coi như là hiện tượng quái dị sao?

"Buổi họp hôm nay tới đây."

Doãn Văn Trụ bỏ lại một câu nói đứng dậy đi ra ngoài.

Anh mặc dù không có đi quấy rầy Phương Thê, nhưng tâm tình tự nhiên sẽ không quá tốt, cho tới cả công ty cũng có chút áp suất thấp.

Lại thêm vào, anh gần đây đang tiến hành một cái kế hoạch, cho nên mọi người cũng đủ bận rộn.

Nếu như Thê Thê anh thích cái thành phố này, anh nguyện ý vì cô mà di chuyển tổng bộ.

Đi tới chỗ không người, anh nhún nút trả lời.

"Thê Thê, em nhớ cuộc nhớ tới anh à."

Trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần buồn bã.

"Đúng vậy a, nhớ anh, cho nên lát nữa cùng đi ăn cơm, kêu tiểu Lạc Lạc và cha anh nữa."

Phương Thê nghĩ, mình quá nhiều ngày không có bởi a

"Thê Thê, hai người chúng ta đi đi."

Mặc dù người một nhà rất hạnh phúc, nhưng anh thỉnh thoảng cũng muốn qua thế giới hai người.

Hơn nữa lâu rồi không thấy nhau.

"Ừ, cũng tốt."

Phương Thê không có từ chối, cười đáp.

Cái người này ngẫu nhiên chính là tính tình trẻ con.

"Vậy anh tới đón em." Doãn Văn Trụ vui vẻ nói.

"Đừng, em sắp đến dưới lầu công ty của anh rồi." Phương Thê nhìn ngoài cửa sổ, bây giờ đã có thể nhìn thấy chỗ cao ốc công ty của anh rồi.

"Ừ, vậy anh lập tức đến ngay."

Doãn Văn Trụ cười cúp máy, sau đó hát một bài nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng làm việc.

Vì vậy công ty trên dưới tất cả mọi người bị kinh sợ.

Bọn họ tổng giám đốc đang hát, bọn họ tổng giám đốc còn rạng rỡ như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Có người tò mò còn len lén suy đoán.

Cho nên khi có người ở cửa thấy Doãn Văn Trụ lên xe Phương Thê, sau đó đi công ty tuyên truyền một phen sau, mọi người mới đều hiểu thì ra tổng giám đốc đã có chủ rồi.

Mấy ngày trước áp suất thấp đoán chừng cũng là cùng bạn gái tổng giám đốc có liên quan.

Nhưng mà bây giờ tốt rồi, người ta đến tìm anh nữa, khổ cho bọn họ ngày khó khăn rồi cuộc cũng kết thúc.

Mà Doãn Văn Trụ đang ngồi trong xe Phương Thê dĩ nhiên không biết cấp dưới của anh nghĩ như vậy.

Lúc này lòng ánh tràn đầy cả mắt đều là Phương Thê, mắt vẫn dính vào trên người Phương Thê, một giây cũng chưa từng dời đi.

Phương Thê cũng bị anh nhìn có chút ngượng ngùng rồi, nghiêng đầu ngoảnh anh một cái hỏi: "Cái người này nhìn em làm gì?"

"Một ngày không thấy, như cách ba thu, Thê Thê, em nói chúng mình bao lâu không gặp, anh có thể nào không nhìn em đây?"

Doãn Văn Trụ lại gần vài phần, tay từ sau lưng Phương Thê đưa tới, ôm hông của Cô.

"Này này, em đang lái xe."

Người này chẳng lẽ không biết phân địa điểm và thời gian sao?

Doãn Văn Trụ vô tội cười cười nói: "anh biết, nếu không anh không phải dừng lại như vậy."

Phương Thê nghiêng đầu liếc anh một cái, nhưng không nói gì, đáy lòng nhưng vẫn là có chút ngọt ngào.

Thì ra cảm giác có người nhớ tới tốt như vậy.

Hai người một đường đi tới một tiệm ăn ở Âu Nhã, muốn một phòng riêng, sau đó gọi món.

Phục vụ viên mới vừa đi, Doãn Văn Trụ liền bu lại, tay gọi lên cầm của cô, nhẹ nhàng hôn xuống, tiếp chính là nhiệt liệt ôm hôn.

Sau đó cửa mở ra, vang lên tiếng xin lỗi liên tiếp của phục vụ viên.

"Thật xin lỗi, tôi quên mang thứ gì rồi."

Nói xong nhanh chóng đem đồ để xuống bàn, lại thật nhanh rời đi.

Phương Thê mặt có chút hồng, đưa tay đẩy Doãn Văn Trụ ra: "Đứng đắn một chút."

Thiệt là, lại bị người đụng phải.

Người ta cũng không biết sẽ nghĩ thế nào.

"Không sao, người ta hâm mộ còn không kịp."

Doãn Văn Trụ bộ mặt đều là hạnh phúc, anh mới mặc kệ người khác nhìn thấy.

Coi như thấy được thì thế nào?

Phương Thê bất đắc dĩ, chỉ có mặc anh.

Chỉ là Doãn Văn Trụ cũng không còn sẽ tiếp tục chuyện mới vừa rồi, anh cũng biết tính tình Phương Thê, nếu là thật ép, là biết chọc giận cô.

Nhưng lúc sau mang thức ăn lên, phục vụ viên kia luôn là mang theo một vẻ mặt lúng túng, điều này làm cho Phương Thê có chút quẫn bách.

Hai người ăn cơm xong, Phương Thê nhớ tới chuyện Abel nói qua, liền mở miệng nói với Doãn Văn Trụ: "Trụ, mấy ngày nữa, em muốn đi thành phố B mấy ngày, anh cùng em đi không?"

Thật ra thì cô cũng không muốn cùng anh tách ra, cho nên mới muốn nói với anh.

Doãn Văn Trụ suy nghĩ, mới nói: "Nhưng anh vừa vặn có chuyện."

"Ừ, vậy em sẽ đi nhanh về nhanh thật ra thì đáy lòng có chút thất vọng. Cô còn tưởng rằng anh sẽ thật vui theo cô đi.

Nhưng cô cũng hiểu, anh cũng có rất nhiều chuyện phải làm.

"Vậy Thê Thê, mấy ngày nay em có phải nên bồi anh không?"

Doãn Văn Trụ lại bu lại, đáng thương nói.

Phương Thê nghĩ, chuyện của mình cũng làm xong, chuyện tiếp theo Abel nhất định sẽ an bài thỏa đáng.

Vì vậy gật đầu nói: "Được, mấy ngày nay sẽ cùng anh."

Thật ra thì cô cũng muốn cùng anh ở chung một chỗ.

Doãn Văn Trụ ôm Phuong Thê hôn một cái: "Ừ, Thê Thê thật tốt."

Vì vậy trong lòng liền lên kế hoạch làm sao sống tốt nhất trong mấy ngày nay.

"Đại Tiểu Thư, cô mệt lắm không?"

Abel ngồi bên người Phuong Thê, nhẹ giọng hỏi.

Phuong Thê hơi xấu hổ gật gật đầu, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Sớm biết sẽ như vậy, Cô cũng không nên tùy tiện đáp ứng.

Có người như anh ta sao?

Bọn họ mấy ngày nay, cơ hồ đều trải quauròng.

Anh nói, một đoạn thời gian trước anh rất tịch mịch, cho nên muốn bù lại toàn bộ.

Cô dĩ nhiên kháng nghị qua, nhưng mỗi lần đến cuối cùng vẫn bị anh cản lại.

Cho nên lúc này thật là có chút mệt mỏi, cũng may trên máy bay còn có thể ngủ một lát.

Abel thức thòi không hỏi nữa, chẳng qua là khoe miệng mang theo vài phần cười trộm.

Phuong Thê vốn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, nhưng sau lại ngủ mất.

Lúc cô tỉnh lại, máy bay đang trong lúc hạ cánh.

Abel thấy cô tỉnh lại, cười nói: "Đại Tiểu Thư, thời gian vừa vặn tốt."

"Ừ."

Phuong Thê gật đầu một cái, lại hỏi: "Abel, lần này show trình diễn thời trang có rất nhiều người tham gia sao?"

"Ừ, các nhà thiết kế nổi tiếng trong nước cũng sẽ tham gia."

Abel cười nói: "Nhưng tôi có lòng tin với Đại Tiểu Thư."

Lúc ban đầu chỉ vì sự giao phó của điện hạ, cho rằng chỉ muốn anh cùng với một tiểu thư vui đùa một chút như mọi nhà.

Nhưng bây giờ anh thật thương thức cô ấy.

Thật sự về mặt thiết kế của cô ấy rất có thiên phú.

Tiềm kinh doanh so dự tính còn tốt hơn rất nhiều.

"Cám ơn"

Phuong Thê cười cười, đáy lòng cũng bình thường trở lại.

Thật ra thì cũng không có gì thật hồi hộp cả, dù không lấy được phần thưởng, đi vào trong đó lộ lộ mặt, mở mang tri thức cũng tốt.

Lại nói show trình diễn thời trang lớn hơn nữa của thành phố C cô cũng đã tham gia qua, ngược lại tại sao bây giờ lại hồi hộp chứ?

Có lẽ là vì quy mô trong nước đi.

Ở chỗ này có quá nhiều người quan tâm, cho nên luôn muốn cho bọn họ chia sẻ thành công và vui sướng của cô mà thôi.

Phuong Thê nghĩ tới đây, không khỏi nhếch môi mà cười.

Mặc kệ là người của mình quan tâm, hay là người mình quan tâm, sự tồn tại đó, mới có thể cho cô cảm thấy cuộc sống tràn ngập động lực.

Máy bay hạ cánh, Phuong Thê đến khách sạn mà Abel đã sớm đặt phòng.

Ngày mai mới là buổi diễn, cho nên lúc này quan trọng nhất là cô dưỡng đủ tinh thần.

Thật ra thì chuyện này, Abel từ lâu đã sắp xếp xong xuôi.

Vào lúc này, cô luôn cảm ơn anh hai, đã sắp đặt cho cô một trợ lý tốt như thế.

Phuong Thê nghỉ ngơi một đêm, chỉ có chút mất mát chính là, Doãn Văn Trụ không gọi điện thoại tới.

Cô nghĩ, có lẽ anh quá bận rộn thôi.

Hơn nữa Phuong Thê cũng không kịp suy nghĩ nhiều, tiếp theo một dãy công việc đều cần cô đi làm.

Chọn xong trang phục, make up nhẹ nhàng, lúc này Phuong Thê mới khách sạn, cùng Abel cùng nhau tới show diễn.

Abel muốn nói là, ánh mắt của Đại Tiểu Thư thực sự độc đáo.

Lúc trước chọn cô gái tên là Phụng Cửu Nhi kia, lúc này vận may đã đến, gần đây đã nổi lên.

Nhưng bọn họ trong lúc cô ấy còn chưa nổi tiếng đã ký hợp đồng với cô ta, cô ta không chỉ đối với bọn họ có ơn tri ngộ, còn tiết kiệm được một khoản tiền rất lớn.

Lần trình diễn này, cô ấy cũng ở trong đó.

Hơn nữa gần đây xì căng đan trong làng giải trí không ngừng, đại khái xì căng đan giống như về cô ấy cùng thiếu đông của công ty người mẫu kinh tế VV.

Ban đầu cô ấy có thể cho người đề cử cô ấy, trong lúc đó tất nhiên cũng có người nọ nhúng tay.

Chỉ là Phuong Thê lại rất thương thức cô ấy, quan hệ giữa hai người không tệ.

Cô ấy không giống như rất nhiều sao trong làng giải trí tồn tại sự vong ân phụ nghĩa, đập người khác bỏ lên trên, đối với cô mà nói, người mẫu chỉ là mộng giấc mộng của cô ấy mà thôi.

Cô ấy từng nói qua, đợi cô ấy công thành danh toại, lúc hoàn thành mơ ước, cô ấy sẽ thối lui khỏi giới người mẫu.

Không vì danh, không vì lợi, chỉ vì hoàn thành một mơ ước.

"Cửu Nhi, hôm nay vất vả em rồi."

Phuong Thê đi tới bên cạnh cô ấy, cười nói.

"Chị Phuong nói gì đó."

Phụng Cửu Nhi cười,

Dù cô ấy bây giờ đã nổi tiếng, nhưng khí chất trên người lại chưa bao giờ thay đổi qua.

Phuong Thê nói mấy lời khích lệ với cô ấy, sau đó lại cùng người khác chào hỏi.

Abel vẫn đi theo bên người Phuong Thê, có lúc sẽ nhắc nhở một ít cần thiết.

Buổi trình diễn cuối cùng cũng bắt đầu.

Phuong Thê cảm giác mình lại mang theo một loại hưng phấn khác thường.

Trình diễn từng tên tuổi riêng, phong cách khác nhau, diễn dịch khác nhau, lại đặc sắc như nhau.

Này không hổ là sự kiện tụ hội các nhân vật nổi tiếng trong giới thời trang.

Phong cách của Phuong Thê cũng như trước, chỉ so bình thường nhiều mấy phần sắc thái thanh thoát.

Có lẽ vì ánh mặt trời trong sinh mạng cô rực rỡ hơn, nên thiết kế tiếp đó cũng thanh thoát lên.

Cô ngồi dưới sân khấu, vẫn chú ý phía trên nhất cử nhất động.

Sự kiện lần này khác với các buổi trình diễn thời trang trước, cho nên những nhà thiết kế cũng ngồi dưới sân khấu.

Chỉ có chờ công bố giải thưởng, những nhà thiết kế đó mới có thể được mời lên đài, nói một chút cảm nghĩ, cũng nói một chút ý tưởng của mình.

Dù không giành được giải, nhưng một lát cả nước cũng truyền tin sự kiện buổi công diễn thời trang này, cũng có thể đánh vang sự nổi tiếng của từng thương hiệu.

Rất nhanh, thương hiệu cuối cùng cũng biểu diễn x

Trong quá trình bình chọn, cũng có ca sĩ tới hát.

Đợi đến một khúc xong, MC cười cầm trên tay một tờ giấy gì đó lên, tỏ vẻ kết quả đã có.

Phuong Thê cảm giác mình vẫn còn có chút hồi hộp.

MC trên sân khấu bắt đầu công bố kết quả, đợi đến không khí phía dưới nóng lên, người MC đó mới tuyên bố người đoạt giải ba.

Tiếp theo là giải hai, cuối cùng là giải nhất.

Trong ba hạng, Phuong Thê cũng không nghe thấy tên mình, nên có chút thất vọng.

Nhưng rất nhanh, cô liền bình tĩnh lại.

Dù sao cũng là lần đầu tiên công diễn cả nước, con đường của cô còn rất dài.

Mặc dù khi ở Italy rất được đón chào, dù sao cũng là hai nơi khác nhau.

Nhưng vào lúc này, MC lại tuyên bố, còn có một giải đặc biệt.

Tên tuổi đoạt giải chính là cô.

Phuong Thê hơi sững sờ, Abel lại cười nói: "Đại Tiểu Thư, thật ra thì giải đặc biệt này so với ba giải trước còn tốt hơn, thật đó."

Phuong Thê còn chưa tới kịp hiểu rõ lời ý tứ trong lời nói của Abel, đã bị mời lên sân khấu.

Nhà thiết kế trong ba giải đầu phát biểu cảm nghĩ của mình trước, sau đó đến lượt Phuong Thê.

MC cười hỏi cô: "Shine, biết vì sao còn có giải

Phuong Thê lắc đầu một cái, tỏ vẻ không biết.

"Thật ra nói thật, trong lúc bình chọn, các giám khảo cũng không biết nên đem giải nhất cho cô hay cho tiểu thư Ada."

Mc nói có chút thần bí.

"Chỉ là sau đó có người nói muốn tặng cho cô một phần ngạc nhiên, nên ngày đặc biệt ở nơi này, chúng tôi đặc biệt vì cô tạo ra giải đặc biệt này."

Tiếng nói của MC vừa dứt, toàn bộ đèn trong hiện trường bị tắt, chỉ còn lại có hai ngọn đèn.

Một chiếu trên người Phuong Thê, một chiếu về phía cửa.

Phuong Thê không khỏi ngẩng đầu nhìn theo, lại thấy nơi đó đứng một người mình rất quen.

Cái người nói không rảnh tới cùng cô.

Phuong Thê nhẹ nhàng che môi lại, có chút không dám tin.

Mà Doãn Văn Trụ đang cầm hoa, dưới ánh đèn từ từ đi về phía cô, cho đến tới trước mặt cô.

Anh quỳ rạp xuống trước mặt cô, đem hoa đặt ở trước mắt cô.

"Thê Thê, gả cho anh. Anh sẽ cho các bạn ở đây và các bạn ngồi trước tivi làm chứng cho anh, anh sẽ yêu em cả đời."

Đây là sự ngạc nhiên mà Doãn Văn Trụ muốn cho Phuong Thê.

Ở nơi này sẽ là một ngày đặc biệt nhất của cô, cho cô một kỷ niệm đáng nhớ nhất.

Anh nói qua, sẽ cho cô một buổi cầu hôn long trọng, cũng muốn cho cô một hôn lễ lo

Cho nên anh mất thật lớn hơi sức, mới buổi trình diễn này thượng sắp đặt một màn này.

Phuong Thê thật sự có chút giật mình, kinh ngạc nhìn không có phản ứng.

Mà những người ở phía dưới sớm đã bắt đầu kêu lên.

Chuyện như vậy, mặc dù không thể nói là mới mẻ, nhưng tuyệt đối được xem là lãng mạn, coi như tục nữa, mỗi cô gái cũng nguyện ý tục một lần như thế.

Bởi vì này cũng được xem là thời khắc hạnh phúc nhất của một người phụ nữ.

Được chính người mình yêu cầu hôn mình.

Phuong Thê sững sốt một lát, mới phản ứng lại, đưa tay nhận bó hoa trong tay Doãn Văn Trụ, sau đó gật đầu thật mạnh.

Cô rất giật mình, đương nhiên cũng vui vẻ.

Doãn Văn Trụ lấy ra chiếc nhẫn, ở trước mặt nhiều người đeo lên ngón tay của Phuong Thê.

Sau đó đứng lên, hôn lên hai má cô.

"Thê Thê, anh yêu em"

Phuong Thê ngẩng đầu nhìn anh : "Em cũng thế."

Dù quanh mình tất cả đều là người, nhưng một phút này, trong mắt bọn họ chỉ còn lại có đối phương, liền nhìn như thế, như muốn ngắm nhìn hết thấy mọi thứ của đối phương.

Cho đến những người phía dưới bạo phát ra tiếng vỗ tay, hai người mới chuyển dời tầm mắt.

Doãn Văn Trụ ôm nhẹ Phuong Thê, cầm lên micro, sâu kín nói: "Đã từng bỏ lỡ qua rất nhiều việc, cũng đau lòng rất nhiều. Cho nên anh rất cảm tạ trời cao, có thể cho anh một cơ hội lần nữa. Cho nên lần này, anh sẽ rất quý trọng."

Doãn Văn Trụ lại nhìn Phuong Thê : "Thê Thê, cảm ơn em"

Thật cảm ơn, cảm ơn em về bên cạnh anh lần nữa.

Màn cầu hôn như vậy, có lẽ cũng tốt đẹp như đồng thoại.

Thân phận của Doãn Văn Trụ được sáng tỏ, hơn nữa thành tựu của Phuong Thê, sau đoạn thời gian rất ngắn, qua báo chí đều có thể nhìn đến một màn cầu hôn cùng với tình yêu này khiến rất nhiều người hâm mộ.

Mà Doãn Văn Trụ muốn chính là chứng tỏ nhiều hơn, từ nay Tư Đồ Phuong Thê chính là vợ Doãn Văn Trụ anh.

Lúc trước không thể cho cô, anh sẽ gấp bội bồi thường.

Dĩ nhiên cũng là tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Có chút bá đạo, anh vẫn có như trước.

Doãn Văn Trụ vốn định đem công ty chuyển tới đây, nhưng cuối cùng Phuong Thê vẫn lựa chọn cùng anh quay về Thành phố H.

Lúc trước không muốn trở về, từng có nhiều ký ức đau lòng.

Mà bây giờ quay về, cô muốn tạo nhiều kỷ niệm hạnh phúc hơn.

Thủ phủ nhà Doãn Văn thành phố H cưới dâu, hôn lễ dĩ nhiên mọi thứ đều long trọng.

Phuong Thê ngồi trong phòng trang điểm, trong lòng cảm thấy hạnh phúc, cũng hơi hồi hộp, còn có chút không chân thật.

Một ngày này thật sự đã đến.

Cô thật sự sẽ gả cho Doãn Văn Trụ rồi.

Đủ loại chuyện lúc trước từ trong lòng xẹt qua, suy nghĩ đến bây giờ, Phuong Thê chỉ cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Mà lúc cô đang ngẩn người, có người từ cửa đi vào.

Anh làm động tác ý bảo dừng lên tiếng với thợ trang điểm, lại bảo cô ấy đi ra ngoài trước.

Lúc này mới từ từ đi tới sau lưng Phương Thê, đưa tay ôm cô ở trong lòng thật chặt.

"Thê Thê, qua một lát nữa, em sẽ trở thành cô dâu của anh rồi."

Anh nhẹ giọng nói bên tai cô.

Phương Thê từ trong sững sờ thanh tỉnh lại, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Cho nên em cũng phải chuyển từ thử sang chính thức rồi."

Doãn Văn Trữ lại hôn hôn lên má cô.

Lúc này Phương Thê mới bừng tỉnh hiểu ra.

Tựa hồ từ lúc cô nói câu kia tính đến hôm nay, vừa lúc 77 ngày.

Thì ra anh vẫn luôn nhớ, trong lòng không khỏi càng nhiều mấy phần cảm động.

"Ừ, chuyển thành chính thức."

Từ đó về sau, anh chính là chồng của cô, người chồng chính thức.

Giữa bọn họ đã trải qua quá nhiều ngăn trở, nhưng rốt cuộc vẫn

"Bà xã."

Doãn Văn Trữ đưa tay nắm tay Phương Thê, nhẹ nhàng gọi.

"Vâng."

Phương Thê hơi thẹn thùng lên tiếng.

"Bà xã."

Doãn Văn Trữ hôn nhẹ lên môi Phương Thê, lại gọi một lần nữa.

"Vâng."

Phương Thê lần nữa lên tiếng.

"Bà xã."

"."

"Bà xã."

"Doãn Văn Trữ, anh cố ý sao?"

Như vậy chơi rất vui sao?

Doãn Văn Trữ lại bế Phương Thê lên, cho cô ngồi ở trên đùi của anh, mới đem mấy phần cung chiêu nói: "Rất muốn gọi, bởi vì rốt cuộc có thể gọi như vậy rồi."

"Bà xã."

Anh khe khẽ cắn cắn vành tai của cô : "Hơn nữa gọi cả đời cũng không chán."

Đúng vậy, cả đời.

Từ nay về sau cũng không tách ra nữa.

Phương Thê vốn hơi buồn bực, nhưng bây giờ lại biến thành cảm động và thẹn thùng.

Cô đưa tay nắm tay Doãn Văn Trụ, nắm thật chặt.

"Vâng, cả đời."

Cả đời dài bao nhiêu, cô không biết.

Nhưng cô sẽ cố gắng cùng anh qua cả đời.

Chuyện sau này, cô cũng không biết.

Nhưng cô cũng sẽ cố gắng làm cho phần hạnh phúc này lan đến cuối cùng, cho đến lúc bọn họ thực sự đầu bạc răng long.

Doãn Văn Trụ cũng cầm tay Phương Thê thật chặt.

Bọn họ mười ngón tay đan xen, ánh mắt quẩn quít.

Trong biển người mênh mông, có thể gặp được một người vốn chính là một loại duyên phận, hướng chỉ hiểu nhau yêu nhau gần nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ngoại truyện: Cuộc sống ngọt ngào sau khi kết hôn

Ads Từ lúc Phương Thê mang thai, Doãn Văn Trụ coi chừng một tắc cũng không rời, cái này không cho làm, cái kia không cho làm, mọi chuyện đều giúp cô làm thay, quả thật chính là điển hình người chồng.

Thật ra thì lần đó, lúc nói chuyện cùng Tư Đồ Dục, anh biết lúc Phương Thê ở Italy sinh Tiểu Lạc Lạc rất khó khăn.

Khi đó anh không ở bên cô, không thể nhìn thấy đứa con của hai người ra đời, đây đối với anh mà nói cũng là một loại

Cho nên lần này, anh muốn chứng kiến giây phút này, muốn làm chuyện mình đủ khả năng.

Cho nên toàn bộ người của tập đoàn Doãn văn đều biết tổng giám đốc thương yêu Tổng giám đốc phu nhân cỡ nào, tự nhiên cũng có người vô cùng hâm mộ Phương Thê.

Có người chỉ là hâm mộ, nhưng có người lại động tâm tư không tốt.

Giống như giờ phút này, một phụ nữ lảng lơ thân là thư ký đứng trước mặt Doãn Văn Trụ.

Khi vợ mang thai là lúc đàn ông dễ ăn vụng nhất, mà cô chính là muốn thừa cơ hội này câu dẫn anh.

Dù chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi cũng tốt, lấy được người, về sau khẳng định cũng có thể được tiền.

Cho nên cô biết hôm nay Phương Thê không tới, liền cố ý ăn mặc, chính là vì giờ phút này.

Cô đối với mình rất có lòng tin, cô trẻ tuổi xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi, nhất định có thể đạt tới mục đích của mình.

Tổng giám đốc dù sao cũng là đàn ông, không có một người đàn ông nào không muốn ăn vụng.

Nghĩ tới những thứ này, cô liền to gan hơn.

"Trụ."

Cô kêu một tiếng mềm mại đáng yêu, vô hạn lảng lơ.

Doãn Văn Trụ nhìn người đàn bà trước mắt, nhũ mào một cái: "Lục thư ký, ai cho phép cô gọi tôi như vậy?"

Giọng nói mang theo vài phần lạnh như băng, thậm chí còn mang theo vài phần chán ghét.

Anh muốn làm cái gì, cho nên anh càng thêm khinh thường.

Cô ta cho rằng mình là người đàn ông dễ dàng câu dẫn như vậy sao?

Vốn tưởng rằng năng lực của cô ta không tệ, xem ra lúc này nên tuyển người mới rồi.

Có lẽ nên tìm phái nam tới đảm nhiệm chức thư ký này, ít nhất sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

"Trụ, em thích anh."

Cô lại không lùi bước, ngược lại đi đến bên cạnh anh, đưa tay bầu vú vào bả vai, mềm mại đáng yêu mà nói: "Em không cầu gì, nhưng phu nhân đang mang thai, nên trong khoảng thời gian này đề em tới chăm sóc anh."

Doãn Văn Trụ đưa tay gạt đi tay của cô ta, lạnh lùng nhìn cô ta một cái: "Đáng tiếc tôi không có hứng thú với cô."

"Em không đẹp sao?"

Nhưng cô vẫn là nghe không hiểu trong giọng nói không vui của anh, càng thêm ý mình quá cao, lại vẫn không hiểu được tiến lùi, lần nữa quẩn lên tay anh.

"Cô kém Thê Thê một vạn phần."

Doãn Văn Trụ lần nữa kéo tay cô ta ra, khinh thường nói.

Thích?

Như vậy cái thích rẻ tiền này có thể gọi là thích sao?

"Ngày mai cô không cần đến làm."

Doãn Văn Trụ nói xong, liền đem cô ta kéo ra khỏi phòng làm việc của mình, sau đó khóa cửa phòng lại, nghênh ngang rời đi.

Cô đương nhiên không cam lòng, tại sao có thể câu dẫn không được còn mất công việc nữa, vì vậy vội vàng

Vẫn đuổi tới cửa công ty mới đuổi được Doãn Văn Trụ.

"Tổng giám đốc, ngài đừng đối với em như vậy, em chỉ là ——"

Cô muốn nói cô chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám muội, sau này sẽ không như vậy.

Nhưng lúc cô nhìn thấy Phương Thê, đáy lòng không biết tại sao liền thay đổi chủ ý.

Có lẽ ly gián tình cảm bọn họ, mình có thể sẽ có cơ hội.

Cô cũng không tin đàn ông thật sẽ khẳng khái một mực như thế, huống chi là người đàn ông có thân phận như vậy.

Vì vậy lời ra ngoài miệng liền biến thành: "Tổng giám đốc, ngài không thể đối với em như vậy, mọi thứ của em đều cho ngài rồi."

Doãn Văn Trụ cực kỳ không vui, người đàn bà này thiếu não sao?

Chỉ sau một khắc, anh liền nhạy cảm cảm thấy sự tồn tại của Phương Thê.

Quay đầu nhìn lại, đúng là chỉ thấy Phương Thê đang tránh về phía anh.

Phương Thê tới đón Doãn Văn Trụ, vốn định là cho anh một ngạc nhiên, lại không nghĩ rằng thấy được tình cảnh như vậy.

Trước kia, có lẽ cô còn có thể tin tưởng.

Nhưng bây giờ cô không biết.

Giữa hai người chung sống, quan trọng nhất chính là tín nhiệm, mà cô tín nhiệm Doãn Văn Trụ.

Anh sẽ không làm! Thê Thê."

Doãn Văn Trụ vung đi tay người đàn bà này, bước nhanh đi tới: "Sao em lại tới đây?"

Người đàn bà thấy vậy, lại nhìn Phương Thê nói: "Tổng giám đốc phu nhân, em và tổng giám đốc không có gì."

Lời như vậy, chính là muốn cho Phương Thê hiểu lầm.

Phương Thê cười nói với cô: "Tôi dĩ nhiên biết hai người không có gì."

Nói xong lại nhìn Doãn Văn Trự: "Muốn đến đón anh, và cho anh một ngạc nhiên."

"Ừ, ông xã rất vui, nhưng bà xã phải cẩn thận thân thể của mình."

Doãn Văn Trự cũng không quản, cúi đầu chính là hôn Phương Thê một cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí đem cô ôm vào trong ngực, đáy mắt đâu còn có sự tồn tại của người đàn bà kia.

Cô nhìn thấy Phương Thê và Doãn Văn Trự lại tuyệt đối không đặt cô ở trong lòng, không khỏi tức giận dậm chân.

Cái Tổng giám đốc phu nhân này ngu sao?

Cũng nghe không ra ý tứ trong đó.

Nhưng cô ta nào biết, cô ta căn bản cũng không thể làm cho bọn họ sinh ra hiểu lầm.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giữa bọn họ đã tin nhiệm lẫn nhau.

Doãn Văn Trự và Phương Thê ngồi sau xe, anh liền ôm cô, cúi đầu khẽ hôn môi cô.

"Thê Thê, hôm nay mệt không?"

Bụng của Phương Thê đã rất lớn rồi, lúc này, người luôn tương đối dễ dàng mệt mỏi.

"Không mệt."

Phương Thê vui ở trong ngực Doãn Văn Trự trả lời.

Ngực của anh vẫn là ấm áp như vậy, Cô dựa vào cả đời cũng sẽ không ngán.

"Không phải anh bảo em nghỉ ngơi thật tốt sao? Tại sao lại tới đây đón anh?"

Doãn Văn Trự mặc dù ước gì mỗi thời mỗi khắc cũng nhìn thấy cô, nhưng lại không muốn cô quá mệt mỏi.

Phương Thê ngẩng đầu nhìn về Doãn Văn Trự, cười nói: "Bởi vì nhớ ông xã."

Doãn Văn Trự sững sốt, sau đó vui vẻ nở nụ cười.

Cô Thê Thê cũng sẽ không chủ động nói những lời này, cho nên thật là vui vẻ.

"Thê Thê của anh tốt cuộc cũng sẽ nói lời ngon tiếng ngọt rồi."

Doãn Văn Trự đem Phương Thê ôm chặt hơn, cúi đầu liền muốn đi hôn môi cô.

Chẳng qua là bờ môi của hai người mới vừa chạm nhau, Phương Thê liền cảm thấy bụng truyền đến từng trận đau.

"Trự, em giống như muốn sinh."

Cô vịn cánh tay Doãn Văn Trự nói.

Nghe vậy, Doãn Văn Trự vội vàng nói với tài xế: "Đi bệnh viện nhanh."

Giờ phút này, anh còn căng thẳng hơn so với Phương Thê.

Muốn sinh làm sao bây giờ?

Làm thế nào đây?

Sau đó lập tức lấy điện thoại ra, gọi số bệnh viện, để cho bọn họ chuẩn bị bác sĩ tốt nhất.

Bệnh viện đó, tập đoàn Doãn văn đầu tư rất nhiều tiền vào.

Vừa nghe Doãn Văn phu nhân muốn sanh, dĩ nhiên vội vàng chuẩn bị cho thỏa đáng.

Cho nên chờ Phương Thê bọn họ tới, rất nhanh liền bị đẩy vào phòng sanh.

Doãn Văn Trự hồi hộp đi tới đi lui, rồi nói với viện trưởng đứng kế bên: "Có phải bác sĩ tốt nhất không?"

"Đương nHiên." Viện trưởng vội vàng trả lời.

Nghe vậy, anh yên tâm chút.

Nhưng qua một lúc, bên trong liền truyền đến tiếng kêu đau đớn của Phương Thê, lòng của Doãn Văn Trụ lại bị níu chặt rồi.

Quay đầu liền nói với phía viện trưởng: "Chẳng phải ông nói là bác sĩ tốt nhất sao? Thê Thê làm sao còn đau thế này?"

Viện trưởng nói với vẻ xấu hổ: "Phụ nữ sanh con là như vậy."

"Thì không thể suy nghĩ một chút biện pháp sao?" Doãn Văn Trụ không vui nói.

Nghe tiếng của Phương Thê, anh đau lòng a.

Càng như vậy, người lại càng phiền não, tiếp đó cảm thấy thời gian cũng đặc biệt lâu.

Đi mấy vòng, Doãn Văn Trụ lại nói: "Tại sao lâu như thế? Những bác sĩ kia rốt cuộc có được không?"

"Nhưng lúc này mới qua có mười phút, ngài yên tâm đi."

Viện trưởng cảm thấy cái Doãn Văn Tổng giám đốc này tuyệt không giống như lời đồn đãi trên thương trường chính là cái dáng vẻ kia.

Chỉ là nhìn ra được, ngài ấy rất yêu vợ mình.

Bằng không cũng sẽ không căng thẳng như thế.

Doãn Văn Trụ thật rất căng thẳng, còn có đau lòng, sớm biết sanh con khó chịu như vậy, anh cũng không để cho Thê Thê của anh sinh.

Vì vậy đi mấy vòng, lại oán trách tại sao còn chưa xong, lần này chỉ qua năm phút đồng hồ.

Viện trưởng chỉ có thể tiếp tục cười an ủi.

Rốt cuộc sau nhiều lần Doãn Văn Trụ oán trách, cửa rốt cuộc mở ra, bác sĩ ôm một đứa trẻ đi ra.

"Chúc mừng Doãn văn ——"

Chẳng qua là còn chưa có nói xong, Doãn Văn Trụ đã xông vào.

Nhanh cầm tay Phương Thê, đau lòng nói: "Thê Thê, có khỏe không? Rất đau sao?"

Phương Thê nhìn Doãn Văn Trụ với vẻ mặt đau lòng, cười lắc lắc đầu: "Không sao rồi."

Thứ nhất là muốn cho anh yên tâm, thứ hai so với lúc sinh tiểu Lạc Lạc, thật sự là dễ dàng rất nhiều.

Lúc này, bác sĩ lại ôm vừa đứa bé vừa sinh tới.

"Chúc mừng hai vị, là bé trai."

Doãn Văn Trụ lúc này mới liếc mắt con trai mình một cái.

Anh mong mỗi bé ra đời, nhưng bây giờ lại có chút oán bé, tại sao có thể hành hạ mẹ mình như thế.

"Thật xấu."

Liếc mắt nhìn, Doãn Văn Trụ lại không nhịn được nói.

Anh và Thê Thê đều đáng vẻ không tệ, tiểu Lạc Lạc cũng đáng yêu như thế, tiểu tử này thế nào lại xấu như vậy?

"Trụ, trẻ con ra đời đều như vậy." Phương Thê không khỏi bật cười.

Bác sĩ cũng liền liền hòa theo.

Sau đó, Phương Thê được đưa đến phòng bệnh thường, Doãn Văn Trụ mới nhớ tới, mình giống như quá nóng nảy, quên nói cho cha bọn họ.

Bọn họ nhất định sẽ trách anh.

Vì vậy nhanh chóng gọi điện thoại.

Lúc Doãn Văn Thận bọn họ chạy tới, Phương Thê đã ngủ rồi.

Anh thấy Doãn Văn Trụ liền nói: "Tiểu trụ, con làm sao không gọi cho bọn cha biết?"

Hại ông không thể ngênh đón cháu mình.

"Đúng vậy a, thiếnhà họ Âu, ngài thật là." Thím Vương cũng hòa theo.

"Cha, mẹ sinh em trai sao?" Tiểu Lạc Lạc tò mò hỏi.

Doãn Văn Trụ làm một thủ thế chớ có lên tiếng, đem bọn họ đẩy dôi phòng bệnh mới nói: "Thê Thê ngủ rồi, chúng ta ra ngoài nói. Mới vừa rồi là con quá lo lắng, cho nên quên mất."

Nhìn anh như vậy, Doãn Văn Thận và Thím Vương cũng không khỏi cười cười.

Chuyện liên quan tới Phương Thê, anh thật sự vô cùng cẩn thận.

Đứa bé mới sanh ra, đặt tên là Doãn Văn Hiên.

Tiểu Lạc Lạc vẫn như cũ họ Tư Đồ, đây là Doãn Văn Thận và Doãn Văn Trụ cũng ngầm cho phép.

Lúc ban đầu có con trai, Doãn Văn Trụ thật vui vẻ .

Nhưng sau đó, anh mới cảm giác mình tạo ra một cái phiền toái.

Không chỉ muốn đoạt thời gian giữa anh và bà xã ở cùng nhau.

Có lúc bọn họ đang muốn làm chuyện ân ái, cái phiền toái nhỏ đó lại khóc, Thê Thê anh luôn bỏ anh

Đây thật là chuyện làm cho người ta phát điên.

Hơn nữa thằng nhóc kia, ai cũng không thích, cố tình chính là thích dính Thê Thê anh.

Thê Thê Anh lại thương yêu nó như vậy, anh cũng cảm giác mình thất sủng rồi.

Sớm biết, ban đầu không nên sinh nó ra.

Phương Thê dĩ nhiên không biết ý nghĩ này của Doãn Văn Trụ, có con trai, cô đương nhiên đem sinh lực phần cho con.

Khi đó Doãn Văn Trụ một mực nghĩ, nhặn thêm chút nữa, chờ thằng nhóc kia lớn một chút thì tốt.

Nhưng thằng nhóc kia càng lớn càng không đáng yêu.

Bởi vì nó càng ngày càng dính Thê Thê anh.

Ngủ muốn mẹ cùng nhau ngủ, làm cái gì đều muốn mẹ bồi.

Thê Thê đều đau nó, cho nên thời gian của anh lại bị tước đoạt.

Vì vậy Doãn Văn Trụ có chút oán niệm thằng nhóc kia.

Vẫn là tiểu Lạc Lạc đáng yêu.

"Thê Thê, em thật là đẹp." Doãn Văn Trụ rốt cuộc bỏ rơi cái phiền toái nhỏ đó, đem bà xã áp đảo ở trên giường, hôn một cái lên môi cô rồi nói.

"Trụ, Hiên Hiên đâu?" Phương Thê nghi ngờ hỏi.

"Nó ngủ rồi, cho nên bây giờ Thê Thê chỉ nhớ chồng là được rồi."

Doãn Văn Trụ cúi người, bắt đầu hôn môi Phương Thê, từ lúc đầu êm ái đến triền miên.

Từ trên môi từ từ trượt xuống, đến xương quai xanh, đến trước ngực đầy đặn.

Tay của anh nhẹ nhàng cởi bỏ nút quần áo của Phương Thê, môi cũng chậm chậm đi xuống.

Trong thân thể có loại xung động bắt đầu bị trêu ghẹo, động tác của anh cũng càng ngày càng nóng.

Chẳng qua là lúc này, một tiếng ngân thơ vang lên: "Mẹ."

Vì vậy Phương Thê vội vàng đẩy Doãn Văn Trụ ra, cài lại nút áo, mà Doãn Văn Trụ lại liếc thẳng nhóc đứng ở cửa kia.

Thằng nhóc này chỉ mới sáu tuổi, nhưng tâm lại cực kỳ nhiều.

Không phải mới vừa rồi anh rõ ràng nhốt nó trong nhà vệ sinh sao, nó làm sao ra được?

Chạy tới quấy rầy chuyện tốt của anh và Thê Thê.

Doãn Văn Hiền nhìn Doãn Văn Trụ một cái, kia đầy mắt rõ ràng chính là khi dễ a khi dễ.

Đợi đến lúc nhìn về Phương Thê, liền một vè ngân thơ: "Mẹ, cha thật là xấu, nhốt con trong nhà vệ sinh không cho con ra."

Bé nhào tới trong ngực Phương Thê, bắt đầu tổ cáo.

Nghe vậy, Phương Thê không khỏi trừng Doãn Văn Trụ.

Người này thế nào càng ngày càng chấp nhặt với con trai mình.

"Thê Thê, thằng nhóc này quá phiền."

Anh không muốn bị anh quấy rầy giữa bọn họ thân thiết chứ sao.

Cuộc sống ngọt ngào sau khi kết hôn (3)

Nói xong, lại trợn mắt nhìn tiểu phá hoại ở trong ngực Phương Thê rất đắc ý một cái.

Thằng nhóc này cứ giảo hoạt như vậy, lớn lên nhất định không phải đồ tốt.

Này này, đây là con trai anh đó.

"Mẹ, Hiền Hiền thật biết điều, mẹ không cần bỏ lại Hiền Hiền."

Doãn Văn Hiền ôm Phương Thê, một bộ khéo léo.

Phương Thê ôm bé, dịu dàng nói: "Mẹ dĩ nhiên sẽ không bỏ lại Hiền Hiền."

Bé vội vàng ở trên mặt hôn Phương Thê một cái, khờ dại nói: "Hiền Hiền yêu mẹ nhất."

Thằng nhóc này chính là đang bán manh a bán manh (tận lực ra vẻ đáng yêu).

Doãn Văn Trụ rất tức giận, nó tuyệt đối là cố ý.

Anh làm sao lại sinh thằng nhóc này ra?

"Thê Thê, anh cũng yêu em nhất."

Vì vậy người khác cũng học một đứa trẻ bắt đầu bán manh.

Phương Thê nhìn hai khuôn mặt giống nhau, vẻ mặt lại giống, không khỏi bật cười.

Hai cha con này thật là.

Nhưng cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Sự hạnh phúc của người một nhà ở chung một chỗ.

Chỉ là Tiểu Lạc Lạc bị anh hai đón đi Italy chơi, bằng không người một nhà ở chung một chỗ, vẫn luôn rất ấm áp.

Tiểu Dạ rời đi cũng bảy năm rồi.

Tiểu Lạc Lạc nói muốn anh hai, cho nên phải đi Italy gặp Tiểu Dạ rồi.

"Mẹ."

"Thê Thê."

Hai tiếng nói vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ Phương Thê.

Tâm tình cô rất tốt, rất hạnh phúc, vì vậy cúi đầu hôn lên mỗi

Phương Thê đi nhà trẻ đón con trai tan học về nhà, trong tay lại đang cầm một đồng hồ.

Thím Vương cười nói: "Hôm nay, tiểu thiên hà họ Âu lại nhận được nhiều quà tặng như vậy à."

"Dạ." Phương Thê nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Văn Hiên nói.

Tiểu Hiên rất giống Doãn Văn Trụ, lớn lên lại là một yêu nghiệt nữa a.

Bây giờ ở nhà trẻ, cũng đã có loại xu thế này.

"Con trai, chính là dính hào quang của cha, bằng không sao có thể được hoan nghênh như vậy." Doãn Văn Trụ đi tới, trợn mắt nhìn Doãn Văn Hiên một cái mới nói, vừa cười đem Phương Thê kéo vào trong ngực: "Thê Thê, đã về?"

"Mẹ, con biết, cha cũng rất được hoan nghênh, lần trước đi đón con, cô giáo con vẫn còn rất thích cha đấy."

Doãn Văn Hiên nói với vẻ ngây thơ, thật ra thì căn bản là cố ý.

"Thê Thê, anh chỉ yêu mình em." Doãn Văn Trụ vươn vươn quả đấm về phía Doãn Văn Hiên, lại ôm bà xã nhà mình nịnh nọt.

"Mẹ, con cũng chỉ yêu mình mẹ." Tiểu Hiên cũng thề son sắt.

Thím Vương nhìn một nhà ba người, không khỏi nở nụ cười.

Bây giờ, bọn họ hạnh phúc như vậy thật tốt.

"Hừ."

Hai cha con nhìn thoáng qua nhau, lại đồng thời hừ nói, liếc về mặt cũng giống nhau như đúc, khiến Phương Thê cùng Thím Vương cũng rất muốn cư

"Được rồi, Trụ, làm sao anh lại luôn chấp nhặt cùng tiểu Hiên." Phương Thê ngắt tay Doãn Văn Trụ cười nói.

"Mẹ, ôm."

Doãn Văn Hiên dù sao cũng là trẻ con, dựa trên tuổi chiếm ưu thế rất lớn, cho nên bé rất đắc ý, Doãn Văn Trụ rất buồn bực.

"Con trai, con cũng sáu tuổi rồi, còn phải người ôm, xấu hổ không?" Doãn Văn Trụ chết ôm Phương Thê không cho cô rời đi.

"Trụ."

Phương Thê quay đầu nhìn anh một cái, Doãn Văn Trụ cuối cùng vẫn ngoan ngoãn buông cô ra.

Không có cách, bà xã lớn nhất.

Phương Thê rời đi Doãn Văn Trụ, ôm lấy Doãn Văn Hiên: "Tiểu Hiên, cũng phải yêu ba biết không?"

Mặc dù có lúc xem bọn họ cãi vã rất vui, nhưng Phương Thê cũng sợ quan hệ giữa bọn họ không tốt.

"Mẹ, con sẽ yêu cha."

Bé ở trước mặt Phương Thê luôn khôn khéo nhất.

"Trụ, anh xem tiểu Hiên so với anh còn khôn hơn."

Phương Thê là cố ý nói như vậy, ai kêu người khác nhỏ mọn, ngay cả đám con mình cũng ăn.

"Thê Thê, em thiên vị." Doãn Văn Trụ bày ra mặt đáng về ủy khuất nói.

Phương Thê cảm thấy chơi thật vui, đưa thay sờ sờ đầu của anh: "Ngoan."

Người này ở trước mặt cô, luôn ra vẻ

Nếu để cho người ngoài thấy anh như vậy, nhất định sẽ mở rộng tầm mắt.

Ai sẽ nghĩ tới Doãn Văn Trụ ở trên thương trường mạnh mẽ vang dội, ở nhà sẽ là cái bộ dáng này.

Nhưng đây mới là chân thật anh, chỉ ở trước mặt cô bày ra chính anh.

Phuong Thê nghĩ tới đây, đáy lòng lại nổi lên một hồi ngọt ngào.

Thật ra thì có lúc, thiên đường và địa ngục thực sự chỉ cách một đường.

Nếu như ban đầu, cô không quay đầu lại, như vậy đến cuối cùng có lẽ thật có thể quên, cũng sẽ không hạnh phúc như thế.

"Mẹ, cha."

Ngay vào lúc này, cửa truyền đến một tiếng kêu.

Phuong Thê và Doãn Văn Trụ ngẩng đầu, chỉ thấy Tư Đồ Lạc đứng ở cửa, bên cạnh còn một người thiếu niên.

"Còn có Tiểu Hiên Hiên, nhớ chị không?"

Tư Đồ Lạc lại lên trước một bước, nhéo gương mặt của Doãn Văn Hiên.

"Nhớ." Doãn Văn Hiên nói với vẻ ủy khuất.

Có lúc bé rất sợ người chị này.

Bé có nhiều tâm tư, nhưng thật ra thì mẹ bọn họ cũng đều biết đi.

Nhưng người khác nhìn chị ba chính là một cô bé nhỏ khéo léo, nhưng bé cảm thấy chị ba căn bản là so với bé còn tồn nhiều tâm tư hơn.

Cho nên chỉ có thể nói chị ba so với b thành công hơn.

"Lạc Lạc."

Phuong Thê vui vẻ kêu một tiếng, lại đem tầm mắt dời đến trên người thiếu niên kia, có chút chần chờ nói: "Tiểu Dạ?"

Dù sao bây giờ không thấy, bé cũng không phải là đứa bé lúc trước rồi, bây giờ dáng người cũng cao hơn cô rồi.

"Mẹ."

Tư Đồ Dạ kêu một tiếng, bên trong hơn mấy phần chững chạc.

Mặc dù chỉ là mười lăm tuổi thiếu niên, nhưng khí thế trên người đã khiến người khác không thể bỏ qua.

"Thật sự là Tiểu Dạ."

Phuong Thê ôm Tiểu Hiên đi tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tư Đồ Dạ, mới gật đầu một cái nói: "Ừ, Tiểu Dạ về là tốt rồi."

Mấy năm này, thật ra thì anh hai cũng sẽ nói chuyện của Tiểu Dạ cho cô biết.

Tiểu Dạ rất thông minh, cũng rất lợi hại.

"Đúng vậy a, Lạc Lạc mang anh hai về, người một nhà chúng ta rốt cuộc có thể đoàn tụ."

Tư Đồ Lạc đưa tay kéo tay Tư Đồ Dạ, cười nói.

Bây giờ Tư Đồ Lạc đã sớm không phải cái đứa bé đáng yêu đó rồi, bây giờ bé đã chín tuổi rồi nên gọi là tiểu mỹ nữ.

"Ừ, người một nhà đoàn tụ." Phuong Thê cũng vui vẻ nói.

Chỉ có Doãn Văn Trụ hơi buồn bực.

Lại về một người ủng anh giành bà xã.

Bây giờ thằng nhóc này cũng đã lớn như vậy rồi.

Nhưng bà xã của anh dĩ nhiên do anh tới bảo vệ.

"Tiểu Dạ, về sau không đi nữa phải không?" Phương Thê hỏi Tư Đồ Dạ.

Tư Đồ Dạ gật đầu một cái: "Ở chỗ này ở một thời gian ngắn, con cũng nhớ mẹ."

Mặc dù bảy năm không thấy, nhưng tình cảm giữa hai mẹ con cũng không lạnh nhạt.

Có lẽ có ít thứ, thật sự sẽ không theo thời gian mà biến mất.

Phương Thê đã từng cực kỳ rõ ràng thể nghiệm qua.

Có đôi khi, xem như cố ý quên lãng, cũng không thể quên được.

Nghĩ tới đây, Phương Thê quay đầu lại nhìn về Doãn Văn Trụ, khóe miệng khẽ giờ lên, tách ra một nụ cười sáng lạn.

Doãn Văn Trụ nhìn Phương Thê cười đến rục rờ như vậy, tâm tình cũng không khỏi khá hơn.

Thật ra thì chỉ cần Thê Thê vui vẻ, anh làm sao cũng được.

Anh đương nhiên không phải thật sự cảm thấy Doãn Văn Hiền phiền, chẳng qua là thích loại hình thức chung đụng này.

Tư Đồ Lạc cùng Tư Đồ Dạ quay về, anh dĩ nhiên rất vui.

Thế giới hai người mặc dù không cô đơn, nhưng có nhiều người ở chung một chỗ, kia hạnh phúc cũng sẽ càng thêm phong phú.

Anh đi tới bên người Phương Thê i, đưa tay ôm cô, sau đó cười nói: "Lạc Lạc, Tiểu Dạ, hoan nghênh quay về."

"Cha, Lạc Lạc rất nhớ cha đó."

Tư Đồ Lạc buông lỏng tay Tư Đồ Dạ ra, đi tới bên người Doãn Văn Trụ, kéo tay anh.

"Ừ, cha cũng biết Lạc Lạc ngoan nhất, không giống thằng nhóc hư kia."

Lúc Doãn Văn Trụ khen ngợi Tư Đồ Lạc, vẫn không quên tổn hại Doãn Văn Hiền một cái.

"Tiểu Hiền Hiền, có phải lại khi dễ cha không?" Tư Đồ Lạc lại nhéo mặt của Doãn Văn Hiền, cười híp mắt nói.

"Chị ba, em không có." Thật ra thì ở nhà này, Doãn Văn Hiền sợ nhất là cô chị này, dĩ nhiên thích nhất là mẹ, ghét nhất là cha.

"Thật không có?"

"Tuyệt đối không có."

Hai chị em một hỏi một đáp ở một bên.

Phương Thê và Doãn Văn Trụ ở bên cạnh cười nhìn hai bé.

Tư Đồ Dạ dựa ở cạnh cửa, nhìn một hình ảnh ấm áp, khóe môi cũng cong lên.

Đây chính là hạnh phúc.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng 77 Ngày: Ông Xã Bá Đạo Đứng Sang Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.